

Giới thiệu Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)

Tình yêu có những lý lẽ riêng của nó, không nằm trong dự định hay sự do lý trí quyết định. cũng nhờ có tình yêu mới làm cho con người có đủ sức mạnh vượt qua mọi thứ. Mà tình yêu trong câu chuyện này là lúc bắt đầu chỉ đến từ một phía. Thì có sao! Chỉ cần ở cạnh bên nhau, anh nhất định khiến hai đường thẳng vốn chỉ song song sẽ trở nên, không phải là có điểm giao nhau mà là, trùng khớp.

Đã từng thương nhớ người khác. Thì có sao! Đã từng nghĩ là không mãi mãi. Mãi mãi là đang và sẽ và sẽ... Cô với anh, kẻ trước người sau, đến cuối cùng vẫn cùng nhau đến chung một đích.

Thất tiết trước khi về với anh. Thì có sao! Khi đã yêu thương cô thật lòng thì có gì không bỏ qua được. Khi trong trái tim anh, cô luôn ngự trị thì có gì đau khổ bằng chuyện anh phải xa cô.

Đánh mất chữ trinh. Thì có sao! Có chứ! Vì lúc cô biết mình thương anh cũng là lúc, cô muốn hiến dâng mọi thứ, kể cả những giọt máu nhỏ nhoi, kể cả cảm giác đau đớn đầu đời, trong giây phút ngắn ngủi mà thiêng liêng, chỉ có một lần của người con gái, giây phút cô già từ thời con gái trở thành... "đàn bà".

Có lẽ là quá viễn vông khi tác giả viết về một tình yêu vĩnh cửu. Nhưng nếu bạn nghĩ, trên đời không có gì là không thể... thì chuyện tồn tại thứ tình yêu vĩnh cửu, tại sao lại không?

Đơn giản ở chỗ... chỉ cần mình gặp được đúng người, người có thể yêu mình bất chấp để mình có thể yêu người bất chấp.

Thuở ban đầu, anh vì yêu mà yêu, để cô vì được mà yêu. Để rồi, theo ngày tháng, anh vì yêu mà yêu, vì được yêu mà thêm yêu... và rồi... từ đó, cô trở thành kẻ yêu... chỉ vì... yêu.

Phức tạp ở chỗ... điều đơn giản ấy như mặt trời giữa muôn vạn vì sao thôi!

Truyện dành cho 22+

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tình yêu ban đầu chỉ đến từ một phía. Thì có sao! Chỉ cần ở cạnh bên nhau, anh nhất định khiến hai đường thẳng vốn chỉ song song sẽ trở nên, không phải là có điểm giao nhau mà là, trùng khớp.

Đã từng thương nhớ người khác. Thì có sao! Người yêu quan trọng nhất cuộc đời chính là người đã khiến cô phải cam tâm tình nguyện gắn bó trọn đời, vĩnh viễn không xa.

Thất tiết trước khi về với anh. Thì có sao! Khi đã yêu thương cô thật lòng thì có gì không bỏ qua được. Khi trong trái tim anh, cô luôn ngự trị thì có gì đau khổ bằng anh phải xa cô.

Đánh mất chữ trinh. Thì có sao! Có chứ! Vì lúc cô biết mình thương anh cũng là lúc, cô muốn hiến dâng mọi thứ, kể cả những giọt máu nhỏ nhoi, kể cả cảm giác đau đớn đầu đời, trong giây phút duy nhất của cuộc đời, giây phút cô già từ đời con gái để trở thành... "đàn bà".

Nói xong, anh ngồi lên giường rồi đỡ cô ngồi dậy, không nói không rằng, anh đưa tay chạm vào nút áo, hành động của anh diễn ra một cách tự nhiên khiến Liên bất ngờ, cô vội giữ tay anh để ngăn lại.

- Anh làm gì vậy?

- Thay đồ cho em – Đạt nói thân nhiên không chút ngượng ngập trong khi Liên nghe xong thì vô cùng xấu hổ.

- Không cần đâu, em tự thay được.

- Em nói còn không nổi thì làm sao mà thay, có gì mà mắc cỡ, anh với em có xa lạ gì nữa đâu. Đầu phải anh chưa từng cởi đồ cho em đâu àm sợ. Ngồi yên, để anh thay cho.

Nói xong là anh tiếp tục dùng hai tay mà mở hân nút áo của cô khiến cô vừa phải dùng tay mình để giữ cổ áo lại vừa lên tiếng kháng cự.

- Chuyện đó khác, chuyện này khác.

- Có gì mà khác, với lại, bữa trước, cũng là anh thay đồ cho em chứ ai, cũng máu me như vậy chứ có khác gì đâu.

- Là anh hả? – Liên tròn mắt ngạc nhiên, đó là việc mà cô chưa bao giờ ngờ tới.

- Chớ em nghĩ là ai, đi tắm đi mời đốc tờ, mấy người khác giống em thì không có ở nhà, Nhanh thì lẹ chụp không dám làm, không lẽ, để em nằm bết bết như vậy mà chịu được à? Bỏ tay ra để anh cởi cho mau.

- Bữa trước, em bị xiêu nên không biết gì, bữa nay em đỡ rồi, em đang rất tỉnh táo, em tự thay được mà.

Thấy Liên nhất quyết không cho anh thay đồ nữa, anh để bộ quần áo bên cạnh cô rồi hờn dỗi đứng lên. Thấy anh còn đứng đó nhìn mình, cô tiếp tục nhìn anh với cái nhìn ái ngại.

- Anh ra ngoài được không anh?

- Anh chỉ đứng đây thôi mà, có đụng chạm gì tới em đâu. Em cứ việc thay đồ, anh đứng đây thì cứ kệ anh đi.

- Em thay đồ, anh đứng đó làm gì?

- Thì anh đứng dùm chừng em chứ chi. Lỡ em xiêu thì sao? Em đang yếu như vậy, để em một mình, anh không yên bụng chút nào.

- Em mạnh hơn rồi, không sao đâu, anh cứ đứng đó nhìn là em không thay đồ được đâu.

- Sao mà em nhiều chuyện quá vậy, cái gì cũng không được, cái gì cũng không cho.

Đạt hậm hực quay đi. Anh vừa ngồi xuống ghế thì đi tắm vừa lên tới, bà chưa đi vô mà đứng ngoài cửa với mâm com mà nhìn Đạt, ngay lập tức anh lên tiếng hỏi cô.

- Xong chưa em?

- Chưa đâu anh.

- Lẹ lên còn ăn com, uống thuốc nữa nè.

Anh cứ hồi liên tục làm cô thêm rối, động tác của cô đã chậm lại càng chậm thêm, quần đã mặc xong nhưng áo thì cứ bị gài lộn nút, cô cứ phải mở ra gài lại. Hồi cô chỉ vài ba tiếng thì Đạt sốt ruột, anh đi tới giường, vừa vén màn là anh nhanh chóng chồm tới người cô mà cầm lấy hai mép áo rồi giúp cô gài lại. Lần này thì anh không thềm hỏi han gì, anh làm một cách dứt khoát nên Liên không kịp phản ứng, cô chỉ thấy tay anh anh lần tới từng chiếc nút rồi gài lại một cách thuần thục. Áo được gài nút một nửa thì cô nghe anh lầm bầm

- Hồi này anh nói rồi mà không chịu nghe, để anh làm có phải lẹ lẹ hơn không, chờ em làm xong chắc tới mai.

Liên nhìn anh với vẻ bất bình, cô đâu phải là người vô dụng tới vậy. Hồi này, anh vừa mới đi được vài bước thì đã quay lại hỏi cô xong chưa, cô vừa trả lời thì ngay tức khắc anh lại hỏi, hỏi vài ba tiếng thì anh đã chạy vô đây, anh có cho cô thời gian đâu mà nhanh với chậm.

Anh liên tục rướn người lên để đim cô vào khao khát. Bờ vai anh di chuyển không ngừng, cô nhìn bờ vai rần ròi đang đung đưa trước mặt, nhìn từng giọt mồ hôi rịn ra trên vai anh mà cô bỗng nhiên thấy ghen tức. Trước đây, cô chưa từng nghĩ, dưới bờ vai anh, cô có phải là người duy nhất hay không, nhưng lúc này thì cô lại dần được lòng mà dần do tự hỏi, phải chăng, làn da anh đã từng có bàn tay khác vuốt ve, phải chăng bờ vai rần rần trước mặt đã từng có một bàn tay nhỏ khác gì vào, và có thể, đôi môi mộng tưởng nào đó đã bao lần in hằn lên đó. Cô là người thứ mấy trong cuộc đời anh, anh đối với cô có giống với họ không.

Nghĩ tới đó, cô thấy như có lửa trong lòng. Ngay lúc này, cô chưa tự mình nhận thức được đó là gì, là ghen hay giận, cô chỉ thấy tim cô khó chịu lắm. Cô đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt lưng anh rồi trượt xuống rồi nắm lấy hông mà bóp mạnh rồi ghì nó áp chặt vào người cô hơn nữa, theo nhịp thúc của anh, cô càng đẩy mạnh nó lên nhưng muốn anh vùi sâu vào cô hơn nữa. Nhưng bấy nhiêu đó dường như chưa đủ để khóa lấp ngọn lửa trong cô, cô vận người rồi xoắn lấy anh mạnh mẽ. Bị cô tấn công bất ngờ, anh đau đớn gào lên một tiếng, không kiềm chế được, anh bắn vào người cô rồi thờ dốc. Cô nâng đầu cắn vào vai anh thật mạnh, đầu răng hằn sâu vào da thịt thật lâu mới dứt, dù bị đau bất ngờ nhưng anh không phản kháng, anh cố gắng chịu đau, anh muốn đem nỗi đau thể xác đổi lấy sự xoa dịu cho tâm hồn thương tổn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bỗng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Tình đầu không vương bận

Nam kỳ những năm đầu thế kỉ XX

Con mưa mùa hạ đã tạnh, nhưng những áng mây đen màu xám còn lảng đảng phía đằng tây khiến những giọt nắng còn sót lại phải cố vươm dài rồi hắt lên những tia nắng mong manh màu đỏ ửng như mang nhiều lưu luyến. Không gian mát mẻ vương chút se lạnh khi trận gió vô tình thổi tới. Liên và Đông đi bên nhau giữa trời chiều. Sắp tới ngã ba, qua hàng cây kia kia thì chỉ còn một đoạn ngắn nữa là tới con đường chạy thẳng về hướng nhà Liên, thế nên anh chỉ có thể đưa cô tới đây thôi. Càng gần tới ngã ba, bước chân cả hai càng chậm dần, Đông quay người rồi hỏi Liên một cách bịn rịn.

- Ngày mai, anh có được gặp Liên không?

- Em cũng chưa biết nữa, khi nào có thể gặp thì em sẽ nhờ chị Lăng nhắn với anh.

- Ờ.

Đông cúi mặt trả lời, anh có mỉm miệng cười, một nụ cười chẳng lấy gì là vui vẻ. Cũng như anh, cô chỉ mong mau qua chín tháng để tới ba tháng hè gặp nhau, nhưng trong ba tháng ấy thì không phải lúc nào cũng được gặp. Nhưng cả hai cũng không biết phải làm sao hơn, Liên là con gái nhà kín cổng cao tường, đâu phải muốn ra ngoài là được, còn anh cũng chỉ là một tá điền nghèo khổ, muốn gặp được cô cũng chẳng dễ dàng gì. Những giờ phút ngắn ngủi đâu có thể làm vui đi nỗi nhớ.

- Em phải về rồi. – Liên chậm rãi bước đi, nhưng chỉ vài bước thì cô quay người lại, cô thấy anh vẫn đứng đó nhìn theo. – Anh cũng về đi.

- Liên cứ về trước đi, anh muốn đứng đây thêm chút nữa.

Liên biết anh chưa muốn chia tay có ở đây nhưng cha cô sắp về rồi, cô không thể nán lại lâu hơn nên cô đi tiếp về phía trước, tới ngã ba, cô quay người lại nhìn anh rồi cười thật tươi, sau đó mới chạy nhanh về phía nhà.

Sau một ngày làm việc, mặt trời vươm tay thu lượm những giọt nắng cuối cùng rồi trôi xuống, thả mình sau đường chân trời xa tít, để mặc cho đêm đen thoát ra, dần dần bao phủ. Huệ thường ngồi bên cửa sổ, khi ánh tà dương rắng đỏ phía chân trời cũng là lúc cô đưa đôi mắt dõi về phía xa xa rồi nhìn bốn phía xung quanh, tâm hồn cứ thế dâng lên một nỗi buồn sâu thẳm, nó không tả được bằng lời. Huệ cảm thấy chán nản và từng tưng, cô như chú chim non chưa một lần sải cánh đã bị giam nhốt trong chiếc lồng xinh đẹp. Và Huệ luôn thắc mắc, cái đường chân trời đó, trong tâm mắt thì nó xa như vậy, nhưng nó xa cỡ nào, xa tới đâu, liệu có như người ta thường nói, là nơi giáp ranh giữa trời và đất, là nơi tận cùng của thế giới, hay phía sau nó lại là một vùng đất khác và nếu có thì vùng đất đó sẽ như thế nào, là đồng ruộng mênh mông với những dòng sông xanh biếc, là nhà cửa và đường sá đông đúc, là núi cao chót vót cùng với vực sâu thăm thẳm hay là một vùng đất không dấu chân người hoặc là những thứ gì khác nữa, những thứ mà cô không hề biết.

Huệ cứ nghĩ miên man cho đến khi có một bàn tay vỗ nhẹ phía sau lưng. Huệ giật mình quay lại thì thấy khuôn mặt Liên đang mỉm cười nhìn mình.

- Chị hai làm gì mà thần thờ quá vậy?

Một câu hỏi nhưng không phải là một sự thắc mắc cần giải đáp mà là một tín hiệu báo hiệu cho sự có mặt của mình nên Liên cũng không cần chờ Huệ trả lời, cô đã sà xuống ngồi bên cạnh chị.

- Lần này về, em thấy chị khang khác sao đó!

Huệ quay qua nhìn em, mắt cô mở lớn thể hiện sự bất ngờ khi nghe lời nhận xét của cô em gái, cô liền hỏi lại.

- Em nói khác mà khác như thế nào?

- Em thấy chị ít nói hơn, mặt thì cứ buồn buồn, chắc là sắp đi lấy chồng, sắp xa nhà nên chị thấy buồn phải không?

- Khi nào em đi lấy chồng rồi em biết. – Huệ cười, cô cũng không biết có phải vì chuyện đó mà cô buồn hay không nên đành nói cho qua chuyện.

- Em chưa đi lấy chồng nhưng em thấy mấy cô gái sắp đi lấy chồng đều vui vẻ hạnh phúc, họ chỉ khóc trong ngày xuất giá thôi, chứ không mang vẻ mặt rầu rầu như chị. – Liên quay qua chị nhỏ giọng như muốn chia sẻ u buồn – chị không muốn đi lấy chồng hả?

Huệ thờ dài rồi im lặng, lại đưa mắt nhìn ra phía xa xa. Chuyện của cô, cô chưa biết nói làm sao cho Liên hiểu. Cô sắp lấy chồng nhưng cô không hề thấy vui. Hai nhà quen biết nhau từ lâu, vì vậy mà Huệ với Thành cũng nhiều lần gặp mặt, rồi nhà Thành cậy người mai mối, cha mẹ Huệ vui mừng đồng ý, Huệ không có quyền lựa chọn đồng ý hay không, con gái lớn lên là phải gả chồng, đó là qui luật. Là con gái ai không mong muốn được gả cho người mình yêu thương nhưng thực sự những người Huệ biết ngoài kia, Huệ không hề yêu một ai, cô cũng có cảm mến một người nhưng chưa thể gọi là yêu, thứ tình cảm đó chưa đủ lớn để cô từ chối cuộc hôn nhân, cái cố lớn nhất chỉ có thể là vì chính bản thân cô nhưng lí do đó không đủ thuyết phục để cha mẹ cô đồng ý từ chối lời mai mối.

- Em thấy anh Thành là người như thế nào? – Huệ quay đầu hỏi Liên.

- Anh Thành đẹp trai, rất xứng với chị. – Liên cười tươi mà trả lời.

- Chị không hỏi chuyện đó, chị muốn hỏi em về tánh tình kia. - Huệ lắc đầu.

- Em không biết, chị là người nói chuyện với anh nhiều nhất mà chị còn đi hỏi em.

- Có nói chuyện gì đâu mà nhiều, có điều chị biết anh cũng giống chị, đều không thích nhau. Chẳng qua là phải gặp nhau thôi.

- Biết đâu cưới rồi thì hai người sẽ thương nhau thôi, em thấy anh Thành cũng không đến nỗi tệ.

- Cũng mong là được như vậy. - Huệ nghiêng người gác tay lên khung cửa, bên tai lại nghe tiếng thờ dài nhè nhẹ. – Sao vậy, em gái của chị cũng buồn sao, phải về nhà luôn nên không thích phải không?

- Dạ không phải, thật ra mấy chỗ quá nóng, ồn ào cũng thích hợp với em.

- Tranh thủ đi, chị mà được gả đi rồi là tới lượt em đó, chắc cũng không lâu nữa đâu.

- Gả thì gả nhưng phải có người tới hỏi mới gả được chứ.

- Khỏi lo, có người tới đánh tiếng rồi, nếu không phải đám cưới chị chưa tới thì chắc là cha má nhận lễ người ta rồi.

- Thiệt sao chị, sao em không nghe cha má hỏi ý em gì hết. – Liên nghe xong thì giật mình.

- Hỏi ý, nếu cha má hỏi em có quyền từ chối không? Mà nè, chị nói thiệt, nếu có thương ai đó rồi thì biểu người đó lệ đem cau trầu tới đi, chứ để cha má nhận trà rượu của người khác thì coi như xong luôn.

- Chị có biết người đó là ai không, mình có quen không hả chị?

- Người đó, chị em mình đều biết, là Bửu đó.

- Anh Bửu, sao anh ấy lại muốn đi hỏi em?

- Thì tại Bửu thích em, cái này ai cũng thấy được mà.

- Nhưng tại sao anh Bửu lại thích em?

- Cái này thì em phải đi hỏi người ta, chứ chị làm sao biết, chắc tại em của chị xinh đẹp.

- Chị hai – Liên không giấu nổi. Nếu thật sự có một ngày Liên phải gả cho Bửu, người mà cô không yêu, Liên không biết liệu mình có thể nào chấp nhận khi mà trong tim cô đã có một bóng hình khác. Liên nhìn Huệ suy nghĩ, có lẽ đây là nỗi buồn của Huệ khi Thành không phải là người Huệ yêu.

- Liên, nếu có một ngày em có được cho mình một tình yêu thật sự thì hãy đừng ngần ngại, hãy vượt qua mọi rào cản mà đi theo tiếng gọi trái tim mình, chị nhất định sẽ ủng hộ em.

Huệ nắm chặt tay Liên như muốn truyền cho cô sức mạnh, mắt Huệ ánh lên sự kiên định mạnh mẽ, Liên có chút ngỡ ngàng khi nghe câu nói này của chị, lòng cô không tránh được nổi bồn chồn, hàng mi cô khẽ chớp rồi đưa mắt ra phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ba chị em, ba bông hoa nhỏ

Tiếng kèn xe cho biết ông bà Nghi và Huệ đã về. Bên nhà Thành tổ chức tiệc chào đón cậu con thứ từ Pháp trở về, họ được mời nên đi từ rất sớm, tới chiều mới về tới. Vừa đặt mình nằm xuống giường thì Huệ đã nghe tiếng bước chân rộn rã của hai cô em, Huệ mệt mỏi hé mở mắt nhìn sơ rồi khép mi lại, Liên với Cúc đến bên giường ngồi xuống. Trong khi Liên ngồi ở cuối giường đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cách lơ đãng thì Cúc ngả người nằm kế bên Huệ mà hỏi dồn dập.

- Vui không hai?

- Bình thường, mệt nhiều hơn là vui, ngồi cả ngày chỉ nghe người ta chào nhau một cách xã giao rồi nói toàn những chuyện đầu đầu, nghe phát mệt. – Huệ uể oải trả lời.

- Chị hai, cái người là em anh rể đó, nghe nói từ Pháp về, ảnh nhìn như thế nào, có đẹp không hả chị? - Cúc không giấu được sự tò mò.

- Không, Thành đã xấu em của ảnh còn xấu hơn.

- Vậy hả? - nghe xong câu nói của Huệ, Cúc có hơi thất vọng vì sự thực không giống với suy nghĩ nhưng ngay lập tức nghĩ lại thì có gì đó không đúng – nhưng mà anh Thành đầu có xấu, vậy rốt cục em ảnh là xấu trai hơn hay đẹp trai hơn,- Cúc có vẻ không tin tưởng lắm đến lời nhận xét của Huệ.- Mà, em không hiểu chị nhìn ra làm sao lại nói anh Thành xấu vậy?

- Thì đúng là xấu mà, đàn ông con trai gì mà trắng thấy ón. – Huệ lườm Cúc một cái.

- Trời ơi, em thấy cái ông anh họ con nhà cậu hai của mình với ông bạn của ông còn trắng hơn anh Thành nữa kia. – Cúc lên tiếng ngay lập tức.

- Thì mấy người đó nhìn còn tệ hơn chứ sao. – Huệ trả lời Cúc.

Nghe xong câu này Liên không khỏi bật cười.

- Cách đánh giá về cái đẹp của chị tới bây giờ em mới được nghe đó, đúng là khác lạ quá trời hà, nói như chị thì ai trắng đều xấu hết à?

Thực ra bữa tiệc rất đông người, Thành với Đạt cứ bận bịu tiếp khách suốt buổi, tới Thành mà Huệ còn không nhìn thấy mặt đâu huống gì là em của Thành, Huệ cũng chỉ nhìn qua loa. Huệ nghiêng đầu suy nghĩ rồi trả lời.

- Vậy thì không hẳn, nhưng đàn ông con trai như vậy mà đẹp cái nổi gì. Hai đứa nghĩ đi, những người chúng ta biết, trừ tá điền, người lao động làm công thì phần còn lại là đám công tử con nhà giàu có, có mấy ai ra dáng coi cho được đâu, ai cũng yếu đuối yếu xiu, i mình có gia sản rồi chỉ biết lo thụ hưởng, kẻ thì phóng túng, người thì tác oai tác quái, không ích lợi gì, suốt ngày ngại nắng e mưa, những kẻ đó có ai đen đúa được đâu, vậy nên chị nhìn sao cũng chỉ thấy họ xấu hoặc thôi.

Liên nhìn Huệ cười. cô không biết lời Huệ là đúng hay sai nhưng trong lòng cô cũng đồng ý với chị, ít nhất là trong lúc này. Bởi, trong bao nhiêu chàng trai, cô lại cảm mến Đồng, chàng trai lao động có nước da nâu sạm mà rắn rỏi.

- Hình như là chị không thích nên chị chê người ta luôn thì có.

Cúc gạt ngang cuộc đối thoại của hai người chị, cô quay về vấn đề mà mình muốn biết.

- Vậy cái anh là em anh Thành đó, ảnh là người như thế nào?

- Không nói chuyện gì nhiều làm sao biết được, nhưng có vẻ cũng chẳng phải người dễ dàng gì đâu, ngồi cả buổi thấy cậu ấy rất ít khi cười, mà lúc cười cũng chỉ nhếch mép, cười không hở một cái răng, khuôn mặt lúc nào cũng cong cướn, tự cao tự đại còn hơn cả tên Thành. Theo chị thấy cô gái nào mà gả cho hắn thì chắc là cũng khó sống lắm đấy. Trong nhà này có chị là bị xui xẻo rồi, hai đứa nhớ tránh cho xa đó nha.

- Vậy mà đi đâu em cũng nghe nói là ai may mắn lắm mới được gả vô nhà đó, em còn nghe có mấy người tiếc hùi hụi khi thấy anh Thành đã đính hôn, có người còn nói phải tranh thủ đề nghị vô mất xanh của con trai út nhà đó nữa đó. – Cúc nghiêng đầu nói với chị.

- Vậy à, ai vậy, nếu thích thì lại đây nói với chị, chị nhường cho nè. – Huệ trề môi mỉa mai.

- Chị này, sao chị lại nói người ta tệ vậy, cái anh làm em anh Thành đó, nghe nói ảnh đi Pháp hẳn hoi. – Liên nhìn chị lên tiếng.

- Trời, mấy công tử nhà giàu thì chủ yếu là đốt tiền chứ học hành được bao nhiêu. – Huệ quay người nhìn lên mái nhà.

- Sao chị biết? – Cúc hỏi một cách hồ hởi.

- Thì mấy đứa nghĩ đi, học ở đây thôi mà họ cũng không học hành gì, nói gì qua đó, xa nhà, không ai nhìn ngó thì mấy ai học thiệt sự. – Huệ nhìn em.

- Không lẽ, ai cũng vậy? – Liên phân vân rồi lên tiếng hỏi.

- Không hẳn vậy nhưng đa số là vậy. – Huệ trầm ngâm trả lời.

- Chị hai, chị khó quá, cũng may, anh Thành không như vậy. – Cúc lại nói.

- Cái này làm sao biết chắc? – Huệ quay người hờ hững trả lời.

- Thì tại em nghe cha má với ông may nói vậy. – Liên lên tiếng.

- Trời, họ nói mà mấy đứa cũng tin.

Ba chị em cứ vậy mà nói chuyện rộn rã. Mỗi người một ý nên đôi lúc lại lớn tiếng cãi cọ. Liên dịu dàng nên ít lời qua tiếng lại. Cúc chỉ vừa mười lăm, đứa con gái mới lớn mang biết bao tò mò về cuộc sống, tất cả đều tươi mới trong cô, thế nên cái nhìn về cuộc đời trong Cúc cũng đơn giản hơn nhiều. Huệ thì mười chín, cái tuổi đã bắt đầu chín chắn và hiểu biết về cuộc đời. Trong Huệ luôn là sự kiên định, một tính cách rắn rỏi mà Liên luôn ngưỡng mộ. Ba chị em như ba bông hoa nhỏ, mỗi người một tính cách như cái tên mà họ được đặt từ lúc mới sanh ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Làn đầu gặp gỡ

Nghe ngời vài hôm thì Đạt với Thành phải đi thăm hỏi bà con họ hàng. Đạt không muốn đi nhưng cha má anh cứ ép, anh không thể từ chối được vì với người lớn, đây là lễ nghĩa cần thiết. Ngồi kể bên Thành, Đạt hậm hực.

- Còn mấy tháng nữa anh mới cưới mà cha má đã kêu em về rồi.

- Tại cha má sợ chú quyền luyến cô đắm nào rồi ở luôn bên đó nên phải bắt về sớm. Mà nè, ở bên đó, chú có thương ai chưa?

Đạt gác tay suy nghĩ, lời Thành làm Đạt nhớ tới Kim Ngân, cô gái mà anh quen khi còn ở Pháp, một cô gái xinh đẹp, cô là người Việt Nam nhưng lại mang nhiều nét đẹp phương tây, khỏe khoắn, tươi trẻ và cuốn hút. Đạt và Ngân gặp gỡ, trò chuyện rồi hẹn hò. Nếu Thành hỏi anh đã thích ai chưa thì anh có thích, không chỉ một mà rất nhiều nữa là khác, nếu Thành hỏi anh đã cặp bồ chưa thì rõ ràng là anh đã có nhưng Thành lại hỏi anh đã thương ai chưa, đây là điều khiến Đạt chưa thể trả lời.

- Cái này thì em không biết.

- Có thì nói có, không thì nói không, có gì mà không biết.

- Vậy thì là không có.

- Khó tin quá nha. Chưa có ai mà ở miết bên đó chưa chịu về.

- Khó tin gì chứ, nếu thương thì em đã dắt về ra mắt cha má rồi. Còn anh thì sao, anh sắp cưới chị Huệ rồi, anh có thương chị không?

- Không.

- Không thương sao lại cưới?

- Cưới thì cưới thôi, không là Huệ thì cũng là người khác, có gì khác nhau.

- Sao anh không chờ kiếm được người mình thương thì hãy cưới?

- Kiếm ai bây giờ, mấy cô gái thời bây giờ, người thì tàn thời quá mức, khiến tây ta lẫn lộn, kẻ thì yếu mềm nhu nhược chỉ biết gọi dạ bảo vâng. Nhìn đâu cũng thấy mấy tiểu thư đài các chỉ biết sống cho mình, phung phí tiền bạc. Nghe kể thì có lẽ con gái nhà này là được như rồi.

- Trời ơi, cái lí do anh cưới chị Huệ chỉ có vậy thôi đó hả?

- Ờ.

- Không biết phần chị Huệ thì như thế nào đây, chắc cũng như anh quá.

- Về phần Huệ thì chắc là vì anh đẹp, anh giàu, vậy thôi.

- Hahaha, không biết chị Huệ mà nghe mấy câu này của anh thì chỉ sẽ như thế nào? Bữa đó, em chưa nhìn kĩ chị dâu tương lai của mình nữa, bữa nào phải nhìn cho kĩ mới được.

- Cần gì để bữa nào, lát nữa anh sẽ ghé ngang nhà bên đó để biếu ít quà, chú tha hồ mà nhìn. Nhưng mà nói trước cho chú khỏi thất vọng, Huệ không đẹp như mấy cô bồ mà chú đã dẫn về đâu.

- Chuyện xấu đẹp thì có liên quan gì tới em, anh cưới chứ có phải là em cưới đâu, em có gì để hy vọng đâu mà sợ thất vọng.

Cả hai không nói gì. Thành tập trung lái xe còn Đạt thì nhìn qua cửa mà phóng tầm mắt ra xa, những cánh đồng trải rộng bạt ngàn, xanh thẳm. Ở nơi này, dường như bước chân tới nơi đâu người ta cũng chỉ bắt gặp một thứ, là lúa, những ngọn lúa xanh rì trải rộng mênh mông đến tận cùng trời đất. Từng ngọn lúa đang tắm mình trong cái nắng vàng ươm, giòn giã để nhựa sống sinh sôi mà trở bóng ra hạt.

Xe tới nhà Huệ, cửa nhà mở rộng, đang là buổi trưa nên cảnh nhà vắng vẻ. Thành bóp kèn mấy cái, một lát sau mới thấy Huệ bước ra gian nhà chính.

- Anh đi đâu mà tới giờ này? – Huệ nói với Thành xong thì gật đầu chào Đạt.

- Anh với Đạt đi thăm bà con, tiện thể ghé qua biếu ít quà cho hai bác. Nhà vắng vẻ quá, mọi người đang ngủ trưa hả?

- Dạ không, cha má em với Cúc đi từ sáng. Liên thì vô xóm trong nên chỉ có mình em ở nhà. Anh ghé thăm lâu không, có lẽ cha má em tới chiều mới về tới.

- Anh chỉ định ghé rồi nghỉ một chút thôi, tại trời cũng nắng quá.

- Vậy để em dọn cơm cho hai anh em ăn rồi hãy đi.

- Cũng được. – Thành đồng ý.

- Thôi đi chị, đường còn xa, em với anh hai phải tranh thủ nên hai anh em lát nữa là đi liền. – Ngay lập tức Đạt lên tiếng từ chối.

- Vậy thì hai anh em cứ nằm nghỉ, có gì thì cứ kêu.

Huệ nói xong rồi quay lưng bước xuống nhà, Đạt nhìn theo rồi trầm tư suy nghĩ, Huệ đối với Thành với về thờ ơ quá. Thành đập lên vai Đạt một cái rồi hỏi.

- Đang nghĩ gì vậy? Thấy sao?

Đạt nhìn anh rồi cười.

- Thấy kì, hai người cũng sắp cưới nhau rồi mà trong cách nói chuyện nghe sao xa lạ quá.

- Thì vẫn còn là người lạ mà chứ có thân đâu.

- Anh hai, nếu thấy không thích thì anh có quyền từ chối, chứ như thế này làm sao sống chung. Em thấy chị Huệ cũng không có cảm tình gì với anh cho lắm.

- Thì anh cũng chưa có tình cảm gì với cô mà, vậy là công bằng, đâu có sao. Anh nằm một tí rồi hai anh em mình đi tiếp.

Thành ngả lưng trên bộ ván phía gần cửa sổ, Đạt ngồi trên ghế phía cửa chính đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Trời kéo mây như sắp mưa, gió bắt đầu thổi mạnh, trên con đê nhỏ phía xa, một hàng cây đứng nép bên đường đang lắc lư theo từng trận gió. Thu vào tầm mắt chỉ có bốn bề lộng gió, một khoảng không gian mênh mông mà cô quạnh bởi thiếu vắng bóng người. Nhìn mỗi mắt, Đạt cúi đầu suy nghĩ băng quơ, nghĩ chán Đạt lại ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Đành định quay đi thì một cô gái xuất hiện từ phía hàng cây, vừa đi được vài bước cô quay đầu lại như đang cười nói với ai đó đang bị hàng cây che khuất. Đi tới khúc quanh, cô rẽ bước trên con đường chạy thẳng tới nhà, cô vừa đi vừa chạy, tà áo trong gió tung bay, chiếc bím tóc dài đung đưa trước ngực. Trên tay cô cầm đủ loại thành phẩm của cây sen, một lá sen to tròn xanh mướt, một bông sen đã nở khoe sắc hồng tươi thắm, một búp sen hồng phơn phớt còn e thẹn, một bầu sen tròn trĩnh chứa đầy hạt tốt tươi, tất cả trong tay cô vươm cao nhẹ nhàng lay động. Một trận gió thổi lên, cô nhanh tay giữ chiếc nón đang đội trên đầu sắp bị gió thổi bay đi, cô cứ thế bước nhanh về phía trước.

Nhìn từ phía xa, thân hình cô gái trở nên nhỏ bé như một nét chấm phá giữa cảnh đồng không mông quạnh, một đóa sen hồng của đồng ruộng mênh mông. Trong bộ đầm tây phơi phới, từ cô gái, nét tươi mới tràn đầy mang phong cách phương tây nhưng thân hình mềm mại vẫn phảng phất một nét dịu dàng của người con gái á đông. Cô chạy về phía cổng, không vào ngay mà nép một bên, ngược đầu nhìn vô trong sân quan sát như sợ có người nhìn thấy, Đạt liền đứng dịch qua nép vô cánh cửa, có lẽ trong lúc đi về, do sợ chiếc nón bị thổi bay mà cô luôn cúi đầu nên cô không thấy Đạt từ xa.

Sau khi không nhìn thấy ai, cô bước qua cổng đi dọc hàng rào, vừa đi được mười bước, một trận gió lớn nổi lên làm bước chân cô dừng lại, những bông hoa giấy đỏ tươi theo nhau rụng xuống như mưa. Cô nâng bàn tay thon nhỏ bỏ nón ra khỏi đầu để tầm mắt không vướng víu, rồi ngơ ngẩn nhìn những bông giấy đua nhau rơi rụng xung quanh, bất giác cô đưa tay ra hứng, một bông giấy mềm mại rơi giữa bàn tay, cô hất nhẹ tay cho bông hoa tiếp tục nương bay trong gió. Nhìn theo những bông giấy, cô quay về phía cửa, một người thanh niên đang đứng khoanh tay trước ngực, đầu tựa lên cánh cửa, nụ cười mỉm thật nhẹ, mắt hắn đang nhìn về phía cây bông giấy một cách đắm đắm nhưng trong ánh mắt thoáng chút mơ màng. Liên giật mình nhìn người thanh niên, nỗi xấu hổ dâng lên làm mặt cô đỏ bừng, gương mặt cô bây giờ tươi thắm như một bông sen vừa mới nở và mềm mại như bông giấy đang tung bay. Cô biết người thanh niên kia chắc là đã thấy hết cảnh tượng vừa rồi, cô thẹn thùng muốn bỏ đi nhưng lại ghét cái cách mà hắn nhìn cô, trong khi cô ngượng ngịu muốn bỏ đi thì hắn lại không thôi cái nhìn ấy. Cô ngẩng mặt lên cao hỏi câu chắc chắn.

- Anh là ai?

- Vậy, cô là ai? – Hắn không những không trả lời mà còn hỏi lại ngay lập tức.

- Tui hỏi anh trước mà. – Cô nhìn hắn khó chịu nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng.

- Nhưng tui không thích trả lời trước. – mặt hắn lộ vẻ sự kén kiêu.

- Tui là chủ nhà này. – Cô ngẩng cao đầu trả lời.

- Tui là em của con rể tương lai của nhà này, cô tên gì?

- Anh tên gì?

- Tui hỏi cô trước mà. – Đạt bật cười trước thái độ của cô gái.

- Nhưng tui không thích trả lời trước, có giỏi thì anh tự đoán luôn đi. – cô không muốn tiếp tục câu chuyện nên nói xong là cô quay lưng đưa chân bước.

- Vậy để tui đoán nha – Liên nghe xong thì dừng lại nhìn Đạt. Đạt nheo mắt làm ra vẻ suy nghĩ, - Cô tên Như Liên phải không?

- Sao anh biết? – Liên dừng lại rồi nhướn mày ngạc nhiên nhìn Đạt.

- Có gì khó đâu. – Đạt cười đắc chí. Thật ra sau khi nghe cô nói mình là chủ nhà thì Đạt cũng đoán được cô là ai, bởi lúc này anh vừa gặp Huệ, lại nghe nói là Cúc đã theo cha má đi rồi, Liên thì đi ra ngoài chưa về, dĩ nhiên cô gái đứng trước mặt anh là cô ba nhà này, cô tên Liên. Bụng nghĩ như vậy nhưng miệng lại nói khác, - tay cô cầm đủ thứ liên quan tới bông sen như vậy thì có khác gì nói với người ta mình tên Liên đâu.

Nhìn Đạt cười đắc chí khi thấy Liên thấy khó chịu. Khi nghe Đạt giải thích thì Liên lại cười, Đạt thấy lạ mới hỏi Liên.

- Sao cô lại cười?

- Tui cười anh, ăn may mà cứ làm như mình giỏi lắm vậy, nhìn thấy tui cầm trên tay bông sen thì đoán tui tên Liên, nếu thứ tui cầm không phải bông sen mà là một bông trang, bông bưởi, bông dừa hay một bông đại nào đó thì anh có đoán ra không?

- Vẫn đoán ra được.

- Dựa vào đâu?

- Không cần biết, chỉ cần biết là tui đã đoán trúng. Cô nói là tui ăn may, vậy cô thử ăn may một lần nói thử coi tui tên gì. - Hai gia đình sắp thành thông gia, Đạt nghĩ làm gì thì gia đình Liên cũng biết sơ về Đạt, và có thể cô đã biết tên anh.

Liên đưa mắt nhìn Đạt đang nở nụ cười đắc chí, nghe Đạt nói thì cô chắc chắn hẳn là em của Thành, cô có nghe Huệ nói qua tên hắn nhưng lúc đó cô không thèm để ý cho nên bây giờ không nhớ nổi cái tên đó.

- Tên anh có gì khó đâu, nhìn mặt với nghe cách anh nói chuyện là biết cả tên lẫn họ luôn rồi. Mà tui nghĩ, sẽ không có tên nào hợp với anh hơn tên đó đâu.

- Giỏi quá ta, tui tên gì? – thấy Liên cười cười, Đạt nghĩ có lẽ Liên đã nghĩ ra tên anh, Đạt nghiêng đầu với vẻ chờ đợi.

- Anh họ Hách tên Dịch. - Nói xong Liên bỏ đi.

Đạt biết là Liên có ý chửi mình nhưng anh lại thấy vui. Đạt nhìn theo bóng lưng người con gái, cô như một bóng dáng vừa bước ra từ bức tranh thủy mặc đồng quê để bước vào giấc mộng dệt nên bằng muôn vạn bông giấy, sắc hồng vây quanh tô điểm thân hình nhỏ bé vô tình nhuộm hồng xúc cảm của một chàng trai. Đạt bước vô nhà, Thành chớp mắt được một lát, ngồi dậy vươm vai rồi kêu Đạt ra xe. Đạt dùng dằng chưa muốn đi. Anh nói với Thành.

- Hay mình ăn cơm rồi hãy đi.

- Hồi này người ta mời thì không chịu ăn, bây giờ làm gì có mà ăn, lộn xộn quá, nếu đói thì cũng ráng mà chịu đi.

Lúc Huệ mời, Thành đã đồng ý vì anh cũng thấy đói nhưng Đạt lại từ chối, Thành nghĩ có lẽ vì Đạt ngại, hoặc do Đạt nôn nóng bởi đường còn xa nên Thành chịu theo. Bây giờ, Đạt thay đổi muốn ăn nhưng làm sao mà mở lời lần nữa nên Thành đành để bụng đói mà đi tiếp.

Thấy Thành cau có, Đạt cũng không nói gì, chỉ mỉm cười luyến tiếc rồi theo Thành bước lên xe. Cả buổi chiều hôm ấy, Thành thấy Đạt thật khác, lúc mới đặt chân về nhà cũng không thấy Đạt cười suốt như vậy. Chính Đạt cũng không hiểu nổi, lòng cứ thấy niềm vui nào đó lan tỏa, mỗi cứ nhếch lên trong vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ánh mắt không vô tình mà chạm nhau

Từ hôm qua, cả nhà Liên đã có mặt nhà ông Chiêu để dự đám giỗ. Đám giỗ là một trong những dịp hiếm hoi để tất cả bà con họ hàng có dịp hội họp lại cùng với nhau. Khi còn nhỏ, Liên thấy đó là những ngày thật vui, người lớn cứ xúm lại chuyện trò, bọn con nít thì cứ chạy giỡn khắp nơi mà không sợ bị rầy la, đặc biệt là đồ ăn thì ề hề, muốn ăn là có, không cần xin phép, không cần chờ đợi. Đến khi thành người lớn thì ngày giỗ vẫn là ngày vui, dù không còn chạy giỡn khắp nơi như hồi con nít nhưng có thể ngồi nghe mấy đi, cô, bác ngồi nói chuyện, hoặc là nói chuyện với mấy người chị em họ, dường như bao nhiêu chuyện cũng nói không hết. Công việc thì nhiều nhưng người cũng đông nên mỗi người cứ phụ một tay là xong hết. Mọi người vừa cười nói vừa làm việc nên không ai thấy mệt hay đồ quau, mặt ai cũng vui vẻ và hớn hơ. Mấy bà nấu là tay nấu chánh thì luôn miệng than thở rằng quá bận rộn nên làm không ngọt tay mặc dù người vẫn nhiều hơn việc. Một rô rau mà cả chục người chụm lại ngồi lật, lật vô mấy củ tỏi mà ba bốn đĩa ngồi làm. Ai than thở thì cứ than thở, ai vui thì cứ vui, có điều, người than thở cũng không có gì thấy buồn bực trước cảnh nào nhiệt đông đủ trong nhà.

Lúc bung rô rau ra sả nước phía sau rửa, Liên nghe thấy tiếng nói phía sau lưng, ngẩng đầu lên thì biết đó là Bửu, anh ta đang cười chào với Liên, cô mỉm cười chào đáp lại. Liên chỉ coi Bửu như một người quen biết bình thường, nếu vô tình gặp cũng có thể chuyện trò nhưng từ khi biết Bửu có ý với mình thì Liên lại muốn tránh mặt anh ta, cảm giác những câu chuyện của Bửu trở nên nhạt nhẽo và nhàm chán. Dù Liên điều đó là không đúng nhưng Liên lại không thể không có cảm giác đó.

Cũng may là lúc ngồi vô bàn thì Liên có thể tránh được Bửu bởi vì trong các bữa tiệc, có một thói quen đó là đàn ông và đàn bà đều ngồi riêng với nhau, không phải do vấn đề nặng về lễ tiết mà đơn giản là vì đàn ông ăn tiệc thì không thể nào thiếu rượu còn đàn bà chỉ uống nước trà, không chỉ thế, đàn bà thì chỉ nói với nhau về gia đình, con cái, những chuyện vặt vãnh hằng ngày còn đàn ông thì nói cả chuyện trong nhà lẫn bên ngoài xã hội. Bàn của Liên toàn là con gái và dĩ nhiên, chuyện họ nói cũng chỉ xoay quanh những vấn đề quen thuộc như là ai sẽ lấy chồng, gia đình đó là người thế nào, chuyện quần áo, phấn son, cô này đẹp, cô kia xấu. Liên biết Huệ không mấy thích nghe những chuyện thế này nên nhìn cô không có vẻ gì hào hứng, còn Liên im lặng ngồi nghe, ai hỏi tới mình thì trả lời, chỉ có Cúc là nói chuyện góp vui một cách thích thú. Trong lúc nhìn mọi người nói chuyện, vô tình đưa mắt nhìn qua, Liên thấy ánh mắt Đạt nhìn mình, cô thầm nghĩ có lẽ anh ta cũng giống mình vô tình mà nhìn vậy thôi. Nhưng khi đã quay đầu về hướng khác, Liên lại thấy có cảm giác không phải vô tình mà hai ánh nhìn chạm nhau nữa, dường như ánh mắt Đạt cố tình nhìn chăm chăm về phía cô. Cô mong không phải là như vậy. Trí tò mò kích thích khiến cô quay về phía Đạt một lần nữa như để chứng minh cảm giác của mình là sai, lần này Đạt đang hơi nghiêng đầu một chút sang người bên cạnh như đang lắng nghe người đó nói, Liên thấy nhẹ nhõm vì nghĩ cảm giác của mình đúng là sai rồi, bất giác cười nhẹ thì bỗng nhiên đôi mắt đang cụp nhẹ hàng mi lại quắc lên nhìn thẳng vào cô, cô đoán người quay đi giống như việc một người nhìn trộm người khác và bị người đó bắt gặp. Liên thấy mặt mình nóng bừng lên.

Phía bàn tiệc bên kia, Hai Chi hồ hởi rót rượu, hết đưa ly mời Thành rồi quay qua mời Bửu, miệng Hai Chi nói oang oang.

- Đây đây, tui mời hai đượng, mai mốt tui mình sẽ thân càng thêm thân. Đượng Thành với Bửu chắc cũng biết sơ về nhau rồi, sắp tới hai người càng thêm thân thiết khi thành anh em cột chèo với nhau.

Thành thản nhiên không nói gì, chỉ có Bửu là vui vẻ cầm ly lên môi nhấp. Những bữa tiệc như thế này, Đạt cũng không mấy quan tâm, qua vài nét cư xử, Đạt không thấy thích gì Hai Chi. Hai Chi là anh cô cậu với chị em Huệ, Đạt nhận lời mời không phải vì nể mặt Thành hay Hai Chi mà vì anh biết hôm nay sẽ có người anh muốn gặp. Đạt không để tâm tới mấy lời của Hai Chi nhưng khi nghe tới chuyện anh em cột chèo gì đó thì anh quay qua Hai Chi nhìn hẩn chăm chăm. Thấy Đạt không nói gì mà cứ nhìn mình, Hai Chi nghĩ là anh thắc mắc những lời hẩn nói, hẩn nhìn anh tươi cười giải thích.

- Chú Đạt làm gì mà nhìn tui dữ vậy, anh em cột chèo mà chú cũng không biết nữa hả, là hai người cười hai chị em ruột đó. Đám cưới của Thành với Huệ xong xuôi thì tới đám cưới của Bửu với Liên liền. Công nhận nhà đi đượng tui có phúc thật, gả được hai cô con gái tới nhà tốt như vậy.

Đạt nghe xong thì phàn vân suy nghĩ, anh nhìn về phía Bửu, rồi sau đó, anh tiếp tục nhìn về phía bàn đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Biến cố thay đổi cuộc đời

Hôm ấy là một ngày mưa, mây đen không biết từ đâu cứ kéo đến liên hồi, mây dày đặc nên mặt trời cũng lười thức giấc. Bên ngoài tiếng gió thét gào, bên trong thì ồn ào nhốn nháo, tất cả đều như trên đồng lửa sắp bùng cháy bất chấp cái không khí âm ảm, ướt át ở bên ngoài. Mọi người chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm, bà Chung ngồi trên bộ đi vắng, tay chống cằm thiếu não, ông Nghị đã đi ra ngoài từ rất sớm, Liên với Cúc đang ngồi trên chiếc bàn dài giữa nhà với vẻ mặt buồn bã lo âu, trên tay Liên còn cầm bức thư vừa ráo mực. Đó là bức thư mà Huệ đề lại khi quyết định ra đi. Trong thư chỉ vồn vện vài dòng xin lỗi, cô không nói rõ lý do cũng như không nhắc gì tới nơi mà cô sẽ đến. Má của Liên như có lửa đốt trong lòng, bà cứ đi ra đi vô, hết ngồi rồi lại đứng. Chỉ còn bảy ngày nữa là đám cưới, áo cưới đã may, thiệp hồng đã gửi, kế hoạch nấu nướng đãi đằng đã tính xong, chỉ còn chờ tới ngày dựng rạp rồi tiến hành hôn lễ.

Trời đã khuya nhưng cả nhà Liên không ai ngủ được, má cô thờ tiếp tục thờ dài, hổ mắt thâm sâu chưa đựng biết bao phiền muộn, đôi mắt bà hoe đỏ in hằn lên nỗi niềm rối rắm như tơ. Cha cô thì ngày càng giận dữ, suốt mấy ngày ông phải tất tả tìm kiếm khắp nơi nhưng Huệ vẫn bất vô âm tính. Một không khí nặng nề trùm phủ, không ai dám nói một lời nào. Chuyện Huệ bỏ nhà ra đi khi sắp tới ngày cưới thật sự là một cú sốc quá lớn đối với gia đình. Liên biết Huệ và Thành không có tình yêu và dù Huệ có bản tính mạnh mẽ quật cường, dù hằng ngày không phải lúc nào cũng văng vẳng dạ dạ, cúi mặt phục tùng nhưng cái việc bỏ nhà ra đi như thế này quả là một việc động trời, đây là việc mà chưa ai dám từng nghĩ tới chớ đừng nói gì tới việc sẽ làm. Liên cố moi lại trong trí nhớ những lần hai chị em trò chuyện, thử coi có tìm ra chút dấu vết hy vọng có thể tìm được Huệ, nhưng vô ích. Sau mấy ngày tìm kiếm không kết quả, sắc mặt ông Nghị càng ngày càng danh lại, ông lặng im không nói như đang nín giữ sự bình tĩnh trong con tuyệt vọng. Dù muốn dù không thì sự thật vẫn là sự thật, không chấp nhận cũng không được.

- Chuyện đã tới nước này thì phải qua nhà sui gia nói với người ta một tiếng để còn chung tay lo liệu. – ông Nghị lên tiếng một cách dứt khoát.

- Vậy là phải dẹp đám cưới hả ông? – bà Chung buồn bã hỏi.

- Dẹp gì được mà dẹp, đầu đã vô đó hết rồi, dẹp rồi ăn nói làm sao, gia đình này còn mặt mũi nào nữa, tui làm sao dám bước ra đường đây?

- Nhưng mà bây giờ không kiếm được con Huệ thì biết làm sao?

- Mình còn tới hai đứa con gái lận mà.

- Nhưng không biết tại nó chịu không, với lại con Cúc thì còn nhỏ, con Liên thì bên ông phủ Quán đã đánh tiếng cho thằng Bửu rồi.

- Làm gì có chuyện chịu hay không, cưới gả do cha mẹ quyết định, huống gì mình đã ở trong hoàn cảnh này, con nhà người ta có đứa đi lấy chồng từ năm mười ba mười bốn tuổi, mà con Cúc năm nay đã mười lăm, còn về ông phủ Quán thì cũng chưa chính thức bước qua, mình có nhận lời gì đâu mà sợ. Bà nhớ chuyện này không được nói với ai, như là hai đứa tại nó, canh chừng cho kỹ, không cho ra ngoài, tui không muốn xảy ra chuyện giống con Huệ đâu.

- Ồ, tui biết. Nhưng mà, liệu bên kia, người ta có chịu không?

- Tui cũng không biết, - ông Nghị thở dài mệt mỏi rồi ngửa mặt lên trần nhà - đây là giải pháp cuối cùng nhưng nếu bên kia nhứt quyết muốn đẹp thì gia đình mình cũng không biết làm sao, đành chịu thôi.

Trên đường qua nhà Thành, ông Nghị mang một tâm trạng nặng nề chưa từng có, lòng ông rối rắm như tơ, dẫu có trăm bàn tay cũng không thể nào gỡ nổi, một việc thật khó để mở lời, đúng là một trò cười cho thiên hạ. Cho đến khi xe dừng trong sân nhà Thành, ông vẫn không muốn bước xuống như cổ nữu kéo thời gian càng lâu càng tốt, nhưng trong lòng ông vẫn ý thức được rằng, việc này càng để lâu thì hiển nhiên càng không tốt. Bước vô nhà trước thái độ niềm nở của ông bà Duy, ông Nghị càng thấy thẹn thùng, ông không dám ngẩng lên nhìn thẳng hai người thông gia trước mặt. Nhìn thấy ông với dáng vẻ thất thần, ông bà Duy cũng trở nên lo lắng. Sau một tá lời xin lỗi mở đầu, rốt cục ông cũng nói ra được vấn đề mà mình muốn nói. Còn ông bà Duy khi nghe xong, ban đầu thì giật mình hốt hoảng, sau đó thì mặt đỏ bừng vì giận dữ. Ông nói như hét, tiếng ông hát vang khắp cả ngôi nhà đồ sộ, có tiếng bước chân từ phía sau đi tới, trong con tức giận, những câu nói của ông đều mang âm thanh chất chứa.

- Anh nói nhà tui phải làm sao đây, con gái của anh nếu không đồng ý thì cứ nói một tiếng, gia đình tui không bao giờ ép buộc, cứ đi khắp xứ lục tỉnh này, thử hỏi có cô gái nào, có nhà nào không muốn làm sui với nhà này, đợi tới hôn lễ sắp gần kề lại bỏ đi, bộ nhà này có thù oán gì với nó mà nó phải kéo nhà này mang tiếng xấu theo nó chứ.

- Nếu tui biết trước con gái anh là loại hư đốn như vậy, có cho vàng tui cũng không dám rước về đâu. Bây giờ anh có qua đây xin lỗi thì ích gì. - bà Ngự cũng giận dữ tiếp lời chồng.

- Bây giờ anh định tính sao đây hả anh Nghị? - Ông Duy nhìn thẳng ông Nghị mà hỏi gần.

- Dạ thưa anh, tui bây giờ như cá mắc cạn, cũng không biết tính sao, tất cả lỗi là của con gái tui, người ta nói mũi đại lái chịu đòn, bây giờ anh chị tính sao thì tui xin nghe vậy chứ không dám ý kiến gì. Thực lòng, được làm sui với gia đình anh là một niềm vui lớn với gia đình tui, bản thân tui không bao giờ muốn đẹp đám cưới.

- Anh khéo nói quá ha, con anh gây chuyện rồi bây giờ biểu nhà tui tính, tính như thế nào, để tui coi mai mốt có ai còn dám bước tới làm sui với nhà bên đó hay không? - giọng bà Ngự cất lên khiến ông Nghị cúi gằm mặt.

- Thôi, bà yên lặng một chút để cho tui tính, - ông Duy gạt bà Ngự một tiếng, ông suy nghĩ hồi lâu rồi nói với ông Nghị. - Được, nếu anh đã nói vậy thì để tui tính, nhà anh có tới ba cô con gái, cô chị đã đi rồi thì để cô em thế vô đi.

- Dạ, không giấu gì anh, hồi ở bên nhà, tui cũng là có ý đó, nhưng không biết anh có chấp nhận hay không nên chưa dám nói ra, giờ anh cũng có ý vậy, thực sự tui mừng lắm - ông Nghị không giấu được mừng rỡ.

- Không, con không chịu đâu, con không cưới nữa đâu. - Thành từ phía sau tiến lên.

Ông Duy nhìn con nghiêm mặt rồi quay qua ông Nghị đang có thái độ khúm núm. Trong hoàn cảnh này, ông Nghị không biết làm gì hơn là cúi đầu im lặng.

- Anh ngồi đây một lát, để tui với nhà tui bàn bạc một chút. - tiếng nói của ông Duy vang lên, sau khi ông Nghị gạt đầu, ông quay về phía Thành hất đầu ra lệnh - đi vô trong. - ông Duy đi trước, bà Ngự lập tức theo sau, Đạt cũng kéo tay Thành đi theo ông vô phòng sách. Vừa đóng cửa phòng, Thành bước về phía ông Duy lên tiếng.

- Cha má, con nói rồi, con chịu đâu, đã như vậy thì không cần cưới hỏi gì nữa.

Bà Ngự đồng ý với Thành.

- Đúng đó, con nhà đó đã tai tiếng như vậy, bây giờ tránh còn không kịp, làm sao còn dám cưới về được nữa, không có cô dâu thì khỏi cưới, dù gì con mình cũng là con trai có gì mà phải sợ.

- Cả hai bên đều chuẩn bị xong, cái quan trọng là thiệp mời đã gửi từ lâu, một số người xa đã chuẩn bị tới dự hết rồi, vốn dĩ là muốn có một đám cưới rình rang, số khách mời không phải là ít, khách khứa đâu chỉ có họ hàng mà còn có những người có tên tuổi và địa vị, bây giờ làm sao mà hồi lại được, đâu phải chỉ nhà bên đó mất mặt, nhà mình cũng không tránh được việc xấu hổ. - ông Duy vỗ tay xuống bàn liên tiếp.

- Xấu hổ thì xấu hổ, con không cưới nữa, con đâu phải là con rỗi mà muốn thế nào thì thế nấy, ban đầu cưới vợ cũng là nghe lời cha má, vậy mà bây giờ con phải xấu hổ vì bị người ta bỏ, cha má còn kêu con làm cái chuyện kì cục như vậy nữa sao?

- Cái gì mà kì cục, không phải con với con Huệ bên nhà đó cũng không có gì với nhau sao, ban đầu muốn cưới nó chỉ vì theo thứ tự nó là con lớn, với lại tuổi tác hợp nhau, bây giờ không có nó thì có đứa khác. Cha cũng muốn kiếm nhà khác, khổ một nỗi, bây giờ, ngày cưới gần kề thì kiếm đâu ra, ai mà chịu gả con cho mình trong hoàn cảnh như vậy, chỉ bằng cưới con gái thứ ba bên đó. Điều quan trọng bây giờ là đám cưới phải diễn ra để nhà ta không bẽ mặt trước họ hàng, còn nếu con không thích thì cứ cưới, một thời gian sau bỏ cũng được, hay cưới thêm vợ hai vợ ba cũng không sao. Bây giờ chỉ cần con cưới là được, xong rồi thì muốn làm gì làm, cha không bắt con phải ăn đời ở kiếp với nó đâu mà sợ.

Nghe ông Duy nói xong thì bà Ngự cho là có lý, dù có cưới ai thì đối với bà chỉ là một đứa con dâu, nhà có thêm một người, điều đó không quan trọng. bà Ngự tiếp lời ông Duy khuyên Thành

- Cha con nói đúng đó, lần này chỉ là con cưới cho có thôi cũng được, xong rồi mình tính tiếp, con là con trai mà sợ gì. Dù nói là con không thết gì, nhưng người ta sẽ nghĩ, con phải như thế nào thì mới bị người ta bỏ, cũng không hay cho lắm đâu con.

- Không, con nói là không, cha má mà không chịu thì lần này tới lượt con bỏ nhà đi luôn, có cô dâu mà không có chú rể thì cũng không dám cưới được đâu. - Thành lớn tiếng nói.

- Cái gì, mầy nói cái gì? - ông Duy giận dữ.

- Thôi mà ông, Thành, đồng ý đi con, cứ coi như lần trước con nói đó, chỉ là cưới vợ thôi mà, cưới ai mà không được.

- Lần trước khác lần này khác, đâu có giống nhau đâu má. - Thành quay về phía bà Ngự.

Đạt đứng kế bên Thành, những người trong gia đình còn thấy khó chịu trước cái tin Huệ bỏ nhà đi trước ngày cưới thì thử hỏi, Thành, chú rể của đám còn khó chịu tới cỡ nào. Đạt lên tiếng ủng hộ Thành. Một phần vì Đạt thấy thông cảm với anh và một phần Đạt không hề muốn Liên trở thành chị hai của mình. Khi nghe chuyện Liên có thể là vợ Bửu, Đạt thấy khó chịu trong lòng nhưng nếu Liên gả cho Thành và là chị dâu của mình thì Đạt còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

- Cha má, nếu anh hai không muốn thì đừng ép nữa, dù anh hai với chị Huệ chưa có gì, nhưng từ trước tới giờ mọi người đều quen với việc chị Huệ sẽ là vợ anh hai, còn Liên là em vợ, bây giờ, tự nhiên thay đổi, đúng là hơi khó coi.

- Không có gì mà khó coi, ban đầu không quen, từ từ rồi cũng sẽ quen. – ông Duy lập tức ngắt lời.

- Không muốn cưới là không muốn cưới. – Thành lên tiếng cương quyết.

- Có muốn hay không cũng vậy, quan trọng là phải có đám cưới vào ngày đã định. Con chỉ việc đứng là làm chú rể là được rồi, cha chỉ cần có như vậy thôi. – ông Duy nạt Thành.

- Cứ coi như đãi một cái tiệc đi Thành, nhà mình bỏ tiền để nuôi thêm một miệng ăn, còn sau đó, con có thể không cần coi đó là vợ cũng được, cứ rước về rồi để đó, tùy con mà Thành. – bà Ngu nhỏ nhẹ nói với Thành.

- Không. – Thành trả lời dứt khoát.

- Cha má, anh hai không muốn thì để con cưới đi. – Đạt lên tiếng sau vài phút suy nghĩ.

- Há? - Cả nhà đều quay đầu hướng mắt về phía Đạt như muốn khẳng định họ mới vừa nghe.

- Con nói là con sẽ cưới Liên. – Đạt như hiểu ý, anh lặp lại một lần nữa thật rõ ràng từ tốn, ông Duy không nói gì, cái ông cần là một đám cưới nên không lên tiếng, bà Ngu cũng chưa vội nói gì vì có chút suy nghĩ, chỉ có Thành là người đưa ra phản ứng đầu tiên.

- Đạt, chú không cần phải cưới gì hết, chú không cần phải vì anh hay vì điều gì khác, đối với anh mà nói thì bị người ta bỏ là một việc mà không gì là xấu hổ hơn được nữa, vì vậy, có đám cưới hay không cũng như nhau thôi.

- Nhưng em không vì ai hay vì bất cứ gì khác, mà em vì chính em thôi, chẳng lẽ em cũng phải cưới vợ, tiện thể bây giờ cưới luôn, sau này đỡ tốn kém.

- Nhưng má đâu có muốn cưới con nhà đó cho con, ngày trước thì không sao, bây giờ đã có chuyện như vậy, nhìn mặt nhau còn không muốn nói gì đến chuyện thông gia, ép lòng lắm mới chấp nhận cho con nhà đó bước về đây, chứ bằng không đừng mong gì má đem trâu cau qua nhà đó một lần nào nữa. – bà Ngu nói với Đạt.

- Con suy nghĩ kĩ chưa, ngày cưới cận kề rồi cha không muốn có xáo trộn gì nữa đâu – tới lúc này ông Duy mới lên tiếng hỏi.

- Dạ, cha má cứ để cho con cưới đi, anh hai gặp chuyện này còn đang khó chịu trong lòng, ép anh chỉ càng làm cho anh quạu, lỡ anh quậy trong ngày cưới thì càng mệt thêm, cứ để con cưới là êm xuôi. Có điều, không biết Liên có đồng ý không?

- Hừ, có sự là do chị hai nó gây, nhà nó phải gánh, chịu hay không chịu cha không cần biết. – ông Duy nói lạnh tanh.

- Nếu con Liên không chịu thì bắt con Cúc thế vô, chẳng lẽ em cũng phải có một đứa con. – ông Duy còn chưa kịp nói thêm thì bà Ngu đã nói tiếp, câu nói này làm Đạt giật mình. Anh không giữ được bình tĩnh mà tiến lên một bước.

- Cha má, con không cưới Cúc đâu, con..., - Đạt dừng lại một chút suy nghĩ tìm lí do rồi nói tiếp với giọng cương quyết - em Cúc còn nhỏ lắm, con không chịu đâu, con chỉ cưới Liên thôi. – mấy chữ cuối mọi người không quan tâm lắm, họ chỉ hiểu đơn giản rằng giữa Cúc và Liên thì Đạt chỉ chịu cưới Liên, chứ họ đâu biết thật ra thì không chỉ với Cúc mà với bất cứ một cô gái nào khác nữa ngoài kia thì Đạt cũng chỉ cưới Liên, chỉ cưới mình Liên.

- Được, để cha ra nói với ông Nghị - lẽ ra phải kêu là anh sui nhưng trong lúc con giận còn chưa nguôi, ông Duy chỉ có thể xưng hô như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Con sẽ là cô dâu

Trên đường trở về, lòng ông Nghị đã nhẹ nhàng hơn, nhà bên đó đã quyết định như thế đúng là không còn gì hơn, một giải pháp mà chính bản thân ông cũng mong muốn. Cứ như một tảng đá nặng được nhắc ra, ông có thể thở phào dù lòng chưa hẳn là thoải mái, giờ đây ông chỉ mong cho mấy ngày tới mau qua, đám cưới được diễn ra suôn sẻ, có như vậy ông mới có thể hoàn toàn nhẹ nhõm. Nhà không có con trai, ông cũng không mong muốn gì hơn là kiếm được những gia đình danh giá để ba đứa con gái được yên bề yên chốn. Ba đứa con gái ngoan ngoãn xinh đẹp, nhiều người mai mối tới mờ mắt, đó cũng là một niềm hạnh phúc cho ông, ông không ngờ có một ngày ông phải cúi đầu chịu nhục xin người ta đừng hủy cưới. Lẽ ra gia đình ông có thể nâng cao đầu mà thách cưới thì bây giờ ông phải cúi mặt chờ người ta sắp đặt, một chút cũng không dám cãi. Chẳng nghĩ ông càng giận đứa con gái lớn, sao nó lại dám gây ra một chuyện tày đình, làm cả gia đình ông giờ đây bị vây quanh bởi một màn ô nhục.

Liên ngồi trên lan can trước nhà đưa mắt nhìn về phía cổng, suốt mấy ngày không khí gia đình thật ngột ngạt, không khí lẽ ra đang rất từng bừng thì bây giờ lại chìm trong im lặng, mọi việc đang làm đều dừng lại, không ai dám nói gì hay hỏi gì, tất cả đều im lặng cảm cái làm tròn phận sự được giao. Liên không dám ra khỏi nhà và cũng chưa được gặp Đồng kể từ ngày hôm đó.

Liên nhìn về phía cánh đồng trước mặt, mắt hướng về phía hàng cây xa xa. Trong mấy ngày qua, cùng với sự hoang mang lo lắng chung của gia đình thì trong lòng Liên còn chứa thêm một nỗi phiền muộn khác, hay do sự nhạy cảm của người con gái khi yêu, Liên cảm thấy mối tình của mình với Đồng càng ngày càng xa xăm mù mịt. Yêu nhau bằng một tình yêu trong sáng, bằng xúc cảm ban sơ của đôi tim non trẻ, Liên không nghĩ gì nhiều, chỉ biết khi trái tim dâng một xúc cảm lạ lùng là toàn thân lao đầu về phía đó. Hai tâm hồn vừa hé nở tình yêu dẹt nên những ước mơ xa bằng những sợi tơ mỏng mịn, hoàn toàn không màng gì thực tế, mà thực ra thì những trái tim đang yêu có bao giờ nghĩ về thực tế. Chuyện của Huệ và chuyện của cô không liên quan gì nhưng nó nhưng hồi chuông báo thức kéo cô về thực tế.

Khi ông Nghị vừa về tới nhà thì ông đã cùng vợ vô ngay phòng riêng, Liên không biết họ nói gì, cũng không biết mọi việc đã được giải quyết như thế nào, cô lặng lẽ quay về phòng mình. Không lâu sau, bà Chung đẩy cửa bước vào, bà đi chậm chậm nhưng dứt khoát, sự nghiêm nghị đã in sâu trên khuôn mặt tựa hồ như chưa bao giờ mà nghiêm nghị đến vậy, cái biểu cảm vốn có trước khi người ta đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng. Liên đoán được điều đó, lẽ dĩ nhiên trong những giờ phút căng thẳng như thế này thì làm gì có chỗ cho sự hơi hợt hay đùa bỡn. Chỉ có điều, cô không thể nào có thể đoán được việc đó lại có liên quan đến cả cuộc đời mình.

- Sao rồi má, bên đó tính sao, nhà anh Thành có làm khó mình không má? – Liên nồn nóng hỏi khi bà Chung ngồi bên cô ở mép giường. Bà nắm lấy tay Liên thật chặt như muốn chuẩn bị tinh thần cho bà và cho cả cô trước một quyết định mà cô không bao giờ nghĩ tới.

Sau phút giây trầm mặc bà Chung ôn tồn lên tiếng.

- Liên, bên kia đã quyết định rồi, chúng ta sẽ không hủy đám cưới, họ nói nếu không thể kiếm được con Huệ thì cô dâu sẽ là con.

Liên không tin nổi ở tai mình. Cô ngơ ngác nhìn má.

- Má nói, con sẽ...

- Con sẽ được gả đi thay cho con Huệ. – thấy Liên ngập ngừng không nói được, bà Chung lên tiếng nói thêm lần nữa như lời khẳng định.

- Há? sao có thể được hả má, con với anh Thành sao? Trước giờ, con luôn coi anh Thành như anh rể của mình thì làm sao mà cưới nhau được.

- Không, không phải với Thành mà là với Đạt. – thấy con gái hoảng hốt, bà Chung vội trấn an cô.

Liên lặng người khi nghe từng câu nói của bà Chung, nước mắt bắt đầu nhỏ xuống, chỉ có Liên mới hiểu, vấn đề không phải là cô sẽ gả cho ai, Thành hay Đạt, mà chính là, từ đây, một tình yêu vừa chớm nở phải chịu cảnh lụi tàn.

- Còn cách nào khác không hả má? - Liên nói trong ghen ngào – con chưa muốn lấy chồng, đừng gả con đi trong lúc này được không má, con với anh Đạt có biết gì về nhau đâu hả má?

Ngay lập tức cánh cửa bị đẩy mạnh, ông Nghị từ phía ngoài bước vô, ông nhìn thẳng về phía Liên và bà Chung đang ngồi, mắt long lên, giọng nói đầy vẻ uy quyền và cả quyết.

- Cần gì quen biết, xưa nay việc cưới gả là do cha mẹ định liệu, con chỉ cần nghe lệnh, vâng lời. Huống chi, không phải con không hiểu nhà mình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào, người ta còn chịu cưới là may mắn lắm rồi, nếu người ta làm khó thì mình biết làm sao. Con Huệ là đứa con bất hiếu, làm khổ mẹ cha, nếu con muốn hai thân già này cả đời không dám nhìn ai, xấu hổ mà chết thì cứ học theo nó.

- Nếu ngày trước cha hỏi ý kiến chị hai để biết chỉ có chấp nhận cuộc hôn nhân hay không rồi hãy nhận lời thì hôm nay có lẽ đã không có chuyện. – Liên cúi mặt nói khẽ với cha.

- Câm miệng, mày dám đồ lỗi cho cha mày sao, sanh ra là con gái chứ có phải là trai đâu mà có quyền chọn hay lựa, người ta nói con gái như hũ mắm treo đầu nhà, chỉ mong có người đến hỏi, cha má lựa cho tụi bây những người chồng tốt, có gia cảnh giàu có, bề thế như vậy là để cho tụi bây được nhờ, được nở mày nở mặt, bây giờ quay lại trách cứ nữa sao, chịu ý tụi bây để tụi bây được đăng đàn lên đăng đầu phải không? – ông Nghị lập tức nhìn thẳng Liên mà quát.

- Ông à, có gì cũng từ từ mà nói, chuyện này với nó xảy ra quá đột ngột. – bà Chung nhỏ nhẹ xoa dịu chồng.

- Chuyện tới nước này làm sao mà từ từ, nó bây giờ thì ưng cũng cưới mà không ưng cũng phải cưới - ông Nghị nhìn thẳng về phía vợ mình nói lớn, rồi ông ngừng lại trong khoảnh khắc, sau đó ông quay mặt về phía Liên mà thờ dài, giọng nói cũng chùn xuống – Liên, trong chuyện này không ai có quyền lựa chọn nữa rồi, không chỉ con mà cả cha má cũng vậy. Người ta chịu cưới là mừng lắm rồi, nếu không thì có thể cha phải quý gởi mà cầu xin người ta cũng nên.

Liên bật khóc bức nở.

- Thôi, ông ra ngoài đi, để tui ở đây, tui lựa lời nói với nó, ông ở đây là mắng một hồi cũng có làm được gì tốt hơn không? – Bà Chung lên tiếng, ông Nghị cũng mệt mỏi không muốn nóng giận với Liên thêm nữa, ông bước ra ngoài với đôi chân nặng nề.

Bà Chung nắm chặt tay Liên, từng lời của bà như chìm trong cảm xúc ghen ngào, không lớn tiếng la mắng, không một chút uy quyền ép buộc, giọng nói của bà chỉ như lời tha thiết van xin, như lời nài nỉ của người cần được giúp đỡ. Bà và cả ông Nghị đều hiểu một điều, khi một mối quan hệ dù là tốt đẹp đã tan vỡ thì mọi chấp vá cũng không thể đưa mối quan hệ trở lại điểm ban đầu, sự vướng mắc trong lòng là điều phải có, không làm sao khác được. Liên gả về nhà đó trong hoàn cảnh như thế này thì cô phải chịu không ít khó khăn nhưng bà không biết làm sao khác được. Bà không muốn dùng sức mạnh để dồn ép, lấy chồng là niềm hạnh phúc của người con gái nhưng rõ ràng mọi thứ là chuẩn bị cho Huệ, Huệ bỏ đi và Liên bước vào với cương vị kẻ thế thân thì làm sao cô cảm thấy vui vẻ cho được, hơn nữa Liên cũng không có bất cứ sự chuẩn bị gì. Cũng may, người Liên lấy là Đạt, không phải là Thành, có lẽ nhờ vậy mà cuộc sống của Liên sẽ dễ chịu hơn, vì trong lòng Đạt không có cái ám ảnh về với nhor của Huệ, Đạt sẽ tiếp nhận Liên dễ dàng hơn Thành. Bà chỉ mong theo thời gian, vợ chồng Liên sanh con đẻ cái, sống lâu sanh tình cảm, dần dà bên đó sẽ yêu thương cô, vậy là tốt nhất, còn nếu như không được như vậy thì..., bà không muốn nghĩ tiếp nữa, dù sau này là tốt hay xấu đi nữa thì việc quan trọng trước mắt là phải hoàn thành hôn lễ, chỉ vậy thôi.

- Liên, hiểu cho cha má nha con. Gả con đi trong hoàn cảnh này, cha má đâu nở nhưng mình còn biết làm sao. Không nói tới việc cha má phải chịu cảnh mất mặt và nhục nhã, chỉ nói tới chuyện nhà bên kia là nhà gia thế, nếu họ muốn làm khó, họ bắt đền thì mình phải làm sao?

Liên còn biết làm sao, nhìn hoàn cảnh hiện nay thì cô biết mọi việc đã định, cô chỉ có thể nghe lời dù trong lòng có bao nhiêu phần không muốn. Việc Huệ dám bỏ nhà đi khi ngày cưới không còn xa là một cú giáng thật mạnh cho cả hai gia đình, nhất là gia đình cô, nếu bây giờ không có cô thì chắc chắn Cúc sẽ là người thế vào, nhưng cô đã ở đây, dĩ nhiên là cô, trừ phi cô có hành động như Huệ. Tuy nhiên, Liên đủ tỉnh táo để hiểu, hành động thứ hai như thế chẳng khác nào gián tiếp giết chết cha má cô, và làm hại cả tương lai của Cúc, gia đình cô sẽ không bao giờ vượt qua được. Nhà không có con trai, dù xã hội này vẫn còn hằn sâu cái nếp nghĩ trọng nam khinh nữ nhưng không có nghĩa là con gái bị ghét bỏ hoàn toàn, con gái vẫn được yêu thương, một số vẫn được tự do nhất định. Cha má cô vẫn luôn yêu thương ba đứa con gái của mình, dù tình thương đó được thể hiện bằng những cách khác nhau, nghiêm khắc hay mềm mỏng. Khi trước, Liên luôn nghĩ một ngày nào đó Huệ sẽ trở thành trụ cột cho gia đình vì Huệ là con lớn, lại là người có tính tình rắn rỏi nhưng bây giờ không có Huệ thì Liên cũng ý thức được rằng chính mình sẽ phải là người gánh vác.

Từ ngày nhà cô xảy ra chuyện, Liên không thể gặp Đông, cô định bụng chờ mọi việc êm xuôi rồi tính tiếp nhưng bây giờ không còn gì để chờ đợi nữa. Bây giờ muốn ra ngoài còn không được hưởng gì là gặp Đông. Cha má cô cho người giữ chặt như để phòng bị mà cô cũng không kiếm được có gì để có thể ra ngoài. Rồi, cô tự hỏi, gặp được thì sẽ nói gì, nói lời chia tay và xin lỗi hay sao, gặp để khóc lóc, để cùng nhau kẻ lẻ, rồi biệt ly trong xót xa lưu luyến, vậy thì không gặp cũng tốt. Cầm chiếc khăn tay đang thấm đang dờ, nếu đã không còn hy vọng, không còn mơ mộng xa xôi thì còn thêm nữa mà làm gì, cứ để cho nó dờ dang như mối tình dầu dang đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Đau đớn đầu đời

Ngày khoác áo cô dâu mà lòng Liên nặng trĩu. Cô vừa buồn vừa lo sợ vừa thấy hoang mang, mọi sự đến với cô quá đối ngờ ngàng, cứ như là giấc mộng. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà cuộc đời cô lại có lối rẽ quá bất ngờ. Con gái lớn lên là phải lấy chồng. Liên biết điều đó nhưng cô chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ lấy chồng trong hoàn cảnh như thế này, càng không ngờ tới việc, người cô lấy là Đạt, một người mà đối với cô vẫn còn xa lạ lắm, người mà cô chỉ mới biết tên sau vài lần chạm mặt.

Giữa đám cưới rình rang, giữa tiếng cười nói rộn ràng, giữa vang rền pháo nổ, giữa nụ cười gương gạo, giữa những lời chúc tụng, giữa những tiếng to nhỏ xì xầm, Liên bước đi mà ngo ngáy. Cô luôn hướng mắt ra phía ngoài phía công, không biết Đông có trong đám người đang vây quanh đám cưới hay giống như một ai đó ngoài kia vô tình mà bắt chợt đi qua. Liên thấy mâu thuẫn, dù rất sợ phải nhìn thấy Đông nhưng vẫn không kềm lòng nhìn ra tìm kiếm. Cô như người đi lạc, đưa mắt nhìn ngó mong lung, đến nỗi má cô đứng bên cạnh phải bóp mạnh tay cô mà nhắc nhở.

- Chú bác đang nói chúc mừng con kia, con ngo đi đâu vậy Liên, cảm ơn chú bác đi con.

Liên như tỉnh táo sau khi con mơ màng, cô thu tâm mắt nhìn những người đối diện rồi khe khẽ cúi đầu.

Sau buổi lễ xuất giá, trong khi mọi người bên ngoài đang ăn uống, chuyện trò rôm rả thì Liên rúc mình trong phòng. Sự thật đã không thể nào thay đổi, Liên chỉ biết dặn mình cúi đầu chấp nhận. Liên nghĩ tới Đạt, một người mà cô chỉ vài lần gặp mặt, vài câu qua lại thì chưa thể gọi là chuyện trò, giữa Đạt với cô chẳng có gì ngoài cái nhìn mà cô không có cảm tình ngay lần đầu tiên gặp gỡ. Liên tự hỏi, sao anh lại đồng ý cưới cô, phải chăng anh cũng giống như cô, bị đặt trong hoàn cảnh không có sự lựa chọn và có thể anh cũng như cô bây giờ, đang để lòng nhớ thương tiếc nuối cho một người khác. Nghĩ về Đông, Liên thấy mình có lỗi với anh, dù biết rằng giữa anh với cô khó mà thành tựu nhưng dù gì thì cô cũng là người phụ anh trước. Liên không hiểu sao, mấy ngày nay Đông lại bắt tâm, do anh không hề hay biết việc cô thay Huệ lấy chồng, hay là, anh giận cô nên anh không thèm gặp mặt. Thôi thì, những gì trong quá khứ, hãy để nó trở thành kỉ niệm, những gì ở tương lai, cứ để tương lai trả lời. Là hạnh phúc hay khổ đau thì cô cũng sẽ một mình chấp nhận, cô chỉ mong, anh sẽ được hạnh phúc về sau.

Mọi người đã bắt đầu đi ngủ, không gian trở nên im lìm, một ngày mệt mỏi qua đi, Liên cũng mệt nhưng cô không ngủ được vì cô đang nghĩ tới ngày mai. Ngày mai, một tương lai quá gần, vậy là, không còn bao lâu nữa là Liên phải rời xa mái nhà quen thuộc. Dẫu rằng, đây không phải là lần đầu tiên cô xa nhà, nhưng hoàn cảnh khác thì cảm xúc cũng khác. Những lần trước, Liên chỉ tạm rời xa, rồi nhất định sẽ quay về, còn lần này, khi bước qua cánh cửa vu quy thì không biết tới bao giờ, cô mới có dịp về thăm lại, chỉ là về thăm chứ không phải là trở về.

Cô nhớ cái lần đầu tiên cô xa nhà lên tỉnh học. Ngày đầu tiên ra đi, cô nước lưng trông mà buồn ngùi buồn bã, cô tự nhủ, chỉ cần đợi hết chín tháng, chỉ cần chờ vài năm là cô lại về. Nhưng với ngày mai, cô sẽ không thể chờ chín tháng, cũng không cần đợi vài năm, vì cuộc đời cô rồi sẽ gắn chặt với một nơi hoàn toàn xa lạ

Liên đi một vòng rạp cưới, vì là ngày vui nên đèn được thắp lên sáng trưng. Rạp được dựng bằng lá dừa nước, xung quanh điểm xuyết bằng hàng ngàn bóng giấy đỏ tươi, bên trên trần là những sống lá bắt chéo nhau, điểm giữa là trái châu được cắt bằng loại giấy có màu sắc sỡ. Mấy ngày trước thôi, Liên còn nôn nao mà trông tới ngày dựng rạp cho đám cưới của chị mình, cô nghĩ, rạp cưới được dựng bằng lá dừa, bóng giấy, trái châu thì sẽ đẹp và lung linh lắm, nhưng cô không hề thấy điều đó trong lúc này, dù rạp cưới được dựng lên đúng như những gì cô đã từng nghĩ. Liên bước dọc ra sau, nhìn quang cảnh ngôi nhà gần liền với cô từ thời thơ ấu. Ngày mai, cô sẽ là vợ người ta, ngày mai, cô là con dâu người khác, nhà của cô sẽ là một nơi khác, nơi đây sẽ chỉ là kỉ niệm của thời con gái.

Trăng sáng lơ mơ, Liên đi càng lúc càng xa, qua hàng mận rồi ra sau nhìn bụi chuối. Cô ước gì đêm nay có thể thấy Đông một lần trước khi cô xuất giá, nhưng chung quanh chỉ có tiếng côn trùng ri rả làm lòng người thêm buồn rười rượi. Khi nhận thấy mình đã đi khá xa, Liên dơ bước quay về, cô nhìn quanh một lượt như muốn ngấm trọn cảnh vật nơi đây mà đem cất vào kí ức. Dù mọi thứ đang chìm trong bóng tối nhưng Liên có thể thấy rất rõ, cánh đồng, hàng dừa, cây cầu, con mương, thấy cả con đường dẫn tới những nơi mà cô và Đông thường ngồi trò chuyện.

Phía đằng xa có một bóng người. Trời quá tối, cô không thể nào thấy rõ. Người ấy đang ngồi im lặng nhìn về phía xa xăm. Liên chợt bồn chồn. Lẽ nào là Đông. Có phải anh muốn gặp cô lần cuối, có phải anh đang chờ cô để nói lời tam biệt... Cô nên làm gì, nên đi tiếp... hay trở về. Hai bàn tay xoay vặn vào nhau một lát, Liên quyết định tiến tới để gặp anh.

Cô bước thật nhanh. Tiếng cô bị giẫm dưới chân nghe sột soạt. Người ấy quay đầu nhìn. Đưa tay vén mấy tàu lá chuối che ngang, cô lẩn mò về phía trước. Tám lưng mỗi lúc một gần hơn. Lẫn trong bóng đêm, bóng lưng đã buồn bã càng thêm cô độc. Cô nghe từng tiếng thở dài thườn thượt trong đêm. Tiếng thở mang niềm tâm sự, mang cả tiếc nuối thế lương. Có cất tiếng gọi, nước mắt bắt đầu chảy để tiếng khóc hòa lẫn trong đêm, tạo thành âm thanh thôn thức của người con gái chia biệt mối tình đầu.

Khi cô đến gần, người ấy đứng phắt dậy. Hành động của sự giận hờn, của niềm oán trách. Không kiềm được lòng, cô đưa tay ôm lấy tám lưng buồn bã ấy. Im lặng thật lâu vẫn không có tiếng trả lời. Người đàn ông từ từ xoay người lại. Đóm lửa đỏ lập lò giữa đêm đen sắp tàn. Mùi khói thuốc bay lên. Liên biết mình đã lầm. Đông không hút thuốc. Xấu hổ cùng cực. Cô không thấy mặt người ấy nên cô hy vọng, người ấy cũng không biết cô, để chuyện đáng hổ thẹn này chìm vào tăm tối như màn đêm đang bao phủ. Cô vội vã quay lưng bỏ chạy.

Vừa chạy được vài bước thì bất thành lĩnh, có đôi bàn tay thô bạo ôm chặt lấy cô từ phía sau. cô hốt hoảng la lớn, nhưng chỉ la được một tiếng thì hân đã đưa tay lên bịt chặt miệng cô lại, âm thanh từ cô họng bị dè nên không phát ra thành tiếng nói, chỉ có tiếng ừ ớ hòa lẫn tiếng côn trùng rền ri.

Bờ môi cô bị hân ngấu ngiến, hân hôn cô điên cuồng và vội vã. Cô chỉ biết tìm cách la hét và vùng vẫy khi hân đưa tay kéo chiếc quần thấp xuống. Làn da mịn màng phía dưới bỗng dưng mát lạnh vì trống trải, vì sương trên cô chạm vào. Cô hoang mang tột độ, cảm giác ròn rợn nổi lên khi vùng da thịt trinh nguyên e ấp đối diện với bản năng thú tính của con người. Điều khủng khiếp nhất với một người con gái đã đến với cô. Cảm giác như ngất lịm, cảm giác cơ thể bị làm nứt toác. Có cái gì đó bên trong cô, nó liên tục ra vào, sục sạo làm cô đau đốn. Cô đưa tay dăm vào người hân, dùng hết sức đẩy hân ra xa, nhưng tất cả chỉ vô ích. Vòng tay hân ôm cô thật chặt, phía bên dưới đẩy vào liên tục.

Trời khuya, trăng chưa lên hay trăng đã lặn mà bóng tối vẫn đen đặc, cái ánh sáng nhỏ nhoi của ngọn đèn treo phía nhà không thể rọi tới, Liên bất lực chống cự giữa màn đêm.

Khi hân rời đi, Liên ngồi ồm gối trong sợ hãi, sự hoang mang đến tột cùng, dù chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế này nhưng với nhận thức của bản thân, cô biết mình đã bị cưỡng bức, cô biết đây chính là một sự ố nhục vô cùng lớn với những ai là con gái. Cái giá giá ngàn vàng, có tiết hạnh thanh trong của cô đã bị người ta đoạt mất.

Cô cúi mặt gục khóc, khóc cho thỏa tất cả buồn phiền và đau đớn, tui nhục lẫn đắng cay. Liên ước gì có một ai đó bên cạnh cô lúc này để cô vui bết cô đơn và sợ hãi nhưng cô không thể tìm tới ai để nói ra tâm sự. Cô chỉ có thể ngồi khóc một mình. Khi không còn nước nỡ, Liên đứng dậy bước đi trong cơn đau từ cơ thể tới tâm hồn. Cô thấy tâm trí quay cuồng, mọi thứ trong không gian dường như sắp sụp đổ quanh cô, ngày mai là cô xuất giá với một người không yêu thương, đêm nay cô bị người ta làm nhục, nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn cùng một lúc xuất hiện khiến cô muốn được biến mất trong đêm nay, cô ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng đây không phải là ác mộng, đây là sự thật, Liên biết điều đó khi cô nghe tiếng pháo nổ dồn phía công, rồi tiếng mọi người xôn xao chào đón đàn trai đã tới.

Sau một đêm không ngủ, Liên như một cái xác thần thờ, sắc mặt cô trắng bệch, không ai có thể nghĩ cô dâu mới lại có sắc diện hoang mang đến thế. Lẽ ra, cô dâu phải có đôi má ửng hồng của mện, có đôi môi đỏ thắm của đào và đôi mắt long lanh như hạt nhân huyền đen óng ánh. Thay vào đó, lại là một đôi mắt trầm tư, nét đau khổ, nỗi kinh hoàng cùng nhau ủa tới khác chạm trên gương mặt cô dâu. Mọi người lo lắng, họ cố gắng dùng son phấn để che đi những buồn bã bị thương, nhưng nét âu sầu rũ rượi hiện ra từ đôi mắt thì không sao che giấu được.

Bà Chung chỉ nhìn con gái mà thở dài buồn bã, bà nhấn nhủ cô đôi lời rồi nắm tay dắt cô ra trao cho chú rể. Bà cứ nắm chặt tay Liên quyền luyến không muốn rời và nhìn con bằng đôi mắt đã bắt đầu nhòa nhạt. Nhưng không thể quyến luyến quá lâu vì sự tẻ giờ lành, bà đành đặt bàn tay cô vào bàn tay Đạt.

Cặp đèn cầy loan phượng được thắp lên ngao nghễ trên bàn thờ đang nghi ngút khói hương. Mâm quả được bày ra, sau khi người chủ hôn dứt lời, Đạt đeo cho Liên đôi bông tai mà trước đây má anh đã sắm. Tất cả lễ vật là sắm cho Huệ nhưng giờ đây Liên mới là người nhận nó. Cũng may, cô và Huệ có hình dáng không khác nhau là mấy nên tất cả đều vừa vặn.

Sau khi làm lễ, Liên theo mọi người ra khỏi cổng, cô muốn ngoái đầu nhìn lại ngôi nhà thân yêu nhưng đó là điều kiêng kị mà má cô đã dặn và không cho phép cô làm.

Hai chữ vu quy treo trên cổng chen giữa những cành bông giấy đỏ tươi đang đung đưa như vẫy tay chào đưa tiễn một người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Đêm đầu tiên ở nhà chồng

Sau một chuyến đi dài, Liên đi theo Đạt bước qua cổng thành hôn. Sau khi làm lễ gia tiên, tiệc cưới được tổ chức linh đình. Từ lúc bước ra khỏi phòng khi ở nhà mình tới đây, Liên hầu như cúi mặt đi giấu đi khuôn mặt buồn bã âu sầu. Đạt thấy Liên như vậy thì cũng không nói gì, anh nghĩ, có lẽ Liên buồn vì phải xa nhà, anh thường xuyên nhìn cô, anh muốn thấy khuôn mặt của cô khi là cô dâu bên cạnh anh nhưng Liên lại chưa hề nhìn lại anh dù chỉ một lần. Dù là con trai nhưng Đạt vẫn thấy hồi hộp trong lòng nên anh hiểu, với một người con gái phải từ giã nơi quen thuộc để bước chân về một nơi xa lạ thì tâm hồn còn bị xáo trộn tới đâu, buồn vui lẫn lộn, bối rối, hồi hộp, lo sợ đan xen.

Tiệc tan, Liên đi vào phòng thay quần áo. Đây là một căn nhà rộng lớn, lớn hơn nhà cô gần như gấp đôi mà nếu tính kỹ thì cũng có thể gấp ba, gấp tư cũng không chừng, vì nhà này có lầu, lại có nhiều gian phụ. Liên không biết nhà có bao nhiêu phòng nhưng từ chỗ cô đứng thì cô thấy có tới năm cánh cửa. Vì có nhiều phòng nên cũng có nhiều hành lang nhỏ bên trong nhà, lúc mới tới cô được một người dẫn vào phòng này để thay quần áo, cũng may cái phòng của cô nằm ngay đầu cầu thang nơi mà Liên được chỉ để đem cất hành lý lúc sáng nên cô dễ dàng tìm được. Một mình ngồi trong phòng, Liên đưa mắt nhìn xung quanh, một nơi hoàn toàn xa lạ, từ giây phút này, đây là phòng Liên, là nhà Liên, những người ngoài kia là gia đình Liên, đang mãi mê suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa mạnh, rồi sau đó là tiếng nói lớn vọng vào trong.

- Mợ ba, bà kêu mợ ra phụ một tay. – Giọng nói của một cô gái trẻ nhưng nghe trong lời nói không có chút gì là thân thiện, nó mang chút âm thanh chất chứa và bức dọc.

Liên nhanh chóng thay quần áo rồi bước ra đi về phía nhà sau. Mọi người đều mệt mỏi, trời sắp khuya nhưng công việc hầy còn nhiều, người ở còn đang dọn dẹp, má chồng Liên, bà Nương đang ngồi ở chiếc bàn lớn giữa nhà bếp, một tay bà đang gác lên gối chân đang đặt trên ghế, một tay cầm miếng thuốc xia, vừa nhìn thấy Liên bà đã quát mắt nhìn rồi liếc cô một cái.

- Cô ra đây mà phụ người ta một tay, công việc còn đàng đẵng đề đề, mần gì mà ở miết trong phòng vậy. Lẽ ra, mới về nhà chồng thì phải xông xáo phụ người ta một tay, có đâu mà chờ mồi mới chịu xuống, má chồng còn ở dưới bếp mà đã lên phòng lo đi ngủ rồi.

Liên khúm núm nhìn má chồng thay cho sự hồi lỗi rồi đi về phía mọi người. Cô không biết phải làm gì, trong người thấy vô cùng mệt mỏi, con buồn ngủ qua đi làm đôi mắt như đồ dẫn, cơ thể không có chút gì là tỉnh táo. Dù rất muốn nghỉ ngơi nhưng bây giờ cô đã là con dâu nhà người khác với bốn phận là phải gánh vác công việc nhà chồng, đâu còn là cô gái được cha má cưng chiều, không lo âu vướng bận. Và hơn ai hết Liên hiểu được vị trí của mình lúc này, là con dâu khi mà mối quan hệ thông gia hai nhà đã bị tổn thương. Từ lúc bước chân về nhà chồng, cô chỉ cúi đầu như kẻ mang nhiều tội lỗi, chưa dám nhìn thẳng một ai, có những lúc vô tình, cô thấy được nét mặt không vui cũng như ánh mắt sắc nhọn mà người mà chồng nểm về phía mình.

Nhìn chồng chén đĩa chất cao như chưa vơi đi được phần nào, Liên thấy ngán ngẩm, lưng cô mỗi đến nỗi sắp không chịu nổi, sức lực còn con còn lại sắp bị vắt kiệt, cô thắc mắc không biết những cô dâu khác lúc mới về nhà chồng có phải chịu chung hoàn cảnh như cô không. Cô thầm suy nghĩ, đêm nay là đêm tân hôn, nhưng trời đã khuya mà cô vẫn quần quật dưới bếp, chắc giờ này Đạt đã ngủ say. Cảm giác túi thân trào dâng khi nhớ những ước mơ thuở còn con gái, được lấy người mình yêu thương, và người đó cũng thương yêu mình, yêu thật nhiều, cả hai sẽ cùng nắm tay nhau đi về phía tân phòng rực một màu đỏ thắm, trên đôi gối thiêu hoa, cả hai cùng thủ thi nói chuyện tương lai, dưới ánh sáng lung linh, chồng cô sẽ trao những lời mật ngọt. Đưa bàn tay đầm nước quệt ngang trán, Liên từ bỏ giấc mơ để trở về thực tại.

Dù mệt mỏi nhưng Đạt vẫn chưa ngủ. Khi tàn tiệc, một số người quen biết còn nán lại đôi chút nên Liên về phòng trước nhưng khi Đạt tới phòng thì lại không thấy Liên đâu. Đi bên nhau cả ngày nhưng Liên không buồn nhìn Đạt lấy lần dù Đạt thường xuyên liếc nhẹ về phía Liên và thấy rất rõ nét u buồn in đậm cùng khuôn mặt mệt mỏi đến vô hồn của cô. Đôi lần Đạt chủ động tìm lời bắt chuyện nhưng Liên chỉ ậm ừ rồi gặt đầu cho qua như không muốn nói với Đạt câu nào. Điều đó trái ngược hoàn toàn với những gì Đạt suy nghĩ. Đạt đã từng nhiều lần nhìn thấy các cô gái trước ngưỡng cửa vu quy, họ thường cúi mặt che giấu sự xấu hổ với đôi má ửng hồng hạnh phúc một cách đáng yêu, chốc chốc lại trao cho người đứng cạnh một cái nhìn vụng trộm rồi mỉm cười bên lên, đôi tay mềm yếu run lên vì hồi hộp rồi bám chặt cánh tay của người sẽ đi suốt cuộc đời. Đạt thấy thoáng chút thất vọng nhưng anh cũng không vội buồn, bởi vì cuộc hôn nhân của Đạt với Liên thật sự là quá bất ngờ, Liên hoàn toàn không có thời gian để chuẩn bị cho mình trong vai trò mới.

Cả ngày trời tiếp khách, bao nhiêu người đưa ly rượu tới chúc mừng, Đạt không thể từ chối nhưng chỉ nhấp môi, anh cố gắng uống thật ít để giữ mình tỉnh táo, anh không muốn trong đêm đầu tiếp xúc, anh trở thành một ông chồng say khướt, ngấy khò với cơ thể nực nóng mùi rượu. Anh muốn được nhìn thấy vợ mình trong đêm đầu tiên cô bước về nhà chồng, muốn được cùng cô trải qua những giây phút đầu tiên ở gần bên nhau, dù chỉ là im lặng ngồi nhìn nhau. Đạt thở dài thất vọng, anh thấy mệt mỏi và con buồn ngủ đã kéo tới mà loan phòng cũng chỉ có bóng anh in lên tường quanh quệ.

Bước ra khỏi phòng rồi đi xuống cầu thang, lẽ ra Đạt đã đi tìm Liên từ khi vừa tới phòng mà không thấy cô đâu, nhưng Đạt ngại, sợ người nhà, nhất là cha má mình sẽ thấy rõ sự cảm giác hồi hộp, mong chờ của mình. Xuống tới nhà bếp, Đạt nhìn quanh, bà Nương còn ngồi đó, mọi người đang làm việc mà không thấy Liên đâu, nhìn thấy Đạt, bà Nương lên tiếng hỏi:

- Con chưa ngủ sao?

- Dạ, ngủ được một tí thì thức, tại con đói quá. – Đạt trả lời một cách bình thản.

- Vậy hà, để mà biểu tui nó hâm nóng lại đồ ăn, con muốn ăn ở đây hay đem lên phòng cho con.

- Dạ, lát nữa đem lên phòng cho con, - vừa nói Đạt cứ nhìn quanh quẩn không ngừng, khi biết bà Nương nhìn mình với ánh mắt không vừa ý như bà hiểu Đạt đang muốn gì, anh đành lên tiếng trước, lời nói mang theo thái độ như là quở trách - ủa, vợ con không xuống phụ mọi người dọn dẹp sao hả má?

Vừa nghe xong câu hỏi, ánh mắt bà Nương dịu xuống.

- Có, hồi nãy còn ở đây nhưng mới dọn mớ đồ ra sau với mấy đứa rồi.

- Má đi ngủ đi, mệt cả ngày rồi, với lại con thấy công việc cũng còn nhiều, làm cả đêm cũng không hết mà ai cũng mệt, cho họ nghỉ đi, mai làm tiếp.

- Ô, chị tám, nói đùa nào đó hâm chút đồ ăn đem lên cho thằng Đạt, coi lại đồ ăn, để được thì để, không thì quăng đi, xong rồi mọi người nghỉ đi, mai làm tiếp, con cũng lên phòng đi – Bà Nương ngáp một cái rồi đứng dậy đi về phòng.

Đi về phòng, ngồi trên chiếc ghế chờ đợi, vì Đạt nghĩ người bụng com có lẽ là Liên nhưng khi cửa phòng mở ra, người bụng vào là con bé người ở, Đạt nhìn con bé với ánh mắt lạnh làm con bé thấy sợ.

- Mợ ba vô chưa?

- Dạ, rồi.

- Ở dưới nhà còn chưa nghỉ sao?

- Dạ, một số thì đi ngủ rồi, một số còn đang làm dở tay, không bỏ được nên ráng thêm chút xiu, làm xong rồi mới đi ngủ luôn. – Con bé còn nhỏ nên ngại thẹn, phần vì thấy Đạt không mấy thân thiện đâm ra sợ sệt, cho nên Đạt hỏi gì thì nó trả lời nãy, không dám nói thêm câu nào.

- Để đó rồi đi ra đi.

Đến giữa khuya, Liên đi lên phòng, Liên bước chậm chậm từng bước một như muốn níu kéo thời gian. Khi đến cửa, Liên tần ngần một lát rồi mới đẩy cửa đi vào, lòng đang nặng nề bỗng thấy nhẹ nhàng hơn vì Đạt không có ở trong phòng, cô thở phào nhẹ nhõm. Liên không hề biết là mình đã lên nhầm phòng, phòng của Đạt nằm ở cuối hành lang. Ban sáng khi người bên nhà Liên hỏi phòng để đem quần áo cô đi cất, vì bận rộn nên người trong nhà đưa tay chỉ trò qua loa, thấy ai cũng bận rộn nên dù chưa rõ nhưng không tiện hỏi thêm, người đó đành đem hành lý vô phòng ngay đầu cầu thang, vậy là Liên vô phòng này để thay đồ mấy lần mà không hỏi gì vì trong lòng vẫn đinh ninh đây là phòng của mình. Liên càng không nghĩ tới chuyện Đạt sẽ thức chờ cô. Đến khi trời sáng, Đạt tỉnh dậy nhìn quanh, đêm qua, anh ngủ quên lúc nào không biết, bây giờ, trời đã sáng cũng không thấy Liên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngày đầu làm dâu

Đạt đang phân vân không biết là Liên đã ra khỏi phòng từ sớm hay cô ấy không về phòng thì có tiếng gõ cửa phòng nhẹ nhàng, Đạt thấy bức trong lòng nên vừa mở nhẹ cánh cửa anh đã cúi gắt hỏi:

- Chuyện gì?

- Dạ, bà biểu con lên kêu mợ ba xuống. – con bé run sợ trước thái độ của Đạt nên nói lí nhí.

Đạt nhìn vô phòng, chiếc giường vẫn trống không.

- Cô ấy không có ở trong phòng. – vừa nói xong là Đạt đóng cửa một cái thật mạnh, chưa kịp bước đi lại nghe tiếng gõ cửa, con bé vẫn đứng đó, cúi đầu không dám nhìn Đạt.

- Bà kêu con dọn phòng cho cậu – Đạt bước vô ngồi trên ghế nhìn con bé loay hoay kéo tấm trải giường đem đi.

- Dẹp luôn hai cái gối đó luôn đi – Đạt vừa nói vừa đưa mắt nhìn về hai chiếc gối màu đỏ thắm vẫn nằm yên không xê dịch.

Mền gối được gom lại thì con bé lại rụt rè đi tới trước mặt Đạt mà khép nép thưa.

- Thưa cậu ba.

- Có chuyện gì nữa? – Đạt bức mình nhìn lên.

- Có ông thư ký hãng xe đồ tới kiểm, đang đợi cậu ở dưới nhà.

- Lâu chưa?

- Dạ, cũng hơi lâu.

- Trời ơi, sao nãy giờ không nói – Đạt bức đến không chịu nổi với cách nói chuyện của con bé nên quát lớn làm con bé càng sợ nên chỉ đứng khúm núm. Con bé tên Nhanh, khoảng mười ba tuổi, chỉ vừa mới vô làm được mấy tháng, vì còn nhỏ nên tính tình nhút nhát, cũng không hiểu làm sao mà cứ vô tình làm hư chuyện mỗi khi có Đạt nên Đạt là người la nó nhiều nhất và trong mắt nó Đạt là người hung dữ nhất nhà nên khi nói chuyện với anh, nó cứ rụt rè sợ sệt.

Một đêm ngủ thật sâu vì mệt mỏi, nếu không có ánh nắng chiếu vào chặc Liên vẫn không thể nào thức dậy được, cảm giác thiếu ngủ vẫn còn nên đầu Liên choáng váng, tay chân thì đau âm ỉ. Dù muốn cũng không thể nào ngủ tiếp, Liên mở mắt nhìn lên trần nhà màu trắng, đến lúc này cô mới sực nhớ, đây là nhà chồng còn cô là con dâu mới được cưới về hôm qua. Liên lật đật ra khỏi phòng. Vừa đi tới phía đầu cầu thang thì thấy Nhanh đang khệ nệ ôm mớ đồ đi xuống, thấy Liên nó nói liền.

- Mợ ba, bà kêu mợ nãy giờ.

Liên nghe thấy thì dừng lại hỏi.

- Bà đang ở đâu?

Thần hình bé nhỏ của Nhanh như bị chìm trong mớ vải, nó cố ngoi đầu ra trả lời.

- Dạ, bà đang ở gian nhà chánh.

Liên nghe vậy thì quay người đi, thấy mớ mền mền trên tay Nhanh rơi vãi lung tung dưới nền nhà, cô ghé tay cầm dùm Nhanh một ít. Thấy có người cảm phụ, Nhanh vui mừng cười tí mắt.

Khi Liên ra tới nhà chính, một người ở trong nhà đang quét bụi. Bà Ngự đang đứng ở cạnh ván nhìn ra ngoài. Liên thấy bà Ngự mặc quần áo chỉnh tề, trên vai phủ chiếc khăn vuông viền xanh nước biển, tay bà xách giỏ trầu như sắp sửa đi đâu. Thấy Liên, bà nghiêng mặt rồi kéo tà áo ngồi ngồi xuống ghế, biết bà không vui, Liên không dám lại gần, cô đứng dưng cột thưa nhỏ.

- Dạ, thưa má kêu con.

Bà Ngự hứ một tiếng lớn mới nói:

- Không dám, ai mà dám kêu cô, nhưng cô Liên à, dù gì thì cô cũng phải biết mình bây giờ là dâu là vợ rồi chứ không phải con gái nheo nhèo, ăn chưa no lo chưa tới đâu mà ngủ tới trưa trờ trưa trặt mới chịu dậy.

Liên khúm núm trả lời.

- Dạ, hôm qua mệt nên con ngủ quên.

Bà Ngự nhìn Liên lạnh lùng.

- Ngủ quên hay ngủ nướng tui không cần biết, cô đã về nhà này làm dâu thì nên sống theo khuôn phép của nhà này, dâu con thì sáng sớm phải lo nấu nước pha trà cho cha má chồng rồi còn lo ăn uống cho chồng, lo quán xuyến dọn dẹp nhà cửa. Đừng thấy nhà này có nhiều người hầu thì cho rằng mình không cần làm động móng tay, người tuy nhiều nhưng công chuyện còn nhiều hơn, làm hoài cũng chưa chắc hết. Tuy là mẹ ba nhưng đôi khi cũng cần xoắn tay áo mà làm với người ta, chứ đừng có mà ngồi chỉ tay năm ngón. Ai mà không mệt, chồng cô còn dậy sớm hơn cô nữa kia. Đợi má chồng dậy rồi con dâu mới thức, không biết cha má cô dạy cô như thế nào nữa.

Liên cúi đầu, mắt cô rơm rớm. Bà Ngự nhìn thấy thì càng thêm bực bội.

- Ai làm gì mà cô khóc, cô dậy trễ, tui nói cô mấy câu cũng không được hay sao, khóc lóc là cố ý nói tui hà hiếp khắt khe với cô hả?

- Dạ không phải, con không có khóc.

- Hừ, lo mà ở nhà coi mà phụ sự người ta cho quen chuyện nhà đi nghe chưa, có gì thì hỏi đi tám với tui nó.

Liên cúi đầu dạ khê. Bà Ngự đứng lên phui lại tà áo rồi xách giỏ trâu đi ra. Cô nhìn theo bóng bà Ngự đi ra khỏi cửa mà buồn bã, lúc trước cô hoàn toàn không biết gì về người mẹ chồng này, nhưng chắc chắn một điều là việc của Huệ như cây gai đâm vào da thịt, bà sẽ không dễ dàng gì với cô.

Đi về phía nhà bếp, một người tở luống tuổi nhìn Liên cười chào, cô mỉm cười đáp lại. Gia đình này đối với cô hoàn toàn xa lạ, ngay cả với chồng mình, cô cũng không có chút gì là thân thiết, cho nên cô không biết phải nói gì. Có lẽ trạng thái này rồi cũng sẽ qua nhưng ngay lúc này cô cảm thấy mình thật lạc lõng, nhìn những người ở trong nhà vừa làm việc vừa nói chuyện cười đùa Liên thấy nhớ những người ở của nhà mình, họ với cô đã quá thân quen nên cô thường hay nói chuyện và cười vui với họ. Những người ở nhà thường gọi cô là cô ba, ở đây người ta kêu cô là mẹ ba, Liên thấy hai chữ này sao mà xa cách quá, cứ như họ đang kêu một ai đó chứ không phải là cô. Lúc thấy Liên bước tới kệ lấy chén đĩa, người tở già lên tiếng hỏi.

- Mẹ ba đói hả, để tui dọn ra cho, mẹ lại bàn ngồi đi.

- Dì cứ để tui tự làm cũng được. – Liên đi thẳng tới kệ bếp, đưa tay lấy chén.

- Tui thứ tám, mọi người kêu tui là dì tám – im lặng một hồi, dì tám mỉm cười nói với Liên.

- Dì tám – Liên nhìn dì tám nói như chào.

Những câu nói ngắn, những lời mộc mạc bắt đầu cho các mối quan hệ mới. Dì tám biết Liên còn lạ lẫm với mọi người nên bà chủ động bắt chuyện trước.

- Mẹ thấy quen chưa?

- Dạ, chưa. – Liên thật thà trả lời.

- Mẹ ráng nha, ai tới chỗ lạ cũng vậy, từ từ cũng quen thôi hà. – dì tám an ủi.

Liên nhìn người phụ nữ trước mặt, bà có dáng vẻ mập mạp, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt linh hoạt, cái linh hoạt của người đã có bề dày kinh nghiệm sống. Cuộc sống từng trải đã giúp bà dạn dày trong cách sống, mạnh dạn bắt chuyện làm quen. Liên thầm cảm kích người đàn bà mập mạp, vì cô đang cảm thấy cô đơn thì những lời an ủi giản đơn kia đã giúp cô thấy ấm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cô muốn trốn tránh chồng mình thì có

Ngã lưng trên chiếc ghế dài, Đạt đốt một điếu thuốc rồi mơ màng nhà khói, công việc bận rộn làm cho anh mấy ngày rồi không về nhà, khi về thì cũng đã khuya, người nhà đã ngủ. Ông Duy nói mình đã già, muốn được nghỉ ngơi nên giao lại mọi việc cho hai anh em Đạt. Thành đã coi sóc đồn điền ở Lộc Ninh nên ông Duy muốn Đạt gánh phần coi sóc việc ruộng vườn đồn điền tho nhưng Đạt không muốn công việc của mình chỉ quanh quẩn với ruộng đồng, trồng trọt. Với anh, một đất nước muốn có nền kinh tế lớn mạnh không chỉ quay đi quẩn lại với đất đai, người xứ Nam kỳ đang trong thời kỳ thay đổi dù sự thay đổi đó bị bó chặt trong sự kìm tỏa của Pháp quốc, nhưng trong sự vận động của riêng mình, những suy nghĩ mới vẫn được nảy sinh. Những thương gia người bản xứ đang cố gắng cạnh tranh với người Tàu, người Ấn, người Pháp để tìm cho mình chỗ đứng trên chính quê hương của mình. Đạt nhận thấy, phương tiện di chuyển chuyên chở của người dân quá ư là hạn chế, thuyền bè chỉ đi chuyển trên sông rạch, trên đường bộ chỉ có xe ngựa là phổ biến nhưng nó chỉ đi được đoạn đường ngắn, muốn di chuyển xa thì cần phải có một thứ sức lực bền bỉ, không biết mệt mỏi, đó là động cơ, máy móc. Tàu hỏa thì chính phủ Pháp giữ thế độc quyền, trong khi ở nam kỳ các hãng xe đồ đề vận chuyển thì rất ít. Vậy là, Đạt quyết định mở một hãng xe đồ bao gồm các tuyến chạy khắp nam kỳ lục tỉnh. Việc giấy tờ đã gần hoàn tất, xe đã được nhập về, những việc cần thiết khác như phải tuyển người làm công, gấp gờ các chủ hãng khác để sắp xếp lịch trình, tìm kiếm bến bãi cũng đã hoàn tất, nhưng càng tới những ngày cuối, những công việc không nằm trong dự tính không biết từ đâu cứ đua nhau ủa tới như cuốn hết sức lực của con người.

Cũng mấy ngày này Đạt không gặp Liên, về tới nhà lúc khuya thì Liên không có ở trong phòng, sáng đi sớm thì không gặp, lúc dậy trễ thì thấy Liên đang dưới nhà cặm cụi làm việc. Đạt thăm nghĩ không biết cô đi vợ chồng son nào như mình không, từ ngày cưới tới hôm nay mà hai vợ chồng chưa nói với nhau câu nào cho ra hồn. Đạt đứng dậy đi về phía cửa sổ, ngay trong tầm mắt, cây bông giấy đang dần xơ xác, từng chiếc lá như đang héo tàn rũ chết, Đạt đi nhanh xuống nhà, ra phía cửa sau ra chỗ cây bông giấy đưa xo rơ héo ủa.

Đạt nhìn về phía người đàn ông đang nhỏ cỏ gần đó.

- Anh Sứ, sao cây bông này héo lá hết vậy?

Anh Sứ bước tới cây bông giấy, nhìn lên mấy chiếc lá đang héo.

- Dạ, chắc nó thiếu nước, nó mới được bứng về trồng chưa bao lâu nên rễ còn yếu, chưa đâm sâu được, mấy bữa nay không tưới nên nó mất sức.

- Nó có chết không?

- Lá mới héo một chút thôi, bây giờ tưới đều đặn thì cứu được.

- Vậy, anh nhớ tưới nó thường xuyên dùm tui.

- Dạ.

Đạt bước vô nhà, con Nhanh nhìn thấy đã run lên, nó nghe được câu chuyện Đạt nói với Sứ. Mấy hôm trước Đạt có biểu nó tưới cây một lần mỗi bữa nhưng nó lại quên, làm cây sắp chết, nó gần như sắp khóc khi Đạt đưa mắt lạnh nhìn nó. Vừa lúc Liên từ cửa bên kia đi vào, ngay lập tức Đạt dời mắt về phía Liên, Nhanh mừng thầm vì biết đâu hai người nói chuyện với nhau Đạt sẽ quên nó. Và đúng như mong muốn, Đạt không còn nhớ tới việc là nó mà chỉ nói với Liên, nhưng trong câu nói nó nghe rõ sự ra lệnh:

- Liên, đem một ly nước lên phòng cho anh.

Vừa nói xong là Đạt quay lưng bước lên lầu mà không hề bận tâm tới việc Liên đang nhìn theo anh với bao suy nghĩ.

Liên bung ly nước lên phòng đã thấy Đạt ngồi trên giường, lưng dựa lên phía đầu giường, hai chân duỗi thẳng. Khi thấy Liên bung ly nước đi vào, Đạt vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ đưa mắt nhìn về phía Liên với cái ánh nhìn nghiêm nghị.

- Để ở đó đi – Đạt chỉ tay về phía bàn giấy, khi Liên vừa đặt ly nước lên mặt bàn, Đạt tiếp tục với giọng ra lệnh, - lại đây, anh có chuyện muốn nói với em

Thái độ của Đạt không thay đổi, nhìn khuôn mặt lạnh lùng cùng giọng nói thâm trầm, Liên không khỏi lo lắng trong lòng, cô như thấy được một con giặc đang cháy lên nhưng được đè nén lại. Liên chỉ biết ngoan ngoãn làm theo lời anh. Cô chậm chậm bước lại giường, Đạt bỏ chân xuống rồi ngồi thẳng lên như muốn Liên ngồi vào chỗ đó nhưng cô lại ngồi ở mép phía cuối giường, anh thấy giận thêm vì cô cứ như muốn xa cách với mình. Anh vẫn cố gắng đè nén sự bức tức, gần giọng hỏi cô một cách chậm rãi.

- Mấy đêm qua em ngủ ở đâu?

- Em ngủ ở trong phòng. – Liên cúi mặt trả lời.

- Phòng nào, ở đâu, em có biết là mấy đêm qua tui chờ...- nói đến mấy chữ này thì Đạt ngừng lại, Đạt không thể nói là mình đã chờ cô, anh không muốn cho cô biết là mình mong cô, anh không thể nằm ở thế yếu, anh là chồng, là kẻ mạnh, là trụ cột của một gia đình, không thể nào nói ra được việc anh đợi chờ cô hằng đêm, ít nhất là trong lúc này, khi mà cô với anh chỉ ràng buộc nhau bằng danh nghĩa, anh sửa lại câu nói của mình – mấy đêm qua tui về phòng không hề thấy em, em không có trong phòng.

- Không phải phòng này mà là phòng ở phía đầu đây. – Liên vội vàng lên tiếng.

- Sao lại ở đó? – Đạt gất lên, khuôn mặt anh bộc lộ vẻ ngạc nhiên.

- Tại bữa mới tới, em được chỉ ở phòng đó, đồ đạc của em cũng để ở đó, em tưởng anh cho em ở phòng đó nên em ngủ lại đó. – Liên rụt rè trả lời, cũng không biết phải nói sao cho phải nên đành nghĩ gì thì nói vậy.

- Em nghĩ gì vậy Liên, vô phòng không thấy chồng đâu mà em không thắc mắc gì sao? – Đạt bắt đầu lớn tiếng dù anh không hề muốn mình lớn tiếng với cô, khi mà cô chỉ mới được gả về đây nhưng càng nghe cô nói thì anh càng không dẫn được sự bức bối trong lòng mình.

- Dạ có, sau đó em mới biết là em vô lộn phòng. – tới lúc này thì Liên bắt đầu thấy sợ.

- Vậy sao biết lộn rồi mà em không dọn về phòng này, em đừng nói là em không hề biết anh ở phòng này luôn đó nha.

- Dạ, tại...em sợ làm phiền anh.

- Nói vậy là sao, phiền là phiền cái gì, sao em lại có thể nghĩ như vậy được hả? – thanh âm trong giọng nói càng lúc càng lớn, biểu thị sự bức dọc đang càng lúc càng tăng.

- Em thấy anh không hỏi tới, em nghĩ anh cũng không muốn em dọn về nên em ngủ luôn ở đó.- Liên thật thà thú nhận.

- Vậy nếu tui không lên tiếng thì cô định ở đó luôn hà, dọn đồ về đây ngay cho tui – Đạt phát tiết cơn giận. Mấy ngày anh âm thầm đợi cô thì cô lại nghĩ anh muốn cô ở phòng khác, hai người rõ ràng là vợ chồng mới cưới, sao cô có thể có những suy nghĩ lạ đời như vậy, liệu đó là suy nghĩ thật của cô hay đó chỉ là một sự biện minh vô lí, càng nghe cô nói, anh càng không kiềm chế được sự bức bối trong lòng. - Tui không tin là mấy ngày rồi mà cô không biết là mình lộn phòng, cô muốn tránh chồng mình thì có.

Liên không nói gì, làm sao có thể thừa nhận một việc dễ dàng làm người ta giận dữ, nhất là Đạt. Một điều trớ trêu, Đạt bây giờ là chồng cô, nhưng anh cũng là người mà Liên không hề thấy chút thiện cảm trong những lần gặp mặt trước khi cưới. Biết là không thể nào tránh né nhưng trong những ngày đầu bờ ngõ, Liên chỉ nghĩ, thôi thì tránh được lúc nào thì hay lúc ấy và biết đâu Đạt cũng không mấy quan tâm tới cô. Nhưng bây giờ, Đạt đã lên tiếng với vẻ khó chịu, Liên đành nghe theo.

Thấy Đạt tức giận, Liên không dám nói thêm gì, chỉ yên lặng dọn hết quần áo đồ đạc từ nhà đem tới qua phòng Đạt, và cũng là phòng cô. Lấy chồng, ngoài việc phải làm đám cưới, phải về ở một nơi xa lạ, phải kêu hai người khác là cha má, kêu một người đàn ông xa lạ là chồng thì Liên không biết gì nữa, việc ở chung với một người đàn ông như thế này thật sự là không quen, cho nên, hề bước vô phòng thấy Đạt là cô cúi đầu vì ngượng ngịu và lo lắng, mỗi lần thấy anh nhìn mình là Liên thấy sợ, càng sợ hơn khi cái nhìn đó không chỉ là một cái nhìn thoáng qua như những ánh mắt vô tình gặp nhau tại một điểm trong hành động nhìn ngó trong không gian, đó là cái nhìn có chủ đích, là cái nhìn chăm chăm, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện.

e=

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tại, em chưa quen

Khi Liên trở về phòng thì thấy Đạt đã tắt đèn đi ngủ, cô đóng cửa nhẹ nhàng rồi rón rén đi lại giường vì sợ làm Đạt thức giấc, nằm sát mép giường, Liên cố chọn một vị trí càng xa người bên cạnh càng tốt. Trong giấc ngủ mơ màng, Liên cảm nhận có một bàn tay chạm nhẹ lên người, cô giật mình ngồi dậy rồi co rúc một góc phía đầu giường một cách sợ hãi, nỗi ám ảnh của cái đêm kia bỗng dưng trở dậy, cô giờ tay kéo mạnh chiếc mền đôi về phía mình trùm lên người kín mít. Trong ánh sáng mờ mờ, Đạt thấy rõ hình dáng Liên đầy sợ hãi đang ngồi ở góc giường, hai tay ôm chặt đôi chân, cằm tựa lên đầu gối, anh biết cô chưa quen với việc có một người đàn ông bước bỗng dưng bước vào cuộc đời mình, nên việc cô có chút phản ứng là chuyện bình thường nhưng nhìn cô như thế này dường như là hơi quá so với lẽ bình thường của sự việc. Đây không chỉ là do không quen mà còn là một sự sợ hãi đến mức phải tránh xa. Đạt thầm nghĩ anh đã làm gì để cô phải sợ anh đến vậy, trong lòng cô anh là người thế nào, đến mức cô phải tỏ thái độ đó, đây không phải là một chút sợ sệt của người con gái trước cuộc sống mới chớm mà là nỗi sợ đối với kẻ sẽ làm tổn hại tới bản thân mình.

Lúc Liên bước vào phòng, Đạt vẫn chưa ngủ, anh thức chờ cô, vốn nghĩ, hai người đã là vợ chồng, vậy mà suốt mấy ngày sau cưới anh với cô mới có thể chung phòng nên khi thấy cô nằm yên quay lưng phía mình, anh không ngăn được suy nghĩ trong đầu, anh tự hỏi có phải cô cũng như anh, cô đang chờ đợi, đợi anh mở lời, đợi anh chạm vào cô, đợi cái phút giây mà người con gái sẽ có sự thay đổi lớn của cuộc đời. Vậy nên, anh nhẹ trở mình quay mặt về phía cô. Anh chỉ nhìn thấy tấm lưng của cô, người mà anh thấy quyến luyến ngay sau lần đầu tiên gặp gỡ, và bây giờ là vợ anh. Đạt bỗng tràn dâng khao khát được ôm Liên vào lòng ngực, để cô thủ thỉ những lời mật ngọt, để cô rúc vào cánh tay anh nhờ anh che chở cả đời, anh sẽ là tảng bách vững chãi cho cô làm chỗ dựa tựa nương. Anh mới nhẹ nhàng đặt bàn tay lên eo cô, phản ứng của cô đúng là ngoài sức tưởng tượng của anh, anh vừa ngạc nhiên vừa nghe có chút gì chua chát.

- Em sợ anh tới vậy hả Liên?

Vài giây đã trôi qua, Liên đã trấn an trở lại, cô cúi mặt xuống giường.

- Dạ, không phải, tại, em chưa quen – Liên không thể nói cho Đạt biết về nỗi sợ của mình, một vết nhơ còn hằn trong kí ức.

Đôi mắt Đạt suy tư, là do chưa quen như lời Liên nói hay là gì đó khác nữa thì qua thái độ của cô, trong lòng anh đều có suy nghĩ nhưng tạm thời anh chỉ có thể chấp nhận lí do này thôi.

- Nằm xuống ngủ đi – nói xong Đạt quay mặt nằm xuống rồi kéo mền lên đắp, biết Liên vẫn ngồi yên không nhúc nhích, anh nói như ra lệnh – anh biểu em cứ nằm xuống ngủ đi, em yên tâm, em không muốn thì anh không đụng tới em đâu.

Liên biết mình như vậy là không đúng, Đạt là chồng, anh có quyền nhưng cô có một nỗi sợ và một nỗi nhớ tồn tại song song, cái cô cần bây giờ là thời gian. Liên hướng mặt về phía lưng Đạt với sự thành khẩn dù anh không hề nhìn thấy.

- Anh Đạt, anh cho em một chút thời gian.

Đạt nằm phía bên kia, nhắm mắt mà trả lời như về không quan tâm.

- Ồ, em muốn bao lâu cũng được.

Câu trả lời hồ hững nhưng đó cũng có thể coi là một lời hứa giúp Liên có chút yên lòng, một kết quả tốt hơn mong đợi vì ít ra, anh không phải là loại người thích ép buộc người khác.

Buổi cơm trưa, sau khi đi tắm đã xếp cơm với đồ ăn vào trong thúng, bà vậy tay kêu Nhanh đem đi nhưng Nhanh bị đau chân không đi được, vậy là Liên đem cơm ra dùm nó. Nhà Đạt là một địa chủ điển hình ở Nam Kỳ, điển thổ hàng ngàn mẫu, nhà cao, vườn rộng, ao sâu nên người làm công không ít. Người làm công lâu năm thì có cả chục, còn nếu vào mùa vụ thì lên tới mấy chục. Việc nấu ăn của đi tắm cũng chia ra làm hai phần, một là nấu cho gia đình và những người ở trong nhà, một nấu cho những người làm công.

Khi người làm ăn cơm xong, Liên đem đồ đi vô, dọc đường, cô thấy một chú bé đang ngồi trong chòi ngó xuống đất với vẻ mặt buồn thiu, đó là con của anh người làm lại chơi với anh, dọc đường có mua cây kẹo, tới đây lấy ra ăn, không biết làm thế nào mà cây kẹo lại rớt xuống đất, chú bé cứ tiếc rề nhìn không thôi, mắt hơi hoe đỏ như muốn khóc, Liên thấy thương nên biểu nó đứng đợi rồi đi nhanh vô nhà, mở gác măng rề lấy cho chú bé vài cái bánh thúng. Nhìn chú bé ăn một cách ngon lành, cô thấy vui lên.

Buổi chiều khi xe chở Diệp về tới nhà, bà Ngự kêu Nhanh bung đồ ăn ra cho Diệp, đó là mấy cái bánh bà cố ý để dành cho cô vì biết cô thích ăn. Khi Nhanh từ dưới bếp đi lên thì lại không có cái bánh nào:

- Dạ, thưa bà, không có cái bánh nào hết ạ.

- Sao vậy, kiểm kê chưa?

- Dạ, con kiểm kê rồi.

- Đi tắm – bà Ngự quay đầu xuống phía nhà bếp kêu lớn.

Nghe tiếng kêu đi tắm vội vã chạy lên nhà trên.

- Mấy cái bánh hồi sáng tui dặn đi cất để cho con Diệp đâu rồi?

- Dạ tui để nó trong gác măng rề đó bà.

- Con Nhanh đi kiểm rồi, không có.

Lê ở nhà dưới cũng đi lên, lên tiếng:

- Dạ, hồi trưa con thấy mợ ba có lấy mấy cái bánh.

- Vậy thì đi kêu con Liên ra đây cho tui hỏi.

Vừa nghe tiếng má chồng gọi, Liên không dám chậm trễ, bước vào nhà, vừa thấy Liên, bà Ngự đã gõ mạnh tay xuống mặt bàn.

- Cô Liên, cô có thấy mấy cái bánh thúng mà tui cất ở gác măng rề không?

- Dạ, có, hồi trưa con có lấy mấy cái.

- Cái đó là tui dặn cất riêng, để dành cho con Diệp, vậy mà cô lại lấy ăn không hỏi tiếng nào, bộ ở nhà cô ăn uống vô phép vô tắc vậy hả?

- Dạ, tại con không biết, con tưởng là bánh còn dư nên con mới... – Liên đỏ mặt vì xấu hổ, cô thấy khó chịu, cô không nghĩ chỉ vì mấy cái bánh mà cô phải gặp phải cảnh nhục nhã như vậy, cũng chỉ là mấy cái bánh có gì to tát đâu.

- Không biết, không biết, là con đâu mới cô phải ý tứ một chút chứ, hờ ra nói không biết là xong hả?

Nghe bà Ngr lớn tiếng, ông Duy, cả Thành và Đạt đều tới chỗ bàn nhà trước, khi nghe rõ sự việc, ông Duy nhú mồm rồi dịu giọng.

- Chỉ có mấy cái bánh làm gì mà bà ầm ĩ dữ vậy?

- Chỉ là mấy cái bánh, như nếu chuyện nhỏ còn không biết thì chuyện lớn sẽ như thế nào, hơn nữa, nó mới về nhà ông phải để cho tui dạy nó chứ.

Nghe xong câu này, ông Duy im lặng đi vô, bà Ngr là má chồng nên việc bà dạy con cháu cũng là bình thường, không ai lên tiếng. Liên thấy Đạt nhìn mình, lòng thầm mong anh sẽ nói một câu gì đỡ giúp cô có thể thoát ra hoàn cảnh này nhưng anh chỉ im lặng rồi lạnh lùng bước lên cầu thang.

- Chị Liên nếu chị muốn ăn thì cứ nói với tui một tiếng, không thì đợi tui về, mà công nhận nhìn chị ốm vậy mà ăn mạnh thiết đó nha – Diệp mỉm cười trêu chọc, Lê nghe được cũng cười theo, chỉ có đi tâm với Nhanh là nhìn Liên với ánh mắt thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phải dạ, nghe chưa

Khi Liên vào phòng đã thấy Đạt ngồi gác chân trên ghế mà chăm chú đọc báo, tờ báo lớn trên tay che mất khuôn mặt của anh. Cô lặng lẽ bước tới tủ áo, cô nghe tiếng tờ giấy báo xột xoạt, rồi nghe tiếng anh vang lên.

- Má nhà này thương em Diệp lắm, mai mốt, cái gì mà má để dành cho nó thì nhớ đừng có dụng vô, mắc công lại có chuyện.

Anh nói mà mắt vẫn dán chặt vào tờ báo, cứ như đang nói chuyện một mình, nhưng trong hoàn cảnh này thì rõ ràng là đang nói với Liên, cô nhìn qua anh, chỉ thấy anh vẫn đang cầm cúi vào tờ báo trước mặt. Cô chán nản không muốn trả lời, nhưng cũng ậm ừ cho qua.

- Ừm.

Nhưng cách trả lời đó lại khiến cho Đạt không hài lòng, anh ngược lên nhìn thẳng về phía cô, một cái nhìn đầy nghiêm nghị và uy lực. Mắt anh nheo lại để tỏ thái độ không vừa lòng.

- Ừ cái gì? Em nói chuyện với chồng em như vậy đó hả, phải "dạ", nghe chưa?

Liên hết sức bất ngờ khi nghe câu nói của anh, cô trở mặt nhìn anh rồi quay đi kèm theo một tiếng dạ. Dù khó chịu nhưng cô cũng tự nhắc mình rằng sau này phải cẩn trọng lời ăn tiếng nói, cô về Đạt khó chịu hơn Thành nhiều.

Ngồi một góc phía ban công, Liên khóc nức nở, cô không ngờ có một ngày vì những chuyện nhỏ nhặt mà cô lại bị xấu hổ đến vậy. Khi đi lấy chồng, cô từng nghĩ cuộc sống nhà chồng cũng không dễ dàng gì, nhưng dù đã liệu trước là phải cố gắng chịu đựng, hy vọng thời gian phơi pha rồi cuộc sống sẽ bình ổn trở lại, nhưng ngay bây giờ, cô thấy lòng mình khó chịu. Liên thấy mình ở nơi đây thật cô độc. Cô ước gì có một ai đó để cô trò chuyện, để cô dựa vào cho nỗi buồn có thể vơi đi. Bất giác Liên nghĩ tới Huệ, nếu Huệ không bỏ đi mà được gả vào đây, Huệ có như cô như lúc này. Có thể, Huệ sẽ có cách ứng xử, làm việc tốt hơn cô nên sẽ không bị rầy la như cô. Và, nếu có bị rầy la thì Huệ cũng không như cô, bởi Huệ là người mạnh mẽ. Cũng có thể Huệ sẽ có được sự an ủi của Thành chứ không như cô. Cô hoàn toàn không có được một lời hỏi han nào từ phía Đạt. Liên không đòi hỏi gì ở anh, cô biết, trên danh nghĩa là vợ chồng nhưng anh không buộc cô phải cùng anh gần gũi thì đó đã là một đặc ân với cô. Nhưng với cô, có một suy nghĩ đơn thuần, hai người ra vào gặp mặt, đầu tiên có thể là bạn. Đạt lại vì chuyện cô với anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà đối với cô một cách lạnh lùng, cô thấy thất vọng về điều này.

Cho đến bây giờ Liên vẫn không giận chi, dù chính Huệ là người gián tiếp đẩy Liên vào hoàn cảnh không tốt đẹp này. Cô thấy nhớ nhà, nhớ Huệ, nhớ Đông, không biết giờ Đông ra sao, anh có còn trách cô, có còn giận cô, đã quên cô hay vẫn nhớ tới cô như cô nhớ tới anh lúc này. Nhà Đạt có rất nhiều sách. Tầng dưới có một phòng sách là nơi cha chồng cô hay đọc sách và làm việc, còn trên lầu cũng có một gian sách đặt giữa các phòng. Gọi là gian sách vì nó như một căn phòng nhưng chỉ được bao bọc bởi ba mặt là vách tường, mặt còn lại nhìn ra hành lang và không có cửa. Liên hay quét dọn ở đây. Mỗi lần cầm quyển sách trên tay là Liên nhớ tới Đông. Biết anh ham học nhưng vì nghèo nên chuyện học hành dang dở, Liên thường mua sách tặng anh. Kỷ niệm của Đông với cô rất nhiều nhưng thứ mà anh gìn giữ và nâng niu là những quyển sách mà cô tặng cho anh.

Ở ngôi nhà này, Liên như một cái gai trong mắt mọi người, bất cứ việc gì dù nhỏ hay lớn cô đều bị la, ông Duy là đàn ông nên không để ý tới việc nhà, bà Ngr mặc dù cũng hay đi vắng nhưng lúc nào ở nhà là Liên cũng bị bà la mắng. Thành dù có thái độ hiềm khích nhưng cũng may cho Liên, anh là đàn ông nên không bận tâm mấy đến việc ở nhà, hơn nữa anh lại hay vắng nhà, Diệp thì luôn có thái độ coi thường và xấc láo với cô, người làm thì kẻ thương người ghét như cuộc sống ở đời vốn phải vậy. Còn Đạt, cô không chắc lắm, nhưng có thể nhìn thấy anh không ghét cô, và đó là điều may mắn. Nhưng cô vẫn chưa thể biết được anh, lúc hờ hững khi lạnh lùng nhưng có lúc lại quan tâm. Dù gì anh vẫn là chồng cô, sâu tận đáy lòng cô vẫn muốn anh có thiện cảm với mình, nhưng đồng thời, cô cũng cảm giác được trong thâm tâm có một chướng ngại chưa thể dẹp bỏ mà mau chóng thân thiết với anh, ấn tượng ban đầu về anh không được tốt, cái đêm kinh hoàng còn ám ảnh và quan trọng hơn là còn một hình bóng khác trong tim. Trong mắt mọi người, Đạt với Liên là cặp vợ chồng không mấy hạnh phúc. Vì khi Liên bị bà Ngr la rầy, và đôi khi chuyện cũng chẳng có gì là quan trọng, nhưng Đạt vẫn lặng im, anh chưa hề bênh vực vợ dù chỉ một lời. Điều đó càng khiến Liên thấy tủi thân, cái cảm giác khi tất cả mọi người đều thân thiết với nhau còn mình chỉ là một người xa lạ. Người thân của cô bây giờ là cha má chồng xa cách, là anh chồng hằn học, là cô em họ chồng khinh khỉnh.

Liên nép mình bên cánh cửa phía ngoài ban công để khóc. Trong khi đó, Đạt đang đi dạo phía dưới nhà, anh ngừng đầu ngắm nhìn cây bông giấy đã bắt đầu ra bông và trong tâm mắt của mình, anh thấy Liên đang đứng một mình buồn bã, chốc chốc cô lại đưa tay chùi nước mắt. Anh thở dài rồi quay mặt bước về phía sau. Ở chỗ mấy cây bưởi, Sứ đang làm cỏ phía gốc cây. Đạt đứng lại nhìn. Có thằng bé đi ngang qua gần đó, trên tay còn cầm theo mấy cái bánh thưởng. Đạt nhìn theo chăm chú. Thấy anh nhìn chăm chăm vô thằng nhỏ đang cầm bánh ăn, Sứ thấy lạ nên nhìn theo anh.

- Anh Sứ, thằng nhỏ đang ăn bánh thưởng phải không anh?

- Dạ, nó là thằng con của anh Bân đó, nghe nói hồi trưa hôm qua mơ có đem cho nó mấy cái bánh, nó ăn một nửa, còn một nửa thì nó để dành tới giờ đó cậu.

Đạt chỉ là một tiếng rồi ngược nhìn về phía ban công, Liên vẫn đứng đó mà buồn bã nhìn về phía chân trời, do cảm giác hay chỉ vô tình mà cô bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình, cô liền quay lưng bỏ đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Chồng không bằng một người bạn

Buổi sáng, hai Chi đã tới, đi chung với hân còn có Bửu, vừa thấy Liên, hân đã nhanh chân bước vào nhà rồi lên tiếng vồn vã hỏi thăm, còn Bửu chỉ đứng ở bên ngoài nhìn cô với ánh mắt buồn bã và tiếc nuối. Dù nói là tới thăm Liên nhưng hân vẫn không giấu được mục đích chính của hân là gặp Đạt. Liên cho người dẫn Hai Chi lên phòng gặp Đạt, còn cô thì đi ra phía sân nói chuyện với Bửu. Nếu là trước đây, mỗi khi nhìn thấy aanh thì cô đã vội vàng né tránh, nhưng bây giờ, cảm giác đó không còn nữa, cô muốn coi anh như một người bạn, một người anh trai. Cô đã lấy chồng nhưng Bửu không giận mà còn nhớ và tới thăm cô, điều này làm cô cảm kích.

Nhìn thấy Liên mỉm cười nhẹ nhàng, Bửu thấy nỗi buồn như sóng dâng lên, dù việc cô đi lấy chồng đã là sự thật nhưng anh vẫn chưa thể quên được cô. Ngày anh đi dự hôn lễ là ngày anh vô cùng phấn khởi vì anh nghĩ rằng sau đám cưới của Huệ với Thành, chẳng bao lâu sẽ là đám cưới của anh với cô, đó là điều chắc chắn. Anh thậm vẽ trong đầu mình hình ảnh của cô trong tà áo cưới. Anh tưởng tượng khuôn mặt của cô khi làm cô dâu và anh sẽ hạnh phúc đến dường nào khi nắm tay cô bước qua cánh cổng vu quy để giải tử đời con gái. Nhưng khi nhìn thấy Liên đứng bên Đạt trong tà áo cưới, cô là cô dâu mà chủ rể không phải là mình, tinh thần anh sụp đổ, trong tích tắc anh lại mất cô vĩnh viễn. Bửu không thể tin đó là sự thật, anh chỉ biết dờ dẩn nhìn Liên, người con gái anh thương lại thành thân cùng người khác, suýt tí nữa là anh khóc trước mặt mọi người. Niềm đau vẫn ở trong lòng và hình như chưa bao giờ lắng dịu, không biết là vì không có được mà quen luyến hay bởi vì vốn dĩ là yêu sâu sắc mà không thể quên, Bửu vẫn giữ nguyên mong ước ban đầu, có một ngày Liên sẽ trở thành vợ anh cho dù có việc gì đi nữa, cho dù cô từng là vợ người khác. Bửu không có việc gì nhưng vẫn tới đây, không phải là đi chơi, mà cái chính là muốn gặp Liên.

- Em khỏe không? – vừa hỏi, Bửu vừa nhìn sâu vào khuôn mặt Liên, anh thấy nét u buồn phảng phất, thân hình cô dường như xanh xao hơn.

- Dạ, em khỏe. – Liên mỉm cười nhìn Bửu với nét dịu dàng mà trước nay anh thường bắt gặp.

- Hình như em không được vui. – Bửu nghiêng đầu nhìn Liên dò xét.

- Bình thường thôi anh à. – Liên không biết trả lời Bửu như thế nào cho phải, làm sao có thể thừa nhận mình không vui, nhưng cũng không thể nói vui vì cả hai đều biết làm sao vui cho được khi Liên bị đặt vào vị trí mà cô không mong muốn.

Cả hai không bước vô nhà mà chậm rãi đi vòng qua phía hè bên. Một chút xa cách ngưng ngừng, trước đây, khi gặp nhau, lúc nào Bửu cũng leo đèo theo sau, quấn quít với Liên, anh luôn miệng nói chuyện làm Liên không lúc nào được yên lặng, vậy mà hôm nay, Bửu không nói nhiều như mọi khi. Nghe ngữ điệu Liên nói chuyện một cách nhẹ nhàng nhưng xa cách, có nỗi buồn bao phủ quanh cô, hoàn toàn khác với hình ảnh Liên trước kia, dù cũng nhẹ nhàng xa cách, dù Liên luôn tỏ thái độ không muốn gặp và nói chuyện với anh nhưng lời nói lại mang theo một chút dỗi hờn trẻ dại, trong mắt anh, Liên của lúc đó rất dễ thương, còn Liên của bây giờ thì buồn bã quá.

- Nhà chồng em đối xử với em có tốt không?

- Dạ, tốt.

- Nhìn em là anh biết em nói không thiệt rồi, chuyện của nhà em như vậy làm sao tốt được.

- Vì họ chưa quen đó thôi, từ từ rồi cũng ổn thôi anh à, anh tới có việc gì vậy?

- Hai Chi có chuyện nhờ chồng em, anh đi chung với nó cho vui, sẵn tiện... thăm em.

Hai người đang nói chuyện thì tiếng xe bóp kèn inh ỏi, Diệp bước xuống xe mà không thèm chào hỏi ai, vừa thấy Liên, Diệp lên giọng kẻ cả, nói như ra lệnh:

- Chị Liên, chị kêu con Lê bung nước với đồ ăn lên phòng cho tui nha.

Không kịp để Liên trả lời, Diệp nhanh chân bước vô nhà. Thấy thái độ của Diệp, Bửu không khỏi chau mày.

- Ai mà có thái độ hỗn láo với em vậy Liên?

- Dạ, đó là cháu kêu má chồng em bằng dì, má cô mất nên từ nhỏ má chồng đem về nuôi, thương như con, chắc tại được cưng quá nên đâm hư đó anh, với lại cô cũng còn nhỏ, thôi bỏ đi anh.

- Có cô em chồng như vậy chắc em không dễ sống rồi, ngày nào cũng hầu hạ cô em này thì đúng là khổ lắm.

- Cô Diệp bằng tuổi Cúc, cũng đang đi học, nên không ở nhà thường xuyên, thỉnh thoảng về vài ngày thôi.

- Vậy cũng may, Liên à... - Bửu mới nói hai chữ đó thì đã thấy Đạt với hai Chi bước tới cửa lớn, Bửu không nói tiếp mà đưa mắt nhìn về phía hai người đàn ông. Nhìn thấy Bửu và Liên đứng gần nhau, mắt Đạt lộ vẻ không hài lòng, chân mày khẽ chau lại. Hai Chi thì miệng vẫn cười tươi hết nhìn Đạt rồi nhìn về phía Liên và Bửu.

- Xong rồi, mình về thôi, anh cảm ơn được ba nhiều lắm. Được ba đúng là người tốt, Liên em có phước lắm mới lấy được được ba đó nha. - Trước lời nịnh nọt của hai Chi, Liên chỉ cúi đầu còn Đạt cũng chỉ cười chiếu lệ.

Bửu không nhìn Đạt, cũng không quan tâm tới lời hai Chi, anh chỉ biết, đã tới lúc anh phải về.

- Anh về nha Liên, khi nào rảnh anh tới thăm em. – Ánh mắt Bửu nhìn Liên đầy lưu luyến, tiếc nuối không muốn rời đi nhưng không làm sao được. Đạt vẫn im lặng đứng nhìn xuống sân, chỉ nghe Liên dạ một tiếng nhỏ đáp lại.

Khi đã ngồi vô xe, hai Chi vẫn quay đầu nói vọng ra.

- Khi nào rảnh anh tới thăm rồi nói chuyện với em nhiều hơn, chào được nha.

Hai Chi là vậy, lúc nào cũng xoi lời ngoài mặt, là người trong nhà, Liên cũng đã quen, bình thường chẳng thấy quan tâm, có việc thì hỏi han đủ thứ, Liên không bận tâm, chỉ có Huệ là không thích hân ra mặt. Liên đứng nhìn theo khi chiếc xe khuất dạng, khi cô quay mặt vô thì thấy Đạt văng đứng đó nhìn mình, nhìn thật lâu như muốn dò xét thật kỹ từng biểu cảm trên khuôn mặt cô. Liên thấy khó chịu, cô định mở miệng nói chuyện thì ngay lập tức anh quay lưng bỏ đi vô. Liên chậm chạp bước từng bước, khi chân vừa đặt lên bậc thềm đầu tiên thì Đạt trở ra, đứng ngay ngưỡng cửa nói xuống.

- Buồn dữ vậy à, chắc là trong lòng đang tiếc nuối lắm phải không?

- Ý anh là sao? – Liên không hiểu ý Đạt muốn nói gì.

- Ai mà không biết ngày trước Bửu thích em dữ lắm, nếu không phải có chuyện thì chắc bây giờ Bửu đã đem sinh lễ tới nhà em rồi, hai người cưới rồi cũng nên, nếu lấy anh ta chắc bây giờ em vui vẻ và hạnh phúc lắm chứ đâu có mặt mày ủ dột như bây giờ.

Nói xong Đạt đi thẳng vô trong, không cho Liên kịp mở miệng trả lời, cô chỉ biết mờ mắt nhìn theo, tức giận xuất hiện, Liên đã lắng nghe Đạt nói, vậy mà anh nói xong thì bỏ đi liền, có ai mà kì cục như vậy không.

Buổi trưa Thành về nhà đúng giờ cơm nên hai anh em cùng nhau ngồi vô bàn ăn, Đạt kể Thành nghe chuyện ghé thăm lúc sáng của hai Chi, Thành vẫn ung dung đưa đũa gấp thức ăn, miệng nói thản nhiên.

- Chắc là tới mượn tiền nữa rồi, hồi trước thì hay tới kiểm anh, bây giờ thì khác, chú mới là em rể họ của hần nên hần mới tới kiểm chú, anh vừa thoát nạn thì chú lại đại dột mà chui vô trông.

- Anh hai, đừng có nói chuyện đó ở đây. – Đạt nhỏ giọng, mắt nhìn bóng lưng Liên đang lui cui ở gần bếp như sợ cô nghe thấy những gì Thành nói.

- Ngoài chuyện tiền bạc, nhờ vả, hần không còn chuyện gì khác nữa đâu, anh bị hoài nên kinh nghiệm lắm, có điều, em phải biết Hai Chi không tốt lành gì đâu, có mượn mà không có trả, nếu có thì cũng lâu lắm à nha. – Thành không bận tâm, cứ thản nhiên mà nói.

- Chuyện đó, em tự biết lo mà anh. – Đạt muốn chấm dứt câu chuyện, anh nhìn về phía Liên rồi nói với cô - Liên, sao em không ngồi xuống ăn luôn.

- Dạ, anh với anh hai ăn trước đi, lát nữa em ăn sau, em còn mắc tay.

- Người ta không xuống ăn thì thôi, mời mọc mà làm gì – giọng Thành lạnh tanh đầy châm chọc.

Đạt liếc nhìn tấm lưng cô độc của Liên. Dù ít gặp mặt nhưng Đạt nhận thấy, từ ngày gả về đây, cô ít nói ít cười hơn. Trong anh bây giờ có nhiều cảm xúc hỗn độn, anh vừa thấy thương vừa thấy giận. Anh thương cho sự cô đơn của người con gái vừa mới bước chân về nhà chồng với bao điều bỡ ngỡ. Anh cũng thấy giận cô, dù cô không thừa nhận nhưng anh có thể nhìn ra, với anh, cô luôn giữ một khoảng cách. Anh đã hứa là không ép cô, chính bản thân anh cũng không muốn ép cô nhưng anh không thể để tình trạng như thế này tiếp diễn. Buổi sáng, khi nhìn thấy Liên nói chuyện và cười với Bửu, bỗng nhiên, Đạt thấy hờn ghen, anh là chồng cô, vậy mà anh với cô lại chưa khi nào có cuộc nói chuyện cho đàng hoàng, đối với cô anh còn không bằng một người bạn bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Coi như, đây là cách anh làm quen em đi

Khi Đạt về tới nhà thì đã trễ, trước khi bước lên lầu, anh đi thẳng xuống phía nhà sau, bà Ngự đang ngồi ăn cơm.

- Sao giờ này má mới ăn cơm?

- Má có việc, giờ mới về tới, con ăn chưa?

- Dạ chưa.

- Vậy ngồi đây ăn với má luôn với má đi.

- Dạ con lên phòng, má kêu người bưng cơm lên phòng cho con, con ăn trên đó luôn.

- Ồ, Nhanh à.

- Đừng kêu con Nhanh, kêu Liên bưng lên đi.

Liên bưng mâm cơm lên, cửa phòng không đóng, đặt mâm cơm trên bàn, Liên lên tiếng gọi.

- Anh Đạt, ăn cơm đi anh.

Đạt đứng lên đi về phía bàn.

- Em ăn chưa? – thấy Liên lắc đầu, Đạt hồ hởi – vậy ngồi xuống đây ăn chung với anh đi.

- Thôi anh à, em chỉ đem đủ phần cho anh thôi, để em xuống dưới ăn chung với mọi người cũng được.

Đạt không ăn, anh buông chén bỏ đũa lại mâm cơm rồi đi về phía giường ngồi xuống, nhìn về phía Liên, anh nói.

- Anh mệt, em lại đây, đấm bóp cho anh đi, nhanh lên.

Câu nói của Đạt làm Liên giật mình, đột nhiên cô thấy sợ, cô bối rối không biết phải làm sao. Cô tìm cách để thoái thác.

- Em còn nhiều việc ở dưới, đề kêu Nhanh lên đây.

- Không kêu ai hết, anh muốn em làm, mau lên.

Rõ ràng anh biết cô với anh chưa thân mật cho lắm, vậy mà lại buộc cô làm việc này, nếu cả hai đã là vợ chồng thì không nói làm gì, đằng này cả hai chỉ là hai con người xa lạ, hành động này thật sự không đúng đắn chút nào. Trong mắt cô lúc này, anh như một ông chồng trịch thượng, thích ra lệnh bắt buộc kẻ khác hầu hạ, một loại người với tư tưởng chồng chúa

vợ tôi. Bỗng nhiên cô thấy sợ anh, thấy ghét anh và một chút khinh miệt. Cô ước gì có ai đó xuất hiện lúc này, ước gì ai đó kêu tới tên cô để cô có cơ hội mà thoát khỏi. Cô nhắc chân nặng nề đi tới chỗ anh nằm. Đạp xoay người nằm sấp, đưa lưng ra ngoài, Liên thấy tay mình bắt đầu run lên, không biết phải làm sao, có lẽ với anh và với cô kể từ bây giờ, đây là công việc bình thường, cho nên dù không muốn nhưng cô không thể nào trốn được nên đành tập dần cho quen, cô hít mạnh một hơi, nhắm mắt lấy can đảm. Đạp thấy một hồi lâu mà Liên vẫn chưa chạm tới mình, xoay đầu liếc nhìn cô một cái rồi anh chuyển bộ nằm nghiêng, một tay chống đầu lên cao, vừa nhìn thấy Liên mở mắt, anh nhanh như chớp nắm lấy cổ tay cô kéo cả người cô nằm xuống bên cạnh mình, cô hốt hoảng đưa tay định chống cự theo phản xạ thì bị anh nắm luôn tay còn lại, cô chỉ có thể mở miệng nói nhỏ trong hoảng hốt.

- Anh Đạp, anh đã hứa sẽ chờ, sẽ cho em thời gian.

- Anh có hứa sao? – Đạp nhìn Liên, mắt chớp chớp như cố nhớ ra điều mà cô nói.

- Có, anh có hứa, anh còn nói là em muốn bao lâu cũng được. – cô háp tấp nói như sợ anh đã quên.

- À, anh có hứa cho em thời gian để quen dần, nhưng mà em cứ trốn tránh không chịu gặp mặt với anh thì làm sao quen được, đừng tưởng anh không biết là em có ý gì nha, sáng chưa mở mắt là em đi đâu mất tiêu, tối khuya đợi khi anh ngủ rồi em mới chịu về phòng, cả ngày nhiều khi em không thấy được mặt anh ra sao, làm sao quen, nếu em không thích thì nói thẳng, anh không ép, đừng viện lí do cho anh thêm bực.

- Em thật sự là chưa quen.

Liên đã nói vậy thì Đạp còn biết làm sao, anh thở ra rồi nhìn cô chán nản.

- Em thử đi hồi hết coi, trên đời này có ai lấy vợ mà chịu khổ như anh không, đêm tân hôn thì ôm gối ngủ mình ên, vợ đi qua phòng khác ngủ mất tiêu, đến khi về phòng thì cũng nằm một góc, em nhìn cho kĩ thử coi anh bây giờ có khác gì lúc trước khi cưới với không?

Liên nheo mắt nhìn Đạp một lượt, cô cũng không nhớ rõ anh trước đây nhìn như thế nào nên cô không thể biết được anh nấp ra hay ốm đi, trắng ra hay đen bớt, cô lắc đầu.

- Em không biết, hồi trước, em gặp anh có mấy lần nên không nhớ lắm, bây giờ anh biểu em nhìn thì em không nhìn ra được là có khác hay không nữa, mà hình như anh cũng vậy thôi à, mới mấy tháng, chắc không có gì khác nhiều đâu. À, mà hình như, anh đen hơn một chút thôi.

- Em đang nói về cái gì vậy?

- Thì em nói về hình dáng của anh. Chứ anh muốn hỏi gì?

- Em đúng là. - Đạp chỉ biết cười khi nghe câu trả lời thật thà của Liên. - Em muốn làm quen chứ gì, được, anh sẽ tập cho em.

- Tập cho em? – Liên ngờ ngạc hỏi lại vì thực ra cô chưa hiểu rõ Đạp muốn gì.

- Ồ, anh sẽ tập em, chứ để em tự mình làm quen thì không biết tới bao giờ, chắc tới khi anh già luôn.

- Chắc không lâu vậy đâu, em về đây mới có một tháng.

- Một tháng mà không lâu hả, em có biết một đêm chờ đợi như dài ba năm luôn không?

Đạp nhìn Liên, thấy cô vẫn thờ ơ trước lời anh nói, anh biết cô hoàn toàn không hiểu được nỗi lòng chờ đợi của anh lúc này. Anh ngồi thẳng dậy rồi kéo cô theo.

- Ngồi dậy, đưa tay lên.

- Tay nào? – Liên rụt rè hỏi.

- Tay nào cũng được – Liên đưa bàn tay ngửa lên, năm ngón tay thon dài duỗi thẳng như chứa đầy căng thẳng vì không biết Đạp định làm gì.

- Làm gì mà đưa tay như bị phạt vậy, anh đâu có định khê tay em đâu, úp tay xuống rồi nhắm mắt lại – sau một chút rụt rè vì khó hiểu, Liên cũng ngoan ngoãn làm theo, Đạp đưa tay lên nắm lấy tay cô, khi tay anh chạm tới tay cô, anh cảm nhận được cô khẽ run mình. – đưa tay kia lên luôn. - Đạp tiếp tục ra lệnh. Và khi là đôi bàn tay Liên nằm trọn trong lòng bàn tay to lớn của Đạp, anh bắt đầu nhỏ giọng - coi như đây là cách anh với em bắt đầu làm quen với nhau đi.

Liên nhìn đôi tay mình trong tay Đạp mà ngượng ngùng nhưng lại không thể rút ra được vì khi cô khẽ động tay thì Đạp càng nắm chặt. Liên cúi đầu khe khẽ nói.

- Người ta lúc mới làm quen, đâu có ai dám nắm tay như anh đâu.

- Người ta khác, anh khác, người ta làm quen với cô gái chưa quen để được thành thân, anh phải làm quen với vợ mình, vốn dĩ đã thành thân.

Trong khoảnh khắc bao suy nghĩ tràn về. Không chỉ Đạp, mà bất kì ai cũng vậy, khi Liên đã là vợ thì cô phải có bốn phận của mình, cho dù là cô có thật lòng muốn hay không. Đạp như thế này không phải là đã quá tốt với cô rồi sao, Liên tự nhủ lòng là hãy cố gắng gạt đi tất cả mà sống với vai trò một người vợ như bao người khác. Liên ngẩng đầu nhìn anh.

- Nếu anh thật lòng muốn cưới em làm vợ, thì em sẽ cố gắng làm tròn bốn phận của mình.

- Em nói cái gì mà thật với không thật, anh đã cưới em về nhà rồi, nói vậy là trước giờ, em nghĩ là anh không thật lòng sao?

- Dạ, không phải, ý em là, mà thôi, Anh ăn cơm đi, em xuống dưới nhà làm công chuyện.

- Công chuyện ở đâu mà nhiều vậy, là công chuyện nhiều hay tại em không muốn gặp anh vậy?

Liên lưỡng lự đôi chút mới nói, dĩ nhiên điều cô nói cũng có nửa phần là thật.

- Công chuyện nhiều thiệt, má nói, em mới về phải thường xuyên phụ dưới bếp học hỏi di tám việc bếp núc sẵn tiện tập dần cho quen.

- Lại là tập dần cho quen, hóa ra em coi anh cũng như như chuyện bếp núc thôi sao, thôi em xuống đi, nhớ làm nhanh nhanh rồi lên, đừng cố thức khuya quá đó nha.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Vợ em làm cháy thì em đền cho

Hôm sau, Đạt đã ăn sáng xong. Mặc dù anh chưa muốn lên phòng, nhưng anh lại không thể nán ná hoài dưới bếp bởi anh không kiếm được có gì để mà ở lại. Đạt đưa mắt nhìn Liên mấy cái rồi đứng dậy đi lên nhà trên, nơi gian chính, cha má anh đang ngồi nói chuyện, Đạt ngồi nghe một hồi thì đứng dậy đi xuống nhà bếp, dưới bếp còn nhiều người đang ở cùng với Liên nên Đạt đứng loay hoay một hồi rồi lấy gàu xách nước ra tưới cây bông giấy, tưới xong Đạt đem cất gàu vào nhà bếp. Đạt thấy mình cứ đi ra đi vào như vậy cũng vô ích, Liên hoàn toàn không ngó ngang gì tới anh còn anh thì cũng không thể tới đứng gần bên cô lúc đương còn nhiều người như thế này, anh đành đi lên phòng.

Nằm trong phòng, Đạt gác tay lên trán cố suy nghĩ. Đạt nhớ lại những lần mà anh làm quen với những cô gái khác trước đây như thế nào. Đầu tiên là thấy mặt, chào hỏi rồi nói vài câu xã giao, nếu thấy thích thì nói thêm vài câu, rồi hẹn hò gặp gỡ, nói thêm vài câu nữa, vậy là quen. Mọi chuyện trước đây quá ư là đơn giản, quá ư là bình thường, mọi chuyện cứ diễn ra một cách tự nhiên đâu cần gì tới việc phải suy với nghĩ. Với những cô gái xa lạ đó thì Đạt lại làm quen dễ dàng và tự nhiên còn với Liên, người mà anh đã cưới thì việc làm quen với cô lại trở nên phức tạp và khó khăn. Đạt nghĩ, phải chỉ ngày hôm đó, anh nhìn cô dưới trời bông giấy mà đứng để cho cô nhìn thấy, phải chỉ anh nói những câu dịu dàng mềm mỏng hơn để bắt chuyện với cô thì có lẽ bây giờ anh đã không khổ sở tới vậy. Đạt khoanh hai tay trước ngực, anh tự thấy bản thân mình thật nực cười, chuyện này thì cần gì phải suy nghĩ cho mệt óc. Thôi, không nghĩ nữa. Đạt trở mình nằm nghiêng, một lí lẽ khác xuất hiện, suy nghĩ tới như vậy mà còn chưa làm được gì, để tự nhiên thì có thể chờ tới năm, bảy năm cũng không chừng. Còn như không muốn chờ thì cứ ép buộc cho xong. Đạt tiếp tục trở mình về phía khác, ép thì dễ nhưng ép rồi Liên ghét anh luôn thì càng khó, chẳng lẽ ép cô cả đời.

Đạt đứng phắt dậy, đi nhanh xuống chỗ Liên kêu cô lên phòng với mình, cô vừa bước qua cánh cửa, anh quay người lại nói với cô.

- Em ủi đồ cho anh đi, bàn ủi để trong góc tủ đó.

Ủi đồ cho chồng, một việc bình thường, Liên làm theo, cô lấy mền trải ra rồi đem bàn ủi xuống dưới nhà bếp bỏ than vào. Khi Liên trở lại phòng đã có mấy cái áo nằm sẵn trên giường. Đạt ngồi trên bàn đối diện, tay cầm viết, đầu cúi xuống như đang tập trung làm việc, chốc chốc anh lại ngược lên nhìn về phía cô. Chẳng mấy chốc Liên đã ủi xong mấy cái áo trên giường, cô định dọn dẹp rồi đi xuống, Đạt liền chạy tới, cầm mấy cái áo xem xét thật cẩn thận.

- Em ủi gì mà lạ quá vậy, ủi có thẳng không đó? – Đạt lật cái áo qua lại mấy lần rồi đưa tay chỉ lên một vết nhăn trên áo - nè, còn nhăn nè, em ủi lại đi.

Liên cảm chiếc áo lên ngang tầm mắt, cô cố gắng nhìn cho thật kĩ nhưng không thấy gì.

- Đầu có, phẳng hết rồi mà.

Đạt gạt cái áo khỏi tay Liên quảng xuống giường.

- Anh nói nhăn là nhăn, ủi lại đi.

Liên buộc lòng ngồi xuống ủi lại, khuôn mặt cô hiện lên vẻ uất ức. Trong khi đó, Đạt đi tới tủ áo lôi hết số áo trong tủ đem ra.

- Còn nhiều lắm nè, em ủi hết nha.

- Mấy cái áo đó anh chưa mặc mà.

- Thì treo lâu nên nó nhăn, nè, em coi nè, nhăn thiệt chứ bộ, - Đạt cầm áo nhăn nhúm đưa cho Liên coi. Trong lúc đi tới phía tủ, Đạt cầm mấy cái áo vô mạnh, ngay tức khắc, mấy cái áo phẳng phiu trở nên nhăn nhúm không thể tả. Liên không hiểu sao mấy cái áo treo trong tủ lại tự nhiên nhăn tới vậy. Một lát lại thấy Liên đứng lên, định đi ra, Đạt lại hỏi.

- Em đi đâu vậy, ủi chưa xong mà.

- Hết than rồi, em đi lấy thêm

- Vậy, em ở đó đi để anh xuống dưới kêu Nhanh đem lên.

Nhanh bỏ than vào thau rồi đem lên, trong khi đó, Đạt qua phòng Thành gom hết mở quần áo của Thành đem qua phòng mình. Trong lúc Liên đem áo ủi xong treo vào tủ thì Nhanh bỏ than vào bàn ủi, nó gấp thế nào mà vài cục than còn đỏ lửa lại rớt ra nằm ngay trên áo, một vết cháy lớn hình thành, Nhanh giật mình, nó cuống cuống nhìn Liên với khuôn mặt như mèo.

- Mợ ơi, em lỡ làm cháy áo của cậu rồi, làm sao đây mợ? - lúc Liên đi tới thì cũng không thể làm gì, cục than được gấp ra thì cái áo cũng không thể nào nguyên vẹn. - Cậu mà biết chắc cậu là em chết, áo này mắc lắm. – Nhanh vừa nói vừa run, tay nó cứ cầm góc áo mà vô liên tục, Liên thấy mặt Nhanh bắt đầu tái đi vì sợ thì thấy mà thương.

- Ồ, áo này cũng hơi mắc. – Liên nhìn cái áo thì cũng đoán được giá của nó là không rẻ, nhưng chỉ là một cái áo, đối với cô thì chuyện đó cũng không có gì là quan trọng, nhưng cô không biết là Đạt sẽ phản ứng ra sao, có lẽ anh sẽ giận dữ nếu biết cái áo của mình bị cháy. Liên vỗ nhẹ lên vai Nhanh trấn an con bé - Thôi, em đừng khóc, một cái áo thôi mà, cứ nói chị lỡ tay làm cháy đi.

- Nhưng cậu là mợ thì sao, cậu ba dừ lắm – trong nhà người mà Nhanh sợ nhất là Đạt, mà không hiểu sao cứ đụng tới cái gì có dính líu tới Đạt là nó lại làm hư.

- La vài tiếng cũng không sao đâu – Liên nghĩ, với cô thì có bị la vài tiếng cũng không sao. Chuyện cô thường xuyên bị quở trách không phải là chuyện gì hiếm trong nhà này. Cha má chồng, em chồng hay Đạt la mắng thì cũng đâu có gì khác nhau. Cùng lắm thì cô sẽ mua lại cái khác đền cho anh, đằng nào cũng không đến nỗi phải khổ như Nhanh, nếu bị bắt đền thì không biết phải trừ tới mấy tháng lương, còn tệ hơn nữa là có thể bị đuổi, nhìn Nhanh sợ hãi tới phát run, Liên cũng không đành lòng, thôi thì cứ để cô nhận.

- Mợ ơi...

Nhanh chưa kịp nói thêm gì thì Đạt ôm mớ đồ của Thành đi vào, vừa thấy Đạt mặt Nhanh lấm lét, đầy lo lắng, Liên biết nó sợ nên kêu nó đi xuống. Nhanh đi ra khỏi phòng thì Liên cầm áo giờ lên rồi rút ra đưa cho Đạt.

- Anh Đạt, em lỡ làm cháy áo của anh rồi – nghe Nhanh nói Đạt dừ, Liên cũng hơi lo lắng, cô chuẩn bị tinh thần để nghe Đạt lớn tiếng.

Đạt cầm cái áo, mày khẽ chau lại khi nhìn thấy vết cháy, một lỗ thiệt không lớn lắm nhưng bao nhiêu đó cũng đủ biến cái áo còn đang mới tinh thành đồ bỏ. Cái áo mà anh mua từ bên Pháp, về đây chưa mặc được mấy lần, Đạt cũng thấy tiếc. Anh cầm cái áo lên ngang mắt nhìn ngó, xuyên qua lỗ cháy trên áo, Đạt thấy ánh mắt Liên đang lén liếc nhìn anh như đang sẵn sàng chờ đợi thái độ của anh. Đạt giấu nụ cười rồi buông áo xuống.

- Lỡ cháy rồi thì bỏ chứ biết sao, - giọng Đạt bình thản, không chút giận dữ, không chút tiếc nuối, chỉ thản nhiên nhưng không. Liên thấy bất ngờ, cô không tin ở tai mình, Đạt thật sự không hề là cô hay rầy rà một tiếng nào. Không những vậy, anh còn đưa tay chỉ vô đồng quần áo của Thành mà anh vừa ôm qua - em ui luôn mớ đồ cho anh hai đi nha.

Ngay lúc đó, Thành đi ngang qua, nghe Đạt nói thì anh dừng lại. Sẵn cửa phòng đang mở, Thành ghé vào nhìn Đạt với ánh mắt ngạc nhiên.

- Đồ của anh, chú đem qua đây làm gì?

- Em nhờ Liên ui hết đùm anh. – Đạt hồ hởi nói với Thành.

- Ai mượn, đưa cô ui lỡ cháy hết đồ của tui thì sao? – Thành nhìn Đạt rồi ngó qua Liên với vẻ hoài nghi.

- Vợ em lỡ làm cháy thì em đền cho. – Đạt nói cho yên lòng Thành.

- Chú hào phóng quá ha, đem đồ cho vợ đốt. – Thành tròn mắt nhìn Đạt.

- Em ui đồ chứ đâu có đốt đâu anh. – Liên bắt mồm lên tiếng phản kháng.

- Không đốt chứ đó là cái gì? – Thành chỉ tay vô cái áo loang lổ.

- Em chỉ lỡ tay thôi. – Liên cũng nhìn về cái áo bị cháy rồi nhìn Thành.

- Thôi mà, Liên ui nhiều đồ vậy, cháy vài cái áo thì có sao đâu, anh đi ra đi, cổ ui xong em đem về phòng cho anh, vậy nha. – Đạt vừa nói vừa đẩy Thành ra khỏi rồi đóng cửa, Thành không hiểu tại sao Đạt lại quan tâm tới quần áo của mình như vậy, nhưng anh không quan tâm.

Lời của Đạt là đang bênh Liên nhưng cô không thấy cảm kích vì Đạt cứ như đang muốn hành xác cô vậy, tự nhiên anh lại lôi cả đồng quần áo bắt cô ui. Sức nóng từ bàn ui tỏa ra làm mặt cô cháy đầy mồ hôi, tay cô mỏi nh. Liên thấy mệt nhưng điều khiến Liên thấy khó chịu là cô luôn có cảm giác ánh mắt Đạt luôn nhìn mình dù anh vẫn chứng tỏ anh đang làm công việc của mình. Anh cầm cúi trên bàn làm việc, làm xong thì anh chăm chú đọc sách, đọc sách mệt thì anh lại nhắm mắt ngủ. Ngủ được một lát thì anh ngồi dậy rót trà uống. Liên nhìn đồng quần áo lộn xộn trên giường rồi đưa cánh tay của mình lên xoay xoay cho đỡ mỏi.

- Đồ nhiều quá, em sợ ui tới chiều cũng chưa xong, bây giờ em phải xuống phụ chị Năng rọc lá chuối để gói bánh, hay để khi nào em rảnh, em ui tiếp cho anh được không?

Đạt là đàn ông, anh chưa bao giờ tự ui đồ nên chưa nghĩ tới việc, ui đồ nhìn thấy nhẹ nhàng vậy thôi chứ rất dễ mỏi vì bàn ui rất nặng. Liên lại ui trong một thời gian khá lâu. Ban đầu, anh không để ý nhưng khi thấy cô xoay xoay cánh tay, anh biết cô đã mỏi nên anh đồng ý.

- Nhưng em làm xong là phải đẩy đó nha, anh có chuyện khác cần em làm.

Liên gạt đầu rồi bước ra khỏi phòng

Đạt nhìn Liên đi khỏi rồi lên giường duỗi cẳng nằm đọc sách, mới đọc được vài trang, anh đứng lên, đi đi lại lại trong phòng vài phút mà Liên vẫn chưa lên. Anh bước tới cửa nhìn ra hành lang rồi lại đi vào phòng. Suy nghĩ một hồi, anh quyết định xuống nhà bếp, anh thấy Năng đang ngồi nói chuyện với Lê một cách thoải mái, Đạt bước tới tăng hắng một tiếng rồi cố nói giọng lạnh lùng.

- Mợ ba đâu, đồng đồ trên đó còn ui chưa xong, đi đâu mà lâu quá vậy?

- Dạ mợ ba mắc rọc lá chuối ở đằng sau. - Năng vừa nói vừa chỉ tay về phía sau.

Đạt nhìn theo hướng tay Năng chỉ, anh muốn đi ra chỗ Liên nhưng lại lăm ra về không quan tâm. Dù đang đứng rất gần cửa nhưng lại không đi bằng cửa đó. Anh đi ngược lên nhà trên rồi ra cửa chính vòng qua hông nhà đi xuống phía sân sau, băng qua một khoảng vườn thì anh đi ngược lên để tới chỗ Liên.

Bụi chuối đang phe phẩy tàu lá trong nắng ban trưa. Liên neho mắt nhìn qua lại rồi đi tới lui một lượt để chọn những tàu lá còn nguyên vẹn. Những tàu lá vừa tay với thì Liên đã cắt xuống, tới những tàu lá ở trên cao thì cô phải nhón chân với lên nhưng với hoài mà vẫn không tới, cô cố nhón nhảy nhưng vô ích. Trời nắng nóng, Liên thấm mệt nên đứng thờ dốc, cô định sẽ nhón lên lần cuối, nếu không được thì sẽ vô nhà kiếm ghế ra bắt. Nhưng vừa nhón chân thì Đạt từ đâu đi tới cầm lấy tay cô rồi nắm con dao về tay mình.

- Em muốn rọc lá nào?

Liên thấy bất ngờ nhưng cô không từ chối sự giúp đỡ, đưa tay chỉ về phía mấy tàu lá mà cô muốn, Đạt nhanh tay chặt xuống. Chặt xong, anh phụ cô rọc lá ra rồi cuộn lại xếp chồng lên nhau.

- Anh nghe em nói là đi rọc lá với chị Năng mà sao bây giờ có một mình em vậy?

- Chị Năng nói đau bụng nên em kêu chỉ ở trong nhà nghỉ, em làm một mình cũng được.

- Vậy à, hồi nãy anh thấy chị Năng đang ngồi nói chuyện với con Lê, thấy chỉ có đau ốm gì đâu.

- Chắc là chỉ hết đau rồi.

Đạt im lặng nhìn Liên, anh biết cô là dâu mới về nhà, hay bị má chồng la mắng, người trong nhà không mấy thiện cảm, mấy người làm cũng vậy, được nước ngoi lên mà hiếp đáp cô đủ điều. Dù gì Liên cũng là mợ ba, là chủ nhưng cô lại không được sự tôn trọng và nể sợ như những người chủ khác trong nhà, cô không những không sai biểu được ai, mà còn bị đùn đẩy công việc. Đạt biết nhưng anh không nói gì, chỉ chăm chú quan sát, anh thấy cô không than vãn gì mà chỉ âm thầm chịu đựng.

Lá chuối đã được xếp xong. Đạt đứng lên chặt thêm một tàu lá thiệt lớn đưa cho Liên, cô không biết anh còn chặt làm gì khi mà lá chuối đã xếp đủ nên cô thắc mắc.

- Làm gì vậy anh?

- Cầm mà che nắng, trời nắng mà không chịu lấy nón đội vô.

- Nhưng em phải ôm lá vô, làm sao mà cầm được?

- Thì cứ cầm đi, chồng lá để anh bợ cho.

Dúi tàu lá vào tay Liên, Đạt khom người ôm chồng lá lên rồi bước đi, Liên vẫn ngẩn người đứng đó nhìn theo, anh phải quay lại rồi ra lệnh.

- Đi vô. Nắng.

Liên nghe theo lời Đạt, cô cầm tàu lá đi theo anh. Đi được mấy bước, Đạt đứng lại chờ cô. Khi Liên bước ngang tới chỗ anh thì mặt cô đỏ bừng, hai mắt nheo lại vì nắng. Đạt nheo mắt nhìn lên, thấy tàu lá trong tay cô đang phát phơ dật dờ trong nắng nhưng lại không ở trên đầu.

- Anh đưa tàu lá cho em che nắng, em cầm kiểu như vậy thì như không, vậy thì quăng tàu lá đi, cầm chi cho mỏi tay.

Liên liền ngả tay cho tàu lá nằm ngang để che cho anh. Tàu lá dài và rộng nhưng mềm nên oặt oẹo, hơn nữa Đạt lại cao hơn Liên, hai người lại không đi sát vào nhau nên việc che cho Đạt có phần khó khăn. Liên cứ lúng túng trở tay.

- Em cứ lo mà che cho em thôi, không cần lo cho anh đâu.

- Anh không sợ bị đen hả?

- Đàn ông mà sợ bị đen cái gì, sao em có nhiều suy nghĩ kì lạ về anh quá vậy?

Liên ngượng ngùng cúi mặt trước lời trách của Đạt. Liên nghĩ, nếu Đạt biết về những lời của Huệ đã nói về anh thì không biết anh sẽ phản ứng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Không nhớ tới anh

Vừa bước xuống xe, Liên đã chạy ào vô nhà, cô không đi qua nhà trên của gian trước mà chạy vòng qua bên hông, đi vào cửa là hành lang tới các phòng. Liên nghe tiếng khóc hỗn loạn của mọi người, thanh âm nức nở, ai oán gieo vào tai làm cô rối bời trong sợ hãi. Lao phòng như con lốc, khi cửa phòng vừa hé mở, Liên không khỏi bàng hoàng, mọi người gục đầu khóc nức nở bên giường. Liên nhào tới nắm lấy bàn tay của cha cô đang bắt đầu lạnh giá. Nước mắt chảy dài, Liên không biết gì hơn ngoài việc kêu cha nức nở, nhưng cha cô không mở mắt, mọi người không đành lòng, ngăn cô lại rồi an ủi. Cúc đang đứng gục đầu lên vai bà Chung. Liên chạy tới bên cạnh má rồi ôm lấy bà, ba má con cùng chụm đầu lại khóc, cả ba cùng một suy nghĩ, ông Nghi là trụ cột của gia đình, mọi quyết định, mọi lo toan đều từ ông mà ra, thiếu đi trụ cột, sự chói với đột ngột đến làm con người chao đảo, nỗi đau của sự mất mát tinh thần khiến người ta, ngoài chìm trong nước mắt thì không biết mình phải làm gì.

Phải có người trong gia đình đứng ra lo liệu việc tang chế, mọi người chờ nghe bà Chung làm chủ, phân phối mọi chuyện, thế nhưng bà chỉ có thể ngồi khóc, đầu óc rối mù, ai hỏi tới thì bà chỉ biết lắc đầu đau khổ. Mọi người quay qua hỏi Liên, bởi vì bây giờ, ngoài bà Chung thì cô là người có quyền cao nhất trong nhà, thêm vào đó, Liên đã thành thân, đồng nghĩa với việc cô đã trưởng thành. Những câu hỏi dồn dập làm Liên sực tỉnh, cô tự biết mình phải trở thành chỗ dựa cho gia đình, Cúc còn nhỏ, Huệ thì bật vô âm tính, má cô thì quá đau khổ. Nhưng phải làm gì, mọi chuyện phải bắt đầu từ đâu, Liên cũng không rõ, thôi thì làm theo những gì mình nghĩ, làm được gì thì làm, cũng may trong nhà hiện có một vài người lớn tuổi nên họ chỉ sao thì Liên làm vậy. Nhưng cái khó là mỗi người một ý mà Liên lại chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng vì không biết là nên nghe theo ai, thế nên mọi chuyện cứ rối tung. Việc làm rồi thì có người làm lại, việc chưa làm thì không ai nhớ để làm, mọi chuyện nhập nhằng, chông chéo, không chỉ rối bời đầu óc mà cả chân tay cũng luống cuống vụng về.

Buổi chiều hôm ấy, bà con họ hàng, người quen biết, những ai có thể đến được đều đã đến, mọi người đang ra sức cùng nhau dựng rạp, trải bàn ghế, mượn đồ cúng lễ, bày biện hương án. Dù được mọi người tích cực giúp đỡ, nhưng với cương vị là gia chủ, Liên vẫn phải tự mình giải quyết mọi vấn đề dù là nhỏ nhặt như phải mua bao nhiêu trà, bao nhiêu vải, bao nhiêu rau, đồ ăn sẽ nấu những món gì, phải đi coi thầy để chọn ngày giờ an táng, phải đi mời sư thầy về tụng niệm... công việc cứ nín kéo dồn dập làm Liên không có thời gian để buồn để khóc, để nhớ về cha. Cô phải bươn bả chạy khắp nhà, ai gọi chỗ nào thì tới chỗ ấy, ai biểu làm gì thì làm nấy. Cô cứ mãi loay hoay mà quên rằng cả ngày cô vẫn chưa hề ăn uống, thêm vào việc khóc nhiều đã làm cô mất sức. Liên thấy chóng mặt và kiệt sức nhưng phải gắng gượng. Khi bước qua ngạch cửa, Liên thấy người loạng choạng rồi té xuống, may thay vừa kịp lúc, có bàn tay đưa ra đỡ lấy người cô. Trong phút chốc, Liên không biết người đó là ai, chỉ cảm thấy, đó là một bàn tay to lớn và vững chãi, bàn tay đó giữ lấy cô khi cô sắp té xuống, nâng cô đứng lên mạnh mẽ rồi ôm ngang lưng dịu dàng dịu dàng bước đi, ngược mắt lên nhìn, thì ra là Đạt. Liên sững sờ nhìn anh, khuôn mặt anh lộ rõ lo lắng nhưng lại vô cùng điềm tĩnh.

- Anh tới lâu chưa?

- Mới tới, - Đạt lặng im, mặt anh buồn bã, anh bặm môi rồi chặc lưỡi một cái mới nói tiếp – sao em không nói với anh một tiếng rồi mình cùng về, từ nhà tới hăng có bao xa đâu?

- Lúc đó, nghe tin xong là em rối rắm nên không nhớ tới việc đó, em chỉ muốn về cho thật mau.

Ba chữ "không nhớ tới" làm Đạt khê chau mày. Liên không biết, mấy chữ nói ra trong vô tình của cô làm anh thấy khó chịu. Trong những việc như thế này, theo lẽ thường, người ta phải nhớ tới chồng mình trước, vì đó là người thân thiết nhất, là người sẽ cùng mình chung lưng đấu cật, gánh vác mọi thứ, vậy mà cô lại quên anh. Thì ra hai chữ vợ chồng chỉ là danh phận, chỉ có Đạt là coi trọng, còn Liên, cô lại không quan tâm. Dù bực về chuyện đó nhưng thấy Liên đang trong cảnh tang thương nên Đạt không nói gì vì trong lúc này chuyện đó chưa phải là chuyện cần nói tới.

Liên ngồi nghỉ chưa bao lâu thì hết người này tới người kia chạy tới, người nói chưa có rượu, người bảo thiếu trà, người kêu thiếu vải, thịt cá đã mua về mà chưa biết nên nấu món gì, những thứ sắp đi mua thì không biết nên mua bao nhiêu là đủ. Liên ôm đầu lắng nghe, cô nhìn trước rồi nhìn sau để kiểm người hỏi ý. Thấy Liên định đứng lên thì Đạt kéo tay cô lại biểu cô cứ ngồi nghỉ, anh đi ra phía trước nhà nói chuyện với mấy chú bác lớn tuổi. Liên thấy Đạt lắng nghe mấy chú bác nói rồi gật đầu, sau đó anh ngoắc tay kêu người tới nói gì đó, anh hết chỉ tay ra sau rồi chạy lên phía trước. Nhìn anh làm việc xông xáo, tron tru, Liên nghĩ chắc là Đạt rảnh những chuyện như thế này lắm.

Một lát sau, Đạt quay lại chỗ Liên, Đạt hỏi.

- Em đỡ mệt chưa? – thấy Liên gật đầu, anh mới nhỏ nhẹ nói tiếp – những lúc như thế này, em cần giữ gìn bình tĩnh, có vậy mới vậy mới có thể lo liệu chu toàn được.

Liên không biết mình có làm được hay không nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý với anh, thấy cô nghe mình, anh mỉm cười nói tiếp.

- Chiều tới giờ, mua những gì, em có nhớ không?

- Dạ, không.

- Em có ghi lại chưa?

- Dạ chưa.

- Em nên ghi lại những gì đã mua, đã mua bao nhiêu, chỗ nào đã trả, chỗ nào còn thiếu, ghi cho rõ ràng để dễ tính toán. Còn nữa, những gì đã mượn, mượn cái gì, của ai, bao nhiêu, em cũng ghi luôn. Em ăn uống gì chưa?

- Em không muốn ăn.

- Phải ăn, không ăn thì không chịu nổi đâu, còn nhiều việc lắm đó, thôi vào nghỉ một chút đi, để anh ở đây lo cho.

Tuy là Đạt nói để anh lo nhưng Liên không thể không quan tâm nên cô không thể yên tâm mà đi nghỉ nhưng khi có Đạt thì ai cũng chạy tới chỗ anh để hỏi ý hay bàn bạc nên Liên không có gì nhiều để làm nữa.

Liên nằm trong phòng một mình, âm thanh ồn ào bên ngoài vọng vào tai báo cho Liên biết mọi người vẫn đang rất bận rộn. Tiếng người nói, tiếng bước chân, tiếng xoong nồi, và nhiều âm thanh khác mà Liên chưa biết nên gọi như thế nào, chúng hòa vào nhau hỗn tạp. Dù không hoàn toàn yên tĩnh nhưng căn phòng Liên như ốc đảo bình yên giúp cô tránh xa âm thanh ồn ào khó chịu. Vì ngoài kia có Đạt, anh xoắn tay áo lo liệu mọi thứ, như người chủ của gia đình, anh để Liên được yên tĩnh bên trong. Sự xuất hiện của Đạt trong lúc này giống như cành cây chắc chắn cho Liên bám vào khi cô đang lặn ngụp trong đám sinh lý lộn. Liên chợt thấy bình yên. Cha cô mất đột ngột, mà cô đau buồn không thiết tới chuyện gì. Huệ không có ở nhà, Cúc còn nhỏ, dù có nhiều người giúp đỡ nhưng dù gì Liên vẫn phải tự mình giải quyết, một người con gái như cô thì có thể làm được gì, bao nhiêu việc đổ dồn lên, khiến Liên thấy mình như ở trong một mớ bòng bong. May thay, Đạt lại xuất hiện giúp cô gỡ rối. Liên có thể bỏ gánh nặng mà đối mặt với cảm xúc mất mát thể lương. Cô úp mặt vô gối mà khóc nức nở.

Đạt mở cửa bước vào khi nào Liên cũng không biết, cho đến khi cô cảm nhận được một bàn tay đặt nhẹ lên vai mình. Liên xoay người, trong cơn đau khổ cần tìm chỗ dựa, Liên muốn ôm chầm lấy vai anh mà khóc nhưng vì Liên với Đạt chưa lần nào đụng chạm nên cô thấy ngại ngùng. Nhìn đôi mắt ướt đẫm vì nước mắt, không hiểu sao, Đạt cũng thấy lòng mình buồn rười rượi, anh chủ động nắm lấy tay cô, kéo đầu cô gục lên vai mình. Liên không còn ngăn ngại nữa, cô đưa hai tay ôm chặt lấy Đạt, nước mắt cô ướt đẫm ngực áo anh. Đạt không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa bàn tay vỗ nhẹ lên lưng Liên như người ta đang vỗ về, an ủi một đứa bé. Bây giờ, Liên không còn quan tâm tới việc anh và cô vẫn chưa thật sự thân thiết, cô gục đầu vào lòng anh mà khóc than, kể lể.

- Anh Đạt, em đã về không kịp, cha đi mà không thể nhìn em một lần cuối, mấy tháng trước cha còn khỏe lắm mà. Sao cha không đợi em về. Chị hai em không có nhà, chắc cha đi trong cơn buồn bã, tội nghiệp cho cha, ra đi mà con cái không đủ mặt, chắc cha chưa được thanh thản vì còn bận lòng về mấy đứa con gái. Nhà em không có con trai, không biết mai mốt sẽ ra sao.

Lời Liên thốt ra trong nghẹn ngào, nước mắt cô chảy xuống làm lòng Đạt cũng thấy xót xa, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt, anh đưa bàn tay của mình ra lau giúp, bàn tay anh to lớn, áp lên là che được hơn nửa khuôn mặt của cô, anh cứ lau, cứ lau nhẹ nhàng bằng da thịt bản thân mình. Nhưng nước mắt Liên như nước lũ tràn về, hết đợt này rồi đợt khác tuôn rơi không dứt khiến anh không làm sao lau khô cho được, anh chỉ bất lực thở dài rồi đưa tay ra sau gáy, ghi chặt đầu cô áp vào ngực mình, cho cô khóc hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bỗng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Anh thích công em, anh muốn công em, để anh công em đi

Những ngày sau cũng thật u buồn, âm đạm, cái không khí tang thương vẫn còn vây phủ, nụ cười như vắng hẳn trong ngôi nhà. Bà Chung thì ở trong phòng, một mình tụng kinh niệm phật, Liên cũng buồn bã, đôi khi cô đi quanh nhà, như muốn tìm kiếm hình bóng của người cha vừa khuất, rồi theo những con đường quen thuộc, bước chân cô cứ đi mà không hề định trước. Dù người nhà nói, Đông đã dọn nhà, không biết đi đâu, nhưng bước chân vẫn vô tình tìm về chốn cũ. Căn nhà Liên từng đến tìm Đông, hai cây điệp già vẫn xanh tươi dù đã lâu không có bàn tay chăm sóc, Liên đi một vòng xung quanh, cảnh vật im lìm, cô không khỏi buồn ngủ khi nghĩ tới chuyện ngày xưa. Duyên của anh với cô coi như chỉ tới đó, huống chi bây giờ, Đạt đối với cô rất tốt, cô không còn khó chịu về đám cưới, trong Liên mất dần cái cảm giác buồn bã như khi xuất giá. Mùa xuân đến, không nhất thiết phải là những cánh én chao lượn trên bầu trời rực nắng, đôi khi, chỉ cần những cơn gió mon man, những bông hoa hé nở, những thay đổi của không gian từ ngày một cũng mang cả trời xuân, trong lòng Liên bây giờ cũng thế, không có gì là rõ ràng, không có gì là đích điểm, chỉ có một điều là trái tim cô đã dần chấp nhận anh. Đi khỏi nhà Đông, bỏ lại hai cây điệp sau lưng, Liên đi về hướng nhà. Lúc ngang qua đầm sen, cô dừng lại, ánh tà dương đang treo lơ lửng phía xa xa, cô ngồi trên triền đê, ánh chiều với tính chất tự nhiên cứ làm lòng người sao buồn man mác. Từ khi Liên đi lấy chồng tới nay, tính ra cũng có bao lâu đâu mà cô cảm giác có quá nhiều thay đổi. Bỗng, Liên bật khóc, cái tĩnh lặng của không gian làm cô thấy cô đơn, nỗi ưu tư trong lòng tràn dâng làm cô không kiềm được cảm xúc.

- Em lại khóc nữa rồi, Liên. – thanh âm quen thuộc bên tai lại vang lên, Liên biết đó là Đạt, cô cố kìm chế, cô thút thít nhưng nước mắt không sao ngăn lại được.

- Em đâu có muốn, nhưng không thể cầm được nước mắt, nó cứ tuôn ra. Anh Đạt, em không thể gặp mặt cha lần cuối, em... - Liên không kịp nói thêm vì tiếng nấc của cô, bao xúc động nghẹn ngào như dồn nén rồi tuôn ra cùng một lúc, sự nuối tiếc khôn nguôi khi cô không được nhìn mặt cha mình trước phút lâm chung khiến cô không thể thoát ra nỗi buồn thương có phần ray rứt.

Thấy Liên cố kìm chế để rồi nấc lên từng cơn nghẹn ngào, Đạt vội nắm lấy vai cô, để bờ vai của mình thành điểm tựa, anh liên tục vỗ lên vai cô vỗ về, an ủi.

- Thôi, thôi, em cứ khóc đi, khóc cho hả, rồi sau này đừng khóc nữa. Sanh lão bệnh tử là chuyện thường tình mà, hãy ráng mà giữ gìn sức khỏe cho em. Anh biết, mất đi người thân đâu có dễ chịu gì, nhưng đó lại là điều tất yếu, đời người ai mà không phải trải qua. Cha em ra đi có phần đột ngột, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng là chuyện tốt, ông đi bình yên trong giấc ngủ, không phải chịu đớn đau hay dày vò của bệnh tật. Cúc còn nhỏ hơn em mà có khóc lóc với buồn bã nhiều như em đâu.

- Cúc nhìn vậy thôi, chó nó cứng rắn hơn em.

- Không phải đâu, do cách mình suy nghĩ mà thôi, biết cách chấp nhận để làm nhẹ nỗi đau, để tiếp tục sống tốt hơn.

- Cúc được cận kề cha trong những ngày cuối, còn em thì từ ngày đi lấy chồng, em đã không thể về thăm nhà thường xuyên. Em có lỗi.

- Chuyện sống chết thì đâu ai biết trước được hà em. Có những người lấy chồng còn xa hơn em, thậm chí, ngày làm đám họ còn về không kịp, còn em, em đã về và đứng ra quán xuyến mọi chuyện, vậy thì đừng oán trách mình nữa.

Nghe Đạt nói, Liên cúi đầu phụng phịu.

- Em có làm được gì đâu, toàn là anh làm không đó chứ.

Đạt nghiêng đầu rồi hạ xuống thấp mà nhìn Liên.

- Anh chỉ phụ em thôi. Cảm kích anh lắm hả?

Liên gật đầu, nói khẽ.

- Dạ, em cảm ơn anh nhiều lắm.

Đạt tươi cười.

- Cảm ơn sướng, anh không thèm, báo đáp anh bằng cái gì thực tế hơn đi.

Liên nghiêng đầu nhìn qua Đạt với ánh mắt chân thành.

- Anh muốn gì?

Đạt cup mắt suy nghĩ rồi nhanh chóng chớp chớp mắt đầy ý tứ.

- Làm vợ anh đi.

Liên nhìn Đạt mỉm cười vì cô nghĩ anh đang nói giỡn.

- Mình cưới nhau rồi mà anh.

Đạt không cười nữa, anh lại nhìn cô đắm đắm, miệng từ tốn mà nói.

- Đúng, lúc trước là cha má em đã gả em cho anh, còn em, bây giờ, anh hỏi em, em có bằng lòng gả cho anh không?

Đôi mắt Đạt nhìn Liên đầy chân ý, Liên nhìn Đạt mà thấy trái tim chợt xôn xao. Ngày trước khi thấy anh nhìn, cô thấy sợ, còn bây giờ, cô lại thấy bối rối. Nó còn bối rối hơn cả những lần Đồng nhìn cô nữa. Điều đó làm Liên thấy hoang mang, cô không biết trả lời anh như thế nào. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô nhìn thẳng về phía trước, phớt lờ câu hỏi của anh.

- Sao anh biết em ở đây mà ra, hay vậy?

- Hay gì mà hay, - Đạt nhún nhún - anh đi kiểm em cùng khắp, chạy từ đông qua tây, chạy lung tung lang tang trong nhà mà không thấy, hỏi thì ai cũng nói không biết, chạy từ sân trước tuốt ra sân sau vẫn không thấy, nghe chị Lăng nói là em hay ra đầm sen lúc buồn hay rảnh rồi nên nói anh ra đây coi thử, anh chạy lòng vòng một hồi mới ra được tới đây nè.

Liên không nhịn được cười khi nghe Đạt nói quá trình anh đi kiểm cô, có vẻ là anh đã rất vất vả. Cô đưa tay nhẹ lau những giọt mồ hôi còn bịn rịn trên trán anh, hành động này làm anh thấy xuyên xao, mặt anh hiện rõ nỗi ngạc nhiên lẫn niềm vui khó cưỡng. Anh ngồi yên như bất động, mắt chăm chú nhìn cô khi cô đưa tay nhẹ lau trán cho anh, tim anh đập rộn ràng, chưa bao giờ anh và cô gần nhau đến thế.

- Mình về thôi anh.

Đạt gật đầu nhưng vừa dợm đứng lên thì Liên hất chân, mắt thẳng băng sắp té xuống, may mà Đạt đưa tay đỡ kịp.

- Thấy chưa, không chịu ăn uống, lại khóc nhiều nên mất sức, đi không nổi nữa rồi kìa, anh chưa ăn cơm nhưng không có khóc, anh còn mạnh lắm, để anh công em về.

- Giờ này mà anh chưa ăn cơm nữa hả?

- Anh muốn chờ em về ăn chung, không có em, anh ăn không ngon. Thôi lên đây anh công cho. - Đạt vừa nói vừa quay lưng về phía Liên rồi khụy chân xuống để chuẩn bị tư thế.

Liên chỉ nghĩ Đạt nói giỡn, không ngờ anh làm thật, cô xô anh qua một bên rồi đứng lên, Đạt nhanh nhẹn nắm lấy tay Liên kéo lại.

- Em không thích công thì để anh ẵm cũng được.

Đạt nói tỉnh bơ nhưng Liên nghe xong thì thấy xấu hổ.

- Anh này, nói giỡn hoài.

- Anh nói thiệt chứ giỡn hồi nào, lại đây. - Đạt đưa tay ra vươn tới chỗ Liên.

- Em còn mạnh lắm, không cần anh công đâu. - Liên đẩy tay Đạt ra rồi đi nhanh về phía trước.

- Nhưng bây giờ anh thích công em, anh muốn công em, để anh công em đi.

Đạt chạy theo níu tay Liên, Liên vùng ra rồi bỏ chạy, cứ thế, cả hai như đôi lứa đang yêu nô giỡn đầy hạnh phúc, không phiền não, tru tư, chỉ có niềm vui lan tỏa. Kéo qua kéo lại một hồi thì cả hai cùng té xuống, do Đạt kéo hơi mạnh làm Liên mất đà ngã về phía sau, Liên trượt bất ngờ làm Đạt không kịp phòng bị cũng ngã về phía sau, khiến cô nằm đè lên một bên của anh, cú chạm mạnh làm anh kêu lên một tiếng vì đau. Nghe tiếng Đạt la, Liên hốt hoảng vội vàng ngồi dậy nhưng không được, cô nhận ra hai tay anh đã vòng ra phía trước ôm chặt lấy cô. Liên vừa vùng vẫy vừa nài nỉ nhưng vô ích, Đạt cứ như không biết, không nghe, một hồi lâu thì Liên chịu thua, phải nằm yên. Bây giờ, Đạt mới chịu lỏng tay, Đạt đưa một tay lên áp nhẹ vào má Liên, rồi từ tốn vuốt mấy sợi tóc đang phủ lòa xòa trên má anh, tém gọn chúng vào mang tai, hai gương mặt hiện ra rõ ràng và gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, cái nhìn triu mến đầu tiên của cả hai từ sau khi gặp gỡ. Đạt chậm chậm đặt lên trán Liên một nụ hôn, Liên chớp chớp mắt rồi nhẹ nhàng khép hàng mi cong đầy e ấp như cô gái vừa mới chớm yêu. Trong giây phút mơ màng, Liên nghe lời Đạt nhỏ nhẹ bên tai, giọng điệu trầm ấm như thì thầm như tự nhủ.

- Phải chi giây phút này ngưng lại.

Lời Đạt như ngọn gió nhẹ nhàng giữa không gian yên ả, nơi hai trái tim bắt đầu trao nhau niềm cảm mến, thanh âm của anh làm Liên cũng thấy tim mình xao xuyến, cô chợt nhận ra, trong phút chốc, cô đã quên đi tất cả, những buồn lo, những ưu tư sâu khổ, cảm xúc của cô hòa vào cảm xúc mà anh đem tới. Thì ra, cũng có lúc, bên cạnh anh cô không thấy buồn, cô không thấy đau, cô thấy tâm hồn bình yên và vui vẻ. Trong giây phút này, Liên muốn ngã đầu vào lồng ngực Đạt xiết bao, nơi mà cô đã gục đầu khóc nức nở. Cả hai đang đắm chìm trong không gian mộng mị thì bỗng giật mình thức tỉnh, tiếng động nhỏ phát ra phá vỡ không gian kéo cả hai về thực tại. Cả hai ngồi dậy, hai cái bụng trống rỗng đang rên rỉ như muốn lên tiếng rằng nó không muốn chìm vào giấc mơ, nó muốn tỉnh vì nó đang đói. Cả hai nhìn nhau rồi cùng cười.

- Đúng là, con đói luôn là kẻ phá hủy những mộng mơ. - Đạt lên tiếng chán nản vì anh đang tiếc nuối cho những giây phút đã qua.

- Vậy thì anh đừng mơ mộng mình khi còn đang đói.

- Ủa, sau này anh sẽ ăn no trước khi mơ mộng. Vậy thì, sau này, em không được bỏ đói anh đâu đó nha.

- Ú, em bỏ đói anh hồi nào đâu? Anh bị đói là tại anh chớ bộ.

- Tại em, em không ăn nên anh mới không ăn, như vậy cũng có nghĩa là anh bị em bỏ đói rồi còn gì.

- Anh thiệt khéo đồ thừa cho em quá ha?

- Anh không biết, anh chỉ biết bây giờ anh bị đói là tại em.

- Lỡ như em ăn mà anh không chịu ăn thì cũng tại em sao?

- Ủa, tại em, tại em hết.

Liên không biết làm sao trước sự vô lý này của anh, cô chỉ biết mỉm cười. Trên đường về, Đạt cứ nhìn Liên ngập ngừng, thật lâu sau, anh mới nói ra điều mình muốn nói.

- Liên, em ngủ với má mấy bữa rồi, bữa nay về phòng ngủ nha em. – Đạt nói câu này vì sự thực anh thấy nhớ cô. Đạt với Liên đã ngủ chung giường, và dù anh vẫn giữ đúng lời hứa là không đụng tới cô khi cô chưa đồng ý, nhưng nằm chung giường với nhau mấy tháng, cái cảm giác có Liên nằm kế bên đã trở thành quen thuộc, bây giờ, không có cô, anh thật lòng thấy nhớ.

- Từ từ được không anh, má đang buồn lắm, em không nỡ để má một mình.

- Đám của cha cũng xong xuôi hết rồi. Mai anh phải về nhà.

- Mai phải về hà anh?

- Đừng lo, chỉ một mình anh thôi, cha vừa mất, nhà em lại quanh hiu đơn chiếc, em cứ ở lại qua cúng tuần của cha rồi hãy về.

- Ở lâu vậy, lúc trước lúynh huỳnh nên em chưa xin phép cha má.

- Không sao đâu, để anh xin cha má dùm cho. Cha má hiểu mà.

- Em cảm ơn anh. – giọng Liên nghe như đang xúc động.

- Có gì đâu mà cảm ơn, trời, có vậy mà cũng khóc cho được, anh sẽ chạy tới lui thường xuyên, em nhớ ăn uống cho đầy đủ nha.

- Đường xa mà anh tới lui như vậy thì cực lắm.

- Cực gì đâu, vợ anh ở đây mà.

Liên nhìn Đạt, cái nhìn dịu dàng ẩn hiện một nụ cười thân thiết, dù muốn hay không thì ngày ngày gặp mặt, nói chuyện, tự nhiên sẽ hình thành một cảm giác thân quen của quyến thuộc, anh là chồng cô, cô phải chấp nhận anh, và bây giờ cô đã sẵn sàng mở lòng để chấp nhận anh. Dù bấy nhiêu thời gian chưa là đủ để cô có thể hiểu hết một con người nhưng cô có một cảm giác, Đạt không phải là một người xấu, chỉ ít anh sẽ là một người chồng tốt, đó không phải là điều mà người con gái nào cũng cần đó sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh thềm tình yêu

Bỗng nhiên, Liên thấy lòng mình áy náy, cô thấy mình có nhiều điều không phải với anh, dù lấy nhau đã được gần hơn nửa năm nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên, Liên nhìn Đạt thật kĩ, và cũng là lần đầu tiên cô nhận thấy trong đôi mắt kia có cái nhìn thật triu mến thiết tha, ánh nhìn mà cô từng bắt gặp từ ánh mắt của Đồng.

Buổi sáng Đạt về nhà ở Mỹ Tho, chiều hôm sau đã thấy anh trở lại, Liên nghe anh nói sẽ lui tới thường trong những cô còn ở lại nhà mình, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ anh lại qua lại thường xuyên tới vậy, bởi quãng đường đi lại xa xôi và khó khăn. Và, không biết từ khi nào, với Liên, Đạt trở nên thân thiết, những câu nói bình thường, những câu chuyện trên trời dưới đất không đâu vào đâu lại khiến lòng người nhen nhóm một niềm vui là lạ. Liên bắt đầu mong ngóng hoàng hôn rồi chờ tiếng kèn xe dừng ngay trước cổng.

Không chỉ Liên mà cả bà Chung cũng thấy cảm động với tấm lòng của Đạt, anh không những cho Liên lưu lại nhà mình khá lâu mà anh không ngại cực khổ mà tới lui thường xuyên, quan trọng nhất là anh luôn quan tâm lo lắng cho Liên. Bà Chung thấy lòng mình nhẹ nhõm. Khi gả Liên cho anh, bà không biết nhiều về anh, cũng không mong gì hơn là Liên có thể sống bình yên bên nhà chồng. Thấy Liên có được sự yêu thương của chồng, lòng người mẹ tràn ngập niềm hạnh phúc.

Là người từng trải, bà Chung cũng hiểu được sự đời, khi cả ba cùng ăn cơm, bà lên tiếng với Liên.

- Liên, về phòng ngủ đi, sắp tới đừng qua phòng má nữa.

Đạt và Liên nghe thấy đều không nói gì, Đạt mỉm cười ý nhị nhìn Liên đang cúi đầu đỏ mặt. Dù lời nói bà rất hợp ý anh, anh cũng không thể không giả vờ từ chối.

- Nếu má buồn thì cứ để Liên ngủ bên đó, vậy tụi con mới yên tâm.

- Vậy thì má để chị ba qua ngủ với con đi. – Cúc thừa cô lên tiếng.

Tiếng Cúc cất lên làm Đạt thấy lo, anh sợ Liên sẽ không thể từ chối em mình, nhưng ngay sau đó, bà Chung lên tiếng can.

- Thôi đi, cha con mất cũng hơn hai mươi mấy ngày rồi, mạnh ai về phòng nấy ngủ đi, còn con nữa, lo thu xếp quay lại trường đi, còn như không muốn học nữa thì xin phép nghỉ đi rồi về nhà với má.

Không gian yên ắng, bà Chung chống đũa nhìn Đạt rồi ôn tồn nói với anh.

- Đạt à, Liên, nó về làm dâu mà chưa kịp chuẩn bị gì, nếu nó có gì chưa phải, thì con rộng lượng mà bỏ qua cho nó.

Thái độ của bà Chung không chỉ ân cần mà còn có phần lễ độ, Liên nhìn má mà thấy xót xa và buồn tủi. Từ ngày xảy ra chuyện của Huệ, Liên biết cha má cô luôn lo lắng cho những ngày tháng cô sống bên nhà chồng. Cha má cô luôn đặt mình ở vị trí thấp hơn nhà sui gia để nói chuyện. Nay cha cô đã mất, có lẽ vì vậy mà má cô càng lo sợ, bà càng cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói để tránh làm phật lòng người con rể trước mặt.

Đêm bàng bạc đầy sao sáng, gió nhẹ thoảng đưa làm mát dịu không gian. Thật lạ, trời đêm tĩnh mịch lại khiến lòng người hân hoan rộn rã. Giây phút đùa vui đi qua mau nhưng dư âm đọng lại còn quá đỗi ngọt ngào làm đôi lòng ngây ngất như chỉ muốn chìm trong mơ mộng, muốn giấc mơ một lần nữa tái hiện những giây phút đã qua. Từ lúc về phòng tối giờ, Đạt cứ mỉm cười liên tục, niềm vui đến thật khó mà cưỡng lại. Không vui sao được khi Đạt nhận thấy, Liên với anh càng ngày càng xích lại gần nhau, hàng rào ngăn cách đã dần được phá bỏ. Đạt quan sát Liên từ chiều tối giờ dù không cười suốt như anh nhưng Liên cứ len lén liếc nhìn anh, vẻ mặt u buồn xa vắng đã không còn, mặt cô càng ngày càng tươi hơn, lộ nét hồng hào của cô gái đang yêu.

Liên đi tới cửa phòng nhưng chưa đủ can đảm để đưa tay đẩy cửa. Đạt với cô đã ngủ chung phòng từ lâu và cả hai cũng không còn quá xa lạ. Không hiểu sao lần này Liên lại thấy hồi hộp, tim cứ đập dồn dập. Liên nhớ cái lần đầu tiên bước vào phòng Đạt, cảm giác sợ hãi hầu như choáng lấy toàn bộ con người cô mà lắt léo mọi cảm xúc. Lần này, không hiểu sao lại khác đến thế. Nhưng Liên biết, mình không thể không vào phòng. Nắm chặt tay, hít mạnh một hơi, Liên đẩy cửa.

Từng phút trôi qua sao mà lâu quá, nhưng đôi khi giây phút đợi chờ lại làm người ta cảm thấy lâng lâng và nhất là khi họ biết điều đợi chờ ở phía trước là một điều tốt đẹp mà mình hằng khao khát. Đạt đứng khoanh tay, mắt ngược lên nhìn bầu trời rộng lớn. Nghe tiếng mở cửa nhẹ nhẹ, anh quay đầu nhìn. Liên thấy lúng túng, cô không dám nhìn thẳng lên, dù không còn cảm giác sợ hãi như lần đầu Liên mở cửa bước vào phòng một người con trai hoàn toàn xa lạ. Liên cố mím miệng nhìn đi nơi khác nhưng lại không làm sao giấu được nụ cười cứ nở nhẹ trên môi. Đạt biết nên anh cứ đứng đó nhìn theo nhất cử nhất động của cô, anh càng nhìn thì cô càng lúng túng, cô không biết làm sao để thoát khỏi tình trạng như thế này. Một thứ cảm giác mà cô chưa từng gặp trong đời, muốn đôi mắt nhưng lại quá đỗi ngượng ngùng.

Đạt cứ đứng đó nhìn Liên mà im lặng, nhưng đôi mắt lại chứa đựng hàng vạn nụ cười, đôi mắt mở to lại dịu dàng, nó như nửa đùa cợt, nửa chờ đợi và tất cả đều chứa chan dịu dàng mà sâu thẳm. Anh vẫn không rời mắt khỏi cô, khiến cô cảm thấy xung quanh mình sao mà trống trải như kẻ muốn giấu mình lại không tìm ra chỗ nấp. Liên tới bên bàn rồi ngồi xuống, mắt nhìn cái gạt tàn, cô để ý thấy không có mẫu tàn thuốc nào trong đó, Liên hỏi Đạt mà không nhìn anh.

- Tối nay, anh không hút thuốc sao?

Đạt giữ nguyên tư thế cũng như cái nhìn mà anh đã dành cho Liên từ khi cô bước vào.

- Tối nay, anh không thèm thuốc. – im lặng hồi lâu mà không nghe Liên nói gì, Đạt nói tiếp - Anh đang thèm thứ khác.

- Anh đang thèm ăn gì, để em xuống bếp nhờ chị Lắng nấu cho anh, giờ này chắc chỉ còn thức. – Liên muốn có cái gì đó để thoát khỏi tình trạng này nên cô nhanh chóng hỏi anh.

- Anh không thèm ăn, anh thèm...tình yêu. – Đạt vừa nói vừa chậm chậm tiến lại bàn, mắt vẫn không thôi nhìn Liên.

- Ý, hết trà rồi, để em đi châm trà cho anh. – Liên cầm bình trà đứng dậy. Nhưng vừa đứng lên thì Đạt đã đứng chặn trước mặt, đôi bàn tay anh giữ lấy đôi bàn tay cô.

- Anh cũng không thấy khát.- Liên rút tay ra, Đạt giữ lấy ấm trà rồi đặt lại bàn. Trong lúc đó, Liên đi nhanh ra phía cửa sổ, Đạt chậm rãi theo sau, hai tay anh vòng ra phía trước, chống hai tay lên bậc cửa, người hơi ngả về phía trước. Hai tay anh vây hai bên, phía sau là lồng ngực anh, Liên ở bên trong cứ như người bị mắc kẹt, không dám nhúc nhích. Đạt cứ vậy mà đẩy Liên vào thế bí nhưng cô lại không có cách nào thoát khỏi, cô đành đứng yên không dám động dẩy dù một chút. Liên thấy mình sao mà hồi hộp, nôn nao tới phát run, cô lúng túng không biết nên làm gì và nói gì.

Nhìn lên trời một cách lơ đãng, Liên buột miệng.

- Trăng đêm nay sáng quá.

- Ồ.

Đạt trả lời lơ đãng, mắt không nhìn trời mà lại nhìn cô, cô cảm nhận được cái nhìn ấy, nó rất gần, nó vây lấy cô như muốn nói bao điều. Liên lại tiếp tục nhìn trời, nhưng nhìn khắp hướng mà vẫn không thấy trăng đâu. Liên tự thấy xấu hổ vì đã làm lộ sự bối rối của mình, cô mỉm cười nói bâng quơ cho qua chuyện.

- Ủa, đêm nay đâu có trăng.

- Ồ.

- Trời sáng là vì có nhiều sao đó anh.

- Ồ.

Trong khi Liên cố gắng kiểm chuyện để nói thì Đạt lại rất kiêu lời, anh chỉ ở nhẹ sau lưng cô. Cô thấy lạ nên hỏi anh.

- Bữa nay anh lạ vậy, em nói gì anh cũng ờ.

Đạt thản nhiên trả lời.

- Ồ là anh muốn nghe em nói.

Lặng đi một phút, Liên tiếp tục mở lời.

- Đêm nay sao sáng đẹp quá, hồi nãy, anh đứng đây để ngắm sao hả?

- Anh không ngắm sao, anh chờ em.

- Anh chờ em mà làm gì, anh cứ ngủ trước đi.

- Anh muốn hỏi em một chuyện rất quan trọng.

- Chuyện gì?

- Chuyện mà lần trước anh đã hỏi nhưng em chưa trả lời, bây giờ anh muốn có đáp án rõ ràng. – Đạt chậm rãi nói từng tiếng một - Em có bằng lòng làm vợ anh chưa?

Mỗi lần Đạt trả lời là mỗi lần anh xích lại gần hơn. Liên cảm nhận hơi thở của anh càng lúc càng áp sát như muốn thiêu đốt cổ cô, lời anh không biết từ khi nào mà trầm khàn như lời thủ thi mang nhiều khắc khoải. Liên bối rối nắm chặt hai tay mình để cố gắng giữ mình bình tĩnh. Liên vẫn nhớ, ở đầm sen ngày hôm đó, Đạt cũng hỏi cô có đồng ý gả cho anh không. Lúc ấy, Liên thoáng nghĩ, Đạt chỉ muốn bày tỏ sự chân thành của mình, anh muốn biết cô đã thật lòng thật dạ đồng ý gả cho anh chứ không phải vì cha má bắt phải gả. Đêm nay, anh lại hỏi cô có bằng lòng làm vợ anh chưa. Âm thanh trầm thấp mà rõ ràng khiến Liên cảm giác giác được ẩn ý bên trong câu nói, nó đòi hỏi một cái gì đó sâu hơn, trái tim cô đập liên hồi loạn xạ.

Đạt đưa tay xoay người Liên lại đối diện cùng anh. Đôi mắt long lanh e thẹn, cô không trả lời, không phải vì cô chưa xác định lòng mình mà vì đang chìm trong cảm giác ngượng ngùng đến hỗn loạn. Sao Đạt cứ hỏi câu này, cứ như anh muốn ép cô phải nói ra cái điều cực kỳ khó nói ấy. Đạt nhìn Liên không nói thêm gì, anh cũng không cần cô nói thêm gì, chỉ cần nhìn đôi má đỏ ửng nóng bừng, đôi mắt long lanh chớp chớp rồi cúi đầu bẽn lèn quay đi, thì đó đã là câu trả lời mà anh muốn. Anh nâng cằm cô lên rồi cúi xuống chạm khẽ môi cô. Liên thấy đầu mình choáng váng, khuôn mặt Đạt bay nhảy khắp nơi trong đầu. Bóng dáng anh phủ trùm lên tất cả, mọi thứ bị đẩy vào một thế giới xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cái tên đã đi vào cõi nhớ

Bỗng có tiếng gõ cửa liên tục.

Đạt muốn phớt lờ nhưng không thể, tiếng gõ cửa cứ vọng đều. Đạt dậm bực, anh rời môi Liên trong tiếc nuối, quay mặt về cánh cửa hơi chán nản, trong khi tay anh vẫn đặt trên khung cửa.

- Có chuyện gì vậy?

Từ ngoài cửa tiếng Lắng vọng vào.

- Bà mời cô ba qua phòng bà có chút chuyện.

- Tui qua liền. – Liên nói vọng ra cửa.

Đạt nhìn Liên cái nhìn không nỡ, một hồi lâu mà anh vẫn không chịu nhúc nhích, Liên phải lên tiếng giục.

- Má kêu em, để em qua bên đó.

Đạt chớp mắt phân vân, cơ thể anh bắt đầu cử động, nhưng anh không những không buông tay cho Liên rời đi mà còn tiến lên áp sát khiến cô phải lùi ra sau. Đến khi phía sau không còn khoảng trống để lùi, Liên phải ngã lưng ra sau để né tránh. Đạt không buông, anh ngã người về phía trước, tới khi mặt anh sắp chạm tới mặt cô thì anh mới dừng lại, hỏi khe khẽ.

- Em có quay về không?

Liên rũ mắt, khẽ gật đầu.

- Em không để anh chờ nữa chứ.

Liên nhìn Đạt, cắn môi thẹn thùng rồi lắc đầu nhẹ nhẹ.

Đôi mắt chợt lung linh như muôn vì sao sáng, Đạt mỉm cười rạng rỡ.

Bà Chung ngồi trên giường, vẻ mặt thần thờ như có nỗi niềm ray rứt. Hai tay lần chuỗi hạt, khi Liên bước vào, nét sợ hãi vẫn chưa hề tan biến như người vừa trải qua cơn ác mộng.

- Lại đây ngồi với má đi Liên.

Bà Chung nhìn Liên rồi vỗ nhẹ xuống chỗ cạnh bên mình. Liên ngoan ngoãn ngồi xuống, bà đặt một tay lên đùi Liên, cô áp tay mình lên bàn tay gân guốc. Liên không thể đoán được bà muốn nói gì, như nhìn thái độ của má mình, Liên nghĩ chắc hẳn là một chuyện quan trọng nên bà mới nghiêm túc tới vậy.

Bà Chung nắm chặt bàn tay Liên như muốn được truyền thêm sức mạnh.

- Con có nhớ thằng Đông không, cái thằng ở trên đất nhà mình, nó hay tới lui mượn sách của con Huệ đó?

Kí ức tìm về. Đông, cái tên đã đi vào cõi nhớ, cái tên một thời đã nằm trong trái tim Liên. Gần một năm trôi qua, chưa phải là năm dài thảng rộng, làm sao Liên không nhớ. Một giấc mộng thoáng qua, niềm vui là hư ảo nhưng nó vẫn đọng lại lòng người một cảm xúc rất thật. Huống chi, anh không phải là một giấc chiêm bao, anh là sự thật tồn tại giữa cuộc đời đã trở thành kí ức.

- Sao má lại hỏi con chuyện này, có chuyện gì không hà má? – Liên thấy lo lắng vì không biết là bà Chung có biết chuyện Đông với cô hay không.

- Thực ra, chuyện này, mấy đứa con không biết thì tốt hơn. Cha má đã định bụng là không nói ra nhưng cha con bệnh không bao lâu thì mất, không biết là định mệnh an bài hay quả báo nhơn tiền. Từ ngày cha con mất, má thấy lòng mình nặng trĩu như một kẻ mang nhiều tội lỗi. Hồi nãy, má mới trải qua một giấc chiêm bao hãi hùng, nếu cứ giữ kín trong lòng, má sợ mình mình không chịu nổi, má muốn nói cho con biết, một là muốn lòng được nhẹ nhàng hơn, hai là muốn nhờ con một chuyện.

- Chuyện gì hà má?

Lời bà Chung khiến Liên nôn nóng, cha má cô đã gây ra chuyện gì, nó có liên quan gì tới Đông. Sau ngày Liên đi lấy chồng, cô không thể tìm gặp Đông, cô hoàn toàn không biết tin gì về anh. Trong những lần có dịp ghé qua nhà Đông, Liên nhìn thấy cửa nhà đóng kín, xung quanh vắng lặng nhưng Liên lại không tiện hỏi thăm. Những lời bà Chung vừa nói khiến Liên có dự cảm không lành.

- Liên, ngày trước, thằng Đông với con Huệ có qua lại với nhau, không phải là con không biết.

- Con biết, nhưng họ chỉ là bạn bè bình thường.

- Tại nó có phải là bạn bè bình thường hay không thì má không biết nhưng bên ngoài đã bắt đầu có lời đồn thổi không hay. Trong khi ngày cưới của con Huệ cũng gần kề mà má thấy chị con lại cứ trầm tư buồn bã, lúc đó nó lại hay tìm gặp thằng Đông, nên má lo. Má sợ những chuyện không hay sẽ xảy ra và nhưt là bên sui gia sẽ nghe được những điều tai tiếng. Má âm thầm bắt má con thằng Đông phải dọn nhà.

- Má đuổi họ sau má, làm sao họ có thể ra đi, mồ mả cha anh anh Đông nằm ở đây mà?

- Má không tính đuổi họ luôn, má chỉ định để họ ở nhờ bên đất cậu con một thời gian, khi mọi chuyện xong xuôi thì họ có thể về. Nhưng con Huệ lại bỏ nhà ra đi, cha má kiểm soát mấy ngày mà không thấy, cha má lại nghe được là trước khi đi, con Huệ có gặp mặt thằng Đông. Cha con tới đó thì thằng Đông đã biệt dạng mà má nó cũng không có ở nhà. Mọi người đều nghĩ là thằng Đông đã dắt con Huệ bỏ trốn.

- Không có chuyện đó đâu má. Anh Đông với chị hai không hề có gì đâu.

- Thực hư chuyện đó, tới bây giờ, má cũng không biết, Liên, con hãy hiểu cho cha má, lúc đó, cha má thực sự rất rối rắm, cha má không thể nghĩ gì khác hơn là việc phải kiểm cho bằng được chị con.

- Rồi sao nữa hả má?

- Ngày sau thì thằng Đông trở về, cha con bắt nó để tra hỏi.

- Vậy là anh Đông sẽ bị đánh.

Bà Chung nặng nề gật đầu.

- Trời ơi. Rồi anh Đông nói sao hả má?

- Cha con nói, nó kêu oan, có đánh nó như thế nào thì nó cũng không nói gì hết ngoài hai chữ "không biết".

- Vậy, anh Đông có được thả không hả má? – Liên nắm tay bà Chung lắc mạnh.

- Không. Vì cha con và mọi người không tin. Thời gian cận kề, cha má con không thể nào nấn ná thêm được nữa, cha con giao nó cho bên nhà cậu con để về nhà giải quyết việc cưới xin. Con đi lấy chồng được mấy ngày thì cha má hay tin thằng Đông đã bị bắt đưa đi phu.

- Đi phu. – Liên thốt lên trong đau đớn.

- Không biết bây giờ nó ra sao, còn sống hay đã chết. – lời của bà Chung trở nên nặng nề.

Cả Liên và bà Chung đều biết, những lời kia chỉ là tự an ủi bản thân. Đi phu có khác gì một bản án khổ sai lưu đầy biệt xứ. Con người ở nơi rừng thiêng nước độc thì chín phần chết, một phần sống, sống trong tù đầy lao khổ thì mấy ai có thể trở về.

Liên đưa tay lên ôm mặt. Sau giây phút nức nở nghẹn ngào thì cô như sức nhớ, cô hỏi tiếp.

- Còn má anh Đông thì sao, di ấy đang ở đâu?

Nghe Liên hỏi, tay bà Cung càng lần nhanh chuối hạt, bà bắt đầu bật khóc.

- Má thằng Đông cũng chết rồi.

- Trời ơi. – Liên kêu lên trong thương tâm tội độ.

- Có lẽ vì nhớ thương con mà bà sanh bệnh nên không được mấy ngày thì chết. Mọi người gần đó mới đem tro cốt gởi vào một chùa cũng gần đó. Mọi chuyện đã qua cứ dè nặng má không yên, má biết, cho kho tới khi chết, má cũng không thể nào thanh thản. Má muốn nhờ con một chuyện, đó là con thay má đem tro cốt của má thằng Đông về an táng bên cạnh má của cha nó để hai ông bà được gần bên nhau. Bây giờ, má chỉ có thể làm được như thế mà thôi con à.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Có thể đẩy anh ra xa vài bước nhưng không thể đẩy anh ra khỏi cuộc đời

Liên nhắc từng bước nặng nề ra khỏi phòng bà Chung, cô không quay về như lời đã hứa với anh. Câu chuyện bà Chung vừa kể như cơn gió mùa đông lạnh buốt gieo vào lòng người không khí ảm đạm thế lương. Liên đi ra ngoài hiên ngồi một mình, rồi cô bật khóc. Không chỉ là khóc cho người mà Liên đã từng thương mà còn khóc cho một kiếp con người lận đận. Đông, cái tên của mối tình đầu đầy mơ mộng. Khi phải đi lấy chồng, Liên quyết định vui chôn cái tên ấy vào quá khứ. Và dù hằng ngày, đôi lần bất chợt, cô không ngăn được mà nhớ tới tên anh, nhưng, những lần đó chỉ là nỗi nhớ của một mối tình không đoạn kết, nó nhẹ nhàng khơi lên một nỗi nhớ mong lung. Giờ đây, Liên nhớ tới Đông với nỗi niềm đầy tội lỗi, một đur vị cay đắng là tề suốt trái tim mình. Đông bây giờ không chỉ là nỗi nhớ mà còn là sự dằn vò ray rứt của lương tâm.

Đạt vẫn thức chờ Liên, nhưng chờ tới tận khuya mà cô vẫn chưa trở về. Anh đi tới đi lui trong phòng, lắng tai nghe từng tiếng bước chân, mong mỏi chờ một tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng. Không gian vẫn yên ắng. Đạt càng lúc càng sốt ruột. Hay là Liên đã ngủ quên bên đó rồi cũng nên, rồi anh tự phủ định vì cô đã hứa với anh, chắc là cô đang còn nói chuyện với má mình, hay là, đi qua bên đó coi thử, nhưng làm như vậy thì lại thấy ngại. Nghĩ tới nghĩ lui, Đạt quyết định ra khỏi phòng, anh nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng bà Chung, cánh cửa đóng kín, đứng trước cửa một hồi lâu mà không thấy cánh cửa động đậy, anh quay bước ra ngoài sân sau. Đạt đánh một vòng sân rồi bước qua bên hông nhà.

Nghe tiếng bước chân, Liên ngẩng mặt nhìn lên thì thấy Đạt đang đứng cạnh bên mình. Cô đưa tay lau nhanh dòng nước mắt rồi quay mặt qua một bên mà nói với anh.

- Anh chưa ngủ sao?

- Sao em không về phòng? Em đã hứa với anh rồi mà.

- Em xin lỗi, tại em muốn được ở một mình.

Đạt nghe xong thì thấy giận, cô đã thất hứa với anh, để anh phải chờ mòn mỏi, bây giờ, cô chỉ nói có vậy thì với anh, đó không phải là lời giải thích thỏa đáng. Im lặng hồi lâu, anh bực dọc lên tiếng trước.

- Được, em cứ ở đó một mình, anh không làm phiền em nữa, anh vô phòng.

Nói xong là Đạt bước thẳng vô trong nhà, vừa tới phòng là leo lên giường nằm xuống nhắm mắt. Nhưng nằm không được bao lâu thì anh trở mình ngồi dậy và bước xuống giường. Con giận xông lên, Đạt không kiểm lại được nữa. Đạt quyết định gặp Liên để nói chuyện cho rõ ràng. Anh không thể nhịn được nữa rồi. Rõ ràng, cô không hề tôn trọng anh, cô không coi anh là chồng. Có thể là cô coi nhẹ anh nhưng anh không chấp nhận việc mình bị coi nhẹ.

Đạt hùng hổ đi tới chỗ Liên. Không nói không rằng, anh nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh ra xa một khoảng để khi anh lớn tiếng, người trong nhà không bị thức giấc.

- Vậy là sao? - Đạt hỏi trống không.

- Sao là sao? - Liên ngờ ngạc hỏi lại anh.

- Có chuyện gì mà em không chịu nói ra, sao em lại hành xử với anh như vậy, lúc lạnh lúc nóng, thiệt tình, anh không thể nào hiểu nổi. Đã mấy tháng qua rồi còn chưa đủ với em sao. Anh thấy mình giống như một thằng khờ, bị em quay như chong chóng, nhưng anh không muốn làm một thằng khờ, càng không phải thằng khờ nên em đừng có mà coi anh là thằng khờ mà muốn quay anh sao cũng được.

- Sao anh lại nói vậy, em có ý đó bao giờ, chỉ tại em thấy em cần thêm thời gian, anh đã hứa là cho em thời gian.

- Phải, anh đã hứa nhưng không có nghĩa là vô hạn định và bây giờ, anh nói cho em biết, thời gian đã hết. Anh nghĩ, em cũng không cần thêm thời gian nữa.

Đạt nói lớn, vừa nói vừa nắm mạnh cổ tay Liên kéo lại gần, tay còn lại choàng ra sau lưng Liên ôm sát cô vào người, mặt Đạt kề sát mặt Liên. Liên vùng vẫy.

- Anh hứa mà không giữ lời, anh không phải là quân tử.

- Anh đâu có cần làm quân tử, em đã không giữ lời hứa của mình thì đâu có quyền bắt anh phải giữ lời hứa của anh.

- Em xin lỗi, em không muốn thất hứa với anh nhưng em không biết phải làm sao, em không biết phải cư xử như thế nào cho phải, em là người mang nhiều tội lỗi, em đã gây khổ đau cho người khác, em không thể sống trong vui vẻ khi có kẻ vì em mà chịu khổ.

Liên bật khóc, khóc nức nở. Nước mắt của cô như gáo nước lạnh dội vào đám than đang phừng lửa trong lòng anh. Con giận của anh đã được hạ nhiệt dù nó chưa hết nóng nhưng cũng giúp cho anh phần nào bình tĩnh. Đạt buông Liên ra. Dù anh không hiểu là cô đang nói gì nhưng nhìn những giọt nước mắt kia thì biết ngay là cô đang có chuyện buồn, và đó là chuyện gì thì anh không biết. Anh đang rất muốn biết nhưng không thể hỏi, vì anh nghĩ, giữa cô với anh bây giờ, nếu có hỏi thì cô cũng không chịu nói. Đạt chậm chậm quay lưng. Bước được vài bước thì anh quay lại, anh ôm chặt lấy Liên từ sau lưng.

Khi Liên đã định ninh rằng anh đã để lại cô một mình thì anh lại quay lại, còn vòng tay ôm chặt lấy cô, hành động của anh khiến cô bất ngờ quá đỗi. Nhưng cô không hề kháng cự, cô im lặng để anh ôm. Đạt kề sát má cô mà thì thầm.

- Em có chuyện gì buồn, nói cho anh nghe có được không?

Có sự thay đổi lạ kì của cảm xúc mà chính Liên cũng không thể nào hiểu được. Anh như tia nắng ấm áp chiếu rọi giữa mùa đông lạnh lẽo. Trong phút chốc cô muốn ôm anh mà kể lẻ nhưng cô lại không thể. Cô sẽ kể những gì, kể về Huệ, người đã gây ra cơ sự, kể về Đông, mối tình đầu dang dở, hay kể về những việc làm của cha má mình đã lỡ gây ra. Nếu chỉ kể về Huệ thì không thỏa đáng, kể về Đông, liệu Đạt có sẵn lòng nghe mà không hờn giận, kể về cha má thì liệu anh có coi thường, khinh khi hay thậm chí là ghét bỏ họ không. Liên chỉ biết im lặng nhưng vẫn tựa đầu lên vai anh. Đạt để yên cho Liên tựa đầu vào vai mình, cô không muốn nói thì anh không hỏi nữa, anh chỉ cần cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh, sự chân thành của anh, thế là đủ.

Một cơn gió thổi qua, hàng loạt lá cây bay loạn xạ đem theo vô số cát bụi như muốn làm xáo trộn cuộc đời và đổi thay cảm xúc. Đạt đưa tay che lên phía trước mặt cho Liên. Cơn gió đi qua, mắt Đạt thấy khó chịu, anh lấy tay dụi nhẹ. Liên thấy vậy thì ôm đầu anh ghì xuống, cô thổi bụi cho anh. Cô chăm chú nhìn anh, mắt anh đã dễ chịu hơn, anh chớp chớp vài cái rồi mở lớn. Bốn mắt giao nhau thật gần. Tim Liên lại đập rộn ràng, là cái nhìn đó, lúc nào cũng cái nhìn đó, cảm giác của cô về cái nhìn đó càng lúc càng khác, sợi dây vướng vẩn từ cái nhìn đó càng lúc càng mạnh mẽ khiến cô khó lòng mà trốn thoát. Rồi cô không thấy được gì nữa, chỉ có đôi môi là càng lúc càng nồng ấm và vòng tay anh càng lúc càng siết chặt. Một cảm giác xấu hổ dâng lên. Vừa lúc này, cô còn nhớ tới Đông, bây giờ cô lại trong vòng tay Đạt, điều đó là hoàn toàn không đúng. Liên muốn đẩy Đạt ra và thoát khỏi vòng tay anh như trước thoát khỏi nỗi hổ thẹn mà mình trót vướng vào, nhưng cô không làm được, ý thức của lý trí là rất lớn nhưng sự phản kháng từ trái tim lại yếu ớt vô cùng. Liên có thể đẩy Đạt cách cô vài bước nhưng không thể đẩy anh ra khỏi cuộc đời. Cô có lỗi với Đông nhưng Đạt lại hoàn toàn không có lỗi với cô.

Buổi sáng, Đạt đi mà không vui vẻ gì, bằng cặp mắt của người từng trải, bà Chung thấu hiểu được phần nào, bà kêu Liên lên nhà nói chuyện.

- Liên à, cha con mắt cũng lâu rồi, con Cúc đã trở lại trường, con cũng mau thu xếp mà về nhà chồng đi.

Liên ngược lên nhìn má mình, bà Chung đoán được ý cô nên vỗ vỗ lên tay cô nói tiếp.

- Má biết là con lo cho má nhưng má cũng quen rồi, hơn nữa, con đâu thể ở đây với má hoài được. Cha má chồng con tuy không lên tiếng như nếu vì vậy mà con ở miết bên này, khác gì mình là kẻ không biết điều hay sao. Con cứ về, khi nào tới ngày cúng thì qua cúng được. Như vậy, cha má chồng con sẽ không trách gì mà nhà mình cũng không phải mang tiếng.

- Còn chuyện của má anh Đông thì sao?

- Chuyện đó thì để tính sau cũng được, chuyện cũng đã lỡ, để bận sau con về rồi mà vẫn luôn cũng được.

Liên cần môi suy nghĩ, lát sau cô nói với bà Chung.

- Má cứ để con ở đây vài ngày nữa, con sẽ nhanh chóng đem tro cốt của má anh Đông về chôn cất, rồi bận sau con về sẽ tính chuyện làm mả mồ cho chạ má anh luôn. Bây giờ mà không làm liền thì con thấy không yên lòng.

- Liên, chuyện của cha má, con đừng day dứt, đừng vì cha má mà buồn khổ, chuyện cha má làm, cha má chịu, má không muốn con vì má mà buồn rầu.

Bà Chung nắm tay Liên an ủi, chuyện bà muốn nói với Liên đâu chỉ có vậy. Nhìn Liên với Đạt bà cảm nhận có điều không ổn, nó làm bà bất an.

- Má thấy con với thằng Đạt cưới nhau cũng lâu rồi mà sao hai đứa lâu có tin quá vậy con?

- Tin gì hả má? – Liên không hiểu bà muốn hỏi gì.

- Chuyện con cái đó. – Bà nhìn Liên rồi nói thẳng.

- Chỉ hơn nửa năm thôi mà má. – Liên rút tay lại rồi cúi mặt.

- Người ta cưới hơn một tháng là có tin rồi. Đàn bà khổ lắm, không đẻ được con trai đã khổ, mà nếu không có con thì càng khổ hơn. Vợ chồng sống với nhau không có con thì khác gì bạn bè, tình cảm vì đó dễ sanh lợt lạt. Nếu con có khúc mắc gì thì cứ nói với má để má đi kiểm tra chạy thuốc chỗ đừng có giấu rồi khổ thân con à.

- Không cần đâu má, thực ra, con với anh Đạt chưa ngủ chung.

- Trời đất, sao kì vậy, là tại thằng Đạt không thương con hả?

- Không phải đâu má, là tại con.

Liên kể bà Chung nghe, nghe xong bà lắc đầu.

- Vậy mà nó cũng chịu sao?

Liên gật đầu, Bà Chung trầm ngâm.

- Má biết, gả con trong hoàn cảnh đó thì chính là đã ép con. Con buồn, con sợ là phải. Nhưng mọi chuyện cũng không thay đổi được nữa, con đã lấy chồng thì phải làm vợ, làm dâu rồi còn làm mẹ, dù là gả cho ai thì con cũng phải sống như vậy, nó là điều tự nhiên của trời đất. Hơn nữa, má thấy thằng Đạt cũng thương con, đàn bà không mong gì hơn ở điều đó. Chuyện không vui trong quá khứ, cứ bỏ qua hết đi con. Con cứ như vậy, lỡ nó giận, nó hết thương rồi nó cưới vợ khác thì khổ lắm đó đa. Thôi, không nói nhiều nữa, con đi làm xong chuyện của thằng Đông thì về nhà chồng đi, nghe chưa.

- Dạ.

Dù bà Chung không nói những lời này thì Liên biết mình cũng không thể nào né tránh thêm được nữa và bây giờ cô cũng không hề muốn tránh, điều tự nhiên đã tới thì cứ mặc nhiên cho nó tới. Lúc này, trong cô chỉ có một điều đơn giản, cô là vợ thì phải làm bổn phận của người vợ, chuyện quá khứ cô khép lại, cô sẽ giữ mãi tình yêu cũng như hình bóng Đông trong trái tim mình, coi như đó là điều duy nhất mà cô có thể làm cho anh để mình không hổ thẹn, để anh dù có còn hay đã mất cũng có chút niềm an ủi. Còn Đạt, mỗi lần nhớ tới tên anh là cô thấy bồi hồi, cô sẽ cùng anh xây dựng một gia đình. Có lẽ đây chính là duyên số.

Liên lưu lại nhà thêm ba ngày, trong mấy ngày đó, Đạt không xuống, theo như bình thường thì anh đã có mặt từ chiều hôm qua, Liên nghĩ có lẽ anh còn giận cô chuyện mấy đêm trước. Liên thấy trong bụng bồn chồn, không phải vì cô sợ anh hết thương cô, anh giận cô mà tìm kiếm người con gái khác mà vì cô thấy mình có lỗi với anh. Tình yêu đối với Liên là điều tự nhiên, là cái duyên số của hai con người, nếu có thì cô sẽ trân giữ nhưng nếu không thể có được thì cô cũng không cưỡng cầu để cả hai phải đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đường như hình ảnh anh càng lúc càng bừng sáng giữa tim cô

Liên về tới nhà chồng thì trời ngã xế, phải đi đoạn đường dài bụi bặm, dần xóc khiến cơ thể mệt mỏi nhưng khi về tới nhà chồng thì cô không dám nghỉ ngơi. Sau khi thưa hỏi cha mẹ chồng thì cô đã có mặt ở dưới bếp phụ mọi người nấu cơm, dọn dẹp. Nhanh thấy Liên về thì vui mừng ra mặt, nó ôm chặt Liên rồi hỏi thăm đủ thứ. Sau đó kể với Liên những chuyện đã xảy ra ở nhà. Chuyện cũng không có gì nhiều, ngoại trừ việc cha chồng cô bị bệnh nặng cách đây vài hôm khiến mọi người trong nhà đều lo lắng.

Tối đến mà Đạt vẫn chưa về, Liên mệt mỏi cả ngày, khi lên tới phòng thì cô thấy cả người ử oải, cô định chờ Đạt về nhưng con buồn ngủ kéo tới thì lúc nào cô cũng không biết. Sáng hôm sau, trời còn chưa tờ thì Liên nghe tiếng bước chân, nhịp bước nhẹ nhàng nhưng có phần gấp gáp làm Liên giật mình thức giấc nhưng vì còn mệt nên cô chưa muốn ngồi dậy. Trong ánh sáng lơ mơ, Liên hé mắt thì thấy dáng Đạt nhẹ nhàng đi về phía cô rồi ngồi nhìn cô trong hồi lâu. Qua hàng mi khép hờ, Liên cảm nhận ánh mắt anh dịu dàng và nồng ấm, anh đưa tay lên gần mặt cô, không biết anh muốn làm gì nhưng bàn tay đó chưa chạm tới cô thì đã vội thu về.

Liên về nhà nhưng Đạt không biết, mấy ngày cha anh bệnh, anh không thể tới nhà cô như đã hẹn. Vì sợ cô cho anh là người thất hứa, cho nên, từ chiều hôm trước, công việc vừa xong là anh tức tốc chạy tới nhà cô. Khi tới nhà thì nghe bà Chung nói là cô đã về bên đây từ sáng. Bà nói, Liên cũng trông anh mấy hôm rồi nhưng chờ hoài mà anh vẫn chưa qua, cô bồn chồn nôn nóng nên đã về bên đây. Nghe xong, Đạt không những không thất vọng mà còn thấy hân hoan, anh lập tức ra xe quay trở về dù khi đó trời đã dần khuya và bà Chung cũng có lời muốn anh nán lại tới sáng rồi quay về. Đạt cương quyết từ chối vì anh không hề muốn nán lại, trong anh lúc đó chỉ muốn bay trở về nhà nếu như mình anh có cánh vì Liên đã về đó.

Đạt muốn ngủ nhưng anh không lên giường vì sợ làm Liên thức, anh với tay lấy cái gối rồi lại phía trảng ki nằm xuống. Đạt thấy mệt, mắt anh cứng đờ, dù cố gắng nhắm mắt nhưng chưa thể ngủ. Khi trời sáng tỏ, Đạt mới bắt đầu lơ mơ ngủ, một tay anh rơi khỏi gối. Ngay lúc đó, Đạt cảm nhận có bàn tay mềm mại nhẹ nâng cánh tay lên rồi gác nhẹ lên người. Đạt tỉnh táo hơn, anh nghe thấy tiếng thở nhẹ rất gần vẫn còn bên cạnh. Mối Đạt khẽ nhếch lên khi biết người đang ngồi cạnh bên là ai.

Liên ngồi đó từ nãy giờ. Khi cô bước về phía cửa đi xuống nhà thì không hiểu sao khuôn mặt Đạt đang chìm trong giấc ngủ lại quuyến luyến bước chân cô ở lại. Không kiềm được, cô đến ngồi cạnh anh. Liên nhìn anh thật lâu, nhìn thật kĩ, tóc anh, trán anh, mũi anh, môi anh, cằm anh và cả hơi thở đang đều đặn kia nữa, tất cả hòa vào nhau như bức tranh quê hương dịu dàng những âm thanh bình yên và ấm áp. Trong khoảnh khắc, cô thấy anh mỉm cười trong giấc ngủ, nhìn anh đáng yêu như một đứa trẻ vô tư, mọi nét hung dữ hằng ngày bị xóa đi không còn dấu vết. Cái suy nghĩ Đạt đang có giấc mơ đẹp khiến Liên chợt thấy vui vui. Liên thấy lòng mình khác lạ, dường như hình ảnh của Đạt càng lúc càng bừng sáng giữa tim cô.

Đạt mệt mỏi nên anh ngủ một giấc tới xế chiều mới dậy. Lúc anh xuống nhà bếp thì Liên đang lui cui vo gạo. Cái nỗi hơi lớn nên lúc cô nghiêng nôi chất nước có hơi khó khăn, gạo cứ theo nước trôi ra ngoài, cô dùng một bàn tay bịt lại nhưng bàn tay cô nhỏ nên gạo vẫn trôi ra. Anh đi tới ngồi bên cạnh cô, một tay anh cầm lấy mép cái nôi đang nghiêng, một tay phụ cô bịt lại để ngăn gạo trôi ra. Cô bất ngờ nhìn lên, khi anh nhìn lại thì cô ngượng ngùng cúi mặt. Thấy cô không nói mà cũng không động đậy gì nên anh phải lên tiếng.

- Vo ba lần nước hả em? – đây là nhà anh nên anh biết, mỗi lần vo gạo để nấu cơm là phải vo tới ba lần.

- Dạ.

Anh múc nước đổ vô nồi để vo tiếp lần nữa. Cô đưa tay rê gạo trong nồi, tay anh cứ để trong nồi mà chịu rút ra nên rê một một vài vòng là tay cô lại chạm tay anh, cô rút rê rút tay lại, dù cô đã quyết định sẽ sống với cuộc sống làm vợ của anh nhưng thực sự cô vẫn thấy rất ngượng ngùng. Anh cũng không biết nói gì với cô nhưng không lẽ cứ ngồi yên như thế, anh nhớ tới mấy đêm trước, khi cô đồng ý không để anh chờ nữa nhưng sau đó cô lại thất hứa, anh không biết bây giờ, cô đang nghĩ gì. Băn khoăn một hồi, anh quyết định nói ra điều mình muốn nói. Khi tay cô lại chạm tới tay anh, anh quyết định nắm tay cô lại, cô bất ngờ nhìn anh rồi lại cắn môi cúi mặt.

- Bữa trước, anh có nóng giận với em, cho anh xin lỗi nha.

- Dạ.

- Tối đó, em hứa sẽ về mà lại thất hứa.

- Dạ.

- Bây giờ, em đã về đây, em có thực hiện lời hứa của mình, anh không có ý ép em đâu, nếu em muốn có thêm thời gian thì anh sẽ chờ.

- Dạ.

- Sao cứ "dạ" hoài vậy, nói gì với anh đi.

- Em không biết phải nói gì hết.

- Thì nói những gì em muốn.

- Em thì, sao cũng được hết.

- Sao là sao? Cũng được là cũng được cái gì?

- Dạ, thì,..., à mà..., ý em là anh muốn sao cũng được.

Câu nói kiểu phó mặc như thế này khiến Đạt không vui nhưng sau đó, anh lại nghĩ khác, mặt anh trở nên hờ hờ mà hỏi cô.

- Anh muốn sao cũng được hả? là em nói đó nha.

- Dạ.

- Vậy thì, tối nay, anh chờ em nha.

Liên vẫn cúi mặt mà lặng im, anh nắm chặt tay cô chờ đợi nhưng khi môi cô vừa mấp máy thì anh nghe tiếng bước chân của ai đó đang đi tới, anh vội rút tay ra khỏi nồi rồi đứng lên. Anh nhìn cô mỉm cười rồi đi thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiếng thở nhẹ nhàng làm lay động kẻ chung giường cũng đang thao thức

Mặt trời khuất dạng phía đằng tây, trả thế giới cho bóng đêm huyền diệu. Nếu đã nói vạn vật hữu tình thì bóng đêm cũng có cái tình của riêng nó. Một ánh sáng lấp lờ trong mái lá mới thấy được đôi bóng giao kẻ, một giọng hò man mác giữa đêm thanh, đó mới hay thế gian đầy nhạc điệu. Vầng trăng kia mong chờ đêm mang bóng tối, mới có thể ưỡn mình tỏ rạng phía trời xa, con người ta mong bóng tối đêm trường để cơ thể gần nhau trong gang tấc.

Giây phút mà Đạt mong chờ, Liên và anh chính thức là vợ chồng, vợ chồng thực sự chứ không chỉ là hữu danh vô thực. Đạt yêu Liên, ngay từ đầu anh không ngại ngần khi thú nhận với cô. Anh vẫn hiểu một điều, đối với anh, có lẽ có vẫn chưa được tự nhiên, trong mắt cô, anh vẫn là một người xa lạ, nhưng không sao, xa lạ rồi cũng trở thành thân quen, cái quan trọng vẫn là tấm lòng thực sự dành cho nhau. Sự gần gũi lâu ngày sẽ sinh niềm cảm mến. Tình yêu đôi khi chỉ từ những điều quan tâm nhỏ nhất hằng ngày, có thể từ một bờ vai khi gần gũi đang rơi, mà cũng có thể từ một cánh tay nâng đỡ khi người ta sắp ngã. Anh không biết tình cảm của cô là thế nào, nhưng chỉ ít, anh cũng biết trái tim cô không còn là băng giá, cô đã chấp nhận anh là chồng, một người chồng thực sự để nắm tay cô đi tiếp trên con đường phía trước.

Bên ngoài cánh cửa, Liên thấy trong lòng hồi hộp, cô lúng túng không biết phải làm gì, cô thờ thật sâu để chuẩn bị tinh thần, cô biết anh đang chờ mình, biết anh muốn gì, cô sẽ không trốn tránh, sẽ không để anh phải chờ đợi nữa. Anh đã chờ, đã đợi, đã cho cô thời gian, anh đã không ép không buộc, điều đó cũng đủ làm cho cô cảm động, trái tim cô bắt đầu cảm nhận được hơi ấm từ anh. Những lời anh nói, những hành động anh làm, từ chút từ chút một len vào tim cô như hơi thở. Dù không nói một lời chính thức nhưng cô biết việc đó không thể nào trốn tránh mãi được, nhưng trong cô bây giờ đang tồn tại nhiều suy nghĩ hỗn độn, một cuộc đấu tranh của lý trí, của lòng trung thực, đó là nên hay không nên nói ra cái bí mật đốn đầu của cô trước ngày xuất giá. Đó là tai nạn của cô, là bí mật của riêng cô và cô không có lỗi, nhưng anh là chồng, anh có quyền được biết. Nhưng khi biết rồi, anh sẽ rộng lượng mà bỏ qua hay anh sẽ vì chuyện đó mà bỏ cô. Anh nói yêu cô, cô tin điều đó nhưng tình yêu không phải là tất cả, liệu anh có thể vượt qua. Quyết định cuối cùng, cô sẽ thú nhận cùng anh, nếu anh chấp nhận, cô sẽ toàn tâm toàn ý mà gắn bó với anh suốt đời, nếu anh không thuận lòng thì cô sẽ coi như đó là số phận. Liên bước nhanh lên phòng, tay vừa đẩy cửa thì bỗng lòng cô chùn lại, nếu như anh không chấp nhận mà trả cô về nhà mẹ thì sao. Cô đi lấy chồng cũng chỉ mới gần một năm, nếu bị trả về, thì má cô phải làm sao, gia đình sẽ phải ăn nói làm sao với mọi người. Cô bị kẻ khác dùng sức mạnh cưỡng bức chứ cô không phải là kẻ phóng túng, nhưng ai sẽ tin cô. Nhưng liệu cô có trốn tránh anh mãi được hay không. Cửa đã mở, Liên không thể không bước vào.

Không chỉ có Liên mà cả Đạt cũng đang bối rối nhưng nó đã được giấu đi vì anh là đàn ông, là người nắm quyền chủ động. Tự ái của đàn ông không phép anh cưỡng ép, con đường đến trái tim không bao giờ bằng sự cưỡng ép, mà tại sao phải cưỡng ép khi anh yêu cô thật lòng. Anh tin, quan tâm và chân thành là chìa khóa mở được mọi cánh cửa trái tim. Từ cái nhìn mà Liên trao cho anh, anh biết cô đã bằng lòng chấp nhận anh. Khi nhớ lại đêm hôm đó, anh không hiểu vì sao, anh không dám tiến tới. Đạt sợ, nực cười ở chỗ, anh lại sợ, sợ cô chưa thực sự chấp nhận anh, sợ rằng mình ngộ nhận, sợ chỉ chút vô tình của mình mà cô càng xa cách với anh hơn. Anh biết, trong suy nghĩ của cô, anh vốn chẳng có hình ảnh gì là tốt đẹp từ cái buổi đầu gặp gỡ, anh sợ chỉ một chút vội vàng, anh càng khó bước chân vào trái tim cô. Cuộc sống vợ chồng sẽ không ý nghĩa gì khi đồng sàng mà dị mộng, cái anh muốn là sự hòa hợp cả về thể xác lẫn tâm hồn, giây phút ái ân trọn vẹn là khi cả hai cùng dâng hiến cho nhau.

Khi Liên vào phòng thì Đạt đã đi nằm, anh đang nằm bên phía của anh, cô đi tới chỗ của mình, chiếc giường từ đầu đã được chia hai, mỗi người một bên, chiếc gối ôm được đặt ở giữa làm giới tuyến. Đêm khuya tĩnh lặng, ánh đèn lờ mờ càng thêm huyền ảo. Liên đang rối rắm trong lòng, cô tự giễu chính mình, muốn thành thực đôi khi cũng không phải là chuyện dễ, vậy mới nói, kẻ thành thực cũng là người can đảm, vì không ai có thể biết trước được chuyện gì sẽ đến khi ta thành thực. Cô suy nghĩ rồi bất giác thờ dài, tiếng thờ giữa màn đêm cô tịch, chìm trong đêm tối âm u. Tiếng thờ nhẹ nhàng không đủ để đánh thức không gian nhưng lại làm lay động kẻ chung giường cũng đang thao thức. Liên không biết là Đạt chưa ngủ, thế nên, từ lúc cô nhẹ mớ cửa đi vào, anh đã biết, biết cả chuyện cô im lặng nhìn anh một lúc như có nhiều suy nghĩ, như lưỡng lự trầm tư, cũng như khi cô đặt lưng xuống giường, anh biết cả cái trở mình nhè nhẹ của người nằm bên cạnh, điều đó, chứng tỏ cô đã quay về phía lưng anh một lúc, cho tới khi anh giả bộ cựa mình quay mặt lại thì cô nhanh chóng quay lưng.

Liên nằm được một lát thì cô cảm thấy như chiếc gối ôm đang từ từ lăn khỏi vị trí của nó rồi rơi bịch một cái xuống nền nhà, cô nghĩ, có lẽ là trong lúc ngủ Đạt đã vô tình đá chân làm nó bị rớt xuống. Lặng im thêm một ít lâu, cô chợt thấy phía sau lưng có hơi nóng bùng lên, là hơi thở của anh, hơi thở càng lúc càng gần, hơi nóng phả lên cô cô bỏng rát. Một bàn tay to lớn, cứng chắc đặt lên cánh tay cô đang nằm xuôi theo thân thể, bàn tay to lớn để yên một lát rồi trượt xuống cổ tay, nắm lấy bàn tay nhỏ, những ngón tay thon gầy bắt đầu động đậy. Bàn tay rời cánh tay để chạm xuống vùng eo nhỏ, Liên chợt rùng mình nhưng vẫn nhắm mắt nằm yên, bàn tay kia lại rời vị trí, từ từ đưa về phía trước bụng, mấy đầu ngón tay gãi gãi nhẹ nhàng như chiếc lá rụng xuống mặt hồ thu, rồi cả bàn tay xòe ra từ từ áp chặt vào làn da mịn. Tim cô không thể nào kim được mà đập liên hồi rộn rã, cơ thể như sắp run lên dù trời không lạnh giá. Đôi bàn tay ấy trong bóng tối lại tiếp tục di chuyển lên trên, sau giây phút rụt rè, bàn tay ấy xoa xoa nhẹ nhàng ngoài làn áo mỏng, đồng thời làn da sau gáy được chạm bởi nụ hôn đã đánh thức mọi giác quan. Toàn thân cô không thể nào tĩnh lặng được nữa, từng tế bào đang run lên xen lẫn tiếng bật ra của từng chiếc nút. Từng chiếc từng chiếc được cởi ra chậm rãi. Chỗ nào có bàn tay chạm tới cũng nóng như thiêu đốt. Làn da mát rượi trở nên nóng bùng. Liên nắm chặt tay lại, cố gắng nhắm mắt như còn đang ngủ.

- Như Liên.

Thanh âm trầm khàn của Đạt lờn vồn bên tai, hơi thở mang theo mùi hương đàn ông vồn quanh sau gáy đang rụt rè dò ý mà dụ dỗ si mê.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đêm nay, hãy cùng với anh, mình chính thức là vợ chồng

Liên vẫn nhắm mắt không trả lời. Nhưng, Đạt không ngừng lại, vì cơ thể cô có phản ứng, anh biết điều đó. Anh còn nhớ lần chạm đầu tiên, cô lập tức tỏ thái độ phản kháng mạnh mẽ đến cự tuyệt; còn bây giờ, khi mà bàn tay anh không chỉ chạm, nó còn bạo dạn với vài hành động tiến xa hơn, cô vẫn im lặng, trong lòng anh hiểu rõ, im lặng chính là không phản đối, và trong một số trường hợp, nó mang ý nghĩa đồng tình. Anh kéo cô lại gần hơn, cho đến khi tấm lưng của cô với bờ ngực của anh không còn gì là khoảng cách, sự đụng chạm đầu tiên làm cô cảm thấy người mình tê dại, theo phản xạ của cơ thể, cô cong người về phía trước, hành động vô tình làm cho đôi thân càng thêm khấn khít. Đạt chồm người lên cao hơn một chút rồi nghiêng đầu nhìn cô, bờ môi anh áp gần đến má cô mà nói khẽ, đồng thời bàn tay anh cũng không ngừng xoa nhẹ nhẹ lên bờ vai nhỏ.

- Liên, anh đã giữ đúng lời hứa là chờ em, nhưng hôm bữa, em đã nói là sẽ không để anh đợi nữa, vậy thì, đêm nay, hãy cùng với anh, mình chính thức là vợ chồng, nha em.

Giọng anh vừa dứt cũng là lúc một bên cổ áo của cô bị bàn tay anh kéo trượt khỏi vai để môi anh in dấu lên bờ vai mịn. Liên nghe Đạt gọi tên mình, thanh âm trầm thấp mà ngọt ngào, dứt khoát mà nồng nàn say đắm, từng chữ từng lời như ru như mời gọi, như con thuyền bồng bềnh giữa sóng nước trùng khơi.

Anh đưa môi lướt nhẹ quanh cô rồi lướt ngang vai trong khi đôi bàn tay không ngừng ve vuốt, một tay đưa về phía trên bờ ngực để nâng niu, một tay phía dưới vừa mân mê vừa trượt xuống một cách từ tốn, càng lúc càng sâu như muốn tìm tới nơi vô cùng vô tận. Tim cô đập mạnh như muốn phá tung lồng ngực, cô không thể diễn tả cảm xúc lúc này, một thứ cảm giác vừa sợ hãi vừa thấy chất ngất dễ mê, hơi thở cô bắt đầu mất ổn định, toàn thân sắp mất khả năng kiểm soát, một tay cô nắm chặt tấm ra giường, một tay bầu mạnh vào tay anh.

Ôm chặt thân thể cô trong vòng tay, anh cảm nhận rõ từng phản ứng nhẹ nhàng, và cả cảm xúc ngượng ngùng mà cô muốn giấu đi. Đây không hẳn là lần đầu tiên anh ôm trong tay thân thể mềm mại của người con gái, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được ngọn lửa của khao khát thể được thắp lên từ ngọn lửa của tình yêu. Đối với cô, anh không đơn thuần là muốn được thỏa mãn nhu cầu về thể xác. Ai mà không có nhu cầu về thể xác, nhưng với người mà anh thật sự yêu thương thì anh muốn được nhiều hơn cái nhu cầu thể xác, và khi đó, mong muốn trở thành khao khát, cái khao khát day dứt cả tâm can, vô nát cả linh hồn. Cái khao khát muốn yêu và muốn được yêu, cái khao khát muốn cùng nhau thăng hoa trong tình ái, cái khao khát muốn hòa nhau thành một, muốn người con gái mình yêu trở thành một nửa gắn chặt trong phần đời còn lại. Giây phút ái ân không đơn giản là khoảnh khắc của niềm vui xác thịt mà nó phải trở thành sợi dây gắn kết hai cuộc đời.

Ngọn lửa tình đã được đốt lên nhưng anh không dám để cho nó bùng phát dù anh đang vô cùng rung động. Anh cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, cố gắng kiềm chế mình, cố gắng không để mình vô vấp, anh sợ mình trở thành kẻ thô bạo trong mắt cô, anh muốn cô thực sự hạnh phúc cùng với anh, anh muốn đêm nay trở thành kỉ niệm ngọt ngào trong kí ức. Chỉ khi cảm nhận được cơ thể cô bắt đầu bùng lên khao khát, anh mới tiếp tục, anh không muốn làm cô đau, không muốn làm cô sợ. Khi nghe tiếng cô thút thít, dù cô đã cố gắng kìm nén nhưng anh vẫn nghe rõ từ trong hơi thở, anh mới dùng tay xoay nhẹ vai cô để cô nằm ngửa lại, để cô có thể đối mặt cùng anh.

Đây là lần đầu Liên trong tình trạng như thế này trước mặt người khác, thậm chí trước đây, khi chỉ có một mình, cô cũng chưa bao giờ như thế này. Đến làn gió ngoài kia cũng chưa bao giờ chạm tới tận làn da cô, vậy mà, ngay bây giờ, trước mắt anh, làn da cô lại không hề được che chắn. Cô thấy xấu hổ vô cùng, cô nghiêng đầu sang một bên không dám nhìn thẳng anh, hai tay cô bắt chéo nắm hai bên cổ để che đầy phần ngực nhấp nhô mềm mại. Anh nằm nghiêng một bên, ngẩng đầu lên cao nhìn xuống. Khuôn mặt cô đỏ bừng vì bối rối thẹn thùng khiến anh thấy tim mình càng thêm rung động. Cô cắn chặt đôi môi, đôi mày cô hơi chau lại, nhưng đó không phải là biểu hiện của sự phản kháng, nó xuất phát của sự ngỡ ngàng, lo âu của người con gái trước ngưỡng cửa giao thời, đôi mắt cô đang chìm trong ranh giới của hư và thực, một lớp sương mờ màng huyền ảo giăng lên càng làm ngọn lửa tình trong anh thêm bốc cao ngùn ngụt. Anh hôn lên đôi môi hồng nhuận, một nụ hôn chứa đầy tình yêu và khao khát, một nụ hôn làm nghiêng ngửa đất trời, tất cả như quay cuồng, cô cảm thấy đầu mình bắt đầu mụ mẫm, cô không còn biết gì nữa, giờ phút này thứ mà cô cảm nhận được chỉ là cảm giác ngây ngất phiêu bồng, cả người cô như áng mây lơ lửng giữa trời không nơi bám trụ, cứ mặc cho gió thổi dạt tới bất cứ phương trời nào.

Đạt nhẹ nhàng gỡ bỏ đôi bàn tay đang che đi đôi gò bồng ngấp tràn xuân sắc, từng ngón tay khẽ khàng di chuyển xung quanh mấy lượt rồi mới từ phía dưới đi lên đỉnh non bông, đôi bàn tay xòe ra nắm trọn cả bầu ngực nhỏ, anh cảm nhận rất rõ dưới tay mình, bầu ngực không quá lớn nhưng nhỏ cao và mềm mại. Bàn tay anh xoa bóp nhẹ nhàng rồi ngón tay anh khều nhẹ lên đầu vú* nhỏ. Theo hơi thở dồn dập, bầu ngực cũng nhấp nhô lên xuống, cứ như trêu ngươi mời gọi. Anh cúi đầu hôn lên đầu nhũ hoa rồi lại khẽ gặm lấy, sự cọ xát nhẹ nhàng khiến đầu nhũ hoa theo lồng ngực nhấp phồng mà chuyển động giữa cánh môi anh.

Sau khi dạo chơi nơi trùng điệp, nó tiếp tục lần tìm đến dòng suối đào nguyên, khi bàn tay chạm tới phần phần ngang eo, tay anh chạm tới phần lưng quần, cô đưa tay nắm lấy tay anh theo phản xạ. Nhưng sự phản kháng này vô cùng yếu ớt, tay anh cứ thế mà kéo chiếc quần từ từ tụt xuống, chẳng mấy chốc, nó bị quăng ra một góc giường. Toàn bộ cơ thể cô đã không còn gì che chắn, sự trần trụi xấu hổ khiến cả người cô nóng bừng và hồng ửng, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn. Nhìn đôi ngực đang nhấp nhô theo hơi thở, cùng đôi chân nõn nà đang duỗi thẳng, khép nép, tất cả như mời gọi càng khiến cho Đạt thêm rực lửa ái ân, anh bắt đầu trút bỏ tất cả những gì là ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Từ giây phút này, em là của anh

Ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra khắp phòng nhưng không chạm tới người Liên, bởi anh đã giấu cô trong vòng tay rắn chắc, toàn thân anh bao phủ như mong muốn che chở cô trọn đời trọn kiếp. Một cách thật nhẹ nhàng, anh đã tách đôi chân ngọc đang khép nép dưới thân rồi chen người vào giữa. Hành động này làm Liên sợ hãi, kí ức về cái đêm đầy đau đớn chợt hiện về, cô lấy tay chống lên ngực anh để đẩy anh ra, đồng thời, cô dùng sức mình lùi về phía đầu giường rồi tựa lưng lên đó, miệng bắt gặp la lớn, ánh mắt gợn lên nỗi hoảng sợ xa xăm, nỗi sợ khiến toàn thân cô bắt đầu run rẩy.

- Đứng.

Thái độ phản kháng bất chợt của cô làm anh chợt hoang mang, anh nhìn cô trong giây phút rồi nhẹ mỉm cười như thăm hiểu. Cô gái nào mà không sợ hãi khi lần đầu tiên đối mặt với ngưỡng của hôn nhân, bước qua ngưỡng cửa đó, người con gái thật sự trở thành một người vợ. Anh nắm hai tay cô đang run rẩy đặt lên vai mình rồi luồn tay mình vòng ra sau để ôm lấy lưng cô.

- Đứng sợ, chúng ta phải đi qua ngưỡng cửa này để bước vào đời nhau, Liên à, anh ở đây, em hãy giữ chặt lấy anh để anh dìu em bước tiếp. Hãy tin anh, nha Liên.

Lời anh vô cùng dịu dàng và hồn hậu, ánh mắt anh ngời sáng giữa màn đêm, trao cho cô cái nhìn đầy tự tin và vững chắc. Chờ đến khi cô bình tĩnh lại, anh mới tiến tới mà áp xuống chặt hơn, anh đưa môi mình lướt nhẹ khắp cơ thể cô trong khi đôi bàn tay không ngừng ve vuốt. Khi anh nâng mặt nhìn lên, cô thấy đôi mắt kia cũng có sương giăng tầng tầng lớp lớp, anh mỉm cười môi như đang cố kìm nén cảm xúc, dường như anh đang dồn nén hơi thở của mình, cô thấy miệng anh hít thở từng cơn nặng nhọc, lồng ngực anh cũng vì vậy mà phập phồng từng cơn mạnh mẽ. Cô rũ mắt rồi bám chặt vai anh thay cho lời tin tưởng. Cô không biết chính xác anh đang làm gì, chỉ thấy thân hình anh khẽ động đậy trên người mình, ở nơi nào đó xuất hiện sự đụng chạm nhẹ nhàng mà thô bạo, từ cội âm u sâu thẳm, một cảm giác nóng rất vô cùng, một khao khát mãnh liệt được thỏa lên khiến cô thấy toàn thân bần rần như không còn chút sức lực.

Anh cứ nhiên tìm cách mở cánh hoa e ấp, cái suy nghĩ trong khoảnh khắc nửa thôi, người con gái anh yêu sẽ trở thành người vợ, người đàn bà của riêng anh, nụ hoa tình khôi sẽ vì anh mà khai mở, một ngọt tình ái sẽ vì anh mà tuôn trào, anh thấy mình hạnh phúc. Sự hạnh phúc từ tâm hồn khiến anh càng thêm từ tốn, anh muốn hạnh phúc đó được kéo dài, chậm rãi rồi tích tụ dâng cao, thấm dẫm cả đôi thân rồi lan tràn vào tim óc. Anh vuốt nhẹ từ vai xuống đùi cô rồi nâng chân cô đặt lên chân mình, chống tay xuống giường, anh bắt đầu tiến vào nơi trình nguyên nhất của người con gái. Nhưng vừa mới len người vào khe cửa hẹp thì cô lại giật mình, cô muốn rúm người lại để đẩy anh ra nhưng không được nên cô cố gắng vịn người né tránh.

Anh không hề biết, sự xuất hiện của anh bên trong cô đã khiến nỗi đau đầu đời của người con gái trở về nguyên vẹn, cô chống tay lên ngực anh để đẩy anh ra xa một chút.

- Anh Đạt, em sợ... – Trong phút giây sợ hãi, cô nói một cách chân thật về nỗi sợ của mình. –... Đau.

Cô lại làm anh bối rối, anh đã cố gắng thật nhẹ nhàng mà vẫn làm đau cô, anh còn chưa biết trấn an cô như thế nào thì anh lại nghe cô nói rụt rè.

- Hay là..., mình để... bữa khác nha anh.

Nếu vài giây trước đây, anh bối rối thì tâm trạng của anh lúc này không biết phải gọi là gì, có lẽ nên gọi là bối rối đến cùng cực, bối rối tới mức không có lời nào để tả hết. Chẳng tha ngay từ đầu, cô dùng cho anh vào, bây giờ, anh đã ở trong cô, dù chỉ là một ít nhưng cảm giác về sự nồng ấm, sự mềm mại trong cô đang rất rõ ràng, trong giờ phút này, anh chỉ muốn bắt chấp tất cả mà xông vào, vậy thì còn lòng dạ nào thoái lui ra đây.

Anh vừa thờ dốc vừa nhìn cô một cách khổ sở.

- Liên, nói cho anh biết, em thật sự bằng lòng làm vợ anh không? – Sau khi cô gật đầu xác nhận, anh mới yên lòng nói tiếp - Anh không phải là người thô bạo nhưng em hãy hiểu cho anh, đã là hoàn cảnh này rồi thì anh không thể nào dừng lại, anh không thể chờ nữa đâu em. Em hãy bình tĩnh, sẽ không sao đâu, rồi sẽ ổn hết. Chỉ cần em mở lòng đón nhận, mọi thứ sẽ rất ngọt ngào.

Anh vui đầu vào cổ cô mà mon trớn bằng những nụ hôn tới tấp, rồi anh lại hôn ngực cô, không còn nhẹ nhàng từ tốn nữa, anh hôn một cách điên cuồng và mạnh mẽ, anh hôn thật mạnh rồi ngậm lấy đầu *, lần này anh không dừng lại ở đôi môi mà bắt nó nằm sâu trong khoang miệng, anh dùng lưỡi mình cạo xát. Cô bớt sợ, cảm giác đau cũng giảm dần, tâm trí cô bắt đầu chìm đắm trong bông bồng. Cô thả lỏng người chào đón. Tới lúc này, cô mới nhớ tới chuyện mình muốn nói, với một chút ý thức mong lưng còn sót lại, Liên cố gắng bật ra tiếng nói trong hơi thở đứt quãng từng cơn.

- Anh Đạt – nhưng cô chỉ có thể gọi tên anh rồi thờ trong hỗn loạn.

- Hử? – Đạt chậm rãi ngược nhìn lên, sóng mắt anh long lanh mang theo ngàn cuộn khói mơ màng tuyệt diệu.

- Em... muốn nói với anh một chuyện, em... không còn...

Liên chỉ có thể nói tới đây, vì câu nói còn đang bỏ ngỏ thì bờ môi anh đã tràn tới khước miệng cô rồi lướt qua cánh môi. Nụ hôn vừa dứt thì cũng là lúc cánh môi anh chuyển động để âm thanh khản đục từ trong cổ họng bay ra, lượn lờ trên môi cô.

- Anh đã chờ em, đã đợi em, Liên à, nếu em đã nguyện ý thì đừng nói gì thêm nữa, hãy quỵen vào anh đêm nay, Như Liên, anh yêu em

Liên nghe thấy từng lời Đạt thốt ra trong hơi thở nặng nề. Từng thanh âm trầm lắng làm tim cô tan rã. Anh đã khai nguồn mở lối, đem dòng suối mát trong hòa vào cơ thể, khiến cô muốn đắm chìm trong dòng nước xanh trong có hương thơm lan tỏa chẳng muốn rời. Cô không kịp nghĩ gì, không kịp nói gì, bởi vì vừa dứt câu thì anh đã mạnh mẽ mà xâm chiếm lấy cô, nhấn chìm cô trong cơn ái ân sâu thẳm. Một chút ý thức còn sót lại cũng tan biến vào hư vô nhòa nhạt.

Anh nắm chặt vai cô rồi rướn người mà đẩy vào, anh đi vào một cách đột ngột, thật sâu, thật mạnh, sau đó dừng lại thật lâu. Liên thấy đầu óc âm u mà cuồng loạn. Cô không biết anh đã làm gì, cô chỉ nghe bên tai tiếng anh thở mạnh, cảm thấy cơ thể mình bị anh dồn ép thật mạnh về phía chân tường đến nỗi phía sau không còn lối thoát. Cơ thể mềm mại vô thức ưỡn lên chào đón. Một cảm xúc kì lạ xâm chiếm cơ thể. Cùng lúc đó, bên trong cô là một chuỗi rung động vô cùng dữ dội, đến nỗi, dù cô đã dùng hết sức mình và lí trí cũng không sao kiềm lại được.

Sự bất ngờ làm Liên giật mình mở mắt, trong ánh sáng huyền diệu, cô thấy mắt anh cũng đang nhìn cô, bốn mắt cứ thế nhìn nhau, trao cho nhau đề mê và khao khát, bên tai cả hai không còn gì ngoài tiếng thở mạnh giữa không gian. Cả hai muốn nhìn thấy cảm xúc của nhau trong lần đầu hợp nhất nhưng sương khói mơ màng từ sóng mắt cứ dâng lên khiến mọi thứ trở nên mờ ảo. Đôi cánh môi mỏng thấm hé mở rồi cắn chặt trong đề mê, đôi môi dày cong lên để lộ đôi hàm răng nghiền chặt trong khát khao mạnh mẽ. Cả hai cùng lặng im, để cho hơi thở tìm nhau trong bóng tối. Hòa trong âm thanh của hơi thở hỗn độn, tai cô nghe tiếng anh thì thầm "Liên, từ giây phút này, em là của anh".

Liên chớp mắt then thừng, Đạt mỉm cười triu mến, cả hai cứ thế giằng lâu mà cảm nhận sự va chạm cuồng nhiệt, sự xung đột dữ dội, sự quyến luyến triền miên lẫn nhau từ trong cơ thể. Đôi bàn tay anh đặt lên đôi bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau khấn khít, mười ngón tay nắm chặt không rời, mười ngón tay trong ngọn lửa ái ân, mười ngón tay giữ chặt lấy nhau

khí từng đợt cuồng phong thổi tới. Từng đợt xuân triều cuộn cuộn dâng lên cuốn sạch ý thức, không còn quá khứ, chẳng có tương lai, chỉ cần hiện tại, ngay lúc này, chỉ một khát khao là hòa vào nhau trọn vẹn.

Liên thấy mình sắp không chịu đựng nổi, cô cong gối lên rồi áp thật chặt vào hông anh như muốn kìm anh lại. Cô không hề biết, hành động đó lại là cơn gió mạnh thổi bùng thêm ngọn lửa khát khao, anh càng thêm mạnh mẽ, anh nhào người lên rồi giáng xuống thật mạnh, khiến cô không chịu nổi mà bật ra tiếng kêu êm ái. Vũ trụ ngoài kia bị anh bóp nát hay cơ thể cô được anh hun đúc mà bùng lên bão lửa, mọi tính năng theo bản ngã ào về, cô chống chọi dùng hết sức nâng mông của mình lên tiếp ứng từng cơn khoái cảm sôi trào được truyền từ cơ thể người đàn ông bên trên. Cứ thế, cả hai cuồng nhiệt đưa nhau tới tận chốn thâm sâu của ái ân hoan lạc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Anh hứa là sẽ thật ngoan, ngoan với một mình em thôi

Đạt vẫn không rời khỏi Liên dù cơn xúc cảm đã đi qua, và cô cũng không có hành động nào là muốn anh rời bỏ, cảm giác hòa vào nhau khiến cả hai vô cùng hạnh phúc. Hạnh phúc của anh là đã làm người mình yêu hạnh phúc. Hạnh phúc của cô là được anh trân trọng nâng niu. Không phải chỉ là khoái lạc của xác thịt, ánh mắt anh nhìn, nụ hôn anh trao và những lời trấn an dịu dàng, tất cả cùng nhau hòa hợp khiến cảm xúc còn đọng mãi dư vị ngọt ngào.

Như chợt nhớ ra điều gì, mặt anh hiện lên lo lắng, anh đưa tay nhẹ nhàng ve vuốt một bên hông cô rồi rụt rè hỏi nhỏ.

- Có đau lắm không em?

- Có... một chút thôi anh. – Liên ngượng ngùng rồi thành thật trả lời.

Đôi mày Đạt thoáng chốc chau lại rồi lập tức giãn ra, anh cười hiền hậu.

- Vậy là tốt, anh chỉ sợ làm em đau thôi.

Đạt vẫn nằm trên người Liên, anh nắm lấy hai chân cô cuốn vào hai chân mình, rồi đặt hai tay của cô lên vai mình như thể toàn bộ cơ thể anh bị cô quán chặt không buông. Hai tay anh đưa ra sau lưng thành vòng tròn mà ôm chặt eo cô, ngả đầu lên ngực cô như đứa trẻ ngả đầu vào lòng mẹ mà thì thầm nũng nịu.

- Bây giờ, anh đã là của em rồi, nhớ là sau này không được bỏ rơi anh đó nha.

Dù đang rất mệt, cô cũng không nhịn nổi cười, người đàn ông khó ưa trong lần đầu gặp gỡ, vóc người cao lớn, ăn nói mạnh bạo thường ngày lại có bộ dạng con nít như lúc này. Cô dựa theo anh, chân tay siết chặt lấy anh rồi nói chắc nịch.

- Dạ, nếu anh ngoan ngoãn thì em sẽ không những không bỏ anh mà còn đối xử thật tốt với anh nữa.

- Anh hứa là sẽ thật ngoan, ngoan với một mình em thôi, mà, em thấy ngoan như thế này đủ chưa hay là phải ngoan hơn nữa? – chữ "ngoan" được anh kéo dài đầy hữu ý. Trong khi anh ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt tình tứ thì một tay của anh cũng áp lên một bên ngực của cô mà mân mê vẽ vòng tròn ghẹo. Cô hiểu ý anh nhưng cô lại không thể nói thêm được gì, cô ngượng ngùng đỏ mặt đánh im lặng, chỉ có tim cô là đập rộn ràng ngay bên tai anh khiến anh vui sướng mà bật cười.

Liên lặng yên suy nghĩ, thì ra như thế này là chồng, như thế này là vợ, như thế này là vợ chồng. Cô đã là vợ anh, sự thay đổi lớn lao không phải là khi cô bước ra khỏi cổng vu quy, mà là khi cô cùng anh đối trao cảm xúc.

Và như thế hai người sẽ có con, có lẽ để có con thì phải như thế này. Khi có con, cô sẽ là mẹ, cô sẽ mang con mình trong bụng rồi tự tay nuôi nấng nó tới lớn khôn. Như thế này thật khác với những tưởng tượng thời còn con gái, nghĩ tới sự ngây ngô của mình khi đó rồi nhìn lại hoàn cảnh hiện tại của bản thân, cô tự mình xấu hổ mà bất giác đưa tay lên che miệng. Nghe được tiếng cười, anh ngừng đầu nhìn lên.

- Em cười gì đó, mẹ ba Đạt?

Cái nhìn và cách gọi của anh khiến cô thêm bẽn lẽn. Từ khi bước qua cánh cửa ngoài kia, mọi người đã gọi cô như thế và cô luôn phải tập làm quen với cách gọi như thế. Đêm nay, anh lại gọi cô như thế, ba chữ này phát ta từ bờ môi anh, thanh âm như nhạc điệu, như tiếng sáo diều đặt bên tai khiến cô lâng lâng vui sướng, kể từ đêm nay, cô mới thật sự là mẹ ba Đạt. Ở đây, người ta sẽ gọi cô là mẹ ba Đạt, còn khi về bên nhà cô, mọi người sẽ gọi anh là dượng ba Liên.

- Không có gì đâu, dượng ba Liên.

Đến lượt anh thấy vui vì cách gọi này. Ôm cô vào lòng mà mon men, anh vẽ ra một tương lai cho cả hai, cô im lặng lắng nghe anh nói, từ trong lời nói của anh, cô thấy anh nắm tay cô cùng bước tới tương lai.

Anh vừa nói vừa đưa tay mon men khắp cơ thể cô lần nữa, môi anh lại tiếp tục những nụ hôn. Đã qua một lần nên anh không dè dặt nữa, anh áp mặt vào bầu ngực trắng mà mát lạnh cho nó hân lên dấu vết ái ân. Anh há miệng thật lớn để bao trùm bầu ngực rồi, đầu lưỡi anh làm ướt đầu vú* khiến đầu vú* mát rượi, anh cắn nhẹ nhàng rồi kẹp chặt đầu vú* trong miệng mà kéo mạnh. Cơn khoái cảm khiến cơ thể cô bất chợt ớn lạnh, bầu ngực được nâng cao, nên dù anh có nâng cao đầu thì ngực cô vẫn nằm trong miệng anh.

Anh làm như không hay biết gì, anh tiếp tục gặm nhắm phía bên kia, bàn tay anh thì vuốt nhẹ đùi cô, rồi vuốt ngược lên trên, nơi giữa hai chân, nơi mà anh chưa rời bỏ, từ ngón tay di chuyển dọc lên xuống, lần đầu mím chạm vào những sợi lông thô ráp lại khiến người ta ham muốn tới cùng. Cơ thể bắt đầu rung lên nhẹ nhàng, hơi thở cũng trở nên dần gấp gáp. Cô cảm thấy tay chân mình trở nên thừa thãi, không biết phải làm gì. Cô đưa tay lên ôm trán rồi liên tục xoay đầu, còn chân thì co lên rồi duỗi thẳng, sau đó thì tay chân cứ quờ quạng tán loạn trên giường, cô không biết mình muốn gì nữa, anh làm cô thấy khó chịu nhưng lại khó lòng cưỡng lại. Cô liên tục vận người, hai tay lúc thì nắm lấy gối, khi ôm chặt người anh, hai chân, lúc thì dang rộng lúc thì co lại rồi quắp vào anh, cô liên tục cựa quậy bên dưới chỉ để tìm chút gì khóa lấp nỗi khổ sở như có hàng trăm ngàn ngọn lửa li ti đang lan trong cơ thể.

Anh cứ vuốt ve không ngừng khiến nơi ấy của cả hai càng lúc càng ẩm ướt, rồi đột nhiên anh nhéo mạnh cô một cái ngay đó, cô vô thức hét lên trong cổ họng, mông cũng được đẩy cao lên, và người cô co giật mạnh mẽ. Không phải là đau mà là sự tê dại đang trôi miên man khắp đầu óc. Bên trong cô bắt đầu co bóp dữ dội rồi xoắn chặt lấy phần nông ấm của anh. Anh ngửa đầu lên cao mà hít thở một hơi thật mạnh. Mái tóc anh không còn nằm theo nếp mà rũ xuống trán, đôi mắt anh bắt đầu chuyển đục bởi lửa tình, anh nhìn cô đầy khao khát.

Cô đưa tay nắm lấy vai anh rồi vuốt xuống eo anh mà ôm chặt, mắt cô nhìn anh như van nài, đôi mắt cô mơ màng lâng lâng mù sương khiến anh mỉm cười vì anh đã có được cái mà anh muốn, tay vuốt xuống giường, anh hạ thấp người rồi hôn lấy môi cô.

Chương 27: Đêm đầu không có máu

Lần đầu tiên sau ngày cưới, cả hai cùng chìm trong giấc ngủ ngọt ngào, Đạt ôm Liên trong lòng, một tay anh vuốt ra cho cô làm gối, một tay choàng ra phía trước ôm cô vào lòng. Khi mặt trời chiếu qua khung cửa, cô mới tỉnh giấc, hơi giật mình vì biết là mình đã dậy quá trễ vì ngoài kia nắng đã lên cao. Liên thấy nóng hầm hập, không phải vì ngoài kia trời có nắng mà vì cô vẫn đang nằm trong vòng tay anh, cả hai đang trần trụi quấn lấy nhau mà ngủ. Nhìn mớ quần áo đang rơi vãi lung tung, Liên nhớ lại đêm qua, tìm cô bất giác đập liên hồi, cứ như một giấc mơ, lạ lùng nhưng ngọt ngào trong từng khoảnh khắc. Đang suy nghĩ lung tung thì cô nghe anh thở mạnh sau gáy mình, biết là anh cũng đã thức nên cô cựa người để ngồi dậy, nhưng càng muốn gỡ tay anh ra thì anh càng ôm chặt, một chân anh gác qua khóa chặt chân cô, làm cô không sao ngồi dậy được. Cô nhẹ đẩy anh ra.

- Buông em ra đi, trễ quá rồi đó.

- Trễ cũng kệ, anh chưa muốn dậy, lần đầu tiên được ngủ chung với vợ, anh muốn ôm vợ mà ngủ cả ngày luôn. Vậy, tối anh mới thức nổi.

- Trời ơi, anh này, nói kì quá, buông ra để em dậy, người trong nhà mà biết thì người ta cười chết.

- Ai dám cười, anh nhỏ hết răng.

Anh không muốn buông cô ra, anh không muốn cô và anh phải xa nhau khi mà anh với cô chỉ mới trải qua đêm đầu gắn kết. Trước ngày cưới, Đạt tự lên kế hoạch trong đầu, anh sẽ cùng cô đi đâu đó chơi một vài ngày để cả hai tận hưởng những giây phút bên nhau không gì vướng bận, kiểu như người phương tây hay có tuần trăng mật vậy đó. Nhưng mọi kế hoạch của anh đều không thực hiện được. Liên về làm dâu, cô lần tránh anh rồi cả hai bị cuốn vào công việc, những giờ phút lãng mạn bên nhau chỉ có được ngắn ngủi vậy thôi, nhưng lòng anh lại mon mon bởi dư vị ngọt ngào quá đỗi.

- Anh Đạt, em có chuyện muốn nói với anh, sắp tới cúng tuần của cha rồi. – chuyện cúng tuần của cha là ngày quan trọng, Liên nhất định phải về. Cô với anh đã là vợ chồng thì cô nghĩ mình nên báo với anh một tiếng.

- Ồ, em nhắc thì anh mới nhớ, chừng nào thì em về quê?

- Ba ngày nữa là cúng tuần của cha, em định đi trước một ngày để còn phụ bên đó một tay, cho nên, hai ngày nữa em đi.

- Em định về mấy ngày?

- Tính luôn cả đi lẫn về, cỡ khoảng năm ngày.

- Thôi, đợi đúng ngày cúng hãy về, mình đi sớm một tí là về kịp, để anh chờ em về.

Liên không có ý định nhờ anh chờ về vì cô biết anh rất bận. Hơn nữa, anh đã có một khoảng khá thời gian dài ở bên nhà cô kể từ khi cha cô mất, nên cô càng không muốn phiền anh thêm nữa. Cô nhìn anh mà lắc đầu nhẹ.

- Thôi đi anh, dạo này em thấy anh nhiều công chuyện, để một mình em về thôi, lần sau anh về cũng được. Em thường xuyên về nhà đã là không nên rồi, anh còn về theo em trong khi công chuyện bên này cũng bận bịu, em thấy không nên cho lắm.

Nhưng Đạt không muốn vậy, anh với cô là vợ chồng son, anh muốn có nhiều thời gian ở bên nhau. Hơn nữa, nhà cô lại đơn chiếc, không có con trai đỡ đần, nếu có anh thì cô sẽ bớt đi vài phần khó nhọc.

- Không sao đâu em, quan trọng là do mình, anh sẽ ráng thu xếp để về chung với em. Sau này, tới những ngày cúng kiếng, gổ chạp như vậy, em nhớ nói trước với anh một tiếng để anh thu xếp về với em. Những ngày như vậy là những ngày quan trọng, theo lễ nghĩa của ông bà ta thì phải có chồng có vợ mới đúng chớ.

- Anh theo tây học mà cũng rành lễ tiết dữ đa. – Liên giả bộ liếc Đạt một cái làm ra vẻ không tin anh cho lắm.

- Chớ sao, anh là người Việt Nam mà.

Liên nhìn Đạt cười triu mến. Hóa ra, anh cũng giống như cô. Mọi quan hệ vợ chồng không đơn giản là hai con người về ở chung nhà, sanh con đẻ cái để thành một gia đình. Nó còn mang trong mình nhiều mối dây quan hệ, nhiều ý nghĩa thiêng liêng.

Liên thay quần áo rồi nhanh chóng đi xuống dưới nhà để dọn cơm cho anh. Đạt nhìn theo cô rồi cười một mình, đứng phía tủ quần áo, anh vừa thay đồ vừa nhớ tới những giây phút của đêm qua. Qua tấm gương soi trên cửa tủ, Đạt thấy cái gối ôm tối qua bị anh hất xuống còn đang nằm dưới nền mà chưa được lượm lên, mền gối xô lệch khắp nơi, tấm trải giường bị nhăn nhúm, dấu vết của những phút giây nồng thắm, những nếp nhăn chần chịt không thể nào có khi anh và cô còn là hai người riêng rẽ, mỗi người nằm một góc. Đạt đi tới chỗ cái gối ôm, anh lượm nó lên rồi để lại giường, tiện tay anh phúi lại tấm trải giường nhăn nhúm, rồi nụ cười chợt tắt. Anh nhìn vô những vết nhăn một cách tỉ mỉ, anh chau mày suy nghĩ. Theo sự hiểu biết của anh thì lẽ ra trên tấm trải giường, ở ngay chỗ bị nhăn phải có thêm vài vết máu, tấm trải giường màu trắng, nếu có máu thì không thể nào gấu được, nhưng nó lại không hề có vết gì khác ngoài vết nhăn. Lòng Đạt chợt nhói lên vì cảm giác bị lừa dối, một màu âm u như giăng trước mắt, sự ngọt ngào phút chốc trở nên đắng ngắt, tức giận từ sâu thẳm xoáy lên những đám mây đen kịt.

Khi Liên đem cơm lên phòng, Đạt chỉ nhìn cô rồi lạnh lùng bước ra khỏi cửa. Mấy ngày sau đó, anh về nhà rất trễ, cũng không nói với cô câu nào. Anh đã hứa là chờ cô về quê nhưng tới ngày về, cô chờ mãi mà không thấy anh đâu. Không thể chờ thêm nữa, cô phải về nhà một mình. Trong những ngày ở nhà mẹ, Liên hy vọng là Đạt sẽ tới, vì anh đã hứa. Nhưng từ ngày cúng cha cô cho tới khi cô về mà anh vẫn không xuất hiện. Khi cô về tới nhà, anh cũng không hỏi han gì. Anh với cô cứ như hai người xa lạ và dường như, giữa hai người chưa từng có sự dối trao.

Những ngày sau đó, Đạt không ngủ trên giường mà nằm trên ghế dài đối diện, anh không nói năng gì, chỉ nhìn Liên rồi hút thuốc. Khi ở cùng nhau, cô bắt gặp ánh mắt anh cứ nhìn mình đăm đăm ẩn chứa vẻ giận dữ pha lẫn nét hoài nghi, khác hẳn cái nhìn đăm đăm nhưng không giấu tia triu mến mà anh trao cô lúc trước. Cô không hiểu vì sao bỗng dưng anh lại trở nên như thế, cô không biết anh đang nghĩ gì, cũng không biết mình đã làm gì để anh không vừa ý, nhưng cô lại không dám hỏi, đành im lặng đợi chờ.

Chương 28: Đàn ông và chồng không giống nhau

Suốt mấy đêm liền anh thức rất khuya và hút thuốc liên tục. Đêm nay cũng vậy, chiếc gạt tàn đã đầy tràn mầu thuốc lá chưa cháy hết, khói bay ngập phòng, xông thẳng vô mũi làm Liên thấy khó chịu. Cô choàng thức, đưa tay che mũi rồi ho lên vài tiếng, không gian im lìm, chỉ thấy anh đang ngồi đối diện. Qua làn khói mong manh, cô nhìn thấy được ánh nhìn lạnh lẽo cùng nỗi đau khổ hiện ra làm cho người đối diện phải hoảng sợ. Liên ngập ngừng đi tới ngồi cạnh bên anh.

- Có chuyện gì vậy anh, sao anh không ngủ? Mấy bữa nay anh lạ lắm.

Đạt quay mặt nhìn Liên thật lâu, cái nhìn đầy ngờ vực. Anh đưa nửa điếu thuốc đang cháy lên môi hút một hơi thật dài, đốm lửa sắp tàn nơi đầu điếu thuốc đỏ rực lên nhưng không đỏ bằng ánh mắt bắn khoản của anh đang nhìn cô. Cô không trốn tránh ánh nhìn đó, anh thấy phía sau hàng mi điểm lệ là nỗi buồn bã pha lẫn nét bắn khoản.

- Đó không phải là đêm đầu của em, đúng không? – anh nhướn mắt hỏi cô, từng chữ được bật ra trong khó nhọc như đang cố kìm con giận dữ.

Trong thoáng chốc, Liên không hiểu Đạt muốn nói tới việc gì, cô chớp chớp mắt nhìn anh. Anh nhìn thật kĩ đôi mắt của người anh đã đem lòng yêu thương, đôi mắt hiện rõ nét hiền lành và ngây thơ của sự chưa từng trải, rồi anh tự hỏi lòng mình, đó là sự thật hay chỉ là giả dối được ngày trang.

- Ý anh muốn hỏi gì? - Đôi mắt vẫn mở to rồi chớp chớp ra chiều chưa hiểu.

Đạt cười khẩy.

- Tui muốn nói, tui không phải là người đàn ông đầu tiên của cô hay nói cách khác, cô đã không còn trong trắng khi về làm vợ tui, đúng không?

Đôi mắt mở to của sự ngây thơ đã chuyển sang ngỡ ngàng hoảng hốt, sự thật bị phơi bày, phút chốc Liên trở thành kẻ phạm tội, cô cúi mặt tránh ánh nhìn của anh như tội nhân gục đầu nhận tội trước quan tòa. Cái mũi mát của cô khiến lòng Đạt thêm đau đớn vì sự khẳng định kia đã hầu như là chắc chắn. Nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô trả lời.

- Đúng không? – âm thanh của anh vang lên như muốn xé rách cả không gian. Liên trở nên run rẩy, cô vội vàng nắm lấy tay anh mà nói gấp gáp.

- Anh Đạt, anh nghe em nói với anh chuyện này trước cái đã.

Đạt gạt dừ hất tay Liên ra rồi nắm chặt vai cô, bây giờ anh không không muốn nghe cô nói gì khác ngoài lời xác nhận. Anh hét lên một lần nữa.

- Đúng không?

- Anh Đạt, em muốn nói...

- Tui chỉ muốn nghe một lời thôi, là đúng hay không? – Anh nghiêng rặng nhán mạnh từng chữ một.

- Dạ,... đúng. – Liên cúi đầu, miệng lí nhí trả lời một cách rụt rè và sợ hãi, cô không dám nhìn thẳng anh mà hơi nghiêng đầu né tránh.

Giọng Liên rất nhỏ, cứ như là hơi thở qua khe môi thoát ra ngoài, Đạt đang trong chờ đáp án, nên anh tập trung vào bờ cổ cô, vậy nên dù âm thanh có nhỏ đến đâu thì anh vẫn nghe thấy được một cách rõ ràng và chân thực. Đôi mắt anh mở lớn rồi anh thở một hơi mạnh đầy thất vọng và đau thương. Anh đứng lên, nắm chặt cổ tay cô mà gằn từ tiếng một, âm thanh chỉ lọt qua kẽ răng mà hung dữ kinh hồn.

- Với ai? ở đâu? lúc nào? từ bao giờ? Là từ trước hay sau khi về làm vợ tui, hả? Cô nói mau!

Đầu óc Liên trống rỗng, cô vô cùng hoảng sợ trước thái độ của anh, một Quân Đạt thật xa lạ, trái ngược với những gì cô được biết, khi mà cô và anh còn chưa thân thiết, anh cũng chưa bao giờ có nét hung bạo đáng sợ đến vậy, dù trước đây, cô cũng tâm lý sợ anh nhưng chưa bao giờ sợ tới lạnh người như lúc này. Cái đêm khủng khiếp ấy đã tồn tại trong trái tim cô như ngọn lửa mà troi đầy ám ảnh nhưng khi anh trao cho cô vòng tay ấm áp cùng cảm xúc dịu dàng trong đêm ái ân đầy mật ngọt thì tất cả đều đã bị đẩy lùi vào tận nơi xa. Nhưng, nỗi đau kia đã trở về và nó càng thêm chồng chất. Liên cúi mặt không thể trả lời, cô khóc.

- Nước mắt, đàn bà thì lúc nào cũng dùng nước mắt để giải quyết vấn đề, cô nghĩ chỉ cần im lặng và khóc là có thể coi như xong chuyện hay sao? Chuyện là thế nào? cô nói đi, nói đi rồi hãy khóc, nói cho rõ ràng đi, tui sẵn sàng nghe cô nói, chỉ cần, cô đừng nói láo là được, dẹp nước mắt đi, đừng đem nước mắt ra lúc này, nó không giúp được gì đâu. Hãy để con người thật của cô được phơi bày, mình phải sống với nhau cả đời, làm ơn đừng giả dối với tui nữa.

- Giả dối, sao anh lại nói em như vậy? – Liên ngược mắt nhìn anh sau màn lệ, cô không hiểu vì sao anh lại nói cô như vậy, cô đã làm gì để anh có suy nghĩ đó về cô.

- Còn không đúng sao? Cô đã gạt được tui rồi đó. Cô đã là đàn bà từ lâu rồi, mùi vị gì mà cô chưa nếm trải, vậy mà còn ra vẻ thẹn thùng như con gái, tui đúng là ngu, vậy mà còn sợ làm cô đau, làm sao mà cô đau được nữa. Chắc là đêm đó, cô cười thầm trong bụng cho sự ngu ngốc của tui chứ gì? Cô là thứ đàn bà tro trên.

Liên ngơ ngác nhìn anh, cô đau đớn nghe từng lời anh nói. Từng lời, từng lời một không phải là dao, sao lại bén tới vậy. Cô từ một cô gái không còn trong trắng trở thành một à đàn bà lừa gạt đến tro trên trong mắt anh sao? Anh nặng lời với cô khi mà anh còn chưa biết biết nguồn cơn sự việc. Nhưng, nếu anh biết sự thật thì có gì khác nhau không, cái quan trọng tạo ra cơn cuồng phong giận dữ kia chính là việc cô không còn trong trắng nữa, và đó là sự thật duy nhất mà thôi.

- Anh Đạt, em không gạt anh, cũng chưa bao giờ em giả dối, cuộc sống của em, cảm xúc của em, tất cả đều là chân thật. Việc đó đã là quá khứ, em cứ tưởng nó đã bị xóa tan, hai đứa mình đã là vợ chồng, anh có thể bỏ qua chuyện đó được không anh?

Đạt đưa tay lên đỡ trán. Dù chạy theo cách sống phương tây nhưng anh không thể nào từ bỏ được bản chất á đông của mình. Giờ thì anh biết, đàn ông và chồng là hai chuyện khác nhau, là đàn ông, anh chẳng mấy may suy nghĩ tới trình tiết của bất cứ người phụ nữ nào anh quen nhưng khi đã là chồng, anh thật khó chấp nhận chuyện vợ mình thất tiết. Chuyện của cô như cú sốc đối với anh, trong cơn tức giận hiện thời, anh còn chưa biết mình phải đối diện ra sao thì anh không thể biết được là mình có thể bỏ qua cho cô được không.

- Anh Đạt, em không hề muốn gạt anh, em đã định nói với anh, nhưng những ngày đầu còn ngỡ ngàng, em với anh lạ xa lạ với nhau, bao nhiêu lo lắng đè nặng nên em chưa có cơ hội mở lời, đến khi em quyết định nói thì đã trễ.

- Đã trễ? Hừ! Về đây với ngàn ấy thời gian mà cô lại không kịp để nói sao? Dối trá.

- Em nói thật.

- Vậy thì bây giờ hãy nói đi, nói hết cho tui nghe, nói nhanh đi. Có phải cô đã từng yêu rồi bị người ta bỏ, cha má cô mới gả cô qua đây cho tui, hèn gì mà cha cô kiên quyết muốn đám cưới diễn ra. Chắc là ông ấy đã biết cô gái của mình bị thất thân từ lâu nên muốn đẩy đi càng nhanh càng tốt.

- Anh Đạt! - cô hét lớn để ngăn anh lại, hồng không cho anh nói tiếp – sao anh có thể nói những lời như vậy, nếu chuyện của em là nhuốc nhor thì anh si nhục một mình em thôi, đừng đụng chạm tới cha má em, họ không biết gì hết, họ gả em cho anh chỉ vì đám cưới đã tới ngày, vì hoàn cảnh không thể thay đổi, cũng như anh cưới em cũng vì hoàn cảnh ép buộc vậy thôi. Họ cũng muốn con mình có một gia đình yên ấm, cha má em không lừa gạt gì anh, có gì thì một mình em chịu, xin anh đừng nặng nề cha má em. – Cô đưa tay quệt nước mắt – chẳng lẽ, người con gái bị người ta dùng sức mạnh để cưỡng bức lại đáng bị si nhục tới vậy sao anh?

Đạt biết mình đã nặng lời, và đã có lời không hay về cha má vợ, nhìn mặt Liên đầm đìa nước mắt, anh thấy có chút ăn năn. Dù con giận trong lòng chưa thể nào nguôi được, anh vẫn cố gắng lắng nghe cô nói tiếp.

- Em không phải là loại người phóng túng, đa tình như anh nghĩ. Trước giờ, em cũng biết là con gái phải giữ gìn tiết hạnh. Em xin lỗi vì không thể trao cho anh một tấm thân trong trắng như những người vợ khác. Dù em về với anh không phải do tình yêu nhưng em không hề có suy nghĩ buông thả. Đó là một tai nạn, tai nạn khủng khiếp nhất với người con gái, ngay trong đêm em lạy xuất giá thì em đã bị người ta cưỡng bức.

- Là ai?

- Em không biết.

Liên chỉ biết khóc, khóc thật nhiều, bởi vì ngoài nước mắt, cô không có cách nào khác để có thể biện bạch cho mình. Cô biết, cái bản chất cố hữu của đàn ông luôn là vậy, họ khó lòng chấp nhận một người vợ không còn trinh tiết, thậm chí họ cũng không quan tâm tới việc đã phải lâm vào hoàn cảnh như thế nào. Nhưng, có một điều cô không biết, con giận của anh lớn tới vậy không chỉ vì tự tôn đàn ông bị xúc phạm mà còn vì một nỗi thất vọng chưa cay cho sự sụp đổ của một hình ảnh đẹp. Hình ảnh của cô trong anh ngay lần đầu gặp gỡ là một hình ảnh đẹp rạng ngời mà đắm thắm, rồi giây phút cô e lệ trong cánh tay anh, sự tỉnh khô của cảm xúc đã tô điểm cho hình ảnh ấy càng lung linh huyền diệu, nó khiến anh si mê cuồng nhiệt nhưng vẫn trân trọng nâng niu. Để rồi sau đó, anh nhận ra hình ảnh ấy không đẹp như anh nghĩ, đó không phải là nhánh bông lục bình trôi giữa dòng nước, hay đóa sen hồng trên đồng ruộng mênh mông, đó chỉ là mớ lá rong rêu tàn úa lầy ảnh mặt trời chói lóa, lầy sương đêm mờ ảo để tạo nên vẻ đẹp giả dối cho mình hồng đánh lừa những kẻ ưa mơ mộng. Để cho họ tự tưởng tượng rồi về với tô điểm, sau đó giặt mình khi thấy được sự thật lúc nắng tắt sương tan.

Trong lòng anh đầy nghi hoặc. Cô nói là bị cưỡng bức, nó xảy ra ngay trước ngày cô về với anh, liệu đó có phải là sự thật. Trùng hợp tới vậy sao? Một thời gian dài anh không hề ở đây, anh không biết nhiều về cô. Đôi mắt cô long lanh đen lấy ngời lên nét đôn hậu đoan trang, phía sau đôi mắt ấy có phải là Như Liên mà anh nghĩ. Người đàn ông đó là ai, là kẻ đã cưỡng bức cô hay là người được cô dâng hiến, là mối tình đầu thắm thiết hay chỉ là một gã sở Khanh. Càng nghĩ anh càng thêm thấy máu gợn sôi trào, anh đưa tay quăng mạnh bộ binh tách trên bàn xuống đất, tất cả đều bị chấn động mạnh mà bể nát tan tành.

Nửa đêm Thành mới về tới phòng của mình, vừa mở cửa bước vô, Thành đã ngửi được mùi thuốc nồng nặc, đóm lửa đỏ phía đầu giường rực cháy trong đêm. Trong bóng tối, Thành đã nghe tiếng Đạt gọi mình buồn bã.

- Anh hai.

Nghe thanh âm từ giọng nói, Thành đã biết là Đạt và cũng có thể đoán lờ mờ là Đạt có chuyện buồn nên mới nằm ở phòng anh. Thành kéo ghế lại gần giường rồi ngồi xuống.

- Sao chú lại nằm ở đây, cãi nhau với thím ấy à?

- Anh hai, lúc trước khi anh còn thường xuyên lui tới nhà cha má vợ em, anh thấy Liên là người ra sao? – Đạt vẫn nhìn lên trần nhà, giọng đều đều một cách ủ rũ.

- Vợ chú mà chú đi hỏi tui, ăn ở với nhau cũng gần cả năm rồi mà chú chưa biết thì làm sao tui biết được. – Thành trợn mắt ngạc nhiên.

- Ở với nhau cả đời chưa chắc hiểu được nhau huống gì mấy tháng.

- Ở thì, hỏi đó gặp mặt cũng không nói chuyện gì nhiều, nhưng trong ba chị em thì tui thấy Liên là người hiền hậu và dịu dàng nhất. Mà, có chuyện gì không chú?

- Cái tên Bửu gì đó, hỏi đó, hán có ý với Liên... - Đạt hỏi một cách lơ đãng.

- Cái này ai mà không biết, nhìn là thấy liền.

- Vậy còn Liên, cô ấy có ý với hán không? – Đạt quay mặt qua nhìn Thành một cách chăm chú.

- Không. – Thành suy nghĩ rồi trả lời.

- Anh chắc không? Đạt nồn nóng nắm lấy tay Thành.

- Tui thấy sao thì nói vậy, còn việc chắc hay không thì chỉ có thím ấy biết, làm sao anh biết được. Chú muốn biết thì đi mà hỏi thím ấy để thím ấy trả lời cho chắc.

Đạt thờ dãi tiếp tục hút thuốc, có những chuyện riêng tư mà anh không thể nói cùng ai, kể cả người đó là Thành, những điều mà Thành nói thì Đạt cũng có thể nhận ra, nhưng điều đó chưa đủ, có những thứ sâu xa hơn anh không làm sao mở miệng mà hỏi được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lên giường! Những ai đã ngăn em lúc em không mặc đồ?

Những ngày sau đó, Đạt trở nên thất thường, anh hay về trễ và thường chìm trong những cơn say. Lúc trước, dù anh cũng hay đi về trễ nải và đôi khi uống rượu nhưng chỉ là thỉnh thoảng, anh vẫn vui vẻ và có trách nhiệm với công việc của mình, sau khi lấy vợ thì anh mới ra thế này, suốt ngày buồn bực, tâm trạng nặng nề rồi say xỉn. Ông Duy và bà Ngự thấy vậy thì đều không vui vì nghĩ anh dần dôi tính mà đồ đốn. Ông Duy là đàn ông, thấy Đạt đã lớn nên khi anh chưa quá đà thì cũng không thiệp nhiều đến cuộc sống của con, còn bà Ngự thì khác, bụng dạ của đàn bà hay lo hay nghĩ, lại cưng chiều con. Không khuyên can được bao nhiêu, bà đâm ra quở trách Liên, vì cô là vợ anh, cô không tròn bổn phận nên chồng cô mới đâm hư như thế.

Gần nửa đêm mà đứa con trai út yêu quý vẫn chưa về, bà Ngự hết đi ra rồi đi vào trong ngóng. Bà lên phòng Liên gõ cửa, thấy cô đang xoa tóc, dáng bộ như đã đi ngủ, bà la lớn, trách cô sao mà vô tâm, chồng cô đi tới giờ chưa thấy về mà cô không lo lắng gì hết, rồi bà biểu cô đi kiếm anh về. Liên cúi đầu nghe bà mắng nhiếc rồi lặng lẽ làm theo.

Không phải cô không lo cho anh nhưng cô với bà đâu giống nhau, cô biết vì sao anh như thế, nhưng cô đâu có thể nào thay đổi được. Anh như vậy là vì anh không sẵn lòng tha thứ cho cô. Suy cho cùng thì có gì mà phải lo, mà muốn lo cũng không biết phải lo như thế nào, những gì cần phân trần biện giải thì cô đều đã nói nhưng anh lại không tin, vậy thì cô đành chịu. Nhưng má chồng đã có lời như thế thì cô cũng làm theo cho vừa lòng bà.

Trời đã gần khuya, đường ra chợ đã không ai nữa, nhà có xe nhưng sếp phơ đã về, nếu đi bộ thì không biết khi nào mới tới chợ nên cô phải kêu người phụ cô chống xuồng mà ra chợ. Cô cũng có nghe anh hay ngồi uống rượu ở quán Kiều Phụng gì đó, vậy nên cô đi ra chợ rồi hỏi đường tới đó.

Chợ Mỹ Tho là chợ sầm uất nhất vùng, quán xá nhiều lại mở tới tận đêm khuya nên đường xá cũng có vài nơi sáng hơn hẳn. Ánh đèn măng xông trải dài cả con đường. Đứng trước quán rượu có tấm biển Kiều Phụng quán mà Liên chưa dám bước chân vào. Trên đường còn khá nhiều người và xe kéo, nam nữ nắm tay nhau vào ra bạo dạn, ai cũng nhìn vào cô. Thời này, những cô gái con nhà lành như cô, nói tới việc đi một mình trong đêm hôm khuya khoắt đã là không nên nói gì tới chuyện vào những nền phong lưu hương sắc thế này. Liên thấy ngượng ngùng nên không muốn bước vào nhưng dù gì, cô cũng đã cất công tới đây thì không thể vào thử một lần.

Bước qua cánh cửa lớn bằng gỗ màu đen ánh có chạm khắc hoa văn rồng phụng, cô đảo mắt một vòng mà không thấy anh đâu, quán hơi rộng nên cô đi vào sâu thêm vài bước rồi lại nhìn một quanh một cách cẩn thận hơn thêm lần nữa. Một vài cặp mắt đổ dồn lên cô vì tò mò, nhìn cách ăn mặc và trang điểm thì biết ngay cô không thuộc về nơi đây. Một số người buồng lờ tờu ghẹo khiến Liên bắt đầu sợ, cô định quay ra ngoài thì phía góc bên, anh ngừng mặt nhìn lên, cô nhận ra anh nên vội vàng đi tới.

Bên cạnh anh còn có một người phụ nữ mặc áo dài gấm hồng tươi, tuổi tác có thể cũng chỉ cỡ có thôi nhưng khuôn mặt được trang đậm bằng phấn trắng và son đỏ nên nhìn phong sương và dạn dày hơn hẳn. Thấy Liên cứ nhìn về phía này chằm chằm rồi tiến lại, cô đoán chắc rằng là người đang đi tới kia muốn kiếm người đàn ông bên cạnh mình, ở đây, đàn ông đi trắng hoa không về, vợ chạy tới kiếm cũng không phải là chuyện gì hiếm gặp. Người phụ nữ nhìn Liên với đôi mắt tình tường rồi đôi môi màu đỏ ót kè sát tai Đạt mà thì thầm. Đạt nghe xong thì ngáng đầu nhìn. Mặt anh hiện lên một chút bất ngờ rồi anh đưa tay cầm chung rượu lên môi mà uống cạn. Trái tim anh có những nhịp đập lạ thường, có vui có buồn có giận, chính anh cũng chưa thể hiểu vì sao. Lẽ ra anh cũng không nghĩ nhưng khi thấy cô tới đây để kiếm anh về thì bỗng nhiên anh lại thấy vui, nhưng anh đi khuya về trễ cũng đã lâu mà tới hôm nay cô mới chịu tới tìm, cái đó lại khiến anh hơi buồn rồi đâm ra giận. Anh lạnh mặt quay đi khi Liên đã đứng trước bàn.

Cô nhìn anh rồi nhìn qua người phụ nữ đang ngồi bên cạnh mà cất giọng buồn bã.

- Anh Đạt, sao khuya vậy rồi mà anh chưa về?

Anh quay lại nhìn cô.

- Thì tui có chuyện, xong thì sẽ về.

Người phụ nữ bên cạnh đưa mắt lúng liếng nhìn anh mà nói giọng mềm mỏng.

- Cậu đã hứa với em rồi đó nghe, uống hết rượu của em thì mới được về đó đa.

Liên nghe xong thì ngán ngẩm, chuyện của anh lại là chuyện ở chốn trăng hoa thế này sao. Thấy anh đưa tay cầm chung rượu đã được rót đầy, cô gơ tay cầm.

- Đừng uống nữa anh, uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe.

Đạt cười khẩy mà hỏi lại.

- Cô cũng lo cho tui nữa à?

Liên nghe giọng anh có chút hờn giận mà thấy bần khoản, trong hoàn cảnh của cô như vậy, nói không cho anh thì không được mà dẫu có muốn lo thì lo có được chẳng.

- Em cũng lo cho anh lắm.

Anh quát mắt nhìn lên.

- Lo mà tới bữa nay mới đi kiếm.

Người phụ nữ ngồi bên nhìn anh mỉm cười lúng liếng.

- Chắc tại mợ nghĩ cậu lớn rồi nên mới không đi kiếm đó thôi.

Đạt nghe xong thì hậm hực.

- Vậy thì bữa nay tới kiếm mà làm gì?

Liên không biết phải nói sao nên đành có sao thì nói vậy.

- Má cũng lo cho anh lắm, má biểu em tới kiếm anh về.

Nghe xong lí do của cô thì anh giận thật.

- Ra là má biểu thì cô mới đi kiếm chứ cô đâu có thực bụng muốn kiếm tui. Vậy thì cô về đi, tiện thể nhắn với má là đêm nay tui không về đâu.

- Vậy thì anh ngủ đâu?

- Kệ tui.

Người ngồi bên cạnh lại tiếp tục quay qua anh mà ôn ền, một tay cô gác lên vai anh tình tứ.

- Cậu ba, hay là cậu tới nhà em ngủ đi, em ngủ một mình cũng buồn lắm.

Anh đưa tay nựng cằm người phụ nữ, anh đáp lại bằng giọng đa tình không kém.

- Em chịu chứ thì tui sẽ tới.

- Nói kì, cậu mà chịu tới là em mừng còn không hết nữa là, nói gì tới chuyện chịu hay không chịu. Cậu muốn ở bao lâu cũng được.

Đạt đưa tay ôm chàng lấy lưng cô rồi đưa mặt lại gần.

- Thiệt đa?

Người phụ nữ nũng nịu gật đầu.

- Thiệt.

Chứng kiến cảnh này mà nước mắt Liên chực trào ra, cô không phải loại người xéo sắc, thích gây gổ lớn tiếng hay cáu giận nên cô lặng lặng quay lưng đi ra về.

Đạt nhìn theo buồn bã, nét phóng túng đa tình chỉ sau cái quay lưng của Liên đã biến mất, anh bỏ tay khỏi người phụ nữ, đồng thời phui luôn cánh tay đang gác trên vai mình xuống. Anh làm thế vì giận nhưng anh không thấy vui, anh làm thế để trả thù nhưng anh không thấy hả hê, nhìn cô buồn bã như sắp khóc, anh lại thấy lòng mình... hơi đau. Suy nghĩ vài giây, anh rút tiền để lên bàn. Không nói lời nào, anh đẩy ghế rồi nhanh chóng chạy ra ngoài tìm kiếm. Anh nhìn quanh quanh một hồi mà không thấy bóng dáng Liên đâu.

Đạt về tới nhà thì thấy bà Ngự đang ngồi trên ván gỗ. Bà nhìn anh lắc đầu rồi thở dài chán nản, vợ anh vài câu rồi bà đứng lên để đi vào phòng. Khi đi tới cửa buồng thì bà mới sực nhớ nên bà quay mặt lại mà hỏi anh.

- Sao con Liên không về chung với bây luôn, nó đâu rồi?

Đạt cứ nghĩ Liên đã về nhà trước anh, giờ anh mới biết là cô chưa về, anh hơi lo nên hỏi lại.

- Liên chưa về nữa hả má?

- Về đâu mà về! Thiệt tình! Có vợ thì thiếu chồng, chồng về thì vợ mất biệt. Hồng lẽ bắt người ta chờ cửa hoài đa.

Bà Ngự bức dọc bỏ về phòng còn Đạt thì lại đâm ra sốt ruột. Ngồi chờ thêm một lát mà vẫn chưa thấy cô về, anh định quay ra chợ để kiếm. Ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng máy xe dừng lại trước cổng, nghiêng đầu nhìn ra thì thấy bóng Liên bước xuống, cô cúi đầu chào rồi đi về phía cửa. Đạt vội vàng bỏ lên phòng nằm. Liên rửa tay chân sạch sẽ rồi mới lên phòng nên hơi lâu.

- Đi đâu mà giờ này mới chịu về, đi kiếm tui hay là kiếm cớ để đi chơi đó?

Lúc đi kiếm anh, cô bơi xuồng nhưng do trời tối nên cô buộc xuồng không được kĩ, hay do một ai đó đã lấy xuồng cô đi nên khi cô trở ra bến thì không thấy xuồng mình đâu nữa. Trời đã khuya như thế thì làm sao mà đi bộ, ngập ngừng một lát cô quyết định quay lại chỗ anh. Nhưng khi trở lại thì anh đã không còn ở đó dù quán chưa đóng cửa. Rốt cục, cô cũng phải đi bộ, nhưng vừa đi khỏi quán được vài thước thì cô gặp Bửu và anh chờ cô về. chuyện là như vậy nhưng cô chưa muốn kể vì nó cũng hơi dài mà cô thì buồn ngủ.

Cô không trả lời, anh lại hỏi tiếp câu khác.

- Ai chờ về đó, giờ này mà còn có xe nữa hả?

Liên đáp ngắn gọn.

- Em quá giang xe của người bạn.

- Bạn nào? Người đáng hoàng, đêm hôm khuya khoắt mà còn nhong nhong ngoài đường.

- Thì anh cũng tới giờ mới về đó thôi.

- Tui thì khác, mai mốt đừng có đi kiếm tui như vậy nữa.

- Dạ, em cũng đâu có muốn, tại... má biểu.

Liên đâu có biết, cái lí do của cô lại khiến anh đã bức càng thêm bức.

- Má biểu, má biểu, má biểu. Tui biết mà, cô có thương yêu gì đâu mà lo lắng cho tui, vậy nên cô mới lừa dối và gạt gẫm tui như thế.

Chuyện cũ lại được khơi mào, cô mệt mỏi nhìn anh mà im lặng như cam tâm gánh chịu mọi lỗi lầm, dù thật tâm, cô nghĩ mình không hề có lỗi.

Liên lẳng lặng lên lầu. Ngồi một mình khá lâu mà anh chưa lên, cô thay đồ đi ngủ trước. Áo cũ vừa cởi ra, thì anh mở cửa bước vào. Đèn vẫn chưa tắt, Liên đang đứng trước kiếng tủ. Qua tấm kiếng, hình dáng cô được phản chiếu rõ ràng. Liên vội vàng cầm áo che chắn phía trước rồi quay đầu lại nhìn anh với sự sợ sệt.

Đạt lạnh lùng nhìn cô. Anh chậm rãi đóng cửa. Bước lại bàn ở đối diện. Anh ngả người chống hai tay xuống cạnh bàn để hai chân duỗi thẳng rồi bắt chéo nhau. Anh và cô đang đối diện. Qua tấm kiếng, anh có thể thấy toàn bộ phía sau của cô, từ cô chạy xuống tới gót chân.

Đạt không quay mặt đi khiến Liên bối rối. Cô cúi mặt xuống đất để tỏ thái độ né tránh. Anh không vừa lòng với điều đó.

- Làm gì mà sợ tui dữ vậy?

Liên không trả lời, cô thầm mong anh quay mặt đi để cô thoát khỏi cảnh khó xử xấu hổ này. Cô đứng yên chờ đợi. Nhưng anh cứ ở đó và tiếp tục nhìn cô. Anh đốt một điếu thuốc rồi quăng hộp diêm lên bàn. Một tay quàng trước ngực, một tay đưa lên cầm điếu thuốc. Anh nhả ra một cuộn khói thật dày. Đạt khẽ chớp mi nhìn cô từ trên xuống dưới. Thân hình cô thật đẹp, mỏng manh nhưng không gầy gò, eo nhỏ, ngực và mông không đầy đặn nhưng sự căng tròn, nó không kêu gọi một cách thô thiển nhưng đủ sức quyến rũ âm thầm, ít nhất là đối với anh, cơ thể cô là một toàn thiên nhiên mỹ mãn. Thêm vào làn da trắng trẻo nổi bật giữa ánh đèn mờ ảo, cô như một lửa có thể làm cháy bùng sự ham muốn trong anh bất cứ lúc nào.

Đạt lại cảm thấy khó chịu, máu ghen lại dồn về. Ngoài anh, đã có người đàn ông khác nhìn thấy cơ thể cô. Anh là chồng cô nhưng lại không phải là người duy nhất, càng không phải là người đầu tiên. Đôi mắt anh có lửa nhưng cái nhìn của anh thì lạnh lẽo. Anh cất giọng ra lệnh.

- Lại đây!

Thái độ của anh làm Liên sợ nên cô chần chừ.

- Để em thay đồ rồi..

Đạt cất ngang.

- Tui biểu lại đây!

Liên chậm rãi bước tới. Chiếc áo vẫn che chắn phía trước. Đạt đưa cầm chiếc áo giắt mạnh khỏi tay cô, khiến cả người cô hoàn toàn trần trụi trước mặt anh. Theo phản xạ, Liên đưa tay ôm lấy ngực. Nhưng anh đâu chỉ nhìn ngực, mắt anh nhìn từ từ xuống dưới, cái nhìn hau háu của anh khiến cô xấu hổ vô cùng. Dù đã một lần nằm dưới thân anh nhưng cô vẫn chỉ mới bước qua ngưỡng cửa của con gái, cô vẫn chưa phải là đàn bà thuần thực. Cô khẽ quay người nghiêng qua một chút. Đạt dụi mạnh điều thuốc xuống cái gạt tàn bên cạnh. Duỗi tay giữ vai cô lại, chòm đầu tới gần, anh điềm nhiên hỏi.

- Ngoài tui ra, thì có những ai đã ngắm em lúc em không mặc đồ?

Giọng nói trầm khàn nhưng khiến Liên lạnh cả người. Cô đỏ mặt trong bóng tối. Vì xấu hổ, vì giận, vì tủi nhục. Cô lắc đầu liên tục. Đạt hừ một tiếng trong cổ họng rồi cười lạnh. Mọi anh rề nhẹ lên da cổ rồi trượt xuống vai.

- Phải ha. Trong lùm cây bụi rậm thì làm gì có thời gian mà nhìn ngắm.

Liên lách người ra một khoảng để trả lời.

- Không có. Đêm đó...

Mặt anh đan lại ngay tức khắc.

- Lên giường.

Cô lùi thui tiến lại giường, bước chân anh chậm rãi theo sau.

Nhìn cô khép chân nằm ngay ngắn. Anh tiếp tục khinh bỉ.

- Đầu phải cô chưa từng mà còn e thẹn. Chẳng thả, em nhào tới tui như con đàn bà lẳng lơ gọi tình mà tui thấy em thật hơn đó Liên.

Liên vẫn không nói gì, cô đã từng thanh minh cho mình, van xin anh tha thứ nhưng tất cả đều vô ích, thì những lời kháng cự trong lúc này, liệu có ích không, hay chỉ càng thêm đau khổ.

Đạt đứng gần mép giường, anh vừa cời đồ vừa nhìn cô. Nhìn cô khép nép, anh lại tự bản khoăn, liệu những gì cô nói có là sự thật, liệu cô có thật sự ngây thơ như những gì anh đã thấy. Đạt tự bực dọc với chính mình, sao anh cứ tự mình mâu thuẫn, sao phải đi tìm cái cớ để bào chữa cho cô. Cô đã lừa dối anh, cô mất trinh khi về với anh, cô phải bù đắp cho anh.

Nhìn cô nằm như cái xác, anh thêm bực bội. Anh tiếp tục ra lệnh.

- Dạng chân ra.

Cô nhìn anh đau đầu, sao câu nói nào của anh cũng đem tới cho cô sự đau đớn khôn cùng.

- Anh Đạt. Đừng hành hạ lẫn nhau nữa, được không anh?

- Tui không hành hạ. Tui không được phép ngủ với vợ mình sao? – Thấy cô không nhúc nhích, anh tiếp tục nói – Đầu phải cô chưa biết gì. Cô khép lại như vậy thì làm sao tui làm tình với cô được?

Đàn ông luôn vậy. Vợ chồng trong không gian của vợ chồng để làm cái việc của vợ chồng, những lời này có thể là bình thường, có thể là âu yếm và trong hoàn cảnh này, nó là gai nhọn.

Nhìn cô mở chân một cách chậm rãi nặng nề, anh lại bực. Anh dùng tay kéo hai chân cô dang rộng. Cô cảm thấy đau ở phía trên đùi, vì phải dang rộng quá mức. Cảm giác đau tăng lên khi anh bắt đầu cọ sát. Cô không từ chối quyền làm chồng của anh. Nhưng cô đau. Nếu ngay đêm đầu, anh là người như thế này thì nỗi đau đã khác, chỉ đau mà không tuyền tặc. Đáng này, anh đã từng rất dịu dàng, rất êm ái...

Cô chống tay xuống giường để ngồi dậy, nhích người ra xa để tránh.

- Từ từ... Anh Đạt... Đau em.

Anh bắt lấy gối cô để kéo về, anh kéo mạnh khiến cửa mình cô áp chặt vào nơi đó của anh. Cô cảm nhận được sự ngột ngạt ở nơi đó, cảm nhận được cái nóng hầm hập. Trong hoàn cảnh hiện thời, nếu nói cô không có khoái cảm thì đúng là nói dối nhưng sự thật, nó đã bị nỗi sợ bao trùm. Liên khẽ vận người né tránh.

Đạt nhìn thấy hành động đó thì càng tức tối.

- Có phải lần đầu đầu mà đau.

Vừa nói xong, anh lập tức đi vào. Nhưng chỉ mới được phần ba đoạn đường thì chân lẫn bụng cô co lại, cả người cô run rẩy, nước mắt cô chảy ra.

Thấy cô cắn răng kiềm âm thanh trong cổ họng, không phải âm thanh của tiếng rên hoan lạc mà là tiếng nấc của đau thương. Đạt dừng lại, anh có thể cảm nhận chỗ đó vẫn còn khô ráo. Là người đàn ông từng trải, anh biết sự khô ráo sẽ khiến người phụ nữ đau đớn. Cô đau thật. Anh chỉ mới đẩy vào một ít mà trán cô đã rịn mồ hôi, khuôn mặt căng thẳng vì hoảng sợ.

Đạt không động đậy. Anh giận nhưng... không muốn... làm cô đau. Anh đưa tay vuốt nhẹ cơ thể cô. Bàn tay anh trượt xuống sâu hơn, nhẹ nhàng rồi thô bạo mon trôn.

Bên trong cô bắt đầu co bóp, phần bụng dưới đang phập phồng, nơi đó đã ướt át, Đạt nhích người đẩy mạnh. Liên tục không ngừng, càng lúc càng sâu.

Thật lâu mà anh chưa dừng, chân Liên mỏi tới mức tê dại nhưng cô lại không thể khép lại hay duỗi ra, cô đành chống lên cao cho đỡ mỏi. Nhìn tư thế khiêu khích này, anh thêm khinh bỉ cho sự ngoan hiền của cô. Anh nâng cao người, ôm lấy mông cô mà tiếp tục đưa đẩy, xoay tròn. Bên trong cô bị anh khuấy đảo từng góc ngách. Cô đã phơi bày bản chất của mình, anh còn gì để khoan nhượng. Anh sẽ làm tình mãnh liệt, sẽ khiến cô hứng tình mà kêu gào thảm thiết, sẽ ma sát cho tới khi hai cánh hoa nơi cửa mình cô sưng phồng, căng đỏ, anh sẽ làm tất cả để chứng minh một điều, dù cô có quay bao người thì anh mới là người đàn ông mạnh nhất, người cho cô khoái cảm tuyệt vời nhất, chất ngất nhất chính là anh. Chỉ khi cô hiểu rõ điều này, anh mới thấy hả dạ, mới thấy thiết thời của mình được bù đắp.

Đạt không ôm cô trong tay như lần đầu, anh rời khỏi người cô rồi quay mặt về một phía. Nghe tiếng thút thít sau lưng mình. Đạt thấy lòng khó chịu, cảm giác thiệt thòi vẫn chưa được bù đắp dù chỉ một phần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Một chút hi vọng đã được nhóm lên

Thoát cái mà đã gần ba tháng, cô với anh cứ như hai khoảng trời xa lạ. Dù đã là những ngày cuối năm, và miền đất phương nam đang trầm mình trong cái lạnh lẽo hiếm hoi sau một năm ròng nắng nóng nhưng dù đất trời có lạnh tới đâu cũng sánh bằng cái lạnh của lòng người.

Nỗi niềm theo thời gian chưa bao giờ là khuấy khỏa, vì con giận của Đạt như chưa hề được phơi pha. Đôi khi Liên nghĩ về tình yêu, thứ cảm xúc tình anh và lung linh rực rỡ, liệu nó có thật trên đời này. Liệu tình yêu mà Đạt luôn nói có phải là thứ tình yêu mà cô luôn nghĩ, là thứ tình yêu không chỉ cùng nhau san sẻ buồn vui mà còn là sự bao dung cho nhau những điều không hay trong cuộc sống. Liên rất muốn hỏi anh, là một người đàn ông chân chính, liệu anh có thương cảm cho một người con gái trót bị kẻ khác dùng vũ lực mà cướp đi cái trong trắng ngần vàng; là một người biết yêu với trái tim rung động, liệu anh có thể không quá đề tâm tới quá khứ của người anh đem lòng thương mến; là một người chồng thực sự, liệu anh có thể bao dung cho những lỗi lầm của vợ.

Nhưng, cô không có cơ hội, thấy cô là anh lạnh lùng ngoảnh mặt, còn nếu nói chuyện được vài ba câu thì anh lại lớn nạt nộ, cứ như là anh muốn trút tất cả bực dọc lên cô, cứ như anh muốn nói với cô rằng, anh sẽ không bao giờ tha thứ. Rồi cô lại nhớ tới cái lần cô thấy anh ôm người phụ nữ khác mà cười nói lời là trước mặt cô, cô biết vị trí của mình trong tim anh là vô cùng bé nhỏ. Cũng từ đó, Liên nghĩ mình không cần hỏi nữa, đã quá rõ ràng, tình yêu của anh chỉ là thứ phù phiếm xa hoa của đầu môi chót lưỡi, nó chỉ được thốt ra khi cô chưa thuộc về anh, khi anh chìm đắm trong men tình ái. Và nếu thực là anh yêu cô thì hóa ra tình đó quá dối mong manh, nó không đủ mạnh để vượt qua một lần thử thách, nó không phải thứ tình yêu mà cô đã nghĩ. Nhưng cô cũng không thể trách anh hoàn toàn, vì suy cho cùng, anh cũng chỉ là một người đàn ông như bao người đàn ông khác mà thôi, lỗi là do cô tất cả, là do cô không còn trong trắng, do cô quá tin tưởng về tình yêu, do cô tự mù quáng mà không nhìn vào thực tế.

Trong giây phút chạnh lòng, Liên không cảm lòng mà nghĩ tới Đông, mối tình đầu dang dở, cô tự hỏi, mối tình bình dị của Đông đối với cô ngày đó có giúp anh khác Đạt, hay anh cũng chỉ như Đạt hiện thời. Nhưng Đông không có ở đây để trả lời câu hỏi, có lẽ, đây cũng là điều may mắn để Đông mãi mãi là hình ảnh đẹp nhất trong cô.

Liên buồn bã nhìn ra phía cổng, mai sắp trở bông rồi, từng nụ nhỏ xinh tươi đã nhũ và đâm ra khỏi vỏ cây thò rập để chờ ngay xoe cánh đón ánh nắng vàng rực rỡ. Năm nay, trời lạnh hơn mọi năm, có thể mai sẽ nở trễ, nhưng có hề gì, mai vẫn là mai, vẫn là linh hồn của tết, vẫn là hương sắc của thế gian. Ngoài đường cũng đông người qua lại, ai cũng nôn nao sắm sửa, ai cũng vui tươi tràn trề hi vọng ở tương lai. Còn cô, tương lai sẽ ra sao. Cuộc sống như thế này thực sự rất mệt mỏi. Tết năm nay là cái tết đầu tiên Liên không màng tới chuyện may quần áo mới, cô chỉ muốn được về nhà, chỉ có nơi đó, cô mới có một gia đình thật sự.

Càng tới ngày cận tết, cô càng thấy nhớ nhà da diết. Những khi theo đi tắm đi ra chợ, cô thấy người ta với "tay xách nách mang" đồ đặc về quê là cô cũng muốn được về nhà ngay lập tức. Mỗi khi nghĩ tới việc về nhà là cô thờ dài, muốn thì muốn vậy nhưng đâu phải muốn là được.

Đi tắm thấy Liên buồn thì chừng như bà cũng hiểu được ý muốn của cô, bà biết cô không dám hỏi xin cha má chồng vì khi cha cô mất, cô đã về một thời gian khá dài nên bà khuyên cô hãy làm lành với Đạt rồi mới hỏi anh. Cô nhìn bà mà lắc đầu. Bà không hiểu được chuyện của cô và anh, đó đâu đơn giản chỉ là giận hờn vu vơ mà có thể làm lành chỉ bằng vài câu nói. Nếu là trước đây, có lẽ, anh sẵn sàng chờ về mà không cần cô phải lên tiếng, còn bây giờ, cô nghĩ cô có năn nỉ cũng thì chưa chắc anh cho. Vậy nên, dù khó nhưng cô sẽ tìm lời mà xin cha má chồng.

Trong lúc Liên chưa dám mở lời thì hôm đó, trong lúc châm trà cho ông bà Duy ở nhà trên, ông Duy đã nhìn Liên mà hỏi.

- Tết này con có định về nhà không?

Liên nghe xong thì vui trong bụng, cô lập tức gật đầu. Vừa lúc đó, Đạt cũng lui thui đi vào, anh chào ông bà Duy và chỉ liếc nhẹ Liên một cái rồi bước tiếp, nhưng ông Duy đã kêu anh ở lại.

- Đạt, tết này con có về bên nhà vợ con không?

Thấy Đạt cứ đứng đó mà chưa trả lời, Liên lên tiếng.

- Thưa cha, anh Đạt có nhiều công chuyện, cha cứ để cho con ra đón xe đò về cũng được.

Bà Ngu nghe xong thì phản đối.

- Đầu được, con dâu nhà này về nhà má ăn cái tết đầu tiên mà đi xe đò coi sao đặng.

Ông Duy cũng gật gù.

- Ô, bà nói cũng phải đa. Vậy thì thằng Đạt, bây tranh thủ chờ vợ bây về, nếu không đi sớm được thì trễ một vài ngày cũng được, miễn sao là trước tết thì thôi. Hai đứa có học hặc gì đi nữa thì bây cũng nên chờ vợ về quê rồi còn đốt nhang cho ông bà bên đó, làm gì thì làm nhưng lễ nghĩa vẫn phải vẹn tròn để người khác không coi khinh mình.

Đạt biết tâm tính của cha mình, đã nói chuyện lễ nghĩa thì ông rất nghiêm túc, nhưng anh cũng biết nếu anh viện lý do là có nhiều công chuyện ở sở xe đò thì ông cũng sẽ không ép anh vì ông cũng là người coi trọng việc làm ăn. Và dù thực sự là anh cũng có rất nhiều việc vào cuối năm nhưng không hiểu sao anh lại không muốn đem nó ra làm lý do, cũng như anh hoàn toàn không muốn viện ra bất cứ lý do nào khác để từ chối dứt khoát, nhất là khi anh nhìn thấy nét mặt của cô đang nhìn về phía anh với vẻ thấp thòm mong chờ và một chút hi vọng. Anh không trả lời đồng ý nhưng cũng không từ chối, anh im lặng đi lên phòng.

Lát sau, Liên cũng lên phòng. Đạt đang ngồi phía sau bàn làm việc, cô không muốn làm phiền anh nhưng nghĩ tới chuyện được về nhà ăn tết, nghĩ tới chuyện anh đồng ý chờ cô về khiến cô háo hức không kiềm được, cô nhìn anh ngập ngừng.

- Anh Đạt, chừng nào anh với em về?

Đạt liếc nhìn cô rồi lấy ra một điều thuốc đưa lên môi ngậm, lấy một que diêm quẹt lửa đốt lên, anh hít một hơi cho đầu điều thuốc bén lửa, sau đó dùng tay kẹp điều thuốc ra khỏi môi, anh thở ra một hơi khói rồi mới trả lời.

- Làm gì mà gấp vậy, muốn đi khỏi nhà này càng sớm càng tốt à?

- Dạ không, em hỏi để biết mà chuẩn bị đồ đạc. Bữa nay là hai ba lần tết rồi, em chỉ sợ không lo kịp thôi.
- Làm gì mà sợ không kịp, có đi Tây đi Tàu gì đâu mà sợ không kịp. Hay là cô sợ trễ hẹn với ai bên đó, hừ?
- Không phải đâu, tại em thấy anh cũng có nhiều công chuyện. Nếu anh chọn rộn quá thì cứ cho sếp phơ chờ em về cũng được.
- Sao vậy, có tui về chung cô thấy vương víu lắm à?
- Em không có ý đó.
- Hừ, không có ý đó, tin được không?

Thấy cách nói chuyện như thế này thì Liên biết, cô có hỏi thêm cũng vô ích. Nhưng đã có lời của ông Duy thì Liên cứ định ninh là anh sẽ chờ cô về nên ngày hôm sau, cô ra chợ Mỹ mua sắm ít đồ làm quà tết. Cứ nghĩ tới chuyện anh chờ cô về quê ăn tết là Liên vui vẻ hẳn, không chỉ là vì được về nhà mà còn vì một chút hi vọng đã được nhóm lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Giận hờn hay lo lắng

Cô cứ vậy mà chờ anh, chờ anh qua hết ngày hai mươi bảy, cô nghĩ, anh thật sự bận bịu nên sẽ chờ cô về hơi trễ, hai mươi tám, hay sáng hai mươi chín cũng không sao, miễn là về trước giao thừa thì cũng là trước tết. Nhưng ngày hai mươi tám anh lại bận tâm, tối chiều ngày hai mươi chín anh mới về. Vừa thấy anh bước qua cửa là Liên lập tức quay đi, thấy cô bỗng nhiên tỏ thái độ giận dỗi, anh kéo tay cô lại.

- Cô làm gì vậy, thấy tui là bỏ đi, tui đâu có bị cùi mà cô tránh tui dữ vậy. Đừng có chọc tui, chuẩn bị đồ đi, sớm mai tui chờ về Gò Công.
- Đi gì nữa mà đi, vài tiếng nữa là giao thừa rồi, anh còn muốn đi đâu?
- Giao thừa gì mà giao thừa, bữa nay mới hai mươi chín tết thôi mà, còn ngày mai nữa chi.
- Năm nay ăn tết thiếu mà, làm gì có ba mươi tết mà có ngày mai cho anh.

Đạt ngơ ngác nhìn Liên rồi tự "à" lên một tiếng trong lòng, mấy bữa nay, vì phải lo chuyện sổ sách ở sở xe đồ nên anh không để ý lắm tới ngày tháng, khổ nỗi, người Pháp lại xài công lịch, họ bắt toàn dân phải xài theo lịch đó nên việc làm ăn của anh cũng theo lịch đó nên anh không nhớ tết năm nay là tết thiếu, tức là không có ba mươi tết, vậy mà, anh cứ nghĩ là sẽ cố gắng làm thật nhanh để chờ cô về kịp trong ngày ba mươi tết.

- Nếu anh không muốn chờ em về thì cứ nói, anh hứa mà chi, để em chờ, rồi bây giờ...
- Hứa hồi nào, cha biểu chờ tui có hứa đâu...

Liên thấy âm ức không chịu được, cô tự hỏi, đàn ông đều vô lý như anh sao hay chỉ có mình anh là vô lý tới mức này, và cái sự vô lý này của anh là đối với tất cả mọi người hay chỉ đối với riêng cô.

Thấy Liên cứ nhìn anh đăm đăm, nét giận hờn pha lẫn nét buồn bã, anh cũng thấy lòng mình áy ngại nhưng anh không muốn nhận lỗi, anh trợn mắt nhìn lại cô mà nói cứng.

- Mà nếu như vậy thì sao không biểu ai đi kiểm rồi nhắc tui một tiếng, tui có trăm công ngàn việc nên không nhớ cũng là bình thường.
- Biểu ai, kêu tới ai họ cũng nói họ mắc công chuyện, họ không đi, họ biểu tui muốn thì tự mà đi nhưng tui có biết anh ở đâu mà kiểm.
- Vậy thì cứ về trước, nhà còn một cái xe với một sếp phơ mà, kêu nó chờ, ai biểu chờ.
- Kêu, tui có quyền gì mà kêu, sếp phơ nói, anh với anh Thành mỗi người đều một chiếc, ở nhà chỉ còn một chiếc, anh phải chờ chủ trong nhà không ai có việc cần tới thì mới dám lấy mà chờ tui đi. Cục chẳng đã mới nhờ anh mà anh cứ hứa rồi thất hứa. Anh không muốn đi thì cứ nói để tui biết mà tui tự liệu.
- Nè, nói chuyện với chồng mà xưng tui vậy đó hả, có biết như vậy là không được hay không?
- Vậy còn anh, anh kêu cô xưng tui thì sao?
- Sao giống nhau, tui là chồng cô, tui có quyền.
- Anh thiệt là vô lý mà.

Liên la lên rồi bỏ chạy ra ngoài. Ngay lập tức, Đạt cung nắm tay nắm lên mặt bàn thật mạnh. Anh rất giận, nhưng lại không rõ vì sao, giận cô hay giận chính mình. Trong anh đang có rất nhiều mâu thuẫn, cứ lạnh nhạt với cô như thế này, thì anh rất mệt mỏi nhưng coi như không có gì xảy ra thì anh lại không thỏa lòng, anh cảm thấy vị trí của mình mất đi vài phần sức nặng.

Pháo nổ vang từ giao thừa cho tới sáng mừng một, nhà Đạt là nhà giàu nên đốt pháo cũng nhiều hơn. Tụi con nít mặc quần áo mới chạy rong khắp đầu trên xóm dưới rồi cùng nhau quy tụ về trước sân nhà Đạt, chúng thích coi pháo nổ, thích lượm pháo về chơi. Những trái pháo chưa nổ kịp hay bị lép được chúng lượm về để lấy thuốc pháo bên trong mà tự tạo ra những trái pháo cho mình. Pháo nổ giòn tan khi mọi người đứng vây quanh, tiếng pháo nổ ùng ùng đổ ào vào không khí thứ âm thanh rộn rã. Dây pháo còn chưa kịp nổ hết, mấy đứa con nít đã đua nhau mà giật, thấy có vài viên pháo dưới chân mình vừa nổ xong, Liên cúi người lượm lên, định bụng đưa cho mấy đứa nhỏ, nhưng vừa cầm lên đã nghe tiếng Đạt la lớn.

- Liên, bỏ xuống.

Tiếng quát lớn làm Liên giật mình. Không biết anh từ đâu xuất hiện, cô vừa mới quay người về phía cửa nhà đã thấy anh từ bậc thềm nhà chạy ào tới chỗ cô cầm mấy viên pháo quăng ra xa. Sau đó, anh quay lại nhìn cô trừng mắt, mặc kệ mọi người và đám con nít còn đứng vây quanh, anh la cô như là một đứa con nít.

- Lớn rồi mà còn ngu quá vậy, pháo mới nổ xong, khói còn chưa kịp tắt, ai mà biết nó còn nổ nữa không, cầm lên như vậy lỡ nó mà nổ thì bàn tay còn gì. Đúng là không biết suy nghĩ, pháo nổ trùng có thể làm thương tật, nặng hơn là chết người luôn đó, lớn rồi mà còn muốn chơi pháo như con nít vậy hả? Em có biết là em bao nhiêu tuổi rồi hay không?

Giọng Đạt vang lên khiến người trong nhà cũng nghe thấy, mọi người nhìn Liên với vẻ ái ngại. Ông Duy thấy đầu năm mà Đạt lớn tiếng quát tháo, ông phải lên tiếng can anh.

- Thôi đi Đạt, mới đầu năm đầu tháng phải biết kiêng cử chứ, làm gì mà la lối om sòm, muốn gây thì hai đứa về phòng mà gây, tét nhứt mà cũng không để cho nhà này được yên.

Bà Ngự thấy Đạt bị ông Duy rầy nên bà tới gần anh mà khuyên lon nhỏ nhẹ.

- Thôi con, vô nhà đi, có gì chờ qua ba ngày tết rồi nói, cứ cái như vậy, lát nữa bà con họ hàng tới chúc tết thấy được thì sao? – Bà vừa nói vừa đẩy lưng Đạt để anh đi, đoạn, bà quay về phía Liên - Còn cô nữa, làm gì mà chọc cho nó giận hoài vậy, suốt ngày mặt cứ lầm lẫm lì lì như chết cha chết mẹ không bằng, cô muốn trừ nhà này suy tàn mặt vận lắm chắc, xuống nhà sau lo trà nước với tụi nó đi.

Liên lầm lũi đi thẳng ra nhà sau mà không dám nhìn ai. Đạt nhìn theo cô không nói, sắc diện anh vẫn còn hung dữ. Khi tiếng pháo nổ vừa ngưng thì đã nhìn thấy cô cúi người cầm trên tay mấy trái pháo từ dây pháo vừa mới nổ xong, anh lập tức hốt hoảng, cố hết sức từ trong nhà lao ra thật nhanh cùng với việc la lớn tiếng làm cho cả khuôn mặt đỏ au như đang tức giận. Đạt vì quá lo lắng nên có phần lớn tiếng quá mức, phần vì chuyện của anh với Liên đã làm anh luôn trong tình trạng dễ nổi cáu nên nhìn vào người anh bây giờ, người ta chỉ có thể thấy sự giận dữ, bức bối mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Đạt với Liên như vậy nên không khí tết của gia đình cũng mất đi vài phần vui vẻ, mọi người đang nói cười mà nhìn thấy Đạt thì lập tức im lặng, còn nhìn thấy Liên thì họ lại xầm xì sau lưng. Liên biết nhưng cũng mặc kệ, khi chồng cô cũng không coi cô là vợ thì đồng nghĩa với việc cô không phải là mẹ ba của nhà này, cô làm gì có cái quyền đòi hỏi sự tôn trọng từ ai.

Tối mừng bẩy tết, khi cây nêu trước nhà vừa được hạ xuống thì Diệp chạy ủa vào nhà, cô vô phòng bà Ngự rồi khóc nức nở, một lát sau tiếng bà Ngự giận dữ vang khắp nhà.

- Liên, cô ra đây mà coi nè!

Liên không biết chuyện gì, cô đang rửa chén nhưng vẫn vội vàng đi tới chỗ má chồng. Khi Liên tới thì cô thấy Diệp đang úp mặt lên vai bà khóc rống, một bên má Diệp đỏ ửng vì sung, quần áo có phần xóc xếch, vết dơ khắp người, lại có thêm vài vết trầy xước đang rớm máu. Vừa thấy Liên là bà Ngự nhìn mặt cô mà hết lớn.

- Trời ơi, sao em cô hung dữ quá vậy, nó dám đánh con Diệp ra nông nổi này nè.

- Chuyện là sao hả má? – Liên hốt hải nhìn má chồng, cô thật sự chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bà Ngự nhìn Liên bằng ánh mắt sắc, bà không nói mà vì ngay lập tức Diệp ngược lên nhìn Liên với khuôn mặt đầm nước mắt, tóc tai thì bù xù, nhìn thảm hại.

- Em chị đánh tui chứ còn sao nữa, chi coi nè, nó đánh tui toi tả như vậy nè. – Diệp vừa nói vừa kéo tay áo cho Liên nhìn thấy mấy vết bầm tím và trầy xước.

Liên nghe Diệp kể rồi giật mình hốt hoảng.

- Con út nhà tui ở gần đây sao, tại sao nó ở đây, mà tại sao nó lại đánh cô?

- Làm sao tui biết, tui chỉ biết tui nói nó có mấy câu là nó nhào vô đánh tui tới tấp.

- Cô nói gì để đến nỗi nó đánh cô.

Diệp không trả lời, cô bật khóc tức tở rồi quay về gục mặt lên vai người đi. Bà Ngự đưa tay vỗ nhẹ lên vai Diệp, rồi lại nhìn Liên.

- Có nói gì đi nữa thì em cô ra tay đánh cháu tui là không đúng, bây giờ cô tính sao đây, Diệp là cháu ruột của tui, tui nuôi nó từ nhỏ tới lớn, tới tui còn không đánh nó một roi nào, bây giờ bị em cô đánh tới như vậy, cha má cô có dạy dỗ em cô đàng hoàng không vậy?

Câu nói đùng chạm của bà Ngự làm Liên thấy mình bị xúc phạm, cô cố nén uất ức.

- Dạ, thưa má, nếu thực sự em con có đánh cô Diệp thì là nó quấy nhưng mà má để con hỏi lại nó cho ra lẽ, không lý nào tự dưng mà nó lại đánh cô Diệp.

- Cô nói vậy là sao, có nghĩa là em cô không quấy, con Diệp quấy mới bị đánh chứ gì? Nói như vậy thì cháu tui bị đánh là đáng, đúng không?

- Dạ con không có ý đó nhưng con cũng không thể chỉ nghe một mình cô Diệp, con muốn đi hỏi em con một tiếng cho rõ mà thôi, nếu nó quấy con nhứt định bắt nó lại đây xin lỗi cô Diệp với má.

- Nó xin lỗi thôi chưa đủ đâu, tui phải qua nhà cô nói cho má cô nữa kia. – bà Ngự nhìn thẳng Liên mà nói.

Nghe tới đây thì Liên thấy sợ, những chuyện như thế này sẽ khiến cho má cô buồn và lo lắng hơn. Nghĩ tới cảnh má mình phải nghe những lời nặng nề, cô không đành lòng. Cô phải gặp Cúc để hỏi cho ra lẽ.

- Cô gặp Cúc ở đâu? – Liên nhỏ giọng hỏi Diệp.

- Ở ngoài chợ Mỹ, nó đi chung với một người đàn ông, cái người hay tới kiểm chị đó, tui tới chào hỏi có mấy câu, nó đánh tui liến, không tin thì chị cứ hỏi con Lê đi, lúc đó nó đi theo tui, nó làm chứng.

Liên nhìn qua Lê, Lê thoáng phân vân rồi gật đầu xác nhận, Liên vẫn thấy bán tính bán nghi, hơn nữa, cô cũng thấy lo cho em mình nên cô xin phép bà Ngự để ra chợ kiểm Cúc mà hỏi cho rõ ràng.

Trong lúc vội vã, cô chạy kiểm soát phở của nhà để nhờ anh chờ cô ra chợ nhưng người soát phở cứ đứng đờng, nên phải đi bộ một đoạn ra đường cái để bắt xe ngựa. Liên nghe Diệp nói tới người đàn ông hay tới thăm cô, cô đoán chắc đó là Bửu. Liên lập tức tới nhà chị của Bửu, cũng ở gần chợ Mỹ, nhưng Bửu không có ở đó, Bửu có một căn nhà riêng ở gần chợ, nên Liên lại phải cảm tạ chỉ mà đi kiểm nhà anh.

Căn nhà nằm trên một con lộ nhỏ, hai bên đường, nhà cửa và hàng quán nằm xen kẽ nhau khá sầm uất. Ngôi nhà được dựng bằng ván khá rộng rãi và chắc chắn, phía trước có hai bụi bông trang màu đỏ. Cửa nhà đóng kín, Liên nhìn lại địa chỉ để xác nhận, cô đã đến đúng nhà. Liên tiếng gọi một hồi nhưng nhà vẫn yên ắng, Liên đi vòng ra sau một lượt rồi ngồi chỗ lan can chờ đợi. Cô chờ khá lâu thì mới thấy Bửu với Cúc xuất hiện ngay ở mép đường phía trước nhà. Vừa thấy Liên, Cúc reo lên đầy hứng khởi, đến khi Liên hỏi tới chuyện âu dã của cô với Diệp thì cô đã sà vào lòng Liên mà khóc rầm rức như đứa con nít.

Thấy em khóc, Liên mũi lỏng, cô đưa tay ôm lấy em rồi vỗ lên lưng nhẹ nhẹ. Liên đưa Cúc vào nhà khi Bửu đã mở cửa, đặt Cúc ngồi xuống ghế đối diện, cô nghiêm mặt hỏi.

- Út, sao cung lại ở đây, mấy ngày này thì nên ở nhà với má mới phải chứ?

Cúc nhìn cô phụng phịu.

- Thì em ở nhà mấy suốt rồi đó, bữa nay mới xin má cho đi chơi vài bữa.

- Đi chơi thì thôi, sao lại đánh lộn với người ta, cung có đánh cô Diệp không?

- Dạ có, ai biểu nó nói mấy lời đó với em chi. – Cúc gắt đầu rồi lủi rủ nói.

- Cô Diệp nói gì mà em lại đánh, có gì từ từ nói, sao phải đánh nhau, toàn là con gái nhà gia giáo, làm như vậy coi sao đặng, em đừng tập tánh hung hăng như vậy chứ.

- Nó cũng có hiền đâu, nó với con người ở của nó xúm lại đánh em như vậy nè, không có anh Bửu thì chắc là em chết luôn rồi.

Cúc vừa nói vừa chỉ tay lên mấy vết bầm trên mặt, rồi trầy xước ở sau gáy, trên cánh tay. Liên nhìn theo và nghe những gì Cúc nói, thấy em mình bị thương, Liên cũng xót xa. Liên ngẩng đầu nhìn thì thấy Bửu đang đứng nhìn cô, cô hỏi anh.

- Lúc tại nó đánh lộn, anh cũng có ở đó nữa hả?

- Ồ, Cúc quá giang anh lên đây, hai anh em đi chơi một hồi thì anh chạy đi mua tí đồ, lúc trở lại thì thấy Cúc với hai người kia đang quần nhau, Cúc có một mình nên yếu thế, anh phải chạy tới can ra. Cô em chồng em có sao không?

- Cũng bị sưng bầm với trầy trụa khắp mình nhưng nhẹ hơn.

- Nhẹ hơn là phải, bên đó tới hai người lận mà, chứ nếu chỉ có một mình con Diệp, em ăn là cái chắc. – Cúc ngẩng mặt lên với vẻ đắc chí.

- Em im đi, Diệp nói gì mà em nhào tới đánh người ta. – Liên nạt em.

- Nó nói hỗn với chị, nói chị hai bỏ nhà theo trai, nói chị em mình là loại không đàng hoàng, nói cha má mình là không biết dạy, nói chị không xứng với anh Đạt. Chị ba, chị sống bên đó chắc là khổ lắm cho nên lâu rồi mà chị chưa về thăm nhà, tết cũng không có về, người ta ghét chị lắm phải không? Diệp nói anh Đạt cưới chị là vì phải cưới chứ anh không có thích chị, cả nhà bên đó không ai thích chị, một ngày nào đó, chị cũng bị bỏ, không thôi thì cha má anh cũng cưới vợ khác cho anh. Em giận quá, có đánh nó một cái lên mặt rồi nó cũng đánh lại em, một lát con nhỏ đi chung với nó cũng phụ nó đánh em, may có anh Bửu ở đó. – Cúc nói xong rồi bật khóc.

- Liên, em đừng la em Cúc, em cũng biết tính cô Diệp nhà đó rồi mà, cô ấy có vừa từ gì đâu. – Bửu lên tiếng.

Liên biết Diệp cũng không phải dạng hiền lành gì nhưng thật sự là Diệp đã bị thương, Diệp lại là cháu cưng của bà Ngự làm sao bà chịu để yên. Từ ngày đầu về làm dâu, cô đã không được lòng bà, thêm vào việc cô với Đạt "com không không lành canh không ngọt", bà càng hay mặt nặng mày nhẹ với cô hơn, không phải cô sợ cho mình mà cô lo cho má mình lại bị đụng chạm. Cha cô đã mất, má cô như một thân cây già đơn độc, cô không muốn có bất kì lời nặng nhẹ nào để má cô thêm hờn tủi.

- Em không giận Cúc nhưng đánh nhau như vậy là không đúng, chuyện này làm má chồng em giận ghê lắm, bà thương cô Diệp như con gái ruột, bà không chịu bỏ qua chuyện này đâu, em sợ bà làm âm lên, thế nào cũng tới tai má em. – Vừa nói với xong là cô quay liền qua Cúc - Hay là em qua bên đó xin lỗi một tiếng cho êm chuyện được không?

- Em không có lỗi, sao em phải đi xin lỗi, nó phải xin lỗi em thì có? – Cúc nghe Liên nói thì gãy này.

- Nếu em không xin lỗi thì má chồng chị sẽ qua nhà mình mếu má, chị không muốn má mình bị nặng nề.

- Nói thì nói chứ sợ gì, bây giờ em về nhà nói cho má biết hết để má biết mà trả lời với họ, thấy mình hiền rồi ăn hiếp.

- Nói gì mà nói, nói ra có ích gì, làm cho lớn chuyện thì cũng chỉ có mình bị thiệt, rồi má phải xin lỗi người ta nhiều hơn nữa hả?

- Có gì để xin lỗi, người ta cũng quấy mà, ai chửi mình thì mình chửi lại, anh đánh mình thì mình đánh lại sợ gì?

- Chị không nói nổi cung nữa rồi, về nhà liền cho chị.

- Chị ba, em mới lên mà, với lại, chị nhìn nè, em bị sưng bầm như vậy, bây giờ mà về thì má thấy, má lo đó, cho em ở lại vài bữa, hết sưng hết bầm rồi em về.

- Cũng phải, em nhớ là không nói cho má nghe đó ghen, ở đây chơi vài bữa, hết bầm là phải về. Thiệt tình không biết cho em ở đâu đây nữa.

- Ban đầu định lên xin ở với chị vài ngày, bây giờ làm sao mà ở, hay là, chị cho tiền em ở khách sạn nha.

- Ồ, thì phải ở đó chứ sao? Nhưng mà cung là con gái, một thân một mình ở khách sạn, coi sao đặng?

Ngay lúc đó, Bửu lên tiếng.

- Liên, nếu Cúc phải ở lại đây thì cứ ở nhà anh đi, chỗ này đàng hoàng lắm, không sao đâu em.

Cúc nghe thấy thì vỗ tay tán thành nhưng Liên thì hơi ngập ngừng.

- Ở nhà anh, không được đâu?

- Có gì mà không được, mình là chỗ quen biết lâu rồi, anh coi Cúc như em gái.

- Nhưng mà nó ở đây với anh sao tiện.

- Nếu em chịu để Cúc ở đây thì anh về nhà chị anh vài bữa, hay là em không tin anh?

- Không phải vậy.

- Nếu em lo Cúc ở một mình thì em tới đây ở với Cúc vài ngày, lâu rồi hai chị em cũng không có gặp nhau, anh nghe Cúc nói là nó tết này em không có về ăn tết, nó nhớ em nên mới lên thăm, em để nó ở lại chơi vài bữa đi.

Liên suy nghĩ gồi lâu cũng gật đầu đồng ý.

- Vậy cũng được, anh Bửu, cảm ơn anh.

Bửu không muốn nhận lời cảm ơn của cô như anh không đáp lại, anh chỉ cười mà nhìn cô. Lòng anh thấy vui hơn, không hiểu sao, từ khi cô lấy chồng, cô lại có thái độ ôn hòa hơn với anh. Trong khi Cúc đi rửa mặt thì Liên đứng dậy nhìn quanh căn nhà. Bày biện cũng khá đơn giản, một bộ ván gỗ kê bên phía cửa sổ, bộ bàn ghế ở giữa nhà, phía sau là tủ thờ, bên vách bên kia có một tủ ly, trên đó có mấy chai rượu. Trên vách treo một bức tranh bằng kiếng, bên trong bức tranh là hồ sen với những bông sen hồng tươi, một cô gái mặc áo dài, mái tóc dài được kẹp ngang lưng đang ngồi ở mép bờ hồ. Liên nhìn bức tranh hồi lâu rồi lên tiếng.

- Anh mua nhà này lâu chưa?

- Cũng mới mua thôi. – Bửu nhìn theo Liên, anh quan sát thật kỹ từng cử động của cô.

- Sao anh lại mua nhà ở đây? Anh định cưới vợ rồi ra riêng ở đây hả?

- Không phải, chỉ là anh có việc phải thường xuyên lên đây, nên mua nhà để ở cho tiện, chứ chạy tới chạy lui thì xa quá.

Câu hỏi bất chợt có phần đùa giỡn của Liên làm Bửu bối rối, nhưng sau đó Bửu thấy buồn. Đây là căn nhà Bửu mới mua, tại sao Bửu lại mua nhà ở đây, chỉ có một lý do, vì Liên lấy chồng về đây, Bửu muốn ghé thăm Liên cũng tiện. Việc Bửu cứ nặng nề đòi mua nhà ở đây, ngoài Bửu ra, chỉ có hai Chi là người hiểu rõ nhất. Liên đã có chồng, Bửu biết nhưng trong lòng vẫn không sao từ bỏ, hình ảnh của cô tới giờ vẫn in đậm trong anh. Hơn nữa, cuộc hôn nhân của Liên và Đạt là bất đắc dĩ, Bửu biết rõ một điều là Liên không yêu Đạt, trong lòng cô trước đó, chỉ có một người, nhưng người đó bây giờ không còn nữa. Bửu từng nuôi hy vọng để rồi chỉ trong phút chốc nhận về thất vọng, đúng là một thất bại đau thương, khi trái tim cô, anh còn chưa chạm tới thì cô phải là vợ người ta. Anh biết cuộc sống Liên ở nhà chồng không có gì là vui vẻ, rõ ràng cô không hạnh phúc, cuộc hôn nhân vốn mong manh chỉ cần thêm vài vết rạn là nó sẽ đổ bể, lúc đó, anh sẽ có được cô. Mua nhà ở đây chỉ là bước đầu để anh kéo gần khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thì sao? Em muốn sao?

Trời tối sầm thì Liên mới về tới nhà, vừa đi vô phòng thì cô thấy Đạt đang nằm duỗi chân trên ghế, tay anh còn cầm điếu thuốc, thấy Liên, anh dụi thuốc rồi ngồi dậy. Ở nhà, Đạt đã được Diệp với bà Ngự thuật lại chuyện ban sáng nên khi Liên vừa về tới là anh hỏi cô ngay.

- Em về rồi à, sao đi lâu quá vậy? Em của em thiệt là hết biết, Diệp đã làm gì mà nó đánh con nhỏ tới vậy? Em mau kêu nó tới xin lỗi má anh với em anh đi.

Nhìn thấy em mình bị đánh khắp người mà Liên không thể bênh em một tiếng nào trước mặt má chồng đã làm Liên khó chịu, Đạt chỉ nghe Diệp kể lại đã quy kết phần lỗi thuộc về Cúc, điều đó như giọt nước tràn ly, cô không kiềm chế được cơn giận dữ mà nóng giận với anh.

- Sao anh không hỏi chuyện đã xảy ra như thế nào, chỉ nghe cô Diệp kể thì anh đã khẳng định em của em là người quấy chứ không phải là cô Diệp.

- Em Diệp bị đánh tới như vậy rồi thì còn gì để hỏi nữa?

- Em của em cũng bị đánh mà. Không những vậy, mà còn bị hai đánh một, nó cũng bầm tím, trầy xước khắp người chứ có hơn gì đâu mà bắt nó xin lỗi. Cũng may mà có anh Bửu ở đó, nếu không thì em của em không biết phải làm sao, sợ là dờ sống dờ chết cũng nên.

Đạt nghe tới cái tên Bửu thì ngắt lời Liên.

- Bửu, hắn làm gì ở đây?

- Em không biết. – Liên mệt mỏi trả lời.

Trong lòng Liên, buồn bực cứ chất chồng lên, cô cảm thấy tủi thân, hai gia đình được gắn kết bởi mối quan hệ thông gia nhưng gia đình cô lại không hề nhận được sự tôn trọng. Má cô phải nhún nhường để cô về làm dâu, bây giờ, cô lại ép em mình chịu thiệt để làm vừa bụng bên chồng và chính bản thân cô cũng không hề có vị trí ở nơi đây. Nước mắt tủi hờn làm khóe mắt làm Liên thấy cay cay.

Đạt không thể hiểu được suy nghĩ của Liên lúc này, thấy mắt cô trở nên hoe đỏ, anh cho rằng, có lẽ bà Ngự đã la rầy cô nhiều vì bà rất thương Diệp, bà đang rất giận, bà đã nói là sẽ tới nhà Liên để mắng vốn, sẽ đem chuyện này lên trường để trường kỉ luật Cúc. Anh phải khuyên can một hồi, bà mới chịu thôi, thế nên, anh muốn Cúc tới đây xin lỗi để bà có thể nguôi giận. Đạt lặp lại với Liên một lần nữa.

- Liên, biểu Cúc tới xin lỗi đi, nếu không thì...

- Nếu không thì sao, chẳng lẽ để có chuyện xảy ra là gia đình em đều phải ở thế yếu đi xin lỗi người khác, gia đình em bị coi thường tới vậy sao anh?

- Em nói đi đâu vậy, ai coi thường ai, anh chỉ không muốn lớn chuyện thôi, chỉ là chuyện hai đứa con nít đánh nhau, anh không không muốn người lớn hai bên xích mích ảnh hưởng tới quan hệ hai nhà thôi mà.

- Anh mà cũng nghĩ tới mối quan hệ của hai nhà nữa à, mà mối quan hệ này có là gì đâu mà anh phải sợ. Đối với nhà anh, chuyện cưới em chỉ như bỏ tiền một một thứ đồ ngoài chợ thôi, quý một tí thì nâng niu, không thì quăng vô một xô, có mất mát gì đâu?

- Em càng nói càng quá rồi đó, nói mà không chịu suy nghĩ.

- Có gì phải suy nghĩ, sự thật đã là như vậy. Ai không biết, chúng ta chẳng qua là vì hoàn cảnh mà tiến tới cuộc hôn nhân, anh với em có yêu thương gì đâu. Từ cái chuyện đó của chị hai em, nhà anh đã coi thường nhà em rồi, thêm vào chuyện của em thì đối với anh, gia đình em càng không xứng đáng, anh cưới em về để giữ danh dự cho gia đình, tiện thể trút giận cho anh của anh luôn, bây giờ thì cho cả anh nữa.

- Ai nói với em chuyện đó, tại sao em lại có suy nghĩ đó, anh có đánh em bao giờ chưa, có hành hạ em bao giờ chưa mà em nói là trút giận?

- Anh không có đánh đập em, không có bỏ đói em. Em cảm ơn anh về điều đó, cũng như việc anh đã không làm lớn chuyện em không còn trong trắng khi về đây, nhưng anh Đạt à, nếu như chuyện đó cứ làm anh canh cánh, nếu như anh không thể bỏ qua cho em thì...

- Thì sao? Em muốn sao?

Đạt trừng mắt nhìn cô, Liên nhìn ánh mắt đó thì hơi sợ, cô không dám nói tiếp. Cô phân vân, liệu cô có nên nói ra điều mà cô nghĩ, từ bỏ một cuộc hôn nhân như thế này liệu có quá vội vàng.

Chuyện của Huệ đã thành hố sâu ngăn cách của hai nhà nhưng nó chưa bao giờ là ngăn cách của Liên với Đạt. Đạt hiểu rõ điều đó hơn ai hết, trở ngại lớn nhất của họ bây giờ chính là chuyện của Liên, tự tôn của người đàn ông không cho phép anh bỏ qua chuyện đó một cách dễ dàng như vậy. Kể từ hôm đó, Đạt lạnh nhạt và hờ hững với cô, anh coi đó như một cách trả thù, dù rằng thực tế anh luôn trốn chạy, anh không muốn nhắc tới chuyện đó một lần nào, vậy mà hôm nay, chính Liên là người nhắc tới, điều đó làm cho lửa giận trong người không thể nào kìm được mà được bùng lên cùng bao nhiêu khó chịu, bao nhiêu bức bối. Nó làm cho việc không đáng gì cũng trở nên to tát, chuyện không đâu cũng trở thành phức tạp.

- Nói gì thì nói, em cũng phải bắt Cúc tới đây xin lỗi má với Diệp đi, nó không có má, được má nuôi từ nhỏ, là nó còn không nỡ nói gì tới đánh, em của em cũng không vừa gì, là con gái mà hung hăng quá thế.

- Nhưng lỗi cũng đâu chỉ một mình nó.

Liên im lặng nhìn Đạt, cô cắn môi rồi bước về phía cầu thang. Thấy Liên bỏ đi không nói không rằng, Đạt càng thêm lớn tiếng.

- Em đi đâu đó?

- Không phải anh muốn có người đi xin lỗi hay sao, Cúc không chịu tới, em là chị nó, em xin lỗi dùm nó cũng được. Thậm chí nếu anh muốn em quỳ xuống xin lỗi cũng không sao, miễn sao nhà anh bỏ qua cho em gái em là được.

- Em muốn ám chỉ gì, "nhà anh", đây không phải là nhà em sao?

- Không phải, đây là nhà của anh, và anh cưới em về nên em phải ở lại đây, đây chưa phải là nhà em. Đối với anh, đừng nói là em Cúc, kể cả em cũng chỉ là người dưng, làm sao bằng em họ của anh, ruột thịt mà, lại sống chung từ nhỏ, anh bệnh cũng phải, nhưng Cúc của em, dù nó đúng hay sai thì em cũng không thể bỏ. Anh đau lòng khi Diệp bị đánh thì em cũng xót dạ khi Cúc bị thương.

Câu chuyện càng lúc càng bị đẩy đi xa, cứ tiếp tục thì cũng không giải quyết được gì, Đạt bức bối qua lưng đi, còn Liên thì xuống phòng bà Ngự để xin lỗi. Thấy Liên đã mở lời, hơn nữa Đạt cũng đã năn nỉ bà nên bà cũng không làm lớn chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Quyền là chồng của cô

Đứng trên ban công, lưng dựa vô tường, một tay quàng ngang ngực, một tay đưa điều thuốc lên miệng nhả khói, ánh mắt Đạt như đang trôi theo làn khói nhạt bỗng quắc lên, phía ngoài cổng rào hai con người như đang quyền luyện chia tay nhau. Đạt ra phía ngoài sát lan can chống tay nhìn thật kĩ, anh thở ra một hơi nặng nề ngập tràn tức giận, hờn ghen. Máy hôm nay, anh không uống say mà về nhà rất sớm, anh thật sự không hiểu nổi mình nữa, trước đây, khi biết là cô chờ anh thì anh đi về thật trễ, bây giờ, cô không còn chờ anh nữa thì anh lại về nhà sớm để chờ cô.

Liên giận anh chuyện của Cúc nên lần này, không phải anh mà chính cô không nói chuyện, không thèm nhìn anh dù hai người ra vào đụng mặt. Máy ngày nay, Liên cố gắng làm xong việc của mình thật sớm, cô ra chợ Mỹ nơi Cúc đang ở tạm, cô ngủ lại với Cúc rồi tới sáng cô mới về nhà. Lần nào Bửu cũng đưa cô về tới tận cổng, dù cô nhất quyết từ chối nhưng Bửu vẫn kiên quyết, thế nên Liên thường chia tay Bửu khi vừa tới đầu cổng rào để mọi người trong nhà không nhìn thấy. Sau khi Liên đã đi qua cổng thì Đạt men theo hành lang đi về cửa phòng, anh không vào mà đứng phía ngoài. Thật lâu mới nghe tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, đoán chắc là Liên đã vô phòng, Đạt lạnh giọng hỏi.

- Cúc sao rồi?

Câu hỏi của anh mang nhiều châm biếm nhưng Liên lại không nhận ra. Cô thật thà trả lời.

- Máy chỗ sưng đã xẹp, vết bầm cũng tan rồi, chỉ còn vài vết xước, nhưng chắc phải về thôi, má có hỏi thì cứ nói là bị té nhẹ ở đâu đó.

- Về gì mà sớm vậy, đi út mà về thì làm gì còn có để cô đi hò hẹn với nhon tình, lấy chồng rồi mà vẫn có người theo đuổi, đưa đón, vợ tui đúng là đa tình, chỉ khổ cho người làm chồng như tui, không biết có bị cấm sừng hay chưa?

- Anh Đạt, sao anh lại nói chuyện khó nghe như vậy, em của em bị thương là có thật, em là chị, để cho người ta đánh em mình mà không làm gì được, chỉ có thể lo cho nó vậy thôi mà anh cũng thấy khó chịu sao?

- Lo cho em gái, nói ra mà không thấy mắc cỡ, suốt ngày chạy tới nhà của người đàn ông khác để lo lắng cho em, cô tin tưởng anh ta quá hả? Cô có biết anh ta là người như thế nào hay không?

- Em không biết, nhưng, ít nhất em biết chắc là anh Bửu thật lòng tốt với em.

- Nói vậy là sao, là muốn nói tui không tốt với cô hả?

Liên nhìn Đạt không nói, cô giữ mạnh tay anh ra rồi quay lưng định bỏ đi, nhưng Đạt liền nắm mạnh cổ tay cô kéo lại, thái độ của cô càng làm anh giận dữ.

- Định đi đâu, tui còn chưa nói xong, cô coi thường tui tới vậy hả, dù muốn hay không tui cũng là chồng cô, tui không muốn cô gặp hấn nữa. Từ bữa mai, cô phải ở nhà cho tui.

- Anh lấy quyền gì cấm em.

- Quyền là chồng của cô.

Liên cười nhạt.

- Anh không có lý lẽ gì khác nữa sao?

- Cô muốn nói gì?

- Hờ một chút là anh lại giương cao cái quyền làm chồng, mà cũng phải thôi, là cha má em cầu xin anh cưới em mà, là gia đình em quấy trước, cho nên bây giờ cái quyền làm chồng của anh nó lớn hơn cái quyền của bất cứ một người chồng nào khác, em phải dè chừng để mà còn được anh ban bố cho cuộc sống bình yên.

- Em đang nói nhảm cuội gì đó?

- Không có gì, chỉ là càng ngày em càng biết rõ vị trí của mình trong căn nhà này. – Liên nói xong một mồi đi tới ghế dài, cô nằm lên đó rồi nhắm mắt, Đạt bực bội leo lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, dù Đạt đã lên tiếng cảnh cáo nhưng cô vẫn ra khỏi nhà, không cần hỏi thì anh cũng biết cô đi đâu, nên một lát sau anh cũng đi. Không khó khăn để tìm nhà Bửu, chợ Mỹ đối với anh thì có xa lạ gì, chỉ cần nắm được địa chỉ là anh có thể một mạch mà đi tới tận nơi.

Khi bước vào nhà Bửu thì chỉ thấy Cúc đang ngồi trên ghế cần hột dưa. Từ khuôn mặt Cúc, Đạt nhìn thấy vài vết xước lờ mờ, vậy là Liên không hề nói dối. Đạt nhìn Cúc một lượt rồi hỏi thẳng.

- Liên đâu?

Từ lúc Đạt đậu xe ngoài con lộ, Cúc đã nhìn thấy anh, ban đầu cô hơi bất ngờ vì không biết anh đến để làm gì, chừng thấy anh đi vào với vẻ hậm hực thì cô nghĩ là anh tới là để hỏi tội cô đây. Đang phân vân chưa biết nên cư xử như thế nào thì cô đã nghe thấy câu hỏi ngang tàng. Cúc không nề nan gì nữa, cô đứng dum ngồi đó mà bóc hột dưa, cô vừa cắn vừa trả lời trống không.

- Đi chợ.

Đạt liếc vô nhà, lặng yên một lát vẫn không thấy Liên đâu, vậy thì đúng là cô đã ra chợ rồi. Anh dứt tay vô túi quần đứng dựa cột mà nhìn Cúc, cái nhìn lạnh như băng.

- Tại sao đi đánh em Diệp nhà tui?

- Tại nó xúc phạm chị tui, si và gia đình tui nên tui đánh nó.

- Diệp nói gì mà cô cho là xúc phạm và si và?

- Anh biết mà làm chi, nghe xong rồi thì anh sẽ bênh chị em tui chắc?

- Bênh như thế nào? tui thấy đi cũng đâu có hiền lành gì cho cam, đi mạnh mẽ rồi thì về nhà đi ngay cho tui.

Cúc đang đưa tay với lấy hột dưa trên đĩa, nghe anh nói xong thì cô ngừng lại, quay mặt về phía anh, cô trề môi.

- Ủa, anh có quyền gì mà đuổi tui, đây đâu phải là nhà của anh, là nhà của anh Bửu mà, tui muốn ở bao lâu thì ở, anh Bửu cho thì tui cứ ở.

- Hừ, ở lại để chị đi và hấn đần điu với nhau chứ gì?

- Anh đừng có mà nói bậy. Ờ mà, nếu chị ba tui ở với anh không hạnh phúc thì chỉ đi kiếm người khác hạnh phúc hơn, có làm sao đâu.

Đạt đi lại gần Cúc, anh đập mạnh tay xuống bàn.

- Dì nói cái gì, nói lại tui nghe thử.

Cúc nhìn lên với vẻ thách thức.

- Tui nói, nếu chị tui lấy anh Bửu có phải sung sướng hơn không, anh Bửu thương chị tui như vậy còn anh thì sao, ở với anh, chị tui có vui sướng chi đâu. Toàn là bị nhà anh ăn hiếp.

- Chị đi nói vậy với đi đó hả?

- Cần chi chị ấy phải nói, nhìn anh với con Diệp là dư sức biết rồi, toàn là loại người ngang tàng, hống hách, chuyên đi ăn hiếp người khác thôi.

- Dì..

Đạt đưa tay lên cao định đánh Cúc, ngay lúc đó, Liên xuất hiện ở ngạch cửa, trên tay cô là chiếc giỏ đựng với một ít đồ ăn. Vừa thấy Liên, Cúc ôm mặt la lớn rồi chạy về phía Liên.

- Chị ba, người ta định đánh em kìa.

Liên bỏ giỏ chạy về phía Cúc, ôm lấy em mình che chắn, cô nhìn Đạt giận dữ.

- Anh Đạt, anh làm gì vậy, sao lại đánh em của em, bộ anh không nhìn thấy nó cũng bị trầy trụa khắp mình hay sao, em đã xin lỗi má với cô Diệp, họ cũng chịu bỏ qua rồi, anh còn tới đây kiếm chuyện là sao?

Nghe Liên nói, mặt Đạt đỏ bừng vì giận, anh quay người nói.

- Em của em thật là quá thể, nói chuyện không biết kiêng nể ai, anh phải dạy nó một lần cho biết.

- Nó quá thể ở chỗ nào, muốn dạy thì để em dạy, anh không có quyền đụng tới nó, anh không là gì của nó hết, còn như anh muốn đánh thì đánh em nè.

Liên giận dữ bước lên phía trước, Đạt quay lại nhìn cô trừng trừng, từng lời của Liên như muốn tát thẳng vào mặt anh. Nó làm cho Đạt thấy rõ vị trí của mình trong lòng cô. Cúc từ phía sau nắm tay Liên kéo lại.

- Chị ba, coi chừng ông đánh chị luôn đó.

Đạt lập tức nhìn qua Cúc, cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện. Đạt nắm chặt tay dẫn con giận. Anh muốn tát Cúc một cái thật mạnh, không phải vì Diệp mà vì chính bản thân của mình, vì lời nói mà Cúc đã nói ra, nó khác gì lời vu khống đối với anh, bởi anh biết rõ bản thân mình, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương Liên. Nhưng anh thể làm gì được Cúc, ít nhất là khi có mặt Liên ở đây, nhìn cách mà cô che chở cho em, nghe những lời mà cô đã nói thì anh biết vị trí của anh trong lòng cô làm sao mà bằng cô em gái này.

Con giận đang phát hỏa, Đạt tìm cách dập nó đi. Anh đưa tay hất đĩa hột dưa trên bàn xuống đất. Đưa mắt trở về chỗ Liên, Đạt ra lệnh.

- Về nhà.

Liên quay đi.

- Anh về trước đi, lát nữa xong công chuyện, em sẽ về sau.

- Tui biểu về liền, ngay bây giờ, em muốn tui lời em về hay là để tui nhờ cha má tới thỉnh em về.

Nghe tới đây thì Liên không thể không nghe theo, cô quay qua nói với Cúc.

- Mai chị tới thăm cưng, bữa nay đi ra ngoài mà mua com ăn. – Liên vuốt mặt Cúc nhìn ngó những chỗ sưng bầm, - đỡ nhiều lắm rồi đó, nhớ xức thuốc vô cho nó mau hết. Thôi, chị về.

Liên nhìn Đạt rồi âm ức quay đi. Thấy Liên còn lần khăn chưa chịu bước, Đạt nắm tay cô kéo mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tui đâu có phải thẳng vô dụng mà để vợ mình đi tình tự với trai

Sáng sớm hôm sau, Đạt thức dậy mà không thấy Liên trong phòng, anh lập tức đi kiểm thì thấy cô đang cặm cùi dưới bếp, nghĩ là cô đã chịu nghe lời nên anh không để ý tới cô nữa, anh bỏ ra sau vườn kiếm một vài người để nói chuyện. Khi mặt trời đã lên cao thì công chuyện nhà cũng xong, Liên thay quần áo để ra ngoài. Nhưng vừa bước tới đầu cầu thang thì đụng mặt Đạt, anh thấy cô đã thay quần áo chỉnh tề tươm tất hơn, tóc cũng được chải và được kẹp lại một cách kĩ càng, tay cô còn cầm theo cái bóp nhỏ thì anh biết là cô sắp đi ra khỏi nhà, anh bắt đầu tức giận.

- Em đi đâu?

- Tới thăm em của em.

- Hôm qua tui đã nói gì, em coi lời tui là gió thoảng mây bay đó hả?

- Anh Đạt, anh là chồng chứ không phải là cha là chủ của em mà anh có quyền cấm này cấm nọ, em có quyền tự do của em.

- Tui không cấm em tự do nhưng tui không để cho em đi ra ngoài mà hẹn hò, tình tự với kẻ khác.

- Anh đừng nói quấy cho em! Em không làm gì bậy bạ, thật sự là em tới đó chỉ trông nom con Cúc, hướng chỉ, em với anh Bửu cũng chỉ là hai người bạn mà thôi.

- Bạn! Hừ! Ai không biết hồi trước hấn có ý định cưới cô, bây giờ, cô có chồng rồi mà hấn còn đeo theo không bỏ, hấn làm gì ở đây mà lại mua nhà gần đây, nếu không phải là để cùng cô đàn dẫu? Tui đâu có phải thẳng vô dụng mà để vợ mình thân nhiên đi tình tự với trai.

- Anh. – Liên không muốn đôi co với Đạt thêm nữa, cô đi thẳng.

- Cô đứng lại, tui đã nói là cô không được đi. – Đạt đi tới nắm tay Liên kéo lại.

- Buông em ra. – Liên phản kháng dữ dội.

- Nhanh. – Liên kêu Nhanh thật lớn khi thấy Nhanh đi tới cầu thang.

- Dạ. – Nhanh lú lú dạ một tiếng nhìn Đạt đầy lo sợ.

- Lấy dây xích khóa cửa phòng phía ngoài lan can lại cho tui, mau lên.

Đạt kéo mạnh Liên lên lầu. Nhanh khóa cửa xong thì đi vòng phía ngoài lan can, nó không dám tới gần chỉ đứng từ xa khúm núm nhìn Đạt.

- Xong chưa? – Đạt hỏi Nhanh.

- Dạ, xong rồi. – Nhanh trả lời rồi run run đưa chìa khóa cho Đạt.

Đạt không nói, nắm tay kéo mạnh Liên đi vô phòng rồi quăng mạnh một cái làm Liên mất thăng bằng té xuống.

- Đùng tưởng là tui nói suông. Tui nói không cho cô đi là cô không được đi, cô dám cãi thì đùng trách tui.

Đạt đi ra cửa khóa cửa từ bên ngoài.

- Anh Đạt, thả em ra. Anh không có quyền làm vậy với em. – Liên đập cửa liên tục rồi kêu lớn.

Nghe có tiếng tranh cãi, náo loạn, mọi người chạy tới. Đạt nhìn tất cả mọi người đang có mặt.

- Nghe đây, chưa có lệnh của tui, không ai được mở cửa, nghe chưa?

- Chuyện chi mà ầm ĩ vậy Đạt? – ông Duy cùng bà Ngự đi tới chỗ Đạt, ông Duy thì đứng chống ba ton rồi nhìn vô cánh cửa bị khóa, bà Ngự thì tới gần hơn để hỏi anh.

- Dạ, vợ chồng con có chút chuyện, cha má không cần lo đâu. – Đạt trả lời.

- Nhưng con nhốt vợ mình lại như vậy có quá lắm không? Làm vậy, rùi lại mang tiếng – ông Duy chau mày lo ngại nhìn Đạt.

- Vợ nó mới về, phải dạy dỗ là điều đương nhiên, việc chi mà ông lo, nếu con thấy khó sống chung với nhau thì bỏ quách cho rồi, thiếu gì con gái muốn làm dâu nhà này, bỏ nó ra thì má đi cưới đứa khác cho con liền, muốn mấy đứa cũng được, đẹp hơn nó gấp nhiều lần – bà Ngự đứng kế bên lên tiếng bênh vực.

- Hồi trước là bắt đắc dĩ nên muốn con cưới, nhưng đã cưới rồi thì phải cố gắng mà sống với nhau cho đàng hoàng, chừng mà sống với nhau không đặng thì xé hôn thú, việc đó cha má không can nhưng đừng làm gì quá đáng để gia đình mình mang tiếng đó đa. Con lớn rồi, cha không can thiệp nhưng nhớ là làm gì cũng phải có chừng mực. – ông Duy nói.

- Dạ, con biết mà. – Đạt khẽ trả lời.

Những lời của ông Duy và bà Ngự, Liên đều nghe, cô nghe cả tiếng Đạt trả lời, anh không chút gì phủ nhận những gì họ nói, vậy là những điều mà Bửu và Cúc đã nói đều đúng. Dù từ lâu, trong Liên không còn hy vọng gì về tình yêu mà Đạt từng thốt lên trong giây phút tràn ngập men tình huyền diệu, nhưng trong lòng cô không tránh khỏi một chút nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nhưng em là vợ anh

Buổi trưa Lê bung com lên cho Liên, một lát sau, mâm com còn nguyên được bưng đi xuống. Nhìn mâm com còn nguyên, Đạt biết Liên đã không ăn, anh lẳng lẳng buông đĩa. Bà Ngự cũng nhìn mâm com, bà cất giọng nhẹ nhàng nhưng chứa đựng thái độ không vừa lòng.

- Không ăn à? Chắc định tuyệt thực. Vậy thì nhịn luôn đi.

Đạt đẩy ghế đứng dậy. Vừa nhìn thấy, bà Ngự đã hỏi chặn.

- Con chưa ăn xong mà đi đâu vậy?

- Con lên coi Liên sao rồi.

- Trăng sao gì ở đây? Nó làm nư đó! Không ăn một bữa cũng không đói chết được đâu. Hừ, mới có vậy thôi mà con lo lắng rồi, mai mốt nó leo lên đầu nó ngồi, nhà này không có cái thói sợ vợ đâu.

- Con chỉ lên coi thử Liên có đau gì hay không thôi, mấy bữa nay nhìn cổ như là không được mạnh cho lắm.

- Cái đó cũng tại nó thôi, lúc nào cũng buồn rầu ủ rũ, nó làm như nhà này đối xử tệ với nó lắm vậy. Kệ nó đi, chừng nào nó thấy đói thì nó ăn, lớn rồi chớ đâu phải con nít mà phải dỗ mới chịu ăn. Muốn nhõng nhẽo thì về nhà má nó mà nhõng nhẽo.

Lời nói của bà Ngự làm Đạt ngáp ngừng, anh ngồi lại định bụng là ráng ăn cho hết chén com nhưng anh không nuốt nổi, ngay sau đó, anh quyết định buông hẳn đĩa rồi bước thẳng lên lầu mặc kệ cái nhìn sắc bén của bà Ngự.

Mở cửa đi vào, Đạt thấy Liên ngồi trên mép giường nhìn ra cửa phía ban công đã được đóng kín.

- Sao không ăn cơm? – Đạt hỏi trống không.

- Không muốn ăn. – Liên cũng không buồn nhìn lại mà cứ thế trả lời.

- Định nhịn ăn tới chừng nào? Em có biết, độ rày, nhìn em ốm yếu lắm rồi hay không? Để người ta nhìn thấy lại nói là nhà này đối xử tệ với em lắm.

Liên chậm chậm nhìn Đạt với đôi mắt buồn rười rượi.

- Sao mình lại ra nông nổi như thế này hà anh?

Câu hỏi của Liên khiến Đạt phút chốc trầm ngâm.

- Là tại em hết thấy.

- Anh Đạt, nếu như anh không thể tha thứ chuyện của em, nếu như anh với em sống chung mà nhiều buồn khổ như thế này thì chúng ta đừng dây dưa thêm chi nữa. Anh cứ việc bỏ em đi, em không trách anh đâu. Nếu anh đã nói tất cả là tại em thì em cũng xin nhận hết lỗi về mình, anh cứ trả em về nhà mẹ, chớ sống chung mà nặng nề như vậy, em mệt lắm.

- Trả em về nhà mẹ?

- Phải, nếu anh muốn xé bỏ hôn thú, em không dám đòi hỏi điều gì, tiền và vàng cưới, tất cả sinh lễ, em sẽ trả lại hết cho anh, nếu anh muốn bắt đền thì em cũng chịu, chỉ xin anh nghĩ tình mình đã từng là vợ chồng mà đừng làm lớn chuyện.

- Em im đi!- Đạp hết lên muốn khan giọng.

Mắt Đạp long lên sòng sọc, từ đáy mắt có thể nhìn thấy con thịnh nộ bắt đầu kéo tới, đúng là anh rất đau khổ, rất tức giận khi anh biết Liên đã thất thân trước khi về với anh nhưng chưa bao giờ anh có suy nghĩ sẽ từ bỏ mối quan hệ của hai người, xé bỏ hôn thú là việc chưa bao giờ anh may mắn nghĩ tới. Vậy mà, điều này lại do chính miệng cô nói ra.

Đạp lại gần nắm lấy vai Liên, kéo cô đứng dậy đối mặt với mình.

- Đây là mong muốn lớn nhất của cô phải không? Trong lòng cô chỉ có điều đó thôi phải không? Cô không chịu nổi cảnh cô đơn một mình phải không? Cô thấy thằng Bửu vẫn còn có ý với cô nên cô muốn được tự do mà quay lại với hắn chứ gì?

Liên nhìn Đạp mà thẳng thốt.

- Không có. Em không hề nghĩ như vậy, em chỉ nghĩ nếu anh đã coi thường em, nếu anh coi em như một kẻ không xứng đáng thì buông tha cho em, điều đó cũng tốt cho anh. Anh sẽ không có gì vương bận, có thể đường hoàng mà cưới người khác xứng đáng hơn về làm vợ.

- Hừ, nói nghe tốt thiệt đó, cô gạt tui nữa hả? Tui quá rành thâm tâm của đàn bà mấy người. Suốt mấy bữa nay, cô qua lại với hắn, làm gì mà trong lòng cô lại không có sự nghĩ suy so sánh. Trong khi ngoài kia hắn vẫn không thôi quyến luyến nhớ nhung cô thì ở đây cô lại sống khổ sở, có phải hắn đã nói là hắn còn thương cô nhiều lắm, thậm chí hắn cũng không hề bụng tối chuyện cô đã từng có một đời chồng, có phải cô nghĩ nếu như đổi lại, chồng cô là hắn thì hắn sẽ sẵn sàng bỏ qua hết cho cô khi biết sự thật là cô đã thất thân trước khi về với hắn, đúng không?

Liên chưa từng nghĩ như vậy, trong lòng cô cho đến lúc này vị trí của Bửu vẫn không có gì thay đổi. Đối với cô, Bửu cũng chỉ là một người bạn, một người anh, Liên không hiểu tại sao Đạp lại có suy nghĩ như vậy. Liên thấy mệt mỏi. Trong khi con hôn ghen của Đạp thì cứ tăng dần, anh dùng đôi bàn tay to lớn nắm chặt Liên, lắc mạnh khiến cô choáng váng. Cô lấy hết sức vùng mạnh rồi hết lớn.

- Đúng. Anh ấy đã nói vậy đó, anh ấy sẽ không không để bụng bất cứ điều chi hết. Anh ấy khác xa anh lắm. Anh nói yêu em nhưng lại không thể nào tha thứ cho lỗi lầm mà chính bản thân em không hề có lỗi. Anh Đạp, anh luôn nói yêu em thì cứ sao lại không tin em, cứ sao không thể bỏ qua cho em? – Liên bắt đầu khóc.

- Tin? Làm sao tin? Làm sao bỏ qua? Nếu em nói thật với anh từ sớm thì...

- Thì mọi chuyện cũng không có gì thay đổi! Nếu anh vẫn là anh với tư tưởng hẹp hòi, ích kỷ và thứ tình yêu mà anh nói cũng chỉ là thứ tình yêu hiện hữu ở chót lưỡi đầu môi. Anh hỏi tại sao em không nói sớm hơn sao? Vậy tại sao anh không thử nghĩ cho em? Em biết nói thế nào đây? Em không hề có chuẩn bị gì thì được gả cho anh, sáng mai em xuất giá theo chồng thì tối nay em bị người ta làm nhục. Ngay cả thời gian để buồn, để đau, để khóc, để tìm người kể lể, em còn không có. Em phải nói thế nào? Và nói với ai đây? Nói thật với cha mà để cha mà thêm một gánh nặng nhọc nhơ, nói thật với gia đình anh để gia đình anh từ hôn rồi cả hai nhà, nhất là gia đình em lại thêm một lần nhục nhã, nói thật với anh khi mà hai đứa thậm chí còn chưa hiểu gì về nhau ngoài cái tên cái tuổi, đến khi em muốn nói thì đã trễ. Nếu ngày đó, anh đừng đồng ý chuyện hôn sự của hai nhà thì biết đâu bây giờ đã khác. Tại sao anh lại đồng ý khi mà mối quan hệ của hai gia đình không còn như trước, khi mà trong mắt gia đình anh, gia đình em đã không còn xứng đáng.

- Không phải đã nhiều lần anh nói với em rồi hay sao? Là vì anh yêu em.

- Em không tin!

- Tối bây giờ em vẫn không tin?

- Lẽ ra em đã tin nhưng bây giờ thì... em không tin nữa.

Lúc Đạp hệt hăng chơi vui khi hình ảnh của Liên trong anh sụp đổ thì đó cũng là lúc những cảm xúc vừa mới urom mằm cũng vỡ vụn giữa tim cô. Cô đối mặt với một thực tế quá đối phủ phàng, hóa ra tình yêu của người đàn ông chỉ có vậy, nó không đủ lớn để bao dung một lỗi lầm, chỉ vừa chạm đến vết bầm dơ, họ đã quay đầu lùi bước, vậy thì nói gì tới việc trèo đèo lội suối, vượt biển băng sông. Nỗi thất vọng khôn cùng khiến cô càng thêm đau khổ. Cô thật sự muốn kết thúc những chuỗi ngày nặng nề và cuộc sống không lối thoát như thế này.

Nước mắt Liên cứ thi nhau chảy trên khuôn mặt héo hon buồn bã, đôi bờ vai nhỏ run run làm lòng Đạp xiết bao thương cảm. Nếu như mỗi ngày cô sống trong âu sầu buồn bã thì anh cũng có sung sướng chi đâu, anh vừa giận, vừa buồn, vừa tức tối lại vừa yêu thương. Bao nhiêu hi, nộ, ái, ố cùng nhau ghim chặt trong tim làm trái tim bị dày vò mà quặn lên từng cơn đau đốn. Lần đầu gặp Liên, Đạp đã nghe tim mình rung động, chỉ có anh mới biết cái rung động dành cho cô khác xa với những cô gái khác, đó là thứ rung động từ sâu thẳm của tâm hồn, nó không chỉ làm người ta choáng ngợp ở giây phút đầu tiên mà còn khiến người ta quyến luyến mãi về sau như dòng nước trên sông không bao giờ ngừng chảy. Anh cố gắng mở cửa trái tim cô. Sau đêm ái ân nồng thắm, Đạp vừa bước chân tới đỉnh cao hạnh phúc thì liền bị ngã quỵ đau thương, anh hệt hăng chơi vui giữa yêu thương và oán hận. Những lần anh điên cuồng ép buộc cô cũng là những lần anh muốn cùng cô lấp đầy khoảng trống, muốn cùng cô tìm lại phút giây hạnh phúc nhưng không thể. Những cái ôm siết chặt, những nụ hôn mai mỉa cũng không làm sao hòa hợp hai tâm hồn. Cô phản kháng cự tuyệt thì anh giận dữ, cô im lặng tuân theo thì anh lại khinh khi, đầu óc anh cứ thế quay cuồng trong khổ đau mà chưa tìm ra lối thoát.

Lời Liên nói khiến tim Đạp tràn ngập đau thương và hệt hăng, anh lặng yên hồi lâu, không phải để nghe cô khóc, cũng không phải để xét lại tình cảm của mình, chỉ là trong phút chốc, trái tim lại trở nên mềm yếu, thì ra, cô đã từng tin anh, tin là anh yêu cô, nhưng bây giờ, cô không còn tin điều đó nữa. Tim anh bỗng nhói lên như thể anh vừa đánh mất một thứ vô cùng quý giá. Có lẽ nào, cô sẽ vĩnh viễn vượt khỏi tầm tay; có lẽ nào, Liên sẽ không bao giờ đoái hoài tới anh nữa. Bối, nếu niềm tin mất đi thì khó mà tìm lại.

Nhìn Đạp tỏ ra lơ đãng, Liên đẩy mạnh anh ra rồi vùng chạy thật nhanh nhưng vừa chạy ra khỏi cửa thì Đạp đã đuổi kịp, anh nắm lấy cổ tay Liên lôi cô ngược về phòng.

- Anh Đạp buông em ra, em không phải là tù nhân của anh.

- Nhưng em là vợ anh.

Trước đó, lời nói và thái độ của Liên đã khiến lòng Đạp mềm lại nhưng hành động phản kháng của cô như gió mạnh qua thỏi ngọn lửa chỉ vừa suy yếu khiến nó có dịp bùng lên, cháy lan tràn.

Tại sao cô lại nghĩ là anh không yêu cô? Những gì anh đã làm và cả cái đêm hôm ấy, cô chưa nhìn ra được là anh yêu cô sao? Sao cô lại không chịu hiểu nguồn gốc cơn giận dai dẳng là từ đâu? Cô có thể dễ dàng rời bỏ anh vậy sao? Anh thì nhất quyết không bao giờ cho cô trốn thoát, cô không chỉ không thể trốn thoát khỏi ngôi nhà này mà cô còn không được phép trốn thoát khỏi cuộc đời anh. Không được phép dù trong suy nghĩ. Nhưng cô đã nói ra rồi, suy nghĩ đã biến thành lời nói và sắp trở thành hành động nếu anh không ngăn cản kịp thời.

Đạp quăng mạnh Liên vô phòng. Anh quăng mạnh tới nỗi cô bị té xuống nền nhà. Liên cố hết sức đứng lên để chen ra phía cửa nhưng bị Đạp ngăn lại, anh nắm lấy cô rồi ép chặt cô vào cánh cửa, hai bàn tay chạm vào cơ thể một cách thô bạo, không một chút dịu dàng, từ nơi bàn tay đi qua đều để lại dấu hằn bầm đỏ.

Quần áo cả hai bị anh xé toạc, rơi vãi xuống nền. Anh xóc cổ lên rồi quăng xuống giường lần nữa. Liên co người vì đau. Cô xoay người định trốn nhưng chưa kịp bỏ đi, anh đã quỳ

thăng lên giường, đôi bàn tay to lớn siết lấy hông cô ghì lại. Từ phía sau, anh đẩy mạnh. Liên hét lớn vì đau. Liên không cách nào chống cự, đành ngửa mặt lên mà khóc, cả người cô đổ bẹp xuống. Đạp nắm eo lật người cô nằm ngửa lại. Liên co chân lùi vào trong. Đạp tiến theo cô tới tận vách tường. Liên không còn đường để thoát, cô đá chân vùng vẫy. Những cú đá ấy đối với anh như những cái búng tay, chẳng thấm là gì. Anh nắm gối cô dang rộng ra hai bên rồi đem cả người quý vào giữa. Hai đùi anh luồn dưới đùi cô, kẹp chặt hai bên hông, hai tay anh chống xuống hai bên eo cô, phần dưới thân bị anh áp vào khít khao, không một kẽ hở, cô bị anh khóa chặt. Tay và chân cô không bị trôi hay nắm giữ, chúng vẫn được tự do nhưng chúng chẳng thể làm gì, ngoài việc quơ quào trong không trung, chúng có thể đung đưa theo nhịp rung của cơ thể. Trong tư thế này, Liên không thể làm gì ngoài việc vận người phản kháng, nhưng càng vận người thì càng tạo cơ hội anh thâm nhập thêm sâu, càng cố gắng co bóp chặt chẽ để ngăn cản anh đi vào thì anh càng thêm cuồng dã. Sau một hồi chống trả vô ích, cô nằm yên bất lực. Khoảnh khắc sau một hồi lâu cũng tìm đến nhưng chúng không thể xoa dịu cơn đau lúc này.

Từ sau cái đêm mật ngọt đầu tiên, Đạp đã trở nên lạnh lùng và xa cách. Liên cũng không dám nói gì, cô âm thầm để ngày tháng trôi qua. Cũng có những đêm, trong cơn say, anh không kiềm chế được bản thân mình mà chạm tới cô thô bạo. Nhưng những lần đó không khủng khiếp như lần này. Cô thấy đau khắp cơ thể, trong đầu cô phảng phất hình ảnh của anh trong đêm đầu cả hai cùng trao gửi, anh nói, anh không muốn làm cô đau, anh không muốn làm cô sợ, từng lời từng lời trượt trên môi, lượn trong không khí như lại khắc ghi vào tâm khảm, bây giờ không còn gì cả, chỉ còn lại nỗi đau đớn tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Nếu vì yêu mà không buông ra được thì hà cớ gì phải vui dập nhau chi

Đạp không dám đối diện với Liên trong lúc này, tự bản thân anh cũng thấy xấu hổ cho hành động của mình. Suy nghĩ một lát, anh đưa tay đặt xuống vai cô. Liên vội rút vai lại rồi né ra để tránh anh cho thật xa như cố tránh một kẻ hung đồ gian ác. Đạp không ép cô, anh rút tay lại rồi ngậm ngùi ra khỏi phòng.

Trước khi ra khỏi nhà, Đạp xuống phía nhà bếp dặn dì tám, cứ cách khoảng nửa tiếng hay một tiếng gì đó là bụng com cho Liên một lần, để cô muốn ăn lúc nào thì ăn. Căn dặn xong thì anh nhìn mọi người rồi nghiêm giọng.

- ở nhà, không ai được phép mở cửa cho cô, cô mà trốn đi là biết tay tui.

Ngôi nhà trở nên vắng vẻ và tĩnh lặng. Lê bụng com lên cho Liên, cô chỉ đứng ngoài cửa kêu mấy tiếng, lần đầu Liên nói không muốn ăn, đến lần sau không nghe tiếng Liên trả lời, cô nhanh chóng đem com xuống rồi không chịu lên nữa. Dì tám phải sai Nhanh bụng com lên phòng Liên lần nữa. Bà nghĩ, có bụng com thì Liên cũng không chịu ăn, cứ bụng com liên tục như vậy thì đúng là hơi mất công nhưng Đạp đã dặn thì bà phải làm theo. Nhanh đứng ngoài cửa kêu Liên mấy tiếng nhưng đợi thật lâu mà không thấy Liên trả lời, chốt cửa bên trong không gài, chỉ có ổ khóa bên ngoài ngăn không cho cửa mở ra mà cánh cửa phòng không đóng kín nên tạo ra một khe hở lớn, Nhanh ghé mắt qua khe thì thấy Liên đang nằm trên nền nhà, móng tóc dài xõa ra rũ rượi, nó hoảng hốt chạy xuống nhà sau nắm chặt tay dì tám.

- Dì tám ơi, mợ ba bị làm sao rồi?

- Bị làm sao là làm sao? – dì tám giật mình hỏi lại.

- Con không biết, con chỉ thấy mợ nằm im, kêu thế nào cũng không dậy.

- Hay là mợ đang ngủ?

- Hồng phải đâu, mợ nằm dưới nền, mợ bị xiêu chớ hồng phải ngủ đâu.

Dì tám nghe xong cũng lật đật theo Nhanh lên phòng, nhìn qua khe hở đúng là Liên đang đã bị ngất. Bà hoảng sai Nhanh đi báo cho bà Ngự nhưng bà Ngự lại không có nhà. Bà liền nghĩ tới Đạp.

- Đi kêu cậu ba về, mau đi, nè, cầm tiền đi xe cho lẹ.

Dì tám lấy từ túi áo mấy đồng bạc đưa Nhanh, nó lật đật chạy đi, được vài bước rồi lật đật chạy vào, áp ứng.

- Con không biết cậu ở đâu.

- Giờ này thì cậu ba ở ngoài sở xe chớ ở đâu.

- Nhưng con không biết sở xe ở chỗ nào hết.

- Thiệt tình à, con Lê ở đâu?

- Dạ, con không biết.

- Còn mấy đứa khác.

- Cũng không thấy.

- Thôi, đưa tiền lại đây để tao đi cho lẹ, thiệt bức mình, lúc cần thì không thấy ai – bà lấy tiền từ trong tay Nhanh rồi cầm chìa khóa đưa nó – mở cửa rồi vô lo cho mợ, đi đi nhanh rồi về liền.

- Lo là lo làm sao hà đi? - Nhanh không biết phải lo như thế nào.

- Mở cửa, diu mợ lên giường nằm rồi muốn làm gì đó thì làm, không thì đợi tao về – trong lúc lúnh huyễn, dì tám cũng không biết phải chỉ cho Nhanh làm những gì, bà nói qua loa rồi chạy đi.

Dì tám chạy nhanh xuống lầu rồi ra khỏi cửa, đáng dấp bà mập mạp nên chạy được vài bước là bà ngưng lại thở, thở xong mới chạy tiếp, đi thêm một đoạn tới đường lớn, bà bắt xe ngựa đi thẳng tới chỗ Đạp. Đi vào sở, bà cũng không kịp chào hỏi gì, đi tới cửa phòng làm việc của Đạp nắm cửa cửa đẩy vào mà quên cả việc gõ cửa. Đạp đang ngập chìm trong đóng sổ sách nhưng vừa nghe Liên bệnh là anh lập tức bỏ hết để về nhà.

Khi Đạt mở cửa thì thấy Liên nằm bất động như lờ đi tắm nói, trên đường về Đạt nghĩ có thể do Liên không chịu ăn nên cô bị mất sức, cô vốn đã ốm, sau ngày về làm dâu thì càng thêm tiêu tụy, nhưng với cảnh tình trước mắt thì hình như không phải vậy, Đạt càng thêm lo lắng, mặt anh bắt đầu tái xanh, anh đưa tay bế Liên lên giường, phần dưới người Liên dường như là có rất nhiều máu. Vì cô mặc quần đen nên khi máu chưa ra nhiều thì khó nhìn thấy, tới khi máu ra ướt nền gạch, thấm vào vạt áo thì mới thấy rõ ràng. Nhanh nhìn thấy cũng hoảng sợ vô cùng, nó bật khóc.

- Cậu ơi, mẹ..., em không biết mẹ bị chi hết, đi tắm biểu em dìu mẹ lên giường rồi thay đồ cho mẹ nhưng em kêu hoài mà mẹ không dậy, em...

- Sao em không kêu ai đó lên phụ.

- Em có kêu nhưng chị Năng thì nói có công chuyện còn chị Lê thì sợ máu nên ai cũng không chịu phụ em hết.

Nhanh cũng chỉ là đứa con nít mười ba tuổi, nên khi gặp cảnh như thế này nó cũng không biết phải làm gì ngoài việc khóc. Thấy quần áo của Liên bị dơ, nó định thay dùm cô nhưng vừa cởi được vài cái nút thì tay nó run lên, nó vừa sợ vừa ngượng rồi không làm được gì nữa.

Tiếng khóc làm cho Đạt thêm rối rắm, Anh nạt Nhanh.

- Nín đi, mở cửa tú lấy cho mẹ bộ quần áo khác với mấy cái khăn rồi xuống nhà dưới đem nước nước sạch lên đây, lẹ lên.

Nhanh dạ một tiếng rồi lập tức làm theo.

- Đi ra ngoài đi, đóng cửa lại cho cậu.

Sau khi cửa đóng lại, Đạt nhanh chóng lau sạch vết máu trên người Liên rồi thay quần áo, xong xuôi mới bế cô đặt lên giường. Vừa ngay sau đó, đi tắm dần theo bác sĩ tới khám. Trong lúc mọi người đứng chờ bên ngoài, Nhanh thuật lại cho đi tắm nghe những gì nó thấy. Khi nghe Nhanh nói xong thì bà lập tức ra về đêm chiều rồi nói nhỏ như thì thầm.

- Bây kể tao nghe sao giống như mẹ bị sảy thai quá vậy đa. – Dù bà chưa hề trải qua một lần sanh đẻ nhưng với bề dày kinh nghiệm từ cuộc sống bà cũng biết đôi chút về điều này.

Đạt nghe đi tắm nói mà như có tiếng nổ thật lớn bên tai, tâm trí anh bắt đầu hoang mang, cảm giác hối hận của kẻ vô tình gây tội lỗi, anh tự hỏi phải chăng chính mình ra tay giết chết một sinh linh bé nhỏ, hơn thế nữa, đó lại là con của anh và Liên. Đạt chạy tới bên Liên nắm lấy bàn tay cô đang lạnh ngắt, màu da trắng bệch, anh nhìn cô như sắp khóc, môi run run thì thầm gọi tên cô.

- Liên, anh xin lỗi, em tỉnh lại đi, anh không cố tình đâu em.

Trái tim anh quặn đau theo từng nhịp đập, một nỗi sợ bao quanh, nếu như Liên có bề gì, nếu như cô không bao giờ mở mắt, thì anh sẽ hối hận ăn năn suốt cả đời; Và hơn thế nữa, anh không biết làm sao đối diện với cuộc sống phía trước, cuộc sống không có cô, một cuộc sống trống trải với cô đơn, khô cằn và sỏi đá.

Nhanh cứ đứng bên cạnh đi tắm mà khóc thút thít, con bé mới lớn, ngây thơ, trong sáng, nhìn cảnh tượng Liên toàn thân bất động, trên người dính đầy máu, nó không khỏi bàng hoàng.

- Đi tắm, liệu mẹ ba có chết hay không đi? – Nhanh rụt rè hỏi đi tắm.

- Ê, đừng nói gờ, mẹ ba không sao đâu. – Đi tắm nạt Nhanh.

- Lần trước con nghe nói vợ anh Sứ cũng như vậy rồi chị ấy chết.

- Im đi, ông đốc tờ đang coi bệnh, chưa chi mà bây đã nói tùm lum – đi tắm lẩm lét nhìn Đạt, biết anh đang lo lắng, bà gắt Nhanh một tiếng, bản thân bà cũng hiểu người phụ nữ trong những hoàn cảnh như thế này thì cũng như đang đương đầu cùng cái chết.

Đạt nghe Nhanh nói tới chữ chết thì mặt anh liền biến sắc, anh không nghĩ là cô lại có thể lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm đến vậy, anh nhìn qua bác sĩ, khi ông kéo ống nghe từ tai xuống cổ, nhìn Đạt với ánh mắt chia buồn.

- Chị nhà bị hư thai, là do chị nhà yếu quá cộng thêm với việc bị chấn động mạnh, nhà đông người mà sao đẻ lâu vậy, máu ra nhiều quá làm chị nhà đã yếu càng yếu thêm.

- Vậy, vợ tui đau có nặng không hả ông đốc?

- Nếu cái bầu còn nhỏ thì sẽ không sao đâu, chỉ cần bồi bổ và nằm nghỉ là được, còn nếu cái bầu lớn hơn thì khả năng nguy hiểm cao. Bây giờ tới ngày mai nếu vợ anh không làm sót thì coi như bình an, không thì.., để qua đêm nay coi sao đã.

Lời kết luận của bác sĩ cứ như bản án dành cho anh. Đạt quay người tới ngồi cạnh bên cô, nắm chặt lấy tay cô, khẽ đưa tay vuốt một bên mặt, nhìn đôi mắt nhắm nghiền trên khuôn mặt xanh xao, Đạt thấy môi mình khô khốc, tâm trạng của anh lúc này khó chịu muôn phần. Trái tim anh đau vì thương cô là một lẽ, còn lẽ khác thì anh đau cho niềm hối hận, ăn năn và tự trách. Sự tiêu tụy của cô, nét âu sầu đăm đăm mỗi thiếu hần nụ cười của cô, tất cả là do anh mà ra. Nếu vì yêu mà không buông ra được thì hà cớ gì phải vui đập nhau chi, dầy vò nhau có ích gì ngoài việc cả hai cùng đau khổ. Giận cô có ích gì, dằn vặt cô anh có vui chi. Anh có được gì sau những ngày nhằn chìm nhau trong đau khổ. Chỉ có nỗi đau lớn dần thêm và khoảng cách giữa anh với cô ngày càng thêm rộng. Đó đâu phải là điều anh muốn. Anh đã làm mọi thứ để cô được tình cảm của cô, có sao lại lạnh lùng mà vuốt mắt. Nếu phải sống xa cô, không, đó là điều anh không bao giờ muốn, dù là trong suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Anh ghen hay là ghét em

Cả đêm như kéo dài dằng dặc, Đạt vô cùng lo lắng, lòng anh cứ bồn chồn không yên, anh liên tục đưa tay mình đặt lên trán Liên rồi sờ lại trán mình, mỗi lần cảm nhận thân nhiệt cô bình thường là mỗi lần anh thấy trong lòng hoan hỉ. Mỗi giây mỗi khắc cứ chậm chậm trôi qua, trái tim nặng nề như có hàng ngàn tảng đá. Lo âu, buồn bã, hối hận, ăn năn, hờn ghen, oán trách, tất cả kéo đến như đêm đen trùm phủ không gian đề rồi ánh sáng xuất hiện giữa bầu trời đen thẳm, ánh sáng mang tên tình yêu, thứ duy nhất có thể dẫn lối soi đường cho con tìm trong con mù mịt. Nó giúp người đàn ông biết mình đã sai, cũng như biết mình cần gì và muốn gì.

Khi trời sáng cũng là lúc Đạt cất được gánh nặng trong lòng, cả đêm Liên vẫn không bị sốt, cô không còn trong cơn nguy kịch nhưng cô vẫn chưa tỉnh hẳn, đôi lúc mắt cô mở lờ mờ, thời gian chỉ đủ để cô uống chút nước rồi lại tiếp tục nhắm nghiền, điều đó làm anh không thôi lo lắng, anh không ăn không uống tiếp tục trực bên giường, mắt anh đỏ hoe vì cả đêm

không ngủ, thân thể gầy hần vì cả ngày không ăn, khuôn mặt hốc hác vì nỗi lo âu mòn mỏi.

Khi ánh hoàng hôn hắt qua cửa sổ, Liên choàng mở mắt, cô nhớ rất rõ, buổi trưa khi Lê gõ cửa phòng, lúc đó, cô thấy bụng mình bắt đầu quặn thắt nên cô nói không muốn ăn, khi Lê đi rồi con đau càng lúc càng dữ dội, cô đi tới cánh cửa nắm chốt mở ra nhưng cánh cửa vẫn bị khóa, muốn lên tiếng kêu lớn nhưng không còn đủ sức, cô đành quay về giường nằm, nhưng cô đi được nửa chừng thì bị té. Cô có cảm giác ẩm ướt phía dưới, máu bắt đầu xuất hiện, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô lịm đi không biết gì nữa. Đôi lúc mơ màng, cô nghe tiếng ai kêu tên mình, cô cũng cảm nhận được hơi nóng bàn tay ai đó đặt trên trán nhưng cô không sao mở được mắt. Và bây giờ, khi mở mắt ra, Liên thấy mình đang nằm trên giường, con đau có phần dịu bớt nhưng cơ thể cô bủn rủn không còn chút sức lực. Hơi nghiêng đầu qua phía mép giường, cô thấy Đạt đang ngồi gác đầu lên giường, tay anh nắm chặt lấy tay cô.

Liên khẽ cựa người rồi khẽ rên một tiếng. Nghe tiếng Liên, Đạt giât mình tỉnh dậy, anh vội vã ngồi lên giường để nhìn cô cho kĩ rồi nắm tay cô mà áp lên má mình, khóe miệng anh không giấu được nỗi mừng vui hân hỷ như vừa trải qua một cơn nguy biến, từ đây mắt, sự xúc động dâng lên như có giọt lệ sắp tràn ra, khiến mắt anh nhìn uơn ướt.

- Liên, em tỉnh rồi, em không sao rồi, anh mừng quá Liên ơi, em thấy trong người ra sao, uống nước không để anh rót cho em?

Liên không trả lời, cô buồn bã nhìn anh rồi quay mặt vào vách tường.

- Em không uống hà, để anh kêu người đem cháo cho em ăn nha.

Khi đi tám bụng tô cháo còn nghi ngút khói vô phòng, Đạt bụng tô cháo, tay cầm muống quậy cháo thành những vòng tròn, miệng thổi liên tục cho cháo bớt nóng, sau đó, anh mới nắm nhẹ vai cô mà gọi.

- Liên, ăn cháo nha em. Cháo nguội rồi nè. Em quay qua đây để anh đút cháo cho.

Liên vẫn không trả lời, cô nằm yên không nhúc nhích, Đạt biết cô giận anh.

- Em yếu lắm, phải ăn uống cho lại sức, em có giận gì thì cứ giận nhưng đừng nhịn ăn như vậy, phải khỏe lại thì mới có sức chửi anh, đánh anh cho hả giận chứ, Liên, ăn một tí đi em

Liên vẫn lặng im quay mặt vô trong, thấy vậy, đi tám mới đi tới bên cô.

- Cậu ba lo cho mợ lung lắm, cậu thức suốt đêm qua trông chừng mợ đó, mợ ráng ăn đi, ăn một chút thôi cũng được mà, đừng cho cậu đỡ lo.

Liên vẫn quay mặt vào trong mà trả lời.

- Thiệt hà dì, nhưng tui không cần ai lo cho tui hết, nhứt là cậu ba của nhà này, tui đâu có xứng đáng, làm nhọc lòng anh là tui có lỗi, tui không gánh nỗi đâu.

Đi tám nghe Liên nói xong thì nhìn qua Đạt, anh buồn bã đưa tô cháo cho bà.

- Chắc cô ấy giận tui mới không thèm ăn, vậy thì đi đút cổ ăn dùm tui đi.

Đạt đứng khoanh tay dựa lưng vào kệ sách mà hút thuốc, mắt anh cứ nhìn về phía cửa phòng, một lát sau đi tám cầm tô cháo đi ra. Thấy anh, bà dừng lại nói.

- Cậu ba, mợ ăn xong rồi.

Đạt tiến lại gần đi tám, nhìn tô cháo trên tay bà chỉ vui đi một ít, lòng anh không khỏi lo lắng.

- Ăn ít vậy sao?

- Mợ còn đương yếu lắm đa, ăn vậy là được rồi. Cậu ráng an ủi rồi đỡ dành mợ, vợ chồng mà, giận không lâu được đâu.

- Nhưng mà, đúng là tui quấy lung lắm, tui nghĩ, Liên khó mà nguôi giận đi tám à.

- Không có đâu, đồn bà mà, tuy tui không có chồng nhưng tui biết, đồn bà coi vậy mà hay mềm lòng lắm đa, chỉ cần chồng chịu dỗ ngọt vài câu là xong hết à.

- Vài câu thôi sao? Dĩ cũng thấy rồi đó, nhìn mặt tui mà cổ còn không muốn thì làm gì mà dễ vậy.

- Ờ thì, tui chỉ nói vậy thôi, còn dễ hay khó là tùy cậu nữa chứ. Nhưng theo tui, quan trọng nhứt vẫn là người chồng cậu à, ai làm vợ mà không muốn được chồng thương, tuy không ai dám nói thẳng nhưng ai cũng mong muốn điều đó hết.

- Thì tui cũng thương cổ mà dì.

- Tui biết nhưng thương thì phải làm sao cho người ta thấy là mình thương chứ, cậu thương mợ thì cậu phải làm cho mợ thấy, có vậy thì mợ mới nguôi giận được chứ.

Đạt gạt đầu rồi đi tới giường, anh ngồi xuống nhẹ nhàng, trong phút chốc, anh cũng không biết mình phải nói những gì. Chuyện xảy ra đã khiến con giận của anh với cô bỗng nhiên bay mất, trong anh bây giờ chỉ còn sự hối lỗi với ăn năn.

- Giận anh lắm hà Liên? anh cũng giận mình lắm, lẽ ra không nên thô bạo với em, em có bầu mà sao không chịu nói với anh, nếu anh biết thì...

- Anh nói gì, em có bầu? – Liên đột ngột quay qua Đạt.

- Em cũng không biết hà?

Liên ngờ ngàng, cô hoàn toàn không biết gì về việc đó, trong vài ngày gần đây, cô thấy hơi mệt mỏi nhưng đôi khi sức khỏe không tốt thì mệt mỏi chỉ là bình thường. Cô không hề biết rằng mình đã có mang. Ngày hôm qua, khi giằng co với Đạt, cô thấy mình mệt hơn rất nhiều rồi bụng cô bắt đầu đau, con đau càng thêm quặn thắt khi Lê bụng com lên, con đau khiến cô không thiết gì ăn uống, cô không còn sức để kêu la, cô chỉ có thể rên khe khẽ nhưng Lê không thèm quan tâm, có lẽ nó nghĩ cô chỉ làm nũng bỏ ăn nên không nói việc cô bị đau, rồi con đau càng lúc càng kinh khủng, cô ngất lịm đi cho tới khi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên giường, Đạt thì ngồi bên cạnh. Sau khi nghe anh nói, cô lờ mờ đoán được tình trạng của mình.

- Nếu như vậy thì em bị gì, em bị gì? Còn con của em, nó sao rồi, anh nói đi. – dù anh không có lời nào xác nhận nhưng nhìn biểu hiện của anh thì chuyện mà cô nghĩ đã là sự thực. - Có phải em bị sảy thai không, con em mất rồi phải không, anh nói đi, đúng không?

Đạt nhìn cô mà buồn bã gạt đầu, tình mẫu tử thiêng liêng bỗng dưng xuất hiện khiến tim cô nhói nhói, một cách vô thức, cô đưa tay ôm lấy bụng, đã từng có một sinh mạng trong bụng

cô sao, tại sao cô lại vô tâm mà không biết tới sự tồn tại của nó, có phải vì vậy mà nó giận, nó bỏ cô không. Nỗi đau của sự mất mát khiến cô không được mà bật khóc thành tiếng. Đạt xích lại gần, anh cúi người xuống ôm Liên vào lòng vỗ về. Liên tựa người để kháng cự nhưng cô quá yếu ớt nên không làm được gì.

- Anh xin lỗi, xin lỗi em thật nhiều, tha thứ cho anh, em đừng khóc, em còn yếu lắm nên ráng mà tỉnh dưỡng, em đừng vì giận anh mà không ăn uống, em mà có bề gì thì..

- Anh mà cũng lo cho em sao, em mà chết thì anh sợ lương tâm mình cắn rứt không yên chứ gì?

- Còn hơn thế nữa, em biết không Liên, từ hôm qua đến nay, anh tự dằn vặt mình nhiều lắm nhưng không phải vì anh cắn rứt lương tâm mà vì anh sợ, nỗi sợ duy nhất trong anh cho tới lúc này, đó là sợ phải mất em mà thôi Liên à. Em biết là anh yêu em mà, anh chỉ không muốn em có cái gặp tên Bửu mà thôi, mấy bữa đó, em giận dữ không nói chuyện với anh, còn tới nhà hăm liên tục nên anh ghen, là tại anh ghen.

- Anh ghen hay là ghét em?

- Sao em lại nghĩ là anh ghét em?

- Vậy thì em phải nghĩ như thế nào, không phải em không nói chuyện với anh mà anh không chịu nói chuyện với em, từ bữa đó tới nay, anh có bao giờ nói chuyện với em đâu, mà nếu có nói thì chỉ toàn là nạt nộ với là mắng, nếu chuyện ngày hôm nay không xảy ra thì anh sẽ trừng phạt em tới suốt đời phải không?

- Sao lại là trừng phạt chứ hả em, em đừng nói hai tiếng nặng nề như vậy.

- Sau những chuyện anh làm, sau những gì mà anh nói thì anh thấy hai tiếng đó nặng nề lắm sao? Vậy còn những lời anh đã nói với em, sự xúc phạm đối với cha mẹ em, nó có nặng nề không anh?

- Liên, đó là những lời nói trong lúc nóng giận, nóng giận luôn khiến con người ta thiếu suy nghĩ, người ta cố tình nói những lời đau đớn chỉ để làm tổn thương nhau mà thôi.

- Không, anh nóng giận nhưng đó không chỉ là những lời thiếu nghĩ, đó là suy nghĩ thật của anh về em, về gia đình em. – Liên vừa nói vừa lau nước mắt - Anh biết không hả Đạt, dù em được gả về đây chỉ vì hoàn cảnh, dù lúc đó, em không hề có một tình cảm gì với anh nhưng em luôn biết mình đã là một người vợ nên em chưa hề có một suy nghĩ gì là sẽ không chung thủy với anh. Việc anh không ép buộc mà chờ đợi em, nó đã làm em cảm động biết bao nhiêu. Dù khi cùng với anh, em không còn là cô gái còn trong trắng nhưng nó không khác gì lần đầu tiên. Bởi vì lần đầu tiên của em bị người khác tước đoạt đi bằng sức mạnh, cảm giác của em lúc đó không gì khác hơn là nỗi kinh hoàng, bất lực, đớn đau và ô nhục. Em chỉ mong đêm đó chưa bao giờ xảy ra, mong nó chỉ là cơn ác mộng. Đó là lí do mà đêm đầu dọn vào đây, em đã sợ anh tới vậy, nỗi đau của đêm đó luôn ở trong em. Cái đêm mà em với anh gần gũi lần đầu, cảm xúc mà anh cho em thật khác, anh nói em anh yêu em, anh nói em hãy tin anh, anh nói nó sẽ ngọt ngào, em đã tin và nó thật sự ngọt ngào, em không thấy đau nữa. Đối với em, cái đêm cùng anh mới là đêm đầu tiên thật sự của cuộc đời con gái, là đêm hiến dâng và trao tặng, cảm xúc của em là chân thành, nó xuất từ trái tim em, từ sự ngỡ ngàng của người con gái trong khi biết mình trở thành người vợ, từ rung động được tạo ra bởi chính vòng tay anh, từ bờ môi anh, vậy mà, - đang nói thì Liên khóc nức lên. Đạt đưa tay ôm lấy khuôn mặt bị thương đang chìm trong uất nghẹn. Nước mắt anh cũng bắt đầu chảy xối.

- Liên, đừng nói nữa mà em, anh xin em đừng nói nữa.

- Vậy mà, anh lại nói là em giả tạo, anh cho em là à đàn bà phóng túng quen lừa gạt. Anh si nhục em một cách lạnh lùng và tàn nhẫn.

Những lời này từng là lưỡi dao khứa vào tim Liên thì bây giờ nó là ngọn roi quất ngược vào tim Đạt. Anh chỉ nghe lại thôi mà còn thấy khó chịu, thì thử hỏi, ngày hôm ấy, Liên đã đau đớn tới dường nào.

- Liên, em hãy nghe anh đi, quên nó đi em, đừng để những lời ấy ở trong lòng nữa, hãy cho anh một lần được rút lại những lời nói của mình, em hãy coi như anh chưa từng nói. Em cũng biết anh giận là vì sao rồi đó, vì cảm xúc dành cho em đêm đó là vô cùng chân thật, là huyền diệu thanh cao, em hãy lưu giữ những giây phút ngọt ngào ấy thôi, đừng nhớ những gì sau đêm ấy, được không em?

- Em không làm được, anh Đạt, cái đêm ấy càng ngọt ngào bao nhiêu thì cay đắng, bề bộn mà anh cho em càng tăng lên gấp bội. Chính anh nâng em lên chín tầng trời rồi chính anh đẩy em xuống mười hai tầng địa ngục. Anh làm em đau lắm.

- Anh phải làm sao, làm sao hả em? Như em đã nói, nếu trước đó ngọt ngào bao nhiêu thì sau đó cay đắng là gấp càng nhiều, vậy thì, em hãy thông cảm cho anh, chính anh cũng là kẻ phải nhận về cay đắng. Anh cũng khổ sở lắm Liên à, anh không hề có ý trừng phạt em đâu. Thấy em buồn, thấy em khóc, anh cũng xót xa lắm, anh muốn đi tới ôm em, muốn cả hai hòa thuận như trước, nhưng lúc đó, anh chưa thể vượt qua được cái suy nghĩ ngu ngốc của mình.

Vừa lúc đó, bà Ngự vội đi tám bước vô phòng, bà Ngự nghe nói là Liên sảy thai nên lên thăm hỏi, vừa bước vô đã thấy Liên với Đạt cùng nhau nước mắt lưng tròng, bà thờ dãi rồi nhẹ nhàng an ủi cả hai.

- Chuyện đã lỡ rồi, hai đứa đừng có buồn nữa, lần sau phải ráng giữ. Mà bây cũng khờ quá vậy Liên, có chửa mà cũng không biết.

- Mẹ đừng khóc nữa, đàn bà mới sảy thai còn yếu lắm, khóc nhiều không tốt đâu, lỡ máu sản hậu lên thì khó lắm đa.

Nghe lời nhắc nhở của dì tám, Đạt choàng tay lấy ôm vai Liên, từng ngón tay phẩy nhẹ dưới bờ mi như muốn ngăn những giọt nước mắt kia đừng chảy nữa, rồi anh nắm chặt tay cô.

- Đừng khóc nữa em, ráng nghỉ cho khỏe đi, rồi thì, vợ chồng mình sẽ nói chuyện sau, anh sẽ nghe hết những gì em nói, dù đó có là những lời cay đắng nhất, cho dù em có trách anh như thế nào cũng được, chỉ xin em đừng khóc nữa.

Liên đang trong cơn xúc động, bao nhiêu nỗi niềm, bao nhiêu uất ức muốn được tuôn ra nhưng dì tám và má chồng cô đang ở đây nên cô không thể nói thêm gì được nữa, cô chỉ nhìn anh rồi rầm rứt khóc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nếu không có cô trong đời, thì tự tôn đó cũng chẳng để làm gì

Đạt đỡ lưng Liên để cô nằm nghỉ. Nhìn cô mệt mỏi xanh xao trên giường mà lòng anh không khỏi xót xa. Anh nhớ lại cái ngày anh trông thấy cô lần đầu tiên, hồn nhiên và tươi trẻ, cái hồn nhiên của gái xứ miệt vườn, cái tươi trẻ của tuổi thanh xuân thơm ngát. Bông sen tinh khôi giữa đồng ruộng mênh mông, những bông gầy giữa bầu trời lộng gió, thật dịu dàng mà cũng thật thanh cao, cô như nụ cười không rộn ràng ồn ào mà chỉ dịu dàng nhẹ nhàng, cô như câu hò giao duyên giữa bầu trời yên ả khiến trái tim mang nhiều sôi động hào hoa phút chốc

mà lạc nhịp không ngờ. Không ai có thể nghĩ rằng Đạt yêu Liên từ trước khi cưới. Và chính anh cũng đôi lần tự mình phủ nhận điều đó. Anh đâu có ngờ, chỉ từ những cảm xúc bất chợt, từ nỗi nhớ bằng làn ban sơ mà tình yêu lại được nhóm lên nồng cháy. Tất cả là vì yêu, nếu không yêu thì anh đâu chờ đợi, nếu không yêu thì anh đâu cố gắng chinh phục trái tim cô, nếu không yêu thì anh đâu ghen tức, nếu không yêu thì anh đâu thất vọng bởi đêm đầu tiên của cảm xúc, nếu không yêu thì anh đâu phải sợ mất cô.

Hóa ra là yêu nên anh mới có nhiều mâu thuẫn tới vậy. Cái mâu thuẫn của một người đàn ông kiêu hãnh và một kẻ muốn yêu điên cuồng. Những ngày đầu, Liên luôn thờ ơ, tránh né anh. Sĩ diện bản thân không phép anh có hành động bày tỏ trước mặt mọi người. Anh sợ mang tiếng là sợ vợ. Thêm vào đó, hoàn cảnh khi về làm dâu của Liên lại mang theo nhiều rạn vỡ. Chỉ cần thấy ánh mắt của bà Ngự cũng đủ hiểu, cuộc sống của Liên không thể tránh được nhiều uất ức, kèm theo đó là tâm trạng cố hữu của mọi bà mẹ trên đời, thương con, muốn con cưới vợ lấy sự yên tâm. Đạt nghĩ, nếu vội vàng che chở cho cô chỉ càng khiến cho nỗi sợ của má anh nhanh chóng trở thành sự thật trong lòng bà, điều đó sẽ khiến bà càng thêm chán ghét con dâu, đồng nghĩa với việc, cô càng khó sống. Đạt không muốn phải sống trong cảnh làm người đứng giữa mâu thuẫn của mẹ chồng nàng dâu. Anh muốn yêu cô nhưng lại không muốn tự tổn dần ông của mình bị đánh mất. Nhưng nếu không có cô trong đời, thì tự tổn đó cũng chẳng để làm gì, nó đâu có làm anh vui, nó đâu khiến anh hạnh phúc.

Nhớ lại những ngày cô đã sống ở đây, đúng như cô đã nói, không ai hành hạ gì cô hết nhưng cô không hề có được niềm vui. Nỗi buồn khổ của cô là do anh đã đem đến, bây giờ, anh không phủ nhận điều đó.

Liên đã ngủ và Đạt cũng bắt đầu thấy đói, anh đi xuống nhà bếp để kiểm chút gì lót dạ. Lê đang đứng ở gần bếp, nó thấy anh thì cúi mặt. Con giận của anh lại bùng lên. Từ hôm qua, vì mãi lo lắng cho Liên mà anh chưa ra khỏi phòng. Bây giờ thấy Lê thì anh mới chợt nhớ tới nhiều điều. Nhưng anh chưa vội nói gì, anh từ tốn tới bàn rồi ngồi xuống. Hành động của anh khiến Lê càng thêm sợ, cứ như trước bão dông là bầu trời ửng lạng. Và dông bão đã nổi lên thật sự khi anh cất lời.

- Lê! – Lê nghe tiếng anh mà giật thót người, nó bắt đầu run rẩy, còn anh thì cứ trừng mắt mà nhìn nó - hôm qua tui có nói dặn đi tám là cỡ nửa tiếng thì bung com lên cho vợ tui một lần, đi tám nói là đi sai cô, cô có làm không?

- Dạ, có.

- Có thì tại sao vợ tui xiu mà cô không biết.

- Dạ, tại, chắc là em bung com xuống thì mợ mới bị xiu.

- Còn nói lão nữa hả? vợ tui bị như vậy rất lâu thì con Nhanh mới nhìn thấy, vậy lúc đó cô ở đâu, tại sao không đem com lên cho cổ, cô định cho vợ tui nhịn đói phải không?

Tiếng Đạt quát lớn làm Lê run lẩy bẩy.

- Dạ, em đâu có, em có bung com cho mợ, nhưng tới mấy lần mà mợ không chịu ăn, bà nói mợ làm nư, nên em..., em nghĩ..., em đâu có biết mợ bị đau như vậy.

Đạt đập tay mạnh xuống mặt bàn.

- Im đi, không được phép đồ lỗi cho bà, cô hỗn với Liên như thế nào tưởng tui không biết sao?

- Em xin lỗi, lần sau em không dám nữa.

Đạt biết, việc Liên bị sảy thai không phải lỗi của Lê nhưng anh nghĩ, nếu Lê chịu để tâm thì có lẽ anh đã về sớm hơn, Liên càng đỡ nguy hiểm. Chuyện Liên bị ăn hiếp, không phải là anh không biết nhưng vì chuyện của anh với cô, lòng anh có quá nhiều mâu thuẫn nên anh chưa quan tâm đến, bây giờ, anh đã có suy nghĩ và quyết định rõ ràng, anh sẽ không làm cô buồn khổ nữa, vậy nên anh cũng cho phép bất kì ai dám ức hiếp vợ anh. Nếu cần, anh sẽ đánh Lê một trận cho những người ở còn lại trong nhà lấy đó mà làm gương.

Phía ngoài có một vài người đang đứng bên cửa sổ, trước cửa nhà bếp cũng có người, có người đã bước qua ngạch cửa nhưng thấy anh đang trong cơn tức giận như vậy thì mọi người chỉ muốn vội vã đi khỏi. Đạt lập tức lên tiếng biểu họ ở yên tại chỗ. Chuyện đã như vậy, thì anh phải lên tiếng một lần cho rõ.

- Mọi người nghe đây, từ rày về sau, không ai được phép ăn hiếp mợ bà nữa, cô ấy cũng là chủ của nhà này, ai dám coi thường hay khinh khi thì biết tay tui.

Mọi người cúi đầu mà im lặng. Không tiếng trả lời, Đạt lại hét lên.

- Biết chưa?

Tới lúc này, mọi người mới đồng thanh mà dạ rồi lẳng lặng nhìn nhau mà tự hiểu. Bình thường nhìn vào cứ tưởng Đạt không thương vợ nhưng nhìn vậy mà không phải vậy. Như người đời thường nói, chuyện vợ chồng mà, thương đó rồi ghét đó, ghét mà thương, thương mà như ghét, chỉ có người trong cuộc mới biết rõ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chồng vẫn là người thân thiết nhất với vợ

Đạt đứng lên định đi về phòng thì nghe tiếng xe ngừng trước cửa, ngẩng đầu nhìn lên thấy Bửu đi nhanh vô trong, theo sau là Cúc, mắt Đạt liền ươn ướt hơn.

- Tui nghe nói Liên bị đau, tui muốn thăm cô ấy.

Đạt không biết tại sao Bửu lại biết tin nhanh tới vậy, nhưng điều đó chứng tỏ Bửu luôn để ý tới chuyện nhà mình, nhất là chuyện anh với Liên.

- Vợ tui đang đau, không tiện gặp ai hết, anh về đi, bữa khác hãy tới. – Đạt nói lạnh tanh.

- Anh Đạt – Đạt vừa nói xong thì đã thấy Cúc đứng trước mặt, - anh cho tui lên thăm chị ba tui đi.

- Tui tưởng đi đã về nhà rồi chứ. – Đạt nói mà không thèm nhìn Cúc.

- Tui định gặp chị ba tui rồi mới về nhưng hôm qua chị lại không tới, tui biết chị ấy bị hư thai nên tới thăm chị, rõ ràng mấy bữa trước chị tui còn khỏe lắm mà sao bữa nay lại có chuyện?

Lời của Cúc nghe như muốn ám chỉ điều gì, Đạt nghe thấy nhưng phớt lờ như không biết.

- Bữa khác đi ghé thăm đi, Liên uống thuốc nên ngủ rồi.

- Chị ba ngủ rồi cũng không sao, tui chỉ muốn coi chỉ như thế nào thôi, bây giờ mà về thì tui không yên tâm.

- Liên đang ở nhà của mình, có gì mà đi không yên tâm.

- Tui là em gái của chị mà, chị tui đau thì anh càng phải cho tui gặp mới đúng chứ, hay là anh đang nhốt chị ấy, anh hành hạ chị tui để chị phải mang bệnh, đúng không?

Đạt trừng mắt nhìn Cúc, càng ngày anh càng hiểu ra, trong mắt những người này anh là người như vậy, ai cũng cho là anh hành hạ Liên. Cúc là em ruột của Liên, những lời này của Cúc có lẽ đã tới tai Liên từ lâu rồi, có lẽ đây cũng là một phần lí do mà Liên đòi xé hôn thú anh.

- Di nói bấy ba gì đó, tui chỉ muốn cô ấy được yên tĩnh thôi, nếu muốn thăm cũng phải chờ khi nào thuận tiện thì mới vô thăm được. Nhà tui chó đâu phải là cái chó mà muốn vô là vô.

Đang lúc đó thì từ chỗ đầu cầu thang phía trên lầu, tiếng Nhanh kêu lên thất thanh.

- Cậu ba ơi, mợ bị gì nữa rồi, cậu lên nhanh đi.

Đạt nhanh chóng chạy lên lầu, Bửu với Cúc cũng chạy theo sau. Đạt nhanh chân vào phòng rồi cài cửa lại, Bửu và Cúc đành phải đứng bên ngoài. Khi vén màn nhìn vào trong giường, tìm Đạt như ngừng đập, Liên ôm bụng quằn quại, phần thân dưới của cô lại tiếp tục ra máu, Đạt tiến tới đỡ lấy người cô, để cô dựa vào người mình, miệng anh hô hoán gọi mọi người.

- Má ơi, đi tắm ơi, lên đây coi giùm vợ con đi. – Giọng Đạt tựa hồ lạc trong con bản loạn, anh là đàn ông, trước giờ không phải là chưa từng bị thương, cũng nhưng không phải anh chưa từng thấy máu nhưng máu của người phụ nữ trong hoàn cảnh này thì anh mới thấy lần đầu.

Bà Ngự và đi tắm đã theo Nhanh chạy lên lầu, nhưng khi tới nơi thì cửa phòng đã bị gài phía bên trong nên họ chỉ có thể đứng ngoài cùng với Cúc và Bửu. Tới khi bà Ngự gõ cửa thì anh mới sực nhớ, anh chạy tới mở cửa cho bà Ngự nhưng vẫn kiên quyết không cho Cúc với Bửu vào trong, vậy là Nhanh với đi tắm phải đứng ngoài căn hộ lại.

Khi thấy bà Ngự đi vô, Đạt đã nín tay bà hỏi gấp.

- Vợ con bị chảy máu nữa rồi, Liên có bị làm sao không hả má?

Sau khi hỏi Liên vài câu rồi xem xét tình hình, bà Ngự vỗ vỗ lên tay Đạt để trấn tĩnh anh.

- Không sao đâu. Chuyện này cũng bình thường thôi mà.

Đạt đã trở nên mất bình tĩnh, anh lên tiếng phản đối ngay lập tức.

- Chảy máu như vậy mà bình thường sao được hả má?

Bà Ngự biết Đạt đang lo lắng, hơn nữa anh là đàn ông nên anh không hiểu ý của bà. Bà cố gắng tìm lời nói cho thật rõ ràng.

- Ý má nói là, đàn bà bị hư thai, ai cũng bị lâm băng như vậy đó, phải ra nhiều lần nữa, từ từ rồi nó mới hết.

- Phải ra nhiều lần nữa sao, nhiều lần là mấy lần mới hết hả má?

Câu hỏi của anh càng lúc càng dồn dập, hai tiếng "hả má" của anh càng lúc càng lên cao khiến bà Ngự không khỏi lúng túng. Bà phát cáu.

- Cái này thì má không có biết. Nhưng bây cứ yên tâm đi, vợ bây không sao đâu, vài ngày nữa sẽ mạnh thôi.

- Chắc không má?

- Chắc!

Lời khẳng định của bà Ngự giúp Đạt lấy lại được chút bình tâm dù nét căng thẳng vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Bà Ngự vén màn rồi đi ra khỏi phòng, bà nói lại tình hình với mọi người nên họ cũng yên tâm mà về phòng, chỉ có Bửu, Cúc, đi tắm là còn ở lại. Cúc nôn nóng lên tiếng.

- Anh Đạt, cho em vô thăm chị em đi, chị em đau nặng như vậy mà anh nói là không có gì. – Cúc nói giọng năn nỉ rồi cô la lớn vào trong – chị ba, chị có sao không?

Nghe tiếng Cúc, Liên thều thào.

- Cúc tới thăm em, sao anh không cho nó vô? Bộ, anh muốn nhốt em nữa hả? Em bị như vậy mà còn chưa vừa lòng anh nữa sao?

- Anh đâu có ý đó, tại anh nghĩ, em đang đau yếu như vậy, Cúc vô nhìn em trong tình trạng này thì ít gì, hơi sức của em thì nói chuyện được mấy câu, nói tới nói lui làm em khóc thì càng mệt hơn, đợi khi nào em mạnh hơn một chút rồi thăm, vậy không tốt hơn sao?

Liên nhìn chỗ máu còn đang bết bết, cô biết tình trạng của mình không tiện gặp bất kì ai. Tắm màn lớn xung quanh giường được buông xuống để căn phòng được chia thành hai khoảng không gian. Bên trong tắm màn là của riêng Liên, trừ bà Ngự với đi tắm thì không ai được vào. Những người chưa chồng như Nhanh, Lê, nhất là đàn ông thì càng cấm kỵ. Theo lẽ đó, Đạt cũng không được phép vào nhưng không làm sao ngăn anh được.

Bà Ngự đã có lời can vì cho đó là không tiện, anh trả lời: "con là chồng Liên thì có gì là không tiện?", đi tắm cũng từng khuyên thì anh nói: "vậy chứ, tui với di, ai là người thân thiết với Liên hơn?", Liên cũng không muốn anh thì anh lại nói thẳng thừng: "trên người em còn chỗ nào để giấu anh sao? đi tắm không thấy gì mà còn vô được, anh thấy hết rồi mà không lại không thể vô sao?", thấy anh cứ khẳng khái, mọi người đành mặc kệ, anh muốn làm sao thì làm. Thế nên, chuyện anh không cho Cúc vào thì cũng không hẳn là sai.

Đạt đi ra cửa, vừa thấy anh, Bửu không dằn được nên lên tiếng.

- Cậu Đạt, cậu thật là quá quắc lăm đạ, Liên đau đến như vậy mà lại nhứt quyết không cho tui tui vô thăm.

- Vô thăm để rồi mấy người lại rí ra bên tai cổ những điều bấy bạ khiến cổ buồn thêm nữa hả?

- Nói vậy là có ý gì? – Bửu lên tiếng.

- Anh tự hiểu lấy. – Đạt nhìn Bửu trả lời.

- Anh Đạt, tui là em ruột của chị ba mà anh cũng không cho vô thăm, làm vậy có khác gì anh đang giam cầm chị của tui không? – Cúc tới gần Đạt lên tiếng.

Đạt nhìn Cúc với ánh mắt giận dữ, nhưng không thể lớn tiếng vì sợ Liên sẽ nghe được nên anh cố gắng kiềm chế.

- Vợ tui đang bệnh nên tui không muốn lằng nhằng với mấy người, tui nói lần cuối, khi nào thuận tiện thì cứ tới mà thăm, tui đâu có cấm. Còn bây giờ thì không được, hai người về mau cho, nếu không tui sẽ cho người lên đây đuổi hai người về. – Nói xong anh quay về phía di tám – Di tám, mời hai người này về giùm tui.

Đạt nói xong thì vô phòng đóng cửa lại. Di tám ở bên ngoài cũng có lời khuyên Cúc với Bửu.

- Cô với cậu cứ về trước đi, đúng là trong lúc này không vô thăm được đâu, đợi vài ngày nữa rồi hẳn tới.

Biết không thể làm gì được, Bửu với Cúc bực bội ra về.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thay đồ Cho em

Trong phòng, khi Đạt vén màn đi vô giường, Liên nhìn anh rồi ái ngại quay đi. Với thân thể của cô bây giờ, cô không thể bước xuống giường, cô muốn nhờ sự giúp đỡ từ di tám, Nhanh hay Lê cũng được, nhưng lại không có ai trong phòng ngoài Đạt. Không thể chịu đựng được hơn nữa, bất đắc dĩ, Liên đành mở lời với anh.

- Anh kêu dùm em đi tám hay Nhanh cũng được.

- Chỉ vậy em? – Đạt nhỏ giọng hỏi lại một cách dịu dàng, rồi anh đổi sang lo lắng – bộ, em thấy khó ở ở đâu hả?

- Dạ không. Em muốn nhờ họ lấy dùm em bộ đồ với cái khăn, em muốn thay đồ.

- Thì anh ở đây, nhờ anh cũng được, kêu họ làm chi cho mắc công.

Đạt đi tới tủ áo, chọn cho Liên bộ đồ, khi anh cầm lại giường đưa cho cô, cô thoáng vẻ không hài lòng.

- Anh lấy cái áo nào tối màu một chút, còn quần thì lấy quần đen, em như vậy sao mặc quần trắng được.

- Thì mặc quần màu trắng mới biết rõ tình trạng của em được chứ, mặc quần đen làm sao biết mà liệu, giống như bữa đó nếu Nhanh với di tám nhìn ra sớm thì em đâu ra máu đến vậy.

- Nhưng em còn bị như thế này, màu trắng không tiện đâu anh.

- Bây giờ em chỉ nằm trên giường dưỡng bệnh, ai thấy đâu mà lo, anh nói sao nghe vậy đi.

Nói xong, anh ngồi lên giường rồi đỡ cô ngồi dậy, không nói không rằng, anh đưa tay chạm vào nút áo, hành động của anh diễn ra một cách tự nhiên khiến Liên bất ngờ, cô vội giữ tay anh để ngăn lại.

- Anh làm gì vậy?

- Thay đồ cho em. – Đạt nói thân nhiên không chút ngượng ngập trong khi Liên nghe xong thì vô cùng xấu hổ.

- Không cần đâu, em tự thay được.

- Em nói còn không nổi thì làm sao mà thay, có gì mà mắc cỡ, anh với em có xa lạ gì nữa đâu. Đầu phải anh chưa từng cởi đồ cho em đâu àm sợ. Ngồi yên, để anh thay cho.

Nói xong là anh tiếp tục dùng hai tay mà mở hẳn nút áo của cô khiến cô vừa phải dùng tay mình để giữ cổ áo lại vừa lên tiếng kháng cự.

- Chuyện đó khác, chuyện này khác.

- Có gì mà khác, với lại, bữa trước, cũng là anh thay đồ cho em chứ ai, cũng máu me như vậy chứ có khác gì đâu.

- Là anh hả? – Liên tròn mắt ngạc nhiên, đó là việc mà cô chưa bao giờ ngờ tới.

- Chớ em nghĩ là ai, di tám đi mời đốc tờ, mấy người khác giống em thì không có ở nhà, Nhanh thì lụp chụp không dám làm, không lẽ, để em nằm bết bết như vậy mà chịu được à? Bỏ tay ra để anh cởi cho mau.

- Bữa trước, em bị xiu nên không biết gì, bữa nay em đỡ rồi, em đang rất tỉnh táo, em tự thay được mà.

Thấy Liên nhất quyết không cho anh thay đồ dùm, anh để bộ quần áo bên cạnh cô rồi hờn dỗi đứng lên. Thấy anh còn đứng đó nhìn mình, cô tiếp tục nhìn anh với cái nhìn ái ngại.

- Anh ra ngoài được không anh?

- Anh chỉ đứng đây thôi mà, có đụng chạm gì tới em đâu. Em cứ việc thay đồ, anh đứng đây thì cứ kệ anh đi.

- Em thay đồ, anh đứng đó làm gì?

- Thì anh đứng dùm chừng em chó chí. Lỡ em xiu thì sao? Em đang yếu như vậy, để em một mình, anh không yên bụng chút nào.

- Em mạnh hơn rồi, không sao đâu, anh cứ đứng đó nhìn là em không thay đồ được đâu.

- Sao mà em nhiều chuyện quá vậy, cái gì cũng không được, cái gì cũng không cho.

Đạt hậm hực quay đi. Anh vừa ngồi xuống ghế thì đi tắm vừa lên tới, bà chưa đi vô mà đứng ngoài cửa với mâm com mà nhìn Đạt, ngay lập tức anh lên tiếng hỏi cô.

- Xong chưa em?

- Chưa đâu anh.

- Lẹ lên còn ăn com, uống thuốc nữa nè.

Anh cứ hồi liên tục làm cô thêm rối, động tác của cô đã chậm lại càng chậm thêm, quần đã mặc xong nhưng áo thì cứ bị gài lộn nút, cô cứ phải mở ra gài lại. Hồi cô chỉ vài ba tiếng thì Đạt sốt ruột, anh đi tới giường, vừa vén màn là anh nhanh chóng chồm tới người cô mà cầm lấy hai mép áo rồi giúp cô gài lại. Lần này thì anh không thềm hỏi han gì, anh làm một cách dứt khoát nên Liên không kịp phản ứng, cô chỉ thấy tay anh anh lần tới từng chiếc nút rồi gài lại một cách thuần thục. Áo được gài nút một nửa thì cô nghe anh lầm bầm.

- Hồi nãy anh nói rồi mà không chịu nghe, để anh làm có phải lẹ lẹ hơn không, chờ em làm xong chắc tới mai.

Liên nhìn anh với vẻ bất bình, cô đâu phải là người vô dụng tới vậy. Hồi nãy, anh vừa mới đi được vài bước thì đã quay lại hỏi cô xong chưa, cô vừa trả lời thì ngay tức khắc anh lại hỏi, hồi vài ba tiếng thì anh đã chạy vô đây, anh có cho cô thời gian đâu mà nhanh với chậm.

Quần áo vừa thay xong thì cô bỏ chân xuống giường, anh lại cản cô. Anh ngoắc tay cho đi tắm bụng mâm com vô tận giường. Liên cứ nhìn về phía giường mà ái ngại. Đạt thấy tấm niệm còn dính vết máu đã loang ra một mảng khá lớn, nhìn vô thật khó chịu. Đi tắm cũng nhìn thấy, bà chắc lười.

- Để như vậy thì ăn uống, nằm nghỉ gì cho đặng, để tui đem tấm niệm đi giặt nhen mợ.

- Cực cho đi quá, sẵn tiện đi đem dùm tui tấm chiếu vô đây, tui sợ mình còn ra nữa, nằm niệm như vậy không tiện, đi trải dùm tui miếng chiếu dưới nền, nằm ở dưới, có bị dơ thì việc dọn dẹp cũng đỡ cực hơn.

Đi tắm vừa quay đi để đi lấy chiếu thì Đạt đã tới bên cạnh can ngăn.

- Em đang đau như vậy, làm sao mà nằm dưới nền được. Phải nằm trên giường mới được.

- Vậy để tui trải chiếu lên giường cho mợ.

- Không được, phải nằm nệm cho êm, nhà mình còn miếng nệm nào không dĩ?

- Chỉ có một miếng bên phòng cậu hai thôi à.

- Di đem tấm nệm này đi giặt rồi qua phòng anh hai đem tấm niệm bên đó qua đây trải lên cho tui.

- Lấy nệm của phòng cậu hai hả cậu ba?

- Ồ, anh hai "hăm thừ mười thì" mới về nhà, hơn nữa, anh là đàn ông khỏe mạnh, có về thì nằm chiếu mười bữa cũng không sao, coi như mượn đỡ cho cô nằm, mai mốt kêu người ta làm tấm khác trả lại.

- Chỉ sợ tấm này chưa giặt chưa kịp khô thì tấm kia đã bị dơ tiếp rồi, bây giờ trải ra, hông chừng lát nữa lại phải thay nữa rồi.

Đi tắm nói xong thì Đạt mới nghĩ tới chuyện này, anh suy nghĩ một hồi mới nói với đi tắm.

- Di cứ qua phòng anh hai lấy nệm về đây, rồi đem chiếu trải lên, di biểu con Nhanh đi kiểm mớ quần áo cũ không mặc nữa với vài vụn gì đó xếp thành nhiều lớp lên để lót dưới chiếu, nếu Liên làm bằng thì máu sẽ dính chiếu rồi thấm xuống vài vụn, tấm niệm sẽ không bị dơ, mình chỉ cần thay chiếu là được.

- Ồ há, phải đa, tui đi làm liền.

Khi đi tắm với Nhanh đem niệm, chiếu và vài vụn lên phòng thì Liên cũng vừa ăn xong, đi tắm tới bên Liên nói khề khàng.

- Mợ chịu khó ra ghế dài nằm một chút để tui thay niệm.

Khi Liên gặt đầu, đi tắm tới bên cô đưa hai tay đỡ Liên ngồi dậy để diu cô xuống giường. Nhìn thấy Liên mím môi chau mày như đang gắng gượng trong mệt mỏi, đôi mày Đạt cũng chau lại vì thấy khó chịu trong lòng, anh nhanh chóng đi tới, gạt tay đi tắm ra khỏi người cô rồi cúi người xuống bế cô lên một cách nhẹ nhàng. Liên muốn phản đối cũng không làm không kịp nên cô chỉ có thể choàng tay mà ôm lấy cổ anh để không bị té xuống. Vì đang có đi tắm và Nhanh ở đây nên hành động của anh khiến cô ngại ngùng, cô nhìn về phía họ một cách e dè, nhưng cả hai cứ cầm cúi dọn giường mà không hề nhìn về phía cô, cô biết, họ đang làm vì không thấy gì. Cô lại ngửa mặt nhìn anh, anh đang chăm chú nhìn về phía hai người kia, dường như anh cảm nhận được ánh nhìn của cô, anh thoáng bâng khuâng rồi cúi đầu nhìn xuống, bất chợt bị nhìn, cô bối rối quay đi với bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn.

Đi tắm với Nhanh không nói một câu nào, cả hai làm một mạch cho xong công chuyện. Nếu nói ai đó trong phòng này là người trơ trẽn nhất, thì đó chính là Đạt, vì chỉ có anh là bình thản như không trước hàng động của mình, chớ thật ra thì, không phải chỉ có Liên mà cả đi tắm và Nhanh cũng đang cảm thấy rất ngượng ngùng, từ khi anh bắt ngờ bế cô lên, nhưng anh lại không đặt cô xuống ghế dài mà cứ liên tục giữ cô trên tay trong khi nhìn họ làm việc. Cho tới khi mọi việc xong xuôi, anh mới nhẹ nhàng đặt Liên trở lại giường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Ăn đường đi em, cho đỡ đắng

Ngày hôm sau, Bửu với Cúc tới nhà, hai người đi thẳng lên phòng. Đạt không muốn hai người ở lại lâu nên sau vài câu thăm hỏi là Đạt lấy cớ muốn Liên nằm nghỉ mà đuổi hai người về. Bửu với Cúc thấy Liên một nền không lớn tiếng đòi co. Hình ảnh Liên đang nằm trên giường với khuôn mặt trắng bệnh và một thân thể gầy yếu xanh xao làm Bửu đau lòng. Còn Cúc thì nhìn chỉ mình mà rơi nước mắt. Bửu không thể nói gì chỉ biểu lộ về xót xa và mím môi thật chặt. Liên đang bệnh, bây giờ Bửu chỉ muốn được ở gần mà săn sóc cho cô, giúp cô khỏe mạnh. Bửu quay qua nói với Cúc khi hai người đã ra tới cửa.

- Chị em như vậy tốt thì nên đưa về nhà mà tịnh dưỡng – "Nhà" trong câu nói của Bửu là nhà mẹ của Liên, Bửu đang nghĩ, chỉ có về đó, anh mới có thể thường xuyên tới thăm nom, chăm sóc nên anh mở lời gọi ý với Cúc.

Cúc nghe xong thì liền gật đầu đồng tình.

- Anh nói phải, những lúc như thế này thì không đâu bằng nhà mẹ ruột của mình. – Cúc quay đầu trở lại nói với Đạt khi anh vẫn còn đứng phía sau nhìn cả hai. - Anh Đạt, tui muốn xin phép anh cho tui đưa chị tui về bên nhà, chờ khi nào chị ba mạnh trở lại thì chị ấy sẽ về đây.

Đạt khoát tay từ chối.

- Không cần, Liên là vợ tui, đây là nhà của cô, tui sẽ săn sóc cô, ở đây không thiếu thứ gì, cô sẽ mau khỏe thôi.

Cúc lên tiếng phản đối.

- Anh là đàn ông thì làm sao mà săn sóc được còn những người kia thì làm sao bằng những người ruột thịt của chị được chứ.

Đạt gạt ngang.

- Có gì mà không được, ở đây tui chính là người thân của cô ấy, cô ấy phải ở lại đây.

Thấy Đạt từ chối, Bửu nhìn Đạt lên tiếng thêm vào.

- Cậu Đạt, việc bây giờ là phải lo cho sức khỏe của Liên.

Đạt liếc nhẹ Bửu rồi quay đi.

- Tất nhiên là tui phải lo cho vợ tui rồi, hai người tới thăm vậy là được rồi đó, bây giờ thì về đi cho vợ tui nghỉ.

Cúc tiếp tục nài nỉ, cô nắm cánh tay anh một cách khẩn khoản.

- Anh Đạt anh nên cho chị ba về nhà đi.

Đạt trả lời dứt khoát.

- Không được.

Cúc quăng mạnh tay Đạt ra rồi nhìn thẳng vào anh.

- Anh muốn nhốt chị ba tui chứ gì?

Đạt nghe xong câu này thì mặt anh đanh lại, anh cũng nắm tay để giữ cho mình sự bình tĩnh.

- Dĩ mà nói thêm lời nào như vậy nữa là tui đánh dĩ thiệt đó, dĩ tin không?

Vừa lúc đó, bà Ngự đã đi tới cầu thang, Đạt không muốn đôi co thêm, anh sợ Cúc không hiểu chuyện mà lời qua tiếng lại thêm rắc rối, nên anh nói một cách dứt khoát.

- Hai người về đi, đứng ở đây mà chộn rộn, khi nào Liên mạnh lại thì tui nhất định đưa cô ấy về thăm nhà, - Cúc chưa kịp mở miệng nói thêm gì thì Đạt đã trừng mắt, lớn tiếng nói tiếp – hai người còn không đi thì tui sẽ kêu hai người tới kéo hai người ra đó.

Bửu biết không làm gì được đành kéo tay Cúc ra về, Cúc khóc rồi giậm chân.

- Làm sao đây anh, chị em nhìn yếu lắm, anh Đạt thì hung dữ như vậy, tội nghiệp chị ba em.

Bửu thấy mình còn đau hơn cả Cúc, nhìn Liên như vậy mà anh lại không làm gì được, không thăm nom được, nhìn Liên trong hoàn cảnh này, anh thấy một cách rõ ràng, mối tình đơn phương anh dành cho cô chưa hề phai nhạt mà dường như nó còn đang lớn thêm lên.

- Hay là em cứ về nhà, nói tình hình này cho má em nghe, má em xót con, thế nào cũng tới đây đón Liên về nhà thôi.

- Lỡ anh Đạt cũng không cho thì sao?

- Nếu có má em ở đây, Liên cũng muốn theo về thì Đạt cũng không thể cản, quan trọng là em nói làm sao để má em chịu đưa Liên về.

Cúc gật đầu đồng ý, Bửu liền chở cô về nhà ngay sau đó.

Liên vẫn nằm bất động trên giường, vừa bụng chén thuốc lên uống một ngụm, cô phun ra rồi không chịu uống tiếp, mấy viên thuốc tây đã uống hết, Đạt muốn cô mau khỏe nên sai người nấu thêm thuốc nam nhưng thuốc nam lại đắng khủng khiếp. Nhanh đã nản ni hết sức nhưng cô vẫn không chịu uống tiếp, Nhanh đành bắt lực bụng chén thuốc đi ra ngoài. Tới đầu cầu thang thì vừa lúc gặp Đạt, nhìn chén thuốc rồi nhìn Nhanh, anh hỏi gần.

- Sao em không bụng thuốc cho mợ mà lại đem đi đâu đó?

- Dạ thưa cậu, em mới đem thuốc vô cho mợ nhưng mợ nói thuốc này đắng lắm, mợ không chịu uống.

- Rồi em không biết làm cách gì khác để mợ chịu uống à?

- Em nói tới đâu mợ cũng không chịu, em nói để xuống nhà dưới lấy đường thốt nốt cho mợ ăn đỡ đắng nhưng mợ cũng không chịu, mợ bảo em đem thuốc đi đó.

- Rồi em nghe lời mợ mà đem thuốc đi đó luôn?

Đạt vừa nói vừa tròn mắt nhìn con nhỏ. Nhanh đâm sợ, cô vội vàng lên tiếng.

- Dạ, vậy thì, để em xuống dưới lấy đường rồi lên dụ mợ uống thuốc tiếp.

- Đau thì phải uống thuốc, có phải con nít đâu mà cần đường với bánh để dụ khi, đưa thuốc đây cho tui. – Vừa nói xong Đạt nhanh tay bung lấy chén thuốc, thấy Nhanh vẫn đứng nhìn mình, Đạt nhìn cô rồi nạt lớn – còn đứng đó làm gì, không đi lấy đường mau đi.

- Dạ, em đi liền.

Nhanh chạy như bay xuống cầu thang, không mấy chốc nó đem lên mấy cục đường thốt nốt đưa cho Đạt. Nhìn cục đường lớn bằng cái chén, Đạt bực bội nhìn cô.

- Sao em xắt ra thành từng cục nhỏ, để như vậy sao mà ăn, muốn vợ tui bị mắc nghẹn hả?

- Dạ để em xuống dưới xắt nó ra.

- Thôi khỏi, chờ em nữa thì biết tới chừng nào, trong phòng tui có dao, đưa đây cho cậu.

Đạt cung nắm tay rồi nắm mạnh một cái vỏ đĩa, mấy thanh đường bị bể thành từng cục nhỏ dùng hình dáng không được đẹp lại bị nát một ít nhưng anh thấy không hề gì, miễn sao cho Liên uống thuốc càng sớm càng tốt.

Đạt đặt đĩa đường xuống giường, còn chén thuốc thì anh cầm trên tay, anh ngồi xuống cạnh bên cô.

- Uống thuốc đi em. – Tiếng Đạt hàm chứa sự ra lệnh nhưng lời nói vẫn rất mực dịu dàng.

- Thuốc đắng lắm, em không uống được. – Liên đang quay mặt vào trong, cô lạnh nhạt trả lời.

- Đau thì phải uống thuốc, thuốc đắng mới đã tật, em đâu phải con nít, phải biết suy nghĩ chứ, ngồi đây uống thuốc đi, anh có đem đường nữa nè, uống xong ngâm đường là hết đắng liền.

- Em nói là em không uống rồi mà.

- Liên, đừng thấy anh hạ giọng năn nỉ mà làm tới, ngồi dậy uống thuốc liền cho anh!

- Ai cần anh năn nỉ, chuyện uống thuốc là chuyện của em, anh lo mà làm gì?

Liên bực dọc ngồi dậy, vừa nói xong là cô quơ tay một cái, do anh cầm chặt nên chén thuốc không bị văng khỏi tay nhưng chén thuốc bị đẩy mạnh nên thuốc trong chén sóng sánh rồi đổ lên người anh hơn một nửa. Anh nhìn vết thuốc đổ trên người rồi nhìn Liên với đôi mắt bất đầu do vì giận. Anh quăng luôn chén thuốc xuống nền, cái chén không bể mà lăn lông lốc, chút ít thuốc còn lại cũng đổ ra. Anh mím môi và nhìn cô, cái nhìn đầy khùng khiếp, tưởng chừng như cô sắp phải hứng chịu cơn giận dữ từ anh, tưởng chừng như anh sắp ra tay đánh cô một trận cho hả giận. Anh hét lớn một tiếng.

- Nhanh! Vô đây dọn sạch nó đi rồi nấu liền chén thuốc khác đem lên đây cho cậu.

Nhanh lú rú chạy vào dọn dẹp rồi chạy xuống nhà bếp. Chén thuốc khác được bung lên không lâu sau đó. Đạt cầm chén thuốc thật chắc, anh đưa tay ra xa một khoảng để phòng hờ việc Liên lại tiếp tục hất chén thuốc một lần nữa, mặc dù đang đau yếu, nhưng việc hất đổ một chén thuốc lại không phải là việc gì quá khó với cô.

- Lần cuối anh hỏi em, có uống thuốc hay không? – giọng Đạt đanh thép.

- Em không uống, anh đừng ép nữa. – Liên kiên quyết.

- Được. – giọng Đạt thốt ra chắc nịch rồi anh đứng lên.

Liên nghe anh ra trả lời như vậy thì nghĩ bụng là anh đã bỏ cuộc và sẽ không còn quan tâm tới việc uống thuốc của cô nữa. Nhưng chỉ vài giây sau, cô nghe tiếng đít chén đặt mạnh xuống đầu giường một cái cộp, cô trở đầu để nhìn ra coi có chuyện gì thì thấy anh đang đứng trước mặt. Anh nhìn cô chăm chăm, cái nhìn đầy cứng rắn mà dường như có thể sát thương người khác, cô thấy sợ. Đang phân vân không biết anh định làm gì thì anh liền khom người mà xóc cô ngồi dậy rồi giữa chặt vai cô. Cô biết anh đã giận và bản chất thô bạo của người đàn ông sắp được bộc lộ rồi, cô nghĩ anh dùng miệng đồ dành không được thì chắc chắn anh sẽ dùng tay, thế nào anh cũng hung hăng mà bóp miệng hay cạy răng cô ra để đổ thuốc vào, cô ra sức vùng vẫy nhưng không làm sao thoát được.

- Buông...

Cô vừa nói được một chữ thì Đạt liền thừa cơ mà áp miệng anh xuống sát miệng cô. Lúc đó, cô chỉ biết trợn mắt vì kinh ngạc, anh không dùng tay bóp miệng cô mà dùng miệng mình áp xuống miệng cô, thế này cô phải là hôn không, nhưng ai lại hôn nhau trong hoàn cảnh như thế nào, nhưng như thế này không phải là hôn thì là gì, sao nụ hôn của anh lại khó thở, lại đắng nồng tới vậy. Sau vài giây ngỡ ngàng, cô đã nhận thức được những giọt thuốc đắng nghét đang nằm trong miệng và dù đã cố kháng cự nhưng nó vẫn chảy xuống cổ họng.

Dòng thuốc đắng cứ từ tốn mà chảy xuống không ngừng, cô đã tới nước này này cô chỉ mong sao cho nó mau hết vì đắng nào cũng đã phải uống, cô nhắm mắt nuốt cho xong. Rót cuộc, thuốc cũng đã uống hết nhưng chờ một hồi lâu mà anh vẫn chưa chịu buông cô ra, cô mở mắt nhìn thì thấy anh đang khép hờ đôi mi một cách dịu dàng, còn đôi tay anh thì cũng từ đầu mà trượt xuống ôm lấy lưng cô. Cô không hiểu anh đang làm gì nữa, dường như anh đang rất dễ chịu nhưng cô thì không được như vậy. Cô bắt đầu thấy khó thở, cô ho lên một tiếng rồi xô mạnh anh ra. Mặt Đạt vẫn tỉnh như không, trong cái tỉnh đó lại có phần luyến tiếc, trong khi Liên vừa nhăn mặt vừa xoa nắn cổ họng, mắt mũi cô quặm lại vì khó chịu, cô ho liên tục. Đạt vội lấy chiếc khăn lụa lau miệng cho cô, cô liền giật lấy rồi tự lau cho mình. Anh cười, anh bung đĩa đường đưa trước mặt cô, rồi cầm một viên nhỏ kê sát môi cô.

- Ăn đường đi em, cho đỡ đắng. – thấy Liên chán chừ không chịu cầm, Đạt gần giọng – hay đợi anh mớm đường như mớm thuốc.

Liên ngược nhìn Đạt mà thất kinh, cô né đầu qua một bên để phớt lờ viên đường đang được tay anh đặt sát môi mình, chỉ cần há miệng là viên đường nằm ngay trong miệng nhưng cô không thèm, cô đưa tay vào đĩa cầm một viên đường khác bỏ vô miệng với vẻ cam chịu. Liên ngâm một hồi lâu để vị ngọt tan ra ắt đi vị đắng.

Đạt thất thểu nhìn viên đường trên hai ngón tay mình rồi cho nhanh vô miệng. Anh đã thấy đắng, không hiểu sao cái lúc miệng anh áp sát miệng cô, anh không hề thấy đắng, còn thấy ngọt nữa là khác, không hiểu sao mỗi anh vừa rời khỏi miệng cô là vị đắng lại xồng xộc xồng lên.

Ngồi trên giường, Đạt lớn tiếng kêu Nhanh vô dẹp chén, ngó thấy chén thuốc hết sạch, nó nói như reo trong khi ánh mắt nhìn anh một cách ngưỡng mộ.

- A, mợ ba uống hết trơn rồi, cậu ba làm cách nào mà hay vậy, cậu chỉ em đi.

Đạt nhìn Nhanh nói với vẻ đắc chí.

- Cách này thì chỉ có cậu mới được phép làm với mẹ của em thôi, mà dù có chỉ thì em cũng không làm được đâu. Lần sau mẹ không chịu uống thuốc thì cứ kêu cậu, còn nữa, lúc đó nhớ phải đem lên hai chén thuốc.

- Chỉ mà nhiều vậy cậu? – Nhanh ngơ ngác không hiểu gì, nó lơ mơ đoán là do Đạt muốn Liên mau hết bệnh nên tăng gấp đôi lượng thuốc.

- Để trừ hao.

Đạt chỉ trả lời có vậy càng khiến cho Nhanh thêm khó hiểu, nó tò mò định hỏi cho rõ nhưng chợt nhận ra Liên với Đạt đang nhìn nhau như hai người trong trận chiến, nó không dám cảm râm lâu nên lảng lạng bụng chén đĩa ra ngoài.

Dù đã ngậm đường nhưng vị đắng của thuốc vẫn còn lưu trong cổ họng, quả thực, uống theo cách này thì một ít thuốc sẽ phải nằm trong bụng anh, anh không muốn chút nào nhưng đây lại là cách duy nhất để ép cô uống thuốc, vậy thì anh sẽ uống cùng với cô, để anh coi thử, anh với cô, ai lì hơn ai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Mất mặt cũng sợ nhưng... Em... Sợ mất vợ hơn

Chiều hôm sau, khi Đạt về tới phòng thì không thấy Liên đâu, anh vội vã đi kiểm khắp nhà. Lát sau, bà Ngự cho anh biết, bà Chung đã tới thăm và xin phép đưa cô về bên đó tịnh dưỡng thì anh mới thôi không tìm kiếm nữa, bà còn nói thêm rằng bà có ý định giữ bà Chung ở lại một đêm, để ngày sau hằng về nhưng chính Liên là người lên tiếng xin về trong ngày hôm nay. Nghe tới đây thì anh trở nên buồn bã rồi lui thui bước lên phòng. Cả ngày ở sở xe, tâm trí như ở tận đâu đâu, anh cố làm cho xong việc để có thể về thật sớm với cô nhưng cô lại không hiểu cho anh. Thêm một lần nữa, cô đi mà không nói với anh một lời nào, cứ như là cô muốn trốn anh vậy. Cô giận anh, anh biết rất rõ điều đó, nhưng những ngày qua, anh đã cố gắng chăm sóc cho cô, vậy mà cô lại không nghĩ tới anh một chút nào.

Anh cũng thấy giận cô, giận cô vô tình, giận cô vô tâm nên không thấy được những lo lắng của anh, không thấy được nỗi sợ của anh, không thấy được những việc anh đã làm cho cô. Cô dùng dung quá, thờ ơ quá nên không thấy được tình yêu của anh, nếu không vì quá yêu, anh đã không ghen không giận đến nỗi như vậy. Anh là đàn ông mà, làm sao anh có thể chấp nhận chuyện vợ mình không còn trình tiết một cách dễ dàng như không cho được, hành động của anh cũng chỉ là thường tình. Nhưng anh đã dẹp bỏ tự ái của mình, anh đã nói hết lời, anh đã năn nỉ cô hết sức, vậy mà, trái tim cô vẫn không lay động. Có phải trái tim cô sắt đá vậy không, hay trong lòng cô, anh không hề có được vị trí gì. Cũng phải thôi, những lời anh đã nói thật sự rất nặng nề, ai nghe mà không giận, và nếu đó là một trái tim hoàn toàn trong sáng thì sự oán giận sẽ càng tăng.

Trong sáng. Trái tim Liên hoàn toàn trong sáng. Những lời mà cô đã nói trong nước mắt, đó là đêm hiển dằng và trao tặng, nếu đó là sự thật thì còn gì đau đớn hơn khi mình trao tặng cho ai đó thứ mà mình quý trọng nhưng lại bị người ta nhún tay chà đạp. Chính anh đã khiến cô nghĩ là cô đã trao tặng lầm người, là anh không xứng đáng với cô. Anh đã bao lần thổ lộ với cô, và hậu quả là anh vô tình đánh mất đứa con của mình, giọt máu của anh, nó đã từng có mặt trên đời này. Nỗi đau chồng chất nỗi đau, chính tay anh đã khứa vào tim cô hết vết thương này tới vết thương khác. Cho dù tình yêu có được nhen nhóm thì nó cũng đã bị lụi tàn mất rồi còn đâu. Anh có lý do gì để trách cô đây.

Đạt bước tới lan can, anh cúi đầu nhìn xuống cây bông giấy, cái cây mà anh đem về trồng, nó đã từng tốt tươi và giờ đây, nó thêm một lần khô héo. Những ngày anh giận cô là những ngày anh lơ là việc chăm bón nó. Có vẻ như nó sắp chết. Không, nó không thể chết. Anh nhanh chân chạy xuống nhà, múc một gàu nước tưới cho nó. Anh tưới xung quanh cho nước thấm đều xuống gốc rồi anh ngồi xuống mà nhỏ hết mấy bụi cỏ mọc xung quanh. Anh nhìn cây bông giấy. Cây bông giấy trong đêm như đang âm thầm lặng lẽ, trời lặng im không có gió, từng cánh bông như buồn bã trên cành. Hình ảnh Liên lại xuất hiện giữa tim anh, trong cái ngày bông giấy bay ngập tràn cánh đỏ. Bây giờ, cô đang làm gì, có nhớ tới anh như anh nhớ tới cô lúc này. Nhớ Liên. Đúng, anh thấy nhớ cô, nhớ cô rất nhiều, nhớ cô vô cùng, nỗi nhớ không chỉ trong tim, trong đầu mà từ mạch máu đến tế bào đều trào dâng nỗi nhớ. Anh muốn chạy tới chỗ cô ngay nhưng cô chỉ mới rời khỏi nhà có một buổi chiều mà anh đã chạy đi kiểm thì đúng là xấu hổ quá.

Đạt chán nản bỏ lên giường nằm. Nhưng nhắm mắt lại là anh nghĩ tới cô. Không biết cô đã tới nhà chưa, đi đường xa, chắc là cô mệt lắm, không có anh thì ai sẽ ép cô uống thuốc, không biết bao giờ cô mới khỏe lại để về đây. Rồi, Đạt chắc lười, kệ, chừng nào muốn về thì về, hồi đầu mà quan tâm cho một. Lấy một liều thuốc ra rồi đốt, anh hít một hơi dài, anh muốn tạm quên đi mọi chuyện, để từ từ rồi tính tiếp. Nhìn dòng khói xám trắng bay lên, anh lại nghĩ miên man. Liệu Liên có quay trở lại hay không. Cô đã từng nói là muốn anh trả cô về nhà mẹ, cô muốn xé hôn thú với anh. Nếu lần này, cô không quay lại nữa thì sao, không, anh nhất định sẽ đem cô trở lại. Tình yêu của anh dành cho cô vẫn còn, và anh sẽ thấp nó lên trong cô một lần nữa.

Điều thuốc trên tay chưa tàn được nửa, Đạt đã dụi tắt quăng đi, anh nhanh chân chạy đi. Vừa tới cửa phòng thì gặp Thành, Thành nắm tay anh cản lại rồi kéo anh trở vào phòng.

- Nè, gần tới rồi mà đi đâu đó, tui với chú lai rai vài xị đi.

- Không được, em có chuyện phải đi rồi.

- Đi đâu mà giờ này.

- Qua nhà má vợ em.

- Ủa, tui nghe nói má ở bên mới đưa thím ấy về hồi xé thôi mà. Nhớ thím ấy tới vậy đó hả, cha má mà biết thì coi chừng.

- Vợ em đang đau mà anh, em qua đó thăm nom đâu có gì là quấy đâu!

- Vậy nếu thím ấy không đau thì chú không cần qua nữa phải hông, vậy thì khỏi qua đi, thím ấy cũng khỏe lắm rồi.

- Sao anh biết?

- Thì hồi chiều, lúc thím ấy nặng nề xin về bên, tui có ở nhà mà, tui thấy thím ấy coi bộ mạnh lắm rồi, lúc chào tui nghe cũng lớn tiếng lắm, lúc chạy ra xe cũng nhanh nữa.

Đạt không quan tâm tới việc Thành đang nói đùa hay nói thật, bởi anh biết, dù là mạnh khỏe đau yếu thì cũng không có gì khác nhau, vấn đề là cô muốn rời xa anh và anh đang buồn về điều đó.

- Anh hại, nếu anh thương ai đó mà người ta không thương anh thì anh làm sao?

- Thì bỏ, đi kiếm người khác mà thương. Đàn ông mà, sợ gì, hoảng gì, anh em mình thì càng không sợ.

- Nhưng mình không bỏ được thì sao?

- Thì bám riết theo cho tới khi nào người ta thương mình thì thôi, ông bà ta có dạy, đẹp trai không bằng chai mặt mừ.

Câu nói này của Thành là nửa đùa nửa thật, nhưng nó lại là một câu nói chẳng khác gì chân lý giúp anh giữ vững lập đi nấn nì vợ. Anh nói gấp gáp.

- Vậy thì em nhờ anh nhắn với cha má giữ em là em qua bên đó với vợ em ít bữa, sẵn tiện, anh ghé sở xe coi sóc dùm em vài bữa luôn.

- Gì mà nhờ hoài vậy.

- Anh hai, chuyện quan trọng cả đời em đó, anh giúp em đi.

- Ồ, đi đi, mắc công lại đồ thừa tui làm dang dở cả đời chú nữa, cái lỗi đó thì tui không gánh nổi đâu. Mà nè, muốn đi thì đợi sáng mai rồi hăng đi, thím ấy mới về bên mà chú đã chạy theo như vậy, bộ chú không sợ mất mặt hả?

Lời nói của Thành đánh động vào sự kiêu hãnh của đàn ông, khiến Đạt cũng hơi chột dạ nhưng khi nghĩ tới cảnh phải đối diện với bốn bức tường lạnh lẽo thiếu vắng bóng hình cô, mà trong đầu thì miên man suy nghĩ chuyện cô không sẽ quay về nữa thì anh lại thấy buồn hơn. Đạt đành khẽ khàng thú nhận với anh trai.

- Mất mặt cũng sợ nhưng... em... sợ mất vợ hơn.

Câu trả lời mềm yếu một cách bất ngờ của Đạt khiến Thành không nhịn được cười, anh nghĩ Đạt đang nói giỡn.

- Gì mà phải sợ, mặt người này thì cười người khác. Đàn bà con gái thiếu gì?

- Anh hai, sao anh nói vậy!

Tại sao Thành nói vậy, Đạt hỏi anh vậy thôi chứ anh biết rõ nguyên nhân vì sao mà Thành lại buông ra câu nói đó. Không chỉ Thành mà chính anh cũng vậy thôi, cái suy nghĩ của đàn ông, ai mà không thể, ai không muốn yêu thật nhiều người, cưới thật nhiều cô làm vợ. Nhưng đã lâu lắm rồi, anh không còn suy nghĩ đó nữa.

Thấy Đạt không hào hứng đùa giỡn theo câu nói của mình như mọi khi, Thành có cảm giác hơi ngờ ngợ, anh nhìn Đạt mà hỏi.

- Chú thương thím ấy thiệt rồi hả?

Đạt quay lưng nhìn ra phía ban công, bầu trời đã bắt đầu chìm vào bóng tối. Khác với mọi ngày, cái bóng tối của đêm nay để lại cho anh cái cảm giác cô đơn chưa từng có, và cái khao khát được ôm cô trong vòng tay từ đầu lại bùng lên mạnh mẽ.

Thấy em trai đắm chiều buồn bã, Thành không đùa giỡn nữa. Thành nhìn em trai mình kĩ hơn, lần đầu tiên anh thấy Đạt như thế này. Đạt đúng là rất khác, không phải khác ở màu da sạm nắng của vị công tử bắt đầu nếm mùi nắng gió, không phải khác ở sự dạn dày của chàng trai trẻ đã biết lo toan, mà khác ở trái tim đã bắt đầu chất đầy nỗi niềm và tâm sự của một kẻ biết đến yêu đương. Không biết là tình yêu đã khiến Đạt thay đổi hay chỉ vì khi yêu, người ta mới bộc lộ ra những mềm yếu lẫn khuất bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chỉ cần em không đuổi anh là được

Đạt tới nhà Liên thì trời đã quá khuya, cả nhà đều đi ngủ, tất cả các cánh cửa đã được đóng kín, Đạt định đưa tay đập cửa nhưng anh biết là không nên. Đứng loay hoay một hồi, Đạt nghĩ nếu không kêu cửa thì có lẽ cả đêm nay, anh phải ở ngoài trời. Trong lúc suy nghĩ phân vân, anh đi một vòng qua bên, phía xa xa có một phòng chưa ngủ, cửa sổ còn chưa đóng, ánh sáng nhỏ nhoi hắt ra sân một vệt ngà dài. Một bóng người gầy yếu, buồn bã, mái tóc dài xõa ngang lưng trong ánh sáng hiu hắt. Đôi hàng mi rũ xuống như mang nhiều tâm sự. Đạt mừng rỡ mà chạy tới gần rồi kêu nhỏ.

- Liên.

Âm thanh dịu dàng như hiện ra từ xa vắng. Liên giật mình nhìn qua. Dù trong đêm tối khi mờ khi tỏ nhưng Liên vẫn nhận ra anh ngay.

- Anh Đạt. Sao anh ở đây giờ này?

Đạt tiến lên một gần hơn.

- Mở cửa cho anh vô nhà rồi mình nói chuyện, được không em?

Liên quay lưng về phía khác.

- Anh đi về nhà đi, em muốn yên tĩnh một mình, cho em một thời gian yên tĩnh được không anh?

Về? Đường đi thì xa, lại là lúc đêm tối, thời gian đi lại tăng gần như gấp đôi, chưa kể những nguy hiểm trong đêm, vậy mà mới thấy anh, cô đã kêu anh về, anh phát cáu, giọng nói không còn dịu dàng như trước.

- Em mà không mở thì anh đi đập cửa, lúc đó cả nhà đều thức, anh nghĩ, trời đương là đêm hôm khuya khoắt, má cũng sẽ không nỡ đuổi anh về đâu.

Biết Đạt nói là làm, dù Liên chần chừ không muốn nhưng cô vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cô ra khỏi phòng, tới phía cửa bên hông mở cửa. Đạt bước qua ngạch cửa thì đi thẳng nhưng chỉ đi được vài bước thì anh quay trở lại chỗ Liên vì cô vẫn đứng im ở cửa chứ chưa chịu bước.

- Vô phòng đi, em còn yếu đừng có đứng đó mà hứng sương đêm, không tốt đâu – Đạt đưa tay kéo Liên lùi vào nhà mấy bước rồi đóng cửa, anh không biết phòng cô nằm đâu nên đành chờ cô đi trước rồi mới theo sau.

- Đêm hôm khuya khoắt, anh còn chạy tới đây làm gì, lúc đi em có xin phép cha má rồi mà, cha má không nói với anh sao?

- Hừ, anh về tới nhà, cơm chiều chưa kịp ăn, nước trà cũng chưa kịp uống là lên xe chạy thẳng tới đây, còn đứng ngoài sương khuya cả buổi, khổ cực như vậy mà em không hỏi thăm anh một tiếng, cũng không rót cho anh một miếng nước, chưa gì đã hần học, cứ muốn đuổi anh về.

- Em đâu cần anh cực khổ vậy, anh than thở mà làm chi. Anh cứ việc ở nhà anh đi, phải sung sướng hơn không, khi nào khỏe em sẽ về, em có trốn luôn đâu mà anh sợ.

- Sao cứ nói chuyện với anh là em bộp chộp vậy, em còn giận anh sao, định giận anh tới chừng nào? Em cứ như vậy, anh khó chịu lắm! Hay là như vậy đi, anh ở đây nè, em cứ đánh anh đi, đánh thiệt mạnh vào, em muốn đánh ở đâu cũng được, đánh xong rồi thì đừng giận nữa, vậy nha em?

Đạt vừa nói vừa nhìn Liên thành khẩn, anh cầm tay cô đưa lên má mình vỗ vỗ như sẵn sàng chờ cô trừng phạt.

Cô nhìn anh buồn bã rồi rút mạnh tay về.

- Anh nghĩ chuyện của em với anh dễ giải quyết như vậy sao? Hơn nữa, em cũng không còn sức lực để đánh anh đâu.

- Chớ em muốn sao?

- Muốn anh để em yên, em mệt mỏi lắm rồi. Bây giờ, em muốn được ở đây yên ổn một thời gian. Em mới vừa bệnh dậy, chỉ muốn được về thăm nhà cho khuấy khỏa mà anh cũng không cho nữa sao anh, anh làm khổ em tới vậy hả?

Liên đi tới giường ngồi xuống. Đạt lập tức theo sau ngồi bên cạnh.

- Anh có làm gì đâu mà em nói là khó với dễ? Thì em cứ ở đây đi, khi nào thấy mạnh thì về, anh đâu có nói là không cho em ở. Nhưng mà..., em cho anh ở lại đây với em đi, vậy anh mới yên bụng được.

- Có gì mà anh không yên bụng. Em đang ở nhà của mình, không có anh thì em cũng sẽ được lo lắng đầy đủ. Anh ở đây còn ở bên nhà anh thì sao, công chuyện của anh nữa, tốt hơn là anh nên quay về đi.

- Anh không về, anh sẽ ở lại, đây là nhà má vợ, sáng mai anh sẽ hỏi má một tiếng, nếu má cho thì em không có quyền đuổi anh đâu, mà nếu có đuổi, anh cũng không đi.

Nói xong, Đạt ngang nhiên ngã lưng nằm xuống giường để bày tỏ thái độ kiên quyết của mình. Liên chỉ biết bậm môi trước hành động thách thức của anh vì biết mình không làm gì được, cô quay lưng bỏ đi.

Đạt lập tức nhồm dậy để nắm tay cô lại.

- Em đi đâu vậy?

- Em qua phòng khác ngủ. – Liên trả lời mà mặt vẫn không quay về phía Đạt.

- Đây là phòng của em mà. – Đạt vội đứng lên.

- Vậy thì để em dọn phòng kế bên cho anh.

- Em ghét anh tới vậy đó hả, nhìn mặt anh mà em cũng không muốn. – Đạt cụp mi buồn bã, anh nói với vẻ nhún nhường hơn – em cho anh ngủ ở đây đi, anh nằm dưới đất cũng được, anh không phiền hà em đâu.

Đạt nghĩ, nếu anh nói vậy thì Liên sẽ không làm khó anh nữa nhưng cô không nói không rằng mà đi thẳng tới tủ lấy chiếu với gối đưa cho anh rồi lạnh lùng nói.

- Chiếu với gối đây nè, nhưng mà không có mền đâu, mấy cái mền đem đi giặt mà chưa khô, liệu anh ngủ được không? Nhà em không được như nhà anh đâu. Em nghĩ, tốt nhất là anh nên về nhà đi.

Nhìn chiếu, gối trên tay cô mà anh buồn rười rượi nhưng biết làm sao được, tất cả cũng do anh mà ra, nếu ban đầu, anh đừng đối xử với cô như thế, nếu hôm ấy, anh không thô bạo khiến cô bị sảy thai thì cô đã không lạnh lùng đến mức này. Anh chỉ có thể cố gắng cho cô thấy sự chân thành của anh mà lay động.

Chậm chậm cầm chiếu, gối từ tay cô, anh bùi ngùi nói.

- Không sao đâu, chỉ cần em không đuổi anh là được.

Liên quay về giường. Đạt trải chiếu xuống nền cách giường Liên vài bước. Chiếu vừa trải xong, anh cũng chưa kịp nằm xuống thì đã nghe cô lên tiếng với vẻ không bằng lòng.

- Anh nằm xa một tí, nằm gần như vậy làm sao em đi tới đi lui được.

Anh nhìn chiếc chiếu đang nằm dưới nền rồi ngược nhìn chiếc giường. Tuy chiếc chiếu trải ra nhìn có hơi chật chội nhưng một mình anh cũng không thể nằm hết được, chỉ cần né một vài bước là đi tới lui thoải mái chứ không khó khăn gì.

- Chiếu này đâu có rộng lắm đâu em..

- Nếu anh thấy chật chội, không nằm được thì anh về nhà anh đi!

Anh nhìn cô trầm ngâm rồi lặng lẽ kéo chiếu ra xa thêm chút nữa. Anh nghĩ anh đã khiến cô ghét anh tới vậy rồi sao, nằm gần cô một chút mà cô cũng không muốn, con đường trở lại trái tim cô càng xa thăm thẳm nữa rồi.

Nửa đêm trời trở gió, sương thì phủ lạnh bên ngoài. Bên trong, Đạt nằm trên tấm chiếu trải dưới đất cách giường Liên một khoảng hơn một thước, hơi lạnh thốc lên làm anh phải co người lại. Thêm vào đó, anh không quen ngủ dưới nền như thế này, cả người anh ẽ ẩm khiến anh cả đêm phải trở mình liên tục. Trên giường, Liên cũng không ngủ được, cô liên tục xoay người, nhìn thấy anh đang co ro, đoán là anh lạnh nên cô cuộn mền đem xuống đắp cho anh, mền vừa phủ lên người thì anh thức giấc. Nét mặt anh thoáng mừng rỡ nhưng anh không nhận.

- Thôi, anh không cần đâu, em cứ để má đắp.

- Em ngủ trên giường nên cũng không thấy lạnh đâu, anh nằm dưới nền nên lấy mền đi.

- Nhưng em đang đau mà, anh thì còn khỏe, không sao đâu, nếu em lo và thương anh thì cho anh lên giường ngủ đi, chỉ là nằm ngủ thôi, giống như hồi trước anh với em cũng ngủ chung

vậy đó, mỗi người một bên, để gối ôm ở giữa cho yên tâm.

Liên nghe vậy thì cô thấy không vui, ánh mắt cô trở nên bén hơn cho thấy câu trả lời là không đồng ý, cô lạnh mặt không thèm nói rồi ôm mền đứng dậy mà đi lại giường để nằm lại và tiếp tục quay mặt vô trung.

Đạt nhìn lưng Liên mà thấy buồn rười rượi, không biết làm sao và đến khi nào thì cô mới có thể nguôi giận mà bình thường lại với anh đây.

- Liên, anh biết, mấy tháng qua, anh đã không phải với em, anh biết mình sai, con người mà ai lại không có lần sai, nhất là trong những lúc nóng giận, lỗi lẽ với cử chỉ thường không kiểm chế được, nhưng đã biết sai và sửa sai thì cũng nên được tha thứ, phải không em?

Cô vẫn lặng yên như không nghe thấy những gì anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Anh đã trao cho em rồi thì nó thuộc về em mãi mãi

Vì lạ chỗ mà cả đêm Đạt không ngủ được, thế nên anh dậy từ rất sớm. Biết cô đang giận mình nên Đạt không hề muốn phiền hà gì cô thêm, anh tự động kéo chiếu xếp lại rồi đem dựng ở góc gần tủ, còn gối thì đem vô tủ cất. Không biết cô có biết điều này, anh là con trai của gia đình giàu có, lại là trai út nên càng được cưng chiều nhiều hơn, anh chưa từng ngủ dưới nền đất lạnh, càng chưa từng tự mình dọn dẹp thế này, vậy mà hôm nay, anh tự nguyện làm tất cả. Tính ra thì đây chỉ là chuyện nhỏ, những chuyện chưa từng làm mà anh đều phải làm chỉ vì thương cô còn nhiều hơn thế. Đạt chắc lười một mình, không biết cô có hiểu cho anh không, cô có biết là anh đã thật sự ăn năn và hối hận.

Đạt đi ra hàng ba thì thấy Cúc đang ngồi trên lan can mà ngáp ngắn ngáp dài, còn bà Ngự thì vờn vai hít thở. Anh từ phía sau cất tiếng chào bà.

- Dạ thưa má, con mới xuống.

Cả Cúc và bà Chung đều tròn mắt kinh ngạc. Bà Chung lên tiếng hỏi thay cho lời chào đáp lại.

- Ủa, con xuống hồi nào?

- Dạ, mới xuống đêm hôm qua.

Cúc ngồi đung đưa chân rồi trề môi.

- Xuống cả đêm rồi mà dám nói là mới xuống. – Rồi như phát hiện ra chuyện gì kinh khủng, cô trở mắt nhìn anh như tra hỏi - Ủa mà, sao anh vô nhà được, anh leo cửa sổ hả, vậy có khác gì là trộm đầu.

Bà Chung liếc về phía Cúc.

- Cúc, nói bậy gì vậy?

- Thưa má, là Liên mở cửa cho con vô, lúc đó, trời cũng đã nửa đêm, mọi người đã ngủ nên không dám không dám làm phiền. Mà sao má dậy sớm quá vậy?

- Ô, già rồi, ngủ ít lắm con à, còn con Cúc thì tại hôm qua ngủ nhiều nên bữa nay mới dậy sớm.

- Má này, tại má kêu con dậy đi chợ, đi chi mà sớm vậy?

- Con gái lớn rồi, tập chợ búa đi chợ, đừng mai mốt còn đi lấy chồng nữa, ra sau lấy giỏ cho tui.

Cúc ngoe nguẩy đi ra sau. Còn bà Chung với Đạt ở lại. Bà Chung thấy Đạt đêm hôm khuya khoắt mà không ngại đường xa chạy xuống, lại nhớ chuyện hôm qua, bà về vội vã về mà chưa kịp chào anh nên bà thấy hơi áy náy.

- Đạt à, bữa qua, má đi hỏi gấp, cũng tại con Liên nó nhớ nhà quá, má chưa kịp gấp con để hỏi thăm, mà con Liên cũng chưa hỏi con câu nào, mà xin lỗi.

Đạt hơi bất ngờ khi nghe lời xin lỗi từ má vợ, anh chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng Liên, không biết cô dậy từ khi nào. Cô đi thẳng ra chỗ hai người.

- Má, có gì mà má phải xin lỗi, là con đòi về chứ đâu phải tại má, tại sao má phải xin lỗi, nếu phải xin lỗi thì để con xin lỗi.

Nhìn thái độ của cả hai, bà Chung biết là họ đang có chuyện giận hờn chi đó, Cúc cũng từng kể với bà, nhưng đầu sao cũng là chuyện vợ chồng nên bà không tiện xen vô, bà ra sau kiểm Cúc rồi cả hai cùng ra chợ. Bà vừa đi khuất thì Liên cũng quay qua Đạt mà xin lỗi, cô nói nhanh rồi bỏ đi thẳng về phòng để Đạt một mình đứng đó.

Lắng gõ cửa mời Liên ra ngoài vì có Bửu tới thăm, Liên tới bàn chải lại tóc để đi ra thì bị Đạt nắm tay giữ lại.

- Em còn yếu, nằm trên giường mà nghỉ, ra đó mà làm gì, khi nào khỏe rồi gặp anh ta sau.

- Anh Bửu tới thăm, em phải ra chào anh một tiếng chứ, anh cũng có lòng mà.

- Có lòng gì chứ, thấy vợ chồng người ta húc hặc là chạy tới thăm nom, không biết có ý gì? – Đạt nói vọng ra ngoài cửa - Nói là Liên còn mệt, không dậy nổi, biểu cậu Bửu về cho, ngày khác rồi hẵng tới.

Liên còn chưa kịp phản ứng gì thì Lắng đã rời khỏi. Nghe Lắng nói lại, Bửu càng thêm lo lắng, anh bất chấp kiếng kị mà đi tới phòng Liên gõ cửa.

- Liên, em có sao không, em chưa đỡ tí nào sao em?

Nghe thấy tiếng Bửu, cả Liên và Đạt đều bất ngờ. Liên thấy khó xử vì sự bạo dạn của Bửu, cô nghĩ, có lẽ vì quá lo lắng cho cô nên anh mới vậy, cô muốn đi ra giải thích với anh đôi lời nhưng Đạt lại giữ chặt không chịu buông, cô không làm sao bước được tới cửa, cô đành lên tiếng từ phía bên trong.

- Em không sao, chỉ hơi mệt chút thôi, anh về đi, vài hôm nữa hẳn ghé thăm em.

- Em làm anh sốt ruột quá. Tối bữa nay rồi mà em chưa mạnh được tí nào nữa sao? Anh vô coi em ra sao có được không?

Bữa thấy nôn nóng trong lòng, anh định đẩy cửa để đi vào trong, nhưng khi tay anh vừa chạm vào cánh cửa thì lại nghe thấy tiếng Đạt vang lên.

- Cám ơn anh đã quan tâm nhưng có tui ở đây rồi, anh không cần lo lắng mà làm gì. Anh cứ đi yên cho vợ tui nằm nghỉ là tốt nhất rồi.

Bữa ngạc nhiên hỏi lại.

- Đạt, cậu cũng ở đây sao?

- Có gì đâu mà lạ, vợ tui ở đâu thì tui ở đó, chuyện vợ chồng mà, anh về lấy vợ đi rồi sẽ hiểu thôi.

Bữa hậm hực ra về sau câu nói trên người của Đạt. Không nghe tiếng Bữa, Đạt nhìn Liên cười đắc chí. Liên không mấy hài lòng về cách cư xử của anh. Cô đẩy mạnh anh ra.

- Anh làm cái gì kì cục vậy?

- Có gì đâu mà kì?

- Anh làm như vậy có khác gì lúc bên nhà, anh muốn nhốt em, anh không cho em có liên hệ gì với bên ngoài, anh là người ích kỷ, là vũ phu, độc đoán, gia trưởng tới đáng sợ.

- Anh thừa nhận là mình ích kỷ, độc đoán, gia trưởng gì đó có luôn cũng được nhưng vũ phu thì anh không có đâu nha.

- Ờ, cứ cho là anh không có vũ phu nhưng anh lại có cả ba thứ kia thì thiệt là quá đáng lắm rồi.

- Có gì mà quá đáng, bộ em không thấy Bữa...

- Có, anh Bữa rất tốt với em. Anh Bữa đã giúp đỡ em rất nhiều. Còn anh, anh chỉ muốn giam nhốt để trừng phạt em thôi.

Liên tức giận bỏ ra khỏi phòng. Mấy ngày này, cô chưa được ra ngoài vì kì gió nên cô chỉ có thể đi lòng vòng trong nhà để tránh mặt anh. Về phần Đạt, anh biết nếu lần này anh không làm cô nguôi giận mà tha thứ và theo anh về thì có lẽ, anh sẽ không còn cơ hội nữa, anh quyết định dùng chiêu li lợm, cái hành động mà trước đây, anh chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ làm đối với một người phụ nữ, cái hành động mà đối với anh là chẳng đáng mặt đàn ông chút nào. Bây giờ thì anh biết mới, để có được trái tim của người mình thương thì không có gì là không đáng cả. Người ta thậm chí còn yêu thương một người khác còn hơn cả bản thân mình thì anh quan tâm làm gì chút sĩ diện hão với cô.

Vậy nên, những lúc ở nhà, anh cứ lẻo đẻo đi theo cô, dù cô không thèm mở miệng nhưng anh vẫn nói chuyện như bình thường. Cô ra nhà bếp phụ Lắng lật rau thì anh cũng cầm rau lên mà lật dù anh không biết phải lật như thế nào, thấy cô định dọn cơm thì anh chạy đi bung chén đĩa. Cô bỏ vô phòng thì anh cũng vào theo. Cô dọn dẹp lại phòng thì anh cũng phụ. Cô dọn bàn thì anh mở cửa tủ, Đạt hơi ngạc nhiên khi thấy bên trong tủ áo của cô có rất nhiều dầu thơm của Pháp. Đạt nhớ là cô không xài dầu thơm nhưng trong tủ cô lại có rất nhiều, còn có mấy xấp vải loại tốt vẫn còn mới.

Buổi chiều, khi Liên đang chải tóc thì cô giật mình rồi lục lọi khắp phòng để tìm kiếm.

- Em kiếm gì vậy Liên?

Cô nhìn anh bằng ánh mắt lo lắng.

- Bông tai của em bị mất rồi.

Nghe Liên nói vậy, Đạt đưa tay vào túi áo để cảm ra một chiếc bông tai vàng, chiếc bông tai mà anh đã vô tình lượm được hồi trưa, lúc đó, anh nghĩ là cô giận anh nên quăng bông cưới mà anh đã tặng trong ngày cưới, thế nên khi đó, anh chưa dám trả lại cho cô. Bây giờ, cô đi tìm thì anh mới lấy ra.

- Có phải cái này không?

Liên nhìn chiếc bông tai trên tay anh, đúng là bông tai của cô.

- Đúng rồi. Ở đâu vậy anh?

- Anh lượm nó ở gần góc tủ.

Cô chạy lại cầm lấy rồi đeo lên tai.

- Sao anh không đưa cho em liền.

- Anh tưởng em quăng nó nên không dám đưa.

Liên chau mày.

- Làm sao quăng được, đây là bông cưới mà.

Đạt nghe mà mừng thầm trong bụng.

- Thiệt hả em?

Liên quay mặt đi.

- Nếu không ở với nhau nữa thì trả lại chứ ai lại đem đi quăng.

Lời của cô lại gieo nỗi buồn vào tim anh. Anh nói buồn bã.

- Em đừng trả, có trả thì anh cũng không lấy lại đâu, anh đã trao cho em rồi thì nó thuộc về em mãi mãi.

Liên giả bộ không nghe thấy gì, cô im lặng đeo chiếc bông, nhưng chiếc bông tai này lại có thiết kế hơi hơi khác so với những đôi bông tai thông thường nên cô loay hoay một hồi mà chiếc bông tai vẫn không chịu vào đúng khớp. Anh thấy vậy thì chồm tay tới để đeo giùm cô. Vì tay cô đã mỏi nên cô để yên cho anh làm giúp. Cô đứng yên mà cảm nhận ngón tay anh chạm nhẹ vào tai cô, rồi chiếc bông được đeo vào một cách từ tốn. Hơi thở của anh phả đều đều vào má cô khiến trái tim cô không kiềm được mà đập lên rộn ràng. Thấy cô yên lặng như sắp mềm lòng, anh đưa tay vuốt tóc cô trượt xuống vai rồi từng ngón tay lại đi chuyển xuống xương quai hàm, ngón tay anh đỡ lấy cằm cô rồi kéo nhẹ cho cô quay mặt về phía anh. Đôi mắt cô long lanh còn đôi má thì đỏ ửng một cách thật dễ thương. Cảm xúc dâng lên, anh chậm chậm cúi thấp đầu xuống để tìm môi cô.

Bờ môi cô run rẩy như vừa đợi chờ vừa sợ hãi. Cô ý thức được rằng, nếu cô trao cho anh nụ hôn này thì mọi chuyện cũng theo đó mà trôi thẳng vào quá khứ, nhưng cô không muốn vậy vì có một vài chuyện cô vẫn băn khoăn, cô dứt khoát quay mặt rồi bỏ đi khiến Đạt cứ đứng đó thần thờ tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cô đâu phải là sắt đá mà không biết thương biết xót

Có những ngày Đạt vẫn phải tới hăng để trông coi công việc, xử lí giấy tờ, muốn vậy, anh phải tranh thủ đi thật sớm, khi trời còn chưa sáng, gà còn chưa gáy rõ, và về tới nhà Liên khi trời đã tối mịt, gà đã lên chuồng đi ngủ từ rất lâu. Bà Chung cũng thấy xót xa cho con rể, nhưng khi bà khuyên anh nên về nhà thì anh lại không chịu, đã vậy thì chờ tới ngày Liên khỏe hẳn rồi tính. Vậy là, anh lại tiếp tục đi đi về về như cái hồi cha cô mất.

Thời gian này là vào mùa lúa chín, bà Chung suốt ngày bận bịu với việc thu hoạch lúa ruộng, bà đã già nên mắt cũng nhá nhem mà Cúc thì không để tâm mấy tới chuyện nhà nên những khi về đây là anh tranh thủ coi lại dùm bà sổ sách. Biết anh cũng có nhiều công chuyện nên liên không muốn phiền anh, nhưng anh cứ kiên quyết nói với bà Chung là để anh làm, bà chung cũng khó lòng từ chối. Có những hôm, trời mưa nên anh về trễ hơn bình thường, vậy là anh phải đốt đèn mà làm tới khuya cho kịp.

Thấy anh vất vả, lòng Liên mềm lại. Giận hờn cũng dần được phai pha nhưng để nói với anh lời tha thứ thì cô chưa thể, vậy nên cô không cau có mà đuổi xua anh nữa. Cô chỉ lặng lặng nép bên rào nhìn bóng anh xa dần trên con đường nhỏ vào buổi sớm anh đi rồi âm thầm chờ đợi đón anh về khi chiều buông xế bóng.

Chiều nay cũng vậy, vừa ăn cơm xong là Liên ra hàng ba ngồi nhìn ra cổng, cô chờ tới khi trời sắp tối mà Đạt vẫn chưa về tới, cô bắt đầu thấy bồn chồn trong bụng. Trời tối, đường khó đi lại xa xôi, đôi khi trời lại đổ mưa không dứt. Lần đầu tiên Liên nghĩ tới con đường mà Đạt phải đi qua, những con đường đất không bằng phẳng, ổ gà, vũng nước đọng khắp lòng đường khiến chiếc xe phải đi chuyển chông chênh, dẫn xóc. Lại có những đoạn đường nhỏ hẹp, chỉ cần chệch bánh xe đi một chút là lao đầu xuống ruộng. Liên bước ra phía cổng rào, nhìn một hồi lâu cho tới khi trời tối sầm thì mới đi về nhà.

Nằm trên ván mà Liên không thôi trông ngóng, tới gần nửa khuya mà vẫn chưa thấy anh về, cô trầm nghĩ, chắc là hôm nay anh không xuống. Cô chậm chậm đi về phòng rồi lấy chiếu ra trải. Liên ôm gối ngồi trên chiếu, trong đầu cô là hình ảnh Đạt đêm đêm nằm co một mình dưới đất, có lẽ anh lại không chịu đắp, đâu phải cô không biết, anh muốn cô thấy xót xa. Cô đâu phải là sắt đá mà không biết thương biết xót nhưng khoảng cách mà anh đã vô tình tạo ra, đâu cứ muốn là kéo gần lại được.

Đang mải mê suy nghĩ thì tiếng kè xe quen thuộc vang lên, Liên biết Đạt về tới, cô vội vàng bước lên giường, nằm quay mặt vô tường, nhắm mắt giả vờ như mình đã ngủ.

Đạt bước vào phòng thấy cô nằm yên thì cũng nghĩ là cô đã ngủ, anh lặng lẽ ra khỏi phòng đi về phía nhà bếp. Lắng dọn cơm lên, vì anh về trễ nên phải lui thui ngồi ăn một mình. Dầu biết là Liên còn bệnh phải ngủ sớm và ăn uống đúng bữa, nhưng trước thái độ dửng dưng, lạnh nhạt của cô, anh không khỏi chạnh lòng.

Trong khi Lắng dọn dẹp thì Đạt đi về phía sau, thật lâu anh mới bước vô phòng. Người ta nói: vợ chồng gần nhau đầu giường làm lạnh cuối giường, nhưng Liên cứ như thế này thì biết bao giờ có mới chịu làm lạnh với anh. Mỗi đêm, anh không thèm đắp mền, cứ để cho cái lạnh không gian thấm vào da thịt. Trước khi vào phòng, Đạt tắm rất lâu, gần như là trâm mình trong nước, khi bước vào nhà vẫn cảm thấy cái lạnh từ ngoài theo vào không buông. Đạt thăm vãi trời để cho anh bệnh một trận nhưng cơ thể khỏe mạnh từ nhỏ không dễ gì mà đổ bệnh, anh thấy một số người chỉ cần dầm mưa một trận, phơi sương một đêm thì bệnh ngay, còn anh, đã mấy đêm rồi mà chưa thấy hề hấn gì.

Rốt cục anh cũng bệnh, không biết là do cơ thể con người dù khỏe mạnh tới đâu mà bị vùi dập thì cũng không chịu nổi hay do trời chiều lòng người mà đêm nay anh bị bệnh. Con sốt đến khi anh đang ngủ chập chờn.

Liên giật mình tỉnh giấc khi cơn gió mang theo hơi lạnh len qua khe cửa, cánh cửa sổ chưa đóng kín, nằm trên giường có lót nệm phía dưới mà Liên còn thấy lạnh, huống gì Đạt chỉ có miếng chiếu mỏng trải dưới thân. Cô nhìn xuống chỗ anh nằm, anh lại không chịu đắp mền, người anh run lên vì lạnh. Cô bước tới kéo mền đắp cho anh, tay cô vừa chạm tới người anh thì cô bỗng giật mình một cái, cái nóng từ thân thể anh tỏa ra như muốn thiêu đốt tay cô. Liên đưa tay sờ lên trán thì biết ngay là anh đang bị sốt. Cô lo lắng vô cùng, nhưng đang lúc trời khuya vắng, cô không biết làm sao, cô đành lay anh dậy.

- Anh Đạt. Dậy đi anh.

Đạt nghe tiếng Liên gọi nhưng anh thấy cơ thể mình mệt mỏi, cả người nặng trĩu như đá, anh cố mở mắt nhìn thì thấy cô đang nhìn anh lo lắng.

- Anh bệnh rồi, đừng ngủ dưới nền nữa, lên giường nằm đi anh. – Liên nói với Đạt.

- Anh không lên đâu, anh mà lên giường thì em xuống đây ngủ, em cũng đang đau mà. – Đạt mệt mỏi lắc đầu, giọng của anh cũng nghe yếu ớt.

- Em đỡ nhiều lắm rồi, với lại ở nhà đâu có thiếu phòng, em qua phòng khác ngủ cũng được.

Đạt nghe Liên nói vậy thì anh thấy bức nhưng vì cơ thể bây giờ đang yếu như không còn sức, ngay cả sức để giận cũng không có, anh nói như rên, mắt cũng không thèm mở.

- Vậy cũng như không, thôi để anh nằm đây đi, khỏi phiền tới em. Em không cần lo cho anh đâu.

Liên có thể không lo cho anh được sao, anh ngoan cô như vậy là để buộc cô phải nhượng bộ, và cô đã nhượng bộ.

- Thôi mà anh, lên giường nằm đi, em ở đây với anh mà.

Đạt nghe vậy thì cố gượng dậy, anh có thể tự mình đi tới giường nhưng Liên đã đưa tay mình ra với ý định sẽ đỡ anh, anh lập tức dang tay mình ra cho cô choàng lấy rồi để cô ôm anh, để cô cho anh dựa vào một phần sức của mình mà lên giường nằm. Khi Liên vừa buông tay anh ra và đứng lên, Đạt đã hồi hồn, giọng như con nít làm nũng không muốn rời xa mẹ.

- Em đi đâu vậy? Đã nói là không đi rồi mà.

Liên vội trấn an.

- Em đi lấy nước lạnh để nhúng khăn mà đắp trán cho anh, anh nằm yên đó chờ em đi, lấy xong là em trở vô liền.

Khi nghe tiếng lục đục, Lắng với bộ mặt còn ngái ngủ xuất hiện.

- Cô làm gì mà khuya vậy cô?

- Anh Đạt bị bệnh rồi, em lấy khăn nhúng nước đắp cho anh, sáng mai chị nấu cho em miếng cháo nha chị.

- Dạ, dưỡng bệnh là phải rồi, tối nào cũng tối khuya mới tắm, lúc tắm thì ngâm lâu cả buổi, trời lại trời gió, chắc là bệnh trúng nước hay cảm lạnh rồi, cô cạo gió cho dưỡng đi.

Nghe Lắng nói thì Liên thấy kì lạ, không hiểu sao Đạt lại làm vậy, nhưng anh đang bệnh, cô không hỏi thêm gì. Cô đắp khăn lên trán anh rồi nhìn anh đầy lo âu. Anh cũng cố mở mắt để nhìn cô với vẻ lơ đãng, hơi thở của anh trở nên khó nhọc và yếu ớt, anh nắm lấy tay cô mà thều thào.

- Em nằm xuống ngủ đi, đừng lo cho anh, anh không sao đâu.

Nói xong là Đạt nhắm mắt mê man, anh vẫn nắm chặt lấy tay Liên khiến cô cảm nhận rất rõ hơi nóng từ thân thể anh. Đến khi thấy mệt, Liên nằm xuống cạnh bên anh. Cô không dám ngủ sâu vì chốc chốc là cô phải thay khăn cho anh, trong giấc ngủ chập chờn, cô nghe tiếng anh gọi tên mình, tiếng anh thều thào xin lỗi.

Khi trời buông ánh nắng, Liên thức dậy thì đã thấy Đạt mở mắt nhìn mình, hơi thở anh đều đặn, dường như anh đã nhìn cô rất lâu thì phải. Trọn sốt đêm qua làm khuôn mặt anh trông mệt mỏi, bờ phờ nhưng đôi mắt vẫn thâm trầm và sâu lắng. Liên cảm giác bàn tay mình cứ phập phồng lên xuống nhẹ nhàng, hóa ra là bàn tay cô đang đặt lên eo anh, không biết là do đêm qua cô vô tình đặt lên đó hay do anh thừa lúc cô ngủ say mà tự mình làm.

Cô đưa tay lên trán anh sờ lại một lần, cơn sốt đã hạ, cô thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn hồi han.

- Anh thấy sao rồi?

Đạt đưa tay lên day day thái dương.

- Anh thấy mệt, nhức đầu nữa.

- Bị nhức đầu cũng không sao, chỉ cần hết sốt là yên tâm rồi.

- Anh khát nước. – Đạt nói với vẻ mệt mỏi.

Liên nhanh chóng rót một ly nước đem lại đưa trước mặt anh.

- Nước nè anh.

Đạt nhìn ly nước trên tay Liên rồi ngược lên nhìn cô trân trân, ánh mắt anh thoát ra vẻ buồn bã, môi anh mấp máy nhưng chẳng nói gì, sau đó, đôi mi sụp xuống để lộ vẻ hờn dỗi. Thật lâu sau đó, anh mới chậm chạp nhấc tay lên để cầm lấy, nhưng tay anh còn chưa đụng tới ly nước thì đã rơi lại xuống giường.

- Anh không cầm nổi ly nước nữa rồi, thôi đi, em cứ để ly nước ở đó, khi nào có sức thì anh lấy uống cũng được, bây giờ nhịn khát một tí cũng không sao.

Giọng Đạt đầy thương cảm. Liên cũng thấy mình cũng thật vô tâm, cô đi tới phía đầu giường, nâng người anh ngồi dậy, anh cứ như cá không xương, đưa lưng dựa sát vào người cô. Liên thấy nặng nhưng cô nghĩ, Đạt đang bệnh nên mệt, ngồi không nổi, cô cố gắng làm điểm cho anh tựa vào. Đạt uống xong nước, anh còn muốn dựa vào người Liên nhưng khổ nỗi, anh lại cao hơn cô cái đầu nên anh phải trượt người xuống, đầu gối lên đùi cô mà nhắm mắt.

- Anh đói chưa, em có dặn chị Lắng nấu cháo rồi, anh ăn một miếng nha.

- Anh không muốn ăn đâu, miệng anh đắng lắm.

- Thôi mà, anh ráng ăn một miếng cho lại sức. – Liên ra sức dỗ dành như anh đã từng dỗ cô.

- Ráng ăn cũng được nhưng sức để cầm muỗng anh còn không có thì làm sao bụng tồ, thôi, em cứ để anh nhịn đói một ngày cũng không sao.

Liên bắt đầu nhận ra là Đạt đang làm nũng nhưng anh đang bệnh thật chứ không phải giả dờ nên cô cũng ráng chiều theo.

- Thì để em đút cho anh.

Đạt nghe xong thì mở cờ trong bụng nhưng lại làm ra vẻ hờ hững chấp nhận.

- Nếu em chịu đút thì anh ráng ăn một chút cũng được.

Nhìn anh ra vẻ nhõng nhẽo mà Liên muốn bật cười, trong đời cô chưa từng thấy người đàn ông nào lại như vậy, càng không thể tưởng tượng người đó là anh, cái người cao lớn với thái độ kênh kiệu đứng trộm nhìn cô nơi khung cửa, cái người bao lần giận dữ mà quát tháo vang dội, cái người có ánh nhìn sắc bén khiến những ai đối diện cũng run sợ cúi đầu, cái người ngạo mạn không biết sợ trời sợ đất và dĩ nhiên một ai, vậy mà bây giờ, người ấy đang gối đầu trên đùi cô mà mong chờ bàn tay cô săn sóc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Em vợ phải gọi là dì

Nghe anh bệnh, bà Chung sai Cúc đem vào một ít trái cây đã xắt. Cô bước vào phòng thì thấy trên bàn có nhiều món ăn bổ dưỡng mà bà Chung đã sai người nấu cho Liên. Cúc không vừa ý nhìn Đạt rồi nói với chị mình.

- Chị ba, mấy món này là má mua để tắm bổ cho chị, sao chị đem hết vô đây?

Liên bước tới bàn, cô lấy một miếng cam, cô vừa lột vỏ vừa nói với Cúc.

- Anh Đạt đang bệnh nên chị để cho anh ăn, chị ăn nhiều rồi, mà chị cũng khỏe rồi nên ăn nữa mà làm chi?

Liên cầm miếng cam tới giường đưa cho Đạt, còn Cúc thì đã ngồi xuống ghế.

- Khỏe gì mà khỏe, chị còn yếu lắm đó. Ở bên đó, chị đau nặng mà người ta toàn cho chị ăn cháo trắng, không bổ dưỡng gì hết. Chị phải ráng ăn thêm để còn có sức mà mau lành bệnh. Lâu lâu mới được về nhà, tranh thủ ăn đi chị. Bữa rước chị về đây, chị ôm nhom ốm nhách, tắm bổ hỏm rầy mới có da có thịt chút đỉnh. Chị ăn nhiều coi như đường sức, đừng mai mốt có về bên, người ta có cho nhịn vài bữa không tới nổi kiệt sức.

Mấy lời này của Cúc có khác gì là xách mé Đạt đâu, dù cô không kêu tên chi họ nhưng cái ngữ "người ta này", "người ta nọ" của cô, ai nghe mà không hiểu. Đạt cũng thấy tím ruột bầm gan với cô em vợ này lắm, cũng chẳng phải hiền lành gì, nhưng hoàn cảnh của anh đã như vậy thì anh biết là mình nên nhịn là hơn. Ăn thua với Cúc cũng chẳng được gì mà anh thì đang cần năn nỉ vợ. Con đường làm lành với vợ chẳng dễ dàng gì, nếu bây giờ vì giận với Cúc mà khiến vợ giận thì công sức của anh coi như xong. Thế nên anh cố gắng phản kháng những gì Cúc nói nhưng cũng kiềm chế để mình không nổi giận.

- Cô... - vừa mở miệng định nói thì Đạt kịp nghĩ, gọi Cúc như vậy thì dường như không phải phép và có phần xa cách. Hơn nữa, Liên đang ở ngay đây, dù thế nào, anh cũng phải cho cô thấy thành ý của mình, anh sửa lại cách xưng hô - Di út, sao đi lại nói như vậy? Đâu phải tui tệ bạc với Liên. Một ngày đó, chị của đi rất khó ăn uống, với lại..., - Đạt đang gần có để cãi lại Cúc thì anh chợt nhìn qua Liên như chỉ muốn nói với cô, bằng một giọng nhẹ nhàng anh muốn thanh minh cho cô hiểu -... đi tám nói, em đang đau yếu, mấy ngày đầu chỉ nên ăn nhạt như vậy thôi, chừng nào em mạnh hẳn thì mới tắm bổ được.

Cúc nghe xong thì trề môi.

- Hừ. Ai mà tin cho nổi?

Liên lập tức lên tiếng để xoa dịu em mình.

- Thôi mà! Một ngày đó, chị cũng có ăn uống được gì đâu, nấu nhiều thì bỏ nhiều chớ ích gì.

Cúc lập tức trợn mắt cãi lại.

- Sao về đây thì chị ăn được. - Đoạn, Cúc liếc về phía Đạt - Nếu chị tui không muốn ăn thì anh phải ép chị tui ăn chớ, chỉ đang đau mà, phải làm sao đừng chị ăn chớ. Chị nói không muốn ăn rồi... hông lẽ... để chị tui nhịn đói luôn sao? Bởi vậy, em mới nói, chị có ở nhà mình là tốt nhất. Còn người ta thì khác, chị mà nói không muốn ăn thì người ta cho nhịn luôn.

- Có chớ, tui có ép cô ăn mà. Ép dữ lắm thì cô mới ăn được vài miếng. Di đâu có biết chị của đi cứng đầu tới cỡ nào đâu, tới thuốc tui cầm trên tay mà cô còn hất đổ cho được, làm tui gặt hết sức. Tui nhứt quyết bắt cô phải uống cho bằng được mới thôi.

- Vậy rồi anh làm sao để chị uống, anh đánh đập hay hăm dọa để ép chị tui uống phải không, a hay là... anh bóp miệng chị tui để đổ thuốc vô, đúng không? Chớ anh thì làm sao mà nhẹ nhàng với chị tui cho được.

Nghe Cúc nói câu này thì Đạt không chịu được mà la lên một tiếng.

- Sao đi lại nghĩ tui thô bạo như vậy? - Đạt la lớn với Cúc để chứng tỏ mình bị oan, rồi anh lại nhìn Liên để nhờ cô mình oan cho mình, giọng anh vô cùng nhỏ nhẹ - Anh đâu có làm vậy, phải không em?

Lời anh nói khề như chỉ muốn nói với Liên thôi, cô nhìn anh và nhớ về ngày hôm đó. Anh đã dùng cách của riêng mình mớm thuốc cho cô. Nó không thô bạo như suy nghĩ của Cúc nhưng lại không mấy dịu dàng, tuy vậy, nó vẫn hàm chứa một chút xôn xao khiến trái tim chợt nao nao khi nghĩ tới.

Hơn ai hết, Liên biết anh bị oan vì chính cô cũng từng nghĩ oan anh như thế. Khi cô hất đổ chén thuốc trên tay anh, cô thấy mặt anh đỏ bừng vì giận, lúc anh la lớn, cô cứ nghĩ anh sẽ giáng cho cô một trận nhưng anh lại gọi Nhanh nấu chén thuốc khác. Khi mà cô kiên quyết không uống thuốc thì anh lại kiên trì tìm cách cho cô uống thuốc. Cái cách anh cho cô uống thuốc, chỉ nhớ tới thôi đã thấy xấu hổ muốn chết. Mỗi kẻ mỗi, hơi thờ giao hơi thờ, từng giọt thuốc từ miệng anh mà chảy thẳng xuống cổ họng.

Liên không thể mở miệng mà nói là anh đã cho cô uống thuốc như thế nào, bởi vì, từ trước tới giờ có ai lại cho người khác uống thuốc bằng kiểu ấy. Là mớm thuốc hay hành động cưỡng đoạt nư hôn, chỉ có anh mới biết chớ Liên không biết.

Rõ ràng là anh cho cô uống thuốc, cái vị đắng nồng xộc lên tới tận não mà không cách nào né được, khoảnh khắc cô còn nhớ. Nhưng cô cũng không thể quên những gì sau đó, khi thuốc đã hết từ lâu mà miệng anh vẫn không chịu rời. Cô đang giận mà anh cứ quần lấy môi cô, nhìn anh nhắm mắt, cứ như anh đang thưởng thức món rượu nồng ngây ngất nào đó. Nếu cô không vì ngọt mà bị họ thì chắc gì anh chịu buông cô ra,

Không nhớ thì thôi mà càng nhớ thì càng thêm ngượng. Dù anh nhìn cô nài nỉ nhưng cô chỉ có thể đáp lại bằng cái nhìn im lặng cùng đôi má đỏ bừng bừng.

Thấy Liên không nói, Cúc nghĩ Liên không muốn nói xấu Đạt hay cô sợ anh nên Cúc tự mình suy đoán.

- Khỏi nói, tánh anh của anh tui cũng biết rồi, bữa đó, anh định đánh tui, đánh luôn chị tui rồi còn gì nữa? Sau bữa đó là chị tui đau ốm tới bây giờ.

Cúc càng nói thì anh càng giận trong lòng. Bữa đó, anh có gờ tay lên nhưng chưa hẳn là sẽ đánh Cúc. Dù lúc đó, anh chưa biết mình thương Liên tới đâu nhưng trong lòng anh Liên luôn có một vị trí nhất định. Dù luôn gây khó dễ cho Liên nhưng anh chưa bao giờ muốn mối quan hệ của cả hai phải đi tới cùng đường. Chính vì vậy, anh phải năn nỉ má mình là bà Ngự, để bà cho qua mà không làm loi chuyện, để Liên không phải đứng giữa mà chịu khổ, để mối quan hệ của hai nhà không thêm rạn nứt. Anh cũng thương Diệp nhưng không thể thẳng tay đánh Cúc để hả giận cho Diệp, đơn giản vì Cúc là em Liên, vậy thì lòng dạ nào có thể vì Diệp mà anh nỡ đánh vợ mình. Hơn nữa, khi Liên bước ra che cho Cúc thì anh đã bỏ tay xuống, vậy mà Cúc lại nói là anh muốn đánh, không chỉ một, mà là cả hai.

Nhưng cái khổ mà Cúc đem tới cho anh đâu chỉ có vậy. Lời Cúc chỉ là suy đoán vô tình, nhưng lại có vài phần là đúng. Nó gợi nhớ về những ngày đã qua, cái ngày anh thật sự thô bạo với cô, điều đó khiến cả hai đều không vui. Đạt nhìn Liên, anh sợ cô sẽ nhớ về những ngày ấy và áp đặt lối suy nghĩ theo kiểu của Cúc lên anh. Anh húng hắng ho kham một tràng thật dài. Liên vội vã vuốt ngực cho anh rồi kêu Cúc ra ngoài cho anh nằm nghỉ. Cúc nhìn Đạt trề môi, cô nhìn thôi là biết anh đang giả bộ nhưng không hiểu sao Liên lại tin. Đạt ho không dứt, mà càng lúc anh ho càng lớn, khiến Liên nghe mà xót xa, thấy Cúc chần chừ, cô lấy tay đẩy Cúc ra ngoài.

Thấy Đạt ho càng lúc càng giống thiệt, Cúc biết mình không thể đôi co với anh nữa, đằng nào thì bây giờ anh đang là người bệnh, đang cần sự yên tĩnh và săn sóc, nên cô nhanh chóng đi ra ngoài.

Chương 48: Yêu là phải biết cách nắm tay

Đến trưa Đạt toát mồ hôi, anh dần khỏe hơn, thấy anh bớt bệnh, bà Chung vô thăm nhưng anh đang ngủ, bà cùng Liên ra ngoài nói chuyện.

- Má thấy con cũng mạnh rồi, con định chừng nào về bên đó?

- Má không muốn con ở lại nhà hà má?

- Sao con lại nói vậy, từ sau khi con đi lấy chồng, má nhớ con nhiều, nói gì tới việc cha con bây giờ lại không còn, nhà mình bây giờ trống trải lung lăm. Nhưng con đã là đầu nhà người ta, là vợ của thằng Đạt, con đâu thể nào ở nhà má mình hoài được, làm vậy người ta nhìn vô đoán già đoán non đủ thứ, phiền lắm.

- Kệ thiên hạ đi má, họ muốn nói gì kệ họ, họ có nuôi mình ngày nào đâu mà sợ.

- Không hẳn là má sợ thiên hạ nói tùm lùm, mà cái chính là má muốn con hạnh phúc, chỉ có mấy người giận chồng hay bỏ chồng mới về ở nhà mẹ đẻ thôi. Má có nghe Cúc nói là thằng Đạt đối với con không được tốt lắm nên má mới qua bên đó rước con về nhà dưỡng bệnh nhưng bây giờ thì, má thấy nó cũng thương con, lo lắng cho con, cho nên, con đừng giận nó nữa, huê với nó rồi theo nó về nhà đi.

- Má, chuyện con với anh Đạt khó nói lắm.

- Có gì cũng là vợ chồng, ngày ngày ngủ chung giường ăn chung mâm, ra vô đụng mặt thì có gì mà không nói với nhau được, có chuyện thì nói ra rồi cùng nhau giải quyết.

- Có những chuyện không dễ dàng gì để nói, huống hồ, một khi đã nói ra thì còn khó đối mặt với nhau hơn. Má ơi, nếu như con với anh Đạt không thể ở chung với nhau được nữa, má có cho con về nhà không má?

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy con? Má nói là nói vậy thôi, nhưng nếu có một ngày, con không thể sống được bên chồng thì dĩ nhiên là phải về đây rồi, đây luôn là nhà của tui con mà. Nhưng mà, Liên à, vợ chồng con dù gì cũng là mới cưới, có nhiều chuyện phải từ từ mới có thể hiểu nhau, có những chuyện đôi khi không theo ý mình, nhưng vợ chồng là cái nghĩa trăm năm, không thể cứ có chuyện là bỏ nhau đâu con.

Đã là vợ chồng thì đâu dễ gì mà bỏ nhau được. Liên đã được dạy như vậy và chính cô cũng nghĩ như vậy. Cô đâu phải là kẻ đa tình bay bướm mà có thể dễ dàng thay vợ đổi chồng. Nhưng những lần gió tư tưởng mới cũng giúp cô nhận ra rằng, người phụ nữ không nên cam chịu. Nếu sống với nhau mà trong cuộc sống cứ tồn tại những bóng đen u ám của sự nghi kỵ, của sự khinh khi thì làm sao có được sự sẻ chia. Hai thể xác được gắn kết mà thiếu sự dẫn dắt của tâm hồn thì nó khác chi loài vật sống theo bản năng. Liên không muốn mình có cuộc sống như vậy, càng không muốn người mà mình gắn bó suốt đời là một người như vậy.

Khi Liên từ ngoài bước vô phòng thì thấy Đạt đã trải chiếu và đi nằm, cô không lên giường mà nhẹ bước lại gần anh. Anh nghe tiếng chân cô gần bên tai mình rồi nghe giọng cô thỏ thẻ.

- Anh Đạt, lên giường mà ngủ đi, nằm đây lỡ bệnh nữa thì sao?

Đạt mừng rỡ mở mắt, anh nắm lấy tay Liên mà hỏi gấp.

- Em cho anh lên giường hả? Em hết giận anh rồi phải không?

Liên nhìn Đạt rồi cúi mặt bùi ngùi. Anh cứ như thế này thì cô không cách nào lờ anh được nữa. Và, mọi chuyện cũng cần có câu trả lời nên cô sẽ nói chuyện với anh một lần cho dứt khoát.

- Em biết anh luôn ray rứt về chuyện của con mình. Nhưng anh yên tâm, em không hề giận anh về chuyện đó, vì anh không biết và chính em, em là mẹ mà em còn không cảm nhận được nó trong cơ thể mình thì em có quyền gì mà phiền trách anh đây. Bây giờ, em cũng đã mạnh lành trở lại, anh có thể yên lòng mà về được rồi.

- Anh về? vậy còn em, em có theo anh về không?

- Anh về trước, em vẫn ở lại đây, em nghĩ là anh cần có một thời gian.

- Anh không cần thời gian, anh cần em, thời gian mà không có em thì có ý nghĩa gì? Liên, em không nghĩ tới anh chút nào sao, những việc mà anh làm, em không hiểu được chút nào sao em?

Đạt nắm lấy tay Liên, anh nói một cách chân thành, cô cũng ngược nhìn anh với đôi mi uơn ướn không giấu được niềm xúc động, cô bắt đầu khóc.

- Em nhìn thấy chứ, em cũng vui lắm chứ... nhưng lúc này, em tự hỏi, nếu em không bị cái chuyện sảy thai, nếu anh không vì day dứt với con mình thì... anh còn giận em tới chừng nào? Có phải hai đứa mình sẽ sống như vậy tới suốt đời không anh?

- Liên... Thiệt ra... Anh không còn giận em từ lâu lắm rồi, nhưng anh không có can đảm tới gần em đó thôi..., chỉ khi có sự này xảy ra thì tự tôn đàn ông trong anh mới bị đánh gục. Anh biết những lời anh đã nói khiến em bị si nục, em đã bị tổn thương nặng nề. Anh không hề chối bỏ một sự thật, anh là đàn ông, anh không dễ dàng gì chấp nhận việc vợ mình đánh mất chữ trinh. Nó khó chịu lắm, nó vô nát tim anh...

- Anh muốn nói gì với em hả Đạt? Nếu đã như vậy thì sao anh lại muốn em theo anh về? Hay đúng như lời họ nói, anh sẽ không buông tha cho em, anh muốn giữ em lại để trả món nợ mà chị hai em đã gây ra.

- Em nói gì ngộ vậy hả Liên? Sao em có thể gộp chuyện của chị hai Huệ vào chuyện này mà nói, họ đã nói gì với em, họ là ai, là Bửu hay là Cúc?

- Họ nói gì đâu quan trọng. Cái quan trọng là gia đình anh luôn nghĩ vậy, cha má đã nói và anh không hề phủ nhận. Chuyện anh bị ép phải cưới em, chuyện anh có thể bỏ em bất cứ lúc nào anh muốn, chuyện anh có thể cưới bất kì ai mà anh thích, em đã nghe hết thấy ngày hôm đó.

- Như Liên, em nghe anh nói cho kĩ đây, anh không bao giờ coi nhẹ cuộc hôn nhân này! Em nói không sai, gia đình anh đúng là từng có suy nghĩ như vậy ngay từ đầu, khi chuyện của chị Huệ xảy ra, nhưng đó là suy nghĩ của họ, chứ không phải của anh. Đừng nói tới việc nhà anh không hề ép anh cưới em, mà nếu..., anh đã không muốn thì cha má có nói gì, có làm

gi... cũng không bao giờ ép được anh đâu, anh đâu phải là loại người dễ bị người ta sắp đặt. Vậy thì tại sao anh lại cưới em? Em muốn biết chứ gì. Nguyên nhân chỉ có một, đó là vì bản thân anh muốn cưới em, anh muốn em làm vợ anh, chỉ có vậy thôi. Anh đâu có rảnh rỗi mà lấy việc hệ trọng cả đời mình ra đùa giỡn, muốn gây khó dễ cho nhà em, đâu cần làm cách này còn hằng trăm cách khác mà. – Liên vùng vẫy, né tránh ánh nhìn cháy bỏng của Đạt khiến anh càng nắm chặt cô hơn – Tin anh đi, anh nói thiệt mà.

- Điều đó có quan trọng gì nữa đâu, bởi đó là tình cảm của anh khi chưa biết sự thật, khi anh nghĩ rằng em là hoàn toàn trong trắng.

- Đối với em điều đó có quan trọng hay không thì anh không biết, đối với anh nó rất quan trọng. Liên à, thứ tình cảm khi đã được gọi là tình yêu không phải dễ dàng gì mà có được, và một khi đã có thì không dễ dàng gì phai nhạt trong một sớm một chiều. Làm em buồn khổ, anh cũng có vui đâu. Trối buộc em thì cũng là trối buộc cả anh nữa. Em biết tại sao anh khó tìm ra lối thoát tới vậy không? Vì, đây là lần đầu anh yêu một người như thế, lần đầu tiên anh nghĩ về một người con gái nhiều như thế, lần đầu tiên anh ôm ấp mà mong ước về một bóng hình. Cũng là lần đầu tiên anh bị thất vọng, lần đầu tiên anh bị tổn thương. Tình yêu luôn có hai mặt tồn tại song song, đó là yêu và hận, nỗi khổ của thế gian chính là việc không thể dung hòa hai thứ này.

- Đó là thứ không bao giờ có thể dung hòa, chỉ có thể lựa chọn mà thôi, và anh đã chọn hận thay vì yêu.

- Anh làm gì có quyền lựa chọn, vì hận được sanh ra từ yêu.

- Rốt cục anh muốn nói gì? Hận sanh ra từ yêu, có yêu nên có hận, anh luôn nói yêu em, điều đó cũng có nghĩa là anh đang rất hận em, đúng không?

- Đã từng chứ không phải là đang. Yêu sanh ra hận, nỗi hận quá lớn sẽ che mờ tình yêu nhưng tình yêu nếu đủ lớn thì xóa nhòa nỗi hận. Liên, em bình tĩnh nghe anh nói hết câu có được không. Anh muốn nói trình tiết của người vợ thật sự rất quan trọng với người đàn ông, trong đó có anh, nhưng với anh bây giờ, em quan trọng hơn điều đó. Khi em nói là muốn xé hồn thú, em muốn ly dị anh, anh bắt đầu thấy hoang mang lung lăm, rồi khi nhìn thấy em nắm đó bất động, máu trong người anh cũng như ngừng chảy, lúc đó trong anh không hề có bất cứ một suy nghĩ gì khác ngoài nỗi sợ lớn vô cùng, đó là sợ mất em mà thôi. Đó là khoảnh khắc mà trái tim tự nó biết nó cần gì, hận hay yêu, nó đã có câu trả lời. Em là người mà anh cần trong suốt cuộc đời này, không phải để hận mà là để yêu thương. Anh yêu em. Anh cần em.

Liên nhìn thẳng vào mắt anh mà hỏi lại.

- Anh thật sự cần em?

- Anh cần em. Rất cần em. Minh... huê nha em.

- Bây giờ thì anh nói vậy, còn sau này thì sao? Minh phải sống với nhau suốt đời, tương lai còn nhiều thứ chưa thể biết được, em sợ một ngày nào đó, nó sẽ tiếp tục là bóng đêm đè nặng. Liệu anh có vượt qua hay lại tiếp tục mà dằn vặt lẫn nhau.

- Liên à, anh đã cố gắng lắm mới đi qua được quãng đường tăm tối thì ngu dại gì mà quay trở lại hà em? Em có biết... Khi anh về phòng mà không có em, căn phòng lạnh lẽo tới mức nào không?

Đạt vừa nói vừa nắm chặt tay cô, từng ngón tay bị siết chặt mà trở nên đau đớn khiến Liên rên rĩ.

- A, anh Đạt, đau em.

Đạt nhìn cô rồi nói lóng các ngón tay, nhưng khi cô định rút tay đi thì anh lại nắm tay cô một lần nữa. Lần này, anh nắm ở chỗ khác, ở nơi giao nhau giữa cổ tay và bàn tay, để lòng bàn tay anh áp chặt vào má bàn tay cô, từng ngón tay anh quấn quanh cổ tay cô. Anh nắm chặt một cách vừa phải để không làm cô đau nhưng cũng luôn giữ sự phòng bị để tay cô không thể rút khỏi tay anh. Anh nhìn cô trầm ngâm.

- Nắm như thế này sẽ không đau nữa, phải không em? Liên, anh rất muốn nắm tay em, muốn nắm thật chặt, nhưng nếu... anh trót làm em đau thì em cứ nói cho anh biết, anh sẽ chỉnh lại cách nắm của mình, tới khi nào... em không còn đau nữa thì thôi. Chớ em đừng vùng vẫy, em sẽ càng đau, mà anh... cũng đau.

Liên nhìn anh và cảm nhận cái nắm tay rất chặt của anh mà lòng cô suy tư về những điều anh vừa mới nói. Cô rất sợ cho tương lai nhưng ngay lúc này, không hiểu sao Liên lại không thể cưỡng nổi những lời anh nói, cô chỉ có thể hy vọng ở tương lai. Hy vọng dù mong manh nhưng cô chấp nhận cho anh một cơ hội cũng như cho chính bản thân cô một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Có con sóng tình từ lâu âm thầm vỗ nhịp

Sau một thời gian chỉ quần quanh trong nhà, cô đi dạo để hít thở khí trời, cũng lâu lắm rồi cô chưa được về nhà, cái cảm giác thân quen ủa tới, bước chân cô cứ thế xa dần. Liên nheo mắt nhìn về phía mặt trời tươi mới, không biết từ đâu Bửu đi tới bên cô. Vừa thấy Liên, Bửu như vui hẳn, anh vội chạy tới bên cô hồ hởi.

- Liên, em mạnh rồi hả? Nhìn em còn ốm và xanh lăm, sao không ở nhà mà lại đi đây chỉ vậy?

- Anh Bửu, em mạnh nhiều rồi anh à, nằm trong phòng hoai tù túng quá, em đi hít thở một tí cho thoáng.

- Lại đằng kia ngồi nghỉ một lát đi em.

Bửu chỉ tay về phía cây bình bát ven đầm đang xòe bóng mát cạnh ao nước nhỏ giữa đồng rồi cả hai cùng đi tới đó.

- Anh Bửu, bữa trước anh tới thăm nhưng em mệt nên không ra gặp anh được, anh thông cảm cho em nghen.

- Anh biết là Đạt cố tình không cho em ra gặp, cũng giống như cái bữa ở nhà bên đó, dù anh với Cúc có nói như thế nào thì Đạt cũng không cho vô thăm em.

- Bữa đó, đúng là vô thăm thì không tiện đâu anh. Lúc đó, em cũng còn yếu lắm, không nói chuyện được đâu, chỉ làm hai người thêm lo lắng mà thôi.

- Em không cần phải nói đâu, anh biết hết, em sống ở bên đó không sung sướng gì, có phải Đạt hành hạ đến nỗi em phải sảy thai, đúng không Liên?

- Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, chính em còn không biết là mình có thai thì làm sao trách anh được.

- Chuyện em có biết hay không đâu có quan trọng, nếu Đạt không đối xử với em như vậy thì em cũng đã không hề gì. Liên à, nếu em sống không hạnh phúc thì đừng về bên đó nữa.

- Anh đừng nói vậy, anh lo cho em, em biết ơn anh lắm, nhưng dù gì, em với anh Đạt cũng đã là vợ chồng, hai đứa em cưới chưa bao lâu nên có nhiều chuyện chưa hiểu nhau lung, anh Đạt không phải người tệ bạc gì đâu. Tại..., có một chút chuyện xảy ra nên ảnh mới vậy thôi.

- Liên à, ngay từ đầu em với Đạt không hề có chút tình cảm nào, anh biết em đau khổ lắm, bây giờ hẳn lại tệ bạc với em, cha em đã mất rồi, em đừng lo sợ gì hết, đừng cố cam chịu mà để thân mình phải khổ, em cứ về đây đi, có anh ở đây, anh sẽ che chở và lo lắng cho em, anh sẽ...

Bừu chưa dứt lời thì đã nghe tiếng Đạt hậm hực từ phía sau lưng. Giọng Đạt bén như dao.

- Anh sẽ làm sao, hả?

- Anh Đạt – Liên vội vàng đứng dậy đi tới bên anh, cô không biết Đạt đã nghe được những gì, không biết anh có vì vậy mà lại giận cô. Những lời của Bừu quả thực là không nên nói.

Đạt không quan tâm tới tiếng Liên kêu tên mình, anh bước thẳng tới chỗ Bừu, nhìn Bừu với cái nhìn đầy tức giận.

- Anh có biết cái tội chia rẽ vợ chồng là nặng lắm không, là đàn ông ai lại đi dụ dỗ vợ người khác như thế bao giờ.

- Tui không dụ dỗ Liên, tui chỉ muốn Liên sáng suốt mà quyết định dứt khoát để không phải chịu khổ sở nữa mà thôi.

- Anh nhìn làm sao mà nói Liên chịu khổ. – Đạt kênh mặt nhìn Bừu.

- Chưa nói tới việc cậu hành hạ Liên tới mức say thai, chỉ nói tới việc Liên phải lấy người mình không thương là đủ khổ rồi.

- Sao anh biết vợ chồng tui không thương nhau, anh chưa có vợ thì làm sao anh hiểu được cái chuyện vợ chồng? Vợ chồng có quán quít tới đâu đi nữa cũng không thể tránh được việc trái ý nhau khi chung sống. Đôi khi, vì có yêu, có thương mới có chuyện rầy rà, chỉ có người dung như anh mới không có chuyện gì để xảy ra mà thôi. Bộ anh không nghe câu "yêu nhau lắm cắn nhau đau" đó sao?

Đạt càng nói càng hăng, Bừu càng nghe càng tức giận, sự xung đột càng thêm gay gắt, cả hai đều đỏ mặt tía tai, cung tay thành nắm đấm, mắt nhìn đối phương như tóe lửa làm Liên hoảng sợ, mà Bừu thì không có ý muốn nhường. Cô bước tới can hai người ra. Thấy Liên vừa mới khỏe, hơn nửa giữa Đạt và Liên mới làm lành, nên anh cũng không muốn phiền hà thêm, Đạt nắm tay Liên kéo đi để lại Bừu một mình đứng đó nhìn theo.

Ánh mắt Bừu hiện lên vẻ căm giận. Bừu thương Liên đã lâu, anh đã nhờ cha má mình đánh tiếng ngõ lời, trầu cau cũng sắp sửa đem qua để cô với anh thành đôi thành cặp, vậy mà bây giờ, anh với cô chỉ là người dung. Trong khi, Đạt có quyền nắm tay cô kéo đi thì Bừu chỉ có thể đứng nhìn vô vọng, từ đau đớn làm nên lòng thù hận. Từng lời của Đạt như khứa đứt tim anh, nếu tình yêu anh dành cho Liên chưa thể vui đi theo thời gian thì lửa hận của anh đối với Đạt cũng bùng lên theo năm tháng. Bừu thấy rất rõ, Đạt cố tình chọc tức anh, cố tình làm anh giận, làm anh đau khổ. Bừu nắm chặt tay như tự dằn lòng mình, anh sẽ không bỏ cuộc.

Đã hết ngày nghỉ phép, Cúc phải trở lại trường. Cô biết chị mình và Đạt đã làm lành như cô vẫn không thể thích người anh rể này, cô thầm nghĩ, phải chi người Liên lấy là Bừu thì có phải tốt hơn không.

- Chị ba, chị tính sẽ về với anh Đạt thiệt hả?

- Ừm.

- Chị có thấy... anh Bừu còn... thương chị lắm không?

- Đừng có nói bậy, chị đã có chồng rồi.

- Có chồng thì kệ có chồng chứ! Chị ba, chị nên suy nghĩ lại đi, thời buổi bây giờ không như xưa nữa đâu, mấy năm nay, chị có thấy nhật trình luôn kêu gọi bình quyền cho phụ nữ không, người phụ nữ có quyền tự đi tìm hạnh phúc cho mình.

- Chị có đọc, đọc rất nhiều, nhưng mà, Cúc à, đòi bình quyền không có nghĩa, hờ một chút là bỏ nhau.

- Em biết, nhưng em chỉ sợ chị không hạnh phúc thôi. Cái ông Đạt đó, chỉ được có cái mặt là đẹp còn cái tánh thì xấu hoắc. Chị đừng thấy mấy ngày ông ở đây như vậy mà tội nghiệp, biết đâu... ông giả bộ thì sao? Lỡ như, đón được chị về rồi, ông lại trở tánh cũ, ông hành hạ chị thì khổ. Chị có nhớ lần trước, ông định đánh em không? Mấy ngày trước, em thấy anh Hai Chi tới thăm chị, hai người đó có nói chuyện gì đó với nhau, em thấy anh hai mình ra vẻ năn nỉ dùm lắm mà ông cứ dửng dưng, không thềm nói năng gì. Tới khi em nghe được ông nói thì chị biết em nghe được gì không? Ông nói, chưa biết ông có thương vợ hay không, nhưng nếu ông có thương thì thương một mình vợ ông là đủ rồi, không có lí do gì mà ông phải thương luôn gia đình vợ, còn thêm dòng họ vợ nữa thì ông thương không nổi. Chị coi, ông nói vậy mà nghe được.

- Anh Đạt nói vậy thiệt hả út?

- Em không có đặt chuyện cho ông đâu.

- Thôi, chuyện của chị thì cứ để chị liệu, út lo mà học đi.

Đưa Cúc ra xe xong, Liên thông thả trở lại nhà. Ngôi nhà của cô bây giờ thật cô quạnh. Liên từ từ bước ra sau, phía cánh đồng xa xa ngút mắt, nơi đó là chỗ yên nghỉ của cha cô, xung quanh cỏ đã mọc cao. Từ xa đã thấy bà Chung với Đạt đang nói nói chuyện với nhau, nhìn kĩ thì có vẻ là hai đang tranh cãi thì đúng hơn. Vừa đi tới gần, Liên đã nghe tiếng bà Chung nhỏ nhẹ như đang năn nỉ.

- Thôi mà Đạt, không sao đâu.

Sau đó là tiếng Đạt cất lên. Giọng nói cứ như muốn lấn áp người đối diện.

- Làm sao mà không sao. Má đừng có dễ như vậy nữa.

- Má thấy cũng không có gì, thiệt đó. – bà Chung vẫn giữ giọng như thế.

- Má nghĩ sao mà nói là không có gì. Má phải nghe lời con. – Đạt nói như ra lệnh.

- Thôi mà Đạt, má sợ lắm, con đừng ép má đi mà.

- Con nói rồi, bữa nay mà phải đi với con.

Bà Chung vùng vằng khỏi tay Đạt rồi té xuống đất. Thấy vậy, Liên nhanh chóng chạy tới bên bà, cô cúi người đỡ bà dậy, vừa lúc Đạt cũng đưa tay tới để phụ cô một tay, cô gạt tay anh ra rồi đứng dậy.

- Anh làm cái gì vậy, tại sao lại đẩy má em, anh la hét má em còn chưa đủ sao mà còn xô bà té vậy chứ. Anh Đạt, có chuyện gì đi nữa thì đây là má vợ của anh, dù muốn dù không thì bà cũng cần được tôn trọng, anh không có quyền ra lệnh hay la mắng. Anh không kiêu dè mà là em trước mặt mọi người, chuyện đó, em có thể chịu được, anh đánh Cúc vì bệnh em mình, chuyện đó, em có thể cho qua nhưng anh tuyệt đối không được xúc phạm tới má em. Anh đừng thấy má em khúm núm nhịn nhường thì được nước làm tới, cho dù là vì chuyện của chị hai hay là vì chuyện của em đi chăng nữa thì anh cũng không có quyền đối xử với má em như vậy. Nếu anh không thể tôn trọng gia đình em, không thể tôn trọng người nhà em thì chúng ta không còn gì nữa đâu, anh nên về đi.

Đạt sững người khi nghe Liên nói, bà Chung thì nắm lấy tay Liên ngăn cản.

- Liên, con ăn nói hồ đồ cái gì vậy?

- Con không hồ đồ. Đối với con mà nói, cực khổ hay tui nhục tới đâu con đều có thể chịu nhưng con không thể đứng nhìn má mình nhún nhường như thế đang cúi đầu xin kẻ khác rú thương để cho con có gia đình yên ấm, con thấy bứt rứt khó chịu lắm má à. Chẳng thà không có chồng còn hơn chớ con không chấp nhận kẻ khinh miệt gia đình mình. Tui không cần anh phải thương cả dòng họ tui nhưng ít nhất, anh phải biết tôn trọng má tui.

- Liên, con nghe má nói, con đang hiểu lầm đó.

- Hiểu lầm gì nữa hả má, đây đâu phải lần đầu, con người anh ta hống hách, vô tình, tự ti, độc đoán, thích la mắng, không coi ai ra gì, người như anh sẽ không biết yêu thương hay tôn trọng ai đâu. Tui sẽ không trông chờ gì ở anh nữa, anh đi đi.

Liên cứ thế mà nói một hơi dài, cứ như bao dồn nén trong lòng được dịp trào tuôn một lúc.

Đạt sững sờ nhìn cô, buồn bã, phẫn uất, giận dữ hòa trộn thành một cảm xúc hỗn độn trong lòng. Anh đã vì cô, đã làm cho cô nhiều thứ, tuy đó không phải là những chuyện quá lớn lao như dời non hay lấp biển, nhưng nó cũng không phải là dễ dàng với một người đàn ông đầy kiêu ngạo như anh. Có lẽ, anh càng xuống nước nhún nhường thì cô càng coi thường anh hơn, đã vậy thì anh sẽ không ở lại đây nữa.

Bà Chung phát hoảng khi nghe Liên nói, nhìn mặt Đạt đang dần biến sắc, bà lo lắng nhìn qua con gái rồi la lớn một tiếng.

- Liên. Má biểu con thôi đi má!

Giọng bà Chung đầy uy thế, Liên không dám nói thêm gì, bà Chung định nói điều gì nhưng Đạt đã mở miệng trước.

- Em đuổi anh hả Liên? Cho tới bây giờ, em vẫn muốn xua đuổi anh, anh đi rồi em đừng hối hận? – Đạt gần từ chối. Thấy Liên vẫn đứng yên không trả lời, Đạt không nói thêm nữa mà quay lưng bỏ đi.

Bà Chung định cản Đạt lại như vừa bước theo thì bà sụp xuống vì một bên chân bị đau. Liên vội vàng đỡ lấy bà. Bà nén đau nhìn cô.

- Liên, thằng Đạt không như con nói đâu. Nó có hơi lớn tiếng nhưng không phải là la rầy mà vì lo cho má thôi, má bị té hồi sáng.

- Má bị té, sao không nói cho con biết?

- Má té nhẹ thôi, lúc đó cũng không có gì, thằng Đạt có kêu má đi khám rồi bốc thuốc nhưng má không chịu. Bây giờ, cái chân lại bị sưng nên nó kiên quyết bắt má phải đi, chắc là nó hơi lớn tiếng nên con hiểu lầm, chớ thằng Đạt đâu phải là người như vậy, nó cũng có xô má té đâu con, là tự má mà, con mau theo má xin lỗi nó đi con.

- Lần này là con sai nhưng điều con nói đâu phải là không có, mấy lần trước đã như vậy rồi. Bây giờ không nói thì sau này cũng phải nói thôi. Nếu anh thật sự thương con thì không được coi khinh đối với má như vậy.

- Con nói vậy mà tội nghiệp cho nó, thằng Đạt có bao giờ như vậy mới má đâu, chỉ tại má lo cho con, con chân ướt chân ráo về bên đó làm dâu, bao nhiêu chuyện còn bỡ ngỡ, hơn nữa, nói gì thì nhà mình cũng quấy với người ta trước nên má nghĩ mình nhún nhường một tí cũng đâu thiệt gì.

- Má đừng làm như vậy nữa, con nhìn thấy thì khó chịu lắm.

- Ồ, thêm phần, Đạt khác với Thành, mối quan hệ với nó còn mới mẻ nên phải giữ kẽ vậy thôi, mai mốt thân quen sẽ khác. Nói gì thì nói con cũng phải đi xin lỗi nó đi, chắc bận này nó bận lắm, không biết có vì chuyện này mà hai đứa sanh đố bẻ hay không nữa. Chớ theo má đó thì, má thấy nó thương con thiệt.

- Sao má biết anh Đạt thương con?

- Không thương con mà bà lần bảy lượt chạy theo con về đây, còn chịu cực chạy tới chạy lui như vậy.

- Tại lần này... anh biết mình quấy..., anh thấy ray rứt nên anh mới...

- Vậy còn lần trước?

- Lần trước là tại...

- Tại cái gì, má thấy hết mà Liên, má sống hơn nửa đời người, đâu cũng có hai thứ tóc, lẽ nào má không nhìn ra sao, chỉ ngó cái cách nó nhìn con là má biết nó thương con rồi, huống hồ chỉ, nó phụ cho con bao nhiêu là chuyện, hỏi cha con mất, nó vừa xông xáo gánh vác mọi chuyện thay con vừa an ủi lo lắng cho con. Lần đó, khi con đã về nhà bên đó buổi sáng, thì buổi chiều nó qua đây, chắc là nó không ghé về nhà nên không biết con đã về. Qua đây thì không gặp con, chừng khi nghe má nói con về bên rồi thì nó tức tốc về liền. Má thấy trời bắt đầu tối nên biểu nó ở lại rồi sáng về nhưng nó không chịu. Dù nó không nói gì, nhưng nhìn là má biết nó nhớ con, nhìn nó nóng nảy thấy má thương.

- Hèn chi, bữa đó, anh Đạt về tới nhà thì trời đã rạng sáng.

- Chắc là nó đi suốt đêm rồi. Con với thằng Đạt có lục đục gì đó, má không biết là chuyện gì nhưng nếu nó biết nó quấy thì con bỏ qua đi, vợ chồng mới cưới mà, tránh sao được rầy rà cự cãi. Hơn nữa, nó cũng chịu xuống nước mà xin lỗi con rồi, không phải ai cũng làm được vậy đâu. Bây giờ thì, con mau đi xin lỗi nó đi.

Liên trở nên phân vân, cô cúi đầu mà tự lự.

- Xin lỗi anh thì dễ rồi, nhưng mà, con sợ... má cũng thấy tánh anh Đạt rồi đó, anh không được thuận thảo với người khác cho lắm.

Bà Chung nhìn con gái rồi chắc lưỡi. Bà chưa hiểu rõ cô muốn nói gì nhưng đối với bà, điều đó không quan trọng.

- Ý con là sao? Má thấy nó đâu có tệ gì. Má không biết thằng Đạt đã làm gì nhưng theo má thì... con đừng để bụng nhiều chuyện như vậy nữa. Con người mà, ai cũng có cái được cái không, chớ có ai tròn vẹn hết thấy được đâu con. Cái hệ trọng nhất là nó thương con mà con cũng thương nó, vậy là đủ rồi.

Liên thoáng giật mình rồi phản đối.

- Má! Con có thương anh hồi nào đâu?

Bà Chung trẻ môi.

- Không thương mà hể sáng thì đứng nhìn theo cho tới khi nó khuất bóng, tới chiều thì ra hàng ba ngồi chờ tới khi nó về mới chịu vô nhà. Tuy con không nói chuyện với nó nhưng không có nó là con buồn rồi con trông mong. Con tưởng má không thấy hả?

Liên một mực lắc đầu.

- Cái đó là tại..., chắc tại... ờ thì... ờ riết thì quen vậy thôi.

- Ờ, cứ coi như vậy đi. Vậy thì, nếu bạn này nó giận, nó không thèm xuống nữa thì, con vui không hay buồn đây.

Buồn hay vui? Làm sao mà vui cho được. Những ngày anh nằm dưới nền đất lạnh mà trần trối thì trên giường, cô cũng thao thức không yên. Cố quay mặt vô vách không quan tâm nhưng cô biết anh đang nhìn mình. Nghe tiếng anh thở dài mà lòng cô mềm lại. Nhìn anh co ro tự làm khổ mình mà ruột gan cô cũng quặn thắt từng cơn. Cô muốn ôm anh mà cho qua hết những giận hờn. Những đêm anh về trễ, trời khuya mà còn chong đèn coi giùm cô sổ sách, trời chưa sáng thì đã dậy để chạy về Mỹ Tho. Cô nhìn thấy hết thì lòng cô đâu thể nào thờ ơ cho được.

Thấy Liên không nói không rằng mà nhìn về phía nhà, bà Chung thở ra một hơi rồi chà chặm nói.

- Chà... Đạo này tháng Đạt hơi ốm, chắc nó mệt, đang giận tới mặt tới mũi như vậy, không biết chạy xe có sao không?

Lời bà Chung khiến cô bồi hồi. Trong lòng cô bỗng nhiên gọn sóng, không phải là con sóng giận dữ của lòng đại dương sâu thẳm mà là con sóng nhẹ nhàng quyen vào bờ cát, êm đềm và bịn rịn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Về với anh...

Liên vừa đi tới cửa buồng đã thấy Đạt quăng giỏ đồ lên xe, cô cất tiếng gọi nhưng anh đã ngồi vào ghế và lái xe chạy đi ngay sau đó. Liên lập tức chạy theo. Khi cô ra tới cửa chính thì chiếc xe đã đi được một đoạn khá xa. Nhìn chiếc xe đánh vòng lên đường lớn, Liên nhớ con đường lớn này chạy một lát thì có một ngã ba vì có một đường nhỏ như đường mòn đâm ra, nó là một đường tắt. Liên lao xuống ruộng, rồi băng qua mấy con mương nhỏ. Trong lúc này, Liên không biết gì hơn là phải xin lỗi anh và giữ anh ở lại.

Xe đang chạy băng băng thì bỗng nhiên có bóng người lao ra, Đạt nhanh chân đạp thắng, hai tay giữ chặt vô lăng. Xe lết bánh trượt trên đường rồi nhào về mép ruộng, chỉ trong gang tấc là xe lao đầu xuống ruộng. Đầu Đạt bị đập mạnh choáng váng, anh ôm đầu để lấy lại bình tĩnh. Sực nhớ tới bóng người lao ra xe, Đạt nén đau mở cửa bước ra.

Đang lúc gặp chuyện không vừa ý, lại có người không chịu nhìn mà đâm thẳng vô xe anh khiến cho anh chút nữa thì gây tai nạn, lại còn khiến anh đau cả đầu, anh đã bức, giờ càng thêm bức. Anh trầm nghĩ, không biết đàn bà con gái nhà ai mà vô ý vô tứ, không đi mà chạy, mất mũi để đầu mà không chịu nhìn trước ngõ sau, nếu bị gì thì không nói làm chi, còn như vẫn lạnh lặn không sút mề thì anh quyết không để yên, nhất định anh sẽ chửi cho một trận nên thân rồi làm khó bắt đền cho hả giận.

Nghĩ bụng như vậy nên anh hung hăng đi tới. Nhưng vừa vòng qua đầu xe thì Đạt thấy Liên đang ngồi chống tay dưới đất với khuôn mặt trắng bệch vì hoảng sợ. Anh cũng thay đổi cảm xúc mà hốt hoảng theo cô, tâm trạng của anh từ giận lại chuyển cái phất thành lo lắng. Anh mau chóng lại gần cô lớn tiếng hỏi dồn dập.

- Liên! Sao em ở đây? Em có sao không, có bị gì không? Anh có đụng trúng em không?

Liên bị một phen hồn xiêu phách lạc, khi cô ra tới đường nhỏ thì cô chạy như bay về phía trước vì sợ mình bị trễ, nhưng vừa lao ra thì cũng là lúc chiếc xe của Đạt chạy trờ tới, cô bị quẹt vào xe té xuống đất. Cũng may, chiếc xe vừa chạm tới Liên thì dừng lại.

- Em không sao, không sao đâu anh – Liên nói mà tim mình vẫn đập loạn xạ, cả người Liên còn trong cơn run bần bật.

Đạt đưa tay giữ đầu Liên để nhìn thật kỹ mặt cô, mặt cô không có vết tích gì ngoài màu xanh tái do sợ hãi. Rồi anh vén tóc cô nhìn từ cổ xuống vai, từ trước ra sau, quần áo cô vẫn lành lặn, không có chỗ nào bị rách, chỉ có vài chỗ bị dơ khi té. Anh vẫn chưa yên tâm nên anh đưa tay tiếp tục sờ nắn khắp người cô, không có chỗ xương nào bị gãy. Anh ngẩng lên nhìn cô, mắt anh trừng lên sùng sộ rồi là lớn.

- Em không hề Liên, chạy chi mà thực mạng vậy, còn cả gan nhào ra cản đầu xe nữa chứ, xe này không phải như xe đạp đâu mà em giòn. Em có biết là anh sợ lắm không, lỡ em có bề gì thì anh biết làm sao? Mà thiệt là em không sao phải không? Có thấy bị đau chỗ nào không? Bị đau chỗ nào là phải nói liền cho anh biết, không được giấu anh đâu đó!

Tiếng la của anh làm cô tỉnh trí lại. Anh lại lớn tiếng với cô nhưng khác mọi lần, cô thấy được sự nồng ấm từ trái tim anh. Anh giận vì lo lắng, anh quát tháo nhưng quan tâm, lần đầu tiên, cô đủ bình tĩnh để cảm nhận một cách thật rõ ràng những cảm xúc lẫn lộn trong anh. Liên nắm lấy tay Đạt mà cắt ngang lời anh.

- Khoan về nha anh, ờ lại thêm vài ba bữa nữa, đợi em làm xong vài chuyện rồi... hai vợ chồng mình... về luôn một lượt.

Cách xưng hô của Liên làm Đạt bất ngờ, ba chữ "vợ chồng mình" sao mà du dương tới lạ thường, bao nhiêu giận hờn tự dưng tan biến. Anh không biết là vì cô đã hiểu cho anh hay vì cô sợ anh giận mà muốn anh ở lại, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, bây giờ, cô đang xuống giọng năn nỉ anh ở lại. Lòng anh vô cùng thích thú như anh vẫn quay mặt đi rồi hờn dỗi.

- Em đuổi anh rồi còn khoan với hò chi nữa.

- Em xin lỗi, má nói với em rồi, em biết mình quấy rồi, anh đừng giận em mà.

- Không giận sao được, em vừa chửi vừa đuổi anh, từ nhỏ tới lớn, người ta nài anh ở lại còn không được, chỉ có em là dám đuổi anh thôi. Em đã nặng lời với anh khi mà em chưa biết sự thật. Giờ anh mới biết, trong lòng em anh tệ tới vậy...

- Thôi mà anh..., tại lúc đó, em nóng quá nên không kiềm chế được. Ai cũng có lúc vì nóng giận mà không kim nén được bản thân mình, phải không anh? Người đã biết lỗi thì nên được tha thứ, phải không anh?

Liên nghiêng đầu nhìn Đạt, ánh mắt cô như thăm nhắc nhở anh cũng đã từng như vậy. Đạt mím môi trừng mắt mà không thể nói được gì. Lòng anh đã vui phơi phới nhưng vẫn giả vờ hờn dỗi. Cô cứ cầm tay anh mà đung đưa, khuôn mặt cô như một đứa con nít đang đòi mẹ mua quà bánh, Đạt nhìn cô một hồi thì không nhịn được cười. Thấy anh cười, cô cũng cười theo. Anh nhìn cô tha thiết, hàng mi động đậy rũ xuống thoáng suy nghĩ rồi ngược lên nhìn cô.

- Liên, chuyện là má, đúng là anh không có, nhưng lần trước định đánh Cúc thì... anh có. Lúc đó, anh nóng giận quá, anh xin lỗi. Nhưng em đừng nghĩ là anh có thái độ coi thường hay khinh khi gia đình em, anh không bao giờ nghĩ vậy. Chị hai em làm anh hai anh buồn, làm cha má anh không vui, cả nhà anh đều bị mất mặt, anh cũng có đôi phần giận chị, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ là sẽ trút giận lên em.

- Anh Đạt, đó cũng chỉ là những suy nghĩ khi chúng ta chưa kịp hiểu về nhau thôi anh à, những lời em đã nói, anh cũng đừng nghĩ tới nữa.

- Anh sẽ không nghĩ tới nữa nếu như em tin anh một điều – Liên chăm chú nhìn Đạt như đang chờ nghe anh nói, anh cũng nhìn cô – anh không ngu ngốc đến nỗi vì một người nào đó không mấy liên quan tới cuộc đời mình mà đi trút giận lên người mình sẽ yêu thương cả đời đâu em. Chuyện của em và chị Huệ đối với anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Cành lá rung rinh theo làn gió nhẹ, giữa bầu trời có ánh mây trắng bay ngang, ở ngã ba phía đường mòn, cạnh giàn dây leo chằng chịt, những nụ hoa nhỏ chen nhau khoa sắc. Liên đưa tay bứt một bông đại rồi xoay nhẹ trong tay, chốc chốc cô ngược nhìn khi nghe anh nói rồi mỉm cười. Nụ cười của cô tuy vô thường vô phạt nhưng nó đối với anh, nó mang hàm ý rằng cô đã tin anh.

Trời về chiều trở nên êm dịu như nhung khi cả hai cùng nhau sánh bước trong ánh hoàng hôn rắng đỏ. Đạt cùng Liên đi chậm chậm trên khắp con đường lớn nhỏ. Anh bắt cô phải dẫn anh thăm nhiều nơi. Liên nghĩ quê cô không có gì đặc biệt nên không biết phải dẫn anh tới những nơi nào. Quê hương cô cũng giống như quê anh và những miền quê khác trên toàn xứ sở, chỉ là những cánh đồng rộng lớn mênh mông đang tay ôm ấp những dòng sông xanh ngắt, những cây cầu nhỏ bắc qua kênh, những con mương soi bóng những hàng dừa...

Nhưng anh không nghĩ vậy. Với anh, mỗi một miền quê nhỏ sẽ mang trong mình một đặc trưng riêng của nó, bởi con người luôn là những cá thể khác nhau và mỗi miền quê cũng vì vậy mà mang trong mình những nét riêng bởi sự khác nhau của những con người đã chung tay dựng xây nên nó. Anh muốn được ngắm nhìn tất cả, để anh có thể biết được nhiều hơn về mảnh đất quê cô, nơi cô sinh ra và lớn lên, nơi cô đã in dấu chân trong những ngày trẻ dại.

Liên chỉ anh cây cầu dừa bắc ngang qua con mương nhỏ, cô nói, lần đầu đi qua nó, cô phải bỏ gùốc đi chân không, cô đi thật chậm từng bước vì sợ té nhưng rốt cuộc, cô cũng không tránh được mà bị té xuống mương, làm quần áo đều lấm lem dơ bẩn. Cô dẫn anh đi dọc con đường mát rượi, hàng dừa hai đường vì vu tàu lá xanh tươi, cô nói cô hay ra đây nhìn người ta bẻ dừa. Có nhiều người, không chỉ thanh niên trai tráng mà cả mấy đứa con nít choai choai, không biết họ làm cách nào mà leo cây dừa còn nhanh hơn cô chạy trên đất bằng, mới vừa thấy họ đứng ở dưới đất thì chỉ thoát một cái là họ đã đứng đưa trên ngọn, rồi từng trái dừa rụng xuống nghe bình bình. Những khi thấy dừa đã già, trái có thể ăn được là mấy đứa con trai lại ra đây leo lên cây để hái, trái dừa vừa được bẻ xuống là chúng chặt ngay tại gốc rồi chia nhau. Có lần Liên cũng được chia phần.

Anh được cô đưa tới nơi cô thích nhất khi cô còn nhỏ, nơi mà cô gọi là cánh rừng hoa vàng của riêng cô. Thật ra, đó chỉ là một ô đất trũng bên đường, nó không quá lớn để đủ gọi là rừng nhưng với suy nghĩ thời con nít, với đôi mắt bé thơ ngây, thì đó thật sự là một nơi rộng lớn. Xung quanh là cây cỏ hoang vu trên mảnh đất bằng phẳng, không ai ngờ lại có một ô đất trũng sâu xuống so với mặt đường. Những ai chỉ đi ngang qua, khi nhìn những bông hoa vàng phủ trên mặt đất thì sẽ nghĩ, đó là một loài hoa dại cao cỡ hơn gang tay. Nhưng có một lần vô tình, Liên phát hiện ra, loài bông đó cao ngấp cả đầu cô. Cô thích thú bước vào khám phá nó nhưng kẻ du hành tìm hiểu về một nơi xa lạ đầy bí ẩn. Cô kể anh nghe, có lần cô lên tới đây chơi một mình, không biết làm sao rồi ngủ quên tới khi trời chập tối, vậy là hôm đó, cô bị đòn vì cái tội dám ham chơi mà về trễ giờ cơm.

Đạt lặng im nghe cô kể một cách hào hứng, chốc chốc anh nhìn cô dịu dàng và triu mến. Hóa ra, Liên của anh khi xưa lại hồn nhiên tới vậy. Khi anh còn mải mơ mộng tới những chân trời rộng mở, những vùng đất xa xôi trắng lè, hào nhoáng lung linh thì cô ở đây và hòa mình vào trong đó. Những cây cỏ dại, nhưng thân dừa xù xì, những con mương sinh lầy lại trở thành một thế giới mộng mơ đầy nhựa sống. Nó hun đúc tâm hồn, nó nuôi dưỡng trái tim, nó hình thành tính cách, tạo nên vẻ đẹp cho người con gái mà anh yêu.

Chống tay lên má, nghiêng đầu nhìn cô, anh hỏi.

- Lúc bị đòn, em có khóc nhiều không? Cha đánh em có đau lắm không? Má có bênh em không?

Liên chống tay lên cằm, mắt cô chớp chớp để nhớ về ngày xưa.

- Lúc đó, chỉ cần nghĩ tới chuyện bị đòn thôi là em sợ lắm rồi, sợ tới phát khóc luôn! Chừng về tới cửa, thấy cha đứng cầm roi chờ sẵn là em vừa run vừa méo, nằm cúi trên ván rồi lên nhìn, cha chỉ đưa roi lên thôi là em đã thấy đau rồi. Má có xin cho em nhưng cha không cho. Còn anh? Hồi nhỏ, anh có bị đòn nhiều không?

- Không.

- Trời! Anh hiền ngoan vậy đó hả?

- Đâu có. Anh quấy lắm đó chứ! Nhưng mỗi lần anh biết mình sắp bị đòn là anh chạy tới chỗ nội để trốn. Chờ khi nào cha nguời giận thì về. Có lần cha biết, cha đóng cửa không cho anh chạy qua nội, vậy là... anh bị ăn đòn.

- Vậy là lúc đó, anh có khóc nhiều không? Anh là con trai, chắc không khóc nhiều như tụi con gái em đâu ha?

- Trời! Em lảm nữa rồi. Tụi con trai khác thì anh không biết, chứ còn anh thì khác à ghen, anh không chỉ khóc mà còn la làng thiệt lớn luôn.

- La làng chi vậy, để bót đau hơn hả anh?

- Không phải, anh la làng cho thiệt lớn để ông bà nội nghe mà qua can cha chứ chi. Anh biết, cha chỉ sợ ông bà nội thôi.

- Anh thiệt là...

Đạt vừa cười vừa trầm ngâm.

- Không biết sau này, cha má có bênh con mình như nội hồi xưa đã bênh anh không ha?

- Ừm..., chắc có đó anh. Ông bà nào cũng cưng chiều cháu hết. Hồi đó, ông bà nội em mất sớm nên tụi em chỉ biết bà ngoại thôi, tuy tụi em không sống gần ngoại nhưng lần nào về thăm là ngoại cũng làm thiệt nhiều đồ ăn ngon cho tụi em luôn, cứ mỗi bận về, thế nào tụi em cũng mập lên hết trơn. Má nói, phải chi mà được ở gần ngoại, để ngoại cho tụi em ăn, má khỏi phải tốn cơm nuôi.

- Vậy, mai mốt anh sẽ cho con mình về thăm ngoại tụi nó thường xuyên, để ngoại tụi nó cho tụi nó ăn thiệt nhiều đồ ăn, để tụi nó mau lớn như má tụi nó hồi xưa. Anh đỡ tốn tiền nuôi.

- Ô! Ăn thiệt nhiều giống má, để có sức mà quậy rồi la làng giống cha tụi nó nữa chứ!

Cả hai cùng cười, nụ cười vô ưu và trong trẻo. Kí ức tuổi thơ được khơi dậy, cả hai nắm tay nhau bước thế giới tuổi hoa niên, những phiền muộn ưu tư, những trắc trở của sự đời dường như không còn tồn tại nữa.

Nói chuyện đến quên cả thời gian, chừng khi thấy trời đã bắt đầu chập choạng thì cả hai mới dắt nhau về. Trong lúc Đạt ngồi thưa chuyện với bà Chung thì Liên yên lặng đi về phòng. Trăng đã lên cao rồi trải vào phòng cô một màu bàng bạc. Không hiểu sao ánh trăng đêm nay lại lung linh đến lạ thường. Liên tự mình cười khi nhớ lại cuộc trò chuyện ban chiều, cô với anh đã rũ bỏ hết mọi vướng bận trong lòng, vậy là cô và anh đã làm lành với nhau thật rồi! Cô nhớ tới câu chuyện ban chiều, nói chuyện một hồi, anh với cô lại nói tới chuyện con cái một cách vô tư và vui vẻ. Nghĩ tới đây, Liên thấy má nóng bừng. Ánh trăng ngoài cửa sổ có một quang đóa tươi non như đang nháy múa, cả người cô lâng lâng, cô đưa tay lên ngực rồi ôm lấy hai bên má, cô như thể này làm sao dám đối mặt với anh đây.

Nghe tiếng bước chân tới gần cửa, cô biết là anh đang về phòng, cô vội lên giường rồi nằm rồi quay mặt vào trong vách, tiện tay cô để cái gối ôm đặt phía sau như một thói quen.

Đạt đến bên giường, thấy Liên quay đi như vậy thì hơi ngỡ ngàng, anh không dám vội vã mà vượt qua ranh giới cô đã đặt ra. Đặt tay lên chiếc gối ôm đang nằm dài trước mặt, anh hỏi một cách rụt rè.

- Bộ... em còn giận anh hả Liên?

Từ bên trong, tiếng Liên vọng ra.

- Dạ đâu có đâu anh.

Đạt nhìn lưng cô mà băn khoăn.

- Vậy sao, em lại quay mặt vô vách?

Giọng Liên phát ra thật nhỏ.

- Tại..., em thích.

Đạt nằm xuống giường, anh quay đầu nhìn cái gối ôm rồi lại ngửa mặt nhìn lên trần mà nhìn từng tấm ngói. Trăn trở một hồi, anh lại quay mặt qua nhìn lưng cô mà nói chuyện với cô.

- Nè, em không còn giận anh thì quay mặt ra đây nói chuyện với anh đi.

Liên vẫn quay mặt vào tường mà trả lời anh.

- Anh cứ nói đi, em nghe mà.

Đạt thất vọng, anh im lặng một hồi lâu mới thất thểu nói sau lưng cô.

- Em mạnh hẳn chưa Liên?

- Dạ, em mạnh rồi.

- Vậy, em cứ ở chơi với má thêm ít bữa, khi nào muốn thì hãy về, còn anh thì... ngày mai anh phải về trước... Anh có chút chuyện.

Chờ một hồi lâu, Liên cố gắng lấy cách tự nhiên nhất mà quay người lại đối mặt cùng anh.

- Vậy..., để sớm mai em thưa với má rồi... vợ chồng mình về luôn.

- Nhưng em đã nói là ở lại tới mốt, mai về đột ngột vậy... má có buồn không?

Liên khẽ lắc đầu.

- Má nói em về đây đã lâu. Em cũng mạnh rồi... em nên về bên đó.

- Ừa... em mạnh rồi... hết giận rồi thì... về... với anh.

Về.. với... anh. Câu nói của anh làm liên thức tỉnh. Sau bao giận hờn, cô đã tự nguyện về.. với... anh.

Nhìn nhau một hồi thì bàn tay anh đặt lên chiếc gối ôm, bàn tay để trên gối cứ goáy động không ngừng, dường như nó đang muốn vượt qua ranh giới. Động đây một hồi thì tay anh kéo cái gối xuống thấp một tí, anh nói làm vậy để anh có thể nhìn thấy mặt cô rõ hơn, để anh và cô nói chuyện dễ dàng hơn. Cô im lặng nhưng đôi mắt cô nhìn anh cũng đang đọng đầy cảm xúc. Sau một hồi suy nghĩ, anh đưa tay kéo nhẹ chiếc gối ôm đang nằm song song ở giữa hai người từ từ trượt xuống, từ cổ xuống ngực, từ ngực xuống bụng, từ bụng xuống tới chân, rồi nó bị đẩy dạt ra một góc cuối giường. Đầu ngón tay anh gõ gõ lên mặt giường, nơi chiếc gối ôm vừa nằm lúc nãy. Chưa được bao lâu, các ngón tay từ từ di chuyển về bàn tay anh trườn tới nơi bàn tay cô đang để, rồi lòng bàn tay anh áp lên má bàn tay cô.

Liên nhìn hành động của anh mà cười bên lên nhưng vẫn để yên tay mình dưới bàn tay anh. Vậy là, anh nhích người để xích lại gần hơn. Cô cũng chỉ cười. Anh xích gần hơn chút nữa, anh tình tứ đặt lên trán cô một nụ hôn, cô khẽ khép mi đón nhận nụ hôn anh trao. Anh tự tin mà xích lại thêm chút nữa rồi lại thêm chút nữa để có thể gần hơn và gần hơn nữa, cho tới khi ngực áp ngực, má tựa má, môi kề môi, anh vươn tay kéo cổ nẹp chặt vào lòng mình, đôi trái tim cùng rung lên vì cảm xúc, anh nhướn người phủ lấy tấm thân cô, cả hai cùng nhau thấp lại ngọn lửa mặn nồng mà những ngày qua đã vô tình hờ hững.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Anh thích vợ mập nhưng lỡ thương em rồi

Giật mình thức dậy khi trời chưa sáng tỏ, Liên thấy cuộc đời bỗng chốc đổi thay, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào khe cửa dường như cũng tươi đẹp hơn rất nhiều.

Giống như đêm đầu, anh ôm cô vào lòng để cả hai chìm vào giấc ngủ. Hơi thở anh phả đều đều sau gáy, cô cảm nhận được sự nhẹ nhàng và thư thái. Cái thư thái nhẹ nhàng của người đàn ông, không chỉ vì vừa trải qua cơn mộng tiêu dao với vợ mà còn vì đã quãng đi nhiều gánh nặng ưu phiền.

Liên mỉm cười với niềm vui phơi phới. Mọi chuyện đã xong xuôi, cô thấy lòng nhẹ nhõm. Cô và anh sẽ bắt đầu cuộc sống gia đình, một cuộc sống mới không bị đè nặng bởi góc tối tâm hồn, bởi quá khứ không hay, bởi dằn vặt nghi hoặc.

Ngồi trên xe để theo anh về lại nhà mà trái tim cô hân hoan bởi một điều kì lạ lắm, cứ như đây mới thật sự là ngày cô xuất giá vu quy. Nghiêng đầu nhìn ra khung cửa, những cánh đồng bất tận miên man như đang chạy theo cô mà đưa tiễn. Nhìn một một lúc khá lâu thì cô quay vào nhìn anh, anh đang đặt tay lên vô lăng mà chăm chú nhìn về phía trước nhưng đó không phải là sự gồng người đề tập trung tránh những vấp vấp, mà là cả một tinh thần chào đón đoạn đường phía trước. Đường xa thì có xa nhưng khi có bạn đồng hành mà mình muốn đi chung thì đôi lúc, người ta chỉ muốn... xa hơn.

Không biết... có phải anh cảm nhận được cái nhìn của cô không mà lại bất giác quay sang nhìn. Anh khẽ mỉm cười mà không nói rồi anh nắm lấy tay cô kéo về phía mình rồi giữ chặt nó trên đùi. Cô cứ để tay như vậy rồi tiếp tục nhìn ra cửa, bất giác cô ngáp một cái.

Anh nghe được tiếng ngáp thì quay qua hỏi, giọng anh thật nhẹ nhàng.

- Mệt rồi hả?

Cô khẽ chớp mi.

- Dạ.

Anh cười rồi đưa tay lên vuốt mắt cô.

- Vậy thì ngủ đi em, khi nào tới nhà thì anh kêu dậy. Đường còn xa lắm.

- Dạ.

Anh lại cầm tay cô đặt lên đùi mình rồi chạy tiếp. Được một đoạn ngắn thì anh lại hỏi.

- Nè, em có khát hay muốn uống nước gì không? Để... khi nào có quán nước thì anh mua cho.

- Dạ.

Chiếc xe cứ thế chạy qua những cánh đồng, những con lộ mà về tới Mỹ Tho. Anh không về nhà liền mà ghé lại chợ để đưa cô đi thăm thú một chuyến. Từ khi cưới nhau tới nay, anh và cô chưa bao giờ có ngày được ở bên nhau như những cặp tình nhân, anh quyết định dắt cô đi dạo một vòng, cùng cô tận hưởng những phút giây mà cả hai không thể nào có được, đó là những ngày đầu của hai kẻ mới yêu nhau, lãng mạn và mơ mộng.

Chợ Mỹ là nơi phồn hoa vào loại bậc nhất của Nam kỳ, tuy chưa thể sánh ngang Sài Gòn - Gia Định nhưng đây là một trong những nơi hiếm hoi có những ánh đèn sáng choang giữa trời đêm u tối, là nơi mà sự ồn ào kéo dài tới tận đêm khuya ở vài con đường. Người qua kẻ lại, ngựa xe tấp nập trên đường, âm thanh ồn ã cứ vọng vang đến từng con hẻm nhỏ. Tiếng người nói xôn xao, tiếng kèn xe huynh huyệt, tiếng guốc ngựa gõ nhịp trên mặt đường lát đá, tiếng chuông leng keng của những người bán dạo, thứ âm thanh hỗn tạp gọi lên sự ồn ào của phố thị đông vui.

Đang là buổi trưa, nên người đi trên đường hơi vắng, chỉ có hàng quán hai bên đường là đông khách. Người lao động nghèo ngồi thành hàng dài trên mép đường, người ngồi trong quán lá, người ngồi dưới bóng mát một thân cây nào đó. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, dường như cuộc sống vất vả không làm cho cuộc sống của họ kém phần vui vẻ.

Anh dắt cô vào một tiệm hủ tiếu. Nghe nói hủ tiếu Mỹ Tho rất ngon nhưng Liên chưa ăn bao giờ. Hủ tiếu thời này vốn là thức ăn xa xỉ, dù cửa tiệm không có gì là về xa hoa nhưng một tô hủ tiếu bằng cả ngày lương của người lao động nên không phải ai cũng có thể ăn mà không cần suy nghĩ.

Sau khi ngồi vào bàn, Đạt kêu hai tô, một tô thường và một tô lớn. Liên ít khi đi ăn hàng quán như thế này nên cô không biết thế nào là tô thường, thế nào là tô lớn. Nhưng nghe cách gọi, cô nghĩ tô lớn thì chắc chắn là lớn hơn tô thường, sẽ có nhiều hủ tiếu để ăn được no hơn. Cho tới khi bà chủ quán bưng ra hai tô cùng một lúc thì Liên mới biết sự khác biệt của nó.

Hai tô đều cùng cỡ như nhau nhưng với tô thường thì đúng như cái sự thường của nó, ngoài hủ tiếu thì có sườn, ba miếng thịt nạc được xắt mỏng bên cạnh giá hẹ, hành phi. Ngó qua tô lớn, chỉ cần nhìn thôi đã thấy khác, ngoài những thứ như tô thường, còn có thêm vài miếng gan được xếp nổi tiếp trên mấy miếng thịt thành hình vòng cung bao ngài cục sườn đầy nạc, một con tôm chắc thịt nằm gác đầu lên nắm hẹ, một trứng hột vịt đã được cắt đôi thả vào phía cuối. Bên mặt tô đặc biệt có đủ cả xanh, đỏ, trắng, vàng, nâu, xám, tô hủ tiếu không chỉ ngon mà còn rất đẹp.

Tô hủ tiếu thường đã là xa xỉ, nhưng tô hủ tiếu lớn trên bàn thì quả thực là rất xa hoa trong xa xỉ. Liên chẳng lấy làm bất ngờ về sự xa hoa của Đạt vì những món mà anh ăn ở nhà hàng Pháp chắc chắn còn mắc hơn món hủ tiếu này rất nhiều. Cô chỉ bất ngờ về sức ăn của anh. Sức ăn của Đạt mạnh như dân lao động vậy, hay vì đây là món yêu thích của anh nên anh mới kêu một tô hào phóng tới vậy?

Tô hủ tiếu lớn theo ngón tay Đạt di chuyển tới trước mặt Liên rồi yên vị ở đó, sau đó anh lấy trong ống đưa một đôi đũa và một cái muỗng đưa trước mặt cô.

- Ăn đi em.

Liên tròn mắt ngỡ ngàng, cô nhìn anh rồi ngó xuống tô hủ tiếu trước mặt mình.

- Tô này... là của em hả? – Đạt gắp đầu thì Liên tròn mắt - Nhiều vậy sao mà em ăn hết?

Liên dùng tay đẩy tô hủ tiếu đặc biệt trước mặt mình về phía Đạt nhưng anh đã đoán được ý định của cô ngay từ đầu, anh hành động nhanh hơn, anh dùng tay mình giữ chặt tô hủ tiếu đặc biệt ở yên vị trí.

- Ráng ăn đi. Ăn cho mập, ốm quá anh không thích chút nào.

Liên đưa tay cầm đũa, mặt phụng phịu nhìn anh.

- Anh thích có vợ mập.

- Ừm. Mập dễ thương.

- Vậy sao anh không kiếm cô nào khác mập mập mà cưới? Ai ép anh anh cưới em đâu. – Liên đưa mắt nhìn quanh - Ở đây cũng có mấy cô mập mập, xinh đẹp nữa nè, có cô đang nhìn anh nữa kia, kia kia, anh nhìn đi, bên đó kia, bên kia cũng có nữa kia, cô nào cũng đẹp hết trơn, có cô đang nhìn anh kia.

Mặc kệ cô nói, anh vẫn không thèm nhìn, anh cầm muỗng múc một ít nước tương cho vào tô hủ tiếu của cô rồi trả lời với giọng thờ ơ.

- Anh cũng muốn lắm chứ nhưng ngặt một cái là anh không thương ai trong số mấy người đó, anh lỡ thương người khác rồi, đành tốn cơm mà bỏ bỏ từ từ thôi. Em ăn cay được không? – Đạt vừa hỏi vừa gấp một ít ớt băm trong chén. Thấy Liên gật đầu, anh liền bỏ vào tô cho cô.

Tô hủ tiếu của Liên nhìn rất ngon mắt, màu vàng của hành phi nằm giữa màu xanh của giá hẹ, lại có sự chấm phá của vài miếng ớt đỏ, bề mặt tô còn có miếng tóp mỡ đã được thắng giòn, mặt nước trong tô sánh lên lớp mỡ màng béo ngậy, mùi thơm của mọi thứ quyện nhau nhau thành cột khói nhỏ là lướt bay lên khiến ai ngửi được cũng phải ứa nước miếng. Có lẽ là một bữa ăn đáng mơ ước cho bất kì ai, mặt tô đầy ắp đồ ăn có thể gọi lên con thêm thường dù bụng chưa đói nhưng nghĩ tới việc phải ăn hết chừng ấy thì cô đã no mất rồi.

Liên chậm rãi động đũa. Cô từ tốn gấp hủ tiếu bỏ vô muỗng rồi đưa lên miệng nhưng mắt lại nhìn về phía Đạt.

- Ăn hết tô này chắc em thành heo quá.

Đạt trề môi.

- Còn khuya! Cờ em đó hả? Không biết nuôi tới chừng nào mới đem cân được đây, chắc là chỉ có lỗ vốn. Em mà có được chút đỉnh da thịt là anh mừng rồi, mong gì tới chuyện mập. Đùng có nói nhiều với anh, ráng ăn đi, phải ăn cho hết đó nha.

Đạt gấp một ít rau bỏ vô tô hủ tiếu của Liên. Cô nhìn mà thêm ngao ngán, ăn này giờ mà nó chưa chịu vui đi. Thật sự là hủ tiếu rất ngon, cô muốn húp cạn nước luôn nhưng không biết là bụng cô có chứa nổi không nữa.

- Nhưng thiệt tình là..., em sợ mình ăn không hết, em chưa bao giờ ăn tô nào nhiều tới như vậy.

- Anh không biết, ăn sao đó thì ăn, tự mình ăn không hết thì anh sẽ gấp bỏ vô miệng cho em, đừng tưởng đang ở giữa chợ là anh không dám làm.

Nghe Đạt nói một cách nghiêm nghị, Liên hơi sợ, cô nhìn quanh, có mấy cặp tình nhân đưa nựng nịu đút nhau ăn, rồi cô nhìn Đạt, anh đang ăn phần của mình một cách chăm chỉ. Chắc chắn anh sẽ ăn xong trước cô, anh sẽ rảnh tay, và... anh sẽ làm như anh vừa nói. Chuyện đó sẽ rất xấu hổ, Liên sợ xấu hổ nhưng cô biết Đạt thì không.

Đạt ăn xong rồi để hai tay lên bàn chờ đợi. Anh nhìn cô chăm chú, chốc chốc cầm ly nước lên miệng uống ngụm nhưng mắt vẫn không rời mặt cô. Anh nhìn một cách nhẫn nại, không thể hiện chút gì là bức bối hay nóng nảy, cứ như được nhìn cô ăn là một sở thích của anh vậy.

Có người nhìn mình ăn thì rất ngại nên Liên cầm cúi ăn mà không dám nhìn lên, cô cố gắng ăn một cách nhanh nhất có thể.

Cố gắng một hồi, Liên cũng ăn xong, cô gác đũa lên tô rồi nhìn anh bằng ánh mắt hạnh diện, gần như là thách thức, như cô muốn nói rằng anh đừng coi thường cô. Nhìn vẻ kiêu hãnh của cô, tự dưng Đạt bật cười. Dù không biết chính xác là anh đang cười vì điều gì nhưng thấy anh như vậy thì cô cũng thấy vui, cô cũng cười tươi đáp lại.

Sau khi đặt tiền lên bàn, anh rút chiếc khăn tay từ trong túi áo hướng tới khoe miệng cô rồi lau nhẹ. Liên bất ngờ, thoạt đầu cô gạt mình rồi lùi lưng ra sau một chút để tránh, sau đó lại ngây người nhìn anh. Sự thân mật một cách thái quá như thế này giữa chốn đông người làm cô xấu hổ, sự xấu hổ hòa cùng niềm hạnh phúc mon man. Liên rừ hàng mi nhìn xuống, đôi má cô hồng chốc đỏ bừng. Thấy Liên nhìn anh ngơ ngẩn, ánh mắt thoáng nét ngại thẹn một cách chân thật, giống như cô gái được chiều chuộng trong lần hò hẹn đầu tiên, lòng Đạt reo vui.

- Sao vậy em?

Liên nhìn lên, hàng mi cong khê chớp, vì đang mải miết định hình suy nghĩ nên phải mất khá lâu cô mới trả lời.

- Em thấy dạo này anh lạ lắm, hơi khác với lúc trước, em không nghĩ là anh có thể làm như thế này.

- Chiều chuộng vợ thì có gì không thể. Thậm chí chuyện khó làm hơn anh cũng làm luôn rồi.

- Nhưng đó là cái lúc em bị bệnh, anh mới vậy.

- Tại em không chịu nhìn thấy, chứ trước giờ anh đều vậy.

Nói xong thì anh đứng lên đi vòng về phía Liên, anh chìa tay ra nhìn xuống cô mỉm cười, đơn giản chỉ là một nụ cười của phong thái tự nhiên, thế nhưng Liên lại bị cuốn hút, cô nhìn anh rồi vô thức nắm lấy tay anh để đứng dậy bước theo anh mà không hề mấy may suy nghĩ, tựa như anh là đôi mắt của cô, đôi mắt nhìn tới đâu thì chân bước sẽ đi tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Được ở bên người mình thương, không cần có lý do cũng thấy vui

Nắng hoàng hôn nhuộm đỏ góc trời, tia nắng cuối ngày nhàn nhạt phủ lên những lọn tóc nương mình bay xuôi chiều gió ngược. Đạt nắm tay Liên đi dạo dọc bờ kinh Bảo Định, đây là con kinh được đào để vận chuyển các loại đồ hàng tới Sài Gòn – Chợ Lớn. Anh nói đây là nơi đẹp nhất chợ Mỹ. Con kinh rộng, hai bên bờ kè được gia cố bằng xây dựng với gạch đá, có những bậc thêm đi xuống lòng kinh. Chạy dọc hai bên bờ là hai con đường được đắp đất bằng phẳng. Nép vào bên trong là những ngôi nhà khang trang được lợp ngói đỏ tươi chen giữa những hàng cây cau cao vút và những giàn trầu xanh tươi mơn mơn leo quanh giếng nước. Nhà nào cũng có hàng rào dâm bụt ở phía sân, hàng rào dâm bụt được cắt tỉa gọn gàng

và nối tiếp nhau thành một đường xanh đỏ thẳng tắp mà vô cùng mềm mại.

Phía dưới lòng kinh xuống ghe tấp nập, chiếc thì chạy đi chiếc thì neo lại, Người lên kẻ xuống bốc dỡ hàng, vì là buổi chiều nên không đông đúc bằng buổi sáng. Chỉ một lát im ắng, con kinh được nghỉ ngơi. Dòng nước mang ánh tà dương chảy xuôi lặng lẽ như mạch đời âm thầm mang nhựa sống.

Đi dọc hàng cau, Liên mãi miết nhìn lên những thân cau thẳng tắp, những buồng cau rũ xuống, trái no tròn và mang một màu xanh thắm.

Cũng là màu xanh nhưng màu xanh của lá trầu lại không giống với màu xanh của trái cau, hai thứ ấy lại là hai thứ không thể thiếu cho hai người nên duyên tơ tóc, cho những ước nguyện tình đầu. Trầu, cau và vôi, ba thứ riêng rẽ kết hợp với nhau lại thành một màu đỏ thắm, có phải kì lạ lắm không.

Thấy Liên ngơ ngẩn nên Đạt hỏi.

- Em nhìn gì mà dừ vậy?

- Em muốn đếm thử coi buồng cau nào nhiều trái nhất.

- Cao như vậy, làm sao mà đếm được hà em, thôi đi, nhức mắt bây giờ.

Liên giật nhẹ tay giữ anh lại.

- Anh Đạt, có buồng cau nào vừa đủ một trăm trái không anh ha?

- Anh không biết. Nhà mình chưa trồng cau bao giờ, mà anh chưa tới tuổi ăn trầu, để bữa nào anh về hỏi má coi sao. Em hỏi chỉ vậy?

- Anh Đạt, xứ mình cưới hỏi đều phải có trầu cau, lá trầu miếng cau chính là sợi chỉ se duyên tơ thắm, nếu như mình kiếm được buồng cau nào có được tròn một trăm trái thì nhứt định sẽ sanh con đàn cháu đống, hạnh phúc vuông tròn.

- Ai nói với em vậy?

- Em tự nghĩ vậy. Mà anh thấy có đúng không?

- Anh không biết đúng hay không nhưng anh nghĩ là em có lý. Nếu em thích thì mình đi ra chợ hỏi thử.

Nhưng chợ chiều đã vắng từ lâu, một số người còn sót lại cũng quây quẩn ra về. Cả hai không thể mua được buồng cau mình muốn.

Đạt và Liên tiếp tục dạo bước trên những con đường xanh rợp bóng cây.

Từ đường Trung Trắc tới dốc cầu Quay, quẹo vô một con lộ nhỏ thì có một khu chợ nhỏ của người Ấn, tiệm nào cũng chỉ bán một thứ là vải, đủ loại từ tơ tằm đến lụa. Trên vách, vải được treo cẩn thận, đây là những loại vải đắt tiền thượng hạng được nhập từ những xứ sở xa xôi. Khác với vải của người bản xứ, vải của người Ấn vô cùng sắc sỡ, khiến người ta nhìn vào là bị cuốn hút.

Sự chào mời nhiệt tình của một ông chủ tiệm người Ấn khiến Liên khó lòng từ chối. Cô bước vào, đưa tay sờ từng tấm vải, sợi vải mát lạnh trơn tay như mồi mọc. Người chủ tiệm thao thao bất tuyệt về những tấm vải của mình và không quên ca tụng luôn người đang ướm thử nó. Đạt ngồi trên ghế thấp, hai bàn tay đan vào nhau đặt trên gối, anh chăm chú nhìn Liên ướm từng tấm vải lên người, nước da cô trắng nên tấm nào ướm lên người cô nhìn cũng đẹp, đôi mắt long lanh, khuôn mặt trắng ngần càng thêm rạng rỡ. Đạt mỉm cười gật đầu Liên tục khi Liên nhìn về phía anh như ngầm hỏi ý. Đến khi người chủ tiệm trao cho Liên tấm vải màu đỏ rực, làn vải mỏng manh với những đường thêu kim tuyến, có thể thấy cánh tay cô từ phía bên trong. Đạt bắt đầu chau mày khó chịu. Người chủ tiệm thì cứ luôn miệng chào mời bằng chất giọng nửa Ấn nửa Việt.

- Cô hai mà bận bộ đồ được may bằng vải này là đẹp nhất, đây là loại đang thịnh hành đó đa, cô hai đẹp sẵn "ời" mà còn mặc vô thì ai thấy cũng mê hết cho coi, tui nói thiệt đó đa.

Người chủ tiệm nói luôn miệng mà quên bèn là Liên đi chung với một người đàn ông khác. Liên nghe thấy mấy lời này thì mắc cỡ, cô ngẩng đầu nhìn Đạt thì thấy nét mặt anh càng lúc càng sa sầm xuống. Anh lại gần cô, giật tấm vải khỏi tay Liên rồi quăng xuống đất.

- Thôi, đừng lựa nữa, sắp tối rồi.

Liên giữ tay anh, nói nhỏ bên tai anh.

- Nhưng lựa nhiều như vậy mà không mua tấm nào thì kì lắm anh.

Đạt nhìn xuống đồng vải dưới chân, anh cầm lấy đại vài tấm rồi tính tiền.

Ra khỏi khu chợ người Ấn, Đạt đưa Liên tới mé sông, trên bờ sông là một dải cỏ mịn được trồng chăm chút, xen lẫn là những bụi cây đại tượng quân đang trổ bông màu trắng sữa. Bông mười giờ hồng phất phơ dưới chân. Hàng cây xà cừ vững chãi đổ bóng lên bức tường trắng tinh của dãy nhà phía sau lưng như mang nhiều trăm mặt. Phía bên kia là dãy nhà lá dựng ở mé sông nhỏ đang đầu xơ xác thổi từng đợt khói lam quện tới mây trời. Hai hình ảnh đối lập chỉ cách một con sông nhỏ.

Mặt sông sóng sánh nắng chiều soi bóng đàn chim lao xao bay về tổ ấm, hòa vào tiếng chân người trên đường cùng vội vã bước đi. Khung cảnh ngày tàn đang trôi lên những âm bậc cuối cùng khiến người ta bỗng đứng buồn da diết.

Liên nghiêng đầu nhìn anh hỏi dụi dàng.

- Anh Đạt, sao bữa nay anh lại dẫn em đi chơi?

- Là vì anh muốn có buổi hẹn hò với em. Em với anh cưới nhau gấp quá nên không có thời gian hò hẹn yêu đương như những cặp khác. Em thấy hai đứa mình ngộ ghê chưa, mới biết chưa quen đã cưới, cưới rồi mới làm quen, thành chồng vợ rồi mới đi hẹn hò.

Hẹn hò. Hai chữ "hẹn hò" của anh chợt đưa Liên trở về thời con gái. Cái thuở thiếu thời của những đôi lứa vừa nếm vị yêu đương. Liên tự trầm mặc trong lòng. Chỉ mới hơn một năm mà thời con gái của cô đã trở nên xa xôi quá. Thuở còn con gái, cô hẹn với bạn, hẹn với Đồng. Lúc ấy, anh chưa hề xuất hiện trong thế giới của cô. Ấy vậy mà, anh lại là chồng cô.

Và bây giờ...

Cô với anh đang hẹn hò. Hẹn hò... Như thế này thì làm sao mà gọi là hẹn hò được chứ!

Nhìn khung trời dần ngả màu hiu hắt. Liên nhớ tới những ngày Đông hẹn cô. Sự bền lên rứt rề của người hẹn lẫn người được hẹn, sự náo nức khi chờ tới giờ gặp mặt, tim bồi hồi suy nghĩ sẽ nói những gì với nhau, mỗi phút giây đu qua đều trở nên quý giá, buổi hẹn dường như ngừng lại. Rồi chia tay trong bịn rịn, chân bước đi mà đầu ngoái lại để thấy nhau thêm chút nữa.

Buổi hẹn chiều nay, cô không có cảm giác như thế. Vì cô với Đạt đã là vợ chồng, hay vì... Đạt không phải là Đông.

Đông! Cái tên hẳn chứa niềm đau và nỗi nhớ. Hình ảnh Đông hiện rõ trong cô, mái tóc dày, nước da sạm, ánh mắt cương trực đã làm cô nhưng nhớ và cũng chính gia đình cô đã khiến anh tan nhà nát cửa, bản thân anh không biết sống chết ra sao. Liên tự nhủ với lòng, cô không bao giờ được phép quên anh.

Suy nghĩ cứ miên man cho tới khi Liên cảm nhận được cánh tay rắn chắc choàng ngang lưng, bàn tay khẽ hạ xuống ôm lấy eo cô. Sự thân mật này, Đông với cô chưa bao giờ dám làm.

Người ngồi kế bên cô là Đạt, không phải là Đông. Dù cảm giác anh đem tới cho cô không giống với cảm giác trong những buổi Đông đã hẹn nhưng Đạt muốn làm cô vui. Và..., cô thật sự rất vui, thứ niềm vui dịu dàng mà vương đầy ảm áp. Cắt hình ảnh quá khứ vào một góc trái tim, cô trở về thực tại.

Cô cùng anh đang ngắm những vạt nắng cuối cùng của ngày sắp tắt. Khói lam đã tan vào không khí để nắng chiều càng thêm rắng đỏ, phía xóm nhà lá bên kia sông có mấy chị đàn bà đang đứng ngoác chông con về ăn cơm. Mấy anh chồng nhảy tót lên sân rồi cặm cùi buộc dây xuồng, mấy đứa con nít thì rửa tay một cách vội vã, tất cả từ từ dất nhau trở vào nhà. Một cảnh tượng thật bình dị biết bao.

Bất giác, Liên ngả đầu tựa vai anh.

- Anh Đạt, em thích hoàng hôn.

- Ừm – Đạt chuyển tay xuống thấp hơn tí nữa. Không biết là vô tình hay cố ý mà tay anh chuyển tới chỗ eo bị lộ ra qua đường xẻ của hai tà áo thì mới dừng lại.

- Tuy ánh nắng của hoàng hôn là ánh nắng của ngày tàn, nhưng với em, đó là ánh nắng đẹp nhất trong ngày.

- Ừm.

- Không hiểu sao cứ đến buổi chiều là em có nhiều cảm xúc. Người ta nói bình minh mới là khoảnh khắc đẹp nhất. Em cũng đã nhiều lần ngắm bình minh, bình minh đẹp thiệt, có điều... em vẫn thích hoàng hôn. Cái khoảnh khắc khi mặt trời sắp lặn, nó kì lạ lắm! Anh biết hông, rất nhiều lần, em như thấy mặt trời đang nhìn em mỉm cười, rồi ông đưa tay vệt hết tất cả những tia nắng còn sót lại mà rải lên đầm sen trước mặt em. Từng đóa sen uốn mình khoác lấy những tia nắng cuối cùng rồi xoay vòng trong gió.

Thấy cô mơ màng, anh nghịch ngợm dùng mấy ngón tay quệt nhẹ lên eo cô. Mấy ngón còn duỗi thẳng rồi đưa đầu chui vào tà áo.

- Vợ anh khéo tưởng tượng ghê.

Liên liếc anh một cái rồi khẽ nhẹ lên mấy đầu ngón tay "mát nết" kia, khiến chúng biết thân biết phận mà lui khỏi tà áo.

- Anh này! Em đang nói chuyện đàng hoàng mà anh cứ phá em.

- Anh làm gì kệ anh. Em cứ nói đi, anh nghe mà.

Liên mất hứng. Mặc kệ anh thúc giục, cô không thêm nói nữa. Cứ thế cô đưa mắt nhìn về phía chân trời. Nhưng gần hôn chẳng được gang tay, cô lại quay đầu nhìn anh mà hỏi.

- Em đó anh, ông mặt trời vui nhất là lúc nào?

Không cần suy nghĩ anh cũng biết câu trả lời trong đầu cô. Nhưng anh vẫn giả vờ suy nghĩ, anh đảo mắt mấy lượt rồi chớp mí mấy lần mới trả lời.

- Là buổi chiều.

- Sao anh nghĩ vậy?

- Vì anh thích hoàng hôn.

- Tại sao anh thích hoàng hôn?

- Vì em thích hoàng hôn.

- Hừm?... Anh chọc ghẹo em!

- Không hề!

- Anh chỉ nói cho em vui, anh không thiệt lòng gì hết.

- Không hề. Anh nghĩ sao thì nói vậy.

- Vậy, anh nói thử, tại sao ông mặt trời lại vui nhất vào buổi chiều.

- Tại buổi sáng ông vác nắng oằn vai, buổi chiều thì không vác gì, nhẹ nhõm nên ông vui.

- Vác? Ông vác cái gì mà nặng?

- Vác nắng! Cả bầu trời đầy nắng, chỉ một mình ông vác, làm sao không nặng cho được! - Thấy Liên còn ngờ ngác, anh nói thêm - Thì hỏi này, em nói đó, ông phải vệt hết nắng rải xuống mới mỉm cười ra vẻ, có phải là nhẹ gánh nên ông vui hơn hay không?

Nghe anh nói xong thì Liên bật cười ha ha. Cách giải thích thật giống với lần đầu anh đoán tên cô. Cũng tự kêu, tự mẫn một cách... "khó ưa"... như vậy.

- Em không ngờ anh tưởng tượng hay vậy đó.

Đạt nhìn cô tiu nghỉu.

- Sao em cười anh, anh nói không đúng hả?

Liên mim môi lắc đầu.

- Không! Không đúng chút xíu nào!

Đạt thấy hoài nghi. Lê nào anh trả lời không đúng. Chiều lý mà nói, thì đó là câu trả lời quá hay, quá đúng rồi còn gì.

- Vậy thì tại sao ông vui vào buổi chiều?

Liên cố suy nghĩ câu trả lời. Phải cho anh biết tay một lần. Để anh biết cô không dễ bị ăn hiếp. Liên nhìn mặt trời rồi nhìn anh.

- Tại... ông sắp được về nhà ăn cơm với vợ.

- Há? Ha ha ha...

Đạt cười một tràng giòn giã. Không phải vì câu trả lời gây ngạc nhiên của cô mà vì câu ấy được thốt ra từ miệng cô, vì cái ánh mắt đắc thắng khi đã dẫn mặt được anh của cô.

Đang là hoàng hôn. Cô và anh nói chuyện đầu đầu, anh trêu ghẹo, cô hờn giận, anh bị què, cô đắc thắng, tất cả kết thúc bằng những tiếng cười.

Trong thế giới tình ái là vậy đó, lời của người mình thương nói là âm thanh dễ nghe nhất, cảm xúc trên khuôn mặt người mình thương luôn là bức tranh tươi đẹp nhất. Được ở bên người mình thương, không cần có lý do cũng thấy vui. Hoặc, cái lý do duy nhất người ta cần để vui là được ở bên người mình thương.

Giữa không gian chập choạng của gam màu tranh sáng tranh tối, hai người nắm tay trở gót về nhà. Họ không vội vã, bởi họ không sợ màn đêm. Trong lòng họ, ngay cả màn đêm cũng ẩn chứa những điều diệu tuyệt. Khi có nhau trong đời, ban mai bình minh, hoàng hôn nắng tắt hay đêm đen thăm thẳm cũng không có gì là khác biệt. Một ngày hẹn hò chẳng giống với hẹn hò đã khép lại.

Về tới nhà thì trời đã tối mịt. Cả hai tới gõ cửa phòng ông Duy và bà Ngự để thưa hỏi thì ông Duy giữ Đạt ở lại để nói chuyện riêng, nên Liên lên phòng trước.

Đạt lững thững bước về phòng thì gặp Thành ở đầu cầu thang. Anh nhìn Đạt một lượt từ đầu đến chân rồi nói giọng trách móc pha chút bồn chồn.

- Chịu về rồi đó hả? – Nhìn Đạt đứng im cười mỉm, Thành liếc em mình rồi nói tiếp với vẻ quan tâm – Cha quờ chủ dữ lắm không?

Đạt lắc đầu.

- Dạ không, cha chỉ quờ chuyện em bỏ bê công chuyện và vắng nhà nhiều quá thôi.

- Vậy à? Cha không nói gì khác nữa sao?

- Nói gì là nói gì hả anh?

Thành tự mình lẩm bầm.

- Chắc là cha chưa biết chuyện đó.

Đạt bắt đầu thắc mắc.

- Chuyện đó là chuyện gì?

- Khi chủ không có nhà, cha có biểu thư ký Linh đem sổ sách tới để kiểm tra.

- Sổ sách của em vẫn bình thường thì sao cha lại quờ em.

- Chú tưởng tui không biết gì sao, trong sổ có hai chiếc xe, tiền thuê má, tiền sửa chữa thì đứng tên của hãng, còn tiền thu vào thì trống không, chắc do cha thấy sổ sách không bị thâm hụt nhiều nên cha mới không để ý đó thôi.

Đạt đã hiểu là Thành muốn nói tới chuyện gì.

- Chuyện đó thì em đã giải quyết xong rồi.

Khi Đạt cưới Liên chưa bao lâu thì hai Chi tìm tới, hẩn ngờ ý muốn hùn vốn với anh nhưng anh từ chối. Theo qui định của nhà cầm quyền Pháp, muốn mở hãng xe thì phải có cơ sở vật chất như địa sở, bến bãi và ít nhất là phải di chuyển năm tuyến một ngày. Hãng của Đạt có mười chiếc, và lại anh không hề thiếu vốn. Đạt mở hãng chưa bao lâu thì hai Chi cũng mua hai chiếc và hẩn đem tới chỗ anh nhờ kí gởi theo kiểu chia phần trăm. Đạt không hề muốn có bất cứ quan hệ gì với hai Chi nhưng nể mặt Liên, anh đành chấp nhận.

Tuy nhiên số tiền kiếm được, hai Chi đều bỏ túi riêng, phần tiền phải chia thì cứ khất lần hồi, thêm vào đó, xe hai Chi quá cũ nên hay hư hỏng, để nằm yên trong kho thì không được vì tuyến xe đã được đăng kí, không chạy thì bị phạt, thế nên Đạt phải cho người tới sửa, phần chi phí sửa xe, hai Chi cũng làm ngơ. Bao nhiêu tiền lời kiếm được hầu như phải gánh qua phần của hai Chi. Những ngày Liên với Đạt xảy ra lục đục, tâm trạng anh lúc nào cũng nóng nảy bức bối nên anh quyết định loại hai chiếc xe của hai Chi ra khỏi hãng mình, hành động đó đồng nghĩa với việc anh không hợp tác với hai Chi nữa, và dù Hai Chi cũng đã tới tìm anh mấy lần nhưng anh kiên quyết không đưa xe làm ăn với Hai Chi nữa.

Vì đó là chuyện làm ăn của Đạt, hơn nữa, anh đã giải quyết cách đây mấy tháng nên ở nhà không ai biết, nếu không vì Thành tới coi sóc trong thời gian anh ở nhà vợ thì Thành cũng đã không biết, nhưng nếu đã không biết thì thôi, biết rồi thì không thể không nói, Thành tiếp tục can năn.

- Chính chú đã từng nói, làm ăn mà huê vốn thì cũng coi như là lỗ, thà không làm còn hơn. Cả chú với tui đều biết Hai Chi là người như thế, vậy mà chú còn dính dáng tới hẩn.

Đạt nhìn anh trai mà chỉ biết im lặng, anh thấy xấu hổ vì mình đã từng nói vậy nhưng lại không thể làm được theo những gì mình đã nói.

- Em cũng đã dứt khoát với Hai Chi rồi, anh đừng rầy em nữa.

- Phải rầy cho chú chữa, rầy bao nhiêu đó chưa đủ đâu.

Đạt vỗ lên vai anh rồi cười khi khi.

- Vậy thì ngày mai anh rầy em tiếp, bây giờ thì em mệt rồi.

- Đi chơi với vợ cả ngày thì không sao, mới nói có mấy câu thì kêu mệt. Tui cũng đâu có quờn, chuyện của chú thì chú tự lo, mai mốt thiếu tiền thì đừng có mà tới mượn tui.

Thành nói xong thì bỏ đi. Đạt chỉ cười mà nhìn theo. Anh biết Thành lo anh. Chuyện làm ăn, chuyện về Hai Chi, anh biết mà Thành cũng biết nhưng chuyện làm chồng và làm rể nhà người ta thì chỉ có anh biết còn Thành thì không biết.

Đạt thoáng suy nghĩ, có lẽ ngày trước là vì Thành không yêu Huệ nên anh mới nói và làm mà không cần bận tâm như thế, Thành không cần quan tâm Huệ nghĩ gì về mình, không cần lo chuyện mấy cô em vợ nói những gì về mình.

Cũng giống như anh khi đó, cái thời mà anh chưa thật sự yêu ai, đến việc cô gái đi bên cạnh nghĩ về anh như thế nào, anh còn không mấy quan tâm thì nói chỉ tới chuyện anh lại đi quan tâm tới cách nhìn của bà con họ hàng của cô gái ấy. Bây giờ thì mọi chuyện ngược lại hoàn toàn. Sự đời đúng là kì lạ, phải chăng đó chính là duyên nợ mà ông bà ta hay nói tới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Trời có sập thì anh cũng chống lên cho em

Vừa bước xuống xe là anh chạy như bay tới bậc thềm, mấy ngày nay, anh có việc đi Ô Cấp nên anh rất nhớ cô. Nhưng khi chân anh mới đặt lên bậc thềm đầu tiên thì anh đã nghe tiếng Thành từ phía sau.

- Đạt, anh có chuyện muốn nói với chú.

Đạt đang nôn nóng muốn gặp vợ thì Thành kêu anh lại, anh thờ dãi nhấc chân theo Thành đi vòng ra phía hông nhà, phía hiên có kê bộ bàn tròn, hai anh em ngồi xuống đó trò chuyện.

- Độ rầy, chú thiếu tiền dừ lắm hả? - Thành lên tiếng hỏi.

- Dạ không, em vẫn xoay sở được, số tiền em mượn chỗ anh, lúc nào có em sẽ trả lại liền. — Đạt ngơ ngác nhìn anh mà không hiểu chuyện gì.

- Cứ đề đó đi, không phải anh muốn đòi tiền chú, anh em với nhau, tiền bạc cũng là từ cha má mà ra hết, có điều, anh muốn chú tỉnh táo một tí đừng có mà dị nể với Hai Chi nữa, thế nào cũng có ngày dẹp tiệm.

- Thì em cũng biết, em cũng đã trả lại hai chiếc xe của hấn rồi, sao anh còn nhắc tới chuyện này nữa?

- Mấy bữa trước, khi chú vừa đi Ô Cấp thì vợ chồng Hai Chi có tới thăm vợ chú, chắc chú cũng có thể đoán được là hấn vì chuyện gì mà tới rồi.

Nghe tới đây thì Đạt không vui, Hai Chi mà tới thì không biết lại to nhỏ gì bên tai Liên nữa. Đạt còn đang suy nghĩ thì Thành lại nói tiếp.

- Còn chuyện này nữa. Chú có biết chuyện vợ chú mượn tiền của Bửu hay chưa?

Nghe chuyện này thì Đạt giật mình bán tín bán nghi, vì Liên chỉ quanh quẩn ở nhà, cô lại không phải loại người thích ăn diện, hơn nữa, tuy không giao cho Liên quản lý hoàn toàn tiền bạc nhưng anh vẫn thường xuyên bỏ một số tiền kha khá trong ngăn tủ cho Liên xài, nên cô không thể thiếu tiền được.

- Có chuyện đó sao anh hai?

- Ờ, nếu không tin chú có thể hỏi Liên thì biết. Có điều, qua chuyện này người ta sẽ nghĩ chú là người chồng như thế nào mà lại để vợ mình thiếu thốn phải đi mượn tiền của tình cũ.

- Anh hai, Liên với Bửu có là tình cũ hồi nào đâu?

- Hừ, chuyện Bửu thương Liên từ trước tới giờ ai mà không nhìn ra được, còn trong lòng Liên nghĩ như thế nào thì ai mà biết được, lúc mới cưới chú, mặt tím áy lúc nào cũng ủ rũ như kẻ thất tình.

- Sao bữa đó, anh nói với em là cô ấy không hề có ý với Bửu?

- Thì, trước đó, bên ngoài thì đúng là như vậy, nhưng ai mà biết bên trong đâu, với lại, bữa đó, chú đương buồn nữa.

- Cho dù có hay không cũng là chuyện của lúc trước, còn bây giờ thì Liên là vợ em.

- Trái tim đàn bà khó đoán lắm. — Thành châm thuốc, anh rít một hơi dài, thờ khói rồi mở màng tận chốn xa xăm, lời anh nói ra như để cho mình. Từ lúc Như Huệ bỏ đi, Thành chợt thấy trong lòng xuất hiện một cảm giác khó thể gọi thành tên, anh thấy nỗi buồn như bao phủ, cảm giác của Bửu, Thành có chút thông hiểu, cái cảm giác cứ tưởng là trong tầm tay chỉ cần với là tới, ấy mà bị mất đi quá dễ dàng. Nhưng một điều ai cũng thấy rõ, là tình cảm mà Bửu dành cho Liên là sâu đậm, còn Thành, đã bao lần anh tự vấn, tại sao anh lại buồn như vậy khi Huệ ra đi.

Thành ngồi im đưa mắt nhìn cuộn khói mà chìm đắm trong suy tư, Đạt thấy Thành như vậy thì anh im lặng bước lên phòng mà trong lòng buồn bực.

Bửu, ngay cái tên thôi mà khi nghe tới đã làm Đạt không vui. Đạt biết Bửu có tình ý với Liên. Trong những lần gặp đầu tiên, anh đã nhìn thấy ánh mắt Bửu hướng về phía Liên, ánh mắt của kẻ muốn đem tình yêu mà dâng hiến, anh thấy được nỗi đau của kẻ đơn phương nhưng anh không ngờ rằng, Liên đã có chồng mà Bửu vẫn không từ bỏ. Điều đó khiến Đạt thấy rất bực bội. Nếu có thể, anh muốn nhốt Liên ở luôn trong nhà để Bửu không thể nào có dịp gặp cô nữa.

Đạt bước vào phòng thì Liên đang ngồi trên giường, cô đang cầm cúi với rô kim chỉ trong tay. Anh không quan tâm cô làm gì, cũng không tới ngồi gần cô, chỉ lẳng lặng đến ngồi trên ghế dài đối diện.

Vừa nhìn thấy anh, cô nhanh chóng cất rô kim chỉ vô hộp tủ kê sát giường rồi đi tới ngồi cạnh anh, rót một chung trà đưa cho anh, khuôn miệng cô tươi cười với nét mừng rỡ.

- Anh về rồi. Mệt lắm không anh?

Đạt cảm chung trà nhưng không uống, anh để ngay xuống bàn mà nghiêm mặt nhìn cô.

- Liên, sao em lại mượn tiền của Bửu, em gặp khó khăn gì, tại sao không nói cho anh biết?

Liên ngó người nhìn anh, cô không ngờ, vừa tới nhà là anh đã hỏi cô chuyện này.

- Tại mấy ngày nay anh không có ở nhà.

- Chờ anh về không được sao?

- Đúng là không kịp. Ngất quá nên em mới mượn anh Bửu. Nhưng anh yên tâm đi, anh Bửu nói chừng nào em trả cũng được, em sẽ trả mà, không có gì làm phiền anh đâu.

- Làm phiền với không làm phiền cái gì. Vậy là, nếu anh không biết thì em cũng không nói với anh chứ gì? Em mượn Bửu bao nhiêu?

- Tới một ngàn đồng bạc lận anh à.

Một ngàn đồng bạc là một số tiền rất lớn, nếu như Liên lấy tiền tích góp của mình thì chắc phải chờ tới cả mấy năm mới mong dành dụm đủ.

- Em làm gì mà xài số tiền lớn quá vậy Liên, nếu tiền anh đưa không đủ xài hay cần gì khác thì sao không nói với anh một tiếng?

Tiếng Đạt găt gong. Liên nhìn anh rồi cúi đầu không nói, chuyện của cô chỉ mới có vài ngày mà anh đã biết, bây giờ, cô cũng không biết nói với anh như thế nào. Cô nhìn anh lưỡng lự. Mấy ngày trước, vợ hai Chi cùng Cúc tới kiểm Liên nhưng họ không nói chuyện ở nhà mà rủ nhau ra quán nước gần đó. Liên cũng sợ khi nghe tin Cúc thiếu nợ người ta, số tiền là sáu trăm đồng nhưng họ tính luôn tiền lời thì số tiền nhảy lên tới con số một ngàn chẵn. Một số tiền quá lớn với cô. Dù rằng từ ngày cha cô mất, sản nghiệp của gia đình không như trước nhưng vẫn đủ để sống thoải mái, không biết Cúc ăn xài kiểu gì mà mắc nợ, cô lại không dám để cho má mình biết.

Ban đầu, Liên cũng muốn chờ anh về nhưng vợ hai Chi ra sức can ngăn. Bởi, theo lời của chị thì Đạt là mẫu đàn ông tiền đông gạo điểm với vợ, có nói với anh thì chắc gì anh giúp, hơn nữa, anh còn có thể nảy sinh sự khinh khi với gia đình vợ, còn Liên thì từ đó mà mang tiếng bòn rút cũng nên, gia đình sẽ dễ sinh xào xáo. Thêm vào đó, Cúc vốn không mấy ưa Đạt từ những chuyện khi trước, nên đối với cô, mượn Bửu vẫn là lựa chọn tối ưu. Về phần mình, từ trước tới giờ cô không hề có những suy nghĩ đó, nhưng những lời của vợ hai Chi lại có lý, và vì cô luôn ngại ngùng về vấn đề tiền bạc nên khó tránh lòng cô dao động mà có một vài suy nghĩ về anh.

Thấy Liên suy nghĩ thật lâu mà chưa trả lời, anh hỏi gặng nhưng vẫn cố gắng mềm mỏng.

- Có gì khó nói lắm hà em?

- Anh Đạt, thật ra đây cũng là chuyện riêng của em, em thấy mình có thể tự giải quyết cũng được nên không muốn nhờ tới anh.

Câu nói vừa dứt thì ánh mắt Đạt trở nên sắc bén một cách hung dữ, anh nhìn chằm chằm vào Liên làm cô thấy sợ vì không biết là mình đã nói gì sai nên cô không dám nói gì thêm nữa. Về phần Đạt, anh có nhiều suy nghĩ, lẽ nào khoảng cách giữa anh với cô tới tận bây giờ vẫn chưa thể xóa nhòa, hay vì, Liên còn để bụng những chuyện khác. Anh biết hai Chi thường tìm tới Liên để nhờ cô nói với anh cho hai chiếc xe của hắn được trở lại hãng, và có lần cô đã mở lời nhưng bị anh từ chối, từ đó về sau cô không nhắc tới nữa. Lẽ nào, những chuyện nhỏ nhặt như vậy đã vô tình tạo nên làn ranh trong suy nghĩ của cô. Sự can trọng của cô khiến anh thấy mình trở nên hẹp hòi, tính toán nhưng anh có bao giờ muốn hẹp hòi, tính toán với cô đâu.

- Cho tới bây giờ mà em còn phân biệt riêng chung hay sao? – ngừng trong giây lát để lấy lại bình tĩnh, Đạt nói tiếp - Anh không thích cái suy nghĩ này của em đâu nghen Liên. Em có chuyện không nói cho anh biết lại đi nhờ người đàn ông khác. Em biết Bửu thích em mà em còn đi kiếm hắn. Chúng ta mới làm lành với nhau chưa bao lâu, em lại muốn chọc cho anh giận. – Nghĩ tới việc phải khó khăn lắm anh và cô mới được hàn gắn và đang dần tốt đẹp hơn, anh không muốn vì một chuyện như thế này mà gây xung đột, anh cố gắng lấy lại bình tĩnh.
- Anh sẽ đưa tiền cho em, em đem trả cho Bửu liền cho anh, à không để anh đem trả cho, em cứ ở nhà cho anh.

Liên biết Đạt và Bửu không hề có thiện cảm với nhau nên việc hai người gặp nhau sẽ dễ sinh chuyện, hơn nữa, người mượn là cô nên cô không muốn Đạt đi.

- Thôi anh, em mượn thì để em đi trả, sẵn tiện em muốn cảm ơn anh ấy một tiếng.

- Cũng được, em đợi anh một chút.

Đạt ra khỏi phòng, lát sau anh quay lại với hai ngàn đồng đưa cho Liên. Cô lúng túng chưa cầm ngay, anh phải cầm tay cô mà dúi vào. Liên nhìn số tiền, dường như nhiều hơn bình thường, cô lật ra đếm thì thấy dư một ngàn. Cô chia về phía anh.

- Anh Đạt, ở đây tới hai ngàn lận, dư một ngàn nè anh.

Đạt đẩy tay Liên trở lại.

- Em cầm đi, để mà trả tiền lời cho Bửu, không biết là hắn định tính tiền lời bao nhiêu nữa đây.

Liên cười.

- Anh Bửu không tính tiền lời em đâu, anh đâu phải là người như vậy.

Đạt bực.

- Bửu, Bửu, Bửu, em rành người ta quá ha, phải chi em rành chồng em như vậy thì đỡ cho anh biết mấy – Đạt nói vậy thôi, chứ anh dư sức biết, Bửu làm sao lại tính chuyện lời lỗ với cô, nếu có cơ hội, hắn muốn cung phụng cô còn không hết, nhưng anh sẽ không để cho hắn có được cơ hội – Em để đó mà xài.

Thấy Đạt ra ngoài là Liên biết, anh qua phòng Thành để mượn nên khi cầm tiền số tiền trong tay, Liên không khỏi ngượng ngùng, cô nhìn anh rồi e dè nói.

- Tiền này là anh mượn của anh hai, anh đưa em một ngàn thôi, em chỉ cần bấy nhiêu đó.

- Em lằng nhằng nữa là anh bực thiệt đó, dù có mượn cũng là mượn của anh hai anh, không hơn em đi mượn người dưng hay sao?

Anh đã nói vậy thì cô không cãi với anh nữa, cô chằm chằm để tiền vô khăn tay, gói lại rồi đem cất vô ngăn tủ, Đạt nhìn thấy thì tiếp tục lớn tiếng.

- Sao không đem đi trả mà còn để đó?

- Đi liền bây giờ hả anh? – Liên hỏi lại với vẻ ngạc nhiên vì cô không nghĩ là anh lại gấp gáp tới vậy.

- Chớ sao nữa, vậy chớ em định đợi tới khi nào, hay là em không muốn trả liền, em muốn dây dưa với hần lăm hả?

- Không phải đâu, bây giờ anh Bửu không có ở đây, ảnh về Cai Lậy rồi, phải vài ngày nữa ảnh mới lên lại.

- Vậy thì nhớ đó, khi nào hần lên thì phải đem đi trả liền, trả thiệt nhanh thiệt sớm cho anh, biết chưa?

- Dạ.

Liên dạ một câu câu thật nhẹ kèm theo nụ cười thật ngọt rồi quay mặt về phía tủ. Khi cô đang lui cui cất tiền, Đạt thoáng suy nghĩ rồi đưa ra quyết định.

- Khi nào em gặp anh hai Chi thì nói ảnh cứ đem xe tới sở xe để anh sắp lịch lại.

Liên nghe xong thì quay người lại, cô nhìn anh không giấu nổi ngạc nhiên. Hai Chi mấy lần nhờ cô chuyển này với Đạt, ban đầu cô không nhận lời vì cô nghĩ vậy là không nên nhưng hai Chi cứ theo năn nỉ, kể lể khiến cô mềm lòng rồi đồng ý. Khi cô nói với Đạt thì anh từ chối nên cô không còn nhắc lại chuyện đó nữa, dù cô cũng hơi buồn vì không giúp được người nhà của mình. Cô không biết vì sao hôm nay anh lại đột ngột nhận lời. Dù không biết nguyên nhân nhưng Liên thấy vui, vui hơn hẳn khi anh đồng ý giúp cô trả tiền cho Bửu. Cô mỉm cười nhìn anh rồi gật đầu.

Nụ cười của Liên không mang nhiều màu sắc, không âm thanh sang sảng, không khúc khích mượt mà, đó chỉ là một nụ cười đơn giản, đó không phải nụ cười nở nhanh rồi tắt vội, nụ cười ấy cứ như quyến luyến mãi trên môi. Đạt hiểu, đó là nụ cười của niềm vui và tin tưởng. Nó như kẻ đang khát khô gặp được ngụm nước ngọt lành. Anh biết, quyết định của mình là quá vội và nó lại tiếp tục đem tới gánh nặng cho sở xe của anh nhưng khi nhìn thấy nụ cười thuần lương ấy, đôi mắt người sáng ấy thì bao u ám được xua tan, anh không hề hối hận vì anh biết dù có thêm thời gian để suy nghĩ, anh cũng sẽ có quyết định này.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Liên bước chân ra tới cửa, anh vội vàng kêu lại.

- Em đi đâu vậy?

- Em xuống nhà dưới làm công chuyện.

- Làm gì nữa? Từ sáng tới giờ không làm, chờ cho tới khi anh về thì mới đi làm, em thiệt là hết nói nổi.

- Anh nói gì mà ngộ vậy, công chuyện thì ngày nào em không làm, với lại, em tưởng là sáng mai anh mới về.

Đạt tỏ vẻ chán nản, thầm nghĩ cô thật vô tâm nên không hề biết nỗi khổ của anh.

- Thôi, không nói nhiều, lại đây ngồi với anh.

Khi Liên ngoan ngoãn ngồi xuống, anh bảo cô nhắm mắt lại rồi, anh lấy từ trong cặp táp một chú ốc, nhẹ nhàng áp lên tai cô.

- Liên, anh đem sóng biển về làm quà cho em nè.

Mấy ngày trước khi anh đi, anh có hỏi cô là muốn anh mua cho quà gì, ngụ ý của anh là hỏi cô thích ngọc trai hay túi xách gì đó nhưng cô lại trả lời anh một cách bất ngờ, cô nói, anh ra xứ biển thì phải mua khô về làm quà chứ còn hỏi gì nữa. Lúc đó, anh cười cô sao mà suy nghĩ thực thà và đơn giản quá. Vậy là, cô nói với anh hãy đem về cho cô con sóng. Không ngờ anh đem về thật.

Anh yên lặng để cô lắng nghe tiếng sóng, khi thấy bờ môi cô hé cười, anh tiếp tục kể mỗi mình sát tai cô.

- Máy ngày nay anh nhớ em nhiều lắm, em có nhớ anh không?

Tiếng sóng biển rì rầm vỗ vào ghềnh đá bỗng lụi xa, chỉ còn thứ âm thanh trầm ấm từ giọng nói anh mang nhiều da diết. Liên mờ mắt nhìn anh với trái tim đập liên hồi xao động, nhìn trên tay anh là chú ốc trắng tinh thật lớn, đôi bàn tay anh như còn vương cả vị mặn mòi của biển, cô cảm mỗi rồi gật đầu thật khẽ, sau đó không ngăn được lòng mà chậm chậm nép đầu vào lòng anh.

- Liên, lần sau có chuyện thì phải nói cho anh biết, anh là chồng em mà cái gì em cũng không cho anh biết, em làm vậy thì có khác gì là cho anh ra rìa đâu, anh không thích đâu.

- Em xin lỗi, em cũng không muốn, chỉ là..., có nhiều chuyện khó nói lắm, không lẽ, chuyện gì em cũng nhờ tới anh.

- Anh với em thì có gì mà khó nói, em cứ nói ra, không có gì mà anh không thể giúp em được. Thậm chí, trời có sập thì anh cũng chống lên cho em.

Liên bật cười khúc khích dưới vai anh.

- Anh nói đó ghen, mai mốt đừng có mà trốn đó, nhưng mà, lỡ như, trời nặng quá, anh không chống nổi thì sao?

- Thì để trời đè hai đứa mình chết chung cho có vợ có chồng, cho có đôi có cặp.

- Anh Đạt, em cảm ơn anh, sau này em sẽ không như vậy nữa.

Bao nghi hoặc trong lòng vừa nhen nhóm đã bị anh dùng sóng biển đẩy ra xa, Liên thấy mình có lỗi vì đã nghĩ không đúng về anh. Người ta nói, "đừng coi nhìn mặt mà bắt hình dong", ngẫm lại mới thấy, đúng là cô đã bắt "hình dong" của anh quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Sỉ nhục người mình yêu là đau đớn nhất

Vừa thức dậy là Liên đã mặc quần áo rồi đứng chải tóc trước kiếng soi. Qua mặt kiếng, Liên thấy Đạt đã thức, anh đang nhìn cô từ phía sau. Nhìn cô chăm chú từ trên xuống dưới, anh biết cô sắp ra ngoài, hôm nay cô mặc chiếc áo dài gấm màu tím nhạt, tóc được kẹp gọn ngang lưng, kế bên là đôi hài màu đỏ thiếu hoa. Cả người cô toát lên vẻ điềm tĩnh và đoan trang.

- Em đi đâu mà ăn mặc đẹp quá vậy?

- Em đi chùa, chị Hạnh, chị của anh Bửu, chỉ rù mấy lần rồi, từ chối hoài cũng ngại nên bữa nay em đi với chị. – Liên vừa nói vừa vuốt lại tà áo.

Nghe nhắc tới tên Bửu là Đạt không giữ được bình tĩnh. Anh nhòm người ngồi dậy ngay lập tức.

- Cái gì? Đi với chị tên Bửu hả? Vậy là, hần cũng đi chung với em nữa, phải không?

Liên đến ngồi cạnh anh.

- Dạ không, chỉ có em với chị Hạnh thôi, anh Bửu không có đi chung đâu. Mà anh nè, anh đừng ác cảm với anh Bửu nữa, anh Bửu đâu có làm gì mình đâu. Từ xưa tới giờ, anh Bửu luôn giúp đỡ em, anh Bửu chưa làm gì quấy với em hết.

- Vậy anh mới lo, hần ít khi giúp ai mà chịu giúp em thì chứng tỏ là có chuyện rồi.

- Nhưng em với anh Bửu không có gì hết.

- Em không có gì không có nghĩa là hần cũng vậy, anh không biết, khi nào hần chịu đi cưới vợ rồi anh hết ác cảm. Khi nào thì em về?

- Dạ, chị Hạnh nói với em khoảng trưa là về.

- Nhớ đi rồi về sớm sớm đó nghen.

- Dạ. Em sẽ tranh thủ.

- Tranh thủ cái gì? Phải về sớm! Bữa nay, anh cũng sẽ về sớm nên em phải về sớm với an, nghe chưa?

- Dạ.

Hôm đó, Đạt về nhà sớm như đã nói nhưng anh đợi cô từ trưa tới khi trời đã xế bóng mà Liên cũng chưa về. Đạt bắt đầu sốt ruột không yên, anh muốn đi kiếm nhưng không biết nhà của chị Bửu ở đâu. Nhưng Đạt biết Hạnh là vợ của một thầu khoán có tiếng của xứ Mỹ Tho nên việc kiếm nhà cũng không quá khó. Lòng Đạt bức bối vì cảm giác bất an, anh chạy nhanh tới nhà Hạnh.

Xe vừa quẹo vô cổng đã thấy Bửu đứng trước nhà như tượng đá, cả người đờ đẫn như vừa trải qua một cơn đau đớn được khắc sâu tọt tâm hồn.

Vừa bước xuống xe, Đạt đã xông tới trước mặt Bửu mà hỏi trống không.

- Liên đâu?

Bửu liếc Đạt một cái, anh không hề muốn trả lời nhưng dù gì cũng phải lên tiếng.

- Liên một nên đang ngủ trong phòng.

- Phòng nào?

Bửu đứng im không nói, quay đầu như thách thức, Đạt nắm chặt tay không hỏi thêm, anh hướng về phía cửa lớn mà bước tới, Bửu từ phía sau lao tới níu tay Đạt lại.

- Cậu làm gì vậy, không được ngang nhiên xông vô nhà người khác như vậy.

Nhanh như chớp Đạt quay người dùng sức mạnh của đôi tay nắm chặt cổ áo của Bửu.

- Sao anh lại cố tình giữ vợ người khác như vậy, đứng là trơ trẽn. Anh phải nhớ, Liên là gái đã có chồng, Liên là vợ của tui.

Bửu nắm tay Đạt rồi giữ mạnh ra khỏi người anh.

- Tại sao tui phải nhớ? Lẽ ra người cưới Liên phải là tui. Là tui. Nhưng chính cậu đã cướp cô ấy khỏi tay tui. Không có cậu thì Liên đã là của tui. Người cô ấy yêu bây giờ cũng sẽ là tui. Là tui chứ không phải là bất kì ai khác!

- Làm sao anh có thể chắc chắn là không có tui thì Liên sẽ đồng ý lấy anh và sẽ yêu anh? Ai mà không thấy, chính anh cũng hiểu, trước khi về với tui, Liên không hề có tình cảm với anh.

Bửu nhìn thẳng Đạt mà hét.

- Cô ấy cũng đâu có tình cảm với cậu! Trái tim cô ấy lúc đó rõ ràng là dành cho người khác. Cậu chỉ hơn tui ở chỗ chiếm hữu được thể xác mà thôi, tui với cậu có gì khác nhau.

Đạt không trả lời, đôi mắt anh bắt đầu dậy sóng. Vậy là anh đoán không sai, thái độ của cô trước kia không phải chỉ vì anh và cô là hai người xa lạ mà vì cô thật sự đã có một người khác trong tim. Không dẫn được lòng, Đạt buột miệng hỏi một câu mà ngay sau đó anh liền hối hận.

- Người đó là ai?

Bửu cười khẩy.

- Cậu không biết người đó à? – Bửu chặc lưỡi với vẻ tiếc nuối – Vậy mà tui cứ tưởng là cậu biết, tui đâu có dè... À mà, cậu với Liên, vợ chồng nồng thắm như vậy... cô ấy không nói cho cậu biết hay sao? Liên vì người đó mà phớt lờ tui, cô không hề cho tui một chút cơ hội nào. Không biết cô với người ta... đã tha thiết tới cỡ nào. Cái ngày phải lấy cậu, tui thấy Liên như một cái xác chết, mắt cứ trông về phía khác. Tui luôn tự hỏi, trong cái đêm tân hôn đầu tiên ấy, ồm cô ấy trong lòng, cậu có nghe tiếng Liên gọi tên người khác hay không.

Đạt cố gắng giữ bình tĩnh, anh biết đây chỉ là nhữ lời bóng gió chỉ để chọc giận anh thôi. Đạt nắm chặt tay để nhắc nhở mình phải kiềm chế.

- Cái này thì anh yên tâm, từ sau khi về với tui, Liên đã rũ bỏ tất cả, cô ấy là một người trong sạch, tui chưa từng nghe cô ấy gọi bất cứ tên ai ngoài tui.

- Ha ha ha..., - tiếng cười Bửu vang lên, tiếng cười châm chọc mà mang nhiều chua chát – cậu tự tin quá hả! Tui biết cậu có thể đoán được, khi về với cậu, Liên vẫn chưa quên người đó. Nếu Liên không gọi thì có thể là vì cô ấy ngại che giấu nỗi niềm hoặc vì đó không phải là đêm đầu tiên của cô ấy mà thôi.

Lời nói của Bửu đâm trúng chỗ đau của Đạt, mọi cố gắng kiềm chế của anh như nhưng bọt xà bông vừa ra ngoài không khí thì bề nát. Anh qua Bửu mà nạt lớn.

- Anh muốn nói gì?

Bửu biết mình lỡ lời nhưng khi thấy thái độ của Đạt thì Bửu biết mình đã chọc đúng chỗ, nên anh nói tiếp.

- Cậu nghe là đã hiểu thì còn hỏi lại làm gì! Nhưng nếu cậu muốn thì tui nói thẳng cho mà nghe. Người con gái hay mơ mộng tới người yêu trong giây phút ái ân, mà tui biết chắc, khi cậu, cô vẫn còn nặng tình với người ta. Chuyện trai gái cận kề như lửa gần rơm, tình trường cỡ cậu, lẽ nào còn không hiểu. Nếu Liên không gọi tên người yêu thì có thể Liên đã đáng hẳn cho người mình yêu rồi cũng nên, có thể là trước đó rất lâu mà cũng có thể là trước cái đêm cô ấy về với cậu.

Câu nói của Bửu làm sắc mặt của Đạt thay đổi nhanh chóng, ánh mắt anh như tóe lửa, nỗi đau đớn đã bị Đạt vui chôn trong phút giây bùng tình dậy, Đạt không biết Bửu có ý hay vô tình nhưng rõ ràng từng chữ từng lời như khứa vào tim anh. Anh không nói không rằng mà gơ cao tay đâm Bửu một cái trên mặt rồi găm lên.

- Anh không được nói bậy, không được sỉ nhục vợ tui.

Si nhục Liên? Còn gì đau hơn là phải buông lời sỉ nhục người mình yêu. Đối Bửu, cô như một tiên nữ, đẹp đẽ, tinh khôi, dịu dàng, thuần khiết, không một điều gì có thể làm vẩn đục hình ảnh cô trong trái tim anh. Và, hơn ai hết, Bửu tự biết, anh mới chính là người không có tư cách sỉ nhục phẩm hạnh của Liên. Khi nói ra những lời như thế, chính Bửu cũng thấy đau lòng, bản thân Bửu cũng tự thấy mình hổ thẹn, anh thấy mình đón hèn biết bao, thấy mình có lỗi với Liên biết bao. Chỉ có anh mới biết ai chính là người cướp đi sự trinh trắng của Liên trong đêm tối mịt mùng ngày hôm đó. Anh biết mình có lỗi với cô. Nói những lời sỉ nhục đối với cô khác gì anh đang làm tổn thương bản thân mình.

Nhưng, trong giây phút này, anh không quan tâm, anh đang rất giận, không chỉ giận Đạt mà còn giận cả Liên, giận cô rất nhiều. Nếu như hôm nay Liên vẫn kêu tên Đông, cái tên mà anh đã nghe vào đêm hôm ấy thì có lẽ anh niềm đau của anh không đột nhiên mà tăng lên gấp bội. Phải chi Liên vẫn chung thủy với mối tình đầu, phải chi cô cúi đầu mà sống với chồng bằng cuộc sống không tình yêu thì anh đã không chua xót và oán giận.

Bửu muốn làm Đạt đau khổ vì hôn ghen, càng muốn Liên phải đau khổ bên chồng, muốn cuộc hôn nhân của cô phải có nhiều rạn nứt, muốn Liên bằng cách nào cũng được, rồi phải rời xa Đạt.

Từ những lần gặp đầu tiên, Bửu đã thấy Đạt là người như thế nào, kiêu hãnh và lạnh lùng, như thế trên đời này không còn ai khác ngoài mình. Nhưng khi ấy, anh không mấy quan tâm. Lúc đó, anh với Đạt chỉ đôi lần gặp mặt, hai bên chưa có hiềm khích gì, quan trọng hơn, anh đang vui vẻ chờ ngày đem trầu rượu tới nhà Liên mà dạm ngõ. Bây giờ thì lại khác, cứ mỗi lần thấy Đạt là một lần sự căm giận xuất hiện. Cái nhìn Đạt như muốn vênh vào khoe khoang với anh rằng, Đạt đã chiến thắng.

Bửu muốn hét thật to rằng, chính anh là người đã có được Liên đầu tiên. Chính anh, cái người đã thất bại thế thảm trong trái tim cô lại có được thân xác cô đầu tiên. Nhưng anh biết mình không thể nói, không phải anh sợ Đạt hay bất kì ai, bất kì điều gì. Luật pháp, lễ giáo gia phong, hay thậm chí là lương tri của bản thân mình, anh chẳng mấy may quan tâm, mà cái anh sợ... Liên sẽ oán hận anh, anh với cô sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa.

Nhưng không nói cũng không sao, nhìn Đạt thấy Đạt giận tới như vậy thì anh biết, cần gì thừa nhận, chỉ với nói những lời bóng gió xa xôi thì cũng là quá đủ. Muốn gieo hòn ghen vào đầu óc người đàn ông thật chẳng khó khăn gì, chỉ cần vài câu nói chứa đựng sự hoài nghi, Đạt cũng không ngoại lệ.

Bửu đưa tay quệt nhẹ vết máu nơi khóa môi, anh bị đánh rất đau, từ nhò tới lớn chưa một ai dám đánh anh một cái nào, anh nhất định phải ăn miếng trả miếng nhưng nhìn thấy độ của Đạt bây giờ, Bửu đã thấy phần nào khoái trá. Cái đau của da thịt sao bằng cái đau của tâm hồn. Bửu tiếp tục cười.

- Giận rồi sao? Hay tại... tui đã vô tình nói đúng, hả cậu Đạt? Nếu muốn biết cái tên mà Liên muốn gọi thì cứ hỏi tui, tui sẽ nói cho cậu nghe.

- Anh im ngay cho tui.

Đạt lại xông vào nhưng lần này Bửu đã có phòng bị, Bửu né được. Đạt lại nhào tới đánh tiếp, hai người nắm lấy nhau mà xô đẩy rồi đâm đá. Đạt vốn là người có võ, dù sao vẫn có thể hơn.

Khi Liên loạng choạng từ trong nhà bước ra thì cũng là lúc Bửu ăn thêm một cú ngay bụng. Nhìn thấy Bửu bị đánh liên tục, Liên hét hải chạy tới ôm lấy Đạt. Bất ngờ bị Liên ôm chặt, Đạt lơ lửng phút chốc, trong khi đó, Bửu chớp thời cơ tiến tới trả lại trên mặt Đạt cú đấm. Tiếng Liên la lớn làm người trong nhà cũng chạy ra, vậy là hai người đàn ông bị dừng cuộc chiến. Đạt giận dữ nắm tay Liên kéo lên xe về nhà để mặc Bửu đứng đó không biết là đang buồn hay vui.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Võ Huỳnh Như Liên là người đẹp nhất

Vừa bước xuống xe, anh đã nắm chặt tay cô, anh đi bước nhanh làm cô phải chạy theo cho kịp. Đứng yên ngay cửa, Đạt thờ thừng con còn nồng lửa giận. Tay Liên hằn lên vết đỏ, cô xoa nắn cổ tay mà nhìn Đạt.

- Anh Đạt! Anh bị gì vậy, sao anh lại đánh anh Bửu?

Đạt chỉ thờ mà không nói, làm sao anh có thể nói ra nguồn gốc của cơn giận của mình. Anh đã hứa là bỏ qua chuyện đó và anh đã làm đúng lời mình hứa, nhưng đó là vết thương mới vừa làm sẹo, chỉ cần đụng nhẹ cũng thấy đau, đằng này, Bửu không chỉ đụng nhẹ mà còn xoáy sâu vào nó.

- Em chỉ về trễ thôi mà, anh đâu cần phải hùng hổ như vậy. Anh làm vậy, em khó xử với anh Bửu lắm.

- Có gì mà khó xử? Hắn đáng bị đánh. Lẽ ra, anh phải đánh hắn nhiều hơn nữa, từ nay về sau anh cấm em qua lại với hắn.

- Anh Đạt. Anh lại vậy nữa rồi. Sao anh cứ hay cấm em cái này cấm em cái kia, anh nên nhớ em là vợ chứ không phải là nô tì mà hờ ra là anh cấm đoán. Ngay cả con chim trong lồng, con cá trong chậu cũng không hề muốn mình bị nhốt. Sao anh cứ muốn tước đi quyền tự do của em, ai cũng cần có bạn bè, em cũng vậy. Lần trước thì nhốt, lần này thì cấm. Anh trước

sau vẫn không thấy đổi gì hết.

Liên bực bội đứng lên bước đi, Đạt thấy cô với anh có vẻ đang xuất hiện sự căng thẳng không cần thiết, anh liền vươn tay giữ cô lại.

- Em đi đâu đó?

- Lúc này không thể nói chuyện thêm được nữa rồi, em đi ra ngoài cho cả hai bình tĩnh lại.

Liên vừa bước lên một bước thì Đạt đứng phắt dậy chặn trước mặt cô.

- Đứng lại. Ai cho em đi? Em có biết vì sao mà anh phải hung hăng tới vậy không?

- Vậy thì nói cho em biết đi. Để em coi thử, chuyện đó có đáng để anh giận tới như vậy hay không? Có đáng để anh phải cảm đoán em không?

Anh tròn mắt nhếch môi sắp hùng hổ, nhưng sau đó, lại lưỡng lự rồi tìm lời lấp liếm.

- Tại sao em nói trura về mà chiều tới nơi rồi, em vẫn chưa về? Anh đã nói là anh sẽ về sớm. Em có biết là anh trông em dữ lắm không?

- Tại chị Hạnh giữ em lại ăn cơm, em không thể từ chối nên ăn một miếng sau đó em mệt nên đi ngủ một lát, chuyện chỉ có vậy.

- Cái gì? Em còn ngủ lại đó nữa sao? – Bàn tay Đạt bắt giắc nắm chặt cánh tay Liên, con hờn ghen dâng lên với bao suy nghĩ trong đầu.

- Vậy cũng có gì là lớn đâu anh?

- Vậy chứ..., sao mới là chuyện lớn, em đi chơi về trễ, ngủ ở nhà người yêu cũ, lại còn để họ đánh anh.

- Anh nói chuyện đi đâu vậy? Người yêu cũ gì chứ? Còn chuyện anh bị đánh thì cho em xin lỗi, em không cố tình, em chỉ muốn can hai anh mà thôi.

- Can gì mà khờ quá vậy, ôm anh lại cho người ta đánh.

- Em xin lỗi. Lúc đó, em không biết làm sao cho phải, thấy anh hung dữ quá nên... em mới ôm anh lại, em đâu có dè. Thôi! Coi như em quấy đi, bận tới mà như vậy thì em sẽ ôm anh Bữa lại, không để cho anh đụng tới anh là được.

Vừa nghe Liên nói xong là mắt Đạt xéo lên một góc nhọn hung hãn.

- Cái gì? Như vậy càng không được! Em không được ôm ai khác ngoài anh đâu, dù trong hoàn cảnh nào cũng không được. Nghe chưa?

- Vậy thì em phải làm sao cho đúng đây?

- Anh không biết. Em muốn làm sao thì làm. Nhưng nói gì thì nói, chẳng thà anh bị đánh chứ em không được ôm ai ngoài anh đâu, nghe chưa?

Thấy Đạt không còn căng thẳng, từ giận dữ đổi thành hờn dỗi tự lúc nào, giọng Liên cũng vì vậy mà trở nên ôn tồn.

- Thôi được rồi, em nghe rồi, đưa mặt đây cho em coi có sao hông.

Liên kéo Đạt tới ghé rồi đẩy anh ngồi xuống. Cô ôm mặt anh để nhìn ngó chỗ bị Bữa đánh trúng. Một vết bầm gần khóe mép. Cô lấy xúc dầu cho anh. Vừa đầu ngón trò thoa dầu nhẹ nhàng, cô vừa lầm bầm

- Cũng không hiểu đàn ông mấy anh như thế nào nữa, có gì thì từ từ mà nói với nhau, hờ ra là đấm với đá, hèn gì mà chiến tranh cứ được gây ra triền miên trong lịch sử của mấy người.

- Đôi khi cuộc chiến của mấy gã đàn ông là vì một người đàn bà.

- Nhưng đàn bà đâu có xúi đàn ông đánh nhau.

- Đúng. Đàn bà không hề xúi nhưng họ chính là nguyên nhân. Không phải tự nhiên mà nho học lại có câu "hồng nhan họa thủy", tức là đàn bà là mầm mống tai họa của thế gian.

- Anh đang nói tới mấy cái chuyện anh hùng giành mỹ nhân gì đó hả? Đó chỉ là mấy câu chuyện chỉ có trong thời xa xưa thôi.

- Chuyện anh hùng và mỹ nhân, xét cho cùng chính là chuyện của đàn bà và đàn ông, cho nên đâu chỉ có ở thời xưa mà thời nào cũng có, khi thế giới còn đàn bà thì đàn ông vĩnh viễn không thể thoát được sự say mê.

- Vậy là vì đàn ông say mê chứ đâu phải lỗi của đàn bà. Đàn ông mấy anh luôn háo thắng, kiểu như muốn là phải được. Tự tôn đàn lớn quá mà, thế nên mới hay có chiến tranh. Sao lại nói là vì đàn bà?

- Đúng, tự tôn đàn ông là rất lớn nhưng trong chuyện này đàn ông gây chiến không phải chỉ vì tự tôn mà còn vì tình yêu nữa.

- Vì tự tôn hay vì tình yêu. Rõ ràng là vì tự tôn, si diện của bản thân thôi, chứ không thể nói là vì tình yêu. Đàn bà cũng chỉ là một chiến lợi phẩm cho cuộc chiến. Mấy người đánh đá giành giật lẫn nhau cho thỏa cái háo thắng của mình chứ đâu có yêu thương gì, tất cả là do bản chất thích chiếm hữu của đàn ông mà ra.

- Nếu không có yêu thương thì làm gì có lòng chiếm hữu, sự khác nhau giữ yêu thương và chiếm hữu đơn thuần là sự yêu thương đó kéo dài được bao lâu mà thôi. Em nghĩ đi, nếu không vì quá yêu, ai lại dại dột đi gây chiến để tự đặt mình vào hoàn cảnh khó khăn. Lòng tự tôn của đàn ông tuy là lớn thật nhưng nếu nó được khơi mào từ tình yêu thì nó mới có thể trở thành ngọn lửa làm lu mờ mọi thứ, con tim luôn thẳng lý trí dù mọi người đều tự biết: lý lẽ của con tim luôn mù quáng. Lòng tự tôn không cho phép người đàn ông để mắt người mình yêu vào tay kẻ khác và tình yêu của họ càng không cho phép họ để mắt người mình yêu vào tay kẻ khác. Vì thế mà họ muốn đánh nhau, họ gây chiến tranh, họ làm mọi thứ để có được người tình.

- Nhưng đàn bà thật sự không muốn đàn ông đánh nhau vì họ đâu anh! Nếu họ không được bên cạnh người mình yêu thì họ không muốn người mình yêu vì mình mà gặp nguy hiểm trong cuộc chiến, còn nếu họ may mắn được ở bên người mình yêu thì chắc chắn là họ không bao giờ muốn có kẻ gây chiến để chia rẽ họ với người họ yêu.

- Đó là suy nghĩ của riêng em. Không phải đàn bà nào cũng nghĩ giống em, loài hoa nào mà không mong có nhiều ong bướm để chứng tỏ mình đẹp và có sức hút.

- Đó cũng là suy nghĩ của anh thôi, không phải người đàn ông nào cũng giống anh đâu.

- Nếu là đàn ông thì tất cả họ đều có suy nghĩ giống anh.

- Làm sao anh có thể chắc chắn được điều đó?

- Vì anh là đàn ông.

- Đúng rồi! Đàn ông nào cũng giống anh và anh cũng giống như bất cứ người đàn ông nào. Vì đàn ông các anh đều giống nhau ở một điểm là mê gái đẹp. Các cuộc chiến đều vì mỹ nữ, nhan sắc tuyệt trần không thôi. Anh cũng vậy thôi, toàn là ham mê sắc đẹp. Khoảng này thì anh không cần phải khoe, ai cũng biết hết. Cũng may là mấy cô đẹp như Vương Chiêu Quân hay nàng Helen gì đó không có ở đây, không thì anh đã gây chiến tranh để cướp người ta rồi chứ gì?

- Anh không hề phủ nhận chuyện anh mê gái đẹp vì anh là đàn ông. Nhưng..., cho dù mấy người đẹp đó có ở đây cũng không có nghĩa là anh muốn có họ. Hơn nữa, anh nói đàn bà là nguyên nhân của chiến tranh, chứ đâu có nói chỉ có đàn bà tuyệt đẹp mới là nguyên nhân của chiến tranh, biết đâu... có người không đẹp thì sao?

- Làm gì có! Không đẹp thì ai mà đi giành, những phụ nữ khiến chiến tranh nổ ra đều nghe nói là rất đẹp, chưa nghe nói có một ai không đẹp bao giờ.

- Làm sao em có thể chắc? Có thể là họ đẹp thật nên người ta mới đi giành nhưng cũng có thể do có nhiều người giành nên những người khác mới nghĩ là họ đẹp. Giống như em vậy đó, đang yên đang lành thì đâu có ai nói gì về em nhưng nếu có ai đó chạy tới giành với anh thì người ngoài sẽ đồn nhau là em rất đẹp. Trong những người đồn đại đó, có mấy người thật sự thấy em đẹp xấu ra sao.

- Anh này, tự nhiên lời em vô. À mà, theo ý anh thì em xấu lắm chứ gì?

- Anh chỉ thí dụ thôi. Thật sự trong mắt anh thì... – nói tới đây thì anh chép miệng rồi ngẩng mặt mơ màng - Anh không biết nàng Helen của thành Troy đẹp cỡ nào, cũng không biết tứ đại mỹ nhân của truyện Tàu đẹp ra sao, anh chỉ biết, với anh dù tất cả họ có cộng lại với nhau cũng không bằng một người. Đối với anh, đó mới là người đẹp nhất.

Mặt Liên hiện rõ một chút hờn ghen, vì cô là phụ nữ nên không tránh được những tật hiềm vốn có của phụ nữ, hơn nữa, anh là chồng cô mà anh lại khen người khác trước mặt mình. Cô liếc nhẹ anh một cái.

Bỗng nhiên cô thấy tò mò về người mà anh nói, không biết người đó đẹp cỡ nào mà anh tấm tắc khen tới vậy, nên cô mới hỏi anh.

- Người đó là ai vậy anh, Á đông hay phương Tây, Ta hay Tàu?

Đặt mắt nhìn cô như muốn nói, anh biết rất rõ về người đẹp đó.

- Người Á đông, người Việt mình, ở xứ Nam Kỳ hẳn hoi.

Đặt có ý nhấn mạnh câu nói để cho cô càng thêm sốt ruột. Và... cô sốt ruột thật. Lâu lâu, nhật trình có đăng những bài báo về một số phụ nữ được mệnh danh là tài nữ, một số được ca tụng là vừa giỏi lại vừa đẹp, không biết người anh nói có nằm trong số đó. Đặt vốn là con nhà hào phú bậc nhất, từ nhỏ anh đã quen biết không biết bao nhiêu là người ở tầng lớp giàu có và quyền quý, có thể đoán, người mà anh nói và anh có mối quan hệ thân quen cũng nên... Càng nghĩ, Liên càng thêm thắc mắc. Cô nắm lấy tay anh lắc nhẹ.

- Người đó là ai vậy? Bà con, bạn bè hay... người yêu cũ của anh?

Đặt trợn mắt nhìn cô, không biết cô nghĩ gì về anh mà lại nói ra ba chữ đó. Nhưng anh kịp suy nghĩ lại, anh thờ ơ một cái rồi nói chậm rãi.

- Ừa! Là người thương của anh.

Tay Liên vẫn đặt trên cánh tay anh nhưng cô không còn nắm chặt mà buông lỏng từ sau câu thừa nhận có chút vô tâm của anh. Cô bặm môi rồi rũ mắt mà tư lự. Người yêu của cũ của anh thì chắc là cô nào cũng đẹp rồi, còn cái người mà anh nhắc tới thì chắc là đẹp lắm lắm luôn, và anh cũng thương người ta lắm lắm lắm. Nếu không phải vì bị gia đình ép buộc thì chắc anh đã cưới người ta mất rồi. Nhìn mắt anh hết mơ màng rồi bừng sáng khi nhắc tới người ấy trước mặt cô, còn thẳng thừng thừa nhận tình cảm của mình như vậy thì đủ biết, trong lòng anh vị trí của người con gái ấy lớn tới cỡ nào. Nghĩ tới đây, cô hơi buồn.

Thấy cô bỗng nhiên im lìm, anh chủ động hỏi.

- Em đang nghĩ gì vậy?

Giọng nói của Liên không còn hào hứng mà trở nên chán nản.

- À, em đang nghĩ tới chuyện em có biết người đó không đó mà.

Đặt nhẹ răng cười.

- Biết! Chắc chắn là em biết người đó! Biết tận tường hơn ai hết!

Liên tròn mắt nhìn anh. Người mà cô biết tận tường thì có thể là người thân, bạn bè của cô. Huê với Cúc tuy có đẹp nhưng nếu nói là mỹ nhân thì chưa hẳn, còn những người thân quen khác, gọi là đẹp, rất đẹp thì không phải là không có nhưng cô chưa nghe ai trong số họ được khen ngợi mức tiếng như vậy. Hầy...! Anh đúng là người biết khơi dậy sự tò mò của kẻ khác mà. Suy nghĩ hoài không ra, cô quay qua hỏi dồn dập.

- Em cũng biết nữa hả? Người đó ở đâu? Sài Gòn - Gia Định hay Tây Đô, hay ở... Vĩnh Long? Em nghe nói, con gái ở mấy xứ đó đẹp lắm.

- Không. Người đó, hồi đó ở Gò Công, bây giờ thì ở tại Mỹ Tho.

- Vậy hả? Ở gần chỗ em mà sao em không biết gì hết vậy ta? Ai vậy anh?

Liên càng nôn nóng thì Đặt càng chậm rãi, anh nhìn cô tươi cười. Anh nắm chặt tay cô, rồi áp nhẹ lòng bàn tay lên má vợ rồi anh cúi xuống thật gần. Hai khuôn mặt gần kề, anh nhìn cô bằng cái nhìn cháy bỏng, nhưng giọng nói trầm ấm dịu dàng.

- Người đó... là vợ của ông Nguyễn Bửu Quân Đặt, là vợ anh! Em có biết vợ anh là ai không? Tên cô ấy là Võ Huỳnh Như Liên. Cũng may, anh đã cưới được cô ấy, nếu không thì, anh sẽ gây chiến để giành cho được cô ấy về với anh.

Liên nghe xong thì mắc cỡ, rõ ràng là anh muốn ngao cô đây mà. Cô động dẩy, môi đỏ ửng ra như hồng phấn. Tay cô nắm nhẹ vào ngực anh.

- Anh này! Đừng có chọc em như vậy chứ, em không thích anh đem em mà nói giỡn như vậy đâu nha.

- Anh không nói giỡn! Anh nói thật, đó là suy nghĩ của anh. Liên, em không thấy gì sao, trong mắt của anh chỉ có mình em thôi.

Mặt Liên đỏ lên như gấc. Đôi mắt cô nhìn anh không giấu được niềm xúc động cũng như nỗi thẹn thùng, hơi thở cô có một chút hỗn loạn. Anh áp mặt xuống gần hơn để đôi môi chạm nhẹ đôi môi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Không phải vợ người ta nên người ta đâu biết xót

Lời Bửu cứ lớn vồn trong đầu, Đạt không muốn nhớ nhưng không làm sao quên được. Đạt không hồn trách gì Liên, ai cũng có thể có một mối tình trong quá khứ nhưng đàn ông luôn là như thế, anh không thể không quan tâm trái tim của người cùng mình đầu ấp tay gối.

Tình yêu cho đi là chân thật nhưng không có nghĩa là không muốn được nhận về. Anh luôn chờ đợi một ngày cô nói yêu anh, anh tin rồi ngày đó sẽ đến. Lúc ôm cô trong tay, anh chỉ muốn cả hai cùng tan biến thành sương khói, thành dòng nước dịu êm để có thể hòa vào nhau mãi mãi, anh muốn anh là người duy nhất trong trái tim cũng như suy nghĩ của cô thôi, anh muốn cô gắn kết cùng anh không chỉ vì cô là vợ mà là vì chính bản thân anh. Nhưng liệu cô có suy nghĩ giống anh không? Càng bản khoăn thì khát khao kia càng thêm cháy bỏng và khi nỗi khát khao trở càng cháy bỏng thì sự sợ bản khoăn lại càng tăng lên không ngừng nghỉ. Có những bản khoăn không tiện hỏi, chỉ có thể tự trả lời.

Cứ tưởng chỉ có Đạt vì có nhiều suy nghĩ mà khó ngủ, không ngờ Liên cũng vậy, thấy Liên trở mình, anh vòng tay ôm lấy cô rồi hỏi nhỏ.

- Sao vậy em?

- Tại buổi trưa em ngủ nhiều quá nên bây giờ khó ngủ.

- Ai biết! Ở nhà người lạ mà ngủ chỉ cho nhiều.

- Em đâu có muốn, tự dưng người cứ khó chịu, rồi buồn ngủ.

- Chắc là trong người không khỏe đó, mai mốt, nếu không khỏe thì đừng có đi đâu, ở bệnh viện thì khỏe.

- Buổi sáng em vẫn bình thường có thấy đau ốm gì đâu.

Liên kể Đạt nghe, buổi sáng cô vẫn bình thường, đến khi uống xong ly nước của Bửu đưa thì trong người cô bắt đầu khó chịu. Liên không biết cảm giác đó là như thế nào, cô thấy mệt, kèm theo một chút lâng lâng, cô không buồn ngủ nhưng người lại không thể tỉnh táo, đầu óc cứ lơ lửng, mọi thứ đều trở nên mờ ảo. Đạt im lặng lắng nghe rồi kéo Liên vào vòng tay mình, sau đó, anh đưa tay lên sờ trán cô.

- Chắc em bị trúng nắng, bây giờ còn thấy mệt không?

Liên khẽ lắc đầu trong lòng Đạt. Ngẩng đầu nhìn lên, Liên chỉ thấy đường cong của xương quai hàm tĩnh lặng, cô không biết anh đang mở hay nhắm mắt, cũng không biết cảm xúc của anh lúc này. Liên cắn môi thẹn thùng. Áp mặt vào ngực anh, cô thì thầm một cách chậm rãi.

- Anh Đạt, buổi trưa... em nằm mơ.

- Em mơ gì? – giọng anh trêu mếu hời, từng ngón tay trượt nhẹ phía sau lưng cô.

- Hình như là em mơ thấy anh.

- Thật hả? Nhưng mà, sao lại là hình như?

- Thật ra, trong lúc mơ mơ màng màng, em cảm nhận như có người đến gần em, em không thấy rõ người đó là ai nhưng em nghĩ đó là anh. Anh gọi tên em, anh chạm vào má em rồi hôn em. Lúc đó, em thấy... thấy... trong người... ừm... - Liên nói tới đây rồi vội mặt vì thẹn thùng – nhưng khi em kêu tên anh thì anh biến mất, em càng kêu anh nhiều thì anh càng biến mất nhanh hơn. Dù nó là mơ nhưng cảm giác lúc đó rất thật, không giống một giấc mơ.

Cảm xúc ban trưa làm Liên xấu hổ, thứ cảm xúc chỉ được thấp lên trong đêm đen huyền diệu. Điều khiến Liên xấu hổ hơn là khi ngập chìm trong cảm xúc đó, người cô nhớ tới, nỗi nhớ mang niềm khao khát, chính là anh. Bờ vai, đôi môi, làn da, ánh mắt, mọi thứ thuộc về anh bỗng ngập tràn trong tâm thức, phải chăng đó là yêu hay đơn giản là vì anh đã trở nên quá quen thuộc trong cuộc sống của cô.

Nghĩ tới những điều đó, Liên chợt thấy nóng bừng, cơ thể vô thức theo cảm xúc dâng lên mà cong người áp chặt vào anh hơn, bàn tay cô xoa nhẹ nhàng trên vòm ngực rộng. Một dấu hiệu rõ ràng.

Và... cô chờ đợi, chờ đợi một đêm nồng nàn như bao đêm trước. Nhưng thật lâu mà anh vẫn nằm yên bất động. Hai cơ thể gần nhau tới vậy mà Liên gần như không cảm nhận được hơi thở từ anh. Điều đó khiến Liên thấy lạ, bởi từ sau buổi chiều nắm tay cô đi dạo bờ kinh Bảo Định, chưa khi nào anh lãnh đạm với cô, mỗi ngày qua đi là mỗi ngày mong đợi, mỗi đêm trôi qua luôn mang theo vị ngọt nồng nàn, mỗi khoảnh khắc là cả sự nồng say anh cùng cô vun đắp.

Đêm nay, khi cô nhẹ nhàng chủ động muốn cùng anh dạo lên bán trường ca cảm xúc thì anh lại lặng yên. Có lẽ là anh đã ngủ! Nhưng không! Từ hơi thở anh cho cô cảm giác được rằng anh vẫn thức. Có lẽ... anh đang mệt. Nhưng không! Từ lúc cô rúc đầu vào lòng anh thì thậm chí là những ngón tay nhuộm đầy chất men tình ái đã mon man khắp lưng cô. Vậy là vì sao? Cô không biết. Bất giác ngược đầu lên thì đã thấy ánh mắt anh nhìn xuống cô từ bao giờ. Đôi mắt ấy chứa đựng nụ sương, từng nếp nhăn giữa trán ẩn chứa nhiều trăn trở.

Khi nghe cô nói là hình ảnh anh xuất hiện trong giấc mơ cô, Đạt đã thấy tâm hồn rộng mở, những cơn gió mang theo hương vị ngọt ngào thổi vào bất tận. Rồi cơn gió ấy phút chốc trở thành luồng gió độc giáng vào tim anh cái rất kinh người. Liên nghĩ đó chỉ là một giấc mơ nhưng anh lại không nghĩ vậy, trong đầu anh đang hiện hữu cả chuỗi những nghi ngờ. Anh thấy trong lòng khó chịu, Bửu, hẳn cứ hiện ra như một kẻ thù hung ác, ám ảnh từng ngày lên hạnh phúc của anh, anh bản khoăn tự hỏi, liệu có lần nào hẳn gạt Liên chưa. Anh nhìn cô thật lâu, nhưng anh không thể nào tìm được đáp án mà mình muốn. Anh giận, nhưng nếu anh bộc phát lúc này thì anh nói với Liên như thế nào, anh nghiêng rằng đè nén, sự chịu đựng đã làm cơ thể anh bất động đến gần như không thở nữa.

Nằm trên ghế dài Đạt hút thuốc liên tục, khói bay mờ mịt che khuất khuôn mặt của anh, ánh mắt cương nghị nhuộm màu buồn bã, đôi ngươi đen hướng về một chốn xa xăm, ánh mắt đầy ưu tư, trầm mặc. Những lời của Bửu đã làm anh suy nghĩ tới một mối, cô còn kể cho anh nghe giấc mơ của cô ngày hôm đó. Có lẽ nó cũng chẳng là gì nếu trong khoảnh khắc đó, anh nhớ tới rồi hình ảnh cô khi bước ra khỏi cửa nhà Hạnh hôm đó với dáng vẻ lơ đãng, hai bên má thì ửng đỏ, chiếc áo dài thì còn mấy nút chưa gài. Anh còn lơ mờ ngửi thấy mùi của Bửu trên tà áo cô. Anh không biết thật ra có chuyện gì xảy ra hay không nhưng anh biết chắc là không thể nào không có chuyện. Cái suy nghĩ quẩn quanh đó cứ khiến cho lòng Đạt rồi như tơ.

Nhìn Liên nằm một mình trên chiếc giường rộng, đã bao lần Đạt tự nhủ với chính mình rằng anh không nên hoài nghi lung tung như vậy, rằng cô không hề có lỗi gì trong những chuyện đã qua. Nhưng Đạt không làm được, anh biết mình làm như vậy là nhỏ nhen anh cần thêm thời gian để tâm trạng mình có thể lắng dịu.

Sau cái lần cô kể cho anh nghe về giấc mơ của mình, Đạt bỗng trở nên lạnh lùng xa cách. Liên tự hỏi mình đã làm gì sai, phải chăng vì giấc mơ ấy mà anh coi thường cô, anh nghĩ cô là loại người không đúng đắn. Không chỉ Đạt mà chính bản thân Liên cũng có vết rạn trong tâm hồn. Cái việc người vợ không còn trong trắng khi về với chồng luôn là một nỗi niềm khổ đau và dằn vặt. Một mối quan hệ với khởi đầu đã không thể nào trọn vẹn, cô có thể hiểu, dù anh cố gắng nhưng anh luôn bị ám ảnh bởi điều đó, cũng giống như cô, nó luôn được gọi lên mỗi khi cô thấy anh không vui.

10

Đêm hôm nay, Liên không có ở nhà, cô với Diệp theo bà Ngự qua dự đám giỗ bên nhà ngoại của Đạt. Nằm trên giường không có Liên, Đạt thấy sao mà trống trải, chiếc giường hình như rộng hơn và lạnh hơn. Anh ôm gối lại trằn ki. Nằm trên trằn ki nhìn khắp cả căn phòng, anh lại thấy đêm nay căn phòng âm u quá. Anh ngồi dậy đốt thêm hai cây đèn, vẫn chưa đủ sáng, anh lấy hết đèn cây trong nhà ra đốt hết, căn phòng sáng choang nhưng vẫn không thoát khỏi âm u, dường như nó càng thêm quạnh quẽ.

Đạt tắt hết đèn. Ôm gối trở lại giường, anh trằn trọc không ngủ được, đến gần sáng thì anh thiếp đi. Chập chồn trong giấc ngủ, anh thấy Liên đang đứng ở hồ sen, vạt áo bà ba bay nhẹ nhàng, cô nắm tay anh dạo quanh hồ, rồi trong chớp mắt anh và cô đã đứng giữa hồ sen, những bông sen nhỏ nhẹ nhàng rung động dưới chân. Anh cúi xuống hái một búp sen để tặng cô. Khi vừa ngẩng lên thì cô đã đứng rất xa anh, ánh mắt cô nhìn anh buồn rười rượi. Hình ảnh ấy khiến lòng anh xiết bao sầu khổ, anh muốn đến bên cô dỗ dành.

Đạt tiến tới nhưng càng tới gần, Liên càng xa anh hơn, những bông sen dưới chân nhỏ cao rồi nghiêng mình rung động nhấp nhô khiến bước chân anh chới với. Anh đứng dậy rồi cố gắng chạy thật nhanh, bỏ mặc mọi thứ dưới chân, rốt cục, anh cũng chạm tới tay cô. Đạt đưa tay định nắm lấy thì bỗng đâu một trận gió lớn thổi qua đem hàng ngàn cánh bông giấy bay qua mù mịt. Khi cơn gió đi qua thì anh không nhìn thấy cô nữa, cảm giác đau khổ dâng lên, anh đã mất cô mãi mãi, anh điên cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng không thấy cô đâu, anh ôm mặt khóc. Con tuyệt vọng càng lúc càng lớn trong tim, nó làm anh nghẹt thở.

Giật mình tỉnh giấc, ánh nắng xuyên qua phòng xua cơn ác mộng. May mắn thay, đó chỉ là một giấc chiêm bao. Liên vẫn ở đây, cô vẫn bên anh. Đạt tự trách mình, sao lại vì mấy lời bông gió của Bửu mà đối xử với cô như vậy. Bửu rõ ràng là muốn anh ghen, muốn anh giận, muốn anh đánh mất đi hạnh phúc của mình, không lẽ lần nào Bửu nói vậy thì anh cũng giận cô hay sao, vậy thì thật bất công với cô và với cả anh nữa.

Đạt qua nhà ngoại dự đám cúng giỗ khi nắng đã lên cao. Khách khứa đông dần, Đạt đi chào họ hàng rồi đi vội ra sau bếp, tìm kiếm một hồi mới thấy bóng lưng của Liên đang loay hoay nơi bếp lò, cô khom người thổi lửa, thổi không xong thì cô chặt đi lấy quạt tới quạt, nhìn cô như một người thạo việc. Nhà bếp đông đúc nhưng toàn là đàn bà con gái nên anh không tiện ở lại.

Họ hàng chú bác đông nên đi chào hỏi mỗi người một câu thôi cũng hết buổi. Lúc đi ngang qua hàng hiên, Đạt nghe bên ngoài cửa sổ có đám con gái đang tụ tập tán gẫu. Đứng ra anh cũng không mấy bận tâm đến cuộc nói chuyện của họ nhưng khi vừa quay lưng đi thì nghe loáng thoáng có người nhắc tới tên của anh và vợ anh nên anh đứng lại một chút để nghe thử họ nói những gì.

Có tiếng nói lanh lảnh vang lên.

- Vậy hả, em nói thiệt hông?

Sau đó là tiếng của Diệp.

- Thiệt chứ sao hông.

Một tiếng khác lại hỏi.

- Chị thấy chị Liên cũng hiền lành mà.

Diệp lại tiếp tục.

- Hiền trước mặt anh ba thôi còn sau lưng thì khác, chị không biết đó thôi, em đây nè còn bị bà Liên làm dữ mấy lần, em sống ở đó từ nhỏ tới lớn không ai la em tiếng nào. Từ ngày bà về làm dâu thì bà là người la em liên, bà còn nói ra nói vô để anh ba la em nữa kia, cái hôm bữa bà bị bệnh không biết bà nói gì mà anh ba Đạt kêu hết người làm trong nhà ra làm cho một trận để dẫn mặt, có người mà bà không thích, người đó sợ quá nên nghỉ làm luôn. Bây giờ người ở nhà em không ai dám đụng tới bà đâu.

- Ghê vậy hả?

Những lời đã nghe làm Đạt giận tới tím mặt, trong thoáng chốc anh định bước ra để nói cho ra lẽ nhưng anh là đàn ông, anh không thể đòi co với đàn bà. Hơn nữa, chuyện người ta nghĩ xấu hay nói sau lưng là không tránh được, một câu của anh bây giờ có làm được gì, chỉ thêm mang tiếng bênh vợ, mà anh càng bênh thì Liên càng bị nghĩ xấu, anh im lặng quay mặt vô nhà.

Trong tiếng chuyện trò rôm rả vẫn nghe tiếng ồn ào từ nhà bếp, thông tin được truyền lên nghe như có ai đó bị phỏng. Chuyện bếp núc mà bị phỏng là bình thường nên không mấy ai để tâm, mọi người hỏi qua loa rồi tiếp tục trò chuyện.

Thành không biết từ đâu đi tới bên Đạt kéo ghế ngồi xuống, anh chậm rãi rót một chung trà.

- Chú xuống lâu chưa?

- Em xuống lâu rồi.

Trong lúc Đạt cảm bình trà để rót vào chung mình thì Thành cảm chung trà của mình đưa miệng, chung trà còn nóng nên anh thổi thổi vài hơi rồi mới từ tốn nhấp nhấp. Thành uống xong thì gật gù với ngụ ý khen trà ngon. Xong, anh tiếp tục rót chung khác. Vừa rót trà anh vừa nói thản nhiên.

- Hình như, vợ chú bị phỏng ở dưới bếp.

Đạt vừa nghe xong thì giật mình, anh không giấu được lo lắng mà hỏi dồn dập.

- Phòng hồi nào, có nặng không anh? Sao này giờ anh không nói?

Thành điềm tỉnh trả lời.

- Thì tui mới nói rồi đó đa.

Đạt bực.

- Giờ mới chịu nói, sao anh không đợi vài tháng tới hay đám giỗ năm sau, vợ em bị phỏng thêm lần nữa rồi nói luôn một thể!

Thành trợn mắt.

- Làm gì mà dữ vậy! Nấu com kho cá thì bị phỏng là chuyện bình thường. Vợ chú thì xón xác, bị phỏng nhiều hơn người ta một tí cũng là phải thôi. Phỏng thôi mà, làm gì dữ vậy.

Đạt nghe xong thì muốn nghiền răng, nếu đây không phải là ông anh hai của mình thì chắc anh đã cho một đấm. Thiệt tình, không phải vợ người ta nên người ta đâu thấy xót, người ta cứ đứng đưng như không có gì. Nhưng nếu Thành không quan tâm lo lắng thì Thành cũng nên nói sớm cho Đạt một tiếng để Đạt biết mà lo, anh chỉ cần có thể. Đẳng này, biết Liên bị phỏng mà Thành không nói ngay, anh còn từ tốn uống trà, từ tốn nói chuyện, càng lo cho Liên bao nhiêu thì Đạt càng bực ông anh của mình bấy nhiêu. Nhìn cái thái độ thản nhiên của ông anh trong khi vợ mình bị phỏng, Đạt muốn xối bụng một lần mà van vãi cho Thành sắc nước trà nóng cho hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Anh giận em hồi nào, sao anh không biết?

Đạt bật dậy để đi tìm Liên, trước khi đi anh đưa tay giặt chung trà mà Thành đang đưng đưa lên môi nhắm nháp rồi đặt mạnh xuống bàn để tỏ thái độ ầm ức của mình, xong rồi mới ba chân bốn cẳng chạy về phía bếp.

Phía gần bếp lò, bàn ăn đều không có Liên ở đó, Đạt đi ra bộ ván để thức ăn đã nấu chín, cũng không thấy cô đâu, tới khi anh hỏi một người đi thì bà chỉ tay về phía sân nước.

Đạt ra chỗ sân nước thì thấy Liên đang ngồi trên ghế, một tay cô cứ vốc nước rải lên vết phỏng ở má ngoài bàn tay còn lại. Đạt đi tới, không nói không rằng, vừa ngồi xuống là anh chộp lấy cổ tay cô rồi đưa lên nhìn một lượt, hành động bất ngờ của anh làm Liên giật mình nhưng khi nhận ra anh thì Liên để yên không kháng cự.

Anh cầm bàn tay cô để nhìn cho kĩ. Đỏ tấy và sưng phồng. Tiếng cô hít hà khe khẽ làm anh thấy xót xa. Bàn tay cô đẹp, trắng nõn và thon dài, móng tay được cắt ngắn gọn gàng, sạch sẽ. Đôi tay giống khuôn mặt lẫn tính cách của cô, đẹp một cách tự nhiên dung dị chứ chẳng phải được tô điểm để kêu sa. Bàn tay cô nằm gọn trong bàn tay anh thì nhìn nhỏ nhắn một cách đáng yêu, nó khiến người đàn ông thấy mình thêm vững chãi. Đôi bàn tay mà anh đã nắm, đã áp lên má, lên ngực mỗi đêm, một cách vô tình, nó giống như một phần thân thể của anh vậy. Nhìn đôi bàn tay ấy chịu đau thì sao mà không xót.

Anh chau mày.

- Làm mà không cẩn thận gì hết vậy! Phỏng lâu chưa? Phỏng mờ hay nước sôi? Phỏng như vậy là nặng chứ không nhẹ đâu. – Giọng Đạt không được nhẹ nhàng, cứ như anh đang bị người khác làm cho bực tức nên anh phải đem sự khó chịu vào của nói để giải tỏa ra ngoài.

Liên bị sự giải tỏa đó làm khó chịu, sự khó chịu của mình, cô đem nó rắc vào câu trả lời.

- Em bị phỏng nước sôi, tại... cái nồi hơi nặng... nên em bị trượt tay.

- Nặng thì kêu ai đó kiêng phụ, kiêng một mình làm chi để trượt tay rồi bị phỏng.

Lời nói của Đạt tuy chứa đựng sự lo lắng như hơi lớn tiếng, cứ như lời quở trách nhiều hơn, khiến Liên không mấy vui lòng, đang bị đau còn bị la vô cớ nên cô lầm bầm.

- Thì kiêng rồi mới biết nó nặng đó chứ.

Liên nói nhỏ nhưng Đạt nghe rất rõ, anh liền quắc mắt nhìn lên.

- Còn cái nữa! Sao không lên nhà lấy thuốc xức vô.

- Biết thuốc ở đâu mà lấy.

Liên nói xong thì Đạt mới nhớ, đây là nhà ngoại anh, cô chỉ tới đôi lần, tất cả đều còn rất xa lạ với cô, ngoại trừ anh.

- Có anh đây làm chi? Thì nói với anh để anh đi kiểm cho.

Nghe câu nói đầy lo lắng từ miệng anh khiến Liên có chút hờn. Từ hôm kia, anh đã không đáp lại, hôm qua thì xa cách, cứ như đang giận cô. Cô nhìn anh với ánh mắt hờn dỗi.

- Biết anh ở đâu mà kiếm.

- Nhà ngoại anh tuy rộng nhưng đâu phải cung điện hay dinh thự gì to lớn mà không kiếm được, đi vài bước là tới. Tại không chịu kiếm.

Nếu nói thêm nữa thì có lẽ Liên sẽ không kiểm chế được mình. Nhà thì lạ, cô tới đây chỉ dám ngồi im một chỗ, ai biểu gì làm nấy, mà anh thì từ hôm trước đã vậy, cô làm sao dám đi kiểm. Đang đau còn bị nói này nói nọ. Cô giận dỗi nhấc tay mình khỏi tay anh. Cô thọc tay vào thau cảm chén lên để rửa.

Anh cầm tay cô lên rồi giặt cái chén bỏ lại thau.

- Đứng dậy đi theo anh.

- Em còn rửa chén nữa.

- Phòng nặng như vậy sao mà rửa. Cứ đi theo anh, không có em thì có người khác rửa, nhà đâu có thiếu người đâu mà sợ.

Đạt kéo tay cô đi về phía sau nhà. Liên bị nắm mạnh ở gần chỗ bị phỏng làm cô đau đớn.

- Anh Đạt, đau quá à!

Đạt dừng lại, nhận thấy mình làm Liên đau, anh lộ mặt lo lắng lẫn ần nấn, đưa bàn tay đang sưng đỏ lên gần miệng, anh chu môi ra thối thối như người ta đang đồ dành con nít.

- Anh xin lỗi. Còn đau không? Nghe lời đi theo anh đi.

Hành động của Đạt làm Liên thấy bất ngờ. Cái hơi thở mỏng manh từ miệng anh chẳng giúp tay cô bớt đau phần nào, nhưng... sao lại làm cô thấy lòng ấm áp, mọi thứ đều trở nên dễ chịu.

Một hành động nhỏ nhoi, người cho thấy chẳng đáng kể, chỉ làm một cách vô tình. Và theo cách vô tình khác, nó gieo vào lòng người đón nhận một cơn bão.

Liên như bị thôi miên, cô chỉ biết nhìn anh làm, nhìn anh dắt cô đi.

Phía sau nhà là khoảng đất rộng có cây cối um tùm xanh mát, ở giữa có một bụi chuối lớn xanh tươi, Đạt vén tàu lá để đi một vòng, rồi chọn một cây chuối vừa mới lớn, anh cầm dao chặt ngang thân cây. Con dao thì bén và sức anh thì mạnh nên chỉ một nhát là thân cây chuối đứt làm đôi. Anh khoét phần thịt bên trong để tạo một lỗ lớn, nước từ thân cây chảy ra rồi đọng lại. Anh đập đập một thân sống lá rồi chấm vào khoảng nước giữa thân cây chuối vừa bị chặt sau đó thoa nhẹ lên chỗ phỏng trên tay cô.

- Gì vậy anh?

Liên không biết gì nên ái ngại rút tay lại nhưng Đạt vẫn giữ chặt tay cô.

- Để yên đi. Nước này tốt lắm, thoa vô là thấy mát liền, vài ngày là chỗ phỏng khô lại, vết thương sẽ mau lành hơn, cũng ít đau hơn.

Liên tỏ vẻ nghi ngờ nhưng cũng làm theo. Vừa thoa lên một lớp mỏng, quả nhiên Liên thấy tay mình dễ chịu hơn rất nhiều. Đạt đang cầm củi thoa nước thân chuối lên vết phỏng. Nhìn khuôn mặt anh chăm chú như kẻ làm việc tận tụy đang cố gắng nâng niu món đồ trên tay, Liên nghiêng đầu nhìn rồi hỏi.

- Anh hết giận em rồi hả?

Đạt nhìn lên, anh chớp chớp mắt như thể... Liên đang hỏi một việc mà chính bản thân anh không hề hay biết là mình đã làm.

- Anh giận em hồi nào? Sao anh không biết?

Liên hơi cúi đầu.

- Không giận sao suốt ngày anh không thèm nói chuyện, tối thì không về phòng. Anh làm em sợ... anh lại giống như lần trước nữa.

Đạt suy nghĩ rồi lắc đầu.

- Không phải anh giận em đâu, vì... có một vài chuyện anh cần suy nghĩ để tìm ra lời giải đó thôi.

Liên nhìn lên, khuôn mặt cô nhẹ nhàng như vừa cởi bỏ được gánh nặng trong lòng.

- Anh tìm ra lời giải chưa?

Đạt nhìn Liên trả lời dứt khoát.

- Rồi! – Giọng Đạt đang trầm trầm bỗng trở nên nghịch ngợm, đưa tay nâng cằm Liên hỏi nhỏ - Nhớ anh lắm hả? Mới có một đêm thôi mà đã...

- ...Đâu có! – Câu hỏi làm Liên bối rối, cô khẽ lắc đầu rồi quay đi – Chỉ là... tự nhiên bị người ta giận mà không biết mình đã gây lỗi gì nên thấy... hơi khó chịu.

- Hỏi vậy thôi... chứ anh dư sức biết là, em không nhận đâu! Dù cho em có nhớ anh tới đâu đi nữa.

Liên lặng im không nói gì, trong cô bây giờ dường như nhận thấy những lời của Đạt cũng không hẳn là sai, nếu là trước đây cô cũng không mấy bận tâm anh có giận mình hay không, nhưng bây giờ cô thấy buồn vì điều đó, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Thấy Liên im lặng Đạt lại tiếp tục tấn công.

- Thấy chưa? Im lặng chính là thừa nhận.

Liên mắc cỡ quay đi, Đạt tựa cằm lên vai cô nói nhỏ.

- Liên, khi nào em mới yêu anh? – Thật lâu mà Liên không trả lời, Đạt một mình nói tiếp - Khi nào yêu anh thì phải cho anh biết, anh không thích đoán đâu.

Thấy Liên hơi cúi đầu như không được vui vì lời anh nói, Đạt thấy mình có chút vội vàng. Anh không muốn phá đi không gian yên ả hiếm có, anh đưa tay chỉ về phía trước.

- Có dừa kìa, mấy trái kia chắc ăn được rồi, sẵn có dao để anh chặt vài trái cho em uống.

Liên quay lại nhìn Đạt nghi hoặc.

- Anh cũng biết chặt dừa nữa hả?

Đạt bặm trợn nhìn cô. Từ trước tới nay, cô hay có những câu hỏi kiểu này, nó làm anh có cảm giác, với cô, anh không biết gì hết vậy.

- Em coi thường anh quá đó đa, leo cây bẻ dừa còn được, chặt dừa mà cũng không biết thì anh đâu phải con trai xứ nam kỳ.

- Anh làm gì mà hung dữ lung vậy, em chỉ hỏi vậy thôi mà!

- Dữ gì mà dữ! Em đó, đúng là không hiểu gì về chồng mình hết trơn.

- Thì cũng phải từ từ chứ anh. Thôi, anh bẻ dừa cho em ăn đi.

Đạt nắm tay Liên đi về hướng mấy hàng dừa. Cây cối xòe tán rộng tạo nhiều bóng mát, gió từ sông thổi qua mát rượi, anh chặt một tàu lá chuối vừa dài vừa rộng trải xuống đất cho Liên ngồi lên. Đạt chọn một cây dừa có quây sai trái để treo nhưng Liên không cho anh leo những cây quá cao. Vậy là, anh chỉ leo những cây vừa phải. Đứng bên dưới Liên dõi mắt nhìn lên, rồi đưa tay chỉ trỏ.

- Em thấy trái đó hơi non.

- Vậy hả? Để anh lựa trái khác.

- Trái đó em sợ nước không ngọt... bẻ trái kia đi anh. Trái bên đó. Không. Qua nữa. À, đúng rồi.

- Nhưng trái đó nằm ở trong, khó bẻ lắm đó đa.

- Vậy thì bẻ mấy trái ở kế bên cho dễ. Trái xanh đậm hơn đó. À mà thôi. Bẻ trái kế bên đi, trái đó tròn hơn.

Cô cứ chỉ trỏ liên tục làm anh cũng lúng túng theo. Loay hoay một hồi Đạt cũng chọn được hai trái. Định quăng xuống thì thấy cô đang đứng gần đó nên anh chần chừ một chút.

- Liên, anh chuẩn bị liệng xuống nè, em tránh ra xa một chút đi, đứng đó coi chừng bị trúng đó. Lỡ mà trúng em thì khổ anh.

- Em thấy chỗ này cũng được rồi.

- Chưa được! Đi xa một tí cho chắc ăn.

Liên làm theo lời Đạt, khi thấy cô đã cách một khoảng khá xa, anh quăng trái dừa đầu tiên rồi tiếp tục bẻ trái thứ hai quăng xuống. Liên chạy tới lượm rồi đem về tàu lá chuối. Đạt trượt xuống, anh mạnh mẽ đưa dao chặt hai trái dừa, đưa cho Liên một trái.

- Em biết lựa dừa hả? – Vừa hỏi xong là Đạt đưa trái dừa lên miệng uống một ngụm.

- Dạ không.

Đạt nghe mà muốn sặc, lời Liên bình thản như không.

- Không biết lựa mà đứng ở dưới chỉ trỏ như là dân rành về dừa lắm vậy.

- Thì em thấy ưng trái nào chỉ trái đó thôi. Còn ngon hay không thì hên xui, biết đâu mà lần.

Đạt cười tới đỏ mặt vì câu trả lời vô cùng bất ngờ của cô.

Nước dừa mát lạnh làm con người thoải mái hơn hay vì tâm trạng con người vui vẻ nên nước dừa cũng ngon hơn.

- Đây là trái dừa ngon nhất từ trước tới giờ của anh.

Liên thì ngây thơ nên không hiểu câu nói dặt dìu đầy ẩn ý, cô uống một ngụm rồi chép chép miệng để cảm nhận rõ hơn về vị của trái dừa trên tay cô.

- Em thấy nước hơi lạt. Chắc tại... anh ít uống nước dừa nên mới thấy vậy.

- Hừ... Không phải vậy! Anh cũng là dân xứ này, em uống nước dừa bao nhiêu là anh uống bấy nhiêu! Ý anh muốn nói là: trong hết thấy mấy trái dừa anh đã từng uống thì đây là trái dừa anh thấy ngon nhất.

- Vậy hả? Còn em thì lại không thấy ngon bằng mấy lần trước.

- Ý anh là đây là lần đầu anh với em ngồi uống nước dừa chung với nhau.

- Ồ, đây là lần đầu hai đứa mình ngồi uống nước dừa như thế này.

Đạt không biết nói gì nữa, nói ngập nói nghé tới vậy rồi mà Liên vẫn không chịu hiểu cho đúng ý, không biết là cô ngây thơ thật hay giả vờ. Nhưng Đạt không giận lại thấy vui, cái cảm giác hai người nói chuyện băng quơ thoải mái tới mức ngộ nghĩnh như vậy là lần đầu tiên kể từ sau khi hai người gặp gỡ. Mối quan hệ trở nên thân thiết khi người ta có được sự tin tưởng, có tin tưởng mới có chân thành. Khi cô trả lời câu hỏi của anh mà không bận tâm hay lo lắng tới việc sẽ làm anh phật ý thì đó mới là lúc cô và anh không còn khoảng cách.

Đạt đặt trái dừa của mình xuống, anh nghiêng đầu lên một bên vai nhìn Liên, cô uống từ ngụm rồi cầm trái dừa xoay xoay lắc lắc, sau đó lại ghé mắt vô cái lỗ đã được gọt mà nhìn nước dừa bên trong sóng sánh.

Uống nước dừa xong, cả hai nằm xuống cạnh bên, hai người nằm nghiêng, mặt đối diện nhau, anh lấy tàu lá chuối xanh rì phủ lên cả hai, tàu lá rộng che từ đầu tới ngang vai.

- Anh làm gì vậy? – Liên giật mình hỏi Đạt

- Em nghĩ anh muốn làm gì? – Đạt ghé đầu mình tới sát đầu Liên hỏi lại.

- Nè, đừng có làm bậy nha, coi chừng có người đi qua nhìn thấy thì kì lắm. – Liên trừng mắt nhìn Đạt để cảnh báo anh.

- Em nghĩ bậy thì có, anh chỉ muốn che lại cho dễ ngủ thôi mà. – Đạt bật cười.

- Vậy anh vô nhà ngủ đi. – Liên lắc nhẹ cánh tay anh.

- Trong nhà đông người, ồn ào lắm, ở đây yên tĩnh hơn.

Đạt đặt bàn tay mình lên trên tay Liên rồi cứ để yên như vậy. Anh nín cười rồi nhắm mắt. Liên nhìn anh thật lâu, nhìn thật kĩ, đôi mày, hàng mi, cặp môi, sóng mũi, Liên không rõ chúng

mang những đường nét gì, là đẹp hay xấu, chỉ biết tất cả những đường nét hợp lại thành một khuôn mặt rất... điển trai, và cô..., ít nhất là trong lúc này,... rất muốn... nhìn anh, nhìn... thật lâu. Cô còn muốn... hôn... anh. Khuôn mặt của anh. Và anh là của cô. Cái suy nghĩ anh là của cô khiến cô thấy tự ngượng và cũng tự thấy nao nao.

Không bao lâu sau thì anh mở mắt, anh nhẹ nhàng xích lại gần hơn. Liên cảm thấy hơi thở nóng chạm vào mặt, cảm giác rất gần, gần như không còn khoảng cách. Cô mở mắt, bốn mắt chạm nhau, cô thấy tim mình đập mạnh. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, cô nhắm mắt lặng im để tất cả không gian chỉ gói gọn bên trong bầu lá chuối xanh rì.

- Anh yêu em. Càng ngày càng yêu nhiều hơn. Em không có gì để nói với anh sao?

Yên lặng hồi lâu, Liên mới nắm lấy tay anh.

- Anh Đạt, em biết chuyện của em là rất khó tin và khó chấp nhận, nhưng em thề với anh, trước ngày hôm đó, em chưa bao giờ làm gì để phải ô nhục thanh danh. Trước khi được gả cho anh, em đã có người yêu nhưng xin anh hãy tin em, giữa em và anh ấy chỉ trao nhau tình cảm, hai đứa em chưa một lần làm gì vượt quá cái nắm tay.

Việc của Liên và Đông, cô chưa bao giờ nhắc tới, bởi trong trái tim cô, tình yêu của cô với Đông là vô cùng trong sạch, không hề có chút gì là vẩn đục, nó là một khoảng trời riêng, là một vùng kí ức đẹp của riêng cô, không cần thiết phải nói dù Đạt là chồng cô, nhưng hôm nay cô lại bất chợt nói ra như một lời giải thích, cô muốn xua tan cái suy nghĩ mình là cô gái đã tự nguyện thất thân với kẻ khác, chứ không phải là tai nạn, cô không muốn anh coi cô như kẻ lừa gạt, nói dối để che đậy sự ô nhục của mình. Đây là một hành động tự phát, cô chỉ nói những gì mình thấy cần thiết, có lẽ chính bản thân cô đã nhận ra một điều, vị trí của Đạt trong lòng cô của ngày hôm nay đã khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Vì tay Liên đã bị phỏng nên anh cùng cô về nhà trước, đến tối thì Thành và Diệp mới trở về, ông Duy và bà Ngự thì còn nán lại vài hôm.

Cả ngày nay, anh luôn thấy khó chịu về những lời của Diệp. Anh biết vì cô em này mà Liên đã chịu biết bao thiệt thòi và oan uổng khi mới về đây.

Lúc trước, khi Liên chân ướt chân về làm dâu, mọi người lần lượt một tí cũng không sao, anh coi như đó là sự uốn nắn ban đầu. Rồi có chuyện xảy ra, anh cũng đã lên tiếng dẫn mặt người ăn kẻ ở trong nhà, từ hôm đó, họ đã tôn trọng cô như một người chủ. Có lẽ, chuyện đó, Diệp cũng biết nên khi ở trước mặt anh, cô không dám nói gì, còn ở sau lưng thì khác, và, sáng nay, anh đã nghe thấy.

Anh cũng biết tính Diệp, cô xốc nổi vô tâm, vì được cưng chiều mà không chịu nhường nhịn bất kì ai, cái đó, anh cũng không nói làm gì. Nhưng rõ ràng, vợ anh chẳng làm gì sai mà lại bị geo tiếng oan như vậy, với tâm lý của người chồng thì làm sao anh chịu cho được, huống chi anh lại rất thương cô. Anh không thích cái kiểu chị chồng em dâu suốt ngày hục hặc, lại càng ghét cái kiểu đi nói xấu sau lưng như vậy.

Nghe Lê nói anh muốn nói chuyện với mình, Diệp hớn hờ đi tới phòng sách. Vừa mở cửa đã thấy Đạt đứng khoanh tay bên cửa sổ. Thấy Đạt nghiêm nghị, Diệp hơi sợ nhưng cô không nghĩ tới việc anh đang tức giận với mình, cô chạy tới ôm lấy cánh tay anh.

- Anh ba, giờ này mà anh còn kiếm em, có chuyện gì hả anh?

Đạt liếc nhẹ về phía cô rồi khẽ chau mày. Cô là vậy, lúc thì anh Đạt, lúc gọi anh ba. Đẳng nào cũng có một tiếng anh, nên anh chấp nhứt làm gì, riêng với việc cô gọi Liên như hồi sáng là anh không thể chấp nhận.

Anh cúi xuống nhìn cô, về mặt từ nãy tới giờ vẫn không hề thay đổi.

- Diệp, em làm gì mà ghét Liên dữ vậy?

Diệp nhìn anh với đôi mắt vô tội.

- Dạ, anh nói vậy là sao, từ bữa đó tới giờ em có gây chuyện gì với vợ anh đâu?

- Em không gây chuyện trước mặt nhưng lại nói xấu sau lưng, em đem Liên ra để bàn tán, chuyện đó còn quá đáng hơn. Ai dạy em cái thói hư đó vậy?

- Em có nói xấu gì đâu, chỉ nói một chút xấu cho vui thôi mà.

Đạt đẩy tay cô ra khỏi tay anh rồi riếng nạt.

- Ai cho phép em đem vợ anh ra để nói vui kiểu đó.

- Nhưng mà em có nói gì đâu. Anh nghe ai nói vậy, bà Liên nói với anh hả, em không có đâu nha.

- Còn dám cãi hả? Liên làm sao biết em nói xấu sau lưng mình mà mếc, chính tai anh nghe, có oan cho em không? Em kêu anh là anh ba vậy thì em cũng phải biết kêu Liên một tiếng chị ba, còn không thì, ít nhứt cũng phải là chị Liên, đằng này, mớ miệng ra là bà nọ bà kia, em có biết như vậy là vô lễ, là hỗn láo, là mất dạy hay không?

- Anh chửi em?

- Anh coi em là em gái út của nhà này nên anh dạy dỗ em, em như vậy là quá, nếu lần sau còn vô lễ nữa thì đừng có trách anh. Còn nữa, anh không muốn thấy cái cảnh em chồng ăn hiếp chị dâu như mấy nhà khác ở đây, cho nên em đừng có mà kiếm chuyện với Liên nữa.

- Em kiếm chuyện hồi nào?

- Tương anh không biết hả? Hồi Liên mới về, mỗi lần về nhà là em ăn hiếp cô, lúc đó, anh không muốn nói đó thôi.

- Lúc đó, anh không nói... sao bây giờ lại nói. Chắc là, bà Liên thấy anh thương nên bà mới đâm thọt chứ gì?

Ngay lập tức, Đạt nổi giận.

- Còn dám kêu "bà" với "bà" nữa hả? – Đạt vừa nói vừa giơ tay lên cao như muốn đánh xuống. Diệp nhìn thấy thì hết hoảng, theo phản xạ, cô lùi người để né. Rồi cô bắt đầu khóc. Đạt bỏ tay, im lặng một lát, anh nói tiếp - Còn như... em cảm thấy không muốn sống chung với Liên thì cứ việc dọn về bên nhà em đi.

Đạt nói xong thì mặt Diệp biến sắc, từ nhỏ Diệp được yêu thương như cô em út của gia đình, tính cô trước nay là vậy nhưng anh chưa bao giờ phải nặng lời với cô như thế.

- Anh ba, anh đuổi em?

- Anh không đuổi nhưng anh không muốn em vô duyên vô cớ ăn hiếp, nói xấu, vô lễ với vợ anh. Em không tôn trọng cô ấy thì cũng như là em không tôn trọng anh. Anh chỉ nói có vậy thôi, em lớn rồi, phải biết suy nghĩ mà cân nhắc đúng sai.

Diệp quay lưng đi về phòng, mắt cô đỏ lên vì nước mắt, đang đi thì đụng phải Thành. Vừa thấy Thành, Diệp đã nức nở.

- Anh hai, anh ba đuổi em.

Thành ngạc nhiên.

- Sao, chuyện gì mà Đạt nó đuổi em?

Diệp đưa tay lau nước mắt.

- Ành nói em không tôn trọng vợ ành.

Việc Diệp hiếp đáp Liên, Thành cũng thấy được, có điều anh không mấy quan tâm vì đó không phải là chuyện của anh. Đạt không lên tiếng thì anh càng không muốn nói. Tính của Diệp anh cũng biết, vậy nên, như thế này cũng là một bài học cho Diệp biết cách cư xử hơn. Anh xoa đầu cô.

- Thôi, nín đi, nó nói sao thì nghe vậy đi, em đừng hỗn với vợ nó nữa là được.

- Anh Đạt bênh vợ, ăn hiếp em.

- Vợ người ta thì người ta phải bênh thôi.

- Có vợ thì hết thương em. Nhưng vợ ành có xứng đáng gì đâu?

- Em nghe ở đâu mà nói vậy?

- Thì người ở ngoài đều nói như vậy. Nói nhiều lắm.

- Thôi. Người ngoài nói gì cũng kệ. Sau này, em không được nói như vậy nữa, có nói gì thì đó cũng là chị dâu của em, nếu mai mốt em ăn hiếp vợ anh thì anh cũng không muốn. Em còn nhỏ, không hiểu được chuyện người lớn, em mà quậy hoài anh nói má mau mau gả chồng cho rồi.

- Á, anh hai, em còn nhỏ mà.

- Thôi, lau nước mắt rồi đi ngủ đi.

Thành nhìn cô em gái họ, cô ấy còn quá nhỏ để hiểu được một số điều thuộc về trái tim.

Khi Đạt về tới phòng, Liên đã nằm trên giường, anh bước lại giường nằm cạnh cô. Sự rung động của chiếc giường báo cho cô biết anh đang nằm bên cạnh, cô trở người nhìn anh bằng ánh mắt có phần mệt mỏi. Anh nâng tay cô lên, mắt quan sát vết phỏng đã có dấu hiệu khô da mà hỏi nhỏ.

- Đờ nhiều chưa em?

- Dạ, đờ nhiều lắm rồi anh, cách của anh hay thiệt đó.

- Ở nhà bớt đụng vô nước cho nó mau lành, lỡ làm độc thì mệt, ngủ đi.

Dù đã nhấm nhát rất lâu nhưng anh lại chưa ngủ được, anh thật sự thấy trong lòng vẫn tồn tại cảm giác bất an. Trong mắt Đạt, Bửu là mầm mống của mọi sự bất hòa, việc Bửu không thôi quan tâm tới cuộc sống gia đình của anh và Liên khiến anh lo sợ. Có thể, do Đạt căm ghét, hoặc do anh ích kỉ, dù thế nào thì anh chỉ muốn Liên tránh thật xa con người ấy.

Đạt mở mắt, quay mặt về phía Liên, cô đang nằm quay mặt về phía tường, anh đưa tay ôm cô từ phía lưng, nhận biết là cô chưa ngủ, anh thì thào từ phía sau.

- Liên, đừng gặp Bửu nữa, được không em?

Liên bất ngờ với lời nói của Đạt, không phải vì hàm ý, mà vì ngữ điệu của anh. Nếu là trước đây, đối với những gì anh không muốn cô làm, anh sẽ cấm đoán, câu nói của anh luôn ở hình thức ra lệnh. Nhưng bây giờ, lời nói đó mang tính chất yêu cầu gần như thủ thi. Dù chưa đồng ý, cô vẫn đáp lại bằng một giọng ní non.

- Yêu cầu này có quá đáng không anh? Tụi em quen biết cũng lâu rồi, anh ấy còn thường xuyên giúp đỡ em, anh ấy đối xử với em rất tốt, việc gặp gỡ chuyện trò như hai người bạn thì đâu có gì là xấu. Bộ, anh không tin em hả?

Sợ cô hiểu lầm, anh vội vàng đính chính.

- Không. Anh tin em. Nhưng Bửu... còn tình ý với em, cái này ai cũng thấy rõ, anh càng thấy rõ hơn.

- Anh Đạt, chuyện đó qua lâu lắm rồi, anh ấy nói, bây giờ chỉ coi em là em gái, tuy nhiên, cái cảm nấn trước kia vẫn còn chút dư âm nên anh Bửu tốt với em hơn bình thường một chút, chớ em là gái đã có chồng, anh ấy không còn tư tưởng gì nữa đâu, chính anh Bửu đã nói với em như vậy.

Đạt bực bội chồm người lên.

- Anh ta gạt em đó, nếu không thì sao bây giờ chưa chịu lấy vợ?

Liên ngửa đầu nhìn Đạt để trả lời phản kháng.

- Thì anh Thành cũng chưa lấy vợ mà! Không lẽ... anh ấy cũng nặng tình với chị hai Huệ của em sao?

- Anh Thành với Bửu đầu có giống nhau! Bửu trước kia đã nặng tình với em rồi, bây giờ cũng vậy, nhìn cái cách của hắn nhìn em là anh biết, nó làm anh bức lắm, nhìn gì mà nhìn chăm chăm.

- Nhưng em đâu có thấy vậy đâu! Anh Bửu nhìn em một cách bình thường mà, chỉ có anh mới là nhìn chăm chăm, nhìn gì mà như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

- Hồi nào?

- Thì hồi đó chứ hồi nào! Chưa quen chưa biết mà nhìn người ta thấy ghê.

- Tại vì hồi đó..., lâu lâu mới có dịp gặp mặt, nên anh mới tranh thủ nhìn cho kĩ chứ bộ. Có điều... lúc đó, anh nhìn em say đắm tới vậy mà em còn không thèm để ý nhìn lại anh một cái, thấy anh là cứ lảng đi chỗ khác.

- Anh nói đó là cái nhìn say đắm hả? Em thấy toàn hồ sởi, sài lang, một kẻ ngang tàng kênh kiệu, không thì cũng là một tên dê xồm không hơn, em vừa mắc cỡ, vừa bức, vừa sợ..., làm sao mà dám nhìn lại?

- Trời ơi! Khổ thân tui quá đi! Thì ra lúc đó, trong mắt em anh xấu xa tới vậy? Vậy bây giờ thì sao? - Đạt dùng tay xoay mạnh người Liên bắt cô đối diện với mình, một tay anh chống đầu mình cao lên, một tay vuốt nhẹ tóc mai, mấy đầu ngón tay trượt nhẹ theo xương quai hàm xuống cằm, nhẹ nâng cằm cô lên rồi nhìn thật sâu – nè, nhìn kĩ anh đi, em thấy gì trong đó, có còn là hồ sởi, sài lang, ngang tàng hống hách hay dê xồm nữa không?

Liên mỉm cười nhìn Đạt, cô nhìn anh thật lâu, vẫn cái nhìn của ngày xưa nhưng với cô bây giờ cái nhìn ấy như được dệt nên từ muôn vàn tia nắng mang hơi thở ấm áp của mùa xuân, lấp lánh như những giọt mưa mùa hạ, man mác như cơn gió của mùa thu, và tất cả kết đọng từ những yêu thương.

Liên giả bộ trẻ môi.

- Bây giờ thì..., có gì khác đâu, cũng vậy thôi hà – nói tới đây cô cười khúc khích, thấy mắt anh bắt đầu quắc lên, cô vội nói thêm - nhưng mà... dễ thương hơn nhiều rồi.

Lời Liên nói thổi bay cơn phiền uất, xua tan những bức dọc trong lòng. Đạt ôm cô vào lòng tiếp tục thủ thỉ.

- Đừng gặp Bửu nữa, trừ lúc nào thật là cần thiết, không thể không đụng mặt, còn nếu muốn gặp thì nên nói anh một tiếng, được không em?

- Việc em gặp anh ấy lại làm anh khó chịu vậy sao? – giọng Liên nói xuyên qua làn áo thấm vào da thịt.

- Ồ, anh rất khó chịu, khó chịu ghê lắm, anh nhìn bề ngoài cứng rắn vậy, chứ yếu tim lắm, cho nên anh cũng hay sợ vợ.

- Anh mà cũng biết sợ?

- Biết chứ sao không! Anh sợ nhất là mất em, anh sợ cũng có ngày hắn gây chiến tranh với anh để cướp em thì sao?

Những thanh âm thâm trầm, từ tốn như rót mật bên tai, Liên nhìn thật sâu vào người đối diện, mắt anh không tình nghịch, không trêu đùa, nó sâu thẳm mà chan chứa, từ trong đôi mắt ấy đã phản chiếu đôi mắt cô, một đôi mắt nhưng huyền chứa đựng cả bầu trời yên ả. Liên không biết lời Đạt có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là hoa mỹ nhưng trái tim cô không có ý định chối từ mạnh mẽ. Cô gật đầu.

- Em nghe lời anh.

Mắt Đạt lộ rõ niềm vui, đôi mắt anh không giấu nổi ngạc nhiên. Lúc anh nói ra yêu cầu này thì đã đoán chắc rằng Liên sẽ không dễ dàng gì mà đồng ý, thậm chí hai người sẽ nổi lửa cho một trận cãi vã, nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược. Người ta nói lạc mềm buộc chặt, lời nói mềm mòng luôn có sức mạnh riêng của nó, những lí lẽ có phần ngốc nghếch lại là mật ngọt chết ruồi. Đạt ngất ngây chìm trong suy nghĩ, phải chăng anh đã nắm được trái tim cô, một chút kiêu hãnh không tự chủ mà xuất hiện, khiến trái tim anh vang lên từng hồi rộn rã.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Kim ngân

Thành ngồi phịch xuống ghế rồi nhìn chăm chú đôi vợ chồng đối diện, họ đang vui vẻ cười nói với nhau nên chẳng ai để tâm tới tâm trạng của anh lúc này, không hẳn là buồn bức nhưng cũng không hoàn toàn vui vẻ. Không ai hỏi han thì anh tự mình lên tiếng.

- Con Diệp dọn đồ về nhà nó rồi.

Nhà Diệp cách nhà Đạt khoảng một tiếng đồng hồ đi xe ngựa, thỉnh thoảng, cô lại về nhà cũng là chuyện bình thường nên khi nghe xong Liên không cho là lạ, còn Đạt thì khác, anh trở nên trầm tư đôi chút.

Liên hỏi Thành.

- Cô Diệp đi hồi nào vậy anh hai? Sao cô không ăn cơm sáng xong rồi hắn đi?

Thành trả lời ngay.

- Mới hồi sáng này. Nó nói, nó về bên ở luôn, sau này không qua đây nữa.

Tới đây, Liên mới bắt đầu thấy bất ngờ kèm theo một chút băn khoăn. Cô rướn người lên về phía Thành.

- Sao lại như vậy hà anh hai?

Thành nhìn cô rồi liếc về phía Đạt. Anh vừa ăn vừa nói.

- Trăng sao gì! Chồng thím đuổi nên con nhỏ mới đi.

Liên lập tức nhìn Đạt, lúc này anh đang nhìn Thành chăm chăm. Anh biết ý cô muốn anh lên tiếng xác nhận về câu nói của Thành nên anh buông đũa rồi nhìn cô để giải thích.

- Anh không có đuổi. Nó làm quấy nên anh la nó vài câu thôi. Nó thích đi thì cứ để cho nó đi. Khi nào nó muốn thì nó về.

Thành chắc lưỡi.

- Con Diệp cũng lớn rồi, nó tự ái nên nó mới bỏ đi, sợ là lần này nó không về đâu.

Đạt nhướn mày với vẻ không quan tâm.

- Không về thì thôi, bên đó cũng là nhà nó mà.

Thành hừ nhẹ một tiếng thay lời trách.

- Nếu nó sống ở bên được thì nó đâu có qua đây. Chắc thím chưa biết, dì tui sanh nó ra thì mất, cha nó thì ít ở nhà nên má mới đem nó về nuôi, không lâu sau thì dượng ấy chấp nối với người ta và sanh ra mấy đứa nữa. Con Diệp tuy là cũng thường về đó nhưng thím nghĩ coi, từ nhỏ đã không gần gũi lại thêm cái cảnh mẹ ghê con chồng, thử hỏi, con Diệp về đó thì sống có vui không?

Liên nghe xong hoàn cảnh của Diệp thì mũi lõng. Cô lại quay sang Đạt.

- Tôi nghiệp cô Diệp. Vậy mình qua bên đó nói một tiếng rồi chờ cô về đi anh.

Đạt lắc đầu.

- Chờ nó về để nó được nước làm tới, hờ một chút là bỏ đi nữa. Cứ để nó ở bên, nhắm mà ở không được thì nó tự về, đâu phải anh không cho nó về.

Thành chau mày.

- Vậy, chú định tính sao với má? Mà mà biết thì thế nào cũng có chuyện.

- Chuyện đó cứ để em lo. Má thương nó thì cũng có chừng mực, cứ chiều để nó sanh hư.

- Trước tới giờ, nó cũng vậy mà, có thấy chú nói tiếng nào đâu? Sao bây giờ lại quở?

- Trước khác, bây giờ khác.

- Khác chỗ nào?

Câu hỏi của Thành chỉ có ba chữ nhưng lại khiến Đạt khó mà trả lời. Anh đưa mắt nhìn sang chỗ khác rồi buông một câu lãnh đạm.

- Anh thấy khác chỗ nào là khác chỗ đó.

Thành khẽ nhếch môi.

- Vậy... con Diệp nói đúng, ha?

Đạt quay lại nhìn Thành.

- Nó nói đúng là đúng cái gì?

- Chú bênh vợ mà đuổi em.

Đạt tựa người như bị kiến cắn. Anh liếc nhẹ về phía Liên, lúc này cô đang cúi mặt vào chén com của mình như thể cô không nghe thấy những lời Thành nói. Đạt ngồi thẳng lưng mà nói chắc nịch, dù trong giọng của anh, nghe kĩ cũng thấy có đôi chút ngượng ngùng.

- Không có. Em chỉ nói điều phải quấy, bênh vực gì ở đây? Anh đừng có nghe nó nói tùm lùm.

Thành khẽ cười rồi hỏi tiếp.

- Vậy nếu... đổi ngược lại, người quấy là thím ba thì... chú có đuổi thím ấy như đuổi con Diệp không?

Tròng mắt Đạt khẽ đảo vì câu hỏi. Đã biết câu trả lời, Thành vẫn hỏi, Đạt lờ đi.

- Em đã nói là em không có đuổi nó, nó muốn làm nư với em đó. Em không thích cái kiểu, hờ một chút là xách đồ đi như vậy, có giỏi thì đi luôn đi, đừng về nữa.

Một người thì dừng dừng hỏi, một người thì lãnh đạm trả lời, cả hai nói một hồi thì Liên không biết cả hai muốn nói gì, tại sao Thành lại lôi cô vào đó. Nhưng qua biểu hiện của hai anh em, cô có thể biết là cả hai đều không chịu chủ động đi rước Diệp về. Thành là người không liên quan nên chắc chắn là anh sẽ không đi, nghe cách hỏi của anh thì thấy rõ là anh muốn hỏi khó Đạt chứ không hẳn là đang bênh Diệp. Hơn nữa, do Đạt mà Diệp mới bỏ đi nên người phải đi rước Diệp về phải là anh thôi.

- Anh Đạt, anh qua bên đó năn nỉ một tiếng để rước cô Diệp về đi anh.

Đạt lớn tiếng trả lời.

- Trước giờ anh chưa năn nỉ ai hết. – Nói tới đây thì anh thấy mép Thành nhếch nhẹ lên chừng như đang cười, anh phớt lờ Thành mà nói với Liên - Nó có chân đi thì nó có chân về. Đưa cặp táp cho anh, anh đi ra sờ xe, trở rồi.

Biết Thành đang nhìn mình mà cười ngạo, anh cầm cặp táp rồi đi thẳng ra ngoài. Anh cũng thương Diệp nhưng anh không chấp nhận sự hỗn láo của cô, lần này, coi như cho cô một bài

học về tôn ti trật tự.

Cũng buổi chiều ngày hôm ấy, Đạt vừa về tới cửa đã nghe tiếng cười nói vui vẻ vọng lên từ phía nhà bếp. Có tiếng của Lê nói, tiếng của Nhanh trả lời rồi thì thoảng có tiếng cười của vợ anh, rồi lại nghe tiếng của Diệp.

Anh đi thẳng tới nhà bếp, Diệp đang ngồi ở bàn ăn, cô ngồi đối diện với Liên, cả hai đang nói chuyện vui vẻ. Cả ngày nay, anh ở sở xe nên anh không hề biết là Diệp về lúc nào. Dù có một chút bất ngờ nhưng anh vẫn giữ được vẻ thản nhiên mà tiến lại bàn rồi ngồi xuống.

Thấy anh, Liên và Diệp đều ngẩng đầu nhìn. Liên thì tươi cười còn Diệp thì trở nên rụt rè một chút. Thấy anh cứ nhìn mình trân trối, Diệp không biết anh đang nghĩ gì, có lẽ là coi thường cô, mới bỏ đi một buổi sáng mà đã quay về, cô kênh mặt nói với anh để lấy lại kiêu hãnh.

- Là chị ba qua bên năn nỉ, em mới về đó ghen.

Đạt không nói mà nhìn qua Liên, cô cũng cười rồi gật đầu xác nhận với anh. Thật lòng, anh không có ý đuổi Diệp, những lời đêm trước mà anh nói ra chỉ với ý muốn răn đe cô thôi. Anh không nghĩ là cô sẽ bỏ nhà như vậy. Dù tự biết mình có thái độ hơi quá nhưng anh cũng không muốn xuống nước để năn nỉ cô về, vì xét cho cùng, anh đâu có lỗi, anh muốn cô tôn trọng vợ anh cũng đâu có gì quá đáng. Bây giờ, cô đã về và cách ăn nói cũng đã phải phép hơn, mọi chuyện coi như ổn thỏa.

Trời bắt đầu xế bóng. Đạo này, cứ hễ gần tới giờ chiều là Đạt nôn nao, đạo này anh giống như một nhân công lười biếng đích thực, chỉ trông cho hết giờ để mau được về nhà. Nhưng hôm nay, anh sẽ phải về trễ vì công việc còn nhiều, mớ giấy tờ chất cao như núi. Nhìn báo cáo mà Đạt nhức đầu, rõ ràng mọi việc đã được ổn định và trên đà tốt đẹp, không hiểu tại vì sao mà mấy tháng gần đây, bỗng nhiên doanh thu giảm, xe cứ hư hỏng liên miên.

Đạt đang ngồi nghĩ ngợi thì nghe tiếng gõ cửa, rồi một cô gái xuất hiện. Vừa thấy anh, cô đã nở nụ cười rạng rỡ, một nụ cười có thể thu hút mọi ánh nhìn. Cô mặc đầm tây màu hồng, mang giày tây màu trắng, mái tóc uốn xoăn bồng bềnh với chiếc băng đô cùng màu áo. Nước da trắng mịn, khuôn mặt xinh đẹp, thân thể đầy đặn, từ cô toát lên vẻ xinh tươi tràn đầy sức sống nhưng không kém phần quý phái, kêu sa. Thấy cô gái, Đạt vừa mừng vừa lo.

- Kim Ngân, em về nước lúc nào? - Cả hai bước tới bộ bàn tiếp khách, Đạt rót một chung trà để ngay trước cô.

- Em về mười bữa rồi, nhưng phải đi thăm bà con nhiều quá nên bây giờ mới tới gặp anh được.

- Em định khi nào về bên đó?

Câu hỏi này khiến Ngân không vui. Cô nghiêng người hờn trách.

- Chưa gì mà anh đã định đuổi em đi rồi sao?

Đạt tự thấy mình hơi bất lịch sự, anh xoa tay.

- Không phải, ai mà đuổi em. Tại ngày đó, em nói là không muốn ở đây chỉ muốn được sống bên Pháp thôi nên anh mới hỏi vậy.

- Kì thực em cũng không muốn về nhưng mà thấy nhớ anh nên về đây kiếm anh, bộ, anh định không chịu trách nhiệm với em.

Câu nói của Ngân làm Đạt giật mình, anh đưa mắt ngó xung quanh như sợ ai vô tình nghe thấy, bước nhanh về phía cửa, Đạt đóng kín cửa phòng rồi trở lại chỗ ngồi.

- Em nói gì vậy, đừng nói tùm lum, lỡ có ai nghe thấy thì sao?

- Nghe thì có sao, đó là sự thật mà.

Kim Ngân chủ động ngồi xích lại gần hơn, hai tay ôm lấy cánh tay Đạt, đầu ngả lên vai anh một cách tự nhiên. Hành động bình thường khi cả hai cùng hẹn hò bên đất Pháp, một hành động lãng mạn của người con gái biết yêu đương. Hồi đó, Đạt thấy thích thú và vui vẻ đón nhận nhưng bây giờ, hành động đó lại khiến anh cảm thấy khó xử, anh vội gỡ tay rồi đẩy cô ra. Đôi chân mày trên trán anh nhíu lại gần nhau tỏ ý không mấy hài lòng.

- Kim Ngân, đừng làm vậy, anh có vợ rồi.

Kim Ngân bị một thoáng bất ngờ, cô với anh đã thân thiết từ lâu, sau đêm đó, sự thân thiết đã trên mức bình thường. Đến tận đêm trước khi anh về nước, cô với anh vẫn đang quen nhau. Cô nghĩ có lẽ vì Đạt và cô xa cách một thời gian dài nên anh mới lạ lẫm như vậy, cô tiếp tục xích lại gần hơn.

- Em biết. Em còn biết, thật ra là anh bị ép cưới. Chuyện cái cô... Như Huệ gì đó bỏ rơi anh hai anh trước ngày cưới để trốn theo trai nên anh phải cưới thay, em không trách anh đâu. Thiết tình, mấy ông bà già xứ mình còn cô hủ quả trời. Phải chi anh đừng có về thì đâu có bị ép cưới.

- Kim Ngân, ngồi lại đàng hoàng đi em. Sẵn tiện em tới đây thì anh với em nói chuyện với nhau một cách nghiêm túc luôn.

- Làm gì mà nôn nóng vậy, lâu lâu em mới về, em sẽ ở đây ít lâu, anh đưa em đi Chợ Mỹ chơi nha.

Đạt xoay người nhìn Ngân, anh né người để có thể cách xa cô một ít. Anh của bây giờ đã khác xưa, anh không thể tay trong tay với cô như những ngày trước nên anh thoái thác.

- Chợ Mỹ đâu có gì mà coi, thì cũng là nhà cửa đường sá, em muốn đi chơi thì lên Sài Gòn đi, ở đó vui hơn, hay... em đi Ô Cấp cũng được, ở đó có biển, đẹp lắm.

- Vậy thì anh dẫn em đi Sài Gòn chơi nha, rồi sau đó mình đi Ô Cấp luôn. Lên Lâm Viên nữa.

- Không được, anh phải làm việc.

- Anh là chủ, nghỉ vài bữa thì có sao đâu?

Tiếng gõ cửa cùng tiếng của Linh bên ngoài vang lên làm ngắt ngang câu nói, Đạt hốt hải nhìn ra phía cửa. Thời này, các cửa thường xuyên để mở, và phòng anh cũng thường như vậy. Nhưng bây giờ cửa phòng lại được đóng kín, bên trong lại có một cô gái, chuyện này không khéo sẽ bị bàn tán. Nếu là trước kia, anh sợ gì ai bàn tán, còn bây giờ, anh đang rất lo.

- Bữa khác rồi mình nói chuyện tiếp, bây giờ anh có chuyện rồi.

Ngân nhìn ra cửa rồi lại nhìn anh. Trước đây chỉ thấy anh đi chơi, nhảy đầm, nên cô muốn ở coi thử anh lúc làm việc sẽ như thế nào.

- Thì anh cứ làm chuyện của anh, em ngồi đây chờ anh cũng được, dù gì cũng sắp tới giờ tan sở rồi, em với anh đi ăn cơm luôn.

- Em ở đây thì sao anh làm việc được.

- Có gì mà không được, em cũng muốn coi sở xe của anh như thế nào cho biết.

- Thôi đi, ở đây bụi bặm, dầu máy không hà, dơ đồ em hết. Em cứ đi đâu đó rồi chiều anh sẽ gặp em sau. À, ở đường De Castelneau có quán trà Huế, em ra đó chờ anh, khoảng sáu giờ thì anh sẽ tới đó gặp em.

Ngân nhìn xuống đôi giày màu trắng mới tinh của mình, nó mà dính dầu nhớt thì coi như phải bỏ. Cô gật đầu.

- Nhớ đó nha, em tới đó chờ anh.

Kim Ngân nói xong thì nghiêng đầu đưa một bên má về phía miệng anh. Như một thói quen, anh đưa môi hôn lên má cô một cái để chào tạm biệt. Cô cười tươi rồi nhún nhảy đi về phía cửa. Trước khi đưa tay khép cửa, cô quay lại nhìn, chàng trai lẳng từ phong trần ngày xưa đã trở thành người đàn ông với nét ngoài cương nghị. Cô thấy anh rất khác, từ hình dáng cho tới thái độ, một người ngang tàng không sợ trời sợ đất như anh mà lại... sợ cô thì phải. Điều đó với cô là cực kỳ thú vị.

Anh đã ngồi lại bàn làm việc, sau khi cầm viết thì anh ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc đối diện cùng cô, cô đưa tay lên môi ra hiệu hôn gió một cách nghịch ngợm rồi mới chịu bước đi.

Thợ kĩ Linh nhìn theo cô gái cho tới khi cô khuất bóng. Linh đã có vợ, anh không phải là người trăng gió nhưng vẫn là đàn ông nên thấy một cô gái như Ngân thì không thể không nhìn. Cho tới khi nghe Đạt tăng hằng một lớn, anh mới quay lại rồi cười ngượng ngịu.

Linh đưa xong giấy tờ rồi báo với Đạt là chiếc xe bị hư đã được kéo về nhà bãi xe của hãng nên Đạt theo Linh ra đó coi sóc việc sửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể* (Rũ Bông Nghiêng Chiều) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Nơi trống rỗng nhất mà tràn đầy nhất

Bãi xe nằm ở phía sau của văn phòng, xung quanh có hàng rào bao bọc, ở giữa có một căn nhà rộng, thực ra, đó cũng không phải là nhà vì nó chỉ có một mái bằng gỗ ở phía trên để che mưa nắng, còn xung quanh thì không có vách. Xa hơn nữa là cây cối xen kẽ mấy căn nhà.

Chiếc xe bị hư nằm trong ấy để được sửa. Vài người đang ngồi nói chuyện phiếm, vài người chăm chú đứng trước đầu xe, quần áo ai cũng nhuộm đen vì dầu nhớt. Chiếc xe bị hư hôm nay hơi khó sửa, thấy thợ cứ hí hục mà vẫn chưa xong, những lúc như thế này, Đạt phải xắn tay áo để làm, vì anh đã từng học ở trường Đại học Bách khoa Paris nên xét cho cùng, anh vẫn có nhiều hiểu biết hơn so với những người thợ được học chủ yếu qua kinh nghiệm.

Đang nằm dưới gầm máy, Đạt đưa tay lấy đồng hồ ra nhìn, sắp tới giờ hẹn, và lại, cũng sắp tới giờ nghỉ, xe không thể nào sửa kịp, anh bảo mọi người về trước.

Cuộc gặp ban trưa đánh động vào một phần của quá khứ. Tay bắt con vít mà đầu anh vẫn vờ suy nghĩ. Khi gặp Ngân, anh sẽ phải nói những gì. Anh biết anh nợ cô một lời xin lỗi, và anh chỉ có thể xin lỗi mà thôi. Ngân đã biết anh có vợ, không biết cô nghĩ như thế nào, nhưng dường như cô chẳng mấy bận tâm, cũng không thấy cô có vẻ gì hờn giận. Đạt thấy yên lòng về điều đó, anh nghĩ, Ngân là cô gái hấp thụ lỗi sống tây phương, cô yêu thích tự do và có tư tưởng phóng khoáng, cô cũng đã từng nói, cô sẽ không đòi hỏi trách nhiệm hay bốn phận gì ở anh, bởi đêm ấy là chính cô tự nguyện. Trách nhiệm, hai chữ này khiến anh không khỏi nặng lòng. Anh không phải là người vô trách nhiệm, anh cũng rất ghét người vô trách nhiệm, nhưng với hoàn cảnh của anh hiện giờ thì anh không thể nào chịu trách nhiệm với bất kì ai. Anh chỉ mong Ngân thực sự không nghĩ gì mà vui vẻ trở lại Pháp. Chỉ cần Ngân trở về Pháp thì coi như xong.

Trời về chiều, chỉ có nắng nhạt nhòa đổ bóng, gió xung quanh len nhẹ vào gầm máy, đem theo cả tiếng lá khô thì thoảng bay lên, xen lẫn tiếng côn trùng từ xa vọng lại. Những âm thanh đó chỉ khiến cho không gian thêm quạnh quẽ.

Đạt muốn ăn cơm. Cảm giác muốn ăn cơm lại khiến anh nghĩ tới việc về nhà. Ở nhà có cô. Chắc cô đang đợi anh về để cùng ăn cơm. Về nhà, ăn cơm, gặp cô. Hay là đi ăn cơm? Nhưng sự thực anh cũng không thêm cơm tới mức đó.

Đạt bâng quơ là một phép so sánh trong đầu. Về nhà, ăn cơm với đủ món ngon trong gian bếp ấm cúng mà không có cô. Ở đây, ăn cơm qua loa trong quán xá hiu quạnh với cô. Ăn ở đâu sẽ ngon hơn? Chỉ là suy nghĩ của riêng anh, ngại gì mà phải né, cứ nói trắng ra là anh nhớ vợ.

Đạt lại bật nắp đồng hồ. Nhìn kim giây nhảy từng bước lê thê mà phát nản. Hình như hôm nay, thời gian trôi chậm hơn. Anh bỏ đồng hồ vào túi rồi tiếp tục công việc.

Ánh nắng chiếu lên cột nhà, khiến anh nhớ tới những lời của cô, ông mặt trời vác nắng nhưng vui vì được về nhà với vợ. Anh vô thức bật cười. Cô có biết, cô đã vô tình nói về anh lúc của lúc này hay không.

Sau một hồi suy nghĩ quẩn quanh, Đạt tiếp tục công việc sửa chữa. Có tiếng bước chân tới gần. Bước chân rất nhẹ, rồi tiếng bước chân dừng lại. Anh nghĩ là một ai đó quay trở lại lấy đồ nên anh không mấy bận tâm.

Trong một khoảng thời gian, Đạt cảm thấy có đôi mắt dán vào anh từ lâu, đôi mắt nhìn anh không một phút nào rời. Anh đang phiền lòng nên việc bị ai đó nhìn chăm chăm làm anh hơi bức. Anh chau mày quay đầu ra nhìn, môi anh cong lên để chuẩn bị nạt cái người vô duyên kia một chập vì cái tội dám nhìn anh chăm chăm một cách thô thiển, nhưng vừa mới quay đầu thì ngay lập tức, đôi chân mày giãn ra, khuôn mặt u ám trong thoáng chốc bừng lên hớn hờ.

Người đối diện đang ngáp người mọp xuống nhìn vào gầm xe với gương mặt vô cùng quen thuộc. Gương mặt ấy là của vợ anh, cô đang nhìn anh với cái nhìn có phần ngại ngùng, dù cô không cười nhưng anh lại thấy nụ cười hiện rõ trên mắt, trên môi, trên má.

Khi nghe Linh nói anh đang trong nhà kho với chiếc xe bị hư thì cô chỉ nghĩ là anh đang đứng nhìn mọi người sửa xe vì anh không chỉ là cậu ba nhà Nguyễn Bửu mà còn là chủ của hãng. Khi vào tận đây, thấy có người nằm dưới gầm xe đang chăm chỉ làm việc, cô vẫn không nghĩ là anh, nhưng nhìn quanh một hồi thì thấy không còn một ai, cô mới cúi xuống nhìn thử cho biết.

Sự bất ngờ bỗng chốc mang niềm vui đến, đôi tay anh với màu đen dơ bẩn ấy lại là hình ảnh đầy thú vị trong mắt cô. Cô ngây ngốc nhìn anh. Đôi mắt cô mở to nhìn đôi tay anh đang gờ lên vớt từng con ốc, tất cả cảm xúc trên khuôn mặt anh, khi thì bặm môi chau mày, khi thì nhướn mắt nhăn mặt, lúc lại rũ mi trầm tư, tất cả đã vẽ nên hình ảnh một chàng trai đang chú tâm làm công việc, đối với Liên, đó là những hình ảnh lạ lắm nhưng lại là hình ảnh đẹp nhất về anh. Chính Liên cũng không hề ý thức được là mình đang nhìn anh bằng ánh mắt si mê ngây dại. Cái nhìn ấy mạnh tới nỗi khiến Đạt cũng tự mình cảm nhận được.

Anh hớn hờ ngồi dậy, nhưng vừa nhồm đầu lên thì bị đập vào gằm máy một cái "cốp" thật mạnh khiến anh choáng váng, còn Liên ở bên ngoài cũng giật mình theo, cô nhân mặt như chính cô bị đau. Đạt xuyết xoa vài tiếng rồi nhanh chóng trườn ra ngoài, tay anh liên tục xoa xoa lên trán. Liên chạy tới gỡ tay anh xuống rồi nhìn thật kĩ, một cục u màu đỏ đã nhô lên trên vòm trán rộng. Liên chau mày thương xót, cô không đem theo dầu nên cô chỉ còn cách nhón chân để đưa môi thổi nhẹ lên cục u. Thổi xong cô bật cười khúc khích.

Anh nhìn cô cười mà không hiểu vì sao. Anh đang bị đau mà cô còn cười được. Thấy anh làm mặt giận, cô kéo anh lại kiếng xe rồi đưa tay chỉ vào trong đó.

Nhìn mình trong kiếng, anh lộ vẻ bất ngờ, mái tóc đã bị rối xù lên lộn xộn, khuôn mặt thì đầy lằn ngang lằn dọc đen thui như một anh kếp hát bội. Anh nghĩ, đây chính là nguyên nhân khiến cô cười anh rồi. Đạt quay lại nhìn cô, anh tiến tới với vẻ mặt ranh mãnh.

Đoán được ý đồ của anh, cô lùi bước rồi quay đầu bỏ chạy, anh rượt cô chạy quanh xe mấy vòng. Nhà kho đang tĩnh lặng bỗng rộn lên tiếng bước chân đuổi nhau chạy rồi tiếng cười đùa giòn giã. Rốt cục cũng bắt được cô, hai tay anh nắm lấy hai tay cô, mặc cô vùng vẫy, anh cạ mặt mình lên mặt cô, từ bên má này qua bên má kia, từ trán xuống cằm, hai chóp mũi dụi vào nhau.

Nhìn khuôn mặt đối phương không còn chỗ sạch, cả hai cùng cười nắc nẻ. Nhớ tới trời đã về chiều, hai người tới chỗ có nước để rửa sạch những vết dơ. Anh cảm gáo nước dội từ từ xuống cho cô rửa tay rồi rửa mặt, anh vừa làm vừa hỏi.

- Em đi đâu mà ra đây giờ này?

Cô đang đưa tay lau mặt. Sau đó, cô lấy nước xối lên chân. Cô chà chà lên đôi guốc.

- Chiều nay rảnh rồi, em đi dạo... ừm... ngắm hoàng hôn, đi một hồi mới nhớ mình đi xa quá, trên đường có một chiếc xe ngựa chạy tới, hướng ra chợ nên... ừm... sẵn tiện, em ra đây đón anh luôn, em biết là bữa nay anh không có đi xe ra hăng.

Liên lấy khăn tay lau một chiếc guốc cho khô. Đạt cũng rút khăn ra mà lau chiếc còn lại. Anh vừa làm vừa trẻ môi.

- Xi..., đón mà ra tới tận hăng, em tận tình quá đă, nhớ anh nói đại đi.

Tay Liên phui nhẹ mấy giọt nước còn đọng trên chân rồi hờ hững liếc anh.

- Hừ..., ai thèm nhớ anh.

Đóng xong tất cả các cánh cửa trong sớ, Đạt nhìn đồng hồ, đã năm giờ rưỡi. Liên nắm tay anh giục.

- Minh về nhà nghen anh.

Hôm nay, anh không đi xe nên cả hai cùng ra bến xe để kiếm một chiếc xe ngựa. Lúc tới nơi, Đạt trầm ngâm, nhìn Liên tươi cười, anh thật lòng muốn cùng cô đi chung quãng đường về nhà nhưng anh đã lỡ hẹn với Ngân, anh luôn là người đúng hẹn nên anh phải tới đó. Anh cầm tay cô nhìn lưu luyến.

- Anh có hẹn với người bạn, em về trước nghe?

Liên nhìn anh bùi ngùi, một chút tiếc nuối ẩn hiện trong khóe mắt nhưng cô vẫn mỉm cười gật đầu.

- Dạ, vậy thì em về trước. À, anh về sớm hông?

- Anh cũng không biết nữa, người này mới từ Pháp về, chắc..., nói chuyện hơi lâu, chắc..., anh sẽ về trễ một tí.

Bến xe ở phía trước, người đi xe đã lựa thưa, có vài chiếc xe ngựa đang nằm đợi khách, sau một hồi lưu luyến, anh buông tay để cô đi về phía bến. Đưa mắt nhìn đồng hồ, còn tới hai mươi lăm phút nữa. Không biết Ngân đã tới chỗ hẹn hay chưa, nếu cô chưa tới thì anh sẽ tới đó chờ cô. Nhưng, tìm anh bắt đầu thôn thức, trong lúc anh ngồi một mình chờ Ngân thì cũng trong khoảng thời gian ấy, vợ anh đang một mình trên đường về nhà. Nghĩ tới đây, anh chạy tới kéo tay Liên lại.

- Liên à, còn gần nửa tiếng nữa mới tới giờ hẹn, hay là... em ở lại nói chuyện với anh một tí rồi hẵng về.

Liên mỉm cười bước theo anh. Không hiểu sao, chiều nay, cô cũng muốn ở bên anh nên không vội về nhà.

Bến xe ngựa chỉ là nơi tụ tập của những chiếc xe ngựa về một chỗ để tiện cho khách đi xe tìm tới. Bến xe nằm trên một con đường đắp bằng đất rộng rãi, nép dưới hàng cây cao lớn ven đường. Phía bên kia là bãi đất rộng, dùng làm nơi họp chợ cho những người quây gánh ra đó ngồi bán. Giữa khu đất có nhiều loại cây, nhưng nhiều nhất là xoài. Mưa xoài đã qua nên thân cây chỉ toàn là lá, những chiếc lá xanh tươi thon dài, nhọn hoắt.

Liên ngược nhìn vòm lá, cô nhận ra lá ở mỗi cây có vẻ hơi khác nhau. Đạt nhìn lên cây rồi giải thích. Xoài có nhiều loại, cho nên trái và lá của mỗi loại cũng khác nhau. Trái thì dễ phân biệt, còn về lá thì, nếu chỉ nhìn, anh không phân biệt được, vì các loại lá xoài đều giống hao hao. Anh hỏi cô trong các loại thì cô nghĩ loại xoài nào là ngon nhất, loại nào chua nhất, loại nào ngọt nhất, loại nào lớn nhất, Cô nói không biết vì chỗ cô ở khó trồng được loại cây này nên việc được ăn đã là chuyện không thường xuyên nói gì tới việc phân biệt rạch ròi từng loại. Cô hỏi ngược lại anh, anh nói anh cũng giống cô, anh không biết.

Nói chuyện chỉ vài câu thì sắp tới sáu giờ. Mùa này, mặt trời lặn trễ, trăng đã lên mà nắng vẫn còn. Xe ngựa bên kia đường chỉ còn lại một chiếc. Người đánh xe thì thoảng xoay đầu về phía hai người như hỏi thúc, chắc ông đang nôn nóng lắm xong chuyển cuối để về nhà.

Đạt đứng nhìn Liên đi về phía bên kia, nắng chiều rải trên vai cô nhân nhạt, tà áo cô bay trong gió, nhẹ phớt qua mấy bụi cỏ lau, một vài sợi tóc khẽ bay lên đan vào từng sợi nắng, tiếng guốc gõ trên mặt đường lạnh lạnh hòa vào sự yên ả xung quanh, điểm vào không gian một chút buồn hiu quanh.

Lòng Đạt bỗng dâng lên nỗi niềm lưu luyến khó nói thành lời. Ai viết ra chỉ những vầng thơ ly biệt, ai vẽ ra chỉ hình ảnh sóng bước với chung đường, để lòng anh bịn rịn mãi không thôi. Dù đã là vợ chồng, nhưng nếu đã yêu nhau thì ai cũng muốn cùng tay trong tay trong gió, trong nắng và trong cả mưa rào. Vì, cuộc tuy dài rộng nhưng khoảnh khắc bắt chợt liệu có được mười giây.

Bức tường, hàng cây lẫn bóng cả hai đều đổ về một phía theo chiều nghiêng bóng nắng. Bức tường, hàng cây vẫn đứng im, bóng anh đang đứng đó nhưng bóng cô lại từng bước xa dần.

Ông mặt trời vác nắng, ông vui, không vì đã nhẹ gánh trên vai, không vì đã làm xong công việc của mình, ông vui vì sau một ngày vất vả, có người đang đợi ông về.

Ông mặt trời hay chính là Đạt, là những người lao động, buổi sáng thì hăng hái làm việc, đến gần chiều bắt đầu nôn nao chỉ muốn về sớm. Niềm vui của họ đơn giản lắm.

Đi làm, ăn cơm, nghỉ ngơi, lai rai vài xị rồi chui vô mừng húm với vợ con. Tất cả đều chăm chỉ, đều lấy công việc làm niềm vui như ông mặt trời hằng say đem nắng vàng rải xuống nhân gian mà uơm mầm cho sự sống. Khi mệt mỏi, ai cũng muốn được nghỉ ngơi ở nên có bữa cơm chiều đã nấu, muốn về cái nơi có người đang đứng trên ngạch cửa ngóng ra sân đợi mình về. Những giọt nắng cuối cùng ông rải, không phải để tạm biệt ngày sáng, mà để con người trong ánh nắng cuối cùng, có thể nhận ra đâu là hạnh phúc của cuộc đời.

Đầu phải là chia ly hay tiễn biệt nhưng cứ tưởng tượng tới đoạn đường về chỉ một mình cô trong chiều vắng vẻ và anh phải đứng đây nhìn bóng cô dần khuất trong ánh tà dương, lòng anh gợn lên từng cơn sóng. Cảm giác bịn rịn như làn khói sóng vây kín tâm hồn rồi tạo thành dây nhợ níu kéo bước chân anh.

Hoàng hôn hôm nay bỗng nhiên rắng đỏ hơn mọi ngày, cả không gian mang nỗi niềm hui hắt, tâm hồn con người cũng theo đó mà vương một chút niềm cô quạnh, tận đáy lòng chỉ muốn được gần nhau. Chẳng thà cô không tới, cứ để anh một mình đi về như mọi hôm. Ngày này cô đã tới..

Bên kia đường, Liên đã đi tới chiếc xe ngựa, cô đang loay hoay nắm lấy tà áo để bước lên thì bỗng nhiên cô thấy cả người được hai bàn tay đặt ngang eo mà nhấc lên trên rồi đặt cô ngồi lên sàn xe. Một chiếc guốc bị rớt xuống đất. Anh khom người lượm nhưng không mang vô chân cô mà lấy chiếc guốc đang mang trên chân còn lại ra. Anh xếp đôi guốc ngay ngắn cạnh chỗ cô ngồi.

Liên nhìn anh cười chào.

- Em về trước nghen.

- Em ăn cơm trước đi, đừng có đợi anh.

- Dạ.

Xe bắt đầu lăn bánh, tiếng lục lạc leng keng rồi tiếng guốc ngựa chậm rãi xa dần. Xe vừa đi được một đoạn ngắn thì anh thì cả người anh trở nên trống rỗng, không suy nghĩ gì nhiều, anh lập tức chạy theo xe. Anh chạy nhanh nên chẳng bao lâu thì đuổi kịp. Liên không biết có chuyện gì, cô hốt hoảng kêu người đánh xe ngừng lại. Anh chạy tới sau xe, không nói không rằng, anh nhảy lên sàn xe một cách nhanh nhẹn, trong giây lát anh đã ngồi kế bên cô.

Liên ngạc nhiên hỏi.

- Ủa, chuyện gì vậy anh? Sao anh lại lên đây, tới giờ hẹn rồi đó. Coi chừng trễ.

- Anh không đi nữa, anh về nhà với em.

Chuyện trễ hẹn là không nên, nhưng... cô không muốn về một mình trong chiều nay, cũng... không muốn anh đi về một mình trong đêm tối, cảm giác bịn rịn của anh... cô cảm nhận được.

Tiếng lộp cộp bắt đầu gõ nhịp, Liên và Đạt ngồi gần bên nhau, cả hai đều quay đầu về phía sau, buông thõng hai chân xuống mà đung đưa như đang đùa nghịch. Chiếc xe ngựa chòng chành khi đi trên những đoạn đường gồ ghề khúc khuỷu khiến cả hai cơ thể lắc lư theo.

Cả hai cùng nghiêng qua bên phải, cùng ngả qua bên trái, cùng nhấp nhô qua những đoạn đường dằn, hai mái đầu giống như những nốt nhạc hòa âm ngân nga trong bản nhạc chiều liêu tịch. Hoàng hôn xuống thấp, mảnh sáng mỏng manh từ vai mặt trời rơi xuống từ từ. Ông mặt trời thư thả thông dong bước đi về đường cong xa thẳm. Anh đưa tay ra khỏi lòng xe, một cách nhanh chóng, anh nắm chặt các ngón tay vào lòng bàn tay để động tác cầm nắm. Cô tròn mắt nhìn hành động của anh.

Anh đưa nắm tay lên ngang đầu, lắc lắc nhẹ để khoe với cô.

- Anh bắt được vật nặng của ông mặt trời rải xuống rồi nè. – Rồi anh đưa nắm tay lên trước ngực cô – Cho em

Liên cười rồi ngoan ngoãn xòe tay để nhận. Anh úp nắm tay mình vào giữa lòng bàn tay nhỏ, mấy ngón tay anh duỗi thẳng rồi áp sát bàn tay cô mà từ từ kéo ra. Liên nhanh chóng co mấy ngón tay của mình lại để nắm vật nặng anh trao. Cô nắm thật chặt để vật nặng mong manh không vô tình bị gió thổi đi. Sự vật nặng có thể qua kẽ tay mà trôi như cát huyền, cô đưa bàn tay còn lại lấy nắm tay đang cầm vật nặng. Cô trân trọng nâng niu đưa lên tầm mắt. Cô vừa ngắm nghía vừa hỏi anh một cách vô tư.

- Đem cất ở đâu hả anh?

Anh nâng lấy tay cô rồi tư lự.

- Hãy cất vô nơi nào trống rỗng nhứt mà cũng tràn đầy nhứt.

Liên chớp mắt suy nghĩ. Đoạn, cô nhìn xuống túi áo. Anh nhìn theo mắt cô, anh chau mày. Vợ anh đó, lãng mạn mơ màng không thiếu mà thực tế đến ngây ngô cũng thừa. Anh tăng hăng nhẹ một tiếng khiến cô ngẩng đầu lên. Anh nâng tay cô áp chặt lên lồng ngực mình.

- Ở đây nè em

Trên đồng, đàn cò trắng co chân rồi sải cánh bay vút lên cao như dải mây trắng vắt ngang chân trời đỏ gạch, tàu lá dừa ve vẩy vung lên từng cơn gió thán nhiên từ biệt lũ chim trời. Hai khuôn mặt kề sát bên nhau trên con đường trở về tổ ấm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bản năng đàn ông và giọt nước mắt

Liên lui cui dọn dẹp rồi lôi một mớ quần áo cũ, cô dự định cái nào còn mới mà không mặc nữa sẽ đem cho.

Lục lọi một hồi thì phía đáy tủ hiện ra một mảng vải màu đỏ thắm. Cô dùng sức kéo mạnh, một cặp áo gối cưới hiện ra. Cầm cặp áo gối trên tay, cô đưa mắt ngắm nhìn rồi lần theo từng đường tơ, từng sợi chỉ, một cặp uyên ương nở gợn trong nước, cây cỏ xung quanh uốn lượn lao xao, một khung cảnh ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc.

Đây là cặp áo gối đêm tân hôn của hai người, nhưng vào những ngày đầu tiên đó, cô đã không về đứng phòng, hay nói đúng hơn là cô không muốn về phòng, thế nên khi dọn đồ về đây

thì áo gối đã được thay, mọi thứ trang trí cho loan phòng cũng đã được dọn dẹp. Liên nhớ tới chiếc chiếu được dựng nơi góc tủ, nó đã nằm ở đó rất lâu rồi nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới việc nó được dùng để làm gì vì giường của anh có trải nệm. Bây giờ nghĩ tới nó, cô lại thấy tò mò.

Cô đi lấy rồi trải lên giường. Nhìn thôi đã biết là chiếc cưới, ngay chính giữa là chữ song hỷ màu đỏ, hai bên có hình loan phượng tung bay trên hai dòng chữ mềm mại "loan phượng hòa minh", "sắt cầm hảo hiệp", phía dưới là bốn chữ "Quân Đạt - Như Liên" lồng vào nhau quấn quýt.

Nhìn áo gối và chiếc cưới, Liên thấy chạnh lòng tiếc nuối, hai thứ ấy vẫn còn mới nguyên như vừa được mua về ngày hôm qua, màu sắc và mùi hương của chúng vẫn còn nồng đậm. Chúng đã ở trong phòng này lâu lắm rồi mà đến hôm nay cô mới biết tới sự có mặt của chúng. Cô thấy mình thật vô tâm, không phải chỉ với chúng mà còn với anh nữa.

Hôm nay, Đạt thấy đầu mình hơi nhức nên buổi trưa là anh đã về nhà. Anh bước vô phòng nhìn sơ một lượt để tìm kiếm như một thói quen. Căn phòng yên tĩnh và không có ai khác ngoài anh. Anh một mình đi tới bàn, quảng cập tấp lên bàn rồi thả mình xuống ghế. Đạo gần đây, số xe của anh cứ có chuyện liên miên, hết xe hư rồi lại có ẩu đả. Có bước chân ra làm ăn thì anh mới thấy mọi chuyện thật chẳng dễ dàng.

Ly nước vừa được rót ra còn chưa kịp uống đã nghe tiếng bước chân, ngay sau đó, giọng nói của Ngân vang lên sau lưng làm anh giật mình hoảng hốt. Anh vội vã đảo mắt một lần nữa khắp phòng để xác định là phòng không còn ai, sau đó nhanh tay kéo Ngân vô rồi đóng kín cửa phòng.

Tìm Đạt đập loạn xạ, sự xuất hiện của Ngân khiến anh có cảm giác mình đang lâm vào hoàn cảnh của kẻ vụng trộm ái tình.

- Sao lại em tới đây?

Ngân nhìn Đạt mà hàng chân mày hơi nhíu lại. Cô mang một tâm trạng vui vẻ để đi tìm anh nhưng thái độ của anh lại hoàn toàn trái ngược. Cô giậm chân xuống đất giận dỗi.

- Lẽ ra em cũng không muốn tới để làm khó anh nhưng mà em thấy giận anh lung lắm, anh hẹn em rồi anh không tới, làm em chờ anh mất cả buổi tối, mấy ngày nay lại không thấy anh đâu.

Đạt nhìn Ngân với vẻ mặt áy náy.

- Anh xin lỗi, bữa đó, anh có việc nên không thể tới. Nhưng mà, có gì thì em tới hẵng, không thì nhắn với anh một tiếng rồi mình gặp ở đâu đó, cứ sao em lại tới nhà anh, còn tự tiện vô phòng anh nữa, có ai thấy em không?

Ngân nhìn Đạt không giấu được sự bức bối của mình, trước kia không như vậy, mỗi lần thấy cô dù là ở đâu, anh cũng mỉm cười vui vẻ chào đón, còn bây giờ, lần nào nào gặp cô, anh cũng có dáng vẻ thấp thòm không yên, cứ như quen biết cô là một hành động không chính đáng.

- Thì phải có người chỉ em mới biết phòng anh ở đây chứ, có gì mà anh lo lắng dữ vậy, lúc còn bên đó, em tới phòng anh chơi hoài mà có sao đâu?

- Hồi trước khác, bây giờ khác, bây giờ anh...

- Anh có vợ rồi, em biết mà và cả cái Mỹ Tho này, ai cũng biết.

Ngân xoay người rồi bỏ lại ghế ngồi xuống. Đạt cũng từ tốn ngồi kế bên cô. Đầu ngón tay anh gõ nhẹ trên gối. Anh cứ như vậy lại khiến Ngân trở nên nóng. Cô quay người nhìn anh.

- Anh không có gì để nói với em sao? Hai đứa mình đang quen nhau, rồi tự nhiên anh đi cưới vợ mà không nói một lời nào. Anh làm vậy với em mà coi cho được.

Đạt vẫn im lặng, cô đến quá đột ngột khiến anh chưa nghĩ được gì và dù có nói gì, thì với cô, anh cũng là người có lỗi.

Cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh đang để yên trên gối. Giọng cô thoát ra một cách dịu dàng.

- Anh đã quên em thật sao?

- Anh...

- Hôm ấy tiền anh đi rồi, em thấy nhớ anh vô cùng, em bỗng hỏi hận, phải chi em theo anh về. Nhưng em vẫn ráng chờ, chừng chờ tới hơn năm trời mà anh vẫn chưa trở lại, em mới về kiếm anh. Anh có biết em kiếm nhà anh cực khổ như thế nào không? Biết anh ở Mỹ tho là em tới liền. Ai dè..., tới đây hỏi thăm thì lại hay tin anh đã lấy vợ. Em giận lắm nhưng em vẫn tới gặp anh, em chỉ muốn biết tại sao anh lại bỏ em như vậy. Mình đang quen nhau mà.

- Anh xin lỗi. Anh biết, em giận anh.

- Em đã từng giận anh nhưng bây giờ thì em không giận anh nữa. Có tới đây thì em mới biết, anh bị ép cưới, anh với vợ anh không có yêu thương nhau, cho nên em không để bụng chuyện anh có vợ.

Chuyện của anh với Liên, nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ giống Ngân, dù đúng hay sai, anh cũng không muốn giải thích nhiều về chuyện này, cái anh quan tâm là cô đã nói rằng cô không để bụng, điều đó khiến anh thấy nhẹ nhõm. Anh nắm tay cô cảm kích.

- Anh cảm ơn em đã hiểu cho anh. Em là cô gái đẹp, có học thức lại còn hiểu chuyện, ai mà cưới được em thì đúng là may mắn lắm.

Ngân nhìn anh lúng liếng.

- Anh... có muốn là người đó không?

Ngân vừa giúp anh bỏ một nỗi lo lại đem tới cho anh một nỗi sợ, câu hỏi của anh khiến Đạt nghe mà giật cả mình. Anh bỏ tay Ngân ra.

- Sao em có thể nói vậy?

Ngân chủ động nắm tay anh.

- Sao lại không thể khi hai đứa mình vẫn còn yêu nhau.

Đạt trở nên bối rối.

- Anh... đâu thể bỏ vợ để cưới em.

Ngân tiến gần thêm một bước. Gần đến mức, hai cơ thể sắp chạm vào nhau.

- Vậy thì khỏi bỏ. Đầu nhứt phải bỏ vợ thì em với anh mới đến được với nhau.

Đạt quay người để tránh đôi đẹp lạnh lạnh đầy tình ý.

- Anh càng không thể làm vậy, như vậy thì... thiệt thòi cho em lắm!

- Em không ngại thiệt thòi. Anh Đạt, anh không nhớ gì sao? Em đã thuộc về anh từ lâu rồi. Anh có từng nghĩ, lỡ như... sau đêm đó, em có con với anh thì sao?

Điều này, anh chưa từng nghĩ tới và bây giờ anh càng không muốn nghĩ tới. Anh buông Ngân ra rồi đứng lên mà đi ra xa mấy bước.

- Ngân, em đã nói là em không cần trách nhiệm ở anh rồi mà.

- Phải, em đã nói là em sẽ không đòi hỏi trách nhiệm gì ở anh, em tới đây cũng không phải bắt đền anh, em chỉ muốn nói là em vẫn chưa quên được anh thôi.

Anh tròn mắt nhìn cô. Anh biết rõ, đây là lời tỏ tình của một người con gái, dù cô nói là cô có lối sống phương Tây cởi mở, nhưng, để nói được những lời thì cô phải là một người can đảm với tình yêu. Tình yêu đó phải thực sự nồng nàn và mãnh liệt. Và tình yêu đó là dành cho anh.

Trái tim anh không kiềm được một chút vui sướng mà phút chốc bồi hồi. Khuôn mặt cô vẫn đẹp, là khuôn mặt mà ngày xưa anh đã thích. Bây giờ nhìn lại... hình như... anh cũng... thích.

Nhìn khuôn mặt đầy cảm động của anh, cô tiến tới ôm lấy anh.

- Anh đã nói với em là anh chỉ về dự đám cưới anh hai anh rồi anh sẽ qua để tính tiếp chuyện của hai đứa mình, anh nói em chờ anh, em tin tưởng nên đã chờ anh.

- Anh có nói vậy sao? – Đạt ngạc nhiên hỏi lại.

- Không lẽ em đặt chuyện được sao, em là con gái mà.

Đạt ngăn người nhìn Ngân rồi quay đi, anh cũng không nhớ nổi là anh có nói hay không. Có lẽ là có. Vì khi ấy, anh và Ngân đang quen nhau, hai người cũng rất vui, hình dáng xinh đẹp lẫn tính tình vui vẻ của cô đã cuốn hút anh. Thậm chí, có lúc anh nghĩ, nếu cả hai vẫn giữ tình cảm với nhau như thế thì có thể, anh sẽ cưới cô.

Lúc ấy, anh không hề ngờ tới việc, có người con gái khác chiếm trọn trái tim anh chỉ sau vài lần gặp gỡ. Rồi thành vợ thành chồng, anh lại yêu cô nhiều hơn.

Đêm chia tay trước khi anh lên tàu về nước, anh đã cùng Ngân đi chơi suốt đêm trên đất Pari hoa lệ, ngập tràn ánh sáng. Hai người cùng uống rượu, cùng nhảy với nhau. Theo điệu valse uyển chuyển, hai cơ thể gần nhau. Rồi trong men say, chuyện gì đến... đã đến. Sau khi tỉnh lại, chính Ngân đã nói là Đạt đừng bận tâm, cô là một người phụ nữ mới, cô cam tâm tình nguyện, cô sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm.

Anh trở về đây và vẫn nhớ tới Ngân trong những ngày đầu. Và rồi anh thấy Liên trong ngày hôm đó, giữa cánh đồng đầy gió, một bông sen, một khung trời bông gầy. Trái tim anh bắt đầu rung lên những nhịp đập lạ thường. Những ngày tháng mài miết đuổi theo trái tim Liên khiến hình ảnh của Ngân trong anh không còn nữa. Cho tới khi... Ngân ở đây, và Ngân đang nói yêu anh. Khuôn mặt vẫn xinh đẹp, vóc dáng vẫn quyến rũ, giọng nói vẫn ngọt ngào. Cô vuốt ve trái tim đầy kiêu hãnh trong anh, khiến anh cảm thấy mình mạnh mẽ và bản lĩnh. Cái cảm giác đặc trưng từ lâu rồi anh không còn theo đuổi.

Thấy anh trầm tư im lặng, Ngân lại ôm lấy anh mà kể lể.

Ngân bắt đầu khóc. Ngân đẹp nên khóc cũng đẹp, đẹp tới mức người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải xiêu lòng. Nước mắt của cô làm anh bối rối. Anh tự trách mình sao hôm ấy lại uống say, trách mình sao không kiềm chế, để khuôn mặt xinh đẹp kia phải buồn, và anh phải đeo mang gánh nặng. Nếu bây giờ Ngân nhất quyết bắt anh chịu trách nhiệm thì anh biết làm sao. Anh không muốn làm Ngân tổn thương, anh không muốn làm kẻ sở Khanh nhưng anh không thể nào bỏ vợ. Cách duy nhất bây giờ, là khuyên giải và an ủi cô thôi.

Anh nhẹ nhàng nói với cô.

- Ngân! Bây giờ em về đi, ngày mai anh sẽ nói chuyện với em cho thật rõ ràng, đây là nhà anh, để mọi người thấy thì không tiện.

Ngân nghe xong không những không rời đi mà càng dang tay ôm chặt lấy anh. Cô bạo dạn dựa vào ngực anh rồi kêu tên anh một cách nũng nịu. Đạt đưa tay đẩy cô ra, anh cúi đầu nhìn xuống, gương mặt trắng ngần vì có chút buồn bã mà long lanh xinh đẹp hơn, vì có chút dỗi hờn mà càng thêm quyến rũ.

Vòng tay mát rượi bao quanh khiến Đạt thờ dãi bất lực.

Cơ thể cô mềm mại đầy sức sống, bầu ngực căng tròn đang áp sát lưng anh. Anh cảm nhận rất rõ hơi thở cô phả vào người. Cô mang đến cho anh không chỉ có cơ thể ngọc ngà nóng bỏng, mà còn có cả trái tim cuồng nhiệt với tình yêu. Cơ thể này từng nằm dưới người anh loi là, lời nói ái tình từng ve vãn bên tai anh.

Cả người anh rạo rực.

Hai bàn tay anh bắt đầu nắm chặt để không bị mất đi kiểm soát. Răng cắn lấy môi, cổ kiềm hơi thở để lồng ngực không bị phập phồng. Nhưng dù có làm thế nào thì bản năng đàn ông trong anh đã ngóc dậy, cả về thể xác lẫn tinh thần đều bị Ngân làm cho xao động.

Đạt mơ màng nhắm mắt. Anh không tự chủ được mình mà nghĩ tới cái đêm cả hai cùng ân ái. Nóng bùng. Rên rỉ. Hoan lạc. Sự cuồng nhiệt ấy, Liên vẫn không thể bằng. Sức quyến rũ từ thân thể, Liên càng kém xa cô. Ngân có nhiều thứ khiến đàn ông khó lòng cưỡng lại.

Và thực tế, anh biết, Ngân vẫn luôn là khao khát của nhiều người. Anh không khát khao cô như họ nhưng anh không hề lãnh đạm. Thế nên anh với cô mới có lần ân ái.

Bây giờ, nếu anh muốn... chỉ cần anh xoay người... chắc chắn Ngân sẽ không phản kháng..., chỉ cần một cái ân nhẹ nhàng, Ngân sẽ ngã xuống giường sẵn sàng hiến dâng anh ngẫu nhiên. Chắc chắn... cô vẫn tuyệt vời...

Cơ thể phía sau càng lúc càng nóng. Anh thở một hơi mạnh, cố bước lên vài bước để thoát khỏi vòng tay của cô nhưng cô cũng nhanh chóng tiến tới mà tiếp tục ôm lấy anh.

Cả hai hướng mặt về phía cửa ở ban công, chỗ cửa phía ban công có hai tấm màn, do hai tấm màn được buông xuống nên anh không hề nhớ tới là ở đó cũng có một cánh vẫn còn mở.

Gió từ ngoài thổi tấm màn khẽ bay lên, thoáng táp áo thêu hoa phía sau động dậy làm ẩn hiện một bóng người. Đạt giật mình hốt hoảng, anh tỉnh táo trở lại, giống như người ta đang vùng trộm ái ân, đang lúc cuồng nhiệt nhất lại phát hiện mình bị bắt gặp, sự xấu hổ sẽ khiến mọi bản năng hứng tình phút chốc tan biến, thậm chí là nguội lạnh.

Nếu ai đó thấy anh đang ở chung với người phụ nữ khác và kể lại cho Liên nghe, chắc chắn cô sẽ giận. Rất giận. Đối với người như Liên, sự chung thủy là trên hết, là thiêng liêng tất yếu của một cuộc tình. Nếu chuyện này đến tai cô, nếu chuyện này được kể lại như một cuộc ngoại tình, một trò mèo mà truy hoang... thì có thể... cô sẽ không tha thứ, có thể... cô sẽ bỏ anh mà đi. Anh sẽ... mất cô vĩnh viễn.

Đạt thoát khỏi cơn mê. Anh đẩy mạnh Ngăn ra rồi chạy về phía cửa.

Trống ngực anh phút chốc như muốn rớt ra ngoài khi tay anh vịn bức màn. Liên đang đứng đó với khuôn mặt rưng rưng nước mắt. Đôi mắt to tròn nhìn anh trân trối mà chẳng nói lời nào.

Anh nhìn cô rồi nhìn Ngăn, lòng anh bồn chồn cố nhớ, anh đã nói những gì với Ngăn, có nói nhớ Ngăn, nói thương Ngăn, có đồng ý với Ngăn không... Hình như là không. Thật may vì anh đã từ chối, dù lời từ chối chẳng mấy mặn mòi, còn nghe chừng quyến luyến. Nhưng có từ chối, thì vẫn hơn. Đạt tự thấy lòng nhẹ hơn được một phần.

- Em đứng đây hồi nào?

Thật lâu mà cô vẫn im lặng. Anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé. Anh lo lắng nhìn rồi tiếp tục cảm tay cô. Tay cô toát ra hơi lạnh. Anh bồn chồn sờ khắp mặt rồi vuốt khắp người cô dò xét, sợ cô vì bị chấn động mà ngất xỉu.

- Em sao vậy? Nói gì đi em. Đừng làm anh sợ.

Sự lo lắng của anh càng khiến Liên muốn khóc nhiều hơn. Khóc cho anh biết, cô đang buồn đang giận.

Dù đã có một mối tình với Đồng, dù đã bao đêm cùng anh ân ái mặn nồng, dù không còn là cô gái ngây thơ chưa biết gì, nhưng với sự đơn thuần vốn có, bấy nhiêu kinh nghiệm của tình trường lẫn tình ái, chưa đủ để Liên trở thành người đàn bà sành sỏi. Cô chưa đủ tỉnh ý để hiểu tận tường bản năng của đàn ông một cách thuần thực, cũng như chưa có độ sắc bén để thấy bản năng đàn ông trong anh đã được khơi dậy trong chốc lát với Ngăn.

Cái ranh giới phản bội đã áp sát vào anh, cũng may, anh chưa bước qua ranh giới ấy. Điều đó khiến Liên không nhìn thấy cái ranh giới mong manh, cô chỉ thấy anh chưa phản bội.

Giọt nước mắt của Liên chưa mang niềm đau mãnh liệt của một người đàn bà bị phản bội. Nó mang nỗi ghen tuông, hờn giận êm êm của cô gái thấy người yêu bị ve vãn, thấy người yêu thân mật cùng cô gái khác.

Liên đứng đây từ rất lâu, từ khi anh mới bước vào phòng và cô đã nghe hết. Không cần hỏi cô cũng biết hai người là tình cũ. Chồng cô và cô gái đó, họ đã từng quen nhau, bây giờ họ lại tìm đến nhau. Từng câu họ nói là từng ngọn roi quất vào trái tim Liên, cô nghe lòng đau nhói, chân cô như bị chôn chặt, không biết nên đi hay ở.

Dù biết Đạt không phản bội nhưng sao cô vẫn không vui. Dù cô không hề ngạc nhiên khi biết anh đã từng có nhiều cô gái khác bên cạnh trước khi anh cưới cô nhưng khi cô trực tiếp chứng kiến như thế này, cô vẫn không giữ được cho mình sự bình thản. Cô không phải là kẻ vô duyên thích nghe chuyện riêng của người khác nhưng cô vẫn không thoát khỏi tâm trạng chung hết thấy đàn bà trên thế giới.

Cô không thích một người đàn ông thô bạo, càng không thích chồng mình là người thô bạo. Thế nhưng, khi nghe thấy cách anh nói nhẹ nhàng, thái độ anh mềm mỏng thì cô lại không vui. Ước gì, anh thô bạo xô cô ấy ra, thô bạo khước từ lời mời gọi ve vãn ấy. Phải chăng vì tình cũ mà anh không dứt khoát hơn với cô ấy? Liệu mối tình ấy đã chết chưa hay chỉ đang ngủ yên chờ cơ hội mà thức dậy? Anh từ chối người con gái đó vì yêu cô hay vì vị trí của người chồng không cho phép? Càng nghĩ Liên càng thấy buồn, sự phân vân ngờ vực giấu kín trong tim khiến cô buồn, cũng khiến cô im lặng.

Sự im lặng đó vô tình làm Đạt thêm sợ hãi.

Nhìn cô là anh đã hiểu, cô đã nghe hết. Anh lo lắng không biết cô đang nghĩ gì. Chắc chắn, cô sẽ nghĩ anh là gã đàn ông phóng túng đa tình, nhưng cô có nghĩ tới, gã đàn ông phóng túng đa tình ấy đã vi giọt nước mắt của cô mà lùi bước lại.

Từ ngày Ngăn về, Đạt luôn thấy thấp thòm, anh không hề muốn Liên biết được chuyện này nhưng chuyện đã như thế này thì anh quyết định nói thật với cô và cũng nói với Ngăn một lần cho rõ ràng. Anh quay đầu về phía Ngăn thì thấy Ngăn đang quay lưng như có ý muốn bỏ đi, anh vội chạy về phía Ngăn để giữ cô lại.

Liên thấy vậy liền bỏ chạy. Đạt bị bất ngờ nên không đuổi kịp cô, anh chạy tới cầu thang thì không thấy cô đâu nữa.

Trong lúc anh đang đi tìm cô thì Linh lại chạy tới báo là ở ngoài sở xe có chuyện. Anh lại phải ra đó ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Để được giận hờn cũng cần được cho

Đến khi trời tối một Đạt mới về phòng. Căn phòng tối om, chứng tỏ là Liên đã không về phòng. Anh xuống nhà để hỏi thêm lần nữa nhưng ai cũng nói là không thấy cô đâu. Anh phân vân không biết là cô đã đi khỏi hay đang trốn ở đâu đó trong nhà. Anh định chạy xe về nhà cô ở Gò Công để hỏi thăm nhưng chợt nghĩ, lỡ như cô không về đó thì sẽ khiến mọi chuyện thêm rắc rối. Anh đành trở lại phòng mà chờ đợi cô sẽ quay về khi người con giận.

Cả đêm qua Liên ở chỗ của Nhanh nhưng cô đã dặn Nhanh không được nói với ai. Đến gần sáng, Liên mới sực nhớ là phải thay quần áo nhưng vì anh đang ở trong phòng nên cô không về phòng mà mượn đồ Nhanh để mặc.

Đồ của Nhanh cũ đã đánh, khổ nỗi là không có bộ nào vừa với cô, kiếm một hồi mới có một bộ rộng thùng thình mà Nhanh đã xin được từ một bà đi nào đó và để dành cho tới bây giờ.

Đã lâu chưa qua bên căn nhà phụ để quét dọn nên hôm nay Liên qua đó, một là để dọn dẹp sẵn tiện tránh anh luôn. Vừa mới bước vào cửa thì cô đã nghe có tiếng gọi lanh lảnh.

- Cô kia, mau vô đây dọn phòng dùm tui.

Liên ngược nhìn người đang gọi mình thì kinh ngạc vì người đó không ai khác là Ngăn, trên người Ngăn còn mặc bộ bà ba màu xanh, trên nền vải lại có vài nụ bông màu đỏ nhìn rất quen. Cô cũng có một bộ như thế. Có thể nào là đồ của cô chăng. Vóc dáng cả hai gần như nhau, chỉ khác một điểm là Ngăn tròn trịa hơn chút.

Lòng Liên chùng xuống, vậy là anh đã giữ Ngân ở lại, còn lấy đồ của cô cho Ngân mặc. Không biết là anh muốn gì, muốn bỏ cô để quay lại với Ngân hay là muốn cưới Ngân làm vợ nhỏ. Cô không kiểm lòng được, nước mắt cứ vậy mà dâng lên khòe.

Ngân đứng đó chờ một hồi lâu mà Liên cứ im thinh không chịu nói, cũng không chịu làm theo lời cô bảo, cô bực rồi chỉ tay về phía phòng.

- Còn đứng đó làm gì? Sao chưa vô dọn phòng cho tui nữa?

Liên nhìn Ngân từ trên xuống dưới, bộ quần áo đó trên người cô thì vừa vặn một cách thoải mái nhưng vì Ngân có da có thịt hơn cô nên khi nó được mặc trên người Ngân thì trở nên vừa vặn một cách khít khao khiến cơ thể Ngân nhìn có phần đầy đặn và cuốn hút. Liên cắn nhẹ môi.

- Phòng của chị thì chị tự dọn, sao lại sai tui?

- Không sai cô thì sai ai? Mà sao cô hỗn quá vậy, nghe nói nhà này phép tắc lắm mà lại để kẻ ăn người ở nói chuyện với khách vậy đó sao?

Liên nghe xong thì trợn mắt, ngay sau đó cô nhìn lại mình, quần áo nâu sẫm cũ kĩ còn thêm quá khổ, so với Ngân hiện giờ thì cô đúng là luộm thuộm và nghèo hèn, nhìn cô giống người ở cũng phải thôi. Cô bỏ đi về phòng để mặc Ngân đứng đó.

Vừa đưa tay mở cửa tủ áo để lấy đồ thay thì nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng vào phòng mình, Liên cứ nghĩ là Đạt về phòng, cô đóng sập cửa tủ rồi quay người lại nhìn nhưng người đó không phải là anh mà là Ngân.

Lần này, Liên lên tiếng trước.

- Sao chị lại vô đây?

- Tui vô lấy đồ giùm chủ của cô, sẵn cô ở đây thì lấy giùm luôn cũng được.

- Chị muốn lấy gì?

- Thì cái máy hát kia kia.

Liên còn chưa kịp hiểu Ngân đang muốn gì thì Diệp chạy vào phòng vội về hôn hờ. Diệp chạy tới bên Ngân trước.

- Chị Ngân, em kiếm được đĩa hát rồi nè, mình đem máy xuống dưới đi chị. – Diệp nhìn về phía chiếc máy hát rồi tròn mắt với vẻ bất ngờ - Ủa, chị ba, sao chị ăn mặc ngộ vậy, nhìn ghê quá hã! A, sẵn chị ở đây thì chị cho em mượn cái máy luôn nghe, chị Ngân hứa là sẽ dạy em nhảy đầm đó. Chị muốn học không, để em nhờ chị Ngân dạy cho hai chị em mình luôn thể.

- Thôi khỏi, tui không thích nhảy đầm.

- Nhảy đầm hay vậy mà chị lại không thích, vậy chị lấy máy ra cho em mượn nghe, để em cầm mấy cái đĩa xuống dưới trước. Chị Ngân, có máy rồi thì chị dạy em liền đi.

Diệp nói xong thì hôn hờ chạy đi để lại Liên với Ngân đứng đó nhìn nhau ngỡ ngàng. Cả hai đứng đối diện nhau trong đối lập hoàn toàn, Liên thì nghèo nàn, cũ kĩ còn Ngân thì sang trọng trong bộ bà ba lụa mới tinh, tóc xoăn hiện đại, khuôn mặt lại được điểm với má hồng môi đỏ. Bên cạnh Ngân, Liên càng trở nên nhợt nhạt đáng thương. Biết hoàn cảnh của mình, Liên không khỏi ngượng ngùng mà tìm cách né tránh. Lại nhớ tới lời Diệp, cô bước tới cái máy đĩa ở góc tường rồi khom người để chuẩn bị đem xuống cho Diệp.

Còn Ngân thì đứng đàng xa mà nhìn Liên. Liên ốm hơn cô, cũng không trắng bằng cô. Xét cho cùng, cả hai đều sinh ra trong gia đình khá giả, đều có nước da trắng ngần, nhưng Liên vẫn là một cô gái của đồng ruộng thôn quê, của cái xứ Nam kỳ quanh năm mưa nắng, sánh sao được với cô, từ nhỏ đã được qua Pháp, sống ở cái nơi rực rỡ ánh đèn, ở cái nơi có cả bốn mùa xuân hạ thu đông khiến làn da con gái quanh năm không lo bất nắng. Dù Liên đang mặc quần áo tối tăm nên Ngân không thể nhận xét được kĩ càng nhưng có một điều cô dám chắc, đó là dù Liên trong bất kì hoàn cảnh nào cũng không thể bằng cô được. Nghĩ tới đây, Ngân khẽ mỉm cười với một chút tự đắc của người phụ nữ.

Đạt từ ngoài cửa chạy xộc vào rồi ôm chặt lấy Ngân từ phía sau. Giọng anh xuýt xoa mừng rỡ.

- Em đi đâu từ bữa qua tới giờ, có biết anh đi kiếm em dữ lắm không? Có gì thì từ từ nghe anh nói, sao lại bỏ đi?

Anh vừa nói vừa áp mặt vào cổ Ngân. Hành động của anh khiến cả hai người phụ nữ đều kinh ngạc. Mặt Liên đỏ lên, không biết vì xấu hổ hay vì giận. Còn Ngân thì dờ dẩn. Sau vài giây xao xuyến, Ngân nhận ra, anh đang ôm cô nhưng không phải nói với cô, dù không muốn, cô cũng cắt lời để ngăn anh lại.

- Anh Đạt.

Nghe tiếng gọi thì Đạt sững người. Không phải giọng nói của vợ anh. Anh vội đẩy người trong vòng tay mình ra mà nhìn sững sột.

- Ngân, sao... sao... em ở đây? – Anh nhìn xuống bộ quần áo mà cô đang mặc - Đồ này... là... của em hả?

Đạt định mở miệng nói thêm nhưng chợt nhớ trong phòng còn có một người nữa, và chắc chắn, người đó đã nhìn thấy cảnh anh ôm người phụ nữ khác không phải vợ mình. Rồi cả nhà sẽ biết chuyện này, Liên cũng sẽ biết.

Đạt quay đầu nhìn như một phản xạ của kẻ trót ăn trộm bị bắt quả tang, rồi anh tiếp tục giật mình thêm lần nữa, không phải ai khác mà chính là Liên đang đứng ngay đó nhìn anh với vẻ mặt vừa thảng thốt vừa đau lòng.

Một sự lầm lẫn vô cùng tai hại!

Chuyện hôm qua còn chưa kịp giải thích thì hôm nay lại thế này, ôm người phụ nữ khác trước mặt cô. Cũng tại anh quá nôn nóng. Mà không nôn nóng sao được! Anh đi kiếm cô khắp nhà từ hôm qua tới hôm nay mà vẫn không thấy cô đâu. Vừa nghe trong phòng có người là anh chạy về ngay cho kịp. Đang lo lắng khẩn trương thì anh chỉ có thể nhìn người qua màn áo. Dù trong phòng có tới hai người nhưng một người thì đang lom khom làm việc, quần áo thì giống như tui con Lê, nói thẳng ra là giống người ăn kẻ ở nên anh không để ý tới, còn một người đang đứng nhìn thì mặc bộ bà ba quen thuộc của vợ mình, anh không ôm người đang mặc bà ba đứng đó thì còn biết ôm ai. Ôm rồi mới biết là mình lầm và bây giờ thì hối hận, còn có cả lo lắng nữa.

Anh bối rối chạy tới chỗ Liên mà giải thích.

- Liên, anh tưởng Ngân là em cho nên anh mới..., em đừng nghĩ gì nghe em!

Liên thút thút trả lời.

- Tưởng gì mà tưởng! Nhìn khác nhau như vậy mà anh tưởng cho được. Anh cố tình thì có!

- Không phải,... tại em mặc đồ này... nhìn giống... nên anh mới nhận không ra, anh tưởng con Lê hay con Nhanh lên đây dọn dẹp.

- Phải rồi! Tại em xấu xí quá nên anh nhìn không ra, chứ không phải vì người ta đẹp hơn em nên anh mới không thèm nhìn em. Trong mắt anh không hề có em, mới thay có bộ đồ mà nhìn không ra.

- Không phải đâu em. Tại anh sốt ruột quá.

Liên phui tay anh rồi bước về phía ban công. Anh vội vàng đi theo để giữ tay cô lại, sau đó, anh ngoái đầu về phía Ngân, Ngân cũng đang đứng đó nhìn anh, ánh mắt đẹp không giấu sự ngỡ ngàng.

Mắt Ngân vẫn đẹp, đẹp một cách kêu sa và quyến rũ, mỗi cái nhìn đều mang ma lực xui khiến đàn ông mê mết, sẵn sàng van xin tình yêu. Chính phục được người sở hữu đôi mắt thì còn gì kêu hãnh cho bằng, anh đã từng kêu hãnh như thế. Nhìn đôi mắt đẹp ấy thoáng buồn, nỗi buồn mà chính anh là thủ phạm, anh biết mình có lỗi với Ngân, có nhiều việc đã xảy ra khiến anh thấy hối hận, cũng vì vậy mà những lời nói ngày hôm qua của Ngân đã khiến lòng anh xao động. Anh thực sự không muốn làm Ngân bị tổn thương. Nhưng, anh càng không muốn đôi mắt đắm thắm của vợ mình phải hoeo ngấn lệ. Từng giọt nước mắt từ khóe mi cô chảy xuống là một lần trái tim anh đau lên từng cơn quặn thắt. Anh không còn cách nào khác, cả trái tim và lý trí, anh chỉ có thể chọn một người.

Những lời nói ngọt ngào của Ngân vẫn còn bên tai anh, nó vô cùng hấp dẫn, nó là sự dụ dỗ khó cưỡng với bất cứ ai và với anh, cũng không ngoại lệ. Anh như bị cuốn vào cảm giác lâng lâng vui sướng, thứ cảm giác thỏa mãn của vị chúa tể được kẻ bên dưới quì mọp hiến dâng lên mọi thứ. Nhưng. Khi anh thấy Liên sau bức màn ngày hôm qua, trong khoảnh khắc cả ba cùng đối mặt thì anh đã biết, anh không cần những thứ mà Ngân tự nguyện mang đến cho anh nữa.

Khuôn mặt cuốn hút, thân thể nóng bỏng, ái tình hiển dâng mãnh liệt, ham muốn tột cùng, tất cả đều vì giọt nước mắt của cô mà tắt lịm. Ngay giây phút đó, anh biết trái tim anh chỉ dành cho một người và thể xác anh chỉ thuộc về người ấy.

Ở thời buổi này, sẽ chẳng ai cấm anh cưới thêm vợ nhỏ, với khả năng của anh thì cũng dư sức nuôi nhân tình, không phải Ngân thì cũng có thể là bất kì người khác. Nhưng, phải có thật sự yêu thương mới hiểu, thay vì mong muốn có được nhiều thể xác người ta chỉ khao khát chiếm trọn trái tim một người. Khao khát ấy khiến cảm xúc của bản thân không còn là của chính mình nữa, trái tim khao khát sẽ vui khi người mình thương mỉm miệng cười, làm cho người mình thương hạnh phúc cũng chính là mình được hạnh phúc.

Sẽ không có một phụ nữ nào trên đời thấy hạnh phúc khi chồng có thêm người khác. Anh muốn cô hạnh phúc, thật sự muốn cô hạnh phúc bằng trái tim chân thành không giả dối.

Anh kéo cô qua cửa để vào phòng để giải thích.

- Liên, em bình tĩnh nghe anh nói.

- Em không nghe! Chuyện của hai người, em không muốn nghe. Buông em ra!

Liên vịn cổ tay mình để thoát khỏi tay anh, cô không chịu đứng im cứ liên tục co chân bước tới. Đạt phải vòng tay ngang ôm eo để giữ cô lại. Cô thoát không được nên đưa chân ra đạp lên chân anh một cái, Đạt gượng tay ôm lấy bàn chân bị đau nhưng ngay sau đó, anh nhào tới ôm cô lại.

Hai tay cô vừa gỡ tay anh ra, chân cô thì liên tục muốn bước tới, cả người cô vịn vẹo trong tay anh. Còn anh thì vừa không muốn ôm chặt quá mà làm đau cô lại vừa muốn giữ lấy cô. Hai người cứ như vậy, người đòi đi, kẻ muốn giữ, cô nhào người ra thì anh chồm tới kéo vào. Nhưng vừa bị kéo vào thì cô lại đẩy anh ra. Chân của cả hai cứ liên tục bước mà chẳng đi chuyển được bao nhiêu. Thấy cô cứng đầu, anh vòng tay ôm ngang eo rồi cô lên khỏi mặt đất để cô khỏi bước tới.

Đạt vừa giữ Liên vừa muốn kẻ miệng mình tới tai cô để giải thích, còn cô thì Liên tục quay đầu để né tránh, hai chân đá xéo lung tung. Hai người không giống vợ chồng mà giống hai kẻ mới lớn vừa bước vào yêu với những say mê chồm nờ, mà hôn giận vu vơ, mà nũng nịu để được dỗ dành.

Hai người đã là vợ chồng nhưng nhìn giống như đang chơi trò con nít. Người ngoài nhìn vô muốn phát ngán mà hai người lại không biết chán.

Ngân đứng đó mà cô thấy mình bị bỏ quên, nhìn hai người kia đang giận hơn mà như âu yếm lẫn nhau, dường như cả hai đang là một thế giới hoàn toàn riêng biệt với thế giới còn là Ngân, là những ai có thể vô tình xuất hiện. Nhìn hai người giận hờn mà như quấn quít khiến cô vừa giận vừa buồn cười lại vừa thấy cô đơn.

Ngân không tự chủ mà nhớ về những ngày cô quen Đạt. Anh cũng từng chiều chuộng cô, chính sự chiều chuộng đó khiến cô nghĩ anh rất thích cô. Giờ có sự so sánh thực tế, Ngân mới biết, sự chiều chuộng của anh cũng chỉ là hành động lịch thiệp của đàn ông đối với đàn bà, của một chàng trai đa tình đối với một cô gái xinh đẹp, nói theo ngôn ngữ phương tây, đó là ga lăng, hoặc ra..., chỉ hơn ga lăng một chút... chứ không hẳn là yêu.

Cũng có đôi lần cô hôn giận nhưng anh chỉ dỗ dành cô một cách qua loa, mà sự dỗ dành của anh không hoàn toàn mềm mỏng, dịu dàng như thế này. Nói là dỗ dành nhưng nó vẫn còn mang một chút cứng rắn của sự thị uy. Nếu anh đã mở lời một lần mà cô vẫn còn giận thì ngay sau đó người chủ động làm lành sẽ phải là cô. Hơn nữa, cô nghĩ, giận hờn kiểu như vậy thì đúng là ấu trĩ. Thế nên, cô chưa bao giờ giận hờn anh như thế.

Ngân tự mình ảo não, cô không muốn ở lại đây thêm nữa nhưng lại khó rời đi. Lặng lẽ rời đi, vậy thì mất mặt, còn ở lại thì cứ như người vô hình, điều đó cũng không sung sướng hơn.

Bên kia, Đạt vẫn cố gắng giải thích với Liên bằng sự nhẫn nại mà Ngân chưa từng thấy ở anh, bằng sự nhỏ nhẹ, đến bây giờ, nếu không tận mắt chứng kiến, cô cũng không thể nào nghĩ tới.

- Thôi mà, bỏ tay ra khỏi tai rồi nghe anh nói.

- Em đã nhìn thấy rồi thì anh còn nói gì nữa.

- Ừ thì em đã thấy nhưng cái gì cũng có căn nguyên của nó, em phải nghe anh giải thích đôi lời rồi hãy giận anh cũng được.

Hình ảnh của Liên như thế này chính là hình ảnh mà Ngân đã từng khinh bỉ và chính Đạt cũng từng nói, anh không thích kiểu con gái như vậy, thật ấu trĩ và lỗ thời. Con gái tân thời là phải hiện đại văn minh, phải kêu sa mạnh mẽ, phải biết sống cho mình.

Ngân thầm trách Đạt, sao anh lại nói mà không giữ lời. Anh bảo anh ghét con gái hay giận mà anh lại kiên nhẫn dỗ dành, anh nói anh không thích sự yếu đuối mà anh lại nhẹ nhàng như ỉ oỉ năn nỉ. Trách anh để rồi Ngân nhận ra, thực chất cô không phải là kiểu phụ nữ tân thời hay mạnh mẽ gì hết, đơn giản vì anh chưa bao giờ cho cô cơ hội được giận hờn thế thôi.

Dù đang khó nhọc giữ Liên, anh vẫn cố quay đầu nói với Ngân, anh nói thật lớn để cả Ngân và Liên đều có thể nghe thấy rõ ràng.

- Ngân, anh xin lỗi, anh không muốn làm lỡ dở đời em nhưng bây giờ anh có vợ rồi, và thiệt lòng, anh rất thương cô ấy. Anh sẽ không bao giờ xa cô ấy và một khi còn cô ấy trong cuộc đời thì anh không cần ai nữa hết. Mong em hiểu cho anh, chuyện của tội mình..., anh chỉ có thể xin lỗi em. Quá khứ đã qua, em hãy coi chúng là kỉ niệm đẹp. Xin em hiểu cho anh.

Lời anh nói khiến Ngân thấy thất vọng, còn Liên thì bất ngờ. Liên thôi không giãy dụa, cô đứng để im lắng nghe.

Anh đã nói chuyện dứt khoát thì cô Ngân còn ở lại làm gì. Ngày hôm qua, khi thấy anh xúc động với những gì cô nói, cô đã cho rằng, tình cảm của cô với anh vẫn chưa hoàn toàn tàn lụi. Thế nên khi Diệp giữ cô ở lại, cô đã không từ chối. Vì quần áo của cô bị dơ nên Diệp mới lấy đồ cho cô mặc, cô không hề nghĩ, đó lại là quần áo của vợ anh. Diệp đòi cô dạy nhảy, cả hai mới lên đây để lấy máy đĩa. Nếu biết phải rơi vào hoàn cảnh như thế này, cô thà không tới Mỹ Tho, chớ đừng nói tới chuyện ở lại nhà anh.

Ngân đi rồi, Liên vẫn không thay đổi thái độ, cô tiếp tục vùng vẫy khiến anh phải phải chặt vật để ôm lại.

- Nè, anh đã nói rõ ràng như vậy, mà hôm qua, em cũng nghe được hết tron, vẫn còn giận anh là sao? Anh không còn tình ý gì với Ngân hết, thiệt mà!

- Hôm qua, là tại anh đã biết em đang đứng ở ngoài đó nên anh mới giả bộ nói vậy để gạt em, anh muốn để em nghe những điều chị Ngân nói.

Đạt lập tức nghiêng đầu nói lớn để mình không bị oan.

- Làm gì có! Lúc đó anh không biết là em đứng ở ngoài, anh mà biết thì anh đã bịt miệng Ngân lại, không cho cô ấy nói một lời nào. Tin anh đi, những lời anh đã nói điều là thiệt lòng hết thảy.

- Vậy sao hồi nãy còn ôm người ta?

- Anh đã nói rồi đó, tại anh nhìn lầm.

Liên không nói, có nhiều điều muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Ba mặt một lời, anh đã nói rõ ràng tới vậy, cô còn có gì để giận nhưng để yên ảm liên thì cô thấy không cam.

Cô đi lại giường ôm gối mà ngồi ừ rừ. Đạt tới ngồi kế bên cô, chiếc gối đồ thắm trong tay cô khiến anh chú ý tới điều khác lạ. Anh nhận ra sự thay đổi của chiếc giường, trên tấm niệm là chiếc chiếu loan phượng, phía đầu giường có một chiếc gối tuyên ương, chiếc còn lại đang nằm trong tay cô, dù không có hoa trái thắm, không có đèn cây loan phụng lập lòe nhưng có cặp gối thêu trên chiếu đỏ, đây đích thị là loan phòng. Bất giác, anh ngân dài hai tiếng "a ha" đầy vui sướng, vậy mà hôm qua tới giờ, anh lại không để ý.

Giật lấy chiếc gối từ tay cô, anh đặt lại ngay ngắn ở đầu giường cho chúng có đôi có cặp, sau đó, anh nắm lấy tay cô mà bùi ngùi xúc động.

- Em giận anh cũng phải, em cất công chuẩn bị loan phòng mà anh lại để em thấy cảnh như vậy, anh xin lỗi. Liên à, Ngân chỉ là quá khứ, ai mà không có quá khứ, phải không em. Quan trọng là hiện thời, phải không em?

- Đúng, quan trọng là hiện thời, nhưng em lại không chắc về hiện thời.

- Sao lại không? Chỉ cần em chịu nắm lấy thì sẽ có chắc trong tay.

Nắm chắc trong tay, những thứ hiện hữu bằng hình khối mà con người có thể cảm nhận bằng da thịt còn chưa thể nào nắm chắc được, huống gì những thứ thuộc về cảm xúc, vô hình, để biết mình có được nó hay không đã là chuyện khó, nói gì đến việc nắm chắc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Yêu anh mất rồi

Từ khi bước chân về làm vợ anh, đây là lần đầu tiên cô đối mặt với chuyện như thế này. Trái tim cô như có muôn vạn ngọn sóng, chúng cứ nhấp nhô khiến tim cô phập phồng lo lắng, đồng thời, lại có những ngọn lửa nhỏ li ti khiến lòng cô muốn chỉ muốn nóng giận mà thôi. Cô là vợ anh, anh thuộc về cô, thế nhưng người con gái kia lại là người tới trước, người ta còn rất đẹp, đẹp hơn cô nhiều. Dầu cô tự biết, đó chỉ là quá khứ nhưng cô vẫn không kiểm được lòng mình. Đến bây giờ, Liên mới biết, thì ra mình cũng là một người ích kỉ.

Dù biết là mình không đúng nhưng trong lòng cô bây giờ đang rất tò mò, cô muốn biết anh và người ấy đã quen nhau khi nào, quen trong bao lâu, anh thích người ấy ở điểm nào... Trăm ngàn câu hỏi mà chính bản thân cô cũng biết là nó ích kỉ, nó nhỏ nhen, nó vụn vặt, nó không đầu, nhưng cô lại không thể nào ngăn được, chúng như hàng vạn sợi dây leo chằng chịt rồi mù hỗn độn bao trùm lấy tim cô.

Liên liếc nhẹ anh một cái, cô thầm trách sao anh lại im lặng, sao anh không nói gì thêm để xoa dịu lòng cô. Nếu cứ như thế này mà cho qua thì cô không thỏa lòng.

Sau cùng, cô cũng ngập ngừng lên tiếng hỏi. Cô cố che giấu cảm xúc có phần buồn bực mà hỏi anh bằng một giọng dịu dàng, nhưng trong câu câu hỏi, người ta vẫn nghe có sắc màu ganh tị.

- Nghe chị ấy nói thì..., hồi đó, anh với chị ấy... thích nhau lắm. À không, ý em là, anh... thích chị Ngân lắm phải không?

Nghe cô hỏi xong thì Đạt muốn nín thở. Chỉ cái sự "thích" thôi mà cô phải sửa cách nói tới hai lần. Đối với Đạt mà nói, chuyện anh thích Ngân, Ngân thích anh hay cả hai cùng thích nhau, ai trước ai sau chẳng có gì khác biệt. Nhưng khi những lời đó được đặt vào suy nghĩ của cô thì nó trở thành hai chuyện khác biệt hoàn toàn. Thế nên, phải ngưng vài giây, Đạt mới lí nhí trả lời.

- Ờ... hồi trước... có... thích một chút.

Tuy Đạt có ý muốn né tránh nhưng cô không chịu thôi. Anh vừa nói xong là cô gấp gấp hỏi lại.

- Một chút là cỡ nào?

Đạt dăm chiêu suy nghĩ rồi mới trả lời.

- Ờ thì..., một chút là... là... không nhiều lắm!

- Không nhiều lắm? Là bao nhiêu?

Thật khó mà trả lời sao cho đúng! Cảm xúc thì có ai đo, cân, đếm bao giờ, Đạt cố gắng tìm từ để ước lượng. Tìm mãi không ra nên anh tự hỏi, tại sao người ta đo được nước, đo được đất, cân được cả đá mà lại không có một đơn vị nào xác định để đo lường cảm xúc của trái tim, để anh không phải nói dông dài, để anh chỉ cần nói một lần cho cô biết sức nặng của cô trong trái tim anh và tình cảm của anh dành cho Ngân trước đây so với cô không là gì cả.

Đạt đành trả lời bằng quơ.

- Tụi anh từng thích nhau, rồi hay hẹn nhau sau đó...

Không kịp để cho anh nói hết câu, cô đã xen vào.

- Vậy là người yêu, bỏ bịch rồi còn gì nữa?

- Ờ..., có thể nói là vậy. Khi đó, tụi anh mãi miết chạy theo tư tưởng mới, và nghĩ rằng cả hai cũng cần có một lối sống mới, tự do và phóng khoáng, không bị ràng buộc bởi bất cứ một nguyên tắc, một lễ thói nào. Ở đó, tụi anh tự do gặp gỡ, đi chơi, ăn uống, tiệc tùng, lễ hội, cặp kè bên nhau mà không sợ bị dòm ngó hay soi mói, không sợ bị bắt cứ điều tiếng gì. Tụi anh không nghĩ ngợi gì nhiều về tương lai, thấy thích thì tìm đến với nhau. Anh gặp Ngân trong một cuộc tụ tập của nhóm bạn chung trường, vì thấy hợp nhau nên tụi anh hay nói chuyện...

- Chỉ nói chuyện thôi sao?

- Nói chuyện xong thì... đi ăn.

- Còn gì nữa? Em biết là không có bao nhiêu đó thôi đâu! Anh nói đi. Còn gì nữa?

- Tụi anh hay rủ nhau đi dạo.

- Ai rủ trước, anh hay chị Ngân?

- Thì..., mà... ai rủ mà không được, như nhau hết thôi.

- Anh là đàn ông, chắc là anh rủ trước rồi! Chớ hông lẽ, chị Ngân là con gái lại đi rủ anh trước sao?

- Ờ...

- Vậy hai người có nắm tay không?

Câu hỏi buồn thật dễ nhưng câu trả lời thì đáp không dễ chút nào. Đạt tiếp tục ngập ngừng. Anh trả lời bằng hơi thở nhẹ... vô... cùng.

- ... C...ó...

- Ai nắm tay ai?

- Anh... hông nhớ...

- Còn gì nữa, hông lẽ... chỉ có nắm tay, còn ôm..., còn... hun nữa, phải không, anh nói đi, còn gì nữa?

Đạt chau mày rồi chắc lưỡi. Rõ ràng là cô đã biết quan hệ của anh với Ngân, nó không đơn giản như mối tình chớm nở của học trò, cũng không hoàn toàn trong sáng như những đôi lứa mới biết nắm tay cùng nhau đi dạo; anh và Ngân đã đã có lần... đi quá giới hạn của nam nữ thường tình, thì những việc nam nữ thường tình, dĩ nhiên là phải có nhưng cô cứ hỏi anh. Trả lời "không" thì là nói dối, còn nói "có" thì khác gì làm đau cả hai.

Thấy anh không chịu nói, Liên lại thúc giục.

- Sao anh không trả lời? Còn gì nữa?

- Còn..., ờ... thì.....Liên à! - Đạt không thể nói thêm được, anh khó nhọc gọi khẽ tên cô thay cho lời năn nỉ rằng cô đừng hỏi anh thêm nữa.

Liên không còn giấu được cảm xúc, cô nhੌm người lên để ngồi xa anh một tí rồi giận dỗi quay đi.

- Vậy là, hai người có nhiều kỉ niệm với nhau lắm, vậy nên chị ấy mới không ngại đường xa mà trở về đây kiếm anh. Chắc là anh vui mừng và cảm động lắm.

Ngay lập tức, anh xích lại gần cô, giọng của anh thật nhỏ nhưng được ngân dài mang đầy tình cảm.

- Không có.

- Ai mà tin! Chị ấy nói rõ ràng, chị ấy có thể không cần danh phận gì hết. Chỉ còn nói, nếu anh chịu bỏ vợ, chị ấy sẽ tới với anh ngay.

- Ngân đã nói vậy. Nhưng đó là lời của cô, từ đầu chí cuối toàn là ý của cô, còn anh thì, anh có ưng thuận đâu.

- Không ưng thuận hay chưa ưng thuận?

- Là không ưng, em nghe hết rồi mà còn bày đặt hỏi khó anh chứ?

Liên nhìn anh mang theo một tia lửa giận mòng manh, tay cô nắm lấy vạt áo bà ba của mình rồi xoay vịn. Mặt cô bắt đầu ngân ngấn nước mắt.

- Em bày đặt hỏi nào! Tại vì em nghĩ, dù gì, chị ấy đã trao anh cuộc đời của người con gái còn em thì... Không lẽ, anh chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ có bốn phận với chị ấy hay sao? Anh có biết, điều đó là rất quan trọng với người con gái hay không? Anh có biết, đối với con gái xứ mình thì trinh tiết có khác cho là sanh mạng? Người ta có thể tìm tới cái chết nếu bị mất đi.

Đạt không biết chính xác cô muốn nói gì, cô đang nói về Ngân hay đang nói về bản thân mình nhưng anh không dám hỏi lại vì sợ vô tình mà chạm vào vết thương cũ. Anh mơ hồ suy nghĩ, có khi nào, qua chuyện này, cô nghĩ anh là người vô trách nhiệm, thiếu bốn phận, là người không đáng tin hay không.

- Anh cũng từng nghĩ, nếu như khi anh quay trở lại Pháp, có thể anh sẽ đề nghị chuyển cưới Ngân, anh đâu phải là loại người vô trách nhiệm, sở Khanh, càng không phải là ông bướm là lời trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đạt vừa nói xong thì Liên lập tức la lớn.

- Vậy thì tại sao anh không trở lại mà làm tròn bổn phận với với chị ấy đi, chị ấy đang chờ anh đó, chị ấy nói rõ vậy rồi thì anh còn ngần ngại gì nữa chứ.

Đạt bất ngờ với lời giận dữ. Anh chợt hiểu rồi nhìn cô mà nói rành rọt.

- Tại em chờ tại ai?

Liên nhìn anh với vẻ bất bình.

- Tại sao lại tại em? Em đâu có ép anh, đâu có cản anh, anh muốn đi thì cứ đi.

Liên hờn giận nên đưa tay đẩy anh ra, anh không những không lùi bước mà còn nắm chặt lấy tay cô, anh nhìn thật sâu vào đôi mắt còn long lanh ngấn lệ.

- Liên, từ cái ngày em bước vào đời anh, thì anh đã không còn nhìn thấy ai nữa rồi. Và... khi em chấp nhận cho anh bước vào đời, em thì anh chỉ biết có em thôi. Bao dự định, bao kế hoạch đều bị đảo lộn. Khi em cùng anh đi dạo trong hoàng hôn thì anh đã không còn hứng thú để ngắm bình minh, anh chỉ muốn hoàng hôn kéo dài vô tận. Nhìn những cánh chim bay trong ánh chiều rắng đỏ, anh nhớ mình đã từng ao ước được tự do như những cánh chim trời. Nhưng anh phát hiện, cánh chim nào rồi cũng có ngày mỏi cánh, chúng vẫn bay nhưng không phải bay về nơi vô định, chúng bay đi tìm cây cỏ để xây dựng tổ ấm cho riêng mình. Một chú chim thông minh sẽ chăm chỉ góp nhặt từng ngày để tổ của nó được chắc chắn mà vững vàng trong dòng bão. Buổi sáng, chú chim bay tìm mồi, chiều tối thì về tổ. Anh cũng vậy, sáng đi làm, chiều thì về nhà. Và, nhà của anh chính là em.

Cô là "nhà" của anh. Một câu trả lời ngoài sức tưởng tượng, nó rất thực mà cũng khá mơ hồ.

Cô hỏi anh một câu mà anh trả lời tới một tràng. Anh khiến cô choáng ngợp nên trong phút chốc, cô chưa hiểu tận tường câu nói. Dù vậy, cô có thể tự mình mừng rỡ, có cái gì đó thật đơn sơ mà ấp áp, bình dị mà thiêng liêng.

Thấy cô ngần ngại, Đạt cúi đầu xuống thấp để tìm mồi cô mà xoa dịu. Nhưng cô thấy mồi anh thì bưng tỉnh. Rõ ràng là anh muốn dùng lời bóng gió để làm cô xao lãng, để cô không hỏi thêm, để anh dễ dàng trốn tránh. Cô dùng hai tay áp lên xương hàm để giữ chặt đầu anh, mắt cô nhìn thẳng vào khuôn mặt to lớn.

- Anh nói anh gặp em thì quên chị Ngân. Vậy... mai mốt anh gặp người nào đó nữa thì quên em luôn, chứ gì?

Đầu Đạt lắc nhẹ trong tay cô.

- Không bao giờ!

Liên hếch cằm lên hỏi.

- Làm sao anh dám chắc chắn? Khi mới hôm qua thôi, rõ ràng anh cũng còn lưu luyến chị ấy, anh còn...

Đạt tròn mắt nhìn cô mà trả lời quyết đoán.

- Dám chứ sao không! – Sau đó, giọng anh nhẹ lại - Anh thừa nhận, ngày hôm qua, sau khi nghe Ngân tỏ tình, anh cũng có... một chút lằng lằng vui sướng. – Nói tới đây thì mồi cô mở lớn để bắt đầu phản kháng, anh lập tức cúi xuống thấp ngậm lấy mồi cô. Đợi cô im lìm, anh ngừng lại rồi tư lự, đôi bàn tay anh áp nhẹ lên tay cô - Nhưng khi thấy giọt nước mắt của em rơi xuống, anh vừa sợ vừa đau lòng. Sợ em xa anh, đau lòng vì em buồn khổ. Đó cũng là lúc anh nhận ra, trái tim đa tình dù có trăm ngàn ngăn phóng túng, thì cũng chỉ đủ để chứa một bóng hình duy nhất. Cũng như... trong cuộc đời này, anh chỉ đủ sức yêu thương sâu đậm một người. Yêu say đắm. Yêu si mê. Yêu cuồng dại. Hãy tin anh, khi có em rồi thì anh không còn cần ai nữa. Có những mối tình thoáng qua như cơn gió cũng có mối tình nồng nàn như hơi thở. Ngân chỉ là cơn gió, em mới là hơi thở... Cần bao nhiêu cơn gió để đổi về một hơi thở. Em là sự sống của trái tim anh.

Cô lại bị anh giăng bẫy, cô cũng chỉ hỏi có một câu, anh lại trả lời một tràng. Lần này thì cô hiểu anh nói gì. Từng lời từng lời không phải đường mà tim cô bị ướp mật. Kẽ đi làm khó lại bị người ta làm khó lại. Cô không cách nào cứng rắn mà đối kháng với anh nữa. Cô đành nói vu vu.

- Toàn là lời ngon ngọt, là con gái, ai không thích những lời này. Hồi đó, anh cũng nói những lời này để dụ dỗ người ta chứ gì?

- Chưa bao giờ. Nói cho em biết, anh thì dư sức dụ dỗ người khác nhưng anh chưa dụ dỗ một ai, em là người duy nhất mà anh muốn dụ dỗ, còn lại thì toàn là họ dụ dỗ anh thôi.

- Hừ, không biết mắc cỡ! Anh không dụ dỗ người ta thì thôi, ai mà dụ dỗ được anh.

- Đúng rồi! Họ mà dụ dỗ được thì làm gì anh còn có thể ở đây để dụ dỗ em chứ? Nè, không phải ai anh cũng dụ đâu nha, chỉ dụ một mình em thôi đó.

- Anh này, nói thì hay lắm, ai biết được anh thật giả thế nào, người ta nói mật ngọt chết ruồi, những lời đường mật ngọt ngào thường là những lời giả dối, đàn ông mấy anh chỉ nói cho sướng miệng chứ có thiệt lòng chi đâu.

- Nói câu này là anh giận. Đâu phải lời nói ngọt thì luôn giả dối. Lời khen, lời yêu, lời thương, lời nhớ... lúc nào chẳng ngọt. Nói vậy thì, trên đời, ai dám khen, yêu, thương, nhớ nhau nữa. Với lại anh đâu chỉ nói, anh còn làm nữa mà. Hờ..., anh làm cho em bao nhiêu chuyện mà em lại nói vậy. Đã vậy thì anh sẽ kể cho em nghe, để em nghĩ lại coi, có phải anh chỉ toàn nói để gạt em không. Em có biết tại sao anh trồng cây bông giấy ngay trước cửa phòng mình không?

- Thì em nghe nói là anh trồng nó để lấy gai lê ốc ăn. Mà... anh thích ăn ốc lắm hả? Từ bữa về đây tới giờ, em thấy mấy khi anh ăn đâu? Anh thích ăn loại nào?

- Trời đất! Em tin thiệt đó hả? Lúc anh hai với anh Sừu hỏi anh, đúng là anh có nói như vậy cho qua chuyện. Nhưng anh hai, kể cả người thiệt thà như anh Sừu và những người khác đều biết là anh nói chơi cho vui, dù họ không biết lí do thật sự là gì, không ngờ... em lại tin. Vậy là, em không nhớ gì hết rồi?

- Nhớ gì? Em với anh thì có gì đâu... mà nhớ chứ!

Tuy Liên nói vậy nhưng không phải là cô hoàn toàn không nhớ. Qua câu từ, ý tứ của anh, cô cũng lờ mờ nghĩ tới. Chỉ có điều..., những chuyện thế này, nếu đàn ông chưa thú nhận thì là đàn bà con gái, ai lại có thể mạnh dạn nói ra, lẽ như không đúng hay người ta có tính phủ nhận thì có phải là tự chuốc cho mình xấu hổ, cô cứ giả vờ như không là tốt nhất.

Nghĩ là Liên thật sự không nhớ gì, Đạt thở dài chán nản.

- Đúng là em không hề để ý tới anh gì hết mà. Em còn nhớ lần đầu anh theo anh hai tới nhà em không? Hôm đó, trời nổi gió lớn, em chạy vòng qua hông nhà, những cánh bông giấy bay bay rồi rụng xuống người em, anh như thấy bức tranh với một cơn mưa hồng chạm đến những cánh sen tươi. Sau bữa đó, không hiểu tại sao, anh hay nhớ tới em, mỗi lần như vậy anh lại thấy vui không thể tả, cứ ngồi cười một mình như một gã điên. Trước tới giờ, anh không thấy bông giấy có gì đáng để nhìn nhưng sau bữa đó, anh lại thích nên mới bung về trồng ở đây. Khi anh biết được chuyện Bửu định tới nhà em dạo ngó, anh thấy bức bối trong lòng dữ lắm. Nói chuyện này ra thì thấy có lỗi nhưng thực sự, cái chuyện chị Huệ bỏ đi lại là cơ hội cho anh, hai nhà cứ nặng nề không chịu bỏ đám cưới, họ còn định ghép em cho anh hai, lúc đó anh thấy sợ lắm, chẳng thả, em cưới Bửu, anh khó chịu có một, còn như em thành chị dâu anh thì anh khó chịu gấp trăm, à không, gấp vạn lần luôn. Nhiều lúc anh nghĩ, lỡ như, bữa ấy, anh hai đồng ý thì chắc anh sẽ bắt cóc ảnh để trong ngày cưới không còn chú rể, biết đâu, cha má sẽ ép anh làm chú rể luôn cũng nên.

- Trời! Anh dám nghĩ vậy đó hả? Cũng may là từ trước tới giờ anh Thành đã quen với việc coi em như em nên anh ấy không chịu, chứ không thì... Đôi khi em nghĩ, nếu chuyện thông gia bị đổ bể thật sự thì không biết hai gia đình sẽ như thế nào, nhà anh chắc hẳn là giận nhà em nhiều lắm, có lẽ, bây giờ, anh cũng ghét em lắm không chừng.

- Ghét em? Trước khi gặp em thì anh không biết như thế nào. Còn, khi đã gặp em rồi thì anh nghĩ, dù mối quan hệ của hai nhà có thế nào đi chăng nữa, anh cũng không thể ghét em đâu. Anh biết trong em có nhiều suy nghĩ không hay, bởi có nhiều lời ra vô không lấy gì là tốt đẹp, nhưng bây giờ, anh khẳng định với em một điều, một điều cực kỳ quan trọng, em chuẩn bị tinh thần để nghe anh tuyên bố: Anh, Nguyễn Bửu Quân Đạt, chấp nhận cưới em, Võ Huỳnh Như Liên, làm vợ không vì bất cứ lý do nào khác ngoại trừ tình yêu, đó là điều mà em có thể yên tâm, anh chỉ cưới vì yêu, không yêu không cưới. Người ngoài nhìn vô cứ nghĩ là anh bị ép phải cưới em nhưng anh cũng không hơi đâu mà giải thích, chuyện anh làm thì anh biết, tình cảm của anh thì anh là người rõ nhất. Cho nên, em làm ơn bớt nghĩ vẩn vơ có được không?

- Cái gì mà vẩn vơ! Chuyện trước đây thì có thể không nói, nhưng chuyện bây giờ thì sao, người yêu cũ của anh tới nhà, còn dám lên tận phòng kiếm anh, chứng tỏ ngày xưa hai người vô cùng thân thiết, vậy mà anh biểu em đừng suy nghĩ, ai là vợ mà không suy nghĩ.

- Em cũng nghe rõ là anh không còn tình ý gì với Ngân nữa rồi mà.

- Đó là trước mặt em thôi, sau lưng ai mà biết được, người ta hay nói tình cũ không rứt cũng tới đó thôi.

- Câu đó chỉ để dành cho những ông chồng đa tình mà chưa yêu vợ, còn anh thì đem cả trái tim mà đặt hết ở đây rồi thì dù cho có bao nhiêu tình cũ cũng chỉ là con số không. – Nói tới đây, anh lại bùi ngùi - Liên, em có giống anh không, liệu em có vì anh mà gạt bỏ hết những người trong quá khứ?

Câu hỏi bỏ lửng phía sau là điều Đạt luôn canh cánh.

Cô chỉ im lặng.

Anh cũng hiểu, không thể bắt cô trả lời vì xuất phát điểm của hai người là khác nhau, anh vì yêu mà cưới đúng như lời anh thú nhận, còn cô vì phải cưới mà cưới mà thôi, huống chi cảm xúc đầu đời của hai người cũng không giống nhau, cho nên sự lưu luyến với người trong quá khứ đối với cả hai là bình thường.

Chính bản thân Liên cũng không biết trả lời sao cho đúng, câu hỏi vô tình gọi cho cô về kí ức xa xôi. Thật lòng, cô cũng muốn xác nhận một cách nhanh chóng cho anh vui lòng nhưng cô không thể. Cô sợ, đó có thể là lừa dối vì chính bản thân cô bây giờ còn quá nhiều cảm xúc đan xen, chưa thật rõ ràng. Hơn nữa, như thế thì lại là có lỗi với Đông, Đông là người vô tội trong cuộc đời lẫn trong tình yêu, anh phải chịu quá nhiều bất công rồi, cô không hề muốn anh phải chịu thêm thiệt thòi.

Thấy cô im lặng hồi lâu như nhiều suy nghĩ, anh vội quay về chủ đề cũ.

- À quên, em muốn anh kể những chuyện anh đã làm cho em nghe mà, để anh kể tiếp, để em không ngờ oan là anh gạt em nữa. Đêm tân hôn anh đã thức chờ em rất lâu mà em đâu có biết, buồn ngủ cũng không dám ngủ, em có biết là anh ít khi nào phải chờ đợi người khác hay không, mà anh lại phải chờ em không biết bao nhiêu lần. Biết em thích hoàng hôn là chiều về anh tranh thủ đi dạo với em, còn nữa, em còn nhớ cái lần kia không, anh đã đứt thuốc rồi đứt đường cho em, thuốc đắng muốn chết, à, trước đó, anh đã ẵm em rồi hun em, anh đã..., anh còn...

Đạt càng kể càng hăng, khổ nỗi, chuyện lớn bằng trời anh không kể, chuyện nhỏ như hột đậu thì anh lòi ra kể hết, kể tới những chuyện mà cô không thể ngờ tới được, cô xấu hổ xua tay để ngăn anh lại.

- Trời ơi, mấy cái chuyện này mà anh cũng kể nữa hả?

- Kể hết, anh kể hết luôn một lượt cho em khỏi thắc mắc rồi nghỉ ngơi anh nữa, anh đã bế em trên tay như thế này, nhìn vậy thôi chứ em đâu có nhẹ, anh còn...

- Thôi thôi, em xin anh, đừng kể nữa mà, đừng kể nữa, anh kì quá đi.

Liên chịu không được, cô dậm chân rồi nhón lên đưa tay bịt miệng anh lại. Anh kéo tay cô ra rồi đứng cười thoải mái. Cô đỏ mặt bước ra khỏi phòng. Ánh mắt anh vô tình nhìn về chiếc giường cùng sự thay đổi của nó, chiếu loan phượng, gối uyên ương, tất cả đều có màu đỏ thắm, một cảm xúc nồng nàn được khơi dậy. Anh đứng lên đi nhanh theo sau cô, kéo tay cô lại.

- Nè, em định đi đâu, đêm đầu tiên em đã để anh phải chịu cảnh chần đon gối chiếc, bây giờ em để anh một mình nhìn ngắm chúng rồi đem cất nữa sao, vậy thì trải ra để làm chi? Em không thấy thương cho anh thì cũng phải thấy tội cho chúng chứ.

- Em cũng thấy có lỗi về chuyện đó nên mới trải chúng ra. Em đâu ngờ, anh lại dẫn người yêu cũ về phòng.

- Nói tùm lùm. Quên hết đi. Vô phòng thôi. Đền bù cho anh.

- Không vô! Vô đó, anh lại chọc em nữa..., rồi có thêm chuyện cho anh kể nữa.

- Thôi mà... Anh không chọc nữa! Mẹ ba Đạt à, mẹ đi theo dưỡng ba Liên đi. Không thôi tới nay, dưỡng phải đợi mẹ mà không ngủ được nữa bây giờ. Tội cho dưỡng lắm.

Cô để yên cho anh đi dạo bước. Đi được mấy bước thì anh đã khom người bế cô trên đôi tay rắn chắc.

Gối đầu lên tấm áo gối mát rượi, từng sợi vải trơn mịn gieo vào lòng cô niềm hạnh phúc mềm mại như nhung. Anh ngồi bên cạnh cô, mắt chìm trong mắt, tay nắm trong tay, cả hai cùng trao nhau cảm xúc.

Nhìn màu gối đỏ thắm tươi như màu máu đỏ trinh nguyên của người con gái, Liên bỗng nhiên thấy hối tiếc trong lòng, thứ cảm giác mà trước đây cô không hề có. Cô đã không thể trao cho anh thứ quý giá nhất của đời người con gái. Dù rằng, đêm đầu tiên với anh mới là đêm của cảm xúc thật sự, nhưng sự thật vẫn là sự thật, anh vẫn không phải là người đầu tiên khai phong mở nhụy mà bước vào đời cô với những gì nguyên sơ nhất.

Dù luôn tự nhủ với lòng, đó cũng chỉ là những giọt máu vô tri lại lẽ, nó không đại diện cho lòng thủy chung và sự son sắt keo sơn. Nhưng khi đã thật sự yêu ai, người ta luôn muốn trao cho người mình yêu những điều tốt đẹp nhất một cách trọn vẹn nhất từ trái tim chân thành nhất.

Cho dù, đó là những giọt máu nhỏ nhoi hay sự đau đớn đến kinh người, cô đều muốn trao hết cho anh. Có lẽ..., cô đã yêu anh..., yêu anh mất rồi!

Cô không giấu được cảm xúc mà nắm chặt tay anh.

- Anh Đạt, em xin lỗi, thật sự xin lỗi anh.

Lời xin lỗi bất chợt khiến Đạt ngạc nhiên. Anh nghiêng đầu hỏi lại.

- Sao tự dưng lại xin lỗi anh, em xin lỗi chuyện gì?

Liên phân vân suy nghĩ, nói thật trọn vẹn những gì cô đang nghĩ có thể làm anh không vui, nên cô chỉ có thể hỏi lỗi với anh một phần.

- Đêm hôm đó, sự thật là em làm phòng, nhưng anh nói đúng, em cũng muốn tránh anh. Thiệt tình là lúc đó, em thấy bối rối lắm, em không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Đạt mỉm cười khi nghe lời Liên thú nhận. Chuyện đó quá dễ dàng để nhận thấy ngay từ đầu. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc thề buông xỏa dọc tấm lưng cô.

- Anh biết mà. Anh biết mọi chuyện là quá nhanh với em, cho nên anh không hề giận em.

- Chuyện của chị Ngân, anh tính ra sao?

- Thì anh đã nói rõ rồi đó.

- Em sợ không dễ dàng vậy đâu, lỡ chị ấy làm không bỏ qua, bắt anh phải có trách nhiệm với chị thì sao? Liệu chị ấy có làm khó gì anh không?

- Chỉ cần em không làm khó anh là được. Anh chỉ cần em hiểu và thông cảm cho anh, không giận anh, không xa anh thì dù có chuyện gì xảy ra anh cũng tính được hết.

- Vậy anh định tính như thế nào?

- Anh chưa biết. Chuyện tới đâu... thì tính tới đó. Nhưng em yên chí, dù có tính thế nào, thì trong đời này, anh cũng chỉ có một mình em thôi, sẽ không có chỗ cho bất kì ai nữa hết.

Liên ngồi dậy ôm chầm lấy Đạt. Cầm tựa lên vai anh mà khóe mắt ẩn hiện niềm hạnh phúc. Cô là con gái nên cô hiểu chuyện của Ngân là sự thiệt thòi không nhỏ. Nhưng lúc này, cô không thể chấp nhận chia sẻ anh cho bất cứ ai. Cô ngẩng mặt nhìn anh, đôi mắt long lanh niềm khát khao, đôi môi mấp máy đợi chờ. Anh hiểu lòng cô, anh hiểu điều cô muốn, vì đó cũng là điều mà anh luôn khao khát.

Mắt chìm trong mắt, môi gắn chặt môi, anh đỡ lưng cô nằm xuống giường. Đôi gối đỏ thắm nâng đỡ hai mái đầu hòa trộn. Những sợi tóc mong manh đan xen như hàng vạn sợi tơ tình gắn kết. Tấm chiếu loan phượng mới tinh không một vết ti đã bắt dịch chuyển, lúc nhạt lúc khoan và sau đó là vô số vết hằn để lại. Vật dụng cưới đã mất đi sự hoang sơ của nó, sự nhẵn nhụi và nhàu nát được tạo ra từ hạnh phúc lứa đôi thay cho lời chúc răng long đầu bạc muộn màng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sở khanh

Liên khẽ mỉm cười khi đang nhìn từng giọt cà phê rơi xuống. Cà phê đợt này có mùi thơm hơn và nhìn cũng đen hơn, chắc là sẽ ngon hơn. Ngày nào cũng vậy, Đạt có sở thích vừa đọc nhật trình vừa nhấp nháp cà phê, và việc pha cà phê vào mỗi buổi sáng cũng đã trở thành một thói quen của cô.

Liên pha cà phê từ rất sớm, bởi vì, nếu chờ anh thức dậy mới pha thì anh phải đợi, đôi khi anh không có thời gian để đợi nhưng cà phê pha xong mà để tới lúc anh uống thì nó sẽ bị nguội và mất ngon. Nên cô cứ pha trước, đợi kín rồi đặt ly cà phê vào tủ, sau đó, đổ nước nóng vào, sau một lúc lại thay nước một lần, như vậy, chỉ cần anh muốn là sẽ có ngay một ly cà phê còn nóng hổi mà không cần phải chờ đợi.

Một công việc thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật phiền phức. Bà Ngự nhìn vào thì thấy thật lười thôi, chỉ một ly cà phê nhỏ xíu mà phải bỏ biết bao công sức, chạy tới chạy lui cả buổi. Dĩ nhiên qua thì cho là phí phạm, chỉ để giữ cho ly cà phê được nóng ấm mà trên bếp lúc nào cũng có ấm nước được bắc lên. Còn tụi con Nhanh nhớ tới thì thấy ngao ngán, chẳng thà cứ đưa tụi nó một đồng việc còn hơn bắt tụi nó làm đi làm lại một việc như thế này. Mà việc này, Liên cũng không giao cho ai làm, vì đa số họ đều không biết uống cà phê, nói đúng hơn là chưa từng được uống nên họ cũng không biết pha thế nào cho ngon, thêm vào đó, Đạt lại không phải là người dễ tính. Cô phải tập pha tới mấy lần mới đúng với ý của anh.

Mọi người trong nhà nhìn cô làm mà cứ thắc mắc vì sao cô lại vui vẻ làm một việc phiền phức mà nhàm chán tới vậy. Chính bản thân cô cũng chưa bao giờ tự hỏi, tại sao cô lại vui vẻ mà làm một công việc nhàm chán tới vậy.

Trời sắp trưa mà Đạt vẫn chưa dậy, những hôm là ngày nghỉ thì anh thường dậy trễ. Châm nước nước nóng xong là Liên đi lên phòng. Cô thấy Đạt vẫn còn ngủ nên mới đưa tay lay anh dậy. Anh vẫn nằm yên nhưng mi mắt có sự động đậy nhẹ nhàng. Cô lấy ngón tay khẽ nhẹ dưới lòng bàn chân của anh. Chân anh có cảm giác nên co giật nhẹ mấy cái rồi lại bình thường trở lại; là anh không biết nhột hay anh ngủ thiếp, cô thấy thắc mắc nên chuyển tới ngồi phía trên. Cô đang nhìn thì bỗng anh mở mắt rồi nhanh tay ôm vòng qua lưng cô mà kéo cô nằm xuống giường, sau đó, anh chồm người đè lên cô.

- Em giỡn gì mà ác vậy?

- Nhưng anh có biết nhột đâu!

- Tại da chân của anh dày, bây giờ tới lượt em, để coi da chân em có dày như da chân anh không?

Tay anh trượt nhanh xuống dưới rồi nắm lấy cổ chân cô. Biết ý đồ của anh, cô tung chân rồi hạ giọng van nài.

- Đừng mà anh, tha cho em đi.

Anh cười "nhàm hiểm".

- Đùng có hòng.

- Á.

Liên vùng vẫy rồi lùi ra phía sau nhưng không sao thoát khỏi bàn tay cứng chắc của Đạt. Anh kéo cô nằm về phía bên trong rồi đưa tay nắm lấy một bên chân của cô, sau đó anh đưa tay gãi nhẹ.

Cô rung mình vì nhột. Cảm giác thật khó chịu, khó chịu hơn cảm giác đau rất nhiều. Trong khi miệng ra sức cầu xin thì cả cơ thể cô không thôi vùng vẫy, cô làm hết mọi cách, nhào tới ngăn tay anh không được, cô tiếp tục dùng hết sức bình sinh mà quấy đạp, rồi đá chân lung tung. Nhưng vô ích, anh cứ trơ như đá mà nắm chặt chân cô khiến cô bất lực vịn vẹo, nước mắt cứ tràn ra trong tiếng cười sặc sụa. Tóc cô bắt đầu rối tung rũ rượi, quần áo thì xốc xếch, hàng nút cũng bị bung mấy cái, cô ho khan mấy tiếng, mặt đỏ ửng.

Nghe tiếng ho, Đạt biết mình giỡn quá trớn, anh ngưng tay rồi kéo cô ngồi vào lòng mình, vuốt mớ tóc rối buông dài phía trước ra sau lưng cho gọn gàng rồi bắt giấc nhìn cô bằng ánh mắt dờ dẩn.

Trong khoảnh khắc anh lơ đãng, cô vội rút chân hồng trơn thoát, nhưng chiếc giường kê sát vách tường nên càng lui thì càng vào đường cùng. Anh trườn tới níu lấy eo cô, nghĩ tới cảm giác nhột nhạt lúc này, cô hoảng hốt muốn tránh thật xa, nhưng chưa kịp phản kháng thì anh đưa tay ngang người cô, kéo cô ngồi vào lòng anh, vòng tay anh rắn chắc ôm trọn phía trên lưng khiến cô không nhúc nhích gì được.

Ngực áo cả hai vốn chẳng còn gì che đậy, đôi bờ ngực trần mềm mại áp sát khuôn ngực trần vạm vỡ. Máu nóng cả hai cơ thể bắt đầu lưu thông, hai trái tim cận kề trao nhau từng nhịp đập, trái tim gần nhau đến nỗi cả hai không phân biệt được đâu là nhịp đập của riêng mình. Cô đã thấm mệt. Ngồi trên đùi anh mà thờ hồn hên, còn anh thì cứ im lặng mà nhìn cô, đôi môi nhẹ mỉm cười như chờ đợi.

Đôi mắt anh phẳng lặng như mặt nước hồ thu nhưng lại vô cùng sâu thẳm, làn khói sóng dày đặc từ đáy ngòi lên làm sóng mắt hiện lên ánh nhìn nồng cháy.

Những nụ hôn tràn miên bất tận.

Đôi môi người đàn ông lưu luyến chẳng muốn rời, Liên ngả người đón nhận cảm giác được nâng niu trên từng thớ thịt, khi cả hai chạm tới tận cùng của chốn thâm sâu, Liên đưa tay gì chặt vai chồng như đáp lại vòng tay chưa hề buông lỏng. Cả hai đều cảm nhận được sự khao khát lẫn nhau của người đối diện.

Việc được Liên đáp lại càng làm Đạt thêm trào dâng cảm xúc, anh càng nồng nhiệt đến nỗi cô không chịu nổi, cô ngã người về phía sau, cả hai cùng đổ ập xuống giường, khao khát rồi khao khát, dường như không thể nào được thỏa mãn. Khi cả hai trái tim cùng được chung nhịp, cả hai đều muốn dâng hiến cho nhau những gì tuyệt vời nhất. Khi tình yêu thật sự hòa nhịp, hai cơ thể hòa làm một cũng là lúc tâm hồn không còn gì chia cắt. Đạt muốn làm mọi thứ để có thể nắm trọn trái tim cô, anh không ngần ngại cho cô thấy rằng sự khát khao của anh dành cho cô là vô hạn. Anh vui vì thấy cô không còn thờ ơ hay lãnh đạm, niềm hạnh phúc sâu xa khó gọi thành tên, đó là khoảnh khắc cô khe khẽ gọi tên anh trong giây phút giao kẻ.

Rất nhiều lần cô muốn nói được làm vợ anh là một hạnh phúc tuyệt vời, nhưng có cái gì đó từ sâu thẳm làm cô im lặng, cô đáp lại tình cảm của anh bằng ánh nhìn triu mến chứa chan, cô muốn anh có thể cảm nhận được niềm hân hoan từ trái tim mình, cô trao cho anh sóng tình nồng đượm, một cảm xúc rất thật, rất tự nhiên, không phải chỉ là nghĩa vụ của một người vợ đối với chồng hay chỉ là chút tấm lòng muốn báo đáp sự rộng lượng của anh, đó là một khát khao từ trong sâu thẳm, cô muốn làm anh hạnh phúc.

Không gian yên tĩnh bỗng nhiên bị phá vỡ bởi tiếng bước chân vội vã, Đạt với Liên chưa biết chuyện gì thì nghe tiếng gõ cửa phòng ầm ầm, cứ như người bên ngoài đang muốn phá cửa để đi vào.

Vừa mở cửa đã thấy mặt Nhanh hớt hơ hớt hải, Nhanh cuống quýt mở miệng, lắp bắp một hồi với một tràng chữ được chữ mất nhưng sau cùng cũng nói được trọn câu.

- Mẹ... ba ơi, ở dưới nhà có người tới... nói là... giao con.. cho cậu ba đó!

Liên đứng chôn chân tại chỗ mà nhìn Nhanh trừng trừng. Còn Đạt thì nhanh chóng bật dậy rồi nhào người về phía cửa.

- Em nói cái gì? Ai tới giao con, con của ai, giao cho ai?

Nhanh lấy lại bình tĩnh, cô nuốt ực một cái để nói thật rõ ràng.

- Dạ, thưa cậu, có một cô lạ hoắc nhưng mà đẹp lắm, cô bồng một đứa nhỏ tới đây nói như vậy, cô nói rõ là con của cậu ba Đạt với cô, cô đang đứng dưới nhà chờ cậu xuống để nói chuyện, cậu mau xuống đi.

Liên xoay người nhìn Đạt, đôi mắt mở to bắt đầu phảng phất sự hoang mang khó tả, câu nói của Nhanh đập vô đầu làm cô bỗng nhiên nghe tim mình đau nhói. Con của Đạt, con của anh nhưng không phải do cô sinh, con của anh cùng người phụ nữ khác, điều đó chứng tỏ anh đã không chung thủy với cô, anh đã lừa dối cô rất lâu rồi.

- Anh Đạt, anh có vợ bé ở ngoài hời nào vậy?

Thấy cô chỉ đứng yên bất động nhìn anh, ánh mắt ai oán và huyệt hẫng, Đạt lo lắng nắm lấy cánh tay cô nhưng cô gạt ra rồi bỏ lại giường ngồi, anh chạy tới ngồi bên cạnh mà trấn an.

- Liên, em bình tĩnh đi, vợ bé vợ mọn gì ở đây, anh không có ai ngoài em hết, chuyện này anh cũng không biết gì đâu. Em ở đây để anh xuống nhà coi thử. Nhanh, em ở đây coi chừng mẹ giùm cậu.

Kim Ngân đứng giữa nhà, trên tay còn bồng một đứa nhỏ, hành động của cô không được thành thạo, đứa trẻ trong tay cứ khóc không thôi. Mặt Ngân thể hiện sự bức dọc, tay cô cứ phát mạnh mấy cái vô lưng thẳng bé cho nó nín nhưng thẳng bé càng khóc lớn hơn. Đạt ra tới gian chính, vừa nhìn thấy Kim Ngân, Đạt nhanh chân đi tới bên cô hỏi lớn.

- Chuyện gì nữa vậy Ngân? Tui nghĩ chuyện của tui với cô, chúng ta đã nói rõ với nhau rồi mà.

Đạt đưa nhỏ lên trên bộ ván, Kim Ngân lạnh lùng lên tiếng.

- Phải, anh đã nói rõ và tui đã nghe rõ, nhưng không có nghĩa là chuyện của chúng ta đã hết. Lẽ ra, tui cũng không muốn làm khó để gì anh đâu, suy cho cùng là hôm đó cả hai bên đều tự nguyện, tui cũng không phải là loại con gái thường tình, chỉ một lần ăn ái là trói buộc người đàn ông bằng gia đình và bổn phận, nhưng không ngờ anh lại quá vô tình nên tui cũng không có gì để dè. — Đoạn, cô chỉ tay về phía đứa nhỏ đang nằm. - Đây là con của tui với anh, hôm nay tui chỉ muốn anh nhận lại nó, để cho nó không phải lớn lên trong cảnh không có cha và không biết nguồn cội của mình.

Đạt nghe rõ từng lời Ngân nói, nhưng vì anh quá bối rối nên anh hỏi lại.

- Cô nói đây là con của tui sao? — Đạt không biết nói gì hơn là hỏi những câu mà chính anh cũng cảm thấy dư thừa. — Cô có chắc nó là con của tui không?

Vừa nghe xong câu nói của Đạt, mặt Ngân liền quắc lên, lửa giận từ đôi mắt như bắt đầu đổ rục, cô cong môi lên mà nói lớn.

- Anh nói vậy là có ý gì? Anh nghĩ tui là thứ đàn bà lang chạ, không đáng hoàng hay sao? Nói cho anh biết, tui chỉ ăn ở với anh thôi. Sau đêm đó, là tui mang bầu, chín tháng mười ngày thì đẻ ra đứa nhỏ, anh hứa là sẽ trở qua nên tui đã chờ anh, nhưng hơn cả năm trời mà không thấy nên tui mới bồng con về kiểm anh, anh có thể không đoái hoài tới tui nhưng anh không được chối bỏ đứa con này.

- Làm sao để tui biết nó là con của tui?

- Anh Đạt, tui không nghĩ là anh lại có thể nói giọng sở khanh đó! Nếu không muốn nhận nó thì anh cứ nói một tiếng dứt khoát, tui sẽ đem nó đi liền.

Hai tiếng "sở khanh" khiến anh chợt dạ. Anh không hề nghĩ, rồi có một ngày, anh lại trở thành kẻ sở khanh. Với lương tâm và lý trí, anh biết anh phải nhận nó nếu nó là con anh. Anh đang phân vân, nhận con thì dễ nhưng liệu gia đình nhỏ anh với Liên có vì vậy mà đổ bể.

Đạt chau mày rồi lựa lời mềm mỏng nói với Ngân.

- Tui không chối bộ. Nếu là con tui dĩ nhiên tui phải có bốn phận với nó. Chỉ có điều, bây giờ, tui đã có gia đình, có nhiều chuyện cần phải tính toán, đâu phải dễ nói nhận là nhận ngay. Cô cứ bồng con về, chờ một vài ngày nữa rồi tui tới nói chuyện cho rõ ràng, được không?

- Ai mà biết anh có thất hứa hay không, với lại, gia đình tui không hề biết chuyện này, nên tui không thể ẵm nó theo về nhà mình được.

- Chờ từ đó tới giờ, cô để nó ở đâu?

- Tui có mượn một căn nhà.

- Thì bây giờ cô đem nó về nhà cô mượn như trước giờ là được.

- Nhưng bây giờ tui muốn về nhà, anh không biết nuôi con nít là cực tởm cỡ nào đâu, anh là cha nó, anh phải có bốn phận của mình.

- Thì tui có nói là không đâu, tui chỉ biểu cô đem về rồi rảnh chờ tui vài bữa nữa thôi, tui nhất định sẽ giải quyết cho êm xuôi. Lúc có bầu không chịu báo, sanh xong không nói, lúc về cũng im thinh, bây giờ thành linh lại chạy tới giao con, cô có biết cô làm như vậy thì gia đình tui sẽ đổ bể hay không?

- Làm sao báo, anh về nước là biệt dạng, không một lá thư thăm hỏi, mấy bữa tới gặp anh thì anh kiểm soát duỗi. Với lại, lúc đó, tui cũng rối rắm nên không biết làm sao, tui với anh không có danh phận gì, anh lại có vợ... Nhưng bây giờ tui nghĩ kĩ rồi, tốt nhất là giao con cho anh nuôi, dù gì thì tui cũng là gái chưa chồng.

- Thì cô cứ ẵm về, để tui lựa lời nói với gia đình tui một tiếng rồi sẽ tính, tui không để cô thiệt đâu mà cô lo.

Đạt vừa dứt câu thì đã thấy bà Ngự từ cửa lớn đi vào. Hôm nay, ông với bà có chuyến đi tới Lâm Viên, nhưng nửa đường bà lại quay về. Không biết bà đứng đó từ bao giờ nhưng đoán chắc là bà đã nghe hết, bà đi lại gần Ngân rồi đưa mắt nhìn đứa nhỏ đang nằm trên ván, bà lên tiếng hỏi dứt khoát.

- Cô nói đây là con của thằng Đạt, đúng không?

- Dạ, đúng. – Ngân nhìn bà Ngự trả lời.

Bà bước lại gần bộ ván nhìn kĩ đứa nhỏ hơn, bà thấy nó cũng có vài nét giống Đạt, bà nhìn kĩ hơn để biết nó là trai hay gái. Sau khi nhận biết đó là một đức con trai, đôi mắt bà không giấu được một chút vui mừng.

Bà đi lại ghé và ngồi xuống, bà hỏi Ngân.

- Nó được mấy tháng rồi?

- Mười tháng.

- Đạt, con có chắc đứa nhỏ này là con của con không? – bà Ngự nhìn qua Đạt.

- Dạ...Con không biết, tụi con...lỡ...ăn ở có một lần thôi. – Đạt quay mặt mà ấp úng thật nhỏ.

- Hồi nào?

- Là đêm trước ngày con lên tàu về nước. – Đạt tiếp tục nói nhỏ mà không dám nhìn thẳng bà Ngự.

Bà Ngự suy nghĩ hồi lâu. Anh là con bà, lại là con trai nhà giàu có, theo tây học, xưa giờ giao du bạn bè, gái trai đều phóng khoáng, chuyện anh có làm lỡ với ai thì bà cũng không quá bắt ngờ. Hơn nữa, dù anh nói là không chắc nhưng lại không hề phủ nhận, bà nhắm tính ngày tháng thì thấy trùng hợp nên bà quay lại nói với Ngân.

- Nếu vậy thì cứ để lại nhà này, nhà tui sẽ nuôi nấng nó. Cô cứ yên tâm, nhà này nhất quyết không để cho con cháu mình rơi rớt, hơn nữa, tui cũng sẽ không để cho cô chịu thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hãy để em đi

Phía cửa buồng bên phải, Liên chăm chăm đi lên lầu, từng bước nặng nề. Cô đứng đó tự nãy giờ và đã nghe tất cả. Đứa con của cô và Đạt đã mất đi, đến bây giờ cô vẫn không nghe tin tức gì, như lời má chồng cô nói, lẽ nào nó để lại hậu quả cho cô, cô sẽ khó mà có con thêm lần nữa. Nỗi lo đó còn đang khiến cô âm thầm khổ sở thì bây giờ lại có người đàn bà khác đem tới cho anh một đứa con, điều đó làm cô thêm đau đớn, cô cảm thấy mình như một kẻ bên lề trong cuộc sống của anh, như một kẻ thừa thãi trong gia đình chồng.

Liên lặng lẽ về phòng và thu xếp quần áo bỏ vô giỏ xách. Anh đã có gia đình của riêng mình, vậy thì cô sẽ rời khỏi nơi đây.

Bên dưới nhà vẫn còn có tiếng cãi vã. Lần này là cuộc tranh cãi giữa Đạt và bà Ngự.

- Má, chuyện này cứ từ từ hẵng tính.

- Có gì để mà tính? Nó là con của con, con cũng không phủ nhận, vậy thì cứ nhận về, cần gì chờ với đợi cho mắc công? Nếu con không chịu thì má sẽ đánh điện báo cho cha con biết để ông về đây quyết định.

- Má phải để con nói với Liên vài câu nữa chứ!

- Có gì để nói? Huống gì, nó có sanh đẻ được gì đâu, bây giờ quan trọng nhất là con của con, nó là máu mủ của con. Đạt à, con không thể coi trọng vợ hơn con được! Nếu là người hiểu chuyện thì con Liên phải chấp nhận chuyện này.

- Má, nếu là má, liệu má có chấp nhận được liền hay không, đang yên đang lành lại có người ẵm đứa nhỏ tới nói là con riêng của chồng má thì má sẽ làm sao, má để con giải thích mọi chuyện với Liên một cách rõ ràng, chờ em xuôi mọi chuyện rồi đem đứa nhỏ về cũng được.

Nghe Đạt nói có lý, bà Ngự im lặng suy nghĩ, ngay lập tức, Ngân lên tiếng.

- Vậy anh muốn má con tui chờ tới chừng nào? Rồi vợ anh không nguôi giận thì sao? Anh Đạt, nếu hôm nay anh không nhận con mình thì sau này, anh muốn nhận cũng không được nữa đâu.

Biết Ngân có ý hù dọa nhưng bà Ngự xót cháu nên bà trở nên kiên quyết.

- Đạt, nếu con có thể khẳng định nó không phải là con của con thì má sẽ lập tức đuổi hai má con nó ra ngoài. – Chờ một hồi lâu mà Đạt vẫn im lặng, bà tiếp tục lên tiếng - Con không phủ nhận, vậy thì, con phải nhận con ngay lập tức. Chuyện với con Liên mới là chuyện phải tính sau.

Bà Ngự đã nhất quyết giữ cháu lại thì có tranh cãi cũng là vô ích, hơn nữa, dù còn nghi ngại nhưng anh vẫn không thể phủ định hoàn toàn đứa nhỏ.

Lòng Đạt nóng như lửa, anh không biết hiện giờ Liên đang ra sao, không biết cô đang nghĩ gì, anh thấy mình không còn thời gian để tranh cãi nữa. Anh quay mặt về phía cầu thang, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh lên phòng, mặc kệ bà Ngự và Ngân, hai người nói gì với nhau thì cứ nói.

Liên đang ngồi ôm mặt khóc, bên cạnh cô là giỏ quần áo đang xếp đang dờ. Khi nghe bước chân tới gần, cô vội vàng đưa tay lau nước mắt rồi nhanh chóng vơ quần áo cho vô giỏ một cách lộn xộn. Khi thấy đáng Đạt đã đứng trước cửa phòng, mặc kệ mớ quần áo còn bừa bộn, rồi vãi trong ngoài, đây buộc còn chưa được gài lại, Liên xách giỏ đứng dậy bước đi.

Vừa nhìn là Đạt đã hiểu, anh đứng chặn ngay cửa rồi nắm lấy tay cô mà giữ lại. Anh giật mạnh giỏ quần áo từ tay cô quăng ra một bên rồi ôm chặt lấy cô.

Liên quyết liệt kháng cự.

- Buông em ra, để em đi, vợ con anh về rồi, gia đình anh có thể đoàn tụ với nhau, em bây giờ là người dư thừa rồi. – Giọng Liên chan chứa đầy tủi hờn ai oán.

- Ai vợ, ai con, ai gia đình, ai đoàn tụ chứ, em đừng có giận quá mà nói năng lung tung. Em mới là người anh đem trâu qua cưới hỏi đằng hoàng, có ra sao đi nữa thì chỉ có em mới là vợ anh thôi.

- Trâu cau cưới hỏi thì sao, cũng chỉ là hình thức thôi, anh với người ta có con rồi, là con trai hần hoi, con cũng đem tới cho anh luôn, đó mới là gia đình thực sự của anh, em không muốn làm anh khó xử, anh cũng không cần phải lựa chọn, để em đi là êm mọi chuyện.

- Anh không có gì mà khó xử, cũng không cần gì lựa chọn, nếu là con anh, anh sẽ nhận, nhưng em là vợ anh thì đâu có lý do gì mà phải rời xa anh, anh sẽ không để cho em xa anh dù một bước.

- Anh Đạt, anh đừng làm khó em, em là người ích kỉ lắm, chẳng tha em chịu cô đơn chứ nhất quyết không chia chồng cho người khác, nhưng người ta đã có con với anh rồi, anh phải có bổn phận của mình, em thì không muốn anh làm vậy, em biết như vậy là xấu bụng nhưng mà... – Nói tới đây, mắt Liên nhòa nhạt. Cô là phụ nữ, cô không tránh được sự ích kỉ cổ hủ tiềm tàng. Cô có thể nhường cơm sẻ áo, có thể cho đi bất cứ điều gì, ngoại trừ tình yêu.

- Em muốn anh cũng không chịu, anh chỉ nhận con, còn má nó không dính líu tới anh.

- Anh nói sao nghe dễ quá! Không dính líu tới anh. Không có anh thì làm sao có nó trên đời, một mình má nó đẻ nó ra được sao? Dù chị ấy không được cưới hỏi chánh thức nhưng lại là má của con anh, chị ấy vẫn quan trọng hơn em.

- Trong lòng anh, em mới là người quan trọng nhất, anh sẽ không cưới Ngân.

- Cho dù anh không chính thức cưới chị ấy đi nữa thì chị ấy cũng giống như vợ anh rồi. Mà dù..., anh không cưới chị ấy thì có khác gì đâu, con anh còn nhỏ, nó cần có má, việc thăm nom qua lại là đương nhiên, người ta nói, đứa con là sợi dây gắn kết giữa hai người, nó giúp cho mối quan hệ của hai người thêm bền chặt, hai người có con chung với nhau thì mới thật sự là vợ chồng. Còn em, em có gì với anh đây? Em nghĩ, dù thế nào thì em đi là tốt hơn.

- Liên, nếu em muốn rời xa anh vĩnh viễn, nếu em muốn chúng ta thôi nhau hẳn thì hãy bỏ đi, bằng không thì em đừng đi đâu hết.

Liên cắn môi nhìn Đạt, từ sâu trong ánh mắt cô hiện rõ sự đau đớn vô cùng, rõ rồi, đối với người đàn ông thì con cái vẫn là quan trọng hơn, anh đã có sự lựa chọn rõ ràng.

- Anh muốn hăm dọa em. Hay là..., anh muốn cắt đứt với em chứ gì? Được rồi, em đi cho anh vừa lòng, cho anh tiện bề mà quay về với người ta. – Nói xong là cô quay mặt bước đi. Nhưng vừa quay lưng thì vòng tay mạnh mẽ của Đạt đã ôm chặt cô từ phía sau, gương mặt lo lắng tới mức khổ sở của anh, cô không thể nào nhìn thấy nhưng thanh âm đầy xúc động trong giọng nói, cô không thể không nghe, từng lời, từng lời bắt đầu bào mòn ý chí.

- Không phải, anh không hề có ý đó! Em hiểu sai ý anh rồi! Lúc nào em cũng nóng nảy như vậy, em không chịu nghe anh nói cho đằng hoàng. Anh chỉ muốn nói: trừ khi em muốn đoạn tuyệt với anh, à không, anh không bao giờ để em đoạn tuyệt với anh, xin em đừng xa anh trong lúc này, anh đang rất mệt mỏi, việc nhà, việc làm ăn, nó không hạn mà tới cùng một lúc làm lòng anh rối như tơ, lúc này em mà xa anh thì anh sợ mình không chịu nổi. Dù việc gì xảy ra, anh luôn sẵn sàng đối mặt, nhưng nếu không có em bên cạnh, anh sợ mình sẽ sụp đổ, anh sẽ nhớ em mà không còn tâm trạng nào để giải quyết các vấn đề. Em thấy không? Chỉ mới có vậy thôi mà anh đã nói năng lộn xộn rồi, em mà đi thiệt thì không biết sẽ ra sao? Em giận anh đến đâu đi nữa thì cũng đừng bỏ đi, giận nhau mà mỗi người lại ở một nơi thì không bao giờ hết giận được đâu. Em cứ la hét, cứ khóc, cứ chửi, cứ đánh anh đi, cứ giầy vò anh đi, chỉ biết anh bao nhiêu cũng được, nhưng em hãy ở lại đây cùng anh để vượt qua mọi chuyện, được không em?

Lời nói người đàn ông mạnh mẽ lại yếu mềm đến thế, nếu là bình thường, Liên có thể cứng lòng chắc dạ được sao? Nhưng với chuyện này, cô không thể dễ dàng chấp nhận được, đối với cô, đây là một chuyện rất lớn, nó có rất nhiều vấn đề dây mơ rễ má xoay quanh, không thể chỉ đổi ba ngày là giải quyết được khúc mắc trong lòng, không phải chỉ đổi ba tháng là nỗi đau lắng dịu.

Liên xoay người lại, mặt đối mặt, nước mắt vẫn lưng tròng, giọng nói như tiếng than thở vọng lại từ chốn âm u.

- Anh Đạt, không phải em vô tình, không phải em muốn đoạn tuyệt với anh nhưng em rất buồn, em rất đau và em lại sợ, đang yên đang lành lại có người bế con tới nói là con anh, em phải làm sao bây giờ? Em sợ mình sẽ trở nên xấu xa ích kỉ, nếu anh chọn em thì anh là người không tốt, còn nếu anh chọn con thì em sẽ đau đớn vô cùng. Từ nhỏ tới giờ, em không ghét con nít cũng không thù hận gì ai nhưng nó là con riêng của anh, em không biết mình có thương nó được không, lỡ như em ghét nó thì sao hả anh? Lỡ như em với nó sau này trở thành hai thái cực thì anh sẽ làm sao, anh sẽ lựa chọn như thế nào?

- Sao phải chọn? Nếu em sẵn lòng tha thứ, anh có thể có được cả hai và em cũng không mất gì hết. Và, anh không quan tâm tới "lỡ như", chỉ cần em ở lại và tha thứ thì sẽ không có hai chữ này ở tương lai.

- Nhưng em không thể ở đây nhìn anh với má của con anh hằng ngày qua lại, nó làm em có cảm giác như mình là kẻ thừa ba đang phá hoại gia đình người khác. Em là vợ anh, anh là của em, nhưng người ta lại để cho anh một thằng con trai, nó là của anh, anh là của nó và nó là của má nó chứ không phải của em, cứ như anh không thuộc về em nữa, làm sao em lại có thể ở lại để giữ cái không thuộc về mình – Khi nói lời này, trong đầu Liên hiện ra viễn cảnh, Đạt là cha, Ngân là mẹ, cả hai cùng chụm đầu âu yếm đứa con trai trong khi cô là chỉ có thể đứng ngoài nhìn họ. Cô bật khóc nức nở rồi nói bộc phát như lời một đứa trẻ - Em không muốn ở đây để bị anh cho ra rìa đâu.

Đạt thấy Liên có những suy nghĩ thật ngốc nghếch và lời lẽ của cô cũng thật ngây ngô, nhưng hồi ơi, đó lại là sự ngốc nghếch đáng yêu, và sự ngây ngô kia lại khiến tim anh không ngừng rung lên vì xao động. Trong lòng anh đã rõ, chỉ vì trong phút chốc đau lòng mà khó chấp nhận sự thật này, chỉ vì sự giận hờn bộc phát mà cô muốn trốn tránh chứ thật lòng cô không hề có ý muốn đoạn tuyệt với anh.

Tấm chân tình đã trao nhau thì làm sao có thể dễ dàng bỏ nhau vì sai lầm trót phạm phải, anh cứ cương quyết nắm chặt không buông thì nhất định cô sẽ không thể rời xa anh được. Đạt lắng nghe lời Liên nói, mắt không rời khuôn mặt người anh thương, anh đưa mấy ngón tay lướt nhẹ qua má cô để lau đi từng giọt nước mắt.

- Anh biết điều này là không đúng, nhưng trong lúc này, coi trọng ai hơn thì trong anh quá rõ ràng, nhưng có những điều mà mình không thể nói ra, vậy thì, xin em hãy nhìn vào mắt anh, nhìn vào giọt nước mắt hiếm hoi của người đàn ông sắp sửa vì em mà chảy xuống, hãy nhìn thật sâu vào trái tim của anh mà hiểu cho anh, anh không muốn con anh lớn lên sẽ hận cha nó vì coi trọng vợ của mình hơn, nhưng nếu vì nó mà em bỏ anh, nếu vì nó mà anh mất một gia đình, nếu vì nó mà anh phải mất người anh thương, thì anh sợ mình cũng không thể dành cho nó một tình thương trọn vẹn sau này. Anh biết, anh không thể ghét nó vì anh đã tạo ra nó, cho nên, anh sẽ ghét chính mình, anh sẽ tự dần vặt bản thân cho tới khi anh chết. Liên, đừng nghĩ anh là người xấu, cũng đừng vì suy nghĩ thiếu đúng đắn này mà coi thường anh, thực sự anh không coi trọng tình yêu hơn tình thương nhưng nếu thiếu tình yêu thì cuộc sống của anh không còn ý nghĩa, lúc đó, e rằng, tình thương trong anh cũng tàn lụi mà thôi. Em ở lại thì anh có tất cả, em mà đi thì anh mất tất cả, em đành lòng khiến anh mất tất cả sao em?

- Anh Đạt, em biết là không thể bắt anh xa con mình, đó là điều không đúng, trăm ngàn lần không đúng, và lương tâm của em cũng không cho phép điều đó xảy ra, nhưng bây giờ em thấy rất đau lòng, em thật sự khó chịu lắm, việc chấp nhận thực sự là không thể. Bây giờ thì..., em đã hiểu được tâm trạng của anh khi biết em không còn trong trắng, nó không chỉ là giận hờn hay ghen tuông ích kỉ, nó còn là nỗi khổ của sự xót xa khi thứ mình quý trọng bỗng nhiên không thuộc về mình trọn vẹn, sự mất mát đó là một nỗi đau đớn dai dẳng, tựa hồ như không phút giây nào lắng dịu khiến con người không muốn mở mắt chấp nhận nó là sự thật. Nó xui khiến con người phải có hành động để khóa lấp nỗi đau. Anh đã khóa lấp nỗi đau bằng hành động lạnh lùng, bạo ngược, còn em thì khóa lấp bằng cách ra đi, anh hãy để cho em đi.

- Không, em không được đi, anh không cho em đi. Tin anh đi, rồi thời gian sẽ làm cho mọi nỗi đau lắng dịu. Liên, đừng quan tâm tới những chuyện khác, chỉ cần vì anh, vì em, vì tình yêu của hai đứa mình mà ở lại, mọi chuyện rồi cũng qua thôi em à.

- Đâu có dễ như anh nói, mọi chuyện cứ sờ sờ trước mắt, nếu chỉ là người yêu thậm chí là nhân tình thì cũng là người dung, đằng này, nó là máu thịt của anh, là kết quả của anh với người khác, làm sao mà em không quan tâm cho được?

- Liên, em suy nghĩ cho kĩ một chút giùm anh đi. Em cũng biết anh rồi mà, anh với Ngân đâu còn gì nữa, anh thề với em, từ khi cưới em rồi thì anh chỉ có mình em, anh không lãng nhăng hay gian dối gì hết, em nhìn thấy mà, từ khi cưới em tới bây giờ, anh không hề nghĩ tới bất cứ ai nữa. Hơn nữa, nó cũng chỉ là hậu quả của quá khứ mà thôi. Lần trước, em đã bỏ qua cho anh, lần này sao lại không hà em?

- Đâu có giống nhau, lần là chuyện hoàn toàn thuộc về quá khứ, còn lần này thì nó đang ở hiện tại, đứa con của anh đang ở đó và nó sẽ lớn lên cùng anh trong tương lai. Nó không còn là chuyện của quá khứ nữa.

- Nhưng căn nguyên của nó vẫn chỉ là sai lầm từ trong quá khứ, việc có nó và việc ăn nằm với má nó chỉ là một. Chỉ có điều, hậu quả của nó không xuất hiện cùng một lúc mà thôi. Việc anh với Ngân thì em đã biết rồi, đó chỉ là quá khứ. Em nổi lòng nào chỉ vì lỗi lầm của quá khứ mà bỏ anh sao?

- Lỗi lầm này của anh là quá lớn, làm sao mà bỏ qua được?

- Nếu em muốn là được, mình đã là vợ chồng và cũng thật sự yêu thương nhau, cái nghĩa vợ chồng là phải biết bao dung và tha thứ cho nhau những lỗi lầm, cái tình của vợ chồng là không rời bỏ nhau những lúc khó khăn, cùng nhau chịu đựng để vượt qua tất cả.

- Nhưng khó khăn này là do anh tự gây ra.

- Anh biết, nhưng không lẽ, chỉ vì anh lỡ có con với người khác mà em nổi bỏ anh sao? Anh lầm lỡ khi chưa gặp em, sao em lại trừng phạt anh như vậy? Em vô lý và tàn nhẫn với anh vậy sao?

- Anh nói em vô lý và tàn nhẫn? Anh có biết chuyện sanh con đẻ cái là chuyện hệ trọng cả một cuộc đời hay không? Ngày đó, em bị người ta hại mà anh còn đối xử với em như vậy, bây giờ, là anh tự mình gây chuyện, anh ăn nằm tới có con với người ta luôn! Nếu cứ lấy lý do là lầm lỡ trong quá khứ rồi cho qua để dàng thì ai cũng có quyền lầm lỡ phải không?

- Anh không có ý đó, nhưng mà, không lẽ chỉ vì chuyện như thế này mà anh phải chịu cảnh tan nhà nát cửa hay sao? Vậy là thì bất công cho anh quá.

- Không có gì là bất công hết. Trước giờ, chuyện tan nát gia đình cũng do việc không chung thủy, ngoại tình mà ra. Anh có con ngoài giá thú như vậy thì khác gì là ngoại tình.

- Khác chứ sao không? Anh chỉ ngoại tình khi anh vụng trộm với người khác sau khi cưới em, đằng này, chuyện là trước khi anh cưới em mà! Vậy thì, sao có thể nói anh ngoại tình cho được, anh không chịu đâu!

- Vậy thì là sở Khanh, là đều cang, ăn nằm với người ta rồi bỏ.

- Liên!

Tiếng Đạt vang lên khiến không gian trở nên im lặng. Liên biết mình đã nặng lời với anh. Về phần Đạt, anh không hề giận cô vì những lời đã nói, anh chỉ không muốn cô nghĩ về anh như vậy. Đùng hơn là anh sợ cô sẽ nghĩ về anh như vậy. Bởi vì, một người đàn ông như thế thì không bao giờ là đáng tin, cũng như không xứng đáng cho người phụ nữ trao thân gởi phận.

- Em không bỏ qua cho anh được sao?

- Không được!

- Chuyện này nặng nề và khó tha thứ tới vậy hà em?

- Vậy em hỏi anh. Nếu chẳng may..., lần đó, em có chừa, em cũng có một đứa con riêng thì... anh nghĩ sao? Liệu anh có bao dung? Liệu anh có tha thứ? Anh có chấp nhận con em? Có coi nó như con mình? Có tiếp tục chấp nhận em là vợ anh?

- Có! Có! Có! Có! Có! Em nghe rõ đây, anh nói là có, anh sẽ chấp nhận hết mọi thứ vì em, sẽ tha thứ hết mọi thứ vì em.

Đôi mắt Liên mở to nói lên sự bất ngờ vô hạn, câu trả lời ngoài dự định khiến cô giật mình mà thụt lùi mấy bước. Liên cứ nghĩ, khi nghe cô hỏi như thế thì anh sẽ bị chùng ý chí, ít nhất, anh sẽ ngập ngừng mà buông lỏng vòng tay. Nhưng không, anh không thêm suy nghĩ mà nói ngay sau đó và tay anh càng siết chặt người cô hơn nữa, giọng nói rõ ràng dứt khoát, đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô với cái nhìn của sự chân thành quyết liệt. Cô bị mùi giảo của mình quay ngược tấn công. Liên hét lên để giữ vững ý chí.

- Em không tin! Anh gạt em. Anh chỉ nói để gạt em. Làm sao có thể có chuyện đó, chỉ một chuyện em không còn trong trắng mà anh đã đối xử với em như vậy thì làm sao anh có thể làm được chuyện đó? Sẽ không bao giờ có chuyện đó.

- Vậy thì em nhớ kĩ lại đi. Từ sau đêm đó, có lần nào anh nói bỏ em không? Có lần nào anh nói muốn xa em không? Có lần nào anh đuổi em về nhà má em không? Chưa bao giờ, phải không? Người muốn phá bỏ mối quan hệ của mình là em, chính em là người yêu cầu việc đó, em đòi xé hôn thú, là em đòi về mẹ, là em muốn xa anh... Em có biết khi em nói là muốn xé hôn thú, anh đã giận như thế nào hay không? Em có biết vì sao không? Vì khi anh còn chưa hề máy may suy nghĩ tới nó thì em lại là người nói ra trước. Có lẽ em không tin, nhưng anh thế là anh nói thật. Những ngày lạnh nhạt để trừng phạt em, anh đi uống rượu nhưng anh không hề ăn nằm với bất kì người đàn bà nào khác. Đó là lí do anh đã tìm đến em trong những cơn say, không chỉ vì giận em mà còn vì... anh nhớ em. Đó là những ngày dần vật, vì anh phải sống trong mâu thuẫn, anh giận em nhưng nhớ em, cũng chỉ có em mới là người anh muốn "gần gũi". Em đừng nghĩ, vì anh đang là người gây chuyện làm lỗi, vì anh là người đang trong tình thế khó khăn bức bách nên anh mới nói có một cách dễ dàng để được em tha thứ. – Sau một hồi là lớn thì giọng anh trầm lại - Liên à, từ lúc em bước vào đời anh thì anh đã không thể sống thiếu em được nữa rồi, dù việc đó phải khó khăn lắm anh mới nhận ra được nhưng sự thật vẫn luôn tồn tại. Anh giận, anh lạnh lùng, tàn nhẫn với em nhưng anh chưa bao giờ thấy vui với điều đó. Làm em đau, anh càng đau hơn. Những việc mà em nói quả thực, rất khó tha thứ. Anh thừa nhận: nó khó tha thứ. Nhưng em hãy tin, chỉ cần em ở bên anh, chỉ cần hai đứa mình ở bên nhau, ngày ngày đối mặt, ngày ngày chung sống thì đến một ngày niềm đau cũng sẽ nguôi ngoai, và cái chuyện có tha thứ hay không, không còn là hệ trọng nữa, vì anh đã nói, em mới là điều quan trọng hơn tất cả. Nếu đã yêu thương, anh sẽ không vì bất cứ nguyên do gì mà rời bỏ người mình thương. Tin anh đi Liên, tin anh đi má.

- Em không tin.

Liên lắc đầu nguây nguẩy. Lòng cô trở nên rối bời khi nghe lời nói của anh. Không phải cô muốn đem chuyện ngày trước để hờn trách hay trả đũa gì anh, nhưng rõ ràng, anh đâu có dễ dàng tha thứ cho cô như vậy. Cô đã phải chịu đau khổ, chịu giày vò rất nhiều từ chuyện đó. Cô thông cảm với anh, cô hiểu cho anh, chính vì vậy, việc bỏ qua cho anh mới không thể dễ dàng. Anh đã có con với người khác, anh phải nhận nó, anh phải có bổn phận với má của con anh. Thế nên cô phải ra đi. Nhưng cô lại không hề có được lí lẽ để thắng được anh, chuyện cô có thể phản kháng lúc này là không tin vào những gì anh nói.

Đáp lại sự phản kháng của cô là sự áp đặt từ Đạt.

- Em phải tin. – Đạt giữ chặt đầu Liên trong hai tay, để mặt cô đối diện cùng anh, anh bắt buộc cô, không chỉ dùng tai mà còn phải dùng cả mắt để xác nhận lời anh nói.

- Em không tin, không tin, không tin! – Cô vẫn ngoan cố lắc đầu.

- Em phải tin, phải tin, phải tin!

- Không tin!

- Anh phải làm gì để em tin anh?

- Anh không cần làm gì nữa! Vì anh có làm gì thì em cũng không tin anh đâu. Anh chỉ vì bản thân mình nên mới nói ra những lời như vậy, anh chỉ gạt em thôi. Anh nói vậy để tiện cho anh sau này. Anh là người lẳng nhãng, anh là người không chung thủy, anh có thể ăn ở với người không phải là vợ mình. Ai mà biết được là anh còn bao nhiêu đứa con ngoài kia nữa. Ngày mai, ngày mốt, ngày kia, lại có người ầm con tới cho anh nữa. Bây giờ, em không đi thì sau này cũng phải đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cuồng nhiệt khỏa lấp hờn ghen

Đạt không nói nữa. Anh cũng không cho cô nói nữa, anh cúi đầu xuống, đôi môi anh áp chặt môi cô một cách thô bạo khiến cô không có cách nào để cho lời nói mình được thoát ra. Uất ức dâng lên, cô dùng hết sức mình để đẩy anh ra, điều đó khiến đôi môi anh càng thêm áp chặt. Đẩy anh không được, cô cung tay đâm vào ngực anh loạn xạ rồi lại nện xuống vai anh liên tiếp.

Bị toàn bộ sức lực của cô đánh xuống nhưng anh vẫn tỏ ra không hề hấn gì, anh đáp trả bằng cách càng thêm ngầu ngẩn đôi môi cô.

Liên đau, vừa tức vừa giận, bàn tay cô bấu chặt vai anh rồi dùng sức bầm mạnh vào, cùng lúc đó, cô cắn mạnh đôi môi. Móng tay cô bầm vào thịt, thêm vào đó là vết đứt trên môi, đau rát từ hai nơi khiến Đạt gầm lên một tiếng trong cổ họng, tức giận, anh quyết quỵech chặt môi cô cho vỡ vụn. Vị mặn của nước mắt cùng mùi tanh của máu thấm vào trong miệng, cả hai đều cảm nhận được nhưng nó chưa đủ để khiến cả hai chùng bước, cũng như chưa ai có thể công phá được sự quyết liệt của đối phương.

Chưa bao giờ anh hôn cô như thế, nó không chỉ là việc chạm nhẹ đôi môi, nó cuồng nhiệt hơn cả việc mút mạnh đôi môi, mạnh đến nỗi gần như là chà xát để nghiền nát. Lần đầu tiên, cô cảm nhận được chiếc lưỡi của kẻ khác trong miệng mình. Lần đầu tiên, lưỡi cô chạm vào một chiếc lưỡi khác. Lần đầu tiên, hơi thở của anh xông thẳng vào cổ họng của cô mà không một chút ngại ngùng hay khoang nhượng. Đây không phải là một nụ hôn, đây là một cơn bão tố, là một trận cuồng phong mang cả niềm đau thương tuyệt vọng, mang cả bi ai thống thiết, mang cả sự ngoan cố tột cùng, tất cả dưới hình thức một nụ hôn.

Liên mệt nên sức kháng cự của cô yếu dần, nghĩ là cô đã chịu thua, anh cũng buông lỏng vòng tay, cánh môi không còn áp đặt.

Ngay lập tức, cô đẩy mạnh anh rồi lách người ra ngoài. Không ngờ cô vẫn còn kháng cự, anh không suy nghĩ nhiều mà quyết định mạnh tay hơn. Anh nắm chặt cổ tay cô, tiếp tục ôm chặt cô rồi nghiền nát đôi môi cô lần nữa. Đôi bàn tay anh bắt đầu tham gia vào cuộc chiến, nó di chuyển loạn xạ trên người cô, khi thì mãnh liệt mân mê bầu ngực, khi thì mạnh mẽ áp chặt bờ mông. Liên không ngừng kháng cự nhưng sự kháng cự của cô luôn bất thành, bởi những ngón tay thuần thục của anh đã khiến cơn giận của cô bị bao bởi cơ thể đại diện trừng.

Tâm hồn cô bắt đầu chao đảo. Cô không biết anh làm như thế nào nhưng chẳng mấy chốc, quần áo của cả hai đều vung vãi dưới nền, cô cảm nhận rõ ràng hai cơ thể trần trụi đang áp chặt vào nhau, cảm nhận hon nóng của hai cơ thể đang bùng lên. Cảm nhận bàn tay khô ráo đang đặt lên vùng miền ẩm ướt.

Một tay anh trượt xuống vòng qua eo để ôm lấy người cô, sau đó, anh nhấc người cô lên ngang hông khiến cô chói với phải nhón chân lên để mình không bị treo lơ lửng.

Đạt quyết không để cho cô tồn tại một chút ý chí kháng cự nào nữa, anh quyết tâm đánh tan tất cả thành trì. Bờ môi bên trên không ngừng ngấu ngiến, nơi ái tình bên dưới không ngừng áp sát mời gọi quyền luyện mà ôm ấp lấy thân nhau, anh không báo trước mà thấp lên ngọn lửa khiến toàn thân cô rạo rực. Không biết từ lúc nào mà anh đã quỵen chặt vào cô, buộc cô phải cùng anh dạo lên những cung bậc cao vởi của cảm xúc. Cô càng vùng vẫy thì càng bị anh áp đảo, càng cố sức thoát ra thì càng chìm ngập trong bát ngát sương veo của khúc tình ca ân ái.

Sự kiên quyết đến độ lì lợm của anh khiến Liên rớt cục cũng chào thua. Cô nhắm mắt không động đậy, đôi bàn tay buông lỏng rồi vô thức ôm lấy cổ anh. Cảm giác sự kháng cự không còn, đôi môi anh đã nhẹ nhàng hon nhưng lại không chịu rời bỏ. Hơi thở cô bị anh rút cạn, thân thể cô trong vòng tay anh gát gao, thân thể anh trong người cô được áp ủ cuồng nhiệt. Cô như không còn sức lực, cô còn đứng được là nhờ hoàn toàn vào sức mạnh của cánh tay anh nhưng anh kiên quyết không chịu buông khỏi người cô, đưa tay kéo chân cô quấn vào người mình, cứ thế anh ôm cô đến bên giường.

Anh gom góp tất cả sức mạnh của thể chất và tinh thần tạo nên cơn bão để mê đắm chìm cô trong đó. Nụ hôn anh trút xuống như mưa, anh hôn lên môi, lên má rồi in hằn lên cổ, nụ hôn anh như cuộn sóng lan tràn khiến cô choáng váng. Cô chỉ biết liên tục nghiêng đầu né tránh để tìm một chút sinh khí cho mình, nhưng càng né tránh thì lại càng tạo cơ hội cho anh ngấu ngiến nhiều hơn.

Nụ hôn vừa dứt thì anh lại ghi chặt người cô mà thúc mạnh từng cơn, từng cơn mạnh mẽ đến tận cùng, cứ như ngày mai với anh sẽ không bao giờ tồn tại nữa. Khoái cảm trong người cô cũng theo đó mà tràn lên chất ngất, cô hé môi thờ khó nhọc rồi vô thức rên rỉ từng hồi, từng tiếng rên ngấm nga đứt quãng chìm nổi trong không gian lại khiến cơ thể càng trắng bèn như được tiếp thêm sinh lực mà thỏa chí tung hoành. Cả người cô ngây dại, thứ ngây dại khiến người ta chỉ muốn được nhiều hơn.

Trong cơn mê đắm, cơn lửa hôn ghen lại được nhóm lên, tiếng khóc hòa tiếng rên, len vào âm thanh nức nở thoát ra từ bờ môi cô mấp máy: "Anh đã từng như thế này với người ta, hai người đã có một đứa con chung, hai người đã từng hạnh phúc với nhau lắm, phải không? Anh đối với em cũng giống như khi anh đối với người ta thôi, phải không?". Con khoái cảm tuôn tràn cùng cơn giữa đứt, cô ưỡn người lên rồi cào mạnh vào lưng anh rướm máu. Một tay giữ chặt đầu, một tay ôm chặt ngang lưng, anh vừa thờ vừa gục đầu vào cổ cô mà thì thầm, từng lời khàn đục nhấp nhô, lượn lờ theo từng nhịp đập: "Anh không có, không phải như em nghĩ! Hôm đó anh say rượu, là tại anh say. Lúc ở bên em anh chưa bao giờ say. Em hãy tin anh, chỉ có em mới khiến anh hạnh phúc và chỉ có em là người anh muốn trao tặng niềm hạnh phúc đó, anh chấp nhận rút cạn sức lực của mình cho em. Nếu em muốn, anh có thể gục chết trong tay em mà không hề hối tiếc. Tha thứ cho anh đi! Liên, anh không muốn xa em".

Anh liên tục rướn người lên để chìm cô vào khao khát. Bờ vai anh di chuyển không ngừng, cô nhìn bờ vai rần ròi đang đung đưa trước mặt, nhìn từng giọt mồ hôi rịn ra trên vai anh mà cô bỗng nhiên thấy ghen tức.

Trước đây, cô chưa từng nghĩ, dưới bờ vai này, cô có phải là người duy nhất hay không, nhưng, ngay lúc này thì cô lại dần được lòng mà dần do tự hỏi, phải chăng... lần đầu tiên đã từng có bàn tay khác vuốt ve, phải chăng... bờ vai rắn chắc trước mặt đã từng có một bàn tay nhỏ khác ghi vào, và có thể, đôi môi mọng thắm nào đó đã bao lần in hằn lên đó. Đã có bao nhiêu người và cô là người thứ mấy trong cuộc đời anh, là người thứ mấy trong vòng tay anh, là người thứ mấy được ôm ấp dưới thân anh? Anh đối với cô có giống với họ không? Có cho họ những thứ mà anh luôn sẵn dành cho cô không? Có tràn ngập yêu thương với men tình diệu tuyệt? Có mạnh mẽ đến gần thô bạo, có gát gao đến gần chặt chẽ? Có đòi hỏi như thèm khát điên cuồng? Có vui đầu vào khe hẹp mon man như kẻ tội đồ thành tâm hầu hạ?

Nghĩ tới đó, cô thấy như có lửa trong lòng. Ngay lúc này, cô chưa tự mình nhận thức được đó là gì, là ghen hay giận, cô chỉ thấy tim cô khó chịu lắm.

Trước tới giờ, cô có bao giờ như thế. Cô chưa hề so đo với bất cứ ai. Cô luôn nhường nhịn. Cô sẵn sàng chia sẻ dù trong túi cô chẳng có mấy nhiều đồng. Cô cho người nghèo quần áo, cho bạn bè mượn bạc, cô chưa hề mấy may tính lãi lỗ, chưa hề nghĩ tới chuyện họ phải trả ra sao...

Nhưng... bây giờ thì...

Cô tự thấy xấu hổ với sự nhỏ nhen của chính mình. Những ngày quen Đông, đôi lần cô thấy anh thân thiết với những cô gái khác. Lúc đó, cô có giận nhưng cơn giận không đáng khinh như lúc này. Phải, nó đáng khinh nhưng cô không kiềm chế được.

Cô đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt lưng anh rồi trượt xuống rồi nắm lấy móng mà bóp mạnh rồi ghi nó áp chặt vào người cô hơn nữa. Theo nhịp thúc của anh, cô càng đẩy mạnh nó lên thay cho lời đòi hỏi, anh hãy vui sâu vào cô hơn nữa, thật sâu, sâu đến tận cùng. Nhưng bấy nhiêu đó dường như chưa đủ để khóa lấp ngọn lửa trong cô, cô vận người để từng nếp gấp bên trong trở co bóp hung hãn, chúng thít lại nhanh hơn, khóa chặt anh nơi đó.

Anh cần mỗi cảm nhận sự chặt hẹp bên trong cô, cảm nhận cái nơi ẩm ướt lây lòi nước nhưng nóng bức điên người. Tì trán mình lên trán cô, anh khó chịu, mắt nhắm hờ, cảm giác mê mẩn khiến anh rên lên một tiếng trên môi cô, lồng ngực cứng chắc cũng rung động gấp gáp trên bầu ngực tròn mềm mại.

Cô bóp, bầu vú, hút chặt. Ra vào, đưa đẩy, lên xuống, qua lại, xoay tròn. Từng cử động trở thành từng trận chiến. Cả hai cùng diu nhau đến chín tầng trời, cùng lăn lộn dưới mười tám tầng địa ngục, cùng ngổ ngọng giữa đại dương. Một trận chiến mà chẳng một ai muốn đối phương lùi bước ra xa.

Liên như đi tới giới hạn cuối của thế giới luân hồi, cô dùng sức nảy mông để bên trong xoắn lại khiến anh gần như không nhúc nhích được. Bị cô tấn công bất ngờ, anh đau đớn ngửa mặt gầm lên một tiếng, nỗi đau phần khích khiến anh không kiềm chế thêm được, anh siết chặt người cô rồi liên tục thúc vào. Mạnh mẽ. Liên tục. Cả không gian đều rung lên, như ngựa mất dây cương điên cuồng phi nước đại về phía trước, trong mắt cả hai đều mờ mịt, anh đẩy cô tới tận đầu giường, không thể lùi thêm được, cô ưỡn thân dưới lên cao để chống đỡ. Một dòng dịch nóng xối xả phun ra. Tràn lan, nhảy nhụa. Thét gào. Rên rỉ. Anh ôm cô thờ dốc.

Cô nâng đầu cắn vào vai anh thật mạnh, dấu răng hằn sâu vào da thịt thật lâu mới buông ra. Dù bị đau bất ngờ nhưng anh không phản kháng, anh cố gắng chịu đau, anh muốn đem nỗi đau thể xác đổi lấy sự xoa dịu cho tâm hồn thương tổn. Sự tổn thương của một người vợ khi biết chồng mình có con với kẻ khác, sự tổn thương của trái tim cô được tình yêu tròn đầy bỗng nhiên phải lâm vào hoàn cảnh san sẻ cùng kẻ khác. Trái tim nào lại không đau.

Trong giây phút này, đôi mắt cô long lanh mà cuốn hút đến lạ thường. Dù đôi mắt vẫn mang sự sắc bén của lửa giận, nhưng ẩn sâu dưới màu đen lay lắt lại là sự hờn dỗi của ghen tuông, sóng mắt ướt ướt được nhuộm màu của cơn mê tình ái đang bao phủ, khiến đôi vành mi mỗi lần khẽ chớp đều mang sự uyển chuyển tựa khói sóng phiêu diêu bỗng bình nổi vô định. Đôi môi cô vì bị vui đập bởi nụ hôn mà trở nên đỏ ửng, căng mọng. Bờ môi cứ mấp máy trong thần thức.

Tất cả như mời gọi, như ánh đèn dụ dỗ bọn thiếu thân, như yêu tính mê hoặc cơn mê. Anh lại hôn cô nồng nàn. Lần này, cô không còn né tránh, cô đáp lại anh để nụ hôn càng trở nên dữ dội. Cô chủ động miết chặt vào người anh thay cho lời đòi hỏi. Anh đã nói sẵn sàng cho, và đây là lúc cô muốn nhận.

Nhàoai người trên cơ thể cô, anh lại thúc mạnh không ngừng, để cơn bão ái tình cuốn thêm mây mù khoái lạc tạo thành cơn dông lốc cuồng si mạnh mẽ thổi bay đi mọi tức giận hờn ghen. Khoái cảm điên dại khiến Liên oằn người dưới cánh tay anh, trái tim cô kêu gào thán thiết rằng cô cũng cần anh như hơi thở, cô nảy hồng ửng ngực rồi quăn chặt lấy người anh để cùng anh góp bão tạo thành trận cuồng phong vạn vũ, cô hoàn toàn chìm ngập trong ái tình lai láng, tất cả ý thức bị đánh vỡ vụn tan tành.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở dập dồn quỵen tiếng rên uyển chuyển tạo thành màng sương kì ảo, đôi trái tim tự hiểu những điều khác khoai từ cõi thâm sâu, hai linh hồn tràn ngập men tình mà dâng nhau khát khao cháy bỏng. Ngày mai, thế giới có sụp đổ tan tành, vũ trụ có tan biến vào cõi hư không, ai thêm quan tâm, chốc lát nữa đây, có hai cơ thể trần trụi nguyện vì

nhau mà gục chết trên giường, ai cần để ý, chỉ cần có nhau trong giây phút này, hưởng trọn những phút giây đáng sống đã là đủ đầy cho cuộc sống. Không chỉ anh muốn gục chết vì cô mà chính cô cũng muốn hiến dâng anh tất cả, muốn cùng anh được hóa hư vô.

Nước mắt Liên như thác lũ tràn về, cô ôm chặt cổ anh mà vui đầu khóc nức nở. Anh yên lặng để yên cho cô khóc, vì anh biết, chỉ có khóc mới giúp cô giải tỏa lòng mình.

Ai có thể tin những điều anh nói, điều cô hỏi chỉ là giả dụ, việc đó hoàn toàn không tồn tại trên thực tế thì làm sao có thể đoán định được lòng anh, là thực lòng hay giả dối chỉ có mình anh biết. Tuy nhiên, với cô bây giờ, cho dù đó chỉ là những lời nói lấp liếm của để ứng phó với hoàn cảnh hiện thời, cho dù nó có là lời nói dối trắng trợn để giữ chân cô đi chăng nữa thì nó cũng ngọt hơn mật, êm hơn nhung và nồng hơn rượu, những lời anh nói có sức mạnh vô cùng lớn đối với cô. Cô đã bị nó quật ngã hoàn toàn. Cô không thể thắng được anh hay vì chính cô cũng không muốn thắng, cô không biết và cũng không muốn biết gì nữa.

Lời nói của anh, ánh nhìn của anh, vòng tay của anh, nụ hôn của anh, men tình của anh, sự nồng nàn của anh, chúng là thứ bùa phép có sức mạnh vô biên đã đánh đập tất cả những gì là sự kháng cự trong người cô. Ý định ban đầu không tồn tại nữa, ở lại cùng anh trở thành một sự hiển nhiên, việc phải xa anh trở thành nỗi trống vắng đáng sợ vô cùng. Trên đời sao lại có thứ niềm đau mang dư vị ngọt ngào say đắm. Anh đem đến niềm đau lại dùng sự ngọt ngào khóa lấp.

Đạt bước tới giờ xách bị quăng đang nằm dưới nền, anh ngồi xuống thu lượm mọi thứ rơi vãi lung tung, bỏ vô giỏ rồi đem hết đi cất vô tủ. Liên ngồi dựa lưng vô đầu giường nhìn anh làm một cách từ tốn, rồi lại nhìn thấy những vết cào dài rướm máu do mình gây ra, cô thấy đau lòng lẫn xấu hổ. Cho tới khi anh quay lại giường ngồi cạnh bên cô thì cô quay mặt. Cả hai ngồi như vậy thật lâu mà cô không hề nói với anh lời nào. Cô đã ngưng khóc, nét tức giận không còn chỉ còn lại nỗi buồn sâu thẳm.

Cảm giác được mọi chuyện sắp sửa trở lại bình thường, mặc cho cô ngoảnh mặt không thèm nhìn, anh đưa môi hôn lên má cô một cái nhưng cô lại né tránh vì giận dữ. Anh nhìn cô chau mày, môi anh vênh lên như trẻ gặp chuyện không vừa lòng, anh nói với vẻ phụng phịu.

- Sao vậy em, đã như vậy với nhau rồi mà còn làm lơ với anh là sao, đưa má đây anh hun một cái coi như xin lỗi.

- Chuyện lớn như vậy mà hun một cái thì có thể coi như xong sau.

- Vậy thì hun mười cái. Nếu vẫn chưa đủ thì hẹn tới nay – Đạt vừa nói nhô vừa liếc xuống nhìn chiếc giường với cái nhìn tinh quái. Liên ngồi thẳng dậy đẩy anh ra.

- Trời ơi... Em đang buồn mà anh còn giận được. Chuyện này là hệ trọng, liên can tới mấy con người, sau này không biết khó dễ thế nào!

- Có gì đâu mà khó với dễ há em! Nói anh nghe nè, nếu Ngân muốn anh đưa tiền thì anh đưa tiền, nếu Ngân muốn đưa con cho anh nuôi thì anh sẽ nuôi, còn nếu... Ngân muốn đi kiện thì anh đi hầu, chuyện gì rồi cũng tính được hết thấy.

- Anh nói nghe thì dễ! Chuyện đâu có đơn giản như vậy, người ta là má của con anh, người ta cho anh đời con gái, còn bao nhiêu chuyện sẽ dây mơ rễ má với nhau, rồi còn thăm nom, rồi gặp gỡ, ai mà biết được chuyện gì khi hai người thường xuyên gặp nhau.

- A..., ra là vậy... – Đạt nhìn Liên như muốn rằng anh đã hiểu những gì cô lo lắng - chuyện thăm nom, gặp gỡ thì đúng là khó tránh nhưng mà em cũng yên tâm đi, nếu phải gặp nhau thì cũng chỉ vì con mà thôi, chỉ cần những lúc đó em cũng ở bên cạnh anh là được, anh chỉ gặp Ngân khi nào có em thôi.

- Em đâu có rảnh mà theo giữ chân anh hoài.

- Đúng, giữ chân anh mà làm gì cho mệt, giữ trái tim anh là được rồi. Trái tim của anh thì anh đã đem nó đặt vô tay em từ lâu rồi, nhớ cất cho kĩ đó. Có điều... anh không biết là trái tim em, em có giao cho anh chưa nữa.

Đạt lại hỏi câu hỏi mà Liên thường né tránh trả lời anh, nhưng hoàn cảnh đã như thế này, anh còn không hiểu hay sao mà lại hỏi cô như vậy. Liên thấy uất ức, cô ngược nhìn anh rồi nói trong bực tức.

- Em không giao ra nhưng anh đã lục tung tâm hồn, bóc tung tâm trí, xói nát tâm can lấy đi mất rồi, em có giữ nó được nữa đâu mà anh còn đòi hỏi.

Thoạt đầu, Đạt nghe mà không hiểu cô nói gì, cái gì mà cứ lung tung rồi bóc xói lộn xộn hết lên. Anh hơi nheo mắt rồi sau đó thờ ra một hơi vì chợt hiểu. Lời cô nói làm anh bật cười khanh khách. Anh là đàn ông mạnh mẽ, thường ngày ăn to nói lớn, mà khi thô lộ với cô thì dùng lời mỉa miêu êm ái; còn cô thì nhìn mỏng manh mà lại nói toàn những lời thô bạo như anh nông dân đang cuốc đất trồng khoai, cây bừa gieo mạ. Anh thắc mắc, tại vì cô chưa biết cách thô lộ, hay anh trong mắt cô thật sự khủng khiếp tới vậy, nhưng dù thế nào thì những lời bất chợt của cô cũng khiến anh thấy vui rộn rã.

Trời đang thanh vắng, bỗng có tiếng hát sau mấy hàng cây theo gió lọt vào phòng: "Trăm tre đổ xuống ngọn nguồn, gái ngoan chồng dở tệ buồn cũng nghe. Trăm khe đổ xuống một khe, vì chàng nản ni thiếp nghe lời chàng". Cả hai cùng im lặng lắng nghe. Không phải câu hát tự tình, cũng không phải câu hát giao duyên, chỉ là câu hát chừng như bất chợt được cất lên của ai đó ngoài kia chỉ để xua đi cái cô lẽ trong đêm vắng lặng, nhưng câu hát lại khiến người nghe cảm thấy nao nao, bởi cái tình trong của nó, sao mà quá đúng với nỗi niềm kẻ lắng nghe. Câu hát vừa dứt thì anh nhìn cô cười đầy ý nhị.

Biết mình bị cười, cô thẹn thùng lấy tay dầm nước vô ngực anh liên tục, anh kéo cô nép chặt vào lòng mình. Tiếng cười của anh vang bên tai như mang một dòng suối từ nơi tuyết băng lạnh giá đổ về khu rừng xanh um tươi tốt cho đầy hương vị của mùa xuân, cô cây dâng tràn nhựa sống, hoa nở đón chào, hạnh phúc ngọt ngào từ những nỗi buồn không mong muốn. Vợ chồng là nghĩa trăm năm, dầu cho cay đắng nếm nồng cũng cam; cái nghĩa vợ chồng đã đẹp, khi mà nó được xây dựng trên nền tảng tình yêu thì còn lung linh đến vạn lần.

Còn gì nữa để băn khoăn, còn gì để buồn bã, con anh cũng sẽ là con cô, khi cô mở rộng vòng tay thì mọi thứ đều hiện hữu.

Tha thứ cho nhau đâu có gì là quá khó, khi mà trái tim của cô cũng không hề muốn phải xa anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Má ghê

Chuyện trông như là đã kết thúc, hóa ra chỉ là bắt đầu. Con của anh cũng là con cô, cô đã từng nghĩ như vậy. Nhưng để làm được những gì cô đã nghĩ thì quả thực... chẳng mấy dễ dàng. Bởi vì, nuôi con nhỏ thôi đã khó, chuyện nuôi con người khác thì còn khó hơn gấp trăm lần.

Đang ngồi đút thẳng nhỏ ăn thì Liên nghe tiếng Ngân từ phía sau lưng vọng tới. Ngân không thèm chào hỏi, cô thẳng thừng nói xéo.

- Hình như thằng nhỏ hơi ốm.

Liên cúi đầu trộn cơm trong chén.

- Nó hay khóc lại khó ăn nên mới vậy.

- Sao cô không dỗ nó, để nó bỏ ăn như vậy? Cũng phải, đằng nào cũng đâu phải con cô. Là con của anh Đạt với tui.

Nghe xong câu này, Liên bỏ chén cơm xuống bàn rồi đi khỏi chòi. Mặc kệ tiếng Ngân gọi với theo, Liên cứ vậy mà đi về phía nhà.

Liên hộp từng ngụm trà xuống cổ. Mỗi ngụm trà mang theo một cơn khó chịu. Cô đâu có quyền ghen, vì người ta là người tới trước, người ta có con với anh. Liên uống một lần tới gần nửa bình trà mà chưa thôi khó chịu.

Tiếng tách trà đặt xuống bàn xen lẫn tiếng thằng nhỏ khóc thất thanh. Liên vội chạy tới thì thấy Đạt đang đứng kế bên Ngân, còn thằng nhỏ thì được Ngân ẵm trên tay. Cả ba thoát nhìn cũng giống một gia đình.

Thấy Liên từ xa, Ngân đã lên tiếng trước với giọng kẻ cả.

- Cô Liên, con tui bị té, trầy hết mình mấy rồi nè!

Liên đưa mắt nhìn thằng nhỏ trên tay Ngân. Hai đầu gối nó đỏ lên vì rướm máu. Giọng Liên bắt chợt xót xa.

- Sao chị để cho nó té?

Ngân liếc ngoắc Liên một cái.

- Cô nói gì vậy, đồ thừa cho tui hả? Cô đang giữ nó, tự nhiên lại bỏ đi. Thằng nhỏ té hồi nào cũng không biết.

- Hồi nãy, chị ở đây, tưởng chị tới thăm con nên tui không muốn làm phiền, tui mới đi.

- Em có tới đây nhưng thấy vợ anh đang dứt con ăn, em mới nán ra kia chờ cho nó ăn xong mới vô thăm. Cổ bỏ thằng nhỏ ở đó đi đâu hồi nào em đâu có biết, chùng nghe tiếng nó khóc, em mới chạy vô thì thấy nó đang nằm dưới đất. Hồi nãy anh có thấy mà.

Đạt thờ dài nhìn về phía Liên nhẹ trách.

- Liên. Em không cần thận gì hết.

Liên nhìn anh, cô chưa kịp trả lời thì Ngân chen vô, giọng Ngân làm như muốn khóc.

- Phải thôi. Đâu phải con của cô, làm sao cô thương thằng nhỏ cho được. Mẹ ghê con chồng mà, mấy đời bánh đúc có xương.

- Chị... - Liên uất ức không nói thêm được gì.

Đạt nhìn qua Ngân để ngăn cô lại.

- Ngân. Em đừng nói nữa.

Ngân lập tức gỡ áo trắng nhỏ lên cao. Xoay lưng nó ra trước mặt Đạt. Lưng thằng nhỏ chỉ chút những vết đỏ, lớn nhỏ đều có. Nó khóc nhiều như vậy, không chỉ vì hai đầu gối bị trầy mà là do những dấu vết này gây ra. Đạt chăm chú quan sát, mắt anh không chủ mà xuất hiện tia thương cảm. Anh nhìn Ngân ái ngại rồi lại nhìn qua Liên.

- Liên, con... bị gì vậy em?

Giọng anh tuy không hờn trách hay cay đắng nhưng một khi anh đưa ra câu hỏi thì đồng nghĩa với việc Liên thấy mình bị đụng chạm. Chuyện chân trắng nhỏ bị trầy là ngoài ý muốn, còn chuyện lưng nó bị như vậy thì cô không biết gì. Buổi sáng, khi cô tắm cho nó, cô chỉ thấy có vài dấu mũi cắn. Liên còn đang suy nghĩ thì Ngân lại chen vào.

- Bị hành hạ chứ bị gì nữa!

Liên trào nước mắt. Cô không thêm phản trần, co chân bỏ chạy.

- Liên. Liên. Liên.

Mặc kệ tiếng Đạt gọi với theo liên tục. Cô vẫn cắm đầu chạy.

Bao nhiêu là cái lo khi biết anh có con với người khác. Nhưng, có lo tới đâu cũng không hết. Cô lo bao nhiêu chuyện cũng không nghĩ tới chuyện này. Cô bây giờ là mẹ ghê, cô hành hạ con chồng. Cô là một kẻ xấu xa. Rồi đây, cô sẽ trở thành mẹ đàn bà độc ác trong mắt mọi người và trong mắt anh nữa.

Đang đưa tay cởi áo thì Đạt nghe tiếng Nhanh ru.

- Àu... ơ... trông trầu thôi phải khai nương..., ơ... làm trai hai vợ... ơ... mà anh thương ơ... không... đồng.

Cửa phòng đều để mở nên dù đã cách một phòng, tiếng ru vẫn lọt vào rành rọt từ câu từng chữ. Anh nhìn về phía cô, cô đang nằm quay lưng về phía tường trong. Dù cô đang trong trạng thái im lìm nhưng anh không chắc là cô đã ngủ. Hơn nữa, nếu Nhanh cứ hát ru như thế này thì chắc chắn là cô cũng đã nghe không ít lần. Nghĩ tới đây thì anh chợt dạ, vì anh là người đang có "tật".

Anh vội vã chạy qua phòng bên. Vừa tới cửa là anh đã nói với Nhanh, đúng hơn là nạt nhưng anh lại không dám lớn tiếng vì sợ cô ở bên kia sẽ nghe thấy.

- Nhanh, em ru gì mà kì vậy?

Nhanh nhìn anh lo lắng, nó không biết những bài như thế này lại làm phật lòng Đạt. Nó lú lú thừa với anh.

- Dạ, thưa cậu, con thuộc bài nào thì con ru bài đó, chứ con đâu có biết là cậu không thích bài này. Vậy, cậu để con hát bài khác.

Đạt hừ một tiếng rồi quay đi, còn Nhanh thì quay lại vỗng, nó đưa tay đẩy mạnh cánh vỗng một cái rồi nó hát tiếp.

- Ấu... ơ..., mấy đời bánh đúc có xương..., ơ....

Đạt còn chưa ra khỏi cửa thì đã nghe Nhanh hát. Mấy bài ca dao này, ai mà không thuộc nằm lòng, vừa nghe câu trước đã biết được câu sau. Nếu là bình thường thì không sao, nhưng hoàn cảnh của anh đã như vậy thì mấy chữ như: vợ bé, vợ lớn, con chung, con riêng, mẹ ghê, con chồng, gì gì đó... là những từ cấm kỵ. Vậy mà Nhanh cứ hát oang oang.

Anh quay đầu nhìn lại định lên tiếng biểu Nhanh không được hát tiếp nhưng chưa kịp nói gì thì nó đã hát tiếp câu còn lại.

- Mấy đời mẹ ghê... mà thương ơ... con chồng.

Lần này thì anh nạt Nhanh một tiếng thật lớn.

- Sao em cứ ca mấy bài đó vậy hả?

Nhanh cũng không biết làm sao. Nó tròn mắt nhìn Đạt mà run sợ. Đây là mấy bài mà nó hay nghe người ta hát, ngoại nó cũng đã hát ru nó với em nó hồi xưa, nó thuộc nên nó hát. Nó không hề biết những lời hát như thế này lại vô tình chạm vào nỗi lòng của kẻ khác.

Nó lí nhí trả lời.

- Nhưng... em chỉ thuộc có mấy bài đó thôi à!

Đạt nói như hét lên.

- Vậy thì đừng hát!

Nhanh nghe thấy thì phát run.

- Dạ, thưa... Không hát thì... con của cậu lại khóc.

Đúng là thằng nhỏ đang khóc và sau tiếng nạt của anh thì nó càng khóc lớn hơn. Anh không dẫn được sự nóng nảy mà chỉ tay về phía cửa rồi ra lệnh

- Ầm nó đi chỗ khác! Khi nào nó ngủ rồi hãy đem về phòng. – Nhanh khúm núm ầm đũa nhỏ đi, Nhanh chưa kịp ra khỏi cửa thì anh đã nói với theo – Đi xa một chút, đừng để tui nghe tiếng nó khóc nữa.

Nhanh nghe Đạt nói vậy thì chạy đi mà không dám quay đầu nhìn lại.

Đạt quay lại phòng, anh buông mình nằm phịch xuống ghế. Nằm một lát thì anh đưa mắt về phía giường, thấy Liên vẫn im lìm, anh bực bội ngồi dậy, quẹt một que diêm rồi châm thuốc hút. Anh rít một hơi dài. Chuyện nhà, chuyện làm ăn khiến anh như con cá mắc lưới đang thoi thóp thở, đang cố quẫy đuôi mà chưa tìm ra lối thoát.

Đạt lại giường ngồi xuống.

- Em ngủ chưa?

- Dạ chưa.

Đạt lại rít thêm một hơi nữa, khói thuốc bay mù mịt khiến Liên phải đưa tay lên che miệng rồi ho. Đạt quay mặt đi chỗ khác.

Liên trở người rồi ngồi dậy.

- Em muốn về thăm nhà ít bữa...

- Sao tự nhiên lại muốn về nhà?

- Tại... em nhớ má.

- Em muốn về mấy bữa?

- Em chưa biết.

Đạt nhìn Liên chán nản, anh không giấu vẻ buồn bực và mệt mỏi của mình. Một hồi lâu, Đạt bỏ lại ghế.

Thấy anh không nói, Liên cũng im lặng. Câu hỏi của anh hôm đó, câu nói của anh với Nhanh. Liên đều để trong lòng. Anh không quát mắng hay quở trách nhưng Liên nghĩ, anh đang hoài nghi cô. Lời anh nói với Nhanh cứ như cổ tình cho cô nghe thấy. Anh muốn dẫn mặt, xách mề cô.

Dù nói là muốn về nhà nhưng Liên không chắc là mình có thực sự muốn đi hay không. Nhưng anh không hề có tiếng can, cô thấy mình không có cơ gì ở lại.

Liên đi khỏi nhà chưa bao lâu thì Thành về tới. Anh chạy lên phòng Đạt để kiểm nhưng phòng Đạt không có ai. Thành về phòng mình thì thấy Đạt ngồi trong đó hút thuốc. Khói thuốc nhiều đến nỗi Thành cũng muốn sặc. Anh thấy hơi lạ, phòng Đạt, Đạt không ở lại chạy tới phòng anh mà ngồi. Nhưng lúc này Thành không bận tâm tới chuyện đó, anh còn chuyện khác đáng lo hơn. Thành đi thẳng tới trước mặt Đạt giật mạnh điều thuốc quăng đi, rồi anh hỏi lớn.

- Tại sao mấy bữa nay không đi tập?

Đạt không thèm nhìn Thành, anh quay đầu qua bên rồi chán chường nói.

- Em mệt.

Thành đập mạnh tay lên bàn, mắt anh trừng lên.

- Mệt gì cũng phải tập! Chú nên biết, chú bỏ tập bao lâu nay, tay chân đã không nhanh nhẹn như trước mà tên Biện lại là người khá giỏi. Cứ thế này, không tới mười đòn là hấn cho chú

đo ván. Biết trước như vậy tui đã không nhận lời giúp chú, còn không thì lấy tên tui mà điền vô thư khiếu kiện.

- Chuyện của em, em tự liệu được.

- Liệu được mà như thế này đó hả?

- Anh phải thông cảm, chuyện của em... đang rối.

- Thông cảm như thế nào? Chuyện của chú tui cũng biết nhưng chuyện đó để giải quyết sau cũng được, chú tưởng tui không có việc để làm à? Công chuyện của tui ở Phú Riềng cũng đang ngập mặt kia kia, mà tui phải bỏ về đây giúp chú.

- Em biết rồi. Từ ngày mai em sẽ về sớm để tranh thủ đi tập với anh.

- Mai cái gì? Đi liền bây giờ cho tui.

- Nhưng em đã nói với anh em vô sự là bữa nay không cần tới tập.

- Không có họ thì tập với tui.

Đạt bị Thành dắt ra phía sau vườn ở cạnh con mương. Để Đạt đứng một bên, Thành cởi áo vắt lên cây rồi bước lên trước vài thước, anh bắt đầu đứng tấn.

- Chú nhìn cho kĩ, đây là cách tên Biện ra đòn.

Thành bắt đầu đánh quyền cho Đạt nhìn. Sau đó, hai người cùng nhau đối kháng. Quyền thứ nhất, Đạt né được nhưng vừa tới quyền thứ hai thì Đạt đã bị một đấm vào mặt khiến anh loạng choạng. Thành phải chạy tới đỡ.

- Chú sao vậy? Không chịu để tâm như thế này thì làm sao mà đánh, cũng may bây giờ là tôi, mai mốt là tên Biện thì chú có mà bẽ đầu.

Cũng may là đang tập nên Thành đã nhẹ tay, cú đấm chỉ lướt qua thái dương. Đạt xoa vài cái rồi đứng thẳng dậy.

- Tại em hơi sợ ý. Minh tập tiếp đi anh.

Thành không thêm đánh tiếp, anh đi tới thân cây lấy áo, anh gũ mạnh vài cái rồi mặc vô.

- Thôi. Không tập nữa. – Thành vừa gài nút vừa nói - Nhớ thím ấy tới vậy thì đừng để thím ấy về nhà.

- Đầu phải muốn là được. Em đã năn nỉ một lần, rốt cuộc cô ấy cũng đòi đi.

- Thì năn nỉ thêm lần nữa.

- Cô ấy ở lại, cả hai đều ngột ngạt. Không lẽ... năn nỉ suốt đời. Nếu cô thương em thì... cô nên hiểu.

Thành thở dài. Anh nghĩ là Liên hiểu. Nếu cô không hiểu thì cô đã bỏ đi ngay từ đầu chứ đâu dây dưa tới hôm nay để tự buồn phiền. Nói cho cùng cũng chỉ là tâm tánh của đàn bà, cái gì cũng dễ trong bụng rồi bắt người ta suy đoán. Đàn bà là trù đi đường vòng, nói chuyện thì vòng vo, đi đứng thì dãn lãn, còn chuyện người giận thì phải dãn dãn. Đàn ông với đàn bà khác nhau một trời một vực là ở chỗ đó. Với đàn ông khi đã hiểu rõ chuyện rồi là họ vui ngay, chẳng thiết giận hờn, còn đàn bà thì... việc hiểu rõ chuyện và việc người giận thực chất là hai việc chẳng mấy liên quan. Đùng nghĩ, hề hiểu rõ chuyện là đàn bà nguôi giận ngay, thậm chí họ không cần hiểu chuyện họ vẫn nguôi giận như thường, thế nên giải thích cho họ hiểu chỉ là một phần mà quan trọng là phải cho con giận của họ được no nê, thức ăn của nó chính là sự kiên nhẫn dỗ dành của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ra đi... Trở về... Rồi sa ngã

Thành không mấy quan tâm chuyện vợ chồng Đạt, nhìn sơ cũng đủ biết hai vợ chồng này chẳng thể nào bỏ nhau được. Nhưng Đạt cứ như thế này thì có thể phải dẹp hăng xe, thậm chí lúc giao đầu có thể bị thương nặng. Thành không thể không lo. Cho nên từ sáng sớm anh đã chạy xe xuống nhà Liên để tìm cách cho con giận của cô được no nê.

Liên đang ngồi chống tay ở hàng ba, mắt nhìn vu vơ lên cây bông giấy như kẻ mất hồn. Bên cạnh cô là cánh bông giấy đã toát và vì bị ngắt, từng cánh bông tan nát thảm thương nằm lung tung trên nền đất.

Khi thấy xe lõ đầu ở mép hàng rào, cô nhướn cao đầu, chồm người nhìn về phía trước để nhìn, khuôn mặt ửng rừ trở nên tươi tắn, đôi mắt mở to không giấu được vẻ hi vọng chờ mong. Chừng thấy người trong xe là Thành thì cô rụt cổ, cúi đầu nhìn xuống đất với vẻ ửng dột.

Sự thất vọng khiến cô quên mất, đằng nào, Thành cũng con rể huyệt của nhà này, là cậu hai của nhà Nguyễn Bửu, là anh chồng cô, là khách quý hẳn hoi.

Liên không chào đón, Thành cũng chẳng buồn, mà cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Thái độ của cô ư ám chẳng khác gì Đạt, toàn cái cái xác có ba hồn nhưng mất đi bảy vía. Đùng là vợ chồng thăm thiết, đêm nào cũng quán quít mặn nồng thì nỗi buồn nhớ nhưng khi xa cách đâu chỉ bầu vuu một người.

Không cần trà nước, không cần hỏi han rào đón, Thành vào thẳng vấn đề. Khi vừa bước lên bậc thềm nhà.

- Thím ba, về nhà đi.

- Anh Đạt... ành... sao ành không... mà ành hai lại...

Liên đang nói thì bỏ lửng lăm Thành đứng căng tai ra để nghe, rốt cuộc lại không nghe được gì.

- Thăng Đạt..., sao? Thím muốn nói gì? – Tuy không biết Liên định nói gì nhưng vừa mở miệng là cô đã nhắc tên Đạt, Thành cười trong bụng, chuyện này thì cô phải theo anh về và làm

lành với Đạt thôi. Anh thờ một hơi thật dài để câu nói của mình mang màu sắc ảo não - Không có thím ở nhà, chú ấy không làm được gì hết thảy. Ăn uống không màng, người gầy xòm, râu cũng không cạo. – Thấy mắt Liên nhìn anh với vẻ xót xa, Thành giả bộ lắc đầu - Nếu lo cho chú ấy thì thím về đi. Chú ấy đang trong cảnh... khốn đốn lung lắm.

- Khốn đốn là sao? Anh Đạt bị bệnh rồi? Em về đây chỉ mới có một đêm, hôm qua anh còn mạnh lắm mà.

- Thím bình tĩnh. Thăng Đạt không có bệnh hoạn gì, chỉ bị tui động một đám, không chết được đâu. Nhưng nếu cứ như vậy thì tháng sau cũng bị người ta đánh chết.

Liên trốn mắt ngờ ngàng không hiểu lời Thành nói. Cô chỉ mới đi khỏi nhà có một đêm mà lại có chuyện nghiêm trọng đến thế, chuyện gì mà Thành lại ra tay đánh Đạt, còn liên quan tới chết chóc nữa, cô cuống cuống nắm lấy Thành để hỏi cho rõ. Thành không có nhiều thời gian nhưng đành nào cũng đã xuống đây, thôi thì một bận nói rõ ràng để cô biết những khó khăn của Đạt hiện giờ.

Chuyện là, hãng xe của Đạt sau thời gian làm ăn yên ổn bắt đầu bị gặp khó khăn. Có nhiều chuyện như chuyện của hai Chi, chuyện với các hãng xe khác nhưng Thành chỉ kể về chuyện quan trọng trước mắt, chính là sự xung đột với hội van xe.

Trước giờ, dân lục tỉnh ngoài di chuyển bằng ghe xuồng thì xe ngựa, xe kéo tay cũng không thể thiếu. Số người làm công việc này càng lúc càng đông, do đầu tiên là một nhánh của Thiên Địa Hội nên khi lớn mạnh do tách ra thành lập một hội riêng, đó là hội van xe. Hội van xe chính ra là người làm ăn dăng hoành nhưng khi mở rộng thì không ít thánh phàn du thủ du côn gia nhập. Khi các hãng xe trên đà mở rộng, hội van xe bị mất một số lượng lớn nguồn thu nên họ bắt đầu tìm cách phá hoại. Ban đầu họ đến hãng đòi tiền bảo kê, vì sở xe của Đạt được đánh giá là làm ăn lớn nên họ tập trung vào đây và số tiền họ đòi không phải là ít. Đạt không đưa. Họ bắt đầu làm khó, phá hư xe, hù dọa khách, xung đột với nhân công khiến sở xe gặp rất nhiều khó khăn. Mấy lần đứng ra dàn xếp không thành, chính Đạt cũng bị cuốn vào mấy trận ẩu đả khiến mình mẩy bầm tím.

Liên nghe tới đoạn Đạt bị bầm tím mình mẩy thì mặt bình tĩnh. Cô cắt ngang lời Thành.

- Sao mấy anh không báo chánh quyền để họ xử?

Thành nghe tới đây thì cười nhạt. Anh lại phải nói thêm cho Liên hiểu. Chánh quyền Pháp không thể làm được gì. Hội van xe không phải là một nhóm nhỏ, họ rất đông, bắt được một vài người chớ không thể bắt hết trăm ngàn người. Hơn nữa, họ sống theo luật giang hồ, khi bị bắt họ không khai nhau ra, mà nếu có bị phạt thì cũng phạt nhẹ rồi thả. Đầu lại vào đó.

Hội van xe tuy không tuân theo luật lệ của chính quyền nhưng họ sống theo kiểu anh hùng mã thượng, lấy chữ tín nghĩa làm đầu và làm nguyên tắc cho mọi hoạt động. Người dưới phải nghe lệnh người trên, và phải giúp đỡ lẫn nhau. Đứng đầu nhóm van xe ở Mỹ Tho bây giờ tên Biện, một kẻ nổi danh là đội trời đạp đất trên chốn giang hồ. Thành tìm hiểu thì biết tên Biện khá giỏi võ, nhờ giỏi võ mà hắn được tôn lên làm thủ lĩnh, đồng thời hắn cũng là người nhất nhất tuân theo luật giang hồ, chuyện gì cũng lấy luật đó ra mà giải quyết. Cũng dựa vào đó mà Đạt nghĩ ra cách giải quyết triệt để vấn đề. Đó là gởi thư khiếu kiện với điều kiện, nếu Biện thắng Đạt phải cho hắn bảo kê sở xe, đóng các loại phí mà hắn muốn, nếu Đạt thắng thì người hắn và người của hội van xe phải rút đi và không được quấy rối sở.

Nghe tới đây thì Liên thấy ăn năn, anh có quá nhiều chuyện để lo mà cô lại không san sẻ được gì. Mấy lần anh định trò chuyện thì cô quay đi. Cô ước mình có thể giúp được anh.

Nghe Liên ngỏ lời giúp, Thành cười.

- Thím chịu về là giúp nó nhiều hơn tui rồi đó đa.

- Anh hai... còn giận được.

Mặt Thành nghiêm lại.

- Tui không giận. Thím có nghe câu này chưa, "tề gia, trị quốc, bình thiên hạ", chỉ có gia đạo đặng yên thì đàn ông có lòng có sức mà làm chuyện khác. Thím bây giờ, là gia đạo của chú ấy.

Lời này là do Thành nói nhưng có vẻ quen quen, dường như Đạt cũng từng nói... trong buổi chiều yên ả, buổi hẹn hò đầu tiên cả hai, cô chính là nhà của anh, là tổ ấm để anh quay về sau bao mệt nhọc.

Thấy Liên trầm ngâm, Thành không biết cô đang nghĩ gì, sợ cô còn phân vân, anh tiếp tục phân trần về những nguy hiểm mà Đạt có thể gặp trong trận đấu nếu Đạt lơ là hay sơ suất. Nguy hiểm là có nhưng khi nói với Liên thì Thành cố tình nghiêm trọng hóa vấn đề hơn nữa. Liên nghe xong thì gần như bật khóc, cô vội vàng thu xếp quần áo theo Thành về.

Về tới nhà thì trời bắt đầu xế bóng. Liên vào phòng thưa với má chồng. Bà Ngự đang đỡ thẳng nhỏ. Từ ngày nhận thẳng nhỏ, bà thấy mình như bị trói tay trói chân, không đi đâu được. Từ đầu bà đã muốn giao cho Liên giữ nhưng bị Đạt cản mấy lần.

Đang sẵn bực bội trong lòng, thêm việc Liên vắng nhà trong khi bà bận bịu, bà la rầy cô một trận, rồi buộc cô từ nay phải trông nom đứa nhỏ.

Liên ầm đứ đờ đi một vòng quanh nhà. Đứa nhỏ cứ khóc khiến cô đã vụng về càng trở nên vụng về hơn. Nuôi con nít thật là khó, nó có thể khóc bất cứ khi nào, nhưng cô lại không biết cách nào để dỗ. Nhưng cái khó lại không bằng cái khổ mà khổ nhất là nuôi con của người khác. Mọi chuyện suôn sẻ thì không sao, lỡ thẳng nhỏ bị đau, bị trầy một chút là cô bị dò xét.

Nhưng... đành nào cũng không bỏ nhau được, bỏ đi rồi cũng về, đã về thì cần cố gắng.

Liên với thẳng nhỏ còn lạ lẫm nên cô đỡ mãi mà nó không chịu nín. Cô phải ru tới kham cổ nó mới chịu nhắm mắt. Cô tranh thủ về phòng coi anh đã về chưa nhưng thấy phòng trống không. Cô trở lại bếp chuẩn bị cho thẳng nhỏ ăn rồi lại ru nó ngủ. Cô quá mệt mỏi nên cũng ngủ lúc nào không hay.

Tỉnh dậy thì đã quá nửa đêm. Liên không nghĩ là mình lại ngủ lâu như vậy. Cô lật đật chạy về phòng. Hành lang có ánh sáng nhưng bước vào phòng thì tối đen. Cửa phía ban công không đóng nên Liên men theo chút ánh sáng nhạt nhòa ấy để tới giường. Khi mắt đã quen trong tối thì cô nhìn thấy dằng to lớn đang nằm trên giường. Hai chân buông xuống chạm đất, một tay gác trán, một tay để vương vãi tự do, sống áo xò lệch, hàng nút thì cái gài cái mở, ngực áo phanh rộng, gối không kê, mền không đắp, trông anh mệt mỏi đến chán chường, cứ như một kẻ đương thất bát trong công việc bộn bề thì bị bỏ bỏ. Không cảm lòng, cô nằm xuống cạnh bên rồi ôm lấy anh.

Đạt giật mình. Anh ngồi bật dậy. Bị tỉnh đột ngột nên anh loạng choạng, anh quơ tay để tìm bàn tay đang ôm mình. Miệng không ngớt hỏi lớn.

- Ai? Ai đó?

Liên cũng ngồi dậy theo, cô không trả lời. Cô dựa sát vào lưng anh và tiếp tục ôm anh, ôm chặt hơn để anh không dễ dàng mà gỡ tay cô ra được.

Không khó để đoán được đây là tay của đàn bà. Đàn ông thì chẳng ai ôm nhau như vậy. Còn đàn bà thì..., người trong nhà thì chỉ có Diệp là thi thoảng ôm anh để những nhẽo. Dĩ nhiên cái ôm của Diệp không giống cái ôm lúc này, cái kiểu... đã ôm còn dựa sát sạt, còn kê má áp chặt vào lưng như gởi trao niềm thương nỗi nhớ. Người có thể danh chính ngôn thuận ôm anh như vậy, chỉ có thể là vợ anh. Nhưng vợ anh đã về quê mà không nói là khi nào sẽ quay lại. Nhà anh thì không thiếu đàn bà con gái ra vào, chủ yếu là người ăn kẻ ở, không biết ả nào dám cả gan tới phòng dụ dỗ anh gian dâm. Tuy anh là thanh niên tráng kiện nhưng không đến nỗi, mới vắng vợ vài bữa đã sinh lòng này nọ. Hơn nữa, ngoài cô ra thì chẳng ai có thể

xoa dịu được anh trong lúc này.

Phần mệt mỏi vì phải gấp rút tập võ, phần buồn bực chuyện nhà. Anh hét lớn.

- Buông ra mau! Là ai? Sao không trả lời? – Đạt nắm chặt cổ tay đang ôm mình rồi dùng sức mạnh hơn - Không buông ra, tui bẻ gãy tay.

Tay Liên đau nhói, đoán anh nói là làm, chậm trễ nữa thì thế nào tay cô cũng gãy, cô phải lên tiếng.

- Á! Anh Đạt, đau quá hà! Không cho ôm thì thôi! Sao khi không đòi bẻ tay người ta! Hung dữ quá hà!

Giọng nói nhẹ nhàng mang hồn dỗi vang lên khiến Đạt phút chốc đổi giận thành mừng, đổi chán chường thành vui vẻ. Anh quay lưng lại rồi đưa tay ôm lấy mặt cô.

- Liên? Là em hả? Em về hồi nào? Sao tự nhiên ôm anh?

Cô nhìn anh ngượng ngịu trả lời từng câu hỏi một.

- Là em. Về hồi chiều. Tại...thích... thì ôm!

Anh trách nhẹ.

- Sao em không lên tiếng, lỡ anh bẻ gãy tay em rồi sao?

Cô đưa tay mình lên mà xoa xoa chỗ đau.

- Tay vợ anh mà anh cũng không biết nữa hả?

Anh cầm tay cô thương xót. Rồi anh nhìn cô với vẻ tội nghiệp.

- Tại anh sợ... bị làm. Bữa trước... đứng ôm lắm còn khó nói, huống gì bữa nay, đêm hôm tối tăm, đương nằm mà... ôm lắm thì coi như...

Cô rút tay mình khỏi tay anh rồi xoay người, hướng mặt về phía trước.

- Hừ! Coi như anh không kiềm chế được mà sa ngã chớ gì?

Anh ngồi sát vào cô hơn rồi ôm lấy cô.

- Làm gì có! Anh trước giờ luôn đứng đắn. Mới này, em cũng thấy rồi đó. Anh... chỉ sa ngã với em thôi.

Liên đánh nhẹ vào vai anh. Chợt nhớ tới lời Thành, cô đưa tay sờ cảm anh để kiểm chứng. Tay cô có cảm giác nhồn nhột, mấy cọng râu chỉ vừa mới lú chưa thể đâm sâu vào tay nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh Thành nói đúng. Cô cảm động ôm chặt lấy anh.

Đạt không hiểu gì. Thấy cô đưa tay sờ vào cái cảm có mấy cọng râu chưa cạo, anh hơi ngại về sự lộn tuộm của mình. Đang chuẩn bị nghe những lời bình phẩm (chắc chắn không phải là khen) thì anh cảm giác vòng tay cô càng thêm siết chặt thân mình. Một hồi lâu mà cô vẫn không nói gì. Anh càng thấy khó hiểu nhưng không muốn hỏi, anh đang tay ôm cô vào lòng.

Không cần lời nói, không cần nụ hôn, chỉ cần một vòng tay, một cái tựa má đã đủ để không gian êm đềm như tơ lụa.

Bên ngoài, bầu trời đã xuất hiện mấy ánh sao. Có vài ánh sao đang nhấp nháy. Cả hai ngồi bên nhau trong im lặng, để sự giận hờn theo ánh sáng nhạt nhòa nơi khung cửa bay đi xa.

Cô kéo vai cho lưng cô vắt qua đùi anh, đầu ngã vào ngực anh. Ngồi được một lát trong đường hoàng thì anh đưa tay xoa ngực cô rồi nói giọng nũng nịu.

- Liên. Anh bắt đầu muốn... sa ngã. Cho anh... sa ngã... ghen em? – Anh vừa nói vừa đưa tay cời hàng nút áo

Cô bặm môi rồi liếc anh một cái.

- Anh... Sao lại... Muốn thì... làm. Anh mà sa ngã, ai cản nổi, còn bày đặt hỏi.

Anh vui đôi môi nóng vào cổ cô mà cười vui sướng. Chiếc áo được cời ra.

- Phải hỏi chớ. Lỡ như em không chịu thì khổ anh.

- Em không chịu mà được. Lần nào cũng dụ người ta tới sáng.

Bầu ngực mềm nằm gọn trong tay anh. Trần trụi. Nóng bừng. Xoa bóp liên tục. Cảm nhận trực tiếp sự cương cứng của đầu v*. Bàn tay đi xuống thấp. Cô khẽ nhồm người, chiếc quần theo tay anh được cời ra một cách thật gọn gàng. Để cô nửa nằm nửa ngồi trong lòng anh, bàn tay anh càng thêm "sa ngã". Tay anh vuốt ve bụng dưới rồi xuống dần vuốt nhẹ lớp lông đen. Ngón tay lùa vào khe hở. Cô ưỡn người rên nhẹ. Hai chân co gối, chống xuống giường, hai đùi khép chặt, cô đưa tay nắm nhẹ bàn tay đang "sa ngã", nửa muốn dùng nửa muốn hùa theo. Anh mặc kệ, ngón tay dài cứ từ tốn đâm sâu, khuấy đảo không ngừng. Hai đùi cô không tự chủ mà khe khẽ mở. Ngón tay anh ấn mạnh lên mông đóc. Cô ưm lên một tiếng, mông theo đó ưỡn lên. Rên ri nhẹ nhàng, mắt nhắm lờ đờ trong khoái cảm, để mặc tay anh lần mò dẫn cô vào chốn thiên thai.

Cô tự ý xa anh, rồi tự ý trở về.

Một đêm xa nhau, ngàn đêm nhưng nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đàn ông đòi quà trở trăn

Những ngày này quần áo Đạt hay rách. Những lúc anh không có nhà, cô đem quần áo anh ra để sắp xếp, cái nào đứt chỉ thì may lại, cái nào bị bung nút thì kết đơm lại. Nếu không nhìn mớ quần áo trước mặt thì Liên không biết, mình cũng thật vô tâm. Cuối nhau gần hai năm mà cô chưa mua gì cho anh hết.

Nghe bà Ngự nói, Đạt trước kia rất chín chu, quần áo đã cũ thì anh không mặc nữa, tóc được vuốt thành nếp áp sát vào đầu, không có sợi nào được phép bay loạn xạ, người lúc nào cũng thoang thoang mùi thơm. Nhưng từ lúc cưới vợ về tới giờ, anh khác hẳn. Anh ít chăm chút cho bề ngoài. Cũng nghiêm túc đường hoàng nhưng không còn bóng bẩy. Tóc tai ít tía tóc vuốt sáp dầu như trước, dầu thơm cũng ít khi xài.

Còn nhớ đợt trước, cô làm cháy của anh một cái áo, anh nói không cần đền nên cô đã không mua, vì lúc đó cô thấy, áo của anh không ít. Bẵng tới bây giờ thì quần áo của anh đều đã cũ. Cô nghĩ tới chuyện sắm sửa cho anh. Sáp tóc, dầu thơm gì đó cô không nghĩ tới nhưng áo quần thì chắc chắn phải mua. Nhưng đồ Âu cô không biết nhiều, lại là đồ nam, cô càng mù mịt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định nhờ Bửu đi chung để lựa giúp.

Bửu nghe cô đánh tiếng nhờ thì nhận lời ngay mà không cần suy nghĩ, khi biết là cô mua cho Đạt thì anh lại thoáng buồn nhưng vẫn hào hứng đi chung.

Buổi sớm, Liên ra chợ Mỹ để tới nhà Bửu. Anh dẫn Liên tới một tiệm bán đồ Tây trên lộ Bourdais. Con lộ nổi tiếng ở chợ Mỹ với nhiều quán xá sang trọng. Những tiệm nào mới mở thì xây theo kiến trúc Pháp, tiệm nào đã cũ hơn một chút thì cũng được sửa lại cho thật tân thời.

Tiệm mà Bửu và Liên vào là một tiệm được sửa lại như thế. Tiệm nhìn mới mẻ, cột, vách, cửa đều được đánh vec ni, biển hiệu có một dòng chữ Pháp bên trên, bên dưới là tên của tiệm được viết bằng chữ quốc ngữ lớn với hai chữ "Tân thời" khá lớn. Phía hai bên cột lớn có trồng mấy bụi bông trang vàng nhạt.

uy tiệm được dựng bằng cây nhưng bên dưới được lót gạch sạch sẽ, dù vậy, khách vẫn được mang giày dép guốc để đi vào chứ không cần để ngoài cửa. Tiếng guốc của Liên cứ nện xuống nền gạch nghe cộp cộp khiến cô không dám đi tới lui nhiều.

Tất cả đồ đạc đều được trưng trong tủ kiếng dài dọc theo hai vách. Ở cuối tiệm có một miếng ván dài được đeo gọt cẩn thận trên hai trụ chôn xuống đất làm ghế ngồi, lại có chỗ để mặc thử, đây là những thứ mà những tiệm bình dân khác không hề có.

Tiệm không chỉ bán quần áo như quần tây, áo sơ mi, com-lê mà còn có cả nón, giày, khăn mùi soa, dù, ba ton các loại. Tiệm có bán đồ dành cho cả nam và nữ. Những món đồ dành cho nữ rất đẹp và dễ thương. Liên đi một lượt nhìn ngắm rồi nhanh chóng trở về chỗ để áo sơ mi nam.

Vì Bửu là khách quen nên đích thân chủ tiệm tiếp đón ân cần. Khi ông hỏi Liên mua áo cỡ nào thì cô phân vân. Ở thời này, đồ may đều mặc, mà may đồ Tây thì càng mặc hơn. Đồ may sẵn thì thường rộng để tiện cho người mua, ai cũng mặc được. Nhưng mặc như thế thì không đẹp, nhìn vào cứ như họ đang so vai rụt cổ vào trong áo. Cho nên tiệm có nhiều kích cỡ chỉ tiện hơn để có thể vừa vặn với từng người.

Cô chưa từng mua áo cho đàn ông nên không biết Đạt mặc cỡ nào thì vừa. Nghĩ một hồi rồi cô diễn tả về anh, anh cao hơn cô hơn một gang tay, vai anh rộng hơn vai cô chừng sáu phân. Nghe cô tả xong, ông chủ tiệm tròn mắt không nói còn Bửu thì cười tùm tùm.

- Liên! Em tả như vậy thì ông chủ đây không ước chừng được đâu.

Ông chủ tiệm nghe Bửu nói vậy thì đôi mày giãn ra.

- Dạ đúng thưa bà, bà diễn tả ông nhà như vậy thì thiệt là khổ tui lung lăm đa. – Rồi mắt ông vụt sáng lên – Hay là, bà đây cứ lấy cậu Bửu làm kiếng, rồi ước lượng với ông nhà thì tui chắc chắn sẽ đoán được.

Thấy Bửu nhìn mình gật đầu, cô bắt đầu so sánh.

- Chồng tui cao hơn anh Bửu... khoảng ba phân, độ rộng của vai thì... bằng nhau, nhưng anh... có da có thịt hơn một chút.

- Vậy là ông nhà mập hơn cậu Bửu đây.

- Không phải. Anh không mập hơn – Đạt không mập, Liên đã từng chạm không biết bao nhiêu lần vào vòm ngực ấy, ngực anh vuông vức và rắn chắc, nên dù độ ngang vai của Bửu và Đạt đều bằng nhau nhưng vẫn thấy ngực Đạt to hơn. Nhưng Liên ngại dùng từ diễn tả.

Thấy Liên ấp úng, Bửu lên tiếng thay cô.

- Chồng cô ấy nở nang hơn.

Chủ tiệm nghe xong thì cười sau đó ông chọn áo cho cô. Cô không biết Đạt thích mà gì nên cô chọn cho anh áo mà xanh nhạt.

Ông chủ tiệm xếp áo và giấy gói lại kỹ càng rồi trao cho cô. Trong lúc Liên giờ khăn ra để trả tiền thì nghe tiếng Bửu ngập ngừng.

- Em có thể... tặng cho anh một cái được không?

Liên ngỡ ngàng về yêu cầu của anh, đến người phụ bán trong tiệm nghe được cũng lên mỉm cười. Trước giờ chưa thấy ai đòi tặng quà lại nói thẳng như vậy, hơn nữa chỉ toàn đàn bà hay làm nũng mới đòi tặng quà, chứ đàn ông thì..., hơn nữa, nhìn anh cũng ra dáng con nhà khá giả, văn minh, lịch thiệp... Đàn ông "bánh tòn" mà như vậy... chắc Bửu là người đầu tiên!

Không chỉ Bửu mà chính Liên, chắc cũng là người đầu tiên lâm vào cảnh khó xử như thế này. Anh đã mở lời thì cô cũng không muốn từ chối nhưng cô không ngờ áo sơ mi cho đàn ông lại mắc tới vậy. Ban đầu, cô còn định sắm cho Đạt ba cái, rốt cuộc cô chỉ đủ tiền mua một cái. Bây giờ, ngoài vào hào lẻ về xe thì cô không còn gì.

- Để lần sau nghen anh. Bận này, em...

Bửu cười gượng. Không hiểu sao anh lại đòi quà trở trăn như vậy, nghĩ lại mà thấy xấu hổ.

- Ừm... Anh thiệt kì cục... Em coi như anh chưa nói gì.

Bửu nói xong rồi đi nhanh tới cửa tiệm. Liên vội nói với theo.

- Anh Bửu! Anh thích màu gì, kiểu gì? Mai mốt, em nhứt định mua tặng anh. Còn bây giờ... tại... em hết tiền rồi. Thiệt đó!

Bừu chạy ngược lại chỗ cô đang đứng. Anh nắm tay cô mừng rỡ.

- Chỉ cần em lựa cho anh là được. Máu gì cũng được, kiểu gì cũng được. Anh ưng hết! Còn tiền thì cứ để anh trả.

- Í...đâu có được! Em mua tặng thì em trả tiền. Đồ tặng mà để người được tặng trả tiền thì đâu còn ý nghĩa nữa.

Nhìn nụ cười của Liên mà tim Bừu thêm chua chát. Thương thầm nhớ trộm cô lâu như vậy mà cô luôn hờ hững. Đồ anh tặng cô còn không muốn nhận, lần nào cũng tìm cách ép cô vào thế không thể từ chối..., mong chi tới chuyện cô tự mình tặng gì đó cho anh. Thấy cô mua áo cho Đạt, anh mới không kiềm được mà mặt dày đòi hỏi, làm khó cô một lần để có một chút an ủi. Nhưng thật hay làm sao, cô chỉ đem theo vừa đủ để mua một cái áo cho chồng mình. Liên nói để lần sau, Bừu không biết lần sau là bao giờ. Nhưng đáng nào thì chính miệng cô đã hứa, anh cũng tạm vui lòng.

Một tay ôm gói áo, một tay Liên lui cui bỏ tiền vào khăn để cất. Tiền còn chưa bỏ vô túi thì Bừu chia trước mặt cô cái bóp nhỏ bằng lòng bàn tay. Loại bóp như thế này đối với Liên không lạ, mấy cô gái theo hướng tân thời hay xài bóp để bỏ tiền rồi cầm trên tay, vừa gọn, vừa đẹp, vừa sang. Riêng Liên vẫn theo nếp cũ, gói tiền vô khăn để bỏ túi.

- Tặng em

Liên nhìn Bừu với vẻ ái ngại.

- Anh cất lại đi. Em chưa mua gì được cho anh mà nhận đồ anh hoài... coi sao dặng..

- Chỉ một món quà nhỏ. Em đừng quá coi là hệ trọng

Liên nhìn cái bóp trên tay anh, một cái bóp dễ thương mà cô đã nhìn lúc nãy. Tuy đơn giản nhưng khiến người ta khó rời mắt bởi cái độc đáo là lạ của nó. Thân bóp có hai lớp, lớp trong bằng vải lụa có màu trắng ngà, hai mặt đều có thêu nhiều bông sen nhỏ, cánh sen màu hồng ở chóp, lớp ngoài bọc bằng vải tuyền mỏng màu hồng nhạt khiến những cánh sen bên trong như ẩn hiện, cạnh viền trên làm kim loại có màu như vàng làm miệng bóp.

Bóp tây bình thường đã mắc mà cái bóp này phải mắc hơn mấy lần, nhìn thì đơn giản nhưng lại được làm cực kì tỉ mỉ, đường may đều và khít như ép, cánh sen được thêu mềm mại nhưng sinh động, cạnh viền kim loại không có một vết gì nhỏ.

Thấy Liên còn tần ngần, anh nói thêm

- Không nhận là anh buồn.

Anh vừa nói vừa cầm tay cô lên để nhét nó vô. Liên còn chưa kịp phản ứng thì anh giật đi chiếc khăn trên tay cô làm mấy đồng hào rơi xuống đất nghe loảng xoảng. Bừu nhanh chóng ngồi xuống thu lượm. Mấy đồng hào lăn lung tung khiến anh phải đi từng chỗ để lượm lại. Anh cầm từng hào chà chà bằng hai đầu ngón tay rồi thổi cho sạch, sau đó mới gom lại giữ trong lòng bàn tay.

Nhìn anh lúi thủi lượm tiền, cô không nghĩ, chỉ trong vòng hai năm mà anh thay đổi hẳn, đã ra dáng nam nhi chí chí. Nếu ngày xưa anh cũng như thế này thì cô đã không quá xa cách với anh, ít ra... tình bạn đã đến sớm hơn.

Khi đã lượm đủ, anh trút một lần vào bóp đưa cho cô. Tay cô chạm đến mép khăn thì anh giật lại.

- Khăn này... coi như... em tặng anh đi.

Thấy Liên ậm ừ, Bừu cầm khăn nhét thật nhanh vào túi áo như sợ Liên đòi lại. Anh nhìn cô cười như thách thức, có đòi anh cũng không trả.

Liên đầu quan tâm tới cái khăn, chỉ cần bỏ ra một đồng bạc là mua được cả chục cái. Hơn nữa, nó đã cũ, cô cũng sắp bỏ đi.

Liên ậm ừ vì câu nói nửa đùa nửa thật của anh, thiệt... khiến Liên không biết phải làm sao. Bóp tiền đã bị nhét vào tay, khăn thì bị anh giật mà nhét vô túi, cô không muốn nhận cũng không được. Dù cái bóp này chẳng đáng là gì so những chai dầu thơm hay những xấp vải thượng hạng mà anh đã tặng trước đây, nhưng cảm giác món nợ Bừu chất lên vai cô, phút chốc nặng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Ngu mới tin anh

Cả hai bước ra cửa thì trời sắp trưa. Nắng đã lên cao nên Bừu quyết định kêu xe kéo cho cô. Một chiếc xe kéo đậu cách tiệm vài thước chạy tới, Bừu lắc tay không đi, anh nói chiếc đó phần dù che phía trên đã rách, anh sợ cô bị nắng. Liên cười, không ngờ anh lại khó tính tới vậy. Bừu đảo mắt rồi đưa tay ngoắc một chiếc xe kéo phía bên kia đường. Xe đậu dưới tán cây lớn trước một tiệm cà phê.

Nếu đã nhìn qua thì không thể không chú ý tới tiệm cà phê. Tiệm được xây theo kiểu Pháp, tường được quét vôi màu trắng sữa, nhờ phía trước có nhiều tán cây che bóng râm lớn nên bức tường không hề gây chói mắt mà lại tăng cảm giác mát mẻ giữa ban trưa. Tiệm cà phê nằm chệch về phía trái của điểm đối diện chừng mười thước, lại có nhiều cửa sổ, đứng ở vị trí này có thể nhìn nhiều góc gác bên trong.

Liên đưa mắt theo tay Bừu để nhìn về phía chiếc xe kéo mà anh chọn.

Ở ngay khung cửa sổ của tiệm cà phê có một người đàn ông rất quen. Không cần suy nghĩ cũng biết đó là Đạt. Anh đang ngồi đối diện cùng một cô gái. Mái tóc xoăn bồng bênh, nước da trắng trẻo, chỉ mất vài giây để Liên nhận ra, đó là Kim Ngân.

Đạt từng nói anh sẽ không gặp riêng Kim Ngân mà bây giờ... Cả người Liên bắt đầu choáng váng nhưng cô cố trấn tĩnh mình vì Đạt vẫn ngồi nghiêm trang trên ghế để nói chuyện, phải, họ chỉ nói chuyện. Ở góc nhìn này, Liên chỉ thấy được một góc nghiêng khuôn mặt Đạt, còn Kim Ngân thì có thể nhìn rõ tới từng ánh mắt.

Đạt nhìn nghiêm túc qua dáng người đang ngồi thẳng, một tay anh đặt trên mặt bàn, toàn thân anh chỉ có khóa miêng là chuyển động đều đặn, cánh môi không mở lớn chứng tỏ anh đang chuyện với giọng nhẹ nhàng. Liên đoán anh đang nói về đứa nhỏ. Cũng phải thôi, đáng nào hai người cũng có với nhau một đứa con, đâu phải cứ nói không gặp là có thể không gặp.

Chuyện này Liên đã đoán được từ trước nhưng chính miệng Đạt đã nói chắc chắn là không, nên cô mới thấy buồn.

Kim Ngân từ nãy giờ chỉ dựa lưng vào ghế một cách hững hờ, bàn tay trắng nõn xoay xoay lộn tóc, sau khi từ tốn nháp một ngụm cà phê, cánh môi đỏ thắm điểm một nụ cười, nụ cười quyến rũ đến mê người. Nói được vài câu, cô đứng dậy đứng tới chỗ người đối diện và ngồi xuống. Dù bị một phần tường che khuất nhưng nhìn bờ vai cô ở vị trí cao hơn vai Đạt, Liên có thể nhìn ra, Ngân đang ngồi lên đùi anh. Một tay cô choàng qua cổ anh rồi vuốt nhẹ nhàng lên vai áo.

Liên muốn hét thật to nhưng cô không hét được, cô tự hỏi, vì sao anh ngồi im lặng, vì sao anh không đẩy cô ấy ra, vì sao không cự tuyệt. Nhưng thế này có phải là anh đang phản bội cô không? Có phải anh đang lừa dối cô không? Những lời anh đã nói, có bao nhiêu là thật?

Mắt Liên bắt đầu nhòa nhạt. Ngân nhìn về phía Liên một hồi lâu rồi nhìn lại Đạt, cô nở nụ cười thật ngọt.

Đang nói chuyện mà Ngân cứ nhìn chằm chằm ra cửa sổ khiến Đạt tò mò. Anh nhìn theo cô, đưa mắt đảo một vòng ra ngoài cửa sổ, anh chẳng thấy gì ngoài con đường đầy nắng, một vài người đang đi thưa thớt. Nhưng Ngân cứ nhìn về phía ấy khiến anh phải nhìn thêm lần nữa, anh xoay lưng để có tầm nhìn rộng hơn.

Xuyên qua ánh nắng gay gắt, Đạt thấy Liên với Bửu đang đứng dưới mái hiên của cửa tiệm phía bên kia đường, một tay cô ôm gói giấy, một tay nắm chặt góc vạt áo bà ba. Đạt thấy rất rõ Liên đang khóc, bờ vai cô cứ run lên. Anh vội vàng đứng dậy, sự đột ngột của anh khiến Ngân suýt nữa thì té xuống đất. Còn anh thì không kịp suy nghĩ, anh nhón một chân rồi nhảy ào qua cửa sổ.

Đạt tiến lại càng gần thì Liên khóc càng lớn. Bản thân cô thật sự muốn gì, chạy đi hay đứng lại, cô cũng không biết. Giận anh luôn khiến suy nghĩ của cô rơi vào mâu thuẫn như vậy. Trong lúc cô còn phân vân thì Đạt đã chạy tới mép đường, anh đưa tay ra định nắm lấy cô.

- Liên! Nghe anh nói.

Liên nhích người né qua một bên rồi quăng mạnh gói giấy đang cầm vào ngực Đạt. Sau đó, cô lùi xa mấy bước.

- Nói gì? Nói là không gặp chị ấy, nói là không lưu luyến chị ấy, hay nói là anh đã dối ý, đã hối hận về những gì đã hứa với em.

Đạt nhìn gói giấy rớt xuống mặt đường nhưng anh không quan tâm, anh bước về phía trước nắm khuỷu tay cô.

- Theo anh về nhà rồi anh phân trần cho em hiểu.

Không cần suy nghĩ, Liên lập tức xoay mặt về phía anh mà hét.

- Không!

Đạt bất ngờ với thái độ của Liên, chưa khi nào anh thấy cô thiếu kiềm chế tới vậy. Có lẽ, đây là lần đầu tiên anh thấy cô hung dữ.

Tiếng hét của Liên khiến một vài người đang đứng đằng xa cũng ngoảnh đầu lại nhìn. Chuyện vợ chồng giận nhau là bình thường, nhưng ông bà ta có câu: về nhà đóng cửa dạy nhau, chuyện ra hét ngoài đường, thiệt là một việc không nên, nhất là khi người chồng đang "xuống nước". Người qua đường nhìn vào, họ không thấy ông chồng lẳng nhăng đầu mà chỉ thấy một bà vợ thích rầy rà cự cãi, tánh tình xéo sắc, đùng chửi là la làng. Nếu chồng hùng hổ lại người ta sẽ nhìn thấy một ông chồng vũ phu, còn như tiếp tục mềm mỏng thì người ta lại nhìn ra một "đức lang quân" sợ vợ. Trăm đường đều khó, trăm sự hãn không nên.

Liên biết điều đó nhưng cô đã không dần được. Đạt biết điều đó nhưng anh thông cảm với cô. Đã từ lâu, Đạt không giấu mình là một kẻ mặt dày, thường xuyên i ôi năn nỉ vợ. Cho nên, những cái nhìn từ đằng xa không thể khiến anh ngưng ngừng. Nếu chỉ bằng lời nói để cô thể xua tan cơn giận, anh sẽ lẻo đẻo đi theo cô mà năn nỉ cho tới khi về tận nhà.

Nhưng Bửu đang ở đây, đang nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm rồi lại nhìn anh bằng sự khinh miệt kèm với nụ cười đắc ý. Ngay lúc này, anh chỉ muốn đám một phát cho Bửu biến mất khỏi thế gian.

Đạt xuống giọng nói với cô.

- Ở đây là ngoài đường, mình về nhà rồi em muốn gì cũng được.

Liên thấy uất ức trào dâng. Bình thường anh có sợ gì, giữa thanh thiên bạch nhật, anh còn ngang nhiên để cho người ta âu yếm, vậy mà lại ngại chuyện lớn tiếng của cô. Nếu là người khác, chắc đã có cảnh đánh ghen tới sứt đầu mẻ trán, cô không có gan đánh ghen, cô chỉ lớn tiếng thôi mà anh cũng không cho. Cô giữ khỏi tay anh rồi lao thẳng ra đường. Một chiếc xe ngựa chạy trở tới. Bửu hoảng hồn nắm tay cô kéo lại.

Liên đang quay mặt về phía Bửu còn tay Bửu thì nắm chặt tay cô. Đạt từ sau lưng cũng nắm chặt tay mình thành nắm đấm. Dù anh đang mặc áo sơ mi tay dài nhưng có thể nhìn được, hai cánh tay anh đang gồng lên căng cứng như chuẩn bị đánh nhau. Anh nhìn Bửu chằm chập mà nhả ra từng tiếng một, từng tiếng nặng oằn sát khí.

- Buông tay vợ tôi ra. Ngay tức thì!

Thái độ của Đạt khiến Ngân đang đứng gần đó cũng sợ, nộ khí của Đạt khiến ai ở gần cũng thấy căng thẳng. Ngân khẽ liếc về phía Bửu để quan sát thì thấy Bửu không chút gì sợ hãi. Mặc dù Liên quay lưng về phía Đạt nhưng nghe thấy âm thanh giọng nói, cô bắt đầu lo lắng sẽ có đánh nhau. Liên khẽ vận cánh tay mình. Nhưng Bửu không quan tâm, anh nhìn Đạt trả lời dứt khoát.

- Tôi không buông!

Bửu vừa nói xong thì Đạt cung tay nhắm mặt Bửu mà đánh tới. Bửu không có võ nên không nhanh nhạy bằng Đạt, một tay anh đang nắm lấy Liên nên anh không né được, chân Bửu phải lùi ra sau mấy bước. Thấy Bửu vẫn ngoan cố, Đạt tung chân đá một cước vào giữa bụng, cú đá rất mạnh, khiến Bửu phải té xuống đường. Bửu đành bất lực buông tay Liên ra để cô không bị anh kéo té. Liên vung tay Đạt ra để chạy tới đỡ Bửu nhưng Đạt đã giữ cô lại. Cô vùng vẫy rồi la hét.

Liên càng lúc càng la lớn hòng để Đạt buông cô ra. Đúng như ý cô, anh buông tay cô ra. Nhưng ngay lập tức, anh dùng hai tay mà ôm xóc cả người cô đi về phía xe anh đang đậu ở bên kia đường.

Anh mở cửa xe rồi đẩy cô vào ghế nhưng anh vừa quay đi là cô đẩy cửa chạy ra. Anh đứng ngay cửa án ngữ không cho cô ra bên này thì cô chồm về phía bên kia, anh phải trườn người vào mà nắm lại. Năm lần bảy lượt như vậy nên anh vẫn chưa thể về chỗ lái. Đoán chắc cách này không xong, anh mở cửa kéo cô ra rồi ôm lấy cô đi về ghế phía cần lái. Anh ngồi vào ghế rồi để cô ngồi trên đùi, một tay anh ôm lấy eo cô một tay anh cầm vô lăng. Liên thì không thôi giãy dụa, tầm nhìn anh liên tục bị che khuất khiến chiếc xe chạy lảo đảo tạo thành hình xích xắc trên đường. Xe chạy tới đâu thì người hai bên đường đều bị một phen hú vía, họ la hét rồi chạy nhanh mà tránh.

Đạt phải liên tục hét lên bên tai cô.

- Em cứ giả vờ như vậy thì nguy hiểm lắm! Ngồi yên cho anh chạy, về tới nhà rồi em quậy tới đâu cũng được.

- Vậy thì anh hãy thả em xuống. Để em tự về một mình. Em không muốn đi chung với anh.

- Đừng hòng!

Xe chạy loảng ngoảng một lát cũng qua được mấy con lộ lớn. Đến khi xe trở tới đầu đường Vòng Nhỏ thì dừng lại. Đường bằng đất theo hình cong và hẹp, một bên là hàng dừa liên tiếp, một bên là đầm với ruộng xen nhau. Xe bốn bánh chạy trên đường này không khác gì người đi bộ đi trên đường mòn. Bình thường đã phải chạy chậm và cẩn thận, huống gì thế nào cũng có chuyện, không đụng đầu vô cây dừa thì cũng lao xuống ruộng.

Biết Liên sẽ không để tâm tới chuyện đó bên Đạt quyết định dừng xe lại. Anh tiếp tục ôm cô ra đường để bắt xe ngựa.

Người đánh xe ngựa nhìn Đạt với ánh mắt dè dặt và không thiện cảm, không lẽ giữa thanh thiên bạch nhật lại có kẻ ngang nhiên ức hiếp gái nhà lành. Chừng nghe cả hai lời qua tiếng lại, cô gái dù phản kháng dữ dội cũng không có một tiếng tri hô cầu cứu, thì biết đây là đôi vợ chồng giận nhau. Nhưng tình hình đang xung đột căng thẳng như thế này, ông cũng ra về chần chừ. Đạt phải ra giả vờ ba ông mới chịu chờ.

Vừa về tới nhà là Liên chạy lên phòng. Đạt bận trả tiền nên phải chạy sau cô. Nhưng bấy nhiêu phút trễ nãi đó không đủ để Liên can anh vào phòng. Khi cánh cửa còn một khoảng hở bằng kẻ tay, anh đã đẩy cánh cửa lùi vào, Liên thì dùng sức đẩy cửa trở ra, hai người cứ vậy mà dẫn co.

- Liên, anh đến gặp Ngân là để nói chuyện về thằng nhỏ, chỉ nói về chuyện đó thôi!

- Bữa trước là vì thằng nhỏ, bữa nay cũng về thằng nhỏ... Coi ra, anh với chỉ sẽ còn vì thằng nhỏ mà nói chuyện tới suốt đời.

- Chỉ là nói chuyện thôi mà em.

- Nói chuyện thôi mà hành động như vậy hay sao?

- Anh... Liên! Tin anh đi. Thêm lần này nữa thôi.

- Lần trước anh nói anh ôm lắm, lần này thì sao? Thì sao? Có lắm nữa không?

- Lần này là... cô ấy ôm anh.

Liên không thể nghe lọt tai câu này của Đạt. Cô lập tức mở cửa để cùng anh đối chất cho ra lẽ.

- Sao anh có thể trơ trẽn tới vậy? Anh là đàn ông, anh không muốn thì chị ấy ôm được anh sao?

- Thật ra... lúc đó anh nghĩ, anh là đàn ông, xô đẩy với Ngân cũng chẳng hay gì, càng xô đẩy thì càng bị người ta dòm ngó, hơn nữa... anh có chuyện cần thương lượng nên không muốn làm cô ấy giận.

- Anh thì lúc nào cũng giỏi biện hộ và lí do. Hết lần này rồi lần khác! Sao anh không nói thẳng là anh còn vương vấn chị ấy. Anh nói thiệt đi. Em chấp nhận mà, đằng nào cũng là má của con anh, em đã chấp nhận từ trước, có sao còn còn lừa gạt em? Chẳng thả anh thừa nhận còn thương nhớ người ta, để em biết thân phận của mình, để khi anh ôm chị ấy, em chỉ buồn... chứ không dám giận. Đằng này, anh luôn miệng nói thương em, chỉ thương một mình em... mà anh lại làm như vậy... Anh thấy em ngu nên gạt em, đùa giỡn với em. Em ngu nên mới tin anh, ngu mới nghe lời anh! Lẽ ra em nên biết, bản chất của anh là như vậy, đàn ông dễ dàng ăn nằm với người khác thì làm gì chung thủy. Chỉ có đàn ông đáng điểm, sở Khanh mới nghĩ chuyện đụng chạm da thịt là bình thường.

- Liên! Em đang nặng lời với anh đó! Xúc phạm chồng như vậy là đại lắm, biết chưa? ... Thật ra... anh đến gặp Ngân... để đề nghị cô ấy có thể nhận lại thằng nhỏ, Ngân nói là sẽ suy nghĩ lại, anh với cô ấy nói thêm vài câu. Khi cô ấy làm vậy... lúc đó..., thật sự anh không nghĩ gì nhiều... Anh không nghĩ... em sẽ nhìn thấy... anh...

- Anh gạt em. Chuyện đang yên lành, sao anh phải trả thằng nhỏ lại? Anh không còn cái cớ nào nghe có lý hơn hả?

Liên quay lưng, cô nhắm về phía ban công mà đi tới. Đạt chạy nhanh tới cửa, anh nhanh chóng đóng chặt hai cánh cửa. Liên thấy vậy thì bỏ lại giường ngồi. Cô thút thít khóc.

- Nói chuyện với nhau là phải ngồi trong lòng nhau mà nói mới được sao? "Không nghĩ em nhìn thấy", nếu em không nhìn thấy thì anh còn làm tới đâu nữa, phải không? Còn gạt em tới đâu nữa? Có bao nhiêu lần em không nhìn thấy?

Đạt không còn câu trả lời nào khác. Đối với đàn ông, khi trái tim đã nguội thì sự va chạm da thịt cũng giống như người ta sờ vô tấm ván, không hề có cảm xúc. Đối với Ngân, nếu nói là nguội lạnh thì không hẳn, nhưng nó không hề dính dấp tới ái tình hay ham muốn nhục dục, cảm giác duy nhất chỉ là thương hại, ăn năn. Vì đằng nào, anh cũng là người có lỗi với Ngân. Anh không biết giải thích sao cho Liên hiểu, anh chưa biết phải nói gì. Anh đành im lặng chờ cho tới khi cô nguội giận.

Không gian đang im ắng thì nghe tiếng Thành gọi anh, Đạt nhìn Liên phân vân rồi quyết định đi khỏi phòng để gặp Thành. Khi tay anh vừa nắm chốt cửa thì nghe tiếng Liên nói lớn từ sau lưng.

- Anh Đạt! Anh không được nhốt em. Lần này anh còn làm vậy thì...

Ánh mặt Đạt nhìn Liên lúc này không hẳn là giận mà là buồn. Bởi vì anh không hề có ý đó, một lần làm sai, bản thân anh đã ăn năn rất nhiều. Anh sẽ không bao giờ lặp lại hành động đó thêm lần nữa, cứ nghĩ anh không cần nói thì cô cũng hiểu. Câu nói mang ý nghi hoặc và dè chừng anh như thế khiến anh cảm giác khoảng cách của cả hai tới giờ vẫn xa như bầu trời và vực thẳm. Bàn tay anh từ từ buông cánh cửa.

Đạt còn đang tần ngần ở cửa thì Thành xuất hiện. Toàn thân Thành mang đầy tức giận. Anh đột ngột đẩy Đạt trở vào phòng rồi đóng sầm cửa lại. Cả Liên và Đạt đều bất ngờ. Đạt nghĩ Thành sẽ rầy anh việc bê trễ tập tành nên anh lên tiếng trước.

- Anh hai. Em biết mình cần làm gì, anh không cần đốc thúc. Anh hứa với anh từ ngày mai dù có chuyện gì xảy ra thì em cũng tập chăm chỉ.

- Tui không nói chuyện đó. Đạt. Sao chú lại vô lương tâm quá vậy? Dù không thương nhưng thằng nhỏ cũng là máu mủ của chú, một giọt máu đào hơn ao nước lã, vậy mà chú đành đoạn đem con mình đi bỏ. — Đoạn, Thành nhìn về phía Liên đang ngồi đề nói với cô - Thím ba, tui biết thím buồn, tui thông cảm chuyện đó, nhưng chuyện cũng dĩ vãng rồi, thím đừng làm khó chú ấy nữa. — Rồi Thành quay về nói với Đạt - Chú có thương vợ tới đâu thì cũng đừng nghĩ tới chuyện bỏ con mình chứ!

Đạt thờ dãi chán nản mà nói với Thành.

- Chuyện đó là tự em làm tự em liệu, Liên không biết gì hết.

- Vậy sao? Tui không ngờ chú độc ác tới vậy?

- Em chỉ nói Ngân nhận lại đứa nhỏ mà độc ác gì anh. Nhưng thôi, chuyện em làm cũng chẳng đúng đắn gì, anh cứ chửi đi. Em bây giờ, chẳng phải kẻ đang hoảng gì, ai muốn nghĩ em thế nào cũng được.

Đạt nói với Thành mà nhìn về phía Liên để nói với cô. Thành nhìn hai vợ chồng rồi làm vẻ khinh khỉnh.

- Hừ! Chú làm chuyện ác độc này là vì thím ấy, thím ấy làm sao mà nghĩ xấu chú cho được! Cảm động còn không hết.

Liên nghe Thành nói thì cười nhẹ.

- Thôi anh hai à! Anh với anh đừng a tòng gạt em nữa. Con anh thì làm sao anh bỏ được, anh còn đang muốn rước má nó về kia kia!

Đạt lập tức quay về phía Liên mà găt lên một tiếng.

- Liên! Anh đã nói là anh không có!

Lời nói ngậm trách cứ của Liên khiến Thành tức giận.

- Thím nói cái gì vậy? Chú ấy muốn rước ai là chuyện của chú ấy, tui không cần biết. Nhưng thím nói tui với chú ấy a tòng gạt thím là sao? Gạt chuyện gì? Gạt hồi nào? – Tới đây thì Thành nghĩ Liên đang nói chuyện lần trước anh xuống gập cô và có lời hơi quá về tình cảnh của Đạt, anh khoanh tay ngang ngực ra bộ thông dong rồi nhìn Liên cười khẩy - Nếu thím nghĩ là tui gạt thím, thì sao thím không về Gò Công đi, còn ở đây làm gì? Xe tui còn ở dưới đó, thím dọn đồ đi, tui cho người chở thím về ngay tức khắc.

Có bao nhiêu từ để nói, không hiểu sao Thành lại nói những từ này. Nó khiến Liên thay đổi sắc mặt, cô không trả lời mà cúi đầu xuống đất, vói về mặt bẽ bàng của kẻ thất bại thảm thương, nhìn cô như sắp khóc.

Đạt nhìn thấy mà không khỏi xót xa. Anh đã thoát khỏi mình vì lời lẽ thách thức của Thành. Anh và cô đang căng thẳng, rồi cô tự ái mà dọn đồ đi thiệt thì anh không biết làm sao. Anh nhìn qua Thành nói như nửa nài nỉ, nửa can ngăn.

- Anh hai! Sao anh nói vậy?

Thành cũng nạt lại.

- Trùng mắt cái gì! Tui chỉ muốn vợ chú bớt khôn lại thôi. Tui vừa ở Phú Riềng về, chú đã làm gì tui còn không biết, thì a tòng cái gì với nhau? – Đoạn, Thành lấy trong túi áo một tờ giấy đã được gấp tư mà quăng mạnh về phía Liên. – Thím coi đi, nói thử nó là cái gì! Để coi, tui có nói láo với thím không!

Liên cầm tờ giấy mà phân vân nhìn Thành rồi nhìn qua Đạt. Đạt cũng không biết tờ giấy đó là gì nên anh không có ý can.

Trong giấy là một hàng dài tên của các trại mồ côi, có địa chỉ lẫn lời dẫn đường một cách chi tiết nhất có thể. Liên còn đang suy nghĩ chuyện Thành đưa cho cô tờ giấy này để làm gì thì cô nghe tiếng Thành nói tiếp.

- Đang yên đang lành, chú nhờ người ta dò kiếm trại mồ côi làm chi? Để xin con cho tui chắc? Hay đem con chú đi bỏ vô đó?

Đạt bước tới cầm lấy tờ giấy, anh đọc một lượt rồi bỏ vào túi áo.

- Cái này... Đúng là em có nhờ người dò kiếm nhưng không phải như anh nói. Em thấy Liên, cô..., chắc..... em có nghĩ sẽ đem nó trả về cho Ngân, là má ruột của nó, chỉ có vậy thôi. Sao anh lại nghĩ em ác tới nỗi đem con mình đi bỏ? Cái này, em kiểm giữm người khác.

- Thiệt không? – Thành nói với Đạt mà lại liếc về phía Liên. Thấy cô vẫn im lìm, Thành chỉ tay thẳng vào Đạt mà nói – Chuyện của chú tui không muốn xen vô, chú muốn tui giúp gì thì tui cũng giúp nhưng những chuyện thất đức như thế này, chú không bao giờ được phép làm, nếu không thì coi chừng tui.

Lời Thành dùng để cảnh cáo Đạt nhưng ánh mắt hiềm nghi của anh lại hướng về cô. Đến Thành còn như vậy thì những người khác sẽ nghĩ cô như thế nào. Cái tiếng mẹ ghẻ con chồng thiệt nặng nề quá đỗi. Trong khi má ruột nó thì sẽ lui tới hằng ngày.

Những ngày tháng như thế này, liệu cô có vượt qua được chăng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Vũ phu

Cô hằm hằm ầm thẳng nhô ra gốc môn để nó ngồi trên ghế yền ắng rồi mới đi trở lại bếp múc cháo vào chén. Thằng nhỏ không có tội tình gì nhưng cô đang không vui, mà nguyên nhân là do má nó. Liên không giận thằng nhỏ nhưng cô không thể cười với nó.

Cháo còn rất nóng, Liên phải đi chậm chậm để cháo trong chén không bị sóng sánh văng ra ngoài. Đoạn đường từ cửa bếp tới gốc môn, cô vừa đi được một nửa thì đã thấy Đạt đang đứng bên thằng nhỏ. Mắt anh đang khẽ nhìn xuống, cái nhìn chẳng thấy tia triu mến nhưng cũng chẳng đến nỗi ghét bỏ, anh chỉ đang nhìn như quan sát như nghĩ suy.

Cái nhìn của anh làm Liên càng thấy buồn bực vì nghĩ anh đang nghĩ chuyện cô có thực là mẹ ghẻ hành hạ con anh không. Vừa giận vừa buồn lại thêm tự ái, khuôn mặt cô càng xám xịt. Cô không nói không nhìn, cứ băng băng đi tới, phớt lờ anh cứ như anh không hề tồn tại. Nhanh chóng đặt chén cháo xuống bàn, cô cầm muỗng khuấy lên để làm cháo nguội.

- Hửn tới làm gì?

- Ài? À... Anh Bửu... tới đưa đồ cho em

- Hai người nói chuyện lâu lắm hả?

- Cũng không nhiều.

- Hừ. Không nhiều mà mất gần nửa buổi sáng. Chắc hẳn an ủi em nhiều lắm! Em đang buồn mà có người an ủi vậy, chắc trong lòng vui mừng lắm lắm.

- Anh muốn nói bóng gió gì đó?

- Bóng gió? Rành rành như ban ngày, em còn hỏi. Mới bữa qua đã gặp, bữa nay còn kiếm có tới gặp. Em đã từng hứa gì với anh, em nhớ không?

- Em chỉ hứa là ít gặp chứ không hề hứa là từ đây về sau sẽ không gặp. Mà gặp thường cũng đâu có sao? Anh Bửu với em luôn là bạn, luôn cư xử đàng hoàng đúng mực, đến ngón tay em anh ấy còn chưa đụng. Đâu có như anh...

Biết Liên sẽ nói gì, không để cô nói hết câu, anh đã bỏ đi về phía trước nhà.

Liên nhìn theo mà âm ỉ. Sau đó, cô quay lại chén cháo. Chén cháo vừa mới nấu xong nên còn nóng hổi. Giữa trời trưa mà khói nóng bốc lên khiến Liên cảm thấy ruột gan mình cũng nóng lên theo.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu vào đầu thằng nhỏ. Đang là ban trưa nên ánh nắng khá gay gắt, Liên ngồi bên cạnh còn thấy chói mắt. Cô để nghiêng người để dịch cái ghế qua bên một chút cho khỏi nắng. Cái ghế bị di chuyển khiến thằng nhỏ cũng bị đụng đưa. Theo phản xạ, nó đưa tay lên bàn để tìm chỗ vịn. Bàn tay nhỏ chạm lên mép chén. Giật mình vì bị nóng, thằng nhỏ ré lên rồi kêu tay xuống. Miệng chén nghiêng qua một bên rồi rơi thẳng xuống đất. Cháo nóng cứ thế mà đổ dài từ tay xuống tới chân nó.

Liên hốt hoảng, cô cuống cuống đưa tay lau sạch vết cháo còn đang dính trên tay chân rồi cời áo nó ra. Tiếng khóc thét càng lúc càng lớn làm Liên quỳnh quáng, cô nhìn quanh để tìm nước để rửa cho nó mà không có, cách duy nhất là lấy nước từ khạp chứa ở gần cửa sau. Nhưng nếu chạy vô đó lấy nước đem ra thì quá mất thời gian. Cô nghĩ, cách nhanh hơn là ẵm thằng nhỏ đi thẳng tới khạp nước. Cô vội lấy tay xốc thằng nhỏ lên. So với cô thì nó khá nặng, lại đang giấy dựa nên khi cô còn chưa kịp ẵm nó lên tay thì lại bị mất thăng bằng mà làm thằng nhỏ té xuống đất. Thằng nhỏ khóc thét thêm lần nữa.

Giữa lúc đó, Liên nghe tiếng bà Ngự hét ngay bên tai mình.

- Cô làm gì vậy? Muốn giết nó hả?

Mặt Liên đã tái mét từ khi nào, cô hốt hoảng quay đầu lại để giải thích với bà nhưng vừa đối diện thì cô đã bị bà cho một cái tát tới sầm mặt mũi mà té xuống đất. Liên vội vàng ngồi dậy. Cô nhòm người tiến tới thì bà đẩy cô ra xa.

Liên ngồi nhìn bà đưa tay xốc thằng nhỏ lên mà không nói được lời nào.

- Má! Có chuyện gì vậy?

Đạt từ phía trước chạy tới. Anh không hiểu chuyện gì. Thấy Liên đang ngồi dưới đất, anh đưa tay định đỡ cô lên nhưng vừa khom người thì Bà Ngự đã kéo anh lại. Rồi bà chỉ thẳng vô mặt Liên mà nghiêm rằng.

- Nó là đồ đàn bà độc ác! Má thấy rõ ràng, nó quăng thằng nhỏ xuống đất. Con nhìn nè.

Bà nói xong thì quay thằng nhỏ về phía Đạt, chỉ cho anh thấy vết đất còn dính trên mình nó. Ngân đứng bên cạnh lại nói chen vào.

- Người ta nói đâu có sai! Mấy đời bánh đúc có xương.

- Chị...

- Thôi cô im đi! – Giọng Đạt gắt lên, anh đang chăm chú nhìn vết trầy trên người thằng nhỏ, rồi kiểm tra coi nó có bị gãy xương ở đâu không. Sau tiếng day nghiêng của Ngân là tiếng Liên âm ỉ, hai giọng nói nối tiếp nhau liên tục mà anh lại không hề quay mặt nhìn, nên trong phút chốc, mọi người không biết là anh đang nạt ai. Nhưng ai nghe được đều chắc chắn là anh nạt Liên.

Ngân đứng khoanh tay, cô nhìn về phía Liên tiếp tục lên tiếng.

- Hừm... Bữa trước anh nói muốn tui đem nó về là tui nghĩ rồi. Anh còn lớn miệng nói không có, nói vợ anh là người tốt.

Bà Ngự giận dữ trừng mắt về phía Đạt.

- Cái gì? Đạt! Bậy khùng há? Sao bây làm vậy? – Rồi bà quay đầu nhìn Liên trừng trừng – Cô Liên, nếu cô cảm thấy không thể thương được thằng nhỏ thì cứ nói thẳng. Chớ có dửng dưng hạ cháu tui. Có tui ở đây mà cô còn làm vậy, nếu sau này, không còn ai ở nhà này nữa... thì cô còn đối xử với nó như thế nào?

Liên gơ tay phân bua.

- Má ơi, con chỉ lỡ...

Bà Ngự nghiêm rằng.

- Tui thấy rõ ràng, cô quăng thằng nhỏ mà cô còn chối...

Liên từ sau tiến tới níu lấy áo anh.

- Anh Đạt... Em... ờ...

Nhưng anh không quay lại. Anh phớt lờ cô để tiến thêm một bước về phía bà Ngự. Anh đã nhìn thấy mấy vết đỏ trên da thằng nhỏ nên anh gạt ngang lời cô mà nói với bà Ngự.

- Nó bị phỏng rồi.

Liên lập tức chia tay với ngụ ý muốn giúp.

- Anh Đạt, để em phụ anh...

Anh gạt tay cô qua một bên.

- Em tránh ra đi!

Anh nói xong thì bé thằng nhỏ chạy nhanh vô nhà, mặc kệ Liên đứng đó nhìn theo.

Anh kiểm thuốc xác cho nó rồi ru dỗ. Thằng nhỏ khóc mãi không ngừng. Tối khi mệt, nó gục ngủ trên vai anh. Dù không thương cũng con anh, dù ngoài ý muốn cũng chính anh tạo ra nó. Anh thở dài vì tự thấy mình là người cha tệ bạc.

Bà Ngự vừa ẩm thằng cháu đi khỏi thì Ngân đứng dậy bước tới. Ngồi im lặng từ nãy giờ nhìn anh dỗ thằng con. Cô chắc mẫm, dù không thương thì cũng phải xót, giọt máu đào thì vẫn hơn ao nước lã. Anh với Liên bận này, không dễ làm lành như trước.

- Vậy mà tui tưởng vợ anh tốt lắm. Nhìn bề ngoài hiền lành mà bên trong thì... chắc... đúng là khó đoán thiệt. Đàn bà mà cay độc với con chồng thì khác gì Tào thị, mấy ai không phải là đồ mất nết hư thân, nếu không thất tiết thì cũng là đồ lang cha...ạ...

Chát!

Lời còn chưa kịp nói xong thì Ngân đã bị một phen thất kinh vì cái tát như trời giáng của Đạt. Ngân loạng choạng nhưng không té, cô bung một má còn nóng rất, hình ảnh trước mặt thì quay vòng. Đạt là đàn ông khỏe mạnh, cô là đàn bà mềm yếu nhưng cái tát anh phát ra thì dùng hết lực khiến Ngân trong phút chốc mà đặng cả người. Ngân không nghĩ là mình sẽ bị đánh, càng không nghĩ bị đàn ông đánh, nhất là anh.

Cái đau bắt đầu lan tỏa, cô nhìn anh bằng ánh mắt căm giận. Một chút tình quyến luyến theo cái tát mà tiêu tan.

- Anh... anh dám đánh tui...

Khuôn mặt Đạt ở phía đối cũng không kém gì. Đôi mắt trở nên đen thâm, anh không nói lớn, từng chữ phát ra kẻ rặng. Con giận đang sôi trào không vì thế mà bị che giấu.

- Tui dám. Cô không bao giờ được si nhục vợ tui như vậy nữa.

- Vợ anh là cái thứ gì mà tui không được phép nói?

- Không là gì hết! Nhưng, chỉ cần là vợ tui, thì tui không cho phép cô nói vợ tui như vậy.

- Tui thích thì tui nói.

Đạt tiếp tục gior tay lên cao. Ngân hoảng hồn rụt người lùi về sau một khoảng. Mũi cô run run vì giận và vì sợ. Trừng mắt về phía anh, cô gần từng chữ.

- Giờ tui mới biết, anh cũng là đồ vũ phu. Đàn bà nào làm vợ anh thì thế nào cũng hối hận.

Ngân nói xong lập tức chạy ra cửa, trước khi đi, cô ngoảnh đầu lại.

- Rồi có một ngày, anh phải hối hận về cái tát này.

Đạt ngồi mạnh xuống ghế. Cánh tay đang nắm chặt để trên bàn. "Vũ phu". Anh có vũ phu không? Trước đây anh không như thế, chưa bao giờ như thế. Anh luôn nghĩ, không phải anh học đòi sự ga lăng, lịch thiệp đúng chất quý ông của phương Tây, đàn ông Á Đông cũng vậy thôi, chỉ cần là đàn ông thì không bao giờ được đánh phụ nữ. Đàn ông mạnh mẽ mà đánh đàn bà mong manh to lớn thì thật hèn.

Nhưng nếu..., anh để im cho người khác si nhục vợ mình, si nhục người mình thương... thì còn hèn hơn. Thế nên, cái tát đối với Ngân, ít nhất là bây giờ, anh không hối hận.

Giấu mình trong phòng với cái tát còn in trên má. Liên không muốn gặp ai. Cái tát đầu tiên kể từ khi về nhà chồng. Không phải cô chưa từng bị đánh. Ở nhà, cô thường xuyên nằm cúi trên ván ăn đòn khi cô vô tình phạm lỗi, đó là sự uốn nắn của bề trên. Còn cái tát của bà Ngự, đó không phải là sự uốn nắn, đó là sự trừng phạt cho sự độc ác của cô, là cách nhìn của bà về nhân cách của cô.

Nhưng đau hơn là sự phớt lờ và im lặng của anh. Nó khác gì sự đồng tình.

Nghe tiếng bước chân, cô biết anh đã vô phòng. Tiếng anh xoẹt diêm, tiếng anh rít thuốc. Cả tiếng thở dài đầy mệt mỏi lẫn chán chường. Cô đều nghe rõ.

Thật lâu sau, anh cũng lên tiếng.

- Từ mai, em đừng giữ thằng nhỏ nữa. Mắc công... lại sanh chuyện lời thôi.

Nước mắt Liên chảy dài trên mặt. Cô đã chờ đợi để có thể nói rõ ngọn ngành. Rót cuộc, anh chỉ nói có vậy. Câu nói khiến cô thấy tự ái mình bị đụng chạm.

Để yêu thương nhau cho trọn, sao mà... khó vậy?

Đạt đi ra ban công đứng hút thuốc được một lát thì Liên nhảy xuống giường. Cô tới tủ lấy khăn đội lên đầu, mép khăn hất qua vai, cả hai má, một bên còn đang sưng đều bị che lại.

- Không giữ thì không giữ. Em biết thân mình, em không dám đụng tới con trai cưng của anh nữa đâu. Và anh nữa, em cũng không dám đụng tới. Anh cứ tự nhiên mà rước mà nó về lo cho nó. Đặng anh với má anh yên tâm

Liên nói nhỏ, đủ để Đạt nghe. Khi anh quay lại nhìn thì cô đã ra tới cửa. Đạt nghe giọng thì biết cô đang giận anh. Anh không biết mình đã làm gì cho cô giận. Anh quá mệt mỏi để phân tích, tìm hiểu tâm trạng của cô. Anh chỉ muốn tốt cho cô, muốn cô không cực, muốn cô không bị mang tiếng. Anh đã cố gắng phản kháng lại những lời kết tội của bà Ngự để bảo vệ cô mà cô lại nói với anh như thế. Cô như thế này khác gì đồ thêm dầu vô lửa.

- Em nói vậy là sao? Em làm thằng nhỏ té, má rầy em vài tiếng cũng không được hả? Má chỉ nóng ruột cho cháu thôi.

- Còn anh thì nóng ruột cho con anh chó gì?

- Nó là con nít, bị vậy, ai mà không xót? Em đừng nhỏ mọn...

Anh nói xong thì Liên cầm đầu chạy đi.

Đạt ôm đầu. Anh quăng điều thuốc rồi co giò đập ầm ầm vô cánh cửa. Chuyện bên ngoài, dầu khó cũng giải quyết được. Từ ngày gởi thư khiêu chiến, hăng xe anh tạm thời không bị quấy phá, chỉ chờ tới ngày quyết đấu, chỉ cần anh thắng thì coi như xong. Còn chuyện trong nhà thì... Cô với anh, hết giận rồi làm lành, làm lành lại giận. Cứ tưởng đã hiểu nhau nhiều hóa ra cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tình của kẻ si

Đút tay vào túi, anh chậm rãi bước xuống cầu thang. Tiếng bà Ngự với đi tám vọng lên lọt tới tai anh.

- Đánh có một bạt tay, làm gì quá vậy?

- Bà coi bộ... còn mạnh hơn mợ nữa à! Bà đánh hết sức, tay bà còn đau huống chi là cái má của mợ ba.

Đạt nhanh chân chạy xuống bếp. Di tám đang lấy dầu xoa bóp cái tay của bà Ngự. Lòng bàn tay bà còn đang đỏ ửng.

- Cái gì? Má đánh Liên hả má?

- Ồ. Đánh đó. Thì sao? Nó làm té con bấy, má đánh nó bao nhiêu đó thì nhiều nhận gì mà bấy lo.

- Má! Có gì từ từ nói, sao lại đánh vợ con?

Bà Ngự không thèm trả lời còn Đạt thì nhìn xung quanh nhà.

Thì ra là cô bị đánh. Hèn gì, khi đi, cô trùm khăn kín mặt. Hèn gì, cô buồn tới vậy. Chắc chắn, cô đang khóc. Và chắc chắn, cô đang giận anh!

Đạt chạy khắp nơi để tìm. Có người nói thấy cô ra sau con kinh, rồi thấy cô vô xóm trong. Đạt kiểm khắp nơi nhưng đều không thấy. Quẩn quanh tới khi trời chạng vạng thì Thành về, mấy vũ sư cùng anh em bạn hữu của Thành cũng đã tới. Đạt bị Thành kéo ra bãi tập.

Trở lại phòng thì trời đã tối mịt, mà Liên vẫn chưa về. Đạt nghe Nhanh nói, nó thấy Liên chạy về hướng chợ Mỹ. "Chợ Mỹ". Nhà Bửu ở chợ Mỹ. Bụng Đạt cồn cào. Anh lập tức đánh xe ra đó.

Cửa nhà Bửu đóng kín mít dù bên trong có ánh sáng. Đạt không thèm suy nghĩ, anh đưa tay đập cửa rầm rầm nhưng không hề có tiếng trả lời.

Đạt quay lại xe, anh vừa hút thuốc vừa chờ đợi. Đầu lửa đỏ nhấp nháy liên tục trong đêm đen. Ngã đầu lên ghế, anh mệt mỏi nhắm mắt.

Một cơn mưa rào trút xuống. Mưa đầu mùa không mang nhiều hơi lạnh. Cái nóng hầm hầm cả năm bị ghì trong đất được cơn mưa tới tẩm, hòa vào hơi ẩm trốn thoát ra ngoài, khiến bầu không khí sau cơn mưa càng thêm bức bối, rít chặt. Éch nhái được dịp kêu vang, muỗi mòng cũng theo đó sinh sôi, bu vào cầu xé bất cứ mảnh da nào chúng ngó thấy.

Trời hừng sáng thì Đạt giật mình dậy. Cả đêm phải ngồi ngửa cổ mà ngủ khiến cả người anh mỏi rệu và ê ẩm, còn thêm ngứa ngáy.

Nhìn về phía cửa vẫn đóng kín, anh vui vẻ cười. Vươn vai sáng khoái rồi cầm vô lăng. Vậy là, anh đã ngờ oan cô. Sao cô có thể vì giận anh mà chạy tới nhà Bửu được. Biết đâu, Bửu đã về quê. Biết đâu, Liên vẫn trốn anh ở nhà.

Xe chuẩn bị chạy đi thì cửa nhà mở.

Liên từ bên trong đi ra hàng ba. Trên người cô không phải là bộ bà ba hôm qua, cô đang mặc cái đầm chấm bi màu tím, tóc thắt bím hai bên rồi bỏ xuống eo. Trẻ trung như cái thuở anh gặp cô ngày nào.

Từ ngày lấy chồng, cô chỉ mặc bà ba, đầm tây hầu như không đụng tới. Vậy mà, hôm nay... Cô đang ngồi mở mép lan can nhìn về phía hông nhà, mái tóc bị gió thổi nhẹ, vài cọng tóc mái hồ hững bay. Cô đưa tay vén.

Dù loáng thoáng buồn nhưng cô vẫn đẹp. Không đẹp một cách nghiêng nước nghiêng thành, nhưng đủ để làm say đắm lòng anh.

Và làm say cả một người khác nữa...

Bửu từ bên trong đi ra, dáng vẻ vui tươi và thoải mái. Trên tay anh có một búp sen còn tươi rói. Anh chìa tay tới, cô chậm chậm cầm. Cô cười thật nhẹ rồi tiếp tục quay đầu nhìn qua bên hông. Đám bông trang màu vàng nhạt, cây điệp đỏ tươi. Được tẩm một cơn mưa, chúng trên tinh tươm, sạch sẽ, cảnh lá rũ bụi ve vậy tươi cười.

Bửu vẫn yên lặng đứng đó nhìn cô ra chiều mê mẩn. Liên và Bửu nói vài câu thì Bửu bước vào nhà.

Người Đạt run lên, bàn tay siết chặt vô lăng. Anh nghiêng rặng, hơi thở dập dồn. Đẩy cửa bước xuống, anh băng băng đi tới.

Vừa đặt chân lên hàng ba là anh nắm chặt tay cô, môi anh run lên. Liên ngẩng đầu nhìn. Thoạt tiên là ngạc nhiên, sau đó là xúc động rồi quay lưng không thèm để ý.

Cảm xúc của anh theo trạng thái hành động của cô mà xập xình lên xuống như tầng sóng. Đầu tiên là rất giận, giận muốn đánh cô ngay lập tức, nhưng khi cô ngược nhìn, mắt cô buồn, anh lại thấy rõ hơn vết sưng hấy còn trên má, lòng anh chùng lại, xốn xang. Rồi cái thái độ phớt lờ kia lại khiến anh thêm lần nữa mà giận dữ. Anh giật lấy cành sen trên tay cô quăng xuống đất.

- Hừ. Làm cái gì mà đi cả đêm không về nhà? Lại còn chạy tới đây? Em đang nghĩ gì vậy hả? Sao không trả lời?

- Em nói gì bây giờ? Em ở nhà cũng không làm được gì? Có em hay không, đâu có gì khác nhau. Em thì quan trọng gì? Chị Ngân với con anh mới quan trọng...

- Nín đi! Đừng đem chuyện đó ra để lấp liếm cái tội đi đêm không về nhà của em. Không lẽ... cứ mỗi lần bị la bị rầy là bỏ nhà đi như vậy? Con nít không ra con nít, người lớn không ra

người lớn.

- Em không có bỏ nhà đi. Em... em thấy buồn nên đi chơi cho khuây khỏa... Đi chơi cũng không được nữa hả?

- Được. Nhưng em nên nhớ, em là gái đã có chồng. Em đi như vậy, em có xin phép cha má chồng chưa? Có hỏi chồng tiếng nào chưa? Đã vậy còn cả đêm không về, vậy có đứng đắn không?

Liên ngồi im không nói. Tự bản thân cô biết, cô đi như vậy là sai. Cô không cãi. Nhưng cô buồn, cô giận nên cô không muốn trả lời, cũng chẳng thèm đứng lên.

Đạt nhìn cô gất gỏng.

- Rốt cuộc có chịu về không mà còn ngồi đó?

- Anh về trước đi. Em về sau.

- Không được. Về liền.

Tiếng Cúc từ trong vọng ra lạnh lạnh, sau đó thì cô xuất hiện. Theo sau là Bửu và Hạnh, chị tư của Bửu.

- Chị tui chưa muốn về thì anh ép làm gì? Về để anh hành hạ, đánh đập chỉ nữa hả?

Đạt ngạc nhiên hỏi.

- Sao đi có mặt ở đây?

Cúc đi lại đứng gần cạnh bên Liên, mắt cô hướng về phía Đạt.

- Đây đâu phải là nhà anh, đâu phải đất của anh. Tui muốn đi đâu, ở đâu là quyền của tui.

Mỗi lần gặp Cúc thì lại rầy rà. Không biết có phải oan gia mà lúc nào cũng gây hấn với anh thế này. Anh chau mày nhìn Cúc rồi nhìn lại Liên, Cúc cũng đang mặc bộ đầm giống như cô, tóc cũng thắt bím hai bên. Anh lặng lẽ suy nghĩ, đôi mày giãn ra.

- Hừ. Lên đây không tới nhà, lại rù nhau đi đêm.

Cúc nghe xong thì ngẩng mặt nhìn lên. Khuôn mặt cô trở nên hung dữ.

- Làm sao dám tới! Chị tui là dâu, là vợ đường hoàng còn bị đánh, bị chửi, nói gì tới người dung nước lã như tui. Thế nào cũng bị nhà anh đuổi.

- Di đừng hể mở miệng là gieo tiếng oán cho người khác như vậy.

Cúc bực bội đứng dậy,

- Gieo tiếng oán? – Đoạn, cô xoay người, chỉ tay vào bên má bị sưng của Liên - Cái này là gieo tiếng oán cho anh đó hả? Chị ba tui từ nhỏ tới khi gả cho anh, có ai dám đánh vô mặt chỉ cái nào. Cha má có dạy thì cũng bắt nằm cúi rồi dùng roi đánh đàng hoàng, đánh nường tay... chứ có bao giờ đánh như kiểu ghét dơ, trút giận như vậy. Cái mặt chỉ sưng tới như vậy... Thấy có xót không?

Lời Cúc nói khiến Liên mũi lỏng. Đúng như Cúc nói, khi còn ở nhà, cô luôn được thương mến, nặng lời với cô còn hiếm, nói gì tới việc đánh cô. Khi gả về cho anh, lúc trước, chỉ vì miếng ăn mà bị rầy, bị coi khinh; bây giờ, vì con người khác mà bị đánh, bị coi như mụ đi ghè độc ác. Cô đưa tay chạm nước nước đang chảy xuống.

Cúc đã lớn, lời nói của cô sắc nhọn hơn nhiều. Từng câu là một lời kết tội.

- Hồi trước, anh làm khổ chỉ, làm chỉ đau yếu suốt cả tháng trời. Anh năn nỉ, anh nói anh thương chỉ. Chỉ tin anh, chỉ mới theo anh về. Tui can cớ nào cũng không được. Rồi bây giờ, chỉ bị anh đối đãi như vậy đó.

Nước mắt Liên càng chảy nhiều hơn.

Hạnh chậm rãi ngồi xuống cạnh bên, hai tay chị đặt lên vai cô như lời chia sẻ và cảm thông.

Bửu nghe Cúc nói rồi nhìn qua Liên. Hạnh bắt gặp ánh mắt đó, chị suy nghĩ rồi cụp mí xuống, nhẹ lắc đầu, sau đó thờ dài một hơi lớn.

Tiếng thờ dài thườn thượt như lời thương xót cho Liên, như sự đồng tình với Cúc, đồng thời là lời trách móc dành cho Đạt.

Tiếng thờ dài của người đàn từng trải trong chuyện gia đình khiến kẻ đang mang tâm sự buồn càng trở nên nảo nuyệt, thiết tha.

Đạt nghe tiếng thờ ấy thì nhìn lên. Nhưng anh không nói với Hạnh mà nói với Cúc.

- Cái gì cũng có nguyên do của nó, di đừng ở đó ăn nói quàng xiên.

- Nguyên do gì? Nguyên do là anh có vợ nhỏ vợ mọn, ăn chơi đàng điếm, có con ngoài giá thú rồi bắt chị tui nuôi.

- Chuyện của nhà tui, di không cần xía vô.

- Anh không cấm tui được đâu. Anh là chồng, anh không thể bảo vệ chị tui thì tui càng không bỏ chị tui được. Chị tui bị thiệt thòi, tui phải đòi công bằng cho chị.

- Đòi công bằng? Hừ. Chớ không hứa nhau để chia rẽ vợ chồng người khác.

Đạt vừa nói vừa nhìn một lượt, cái nhìn ấy dán chặt vào người Bửu đang đứng ở phía cửa.

Cúc khoanh tay cười nhạt.

- Vợ chồng anh yên ấm thì ai chia rẽ được? Chị tui ra như vậy là lỗi tại tui sao? Anh làm chuyện xấu đã không ăn năn, còn hiếp đáp chị ba tui. Hờ một chút là đánh, hờ một chút là chửi.

Trước giờ, người ta thương chỉ còn không hết, anh với má anh thì chỉ biết hành hạ chỉ thôi. Lỡ tay làm té thẳng con hoang của anh có một chút thì anh mắng mỏ là độc ác, còn má anh đánh chỉ tới sưng mặt thì cô độc ác không?

Đạt nghe tới đây thì giận tím tái mặt mày. Anh nhếch nhẹ môi nhìn Cúc rồi nhìn Liên. Đôi mắt anh đầy trách móc.

- Thì ra là hai chị em to nhỏ với nhau. Chuyện trong nhà, em đi bêu rếu, để người ta nói xấu cả má chồng mình, chứ con chồng là con hoang.

Liên lắc đầu.

- Em không có. Em chỉ...

Cúc lập tức xen vào.

- Chị ba đừng phần trần cho mắc công. Người ta đã không tin thì chị nói gì cũng bằng thừa. Nếu họ tin thì đã không đánh chị.

Liên cúi đầu, cô cắn môi mình.

- Cúc. Em đừng nói nữa. Đừng nói nữa.

Cúc không những không dừng mà còn nói tiếp, càng nói càng thêm hăng.

- Anh đừng nói như vậy. Chuyện của anh, giấu được ai, cái kim trong bọc, có ngày phải lòi ra thôi. Còn cái mặt của chị, sờ sờ ra đó, cần gì chị ấy nói, chẳng lẽ chị tự đi tát mặt mình. Còn nói là bị té thì ai tin khi mà đầu tay còn in rõ mồn một – Nhớ lại những lời khuyên của mình lúc trước đã bị phớt lờ, thêm vào thái độ tay ngang của Đạt, Cúc không kiềm được, cô quay qua Liên - Chị ba, chị ngu lắm. Anh Bửu thương chị như vậy mà chị không để ý. Phải chi lần trước, chị bỏ luôn cho rồi, lấy anh Bửu có phải hơn không? Về làm gì, để rồi phải nuôi con người khác? Bây giờ là một đứa, không chừng mấy năm sau có thêm vài đứa nữa, lúc đó, chị hối hận cũng không kịp. Sao chị không nhìn cho kĩ, tới bây giờ anh Bửu vẫn trước sau như một, vẫn nặng tình với chị, còn anh ta thì sao? Chị khổ vì anh ta bao nhiêu lần rồi. Chị còn chưa sáng mắt hay sao?

Vốn đã buồn cả tháng nay, tủi thân và ám ức hầy còn khiến Liên chỉ biết nhìn Cúc ngáp ngừng. Có quá nhiều thứ khiến cô ngáp ngừng. Cô không muốn xa Đạt, anh không tệ như Cúc nói, anh đã bao dung và che chở cho cô, nhưng thực sự, cuộc sống của cô cũng vì anh mà ngột ngạt, cái cảnh mẹ ghê con chồng quả thực quá sức với cô..., còn Bửu thì... anh đã cho cô sự ấm áp khi cô thấy khổ đau, anh sẵn sàng giúp đỡ khi cô lỡ lời,... nhưng... cô không thể đáp lại...

Vì bối rối, vì cảm xúc, Liên đã ngáp ngừng rồi cô nức nở.

Sự ngáp ngừng trong giọt nước mắt nức nở của cô khiến câu hỏi vốn chỉ là của Cúc trở thành lời thú nhận của cô trong suy nghĩ của Đạt.

Hôm qua, Ngân cũng nói điều này...

Hôm qua, vì cô mà anh đánh cả người con gái đã từng cùng anh ân ái, là má của con trai anh. Vì cô mà anh trở thành một thằng đàn ông hèn, một kẻ "vũ phu" đi đánh phụ nữ.

Anh nhìn cô nghi hoặc, buồn bã, giận dữ.

- Em hối hận rồi hả Liên?

- Em...

Liên chưa kịp trả lời thì bị Cúc chen ngang.

- Hối. Chắc chắn là chị ba tui hối. Hối hận vô cùng. Anh như thế này, không hối hận mới là lạ?

Đạt nghiêng chặt răng, tay anh lập tức giơ lên cao.

- Dì im đi chưa?

Nhìn đôi tay rắn chắc sắp ập xuống đầu mình, Cúc sợ hãi lùi bước.

- Chị ba, cứu em...

Cúc la toán rồi nhào vào lòng Liên tìm chỗ nấp. Theo quán tính, Liên đứng lên đưa tay ôm lấy em gái của mình vào lòng rồi nhìn anh bằng sự thảng thốt. Ánh mắt cô lúc này giống như con gái mái mẹ đang nhìn kẻ hung ác muốn ăn thịt bầy con. Cô vỗ tay vào lưng Cúc rồi nhìn anh như đang nhìn một gã đàn ông lỗ mãng.

Từ mắt cô, anh thấy được nỗi thất vọng lẫn chán chường.

Đạt nắm lấy tay cô, ra lệnh.

- Về nhà!

Liên dùng dằng kéo tay mình lại.

- Anh về trước... từ từ rồi... em về sau...

Cúc nắm tay Liên kéo lùi vào.

- Chị ba đừng về!

Liên bắt đầu xoay mạnh cổ tay để gỡ tay Đạt ra.

Bị từ chối phủ phàng, Đạt càng ngạc nhiên tới mức tức giận, anh chồm người tới để tiếp tục nắm tay cô. Liên thấy vậy thì cùng Cúc lùi về sau một bước.

Cũng lúc đó, Bửu tiến tới đứng che trước mặt Liên, anh nắm lấy tay Đạt.

- Đây là nhà tui. Cậu không được làm càn. Nếu Liên đã không muốn về thì tui sẽ không để cậu dấn cô ấy đi.

Đạt cười thách thức.

- Tui sợ anh hả?

Hạnh từ phía sau bước lên một bước.

- Cậu Đạt. Lần trước, cậu tới nhà tui gây chuyện, đánh thằng Bửu sưng mặt. Nề tình có quen biết với cậu Thành nên tui không muốn làm lớn chuyện. Cậu đừng được nước làm tới. Đừng thấy em tui hiền mà ăn hiếp. Cậu có vô thi sao? Một mình cậu đánh lại trăm người không? Dám đụng tới em tui thì có chuyện lớn đó.

Trước lời thách thức của Hạnh, Đạt không những không sợ, anh còn đưa tay nắm lấy cổ áo Bửu.

- Để tui coi thử, mấy người làm gì được tui.

Hạnh xoay lưng biểu Cúc ra sau kêu người tới.

Bửu cũng đã gờ tay mà nắm lấy cổ áo Đạt. Hai bên đang giằng co. Áo sống cả hai đều xô lệch.

Đạt đã từng đánh Bửu. Nếu xét thực lực một chọi một thì Bửu không thể nào đánh lại Đạt. Thân cô là khách, mỗi lần đến thăm luôn có chuyện rầy rà làm chủ nhà bị đánh thì thực sự quá "khó coi".

- Anh Đạt, đừng gây chuyện nữa. Buông anh Bửu ra đi anh. – Thấy Đạt chưa chịu buông, Liên lớn tiếng nói – Hờ một chút là hung hăng đánh người, giận em thì cứ đánh em, đừng đánh anh Bửu.

Đạt trở nên lo lắng. Bửu thừa cơ nắm tay anh xô mạnh ra. Vì Đạt đứng ở phía dưới nên bị mất đà, bật thêm lại tron khiến anh suýt té. Cũng may, anh không té. Nhưng tư thế loạng choạng của anh, ai cũng thấy được. Khuôn mặt lần hai mang tai của Đạt đỏ bừng. Hai tay anh nắm chặt. Toàn thân anh run lên.

- Nếu vậy thì đừng về nữa! Tui không cần.

Liên nhìn Đạt ngớ ngàng. Tim cô nhói lên, đau không thể tả.

- Anh... anh... nói gì?

- Tui nói, bây giờ không về thì mai mốt đừng về nữa.

- Anh đuổi em?

- Đó là tui chiều cô!

Liên cắn chặt môi để cô không phải khóc nức lên lúc này.

Từ sau chuyện sảy thai, hầu như anh đều là người theo sau cô xin lỗi. Anh từng nói, anh không bao giờ muốn cô ra khỏi nhà, không bao giờ muốn cô rời xa anh...

Bây giờ, anh lại thẳng thừng nói vậy. Câu nói này của anh còn tàn nhẫn cái tát của bà Ngự gấp trăm ngàn lần.

Sao bỗng nhiên... cô... thấy đau... thấy xót... thấy giận... thấy tiếc... có cả... thấy thương... thấy yêu... thấy không nổi...

Thật hỗn độn! Nhưng rốt cuộc, cô vẫn hét lớn để trả lời anh.

- Được! Không về thì không về! Không về cho vừa bụng anh!

Liên thờ hồn hể. Cô nhìn thẳng anh như thách thức.

Cả hai cùng đối mặt. Không ai cản trở, không ai nói xen vào. Tất thấy đều lặng im nhìn khi cả hai thốt ra những lời làm đau đớn lẫn nhau.

Đạt khẽ nhếch mép, nụ cười bất cần trên khuôn mặt cực kỳ rắn rỏi. Đôi mắt anh đau đáu như con thú bị thương. Anh lùi chân xuống bậc thềm.

Từng hơi thở mạnh kim nén bên trong khiến lồng ngực phập phồng. Ngực áo bị phanh ra làm cổ thêm hở rộng, trên ngực lộ vết bầm dài. Có vết đỏ mới nguyên, có vết đã chuyển sang màu tím, có vết hơi xanh, có vết lõm mờ màu vàng vọt. Liên đưa mắt nhìn anh một lượt. Hết ngực tới cánh tay. Tay áo được xắn cao từ lúc nào mà bây giờ cô mới thấy. Cánh tay anh cũng có nhiều vết bầm ngang dọc, lại thêm chi chít các vết mẩn đỏ. Nếu không có bộ quần áo che phủ bên ngoài thì thân thể anh chỉ là một hình hài tội tã đáng thương.

Đối diện tầm mắt là chiếc xe màu đen phía bên kia đường. Con mưa tới qua tạt lên thân nó làm bụi bám cháy xuống rồi đọng lại thành vết dài lổ nhổ. Đêm qua, Liên biết, ngoài đường có chiếc xe đậu ở đó nhưng không nghĩ, đó chính là anh.

Liên bất giác đưa tay định nắm nhưng anh quay lưng đi thẳng về phía chiếc xe của mình. Liên dợm bước theo thì Cúc nắm tay cô lại.

Chiếc xe rồ lên và tiếng i...i...i. rồi ạch một tiếng. Nó phải tắm mưa cả đêm, nó đã mệt, nó không nghe lời anh nữa, mặc kệ anh ra sức khởi động, máy nó không thêm nổi.

Đạt dấm tay lên vô lăng thiết mạnh, nhưng cái xe không biết đau, nó cứ trơ trơ mặc anh dấm đá. Đạt thấy mình giống một trò hề. Anh thôi, không cố gắng khởi động mà mở cửa xe rồi đi thật nhanh về phía chợ.

Đi chưa bao lâu thì chiếc xe ngựa chạy ngược lại. Cũng không hiểu như thế nào mà anh với chiếc xe quẹt vào nhau. Người đánh xe phải ghì cương dừng lại khiến con ngựa hí lên vang động.

Bị thùng xe che khuất, cô không biết anh bị nặng nhẹ thế nào. Chỉ thấy chiếc xe đi qua, bụi đường chưa tan thì anh lại tiếp tục đi.

Một đám mây kéo đến, mưa lập tức rơi xuống. Chỉ là mưa bụi. Mưa lất phất bay ngang trên đầu, từng giọt vụng vụng rơi xuống vai, bấy nhiêu hạt rơi rơi không đủ làm ướt áo. Nhưng Lạnh và đau. Ai lạnh? Vì sao lạnh? Đau cho ai? Vì ai đau?...

Liên đứng nhìn anh đi trong mưa. Như kẻ lữ thứ độc hành vừa lỡ bước, cứ đi mãi miết mà chưa tìm ta quán trọ cho mình. Hoặc đã tìm ra nhưng không có tiền để vào dừng chân nghỉ lại.

Hình ảnh ngày hôm đó hiện ra. Anh và cô quyến luyến trong chiều. Anh chạy theo xe ngựa dưới hoàng hôn. Anh giờ tay bắt từng vật nặng cho cô đem đi cất.

Liên đẩy Cúc trở vào rồi chạy ra phía đường. Cô gọi anh thật lớn. Nhưng anh không ngoái đầu lại.

Tình yêu là vậy! Một khi đã thương thì bao nhiêu giận hờn đều bị nhấn chìm xuống đáy.

Anh... cũng từng như vậy...?

Phải không anh?

Liên đứng nhìn theo. Mưa cứ bay, mỗi lúc một dày nhưng nước không dính đến người cô. Phát hiện mình không bị ướt. Ngẩng mặt nhìn lên, rồi nhìn qua bên cạnh, Bửu đang cầm dù che cho cô. Đúng là che cho cô chứ không phải che chung! Tay anh cầm dù nhưng tóc anh vương nước, vai anh cũng lấm tẩm ướt.

Mắt Liên nhòa nhạt, mũi cô cay cay. Cô nhìn Bửu, trầm tư và buồn bã.

- Anh Bửu... Anh cũng là đàn ông, vậy nếu... vợ anh... có một đứa con riêng, thì... anh sẽ tính sao?

Câu hỏi này, Bửu chưa kịp hiểu. Cô hỏi thay Đạt. Để làm gì khi người quyết định là cô? Đến khi anh hiểu cũng là lúc trong anh có cả một sự dằn vặt. Khuyên cô nên dứt tình thì khác gì xúi cô làm chuyện tàn nhẫn, vô nghĩa vô nhân. Cô sẽ không làm và vô hình chung, những lời xúi bẩy kia trở thành bằng chứng phơi bày sự tàn nhẫn của chính mình. Bửu có tàn nhẫn, có xấu xa tới đâu thì anh cũng không bao giờ muốn, người anh thương nghĩ anh như thế. Nhưng nói lời hòa nhã giả tạo làm người tốt, làm người đúng đạo nghĩa để khuyên cô về bên Đạt thì anh không thể. Mỗi lời nói giả tạo ấy thốt ra đều đau rất cả con tim.

- Nếu em không hạnh phúc thì đừng ráng chịu đựng. Em không có lỗi, sẽ không ai trách em đâu. Chuyện con riêng là chuyện khó lòng chấp nhận. Chấp nhận được chưa hẳn là cao thượng nhưng nếu không chấp nhận được thì..., ầu cũng chỉ chuyện thường tình. Người đời vẫn vậy, mấy ai chấp nhận chuyện chồng có con riêng. Không ai trách ai được hết.

Cái Liên cần không phải là câu ấy. Cô lập lại câu hỏi của mình.

- Em hỏi, nếu là anh thì anh sẽ làm thế nào? Anh sẽ bỏ người ấy... dù thế nào anh cũng không không chấp nhận?

Bửu không thể trả lời lập lờ được nữa. anh đành thú nhận bằng những lời nói thật nhất của lòng mình. Lời thật nhất, anh dành cho cô.

- Anh... Không. Nếu là người anh thương, anh sẵn sàng chấp nhận, chấp nhận tất cả thuộc về người anh thương. Sẽ thương con người ấy như con ruột của mình.

Nước mắt Liên chảy xuống. Cô đau lòng. Giọng cô nghẹn lại.

- Vậy nếu... anh cưới vợ, rồi phát hiện, vợ anh... đã không còn trong trắng, anh sẽ làm sao?

Bửu tròn mắt. Anh im lặng trong giây lát. Câu này thì anh biết. Ngoài cô và Đạt thì còn ai rõ câu hỏi này hơn anh. Nhìn đôi mắt buồn vơi vơi, trong ánh buồn vẫn có nét ngây thơ, anh càng thêm tự trách. Anh đau đớn xiết bao khi đối mặt cùng cô trong hoàn cảnh này.

Không nói tới chuyện, chính anh là người đã cướp đi của cô điều quý giá đó, mà nếu như... thứ quý giá của cô bị cướp đi bởi kẻ khác, thì... anh vẫn thương cô. Vẫn yêu cô. Vẫn không có gì khiến tình yêu ấy mất đi một phần si dại. Khóe mắt anh nhuốm đỏ.

- Không làm gì hết. Vì một khi đã thương thì không có gì quan trọng nữa. Anh cưới cô ấy vì thương. Không gì có thể khiến anh xa người anh thương.

Lời nói thật của tâm hồn, của kẻ đã ôm khối tình đơn phương đi qua ngày tháng. Đáy mắt anh theo suy nghĩ mà chứa chan hơn. Giọng nói cũng tràn đầy cảm xúc, một chút nức nở hòa lẫn vào trong.

Đôi mắt anh nhìn khiến tim Liên bối rối. Cô hỏi hận vì đã hỏi anh, hỏi hận vì đã tới tìm anh trong cơn tức giận. Cô làm Đạt buồn và thêm lần nữa, cô khiến anh phải đau hơn.

Con mưa cứ bay tới tấp vào người, cuốn theo gió nhẹ, biết bao nỗi niềm vương lên đầu ngọn cỏ. Cửa kẻ đã đi, cửa kẻ sắp đi và cửa kẻ sẽ đứng đó nhìn theo.

Bửu trả lời cho mình, còn Liên hỏi cho cô và Đạt.

Bửu thương cô nên sẽ không để tâm chuyện đó, Đạt cũng thương cô nên anh đã cho qua. Ở Bửu vẫn còn là lời nói, về phần Đạt, anh đã làm rồi. Từ sau câu nói "mình huê ghen em", anh chưa bao giờ nhắc tới chuyện cũ, anh chưa bao giờ đem nó ra làm điều kiện bắt cô phải nuôi con anh, anh chưa bao giờ ngả gĩa đổi trao để cân nhắc xem, giữa cô và anh, làm lỗi nào nặng hơn, và ai mới là người chịu thiệt, ai mới là người cần được đền bù. Mặc dù, anh có quyền ngả gĩa...

Anh không nói, cô càng không nhắc tới, không có nghĩa là cô không hiểu. Chỉ là chưa hiểu, bây giờ mới hiểu, thông qua lời Bửu mà hiểu. Thật xót xa!

Điều đó khiến cô thêm dằn vặt.

Liên nhìn Bửu. Cái nhìn chân phương mà trọn vẹn nhất từ trước tới giờ. Đôi mắt anh buồn, từ lúc nào mà lại buồn như vậy? Mắt anh còn ươn ướt, anh biết khóc từ khi nào? Đôi mắt ấy còn ần nết suy tư dậu vơi, anh trầm lặng từ khi nào?

Tất thấy sự thay đổi này là vì cô sao? Cô không dám tin vào điều đó. Tin vào nó thì khác gì tự phụ. Cô không có suy nghĩ coi mình là người quan trọng. Nhưng... lời nói của anh, ánh mắt của anh, những thứ anh đã làm cho cô, nụ cười của anh khi gặp cô,...

Tất thấy... đều rất chân tình!

Và... không phải chỉ một lần.

Chúng khiến cô muốn phủ nhận cũng không được...

Những khi thấy anh buông lời khinh miệt Đông và những người tá điền khốn khó, rồi bôn cợt những cô gái sự khổ đau của họ, cô không nghĩ, gã công tử hách dịch ăn chưa no lo chưa tới kia lại vì mình mà khóc, vì mình mà buồn, vì mình mà ít nói.

Hồi đó, Hai Chi luôn muốn làm mai Bửu cho cô. Hai Chi còn luôn miệng nói, Bửu "mê" cô như điên điên. Cô nghe xong, không hề có cảm giác gì khác ngoài cái ròn rợn tới nỗi da gà. Cô không tin và nếu tin thì cái tình đó của Bửu... cũng chỉ khiến cô càng chán ghét anh thêm.

Bây giờ thì...

Tình đơn phương là tình chân thật nhất và... cũng có thể là sâu nặng nhất.

Cô tin.

Nhưng..

Lý lẽ của con tim, mấy ai hiểu được, dù đó là tim mình.

Cô buồn vì mình làm đau Bửu có một, mà cô thương Đạt tới năm.

Bất giác nhìn hột mưa rớt xuống vai Bửu, cô chỉ thấy dáng Đạt đi trong mưa. Đi thất thiếu như kẻ thất tình, như người cô độc tha hương lủi thủi trong quạnh quẽ, hành trang chỉ là nỗi niềm chua chát của tâm hồn cùng một thể xác nhiều thương tích.

Nước mắt cô... tự dưng rớt xuống..

- Anh Bửu. Em xin lỗi. Anh đừng lưu luyến em nữa. Em không xứng đáng với anh đâu.

- Liên..

Nói xong cô bỏ chạy, để mặc Bửu đứng đó một mình thờ thần nhìn theo.

- ... Chỉ có anh mới là người mãi mãi không xứng đáng với em thôi.

Bóng cô mất hút. Bửu cúi mặt xuống đường. Dù còn cầm trên tay, người anh muốn che đã đi rồi, chỉ còn một thân nhưng anh vẫn ướt. Anh ước gì, cô ở lại để anh chịu ướt che cho cô khô.

Uớt suốt đời, anh cũng chịu!

Nhưng cô đã đi rồi. Đi không một chút ngập ngừng và luyến tiếc! Đến một cái ngoái đầu cũng không thèm ném lại cho anh!

Người ta đi trong mưa, cô đau lòng... anh đứng trong mưa, cô không thèm để ý. Anh ướt vì cô, cô ướt vì người khác.

Cũng như thuở đó, anh đem biết bao nhiêu món quà quý giá tới tận nhà cô, cô không thèm nhìn, vậy mà, một bóng lúa trên tay, cô lại cười tủm tỉm. Anh biết, những thứ ấy là của Đồng tặng cho cô. Cái thứ quê mùa hèn mọn trong mắt anh lại trở thành vật quý giá với cô.

Bao nhiêu đêm anh nghĩ, giữa Đồng và Đạt, cô thật sự yêu ai. Hừ, càng nghĩ lại càng đau, vì có là ai đi nữa... thì tim cô... cũng không hề có chỗ cho anh!

Thấy Bửu cứ đứng trong mưa để che cho một bóng hình trong ảo ảnh, Hạnh đành bước xuống. Chị cảm đủ đưa lên cao che cho tấm thân cao lớn bị lưới tình vấy phủ. Đứa em trai duy nhất của chị, đứa em trai với cuộc đời sống trong nhung lụa, cái đứa chưa bao giờ biết buồn bã là gì. Lại có một ngày... biết yêu. Càng không nghĩ, đứa em trai luôn tìm kiếm những trò vui mới, lại là kẻ si tình... yêu duy nhất một người..

- Thôi Bửu à! Bỏ đi cậu... – Rồi chị chắc lưỡi, thờ dài - Đẹp cỡ con Ngân... còn không giúp được gì thì... Cậu càng lún chỉ càng đau khổ thêm thôi..

Bửu vẫn hướng mắt về phía xa, phía mà bóng cô đã khuất. Những người như Liên, đôn hậu, thủy chung nhưng cực kỳ tàn nhẫn. Họ càng chung tình với người họ yêu bao nhiêu thì họ càng tàn nhẫn với người đem lòng yêu họ bấy nhiêu. Và đây đâu phải lần đầu cô tàn nhẫn với anh.

- Chị tư... Em không bỏ được. Cô ấy càng tàn nhẫn với em bao nhiêu... thì em càng thương cô bấy nhiêu. Thương nhiều lắm..., thương từ trong máu thịt lặn. Không dứt được chị tư ơi!

Hạnh thờ dài, đã khuyên bao nhiêu lần mà có được đâu! Khuyên nữa cũng bằng thừa.

Tình của kẻ si..., kì thiệt đó!

Bửu khờ. Chắc gì hai kẻ đó khôn hơn. Chỉ hơn nhau ở chỗ, họ tìm đến được với nhau thôi.

Một con mưa. Tất cả đều mặc kệ cho mình bị ướt. Kẻ ướt một mình. Kẻ được ướt bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Thực sự muốn xin lỗi?

Vừa bước qua ngạch cửa thì Nhanh hót hải chạy tới. Mặt nó tái xanh. Nó níu tay Liên mừng rỡ.

- Mợ ba. Mợ đi đâu từ bữa qua tới giờ? Cậu đi kiếm mợ cả đêm đó!

- Cậu về chưa?

- Về này giờ rồi. Nhưng mà... cậu đang giận lung lắm. Cậu liệng đồ tùm lùm. Mợ mau lên đó coi đi thử đi mợ. Di tám biểu em lên đó dọn. Nhưng.. Em... hổng dám vô.

Đồ đạc bị quăng ném lung tung, rải rác khắp phòng. Một cuốn sách vừa bay tới chân cô rồi nằm im dưới đất. Một cuốn đang nằm trong tay anh, nhìn là biết nó sắp chịu chung số phận. Nhưng khi vừa thấy dáng cô bên cánh cửa, Đạt không quăng ra xa mà giục mạnh xuống ngay chân mình.

Mặc kệ ánh mắt trừng trừng hướng tới, cô cứ thế len lỏi qua từng thứ dưới nền để bước vào.

- Anh Đạt... Em... về rồi...

- Ra ngoài.

- Em... chuyện hồi sớm... em...

- Tui biểu cô ra ngoài, cô có nghe không?

- Nghe em nói một vài câu, được không anh?

- Còn gì để nói nữa? Em cô đã nói hết rồi! Tui là thằng chồng tệ bạc, là loại đàn ông hoang đàng, là kẻ độc ác. Bao nhiêu đó chưa đủ hay sao? Cô còn muốn gì nữa? Hả? Hay còn lời nào nặng nề chưa nói, cô muốn nói cho hết? Vậy thì nói đi, nói cho xong một lượt. Nói đi kéo sau này không còn cơ hội để nói nữa đâu.

- Cái đó... tại Cúc, nó thương em nên mới lỡ miệng... Chớ em không suy nghĩ về anh như vậy...

- Hừ. Em của cô, lúc nào thấy tui cũng như thấy kẻ thù. Xách mé đi đi. Vì thương cô nên tui mới nhìn nó, vì nghĩ tới cô nên tui mới nhường nó. Để nó được đứng chân lên đường đầu. Lần này còn dám xúc phạm cả má tui. Cô về mà nói cho nó biết, lần sau còn nói những lời coi chừng cái miệng của nó. Tui sẽ tính cả vốn lẫn lời với nó.

- Tại... nó thấy em bị đánh, cũng vì nó nóng ruột cho em nên mới nói mà không suy nghĩ như vậy. Anh đừng giận nó.

- Cô nghĩ, nó có thể khiến tui giận tới như vậy hay sao?

- Vậy là, anh giận em?

- Câu hỏi đó của cô có dư thừa lắm không?

- Hôm qua, em không cố ý làm con anh bị phỏng, cũng không hề quăng nó. Nhưng, em bị má đánh...

- Sao hả? Muốn đồ thừa? Hay muốn kể tội má tui? Ý của cô, mọi chuyện ra thế này đều vì cái bạt tay của má tui sao?

- Không có! Em không hề có ý phỉ trách má! Em chỉ muốn nói, tại bị đánh nên em mới buồn... em mới đi một tí cho thư thả...

- Vậy mấy ngày đó, cô thấy tui có vui hơn không? Bao nhiêu chuyện ập tới, một mình tui liệu toan, cái tui cần duy nhất là cô có thể vui vẻ, hòa thuận mà sống cạnh bên. – Đạt đưa tay lên vỗ trán rồi qua đi trong chán chường, mệt mỏi - Tại sao em không hiểu? Tui không chỉ là chồng mà còn là cha. Tui đã từng nói, tui không đòi hỏi em phải thương con tui. Tui nói tới như vậy mà cũng không chịu hiểu. Em muốn tui phải thú nhận với thiên hạ, tui trọng vợ hơn con hay sao? Sao em không thử nghĩ một lần... Con tui bị đau, tui chưa từng trách em lấy một lời. Thấy em phải chịu thiệt thòi, thấy em cực khổ, tui đem con tui trả về cho má nó. Cái bữa tui để cho Ngân trêu chọc, để em thấy cảnh cô ấy ngồi lên đùi, là lúc tui đang cố nấn nỉ để cô ấy nhận lại đứa con. Tui không biết má đánh em khi nào, nếu có tui ở đó, chắc chắn tui sẽ không để má làm như vậy. Em chỉ thấy tui với Ngân thân mật, nhưng em đâu thấy cái tát mà tui giáng xuống mặt Ngân. Em không hề thấy ánh mắt căm hờn của cô ấy khi nhìn tui. Tui tự biến mình thành kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, vô trách nhiệm, thiếu lương tri là vì ai? Vì ai? Tất cả còn chưa đủ với em sao? Sống bên tui em khổ sở tới vậy hả? Tới mức phải chạy đi nói với mọi người rằng em đã hối hận? Nếu thấy hối hận thì cứ đi đi!

- Không có! Em không hối hận, thật sự không hối hận.

- Nhưng tui hối hận!

- Anh Đạt... anh nữ... Anh đừng nói vậy với em...

- Hôm qua, khi biết em bị đánh thì tui chạy đi kiểm em. Dù ngồi đợi ở nhà Bửu cả đêm, nhưng lòng tui vẫn mong rằng, em không tới đó. Nhìn thấy em với hấn ở chung một nhà cả đêm, tui đã giận tới cùng cực. Khi thấy má em bị sưng, con giận của tui cũng nguôi ngoai một phần. Chỉ cần em theo tui về, mọi chuyện đã yên xuôi. Vậy mà... Em cả gan phũ tay tui ra trước mặt bao nhiêu người, em để cho họ sỉ vả tui. Cuộc đời tui chưa hề bị muối mặt nhục nhã như thế.

- Em biết. Lẽ ra, em không nên tới nhà anh Bửu. Để anh với anh ấy giằng co với nhau. Để anh phải chịu thua thiệt.

- Thua thiệt? Hừ! Em coi thường tui quá! Hôm qua tui không đánh hấn, không phải tui sợ hấn, càng không phải vì có chị của hấn ở đó. Càng không bao giờ có chuyện: tui thua. Cờ như hấn, làm sao ăn nổi tui! Không đánh hấn, vì khi ấy, chiến thắng đó không hề có nghĩa lý gì. Dù có khiến hấn nằm gục dưới đất thì lòng tui cũng không hết tổn thương. Bửu, kể cả Cúc, hay bất kì ai đều không thể làm tui tổn thương, người duy nhất có thể... Là em! Là em, em hiểu chưa? Cho nên, tui sẽ không bỏ qua cho em.

Không cho Liên cơ hội trả lời, Đạt nhanh chóng bước đi. Liên vội vã với nắm cánh tay anh. Một vết máu chảy ra làm ướt đó tay áo. Đây là vết thương khi Đạt va chạm với xe ngựa lúc ban sáng. Sau một quãng thời gian, máu đã khô lại làm kín miệng vết thương, bây giờ bị Liên kéo mạnh, chỗ máu khô nứt ra, máu mới tiếp tục chảy.

Nhìn máu anh ướt cả tay mình, Liên cuống cuồng.

- Để em rửa nó lại cho anh.

- Đừng đụng vào tui. Máu tui có chảy tới cạn thì cũng không can hệ tới cô

Anh hất mạnh tay cô rồi đi mất. Liên vội vã lục lọi khắp nơi để lấy thuốc đỏ với vài băng, sau đó đem chúng tới chỗ anh.

Cửa phòng sách không bị đóng. Tiếng cô gái trong treo vọng ra rành rọt.

- Cậu ba, em có làm cậu đau không?

- Câu yên tâm, hồi trước, em học lóm được của một chị y tá, tuy em làm không khéo lắm nhưng cũng không tới nỗi nào.

- Sao cậu lại không rửa sớm mà để máu khô nhiều tới vậy? Không nên chút nào?

Cô gái vừa nói vừa cười, gương tỉnh khôi của cô khiến mọi thứ trở nên tươi sáng và nhẹ nhõm. Đến Đạt cũng nhòe miệng đáp lời. Chỉ có Liên âm thầm ôm mớ thuốc với vài băng đứng trước cửa. Mọi thứ trong tay cô đã thành thừa thãi, cô lùi thui ôm về phòng.

Thằng nhỏ từ đâu bò tới nín áo làm Liên giật mình. Không biết tại sao nó lại ở đây. Hình như, Nhanh Đã ẵm nó lên, hình như... Nhanh đã nói gì đó... Liên không nhớ nổi.

Nhìn thằng bé nhe miệng để lộ mấy cái răng sữa, Liên thấy mình có lỗi với nó thật nhiều. Cô đỡ nó dậy rồi ôm vào lòng. Đôi bàn tay bé nhỏ quơ quơ trên má cô như muốn chia sẻ với

cô điều khiển muộn. Cô cảm động, khẽ môi hun má nó, rồi ôm nó khóc.

Bữa cơm chiều nay rất lạ. Mọi người đều nhìn ra có chuyện không hay trên bàn ăn. Khác với thường ngày, cô với anh ngồi đối diện, chỗ bên cạnh anh đã có cô gái lúc này. Giờ Liên mới biết, cô gái tên Kỳ, là nhân viên vừa mới với hãng. Mấy bữa Linh bận, Kỳ thay Linh đem sổ sách tới cho anh.

Diệp ngồi kế bên cứ huyên thuyên cùng Kỳ trò chuyện, có vẻ rất tâm đầu ý hợp.

- Chị Kỳ bằng tuổi chị ba... Mà sao... nhìn chị trẻ hơn quá trời! Cứ tưởng cỡ tui là cùng.

Được khen, Kỳ cười thật tươi. Di tám đang đứng gần bếp nói chen vào.

- Cùng độ tuổi nhưng hể ai nhỏ con hơn thì trẻ hơn à.

Nụ cười trên môi Kỳ khó coi hơn một chút. Đạt liếc nhẹ đi tám.

- Ai lại nói chuyện với khách như vậy?

Thành cũng tiếp lời.

- Con gái nhỏ con mới dễ thương. Hơn nữa, đàn bà trẻ lâu mới đẹp lâu.

Liên như bị kiến cắn. Cô lên lên liếc nhẹ Kỳ. Cô ước gì, bây giờ có cái kiếng, để cô coi thử có phải cô già hơn không, có phải cô đã xấu hơn không? Chợt nhớ tới những lời Đạt đã nói: "Võ Huỳnh Như Liên mới là người đẹp nhất", lòng cô dịu lại. Hồ hời liếc về phía anh thì thấy anh đang nhìn Kỳ.

Nghe được những lời hào cảm như vậy, dĩ nhiên, Kỳ chẳng mấy chốc đã tươi tỉnh trở lại. Kỳ tiếp tục câu chuyện bằng một giọng nói ngọt ngào.

- Không có gì đâu cậu. Thiệt tình, ai cũng nói vậy hết. Nhỏ con cũng có cái hay của nó, di ha?

Diệp nhanh mồm, nhanh miệng chen vào.

- Đúng đa. Nhỏ con chứ chị ấy học giỏi lắm. Toàn đạt hạng ưu. Còn thường xuyên có bài đăng trên nhật trình "Phụ nữ tân thời" nữa. Hay lắm, ai cũng gọi chị là tài nữ.

- Té ra, cô đây có đọc mấy bài tui viết nữa đa!

- Có chứ! Mấy bài báo kêu gọi cái gì... văn minh, bình đẳng gì đó, đọc hay lắm. Hồi đi học, chắc chị toàn đứng nhất lớp không ha. Anh hai với anh ba cũng toàn đứng nhất nhì không ha. À, chị ba. Hồi đó chị đứng thứ mấy trong lớp?

Mọi thứ tuy không được yên lành nhưng cũng không có gió, nhưng sau câu hỏi của Diệp, con dồng bắt đầu nổi lên.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Liên để chờ cô trả lời. Liên đảo mắt xuống chén cơm trên tay, cố gắng làm vẻ thật tập trung vào công việc dứt cơm cho thằng nhỏ đang ngồi bên cạnh.

- Ừm... Cũng tùy... Khi thì... hạng mười, có khi... hạng mười bốn.

Diệp cười khoái chí vì có người cùng "hệ" với mình.

- Á ha... Vậy chị đâu có hơn em bao nhiêu. Em hạng mười bảy.

Thành mỉa mai nhẹ nhàng.

- Học dốt còn khoe.

Diệp chu môi.

- Dốt gì? Lớp có hơn hai chục đứa, hạng mười mấy là bình thường. – Đoạn, Diệp lại nhìn qua Liên - Chị học dốt nhất là môn nào?

Trong tích tắc, mọi người đều dừng đưa nhìn về phần còn lại của chiếc bàn. Thằng nhỏ mém sặc vì bàn tay dứt cơm cho nó bắt chợt run giật nhẹ, hơn nữa muống cơm đổ ra ngoài. Thuở đời nay, người ta hay hỏi nhau: học giỏi, học được, học tốt, học khá môn nào? Ai lại đi hỏi: học dốt môn nào? Tất thấy người ngồi đó nghe được đều ái ngại dùm Liên. Nhưng không một ai lên tiếng cứu cô thoát khỏi câu hỏi "nhức nhối vô tình" của Diệp. Thay vào đó, tất cả lại chăm chú chờ câu trả lời. Liên muốn "yên lặng là vàng" cũng không được.

- Tui... dớ toán lắm.

- Vậy còn văn?

- Cũng... tạm tạm.

Diệp gật gù thông cảm.

- Vậy mà tui tưởng thích lắm chứ. Ai dè... Có bị lưu bang năm nào không vậy?

Thêm một câu hỏi bất chợt thốt lên khiến con dồng trong lòng Liên tăng cấp sắp thành bão. Cô quay mạnh về phía Thành phản bác sự coi thường anh vừa mới nêu ra.

- Không có. Cả ba chị em em, ai cũng không bị lưu bang, cũng chưa hề thi lại môn nào hết, toàn được lên lớp thẳng. Em học lằng nhằng nhưng chị hai em học giỏi lắm đó.

Nghe được câu này của Liên, Diệp nhanh miệng nói ngay để biện minh cho sự "học dờ" của mình.

- Đúng rồi. Nhà nào cũng vậy, phải có người vầy người khác. Anh chị học giỏi thì em út học dờ là chuyện đương nhiên.

Kỳ tán thành lời nói của Diệp bằng một nụ cười, đồng thời cô nhìn Liên bày tỏ sự thông cảm. Ánh mắt tươi vui đảo quanh một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Đạt.

- Nghe nói... cậu ba du học bên Pháp từ nhỏ, chỉ về nước mấy năm nay thôi. Không biết, cậu học ngành gì?

- Cơ khí.

- Sao cậu lại học luật để làm thầy biện hay học y để là đốc tờ mà lại chọn cơ khí?

Liên dùng tay, mắt hướng phía đối diện để nghe anh trả lời. Cô là vợ anh, sống với nhau hai trên dưới hai năm rồi mà cô chưa hề hỏi anh việc này. Thấy anh nhìn chằm chằm, Liên cúi mặt xuống. Không biết anh có thấy một chút hồ thẹn trong mắt cô không?

Sau một lúc trầm ngâm, Đạt trả lời chậm rãi.

- Tại tui cũng dốt lắm, cỡ tui chỉ học nổi cơ khí thôi. Thấy biện hay đốc tờ, phải học nhiều, kiến thức thâm sâu, tui cam không nổi.

- Cậu thiết biết nói giỡn. Em thấy, có nhiều học trò, học cũng thuộc hạng khá khá thôi, nhưng vẫn lấy được bằng luật hay y như thường. Chỉ cần có chí là được.

- Nhưng không phải ai có chí cũng thành. Hơn nữa, tui lại không có chí. Đành học cái ngành thấp kém hơn.

- Cậu nói vậy vì khiêm tốn, chứ... em thấy đàn ông mà học cơ khí, rất hay.

- Có gì hay đâu, suy cho cùng cũng chỉ là thợ máy. Là mần việc bằng chân tay, hơn cu li bốc vác một chút mà thôi.

- Thợ máy mà được như cậu thì bao nhiêu thầy biện hay đốc tờ cũng không sánh bằng đó đa.

- Cô nói thế làm tui thêm ngại, tui làm sao sánh bằng họ.

- Không phải em nói hết tất cả. Nhưng với một số người, tuy học được cái nghề yền thâm, có được cái bằng mà nhiều người trọng vọng. Nhưng đôi khi, học cao siêu quá mà không biết những thứ cần kíp gần gũi hằng ngày. Nếu họ gặp thời, như cá gặp nước được vùng vẫy thành thoi, bằng như sa cơ lỡ vận thì họ chỉ có thể bó gối ôm chân sống làm lười, chết lả mòn, bởi những thứ họ học lúc này chẳng giúp được gì. Như cậu lại hay, cái cậu học tuy không cao bằng những kẻ cao siêu kia nhưng lại cao hơn bình thường, nếu gặp thời đi nhên chẳng thua ai, mà đi lỡ, thất thời thì cũng sống khỏe như thường.

Đạt với Thành ngồi yên nghe bình phẩm, riêng Diệp thì chồm người tới nói một cách thân nhiên.

- Tui, thiết tình, hồng hiểu chị nói gì hết trơn. Chị ba, chị hiểu hồng?

Thấy Liên ngưng nghịu lắc đầu, Thành cười cười.

- Cùng "hệ" với cô, cô không hiểu thì làm sao thím ấy hiểu.

Cả bàn, ai cũng đang ăn, chỉ có Liên là vẫn chưa ăn vì đang nắc nứn com chẳng nhỏ, nhưng nhìn khuôn mặt nặng nề của cô, đoán chừng, cô đã no tới bất ách luôn rồi.

Liên nhìn Đạt để cầu cứu. Nhưng Đạt cứ nhìn cô lạnh tanh, rồi cúi mắt và com vô miệng ăn như thường.

Nghĩ Liên đang tò mò, Kỳ giải thích thêm.

- Tui có nghe câu chuyện ở trời Tây, có vị bác học kiến thức yền thâm, ông ấy phát minh ra đủ thứ mà không ai làm được, nhưng ông ấy lại không biết một điều căn bản nhất, đó là muốn cây trồng tươi tốt thì phải bón phân. Thế nên mới nói, ví như vị bác học kia phát minh ra điện, so với người nông dân, dĩ nhiên kiến thức của ông ấy phải cao hơn nhiều nhưng ông ấy lại không biết cái điều căn bản nhất mà người nông dân nào cũng biết. Cô thử nghĩ, ở xứ mình, mấy ai được xài điện, vậy thì, dù kiến thức của vị bác học ấy có cao siêu tới đâu, dân mình cũng không cần. Nếu dân mình không cần thì ông khác gì thất chí, có làm được gì đâu, trong khi ông ấy vẫn phải ăn, còn như người nông dân ấy, có điện thì ông ấy vui hơn một chút, không có điện thì ông ấy vẫn sống khỏe. Và chính ông ấy đã góp phần làm ra thức ăn nuôi những người như nhà bác học kia.

Liên càng nghe càng thấy mình thua sút người ta. Từ cái lúc thấy anh lom khom sửa chữa mấy chiếc xe hư, cô đã thấy thích thích, rồi biết anh học cơ khí, dù anh là công tử con nhà giàu, cô cũng thấy hay hay.

Cô chưa bao giờ hỏi anh, tại sao học cơ khí, nó là cái ngành như thế nào, anh đã học những gì, học được bao nhiêu... Rất nhiều cái về anh mà cô không biết. Cũng có những cái cô biết... Nhưng cô không nói được những lời văn vẻ, mỹ hảo thế này. Cũng chỉ một chuyện mà người ta suy nghĩ sâu xa, người ta nói ra bao nhiêu lời thâm thúy như một bài văn tự của nhà hiền triết. Còn cô, nói tới nói lui cũng chỉ thích thích, hay hay, mà chẳng chỉ ra được, thích chỗ nào, hay ở đâu.

Người con gái ngồi trước mặt cô, dù vóc dáng nhỏ bé hơn cô, nhưng khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt lạnh lợi, tánh tình vui vẻ, lại còn thông minh. Nếu đem so với Ngân thì không tới nỗi thua thiệt vì đã có cái tri thức yền thâm bù lại. Đối diện với Ngân, người ta thích ngắm, đối diện với Kỳ, người ta thích nghe. Còn cô thì...

Bữa cơm chiều nay, nếu lật lẻo thì còn đỡ, đằng này, nó quá mặn mòi.

Một mình trong phòng, Liên đi tới ban công nhìn xuống. Cây bông giấy bên dưới đã cao lớn, nó không cần phải tưới thường xuyên vì rễ đã đâm sâu vào lòng đất. Nó có thể tự mình tồn tại. Nhưng liệu nó có qua được một cơn bão lớn?

Anh giận cô suốt từ bữa đó. Sáng đi tới hãng, chiều về nhà thì ra chỗ tập, tối thì ôm gối qua phòng Thành ngủ.

Anh dần trở thành một khối băng. Rất lạnh. Nhưng khác lần trước, lần này anh không nặng lời, không lớn tiếng, không cưỡng ép, không hung hăng thô bạo. Đối lại, anh tuyệt nhiên không nói lời nào, không đụng chạm tới cô, cô muốn đi đâu, muốn làm gì, muốn nói gì... cô đau anh cũng không hỏi han, cô khóc, anh không đếm xỉa.

Đã lạnh thì cái lạnh nào cũng khiến da thịt người ta tê buốt.

Thằng nhỏ lại được giao cho Liên giữ. Bà Ngự đưa ra ý định trước mặt anh. Lần này, bà kiên quyết buộc cô phải thực hiện vai trò làm mẹ của gia đình. Cô không dám từ chối cũng chẳng dám gặt đầu, chỉ ngược nhìn anh chờ đợi.

Anh không muốn trả lời nhưng bà Ngự cứ thúc giục, anh đành lên tiếng với bà, là nói với bà chứ không phải với cô.

- Nó là con của con. Nuôi nó là bổn phận của con. Nếu một mình con không cáng đáng được thì con chịu, nó cũng phải chịu. Con không dám phiền hà ai hết thảy, càng không dám ép buộc một ai. Chỉ vì nó mà bao nhiêu chuyện xảy ra, con không muốn... "thằng con hoang" của con làm người ta khỗ sở để người ta thêm một lần hối hận.

Anh trả lời với bà Ngự, nhưng Liên tự biết, giọng ai oán đó... là dành cho cô.

- Anh Đạt, em đã nói, em khô...ng...

Cô chưa kịp nói tròn câu thì anh đã đẩy ghế đứng phắt dậy.

Mặc kệ anh nói gì, đứa nhỏ vẫn được giao về cho cô.

Ngân không tới nhà, đứa nhỏ quen hơi và Liên cũng thành thạo hơn trước. Nó với cô càng ngày càng quán quít.

Cô cố gắng ra, nuôi con chồng, kì thực không khó như cô nghĩ. Lúc trước, cô cố gắng nhưng cái sự cố gắng của cô là cố gắng trong gượng ép, là cố gắng tự nhủ mình phải cố gắng. Bây giờ, cô không còn cố gắng tự nhủ mình cố gắng, chỉ có cố gắng mà thôi.

Cô cố gắng bằng cả tấm lòng. Tấm lòng của kẻ đã nhận diện được tình yêu, tấm lòng của người phụ nữ vốn luôn đôn hậu. Lúc trước, cô thương vì nó là con chồng, bây giờ, cô thương nó vì nó là con anh, vì nó là con người. Thương bằng thứ tình thương giữa người với người, thứ tình thương mà một đứa con nít đáng ra được nhận, và bằng thứ tình đến "trái ấu cũng phải tròn".

Sự cố gắng của cô, ai cũng thấy, chỉ có anh là chẳng để tâm.

Anh giận cô thật rồi! Giận nhiều lắm!

Giận thì cứ giận, giận thì cứ la, giận thì cứ đánh, cứ làm một trận cho hả. Đằng này, giận mà không nói chuyện. Trước mặt anh, cô cứ như kẻ vô hình.

Anh tỏ ra thân thiết với cô gái khác, trong khi chẳng thêm liếc tới cô một cái, dù cả hai cùng đối mặt, cùng ở một phòng. Muốn nói chuyện với anh cũng không có cơ hội.

Không còn cách nào, Liên phải lên theo anh ra bãi tập. Định bụng, khi nào anh tập xong thì cô nhất định bắt anh phải nói chuyện với cô cho thật rõ ràng.

Đứng nhìn anh tập mà cô cứ thót tim.

Bãi đất rộng, cây cối bao bọc xung quanh. Bốn phía đều có treo đèn măng xông lớn nên phía chính giữa sáng choang. Đứng từ xa, cô có thể nhìn thấy rất rõ.

Có năm người đàn ông, tính thêm Thành là sáu, tất thấy đứng xung quanh Đạt. Hết người này tới người khác, họ lần lượt ra đòn. Đạt cố gắng né tránh, chỉ vài chiêu đầu, vài chiêu kế thì anh hứng trọn.

Thấy anh bị té xuống đất. Thành không những không đỡ dậy, còn lắc đầu lắc lư.

- Phải tập trung chứ Đạt! Chú nên nhớ, Biện là dân giang hồ, hẳn thường dùng sức mạnh để trấn áp kẻ khác. So về sức, chú không thể bì kịp. Nên chú phải nhanh, phải thật nhanh thì mới mong khóa được mấy chiêu hiểm của hắn.

Đạt lẳng lặng đứng dậy. Một người khác bước tới trước mặt anh, theo sự chỉ đạo của Thành, cả hai cùng nhau đối kháng. Đạt bị đánh trúng nhiều nơi rồi bị hất ra xa. Người kia tiếp tục nhào tới đưa tay đâm xuống liên tục. Thấy Đạt chống đỡ không nổi. Liên không kiềm được, cô la lớn.

- Anh Đạt, coi chừng!

Tuy cô đứng khá xa, nhưng giữa trời đêm yên ắng, lại có gió nên tiếng cô lọt tới tai mọi người rất rõ.

Tất cả đều dừng tay, mười bốn cặp mắt đều hướng về phía cô.

Ngoại trừ Thành thì những người còn lại đều đã có vợ, họ hiểu được cái lo của người vợ đối chồng. Thế nên, ai cũng nhìn Đạt cười, vừa thông cảm, vừa trêu ghẹo.

Thành lắc đầu rồi cho mọi người giải tán.

Thấy trán anh rịn mồ hôi, cô đưa khăn lau giúp. Anh liền đưa tay cản lại. Đoạn, anh đi thẳng tới chỗ Thành.

Liên vội chạy theo níu tay anh lại.

- Anh Đạt. Anh định không nói chuyện với em tới chừng nào?- Anh vẫn yên lặng, cô nắm tay anh thúc giục - Nói chuyện đi. Nói với em đi.

- Tui không có gì để nói với cô.

- Nhưng em có chuyện nói với anh. Em xin lỗi.

Đạt không thèm nhìn, cứ thế hất tay cô ra. Cô nhào tới ôm lấy người anh.

- Em đã làm hết mọi thứ rồi. Anh muốn sao mới chịu bỏ qua cho em?

Vài giây trôi qua trong yên lặng, anh mới chậm rãi quay mặt lại. Đôi mắt anh không có lấy một tia tình cảm.

- Cô thực sự muốn xin lỗi phải không?

- Phải.

- Vậy thì, hứa đi, hứa chắc một lời. Từ nay về sau, không bao giờ gặp Bửu nữa.

- Anh ra điều kiện với em?

- Phải.

- Tại sao anh lại như vậy?

- Đừng hỏi tại sao! Cơ chỉ cần nói: Chịu? Hay không?

- Anh Bửu là bạn em, là bạn anh Hai Chi, anh Hai Chi là cháu má em. Sự thân thiết đã có... Chuyện không bao giờ gặp là chuyện không thể... Vậy, anh có cần em hứa không gặp anh hai, không gặp má em luôn không?

- Đừng có lòi tất cả vô đây để lảng tránh chuyện này.

- Em không lảng tránh. Vì chuyện này là không thể. Anh không thấy mình quá đáng, vô lý lắm sao? Ai cũng có quyền tự do, sao anh có thể buộc em chia cách với bạn bè của mình.

- Bạn bè... Hừ...

- Thậm chí, khi chị Ngân xuất hiện, em cũng chưa bao giờ yêu cầu anh không được gặp chị ấy.

- Chuyện của cô với tui không hề giống nhau.

- Em thì thấy không gì khác nhau hết. Anh với chị Ngân là chuyện đã qua, em với anh Bửu vẫn không có gì bất bực. Anh không thể ích kỉ đến mức ngăn cấm em với bạn bè của mình. Bây giờ, anh cấm em qua lại với anh Bửu, sau này, anh sẽ cấm em qua lại với ai nữa. Anh làm như vậy thì khác gì giam nhốt em. Khác gì muốn làm chủ của em cả thể xác lẫn tinh thần... em không phải nô lệ.

- Nói tới nói lui, là cô không muốn hứa. Vậy mà, lúc nào cô cũng nói cô với hấn trong sạch.

- Em thật sự trong sạch. Nhưng em không thể vì chứng minh sự trong sạch của mình mà đồng ý một điều vô lý. Nếu anh không tin tưởng thì một câu hứa, liệu có giúp anh yên lòng. Anh là chồng em, anh Bửu là bạn em, sao anh lại bắt em phải lựa chọn.

- Cái gì? Trong lòng cô, tui chỉ có vị trí ngang hàng với hấn thôi sao? Cô coi chồng cô là cái gì?

- Vậy anh coi vợ anh là cái gì mà lại ép buộc em cắt đứt một mối quan hệ dang hoàng?

- Không nói nhiều. Nếu cô không thể hứa thì tui với cô không có gì để nói. Cũng đừng tìm cách bắt chuyện hay quan tâm tới tui nữa. Tui không cần.

Câu chuyện không những không được giải quyết, lại còn phức tạp hơn.

Bản chất chiếm hữu của đàn ông thật khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Giận vì thương... Khác giận vì ghét, nhiều lắm!

Diệp về trong lúc gian nhà chính đang nhộn nhịp. Đạt đang ngồi ở ghế giữa. Linh cùng một vài người nữa ngồi kế bên nói chuyện thuyên rồi khen tằm tấc. Họ rất bất ngờ, không ai nghĩ một công tử con nhà chủ đất như Đạt lại biết võ và có thể đánh thắng tay giang hồ lão luyện đã trải qua nhiều trận đấu như Biện.

Giữa những lời xưng tụng, Đạt chỉ ngồi im nhấp trà, thỉnh thoảng cười đáp lại lời tung hứng.

Nói một hồi thì họ hỏi tới Liên. Tới đây Đạt mới nhớ, buổi sớm anh đi, cô cứ nhìn theo lo lắng, chùng chùng như muốn dặn dò, như có ý muốn xin theo. Bây giờ anh về thì không thấy cô đâu. Anh đảo mắt một hồi thì nhìn chăm chăm lên Diệp.

Bị anh nhìn, Diệp như mèo bị đập trúng đuôi, chưa đầy ba câu, cô đã rúm người khai thiệt. Sợ bị rầy, Diệp lên tiếng biện lí do.

- Là chị ba năn nỉ em dừ lắm... em mới dẫn chi đi đó đó! Chỉ nói chi lo cho anh. Mà, em cũng thấy chi lo cho anh thiệt, suốt cả buổi tới lui không yên rồi ra hàng ba ngồi ngóng miết... Nhưng khi tới đó thì xong hết rồi. Anh không sao, chỉ mừng lắm.

Diệp vừa nói vừa hoa tay múa chân để diễn tả sự lo lắng bồn chồn của Liên khi ở nhà. Linh và mấy người nữa nghe xong cười hi hi thiệt lớn. Riêng Đạt vẫn ngồi im. Mép anh nhếch nhẹ, nhìn như muốn cười nhưng rốt cuộc vẫn không cười. Chỉ có đôi mắt giương lên một tia tự mãn.

Ngồi nãy giờ, lúc này Linh mới lên tiếng. Mọi người đều vui, chỉ có anh là rầu rầu.

- Đạo này chợ Mỹ mất trị an dữ lắm đó! Mấy cô đi chợ nhớ coi chừng, nhứt là giờ này. Có nhiều chuyện không ngờ lắm.

Diệp ngạc nhiên hỏi.

- Sao vậy anh? Bộ có chuyện gì ghê gớm lắm hả?

Linh thở dài.

- Băng kéo xanh với kéo đỏ, hôm rầy đánh lộn liên miên. Đánh dưới nước chưa đủ rồi kéo nhau lên bờ, làm mọi người chạy loạn xì ngầu. Có người chạy không kịp, bị bẻ đầu, gãy tay nữa.

Chuyện tranh giành địa bàn của hai băng nhóm này, Đạt có nghe nhưng không lấy làm quan tâm. Anh đang mệt, chỉ mong mọi người nói chuyện nhanh nhanh để còn đi nghỉ. Anh không nói nhiều chỉ hờ hững hỏi.

- À... Là mấy tay đi ghe chõ lúa gì đó hả? Đánh lâu rồi vẫn chưa xong?

Linh lắc đầu.

- Chưa đâu cậu. Cũng may là mình mẫn ăn trên bờ, họ mẫn dưới nước, không có đụng chạm chi hết thấy. Không thì, mệt lắm đó! Nghe đâu, bữa nay còn hẹn hò nhau để đánh nữa. Giờ này ra chợ Mỹ, đi đâu thì đi, đừng đi qua Gò Chà, coi chừng lạc đạn, bầm mình, gãy xương như chơi. Họ đông, ủa vô đánh hội đồng, ai mà chịu nổi.

Diệp nheo nheo mắt.

- Gò Chà hà anh? Là cái chỗ gần bến đò Ông Nhứt đó đúng hông?

- Dạ đúng đó đa.

Diệp tiếp tục nói một cách lơ đãng.

- Hình như... chị ba đang mua đồ ở đó.

Đạt đang từ tốn xẹt que diêm để hút thuốc. Nhưng vừa nghe xong câu nói của Diệp thì mặt anh biến sắc, lửa ở đầu diêm đang cháy mà anh không còn tâm trí để thổi.

- Cái gì? Chị ba em chưa về nữa sao?

Thấy anh thay đổi tâm trạng đột ngột, Diệp hơi sợ, cô lắc đầu.

- Dạ chưa. Chỉ nói muốn mua chút đồ nên biểu em về trước.

Một người nói giọng lo lắng.

- Mèn ơi. Giờ này chắc hai nhóm đó cũng lòi nhau ra đánh rồi đó đa. Không khéo mợ ba bị đánh không thấy đường về luôn à!

Diệp trề môi.

- Họ đánh luôn đàn bà hả? Tệ quá vậy! Chắc không đâu ha?

Linh cười cho suy nghĩ đơn giản của Diệp.

- Trời! Chỗ người ta đánh lộn, chứ có phải đi ngắm bông, ngắm cảnh, ngắm người yêu đâu... Đánh đấm lộn xộn, sức đâu mà để ý. Không phải họ đánh đàn bà nhưng lỡ bị trúng, mỗi người một cây thì cũng như từ.

- Mà... chắc gì bị đánh trúng... hên xui..

- Nhưng xui nhiều hơn hên. Đầu phải ai cũng chạy kịp. Có người núp rồi mà vẫn bị lạc đạn. Bà con quanh đó quen rồi nên đỡ còn bà con nào lâu mới tới, gặp nhảm lúc đó thì bầm dập không ít đâu. Riết rồi không ai dám đi qua Gò Chà giờ này hắt thây.

Mỗi người một câu làm ruột gan Đạt thêm nóng. Ánh mắt anh cứ như có đất theo đao kiếm làm Diệp phải nhích người né tránh.

- Đã dặn là phải ở nhà rồi mà không nghe.

Đoạn, Đạt đứng lên dọn bước thì một người kéo tay anh lại.

- Cậu mới đi về, còn mệt lắm đa. Hay, cậu sai ai đó ra ngoài đón mợ về, chớ sức cậu, lờ như... liệu có chống nổi thêm một trận nữa.

- Phải đó cậu. Không phải đánh tay đôi đâu, họ đông lắm đa.

Đạt suy nghĩ một chút, anh đảo mắt nhìn cả gian nhà. Tất cả mọi người có mặt ở đây, liệu có ai chịu đem thân mình bảo vệ cho cô tận lực... Không để mất thời giờ, anh kéo vội tay Diệp ra xe có sập phơ đang chờ sẵn.

Xe dừng ở xóm Gò Chà, ngay trên con lộ chính. Xóm này có nhiều quán tiệm nhưng bán chủ yếu là bán thuốc.

Sập phơ tấp xe sâu vào một bên lề, nơi Liên với Diệp chia tay lúc nãy. Đường lộ trải nhựa, ven hai bên đường là đất bụi, cửa tiệm nằm phía trong nên từ chỗ đậu xe đi qua phía tiệm là một khoảng khá xa.

Người qua kẻ lại vẫn còn, tuy không đông. Dường như ai cũng đang vội vã đi nhanh cho kịp. Đạt nhìn đảo dác để tìm bóng Liên nhưng không thấy.

Trời đã xế. Cái nắng rất rạt rạt thẳng vào xe. Đạt đưa che cho bớt chói, anh đảo mắt một lượt nhìn về phía mấy tiệm đối diện để tìm kiếm. Nhìn đảo dác một hồi vẫn không thấy cô đâu. Anh chạy lên trên, rồi ngược xuống dưới. Chạy lòng vòng một lúc, mặt anh đỏ lên vì nắng. Mồ hôi chảy xuống thành giọt như mưa.

Bên này kiếm không có, anh định băng qua lộ để vô mấy tiệm bên kia, rồi sẽ vào mấy con hẻm nhỏ. Còn đang định hướng thì tiếng người rộ lên nhao nhác. Tiếng chạy lụp bụp, tiếng cây va vào nhau ỳnh ỳnh. Ngay sau đó, hai đám người xuất hiện, trên tay cầm theo gậy gộc, dài ngắn có đủ. Cả hai đều ăn mặc theo kiểu của dân người lao động bốc vác nhưng được phân biệt bởi hai sợi dây vải khác màu xanh và đỏ buộc dài ở thắt lưng.

Hai bên cộng lại hơn cả trăm người, họ hung hăng xông vào nhau như bầy ong bẻ tổ rồi tiếp đó vung cây đánh đấm loạn xạ. Những người trên đường la hét rồi nhón nháo tìm chỗ núp, hàng quán mau chóng đóng cửa. Trận xáp lá cà làm bụi ven đường bốc lên mù mịt, mấy bụi cỏ dại chẳng mấy chốc bị giẫm đạp xác xơ. Tiếng đánh đấm, tiếng la hét, tiếng bước chân bỏ chạy làm huyên náo cả một đoạn đường dài.

Diệp chồm đầu ra khỏi xe, cô chỉ tay về phía bên kia.

- Anh ba, chị Liên kia.

Ngạt lập tức, Đạt xoay người để nhìn theo hướng tay Diệp chỉ.

Liên đang đứng nép bên cây cột trước một cửa tiệm nhìn đám người đang hung hăng đánh đấm. Trên tay cô là một mớ lớn các gói giấy được buộc lại với nhau đùm đê, lông thông, thêm vào đó là mấy chai nước có màu nâu đỏ, nhìn sơ có thể đoán ra, đó là rượu thuốc.

Ôm chặt mớ thuốc vào ngực, toàn thân cô run lên bần bật. Cô nhìn xung quanh rối loạn rồi lùi người nép vào trong.

Cửa tiệm chỗ cô đứng nằm thật sâu bên trong, hai bên mép có rào chắn chồm ra phía đường, hai băng nhóm dân người trải dài phía trước cửa tiệm. Cô bị vây quanh không có đường ra.

Sau khi dặn dò Diệp phải ngồi yên, Đạt lập tức chạy về phía trước. Anh không nản nã chút khoảnh khắc nào liền lao người ra mép đường.

Chỗ đối diện Liên ở phía bên kia, đám người trên đường vẫn đang đánh nhau tới tấp nên anh không thể qua đường ngay được, anh bắt tay lên miệng làm loa nói thật lớn về phía cô.

- Liên, em đứng yên ở bên đó, chờ anh qua.

Tiếng gậy gõ va chạm, tiếng la hét ngày càng dữ dội, Liên không nghe rõ Đạt nói gì chỉ loáng thoáng nghe anh gọi tên cô. Cô không suy nghĩ nhiều, cô nhìn ra phía đông người đang hỗn độn, tìm chỗ hở để lách người về phía bên kia. Nhưng vừa bước ra thì hai người cầm cây lại lao vào nhau mà đánh đấm khiến cô phải lùi vào, mấy lượt như vậy mà cô vẫn chưa ra tới đường.

Bên này đường, Đạt nhìn Liên cứ nhấp nhủ muốn đi ra, rồi lại thụt vào, có khi còn suýt bị đánh trúng, anh lo lắng tới thót tim, miệng liên tục la lớn hướng đến chỗ cô.

- Đứng yên ở bên đó! Để anh qua!

Đạt la muốn khan giọng. Nhưng, Đường như Liên không nghe lời anh nói, anh càng la thì cô càng nồn nóng muốn lao ra, cô cứ thế mà tìm chỗ băng ra rồi lại thụt vào. Đám người di chuyển tới chỗ cô càng lúc càng dày làm lòng anh nóng như lửa đốt. Anh không thể đứng yên được nữa, anh bất chấp mà len nhanh vào giữa đám người đang đánh đấm, hét nghiêng người rồi khom lưng, hết quay qua bên phải rồi xoay người về bên trái.

Khi Đạt đi tới giữa con đường thì đám người tràn ra cả hai bên lề đất, Liên không di chuyển nhưng vẫn đứng giữa trận chiến của họ. Có một tên giờ cao cây trong tay đánh mạnh vào cây cột lớn chỗ cô đứng núp. Cũng may, vì quá sợ cô đã thụt người xuống trước, cây gậy chỉ sượt qua đầu, đánh mạnh vào thân cột một cái "kình" thật lớn. Đạt không dám suy nghĩ nhiều, anh chạy thật nhanh tới chỗ cô mà không thèm nhìn trước ngó sau để né tránh như lúc này. Anh mạnh mẽ xông vào trận địa, xô ngã những ai là chướng vật, chẳng mấy chốc anh tới được chỗ cô.

Liên hốt hoảng ôm chầm lấy anh, mặt cô tái xanh như tàu lá chuối. Anh đưa tay ôm chặt cô sát vào người, một tay đưa cao về phía trước, làm tấm chắn cho cô.

Hai băng nhóm đã được làm dấu bằng hai sợi dây xanh đỏ ngang lưng, kèm theo cách ăn vận nên anh với cô không phải là mục tiêu của họ. Nhưng chuyện đánh đấm lộn xộn, tránh sao được việc bị đụng trúng, đôi lúc bị đánh lăm.

Đạt cố gắng di chuyển thật nhanh nhưng phải thật chắc chắn để tránh va chạm cho Liên. Ôm chặt cô trong lòng ngực, anh bước đi như đang dò dẫm trong bóng tối, mắt không ngừng quan sát phía trước rồi lại đảo xung quanh để tránh cho cô không bị đánh trúng hay bắt kì va chạm nào. Trong cuộc hỗn chiến như thế này, bất kì tình huống đụng phải nào cũng có thể gây nên thương tích. Đạt đã thương tích đầy mình nhưng điều anh thật sự lo lắng lúc này là việc Liên có thể bị thương.

Mấy chai thuốc mà cô mua rót xuống đường, bẻ nát, chai nào còn nguyên thì cũng lăn lông lốc ra xa, mấy gói thuốc vương vãi cũng đã bị Đạt quăng đi mất. Cô định khom người xuống lượm nhưng anh nhanh chóng kéo cô lại. Anh thiệt muốn là cô một trận cho nên thân, giờ phút này rồi mà còn tiếc chi mấy chai thuốc, nhưng anh hoàn toàn không có thời gian để làm chuyện đó. Toàn bộ sức lực lẫn tâm trí của anh bây giờ đều dồn hết vào việc bảo vệ cô ra khỏi đám hỗn chiến kia một cách an toàn và lành lặn.

Hai người phía trước đánh nhau bằng cây. Họ đang tìm cách tấn công và né tránh đối phương, vô tình mà hai cây gậy lại hướng về phía Đạt. Anh ôm cô né qua một bên. Tiếp ngay sau đó, từ phía trước lại có người cầm cây lao tới, anh lại ôm cô dạt về phía sau, anh đưa tay nắm lấy cái cây trong tay người kia quăng mạnh qua một bên rồi nhanh như chớp tung cú đá vô bụng đối phương làm cho hắn phải lùi lại. Vừa mới đẩy lùi tên bên hông thì từ phía sau lưng cô lại có người lao tới. Đạt không kịp trở tay, anh chỉ kịp kéo cô lên một bước rồi chen người ra sau lấy lưng mình làm khiên đỡ. Liên hét lên một tiếng thất thanh.

Cây gậy nện trúng lưng anh khiến cả hai bị đẩy về phía trước. Hai người phía trước không hề có ý tấn công cả hai nhưng một trong hai vươn tay để lấy lực thì đầu khúc cây xẹt một đường cong ngay trước mặt cô, anh phải chồm người lên, đưa cẳng tay ra đỡ lấy.

Hỗn loạn tiếp tục diễn ra. Đạt cứ thế mà tà xung hữu đột.

Cảnh tượng hãi hùng làm Liên vừa lo lắng vừa sợ hãi đến trào nước mắt, còn Đạt thì nghiêng rặng chịu đựng những đòn bị đánh phải. Anh mới vừa trải qua một trận đấu tay đôi kịch liệt, thân thể đương đầy thương tích, vừa mới lấy lại chút sức thì lại phải tiếp tục, vết thương mới chổng lên vết thương cũ làm anh muốn kiệt sức nhưng anh vẫn cố gắng đưa Liên về tới xe. Khi vô xe, Đạt đã không còn sức lực, anh muốn coi thử Liên có bị gì không nhưng anh không thể, anh chỉ có thể ngã lên người cô rồi nhắm mắt, ngay cả sức để giận, để lo cho cô, anh cũng không còn.

Một trận kinh hãi đã trôi qua, mọi người đều bình yên, lòng Liên bây giờ như thiêu như đốt vì vết thương của Đạt. Lúc thấy anh bên xóm Kiêng, nhìn anh còn rất khỏe, dù đó chỉ là cái gắng gượng bên ngoài nhưng chỉ ít anh vẫn còn sức để gắng gượng. Bây giờ, một chút sức để gắng gượng cũng tiêu tan, da mặt anh đỏ bừng rồi bắt đầu trắng bệch, anh không hề cử động, đến đôi mắt cũng không muốn mở.

Cô nắm chặt lấy tay anh trong suốt đoạn đường, cả khi anh đang nằm yên ổn trên giường, cô cũng không muốn rời mắt khỏi anh.

Toàn thân Liên chưa hết run vì sợ hãi, bây giờ trái tim lại đập thêm từng nhịp ăn năn. Phải chi, cô đừng ghé lại, phải chi cô về sớm hơn thì đâu ra nông nỗi.

- Anh Đạt, em xin lỗi! – Liên chỉ nói tới đó rồi gục đầu bật khóc bên giường.

Lúc giúp anh thay đồ, Liên mới thấy, thực ra... cơ thể anh còn thảm hơn trong tưởng tượng của cô.

Đánh đấm bị thương là chuyện bình thường. Nhưng chỉ có hôm nay anh mới đánh thật, còn lại cả tháng trước đều là tập. Tập thôi mà cũng bị bầm dập tới thế này sao? Liên tự trách mình đã không quan tâm tới anh sớm hơn.

Chai rượu thuốc cô đem theo từ bên nhà, vì là quà Đông tặng nên cô chưa dám xài. Nhưng bao nhiêu thuốc mua cho anh đều đã không còn, Liên suy nghĩ rồi chạy tới tủ lấy nó ra.

Nhỏ từng giọt lên lòng bàn tay, cô giúp anh thoa từng vết bầm trên cơ thể. Cô thoa thật nhẹ nhàng vì sợ anh đau, sợ anh thức.

Đạt ngủ một giấc ngon lành tới khi trời hừng sáng. Cả người anh đau nhức. Cũng may, anh chỉ bị sưng bầm chứ không bị gãy xương.

Cô đang nằm sát cạnh bên, chân hơi co lại, cánh tay mỏng manh đang chồm qua bụng anh. Cô ngủ trong tư thế đầy khổ sở, khuôn mặt vẫn hiện rõ sự bất an. Anh muốn vuốt tóc cô, muốn sờ má cô.

Rõ ràng, anh đang giận cô, giận nhiều lắm!

Nhưng... Cái giận vì thương, với cái giận vì ghét... khác nhau nhiều lắm!

Đã cố làm mặt lạnh với cô từ hôm đó. Vậy mà khi thấy cô cận kề nguy hiểm như lúc ban chiều, anh lại quên.

Như anh đã từng nói, chỉ cần sống chung, ra vào đụng mặt thì chuyện có giận không chẳng còn ý nghĩa. Giận hờn trong cuộc sống vợ chồng như bong bóng giữa trời mưa, cứ mưa xuống đất là bong bóng nổi lên. Nhưng có bao nhiêu bong bóng đi nữa thì cũng nhanh chóng tan ra hòa vào dòng nước.

Mưa, rồi cuộc cũng là nước. Giận hờn, cũng chỉ biểu hiện cho sự yêu thương. Mà anh thì... thương cô rất nhiều.

Thế nên, giận cô là một chuyện cực kì mệt mỏi. Tội nào cũng đối mặt với Thành, anh cứ bứt rứt trong người không ngủ được. Nhiều lần lên về phòng, thấy cô nằm co ro dưới nền ru thẳng nhỏ ngủ, lòng anh cứ xốn xang.

Nếu được chọn, dĩ nhiên anh sẽ không để mình làm lỡ, nhưng sự thực, anh đã làm lỡ rồi... và nó đã có mặt ở đây. Không thể nào thay đổi. Anh chỉ còn cách ép mình chấp nhận, đồng thời tập làm quen với sự có mặt của nó trong đời anh.

Anh tự biết mình ích kỉ. Anh muốn được cả hai. Anh không thể bỏ con mình, nhưng anh không muốn mất cô, càng không muốn gia đình anh suốt ngày phải đối diện với cảnh hiềm khích của mẹ ghê con chồng. Đó chắc chắn là mầm mống của sự tan vỡ không xa.

Đối với cô là thương, là tình yêu như hơi thở, đối với thằng nhỏ là bổn phận, là nghĩa vụ của một con người, của tình thâm máu mủ.

Dù anh đã từng nói, chỉ cần cô tha thứ, chỉ cần cô ở lại, anh không cần cô phải thương con anh như con mình. Anh không gạt cô... Nhưng lời nói vẫn mãi là lời nói. Anh chưa hề quên điều mình đã nói nhưng tận sâu xa, anh vẫn mong không phải thế.

Mong muốn của đàn ông, loại sinh vật vốn mang quá nhiều ích kỉ, mà bản thân anh càng ích kỉ hơn, muốn được một gia đình thật trọn vẹn, muốn vợ anh là mẹ hiền, vợ đảm, dâu ngoan. Anh thương cô nhưng đành để cô chịu thiệt thòi. Anh biết vợ anh là người đôn hậu, cô sẽ vượt qua. Chỉ cần có thời gian.

Anh cũng chợt nhận ra, thời gian cũng là con dao hai lưỡi, nó có thể giúp hàn gắn vết thương, xóa nhòa khoảng cách, cũng có thể làm vết thương lở loét và hoại tử. Hôm thấy cô ở nhà Bửu, anh đã sợ...

Kẻ không có sợ mình không được có, khi có rồi thì sợ mất đi...

Anh giận! Giận vì giận, giận vì sợ, giận vì yêu... giận để cô thương lấy con anh... giận để cô có thể cùng anh vun trồng hạnh phúc.

Anh thấy mình không sai. Bởi bao nhiêu điều cô đã làm, anh đều thấy hết. Thấy từ miếng cá cô tỉ mỉ lễ xuong, thấy trong câu hát cô ru nó ngủ. Thấy những cái ôm hun cô dành cho nó những lúc vắng người.

Đạt thấy thỏa mãn trong lòng vì anh đã thắng.

Không phải anh vui vì thắng một người con gái... À không, một người đàn bà (vì cô đã là vợ anh rồi, là đàn bà chứ con gái gì nữa). Nhưng thắng cô chính là thắng Bửu, thắng luôn những kẻ khác ngoài kia. Một sự kiêu hãnh cực kì khoái trá.

Liên bước vào với mâm cơm trên tay. Không biết Đạt đã thức khi nào, chỉ thấy anh đang ngồi trầm tư trên giường.

Sau chuyện hôm qua, Liên nghĩ, anh với cô, coi như đã làm lành. Ánh mắt cô mang đầy tươi vui và phấn khởi. Nhưng bước vô phòng hồi lâu mà anh vẫn chưa chịu nói chuyện.

Liên không biết anh đang nghĩ gì.

- Hôm qua, tại... thấy anh ngủ ngon quá nên mới để anh ngủ ở đây luôn...

Đạt nhìn ra hướng ban công, anh hờ hững trả lời.

- Bộ không muốn tui về đây ngủ hay sao mà nói vậy?

- Không phải đâu...

Còn đang mừng vì anh chịu nói chuyện, không ngờ câu đầu tiên lại vụn vẹo cô như thế. Liên vội vàng chạy tới để giải thích nhưng Đạt lại bước xuống giường. May mắn lúc đó, Thành đã đi vào và kịp kéo anh lại.

- Đi đâu vậy? Ngồi xuống đây để tui thoa bóp cho mau khỏe.

- Về phòng anh rồi nói tiếp.

Thành không những không chiều ý mà anh còn kéo mạnh tay Đạt ngồi lại rồi với lấy chai rượu thuốc được để sẵn ở đầu giường. Khác với sự nhẹ nhàng của Liên, Thành làm rất thô bạo khiến Đạt phải cắn môi, nhắm mắt vì đau. Liên ngồi bên cạnh cũng thấy đau theo.

- Anh hai... Nhẹ nhẹ một chút... Ảnh đau...

- Cái này phải bóp mạnh thì mới mau tan máu bầm. Không chịu được thì đi ra ngoài. Ở đây chỉ cản trở người khác.

Liên bị rầy nên tui nghiu. Cô không dám lên tiếng nhưng cũng chẳng thể ngồi yên được. Cứ mỗi lần Đạt rên rì là miệng cô xuyết xoa, cả người cô nhấp nhòe.

Nhân lúc Liên có việc đi khỏi phòng, Thành liếc Đạt.

- Định giận tím ấy tới chừng nào?

- Không biết.

- Thấy tím ấy... cũng tội...

Đạt không trả lời, anh ngồi im nhìn về phía ban công.

Thành lại nói tiếp.

- Xong chuyện rồi thì đừng qua phòng tui nữa.

- Em chỉ mượn có một nửa giường mà anh cũng không cho?

- Hừ. Chủ nằm yên ngủ thì ai nói, đặng này cứ xoay qua trở lại, báo hại tui cũng phải thức theo chủ. Tại tui cũng muốn giữ chủ bên đó để chủ tập trung, chớ không thì tui đuổi lâu rồi. Bây giờ, xong chuyện rồi, đừng qua nữa, nghe chưa?

Thực ra, không cần Thành lên tiếng đuổi, Đạt cũng dọn về. Sau chuyện ngày hôm qua, muốn lạnh với cô như trước... cũng khó!

Bên dưới cổng, Cúc vừa cảm gió xách vừa nắm tay Liên để nài nỉ.

- Chị ba, về chung với em đi. Má nhớ chị nhiều lắm.

- Đề... dịp sau... anh Đạt đang có chuyện...

- Chị bị vậy rồi mà vẫn không chịu nghe em hả? Anh Bửu còn thương chị thiệt đó!

- Út à, em đừng nói nữa. Chị không muốn nghe. Em đừng gán ghép chị cho anh Bửu nữa. Không nên đâu. Làm vậy sẽ khổ cho nhiều người.

- Em chỉ lo cho chị thôi. Sống ở đây, chị khổ nhiều hơn là sướng. Bị hoài mà còn chưa sáng mắt. Không biết ông Đạt có cái gì mà mê dữ vậy?

- Chuyện của chị, tự chị liệu. Chị chỉ muốn nhờ cung một chuyện. Đó là, cung đừng nói cho má hay mấy chuyện vừa rồi.

- Chị sợ gì mà không dám cho má hay?

- Chị không muốn má phiền lòng vì lo lắng cho chị.

- Nếu thật chị không muốn má phiền lòng lo cho chị thì chị phải biết tự lo cho thân mình đi chớ.

- Chị đã nói là em đừng xen vô nữa mà. Em cứ như vậy, chị không gặp em nữa đâu. Còn nữa, đặng nào anh Đạt cũng là chồng chị, em nên lễ phép với anh ấy một chút, không thì... chị giận thiệt đó!

- Không xen vô thì không xen vô. Kệ chị. Từ rày về sau, em không thèm bênh chị nữa đâu! – Cúc giận dỗi quay đi nhưng chợt nhớ tới Bửu nên cô nán lại để nói thêm - Anh Bửu đang ngồi trong xe kia. Nói chuyện với anh một chút nghen.

- Thôi... Hai anh em cứ về cho sớm.

- Chị đừng vô tình vậy mà. Đặng nào anh Bửu cũng giúp đỡ cho nhà mình không ít, nhất là chị... Anh Bửu định sau này không lên Mỹ Tho nữa. Chắc không gặp nhiều đâu, không có ai để bênh chị lúc bị nhà chồng ăn hiếp đâu.

Chỉ còn Liên đứng đó cùng Bửu. Cô thật sự không biết phải nói gì. Tàn nhẫn một lát, cô mới rụt rè nói xin lỗi.

Bửu lắc đầu. Lời xin lỗi của cô chẳng có ý nghĩa gì với anh. Thứ Bửu cần nhất, cô không thể cho, thứ anh muốn cho nhất, cô không muốn nhận.

Trước khi lên xe, anh chìa trước mặt cô một gói giấy. Liên vội vàng xua tay.

- Anh cất đi. Em không thể nhận quà của anh được.

- Không phải quà của anh. Là áo em mua cho Đạt lần trước, em quăng trước cửa tiệm... anh giữ dùm em.. Bây giờ anh mới nhớ, nên trả em luôn. Sợ sau này... không có dịp.

Liên nhận ra gói giấy trên tay Bửu, nó vẫn được giữ nguyên như thế từ bữa đó. Dường như nó đã được giữ gìn rất kĩ.

Cô chậm chậm nhận lấy. Bất ngờ, Bửu nắm lấy cổ tay cô.

- Liên à...

Liên hoảng hốt rút tay mình lại nhưng không kịp.

- Anh Bửu, em luôn coi anh như một người anh trai tốt. Cho nên, mỗi khi có chuyện buồn, em mới kiếm anh để tâm sự. Đừng đánh mất tình cảm đẹp này, nghen anh.

Thêm một lần, cô từ chối anh. Sau nhiều lần đau khổ, cô vẫn từ chối anh. Tại sao Đông có thể, Đạt có thể mà anh... mãi mãi không thể? Tại sao, anh càng tiến đến gần thì cô càng xa cách. Tại sao, cứ mỗi lần anh nghĩ khoảng cách đã rất gần thì vụt một cái, cô càng xa dịu với?

"Không là đàn bà của anh thì không cần là gì hết", đó là câu anh muốn hét thật lớn bên tai cô. Nhưng anh không thể. Vì, anh không làm được!

Ngày xưa, khi cô hờ hững, anh chỉ muốn tìm một vị trí trong trái tim cô; bây giờ, cô cho anh một vị trí, thì anh không cần. Cái vị trí đó chỉ làm Bửu thêm đau khổ mà thôi!

- Liên à. Chuyện thương em là chuyện của riêng anh... Nhưng em đừng lo, anh sẽ quên em. Anh không gây phiền hà gì cho em nữa đâu.

- Ừm... khi nào anh cưới vợ... em như định tới dự. Thôi, nói chuyện cũng lâu rồi, anh với Cúc đi kéo trẻ.

- Có chuyện gì cứ tới kiếm anh. Bất cứ khi nào em cần, anh đều giúp. Nhưng mà..., hãy để cho anh... suốt đời này... làm người dưng với em đi.

"Người dưng khác họ, mới đem lòng... nhớ thương". Phải chăng, ý anh là vậy?

Nhìn chiếc xe dần dần đi xa, Liên cũng thấy buồn. Cô không kim được, nên để mắt mình dò ừng. Sau mấy tiếng thút thít, cô chậm chậm lau đi.

Người ta làm mình khổ, mình buồn. Mình làm người ta khổ, mình cũng có vui đâu!

Đừng tưởng được yêu, được thương thì sung sướng hết thấy. Dẫu có lắm mối thì cũng chỉ có một nẻo về...

Dẫu chữ tình luôn khiến thế nhân khao khát... Có thứ tình là hạnh phúc, có thứ tình là món nợ trong tim. Đã coi là nợ thì làm sao nhẹ nhõm!

Tâm trạng ấy khiến nét mặt Liên ủ rũ. Cô chỉ nhìn xuống đất để bước đi.

Cô không biết, từ trên cao có đôi mắt đang đờ đờ sát khí, đôi mắt ấy đã nhìn thấy tất cả.

- Cậu ba. Cậu mạnh chưa?

Giọng Kỳ cất lên lạnh lạnh vang tới trên cao, làm Liên phải ngẩng đầu. Đạp đứng trên ban công như tượng đá. Liên chột hiệu. Cô vội chạy thật nhanh vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đánh ghen

Cả hai chạm mặt nhau ở đầu cầu thang. Liên vội nắm tay anh.

- Anh đang đau mà còn đi đâu?

- Kệ tui. Cô không cần bận tâm.

Biết sức mình không thể giữ được anh, cô tranh thủ nói thật nhanh, thật rõ để phân trần cho anh hiểu.

- Anh Bửu chờ Cúc về, Cúc rù em về thăm má nhưng em nói mình không về được, dạo này má em hay đau nên mới mới gọi vài thứ về cho má tắm bóp. Anh Bửu tới đưa đồ cho em. Anh nhìn nè, cái này là cái áo em mua cho anh bận trước, em với anh chào nhau mấy câu. Chỉ có vậy thôi.

Đạp bất ngờ xoay lưng lại nhìn thẳng vào cô. Cái áo được lấy ra từ gói giấy bị anh xé toạc làm hai rồi quăng đi.

- Chỉ có vậy thôi mà mặt cô rầu rầu. Chỉ có vậy thôi mà cô ngăn ngăn nước mắt. Chỉ có vậy thôi mà trong lúc tui đang đau, cô vẫn bỏ ngoài ra gặp hấn. Chỉ có vậy thôi hả Liên? Há Liên?

- Em chỉ coi anh Bửu là anh, là bạn.

- Lời nói đầu môi, ai tin được? Trừ phi...

- Anh lại muốn em hứa?

- Phải!

- Em không hứa. Niềm tin của một con người, nó không được gầy dựng bằng một lời hứa, thậm chí là lời thề. Ngoài kia có biết bao người đã hứa, rồi họ thất hứa dù có thề... họ chưa bao giờ quên lời hứa của mình. Chính em... cũng từng như thế. Chắc hẳn, anh đã từng hứa với một ai đó...

- Đó là cách để họ tin tui.

- Phải hứa để ai đó tin mình, phải hứa thì mình mới tin ai đó. Liệu... đó là niềm tin thật sự? Hay đó chính là hành động của những kẻ không niềm tin muốn lấy lời hứa để ràng buộc lẫn nhau.

Đôi bàn tay to lớn nắm chặt vai cô.

- Nếu không thể tự nguyện thì ràng buộc cũng chẳng sao? Một khi em đã là vợ tui thì hiển nhiên, em đã có sự ràng buộc với tui. Hay nói đúng hơn, tui, có quyền ràng buộc em. Ràng buộc tất cả thuộc về em! – Bàn tay anh di chuyển lên trên, từng ngón tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ bé, anh nhìn sâu vào mắt cô, giọng anh nhẹ nhàng hơn - Tại sao vậy Liên? Nếu em trong sạch, nếu em thật lòng thì có khó gì một cái gật đầu hay một tiếng "ừ" để hứa với anh.

- Tại vì... em muốn vợ chồng mình ràng buộc nhau bằng sự tin tưởng của trái tim, chứ không phải là lời hứa nơi cửa miệng. Người ta cần thứ sâu nặng tồn tại mãi mãi bên trong... chứ ai lại muốn có thứ dễ dàng có được nhưng dễ bay đi khi vừa được thoát ra từ bờ môi ở bên ngoài. Những kẻ thương nhau, muốn sống với nhau trọn đời đều cần như thế, phải không anh?

- Em sai rồi. Anh với em không giống nhau. Anh... Cần cả hai! Anh cần thứ từ trái tim em... lẫn lời hứa trên bờ môi của em nữa! Nếu thứ dễ dàng nhưt mà em không thể cho anh thì làm sao anh có thể tin, em sẽ trao anh thứ sâu nặng nằm sâu tận đáy lòng! Có thể, không phải ai cũng giữ được lời hứa của mình... Nhưng lời hứa chính là khởi đầu để gầy dựng một niềm tin. Đối với anh, một khi muốn ai đó tin mình, thì anh không ngại hứa, vì, anh luôn giữ lời hứa, nếu đó là chuyện anh không chắc mình làm được thì anh sẽ không hứa. Không bao giờ anh hứa!

- Vậy thì... Anh đừng bắt em hứa... Vì... Em... không làm được.

- Không làm được? Ha... Cô giỏi lắm. Dám nói thẳng với tui như vậy. Được. Cô không cần hứa nữa. Vì tui, sẽ không ràng buộc cô đâu.

- Anh Đạp...

Liên chạy theo như không thể kịp bước chân anh. Cô đành trơ mắt đứng đó nhìn anh bỏ đi. Kỳ vội dắt xe đạp chạy theo, được một đoạn, Đạp lên xe chờ Kỳ đi mất.

Liên vừa bị bà Ngự rầy cho một trận về cái tội chọc giận Đạp, để anh đi miết không về. Con thờ dài của Liên còn chưa dứt trên môi thì Cúc lại xộc vào nhà nắm tay cô dắt đi một nước.

Cúc hầu như không tới nhà chồng Liên, không hiểu sao bữa nay, cô chịu tới. Đi xuất cả buổi, Cúc chỉ nói sẽ cho Liên thấy sự tẻ bạc của Đạp. Biết Cúc chẳng tra gì Đạp, thế nào cũng có chuyện nhưng trong lòng Liên cũng có nghi hoặc nên cô để mặc Cúc dắt mình đi.

Đứng trước căn nhà dựng bằng gỗ khang trang, thoáng đãng, Liên không ngập ngừng chưa dám đi vô. Cúc kéo Liên vô tới giữa sân thì buông tay rồi đi trước. Liên đành phải chạy theo sau. Lúc đi qua hàng ba, Liên liếc thấy chiếc xe màu đen giống xe của Đạp đang đậu sát hông nhà.

Kỳ đang ngồi tư thả uống trà, thấy hai người, Kỳ chỉ tỏ vẻ hơi bất ngờ một chút, sau đó, đôi môi trái tim nở một nụ cười thật đẹp. Giọng ngọt ngào don đả vang lên.

- Chắc mẹ tới kiểm cậu ba?

Tự dưng đi xộc vô nhà người khác như thế này khiến Liên hơi bối rối.

- Phải. Máy bữa nay, ảnh không về nên tui mới... ừm... không biết...

- Vậy, mợ ngồi chơi chờ một lát, cậu đương tắm ở trong.

Cúc lập tức trợn với Liên.

- Đó. Chị thấy chưa? Em nói đâu có sai. Trong khi chị ở nhà nuôi con thiên hạ, thì người ta cùng nhau ở đây giờ thói ở mèo mà gà đồng.

Kỳ không tỏ vẻ tức giận, nhưng sự đơ đũa không còn nữa. Cô đứng lên khoanh tay một cách kênh kiệu.

- Cô nói ai mèo mà gà đồng? Tui với cậu ba, đâu có giấu diếm, bữa cậu chờ tui đi, mợ có nhìn thấy mà.

Cúc giậm chân xuống đất.

- Trời ơi, chị ba. Vậy mà chị cũng chịu được hả?

- Không phải đâu út, bữa đó, anh Đạt còn giận chị. Ảnh quá giang cô Kỳ...

- Quá giang tới nhà người ta tới bữa nay luôn? Vậy chị cũng tin hả?

- Thì... chắc ó chuyện gì đó... Cưng im lặng một chút, để chị gắp ảnh rồi hỏi cho ra lẽ.

- Có gì để hỏi, chuyện rành rành như vậy rồi. Sao chị ngu quá vậy? Trong khi có một người hết lòng vì chị thì chị lại ở với một kẻ không ra gì?

Liên không biết làm sao trả lời Cúc. Đây đâu phải lần đầu. Lúc trước, giận cô, anh cũng đi uống rượu ở mấy chỗ trắng hoa. Nhưng anh đã nói là không có chuyện gì, anh không làm gì quấy. Cô tin anh. Lần này, có lẽ cũng vậy...

Kỳ cười nửa miệng rồi nói xen vào.

- Mợ ba, em mợ nói phải đa. Thời buổi này, ai cũng vậy, mà nhất là đàn bà thì nên chọn người thương mình nhiều mà tiến tới. Thời buổi văn minh rồi, phụ nữ cũng có quyền sống cho mình. Bỏ đi, đôi khi là tốt cho cả hai.

Vốn dĩ, Cúc tới đây chỉ để Liên nhìn thấy sự tồi tệ của Đạt, chứ cô không có ý vạch mặt kẻ thứ ba. Nhưng thấy thái độ của Kỳ, Cúc không nhịn được.

- Chị có quyền gì mà nói? Dù chị tui có lựa chọn thế nào, có bỏ hay không cũng chưa tới lượt chị. Vợ chồng người ta chưa bỏ nhau mà chị nhảy vô xúi người ta bỏ nhà bỏ cửa, thì chị là loại giựt chồng người, đã không xấu hổ giấu mặt, còn dám lên tiếng hả?

Tới đây thì Kỳ mất sự bình thản từ nãy giờ.

- Nè. Cô ăn nói cho cẩn thận. Là cậu ba tự tới tìm tới đây, chứ tui không có ép. Đêm nào, tui cũng khuyên cậu ba, có giận gì thì cũng về nhà, cậu không về là chuyện của cậu chứ phải lỗi của tui.

Hai chữ "đêm nào" nghe sao... nhiều ý nghĩa "tối tối"... Đêm nào, anh cũng không về nhà... Đêm nào anh cũng ở với Kỳ... Liên bắt đầu bồn chồn.

- Máy bữa nay... anh Đạt ở chỗ của cô luôn hả?

- Dạ phải.

Kỳ làm vẻ ngáp ngừng, cái ngáp ngừng khiến người ta phải suy phải nghĩ. Liên không còn kiên nhẫn để chờ đợi, cô bước chân hướng về phía cửa buồng để gọi lớn.

- Anh Đạt.

Ngay lập tức, Kỳ cản lại.

- Mợ ba, đây là nhà tui. Mợ không được tự ý đi vô.

- Buồng chị tui ra.

Cúc vừa nói xong thì đã tát mạnh vô mặt Kỳ làm Kỳ té xuống đất. Hành động đó khiến cho Liên với Kỳ đều bất ngờ. Liên vội vàng chạy tới, rồi rít đỡ Kỳ lên. Kỳ lập tức hất tay Liên rồi đẩy cô té xuống. Cúc lập tức sấn tới, cô không đỡ Liên mà mà áp xuống nắm lấy áo Kỳ. Cả hai bắt đầu giằng co, Liên cố sức can nhưng không được.

Kỳ tuy nhỏ người nhưng lanh lẹ nên Cúc không làm gì cô được. Bất thành linh, Kỳ tỏ vẻ yếu thế, cô bị Cúc đẩy mạnh về phía sau, trán bị đập vô góc bàn làm chảy máu một đường dài. Kỳ hét hoảng la lớn, lùi về phía sau có Đạt đang đứng sẵn, rồi nép vào người anh.

- Cậu ba, cứu em với.

Cái giọng kêu cứu không có một chút sợ hãi mà chỉ có sự nũng nịu, Cúc sôi máu giận, cô lại lao tới. Nhưng Cúc không làm được gì, dù một tay mắc ôm Kỳ thì Đạt vẫn dư sức đẩy Cúc ra xa.

- Cô đừng có hung hăng cho quen thói. Đừng tưởng tui không dám làm gì cô. Cô dám đụng tới cô Kỳ thêm một lần nữa thì đừng trách tui.

Được bênh, Kỳ sụt sùi mềm yếu.

- Cậu ba ơi, đau quá.

Thấy máu trên trán Kỳ chảy đỏ, Liên vội vã cầm khăn tay bước tới. Kỳ rụt người hoảng sợ né tránh. Đạt nhanh chóng phui tay Liên rồi rút khăn mùi soa trong túi, lau vết máu trên trán Kỳ.

Cúc chạy tới chỗ Liên.

- Chị ba. Chị thấy rõ chưa? Có chị ở đây, mà cả hai không kiêng dè.

Liên vẫn đứng bần thần.

- Anh Đạt. Anh giận em, em có thể hiểu, nhưng không thể vì vậy mà anh đi tìm người khác.

- Cô cũng đi tìm đàn ông khác đó thôi.

Cúc lập tức cướp lời Liên để đáp trả.

- Chị tui với anh Bửu trong sáng, tui có thể làm chứng. Còn anh...

- Thì tui cũng không có gì.

- Sờ sờ trước mắt, anh ôm trong tay như vậy mà nói là không có gì.

- Ở đó, tui ôm đó! Rồi sao? – Đạt vừa nói vừa siết chặt Kỳ vào lòng mình - Một cái ôm bên ngoài, không đáng xấu bằng trong lòng có sự mờ ám. Đây đâu phải lần đầu tui ôm đàn bà khác, tui từng ôm mấy người khác nữa, chị cô cũng từng thấy hết rồi. Có sự tới ngày hôm nay, hai chị em cô tự biết là tại ai?

- Anh Đạt...

Liên chưa kịp nói thêm thì Kỳ đã bám lấy vai Đạt rên rì.

- Cậu ba, em đau quá, không biết có bị sao không hả cậu? Cậu nhìn giùm em, rách có sâu không hả cậu?

- Để tui coi. Không sao. Nếu cô sợ tui chờ cô đi nhà thương cho yên tâm.

- Nhà thương xa lắm. Lại mắc... Em không dám phiền cậu...

- Có gì đâu mà phiền. Khuôn mặt con gái xinh xắn, lỡ bị sẹo thì uổng lắm.

Liên ôm lấy ngực mình, quay lưng chạy khỏi cửa. Tới mép đường cách nhà một đoạn thì cô đứng lại rồi khóc. Tại ai? Tại cô hay tại anh? Bây giờ, cô không còn tâm trí để trả lời câu hỏi ấy. Vì tim cô... đang rất đau.

Chợt nhớ Cúc vẫn còn ở đó, với tánh khí của Cúc, e để có chuyện rầy rà, cô vội quay lại để kéo Cúc về.

- Sao cô có thể ăn nói như vậy?

Tiếng Kỳ bắt chợt vang lên khi Liên đã trở vào ở khoảng giữa sân. Ngay sau đó, Cúc vùng chạy. Nhưng vừa quay lưng thì Cúc đã bị Đạt vurun người nắm lại, liền sau đó là cái tát như trời giáng làm Cúc té ập xuống ngạch cửa.

Đứng từ ngoài nhìn đã thấy được cái tát của Đạt mạnh tới dường nào, là anh dùng toàn bộ sức lực đàn ông để đánh. Đánh không nương tay, Liên chỉ nhìn mà cũng choáng váng.

Nhìn má Cúc sưng vù, Liên ném về phía Đạt cái nhìn phẫn uất. Phía đối diện, ánh mắt anh cũng chẳng kém gì, không hề có lấy một tia ăn năn hay thương xót, chỉ có sự hung hãn đến lạnh toát, như thể anh có thể ăn tươi nuốt sống Cúc ngay trước mặt cô.

- Dù gì cũng là em gái của em. Anh đánh em gái em trước mặt em sao?

Đạt không thèm trả lời. Kỳ vẫn còn nép vào anh, cô òn ỉn lên tiếng.

- Mợ ba, em của mợ... hỗn láo quá thầy.

Cúc hỗn với anh đâu chỉ một lần. Nhưng chưa lần nào anh đánh Cúc. Nhưng hôm nay, anh đánh Cúc. Vì bênh Kỳ mà đánh em cô... Nhìn Kỳ vẫn còn nép người vào Đạt, mà anh cũng chẳng bỏ tay ra. Liên càng thêm tức giận.

- Tự dưng mà nó hỗn hay sao? Hành động của mấy người như thế này... biểu nó tôn trọng làm sao cho được?

- Tui thì... sao cũng được. Có điều, cậu ba đâu có lỗi... Sao lại nói với cậu như vậy...

Không để Kỳ nói hết, Liên lập tức ngắt lời.

- Hai người đáng bị những lời đó. Anh như thế này, Cúc nói có gì sai?

Đạt quay đầu nhìn Liên trân trối, đôi mắt đàn ông cương nghị đang có lửa bùng cháy bên trong, y như rằng, anh muốn ăn tươi nuốt sống hai chị em cô vậy. Kỳ liếc nhẹ anh rồi, mặt cô tỏ vẻ bất bình.

- Sao mợ lại quá đáng như vậy? Người như cậu ba, then hạ đốt được đi tìm còn không được...

Đạt nắm lấy cổ tay Liên, mắt anh long lên.

- Ý cô là, tui đáng bị nói như vậy? Trong lòng cô, tui thực sự giống như lời em cô nói? Đúng không?

Liên không trả lời. Cái ngoảnh mặt của cô chẳng khác gì đáp án.

Đạt mím môi nhìn, đôi hàm răng nghiền chặt. Anh chỉ tay ra phía ngoài.

- Đi về. Ngay lập tức. Còn cô... Từ rày về sau, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tui. Chỉ cần thấy cô ở đâu thì tui đánh cô ở đó. Trời cũng không cản nổi, đừng nói là chị cô!

Trái tim Liên tan nát. Những lời của Cúc càng khiến nó bị lung lay. Liên thu xếp quần áo quyết định về nhà mình. Lúc chuẩn bị ra khỏi cửa thì Nhanh ẵm thằng nhỏ tới. Thấy cô, Nhanh

mừng huyênh.

- Mẹ ba, mẹ về rồi. Mẹ đi đâu lâu quá, cậu nhỏ cứ khóc miết. Cũng không chịu ăn. Em đỡ không được.

Thấy thằng nhỏ mếu máo chia tay về phía mình đòi ẵm, nước mắt nước mũi nó chảy ròng ròng. Liên cảm lòng không đành, cô nán lại dỗ dành.

Cúc đứng kế bên cứ lên tiếng thúc giục.

- Chị ba. Kệ đi. Mau lên. Hồng thôi... trễ à.

Thấy giỏ đồ trên tay Cúc, Nhanh chen lên trước mặt Liên cản lại.

- Mẹ định đi đâu vậy hả mẹ?

- Chị về nhà mình.

- Đừng mà mẹ! – Nhanh không biết khuyên như thế nào, đành nghĩ gì nói vậy - Bây giờ, cậu giận mẹ nhưng... chắc không lâu đâu, cậu sẽ làm lành với mẹ mà. Trước giờ, cậu mẹ giận nhiều lần rồi, đâu có sao? Tuy cậu giận nhưng cậu thương mẹ nhiều lắm đó.

Cúc nắm Nhanh kéo qua một bên.

- Hừ. Mày biết gì mà nói. Chị ba, đi về mau đi. Chuyện đã như vậy, chị ở lại干嘛 chỉ? Phải chị giận nhưng ở nhà còn không sao, đằng này, giận mà đi kiếm người khác, không chung thủy như vậy, loại người đó không đáng cho chị ăn dỗi ở kiếp với họ đâu.

Thấy Liên im lìm, Cúc nhanh tay ẵm thằng nhỏ trao về cho Nhanh rồi cô nắm tay Liên kéo đi.

Thằng nhỏ không chịu, nó cố bám lấy cổ Liên. Cúc phải khó khăn lắm mới gỡ tay nó ra được. Thằng nhỏ lại khóc càng thêm dữ dội. Nó gào thét rồi nấc lên tức tưởi nhìn theo. Tay chân thằng bé chới vấp liên tục khiến Nhanh loạng choạng, suýt làm rớt nó mấy lần.

Tiếng khóc của thằng nhỏ như muốn xé nát ruột gan Liên, cô bước nhanh mà không dám quay đầu nhìn lại.

Khi cô đã ra tới sân ngoài, tiếng khóc vẫn vang theo. Rồi tiếng Nhanh gọi theo chơi với làm chân cô chột dứng. Ngóanh lại nhìn thì thấy thằng nhỏ bò theo, nó đang rướn người trườn qua ngạch cửa, chẳng bao lâu nữa là ra hàng ba. Con nít không biết gì, không phải lúc nào dưới chân nó cũng bằng phẳng, nếu bị hụt chân, sẽ té rất đau. Nền nhà cao nên thêm có tới bảy bậc. Người lớn không cần thận sảy chân, ít nhất là bị trật, đối với một đứa bé thì dĩ nhiên, càng thêm trầm trọng.

Liên hoảng hốt, lật đật chạy trở vào. Vừa đứng lúc, một tay thằng nhỏ thò xuống bậc thềm đầu tiên. Liên vội bế xốc nó vào lòng.

Thằng cứ gục đầu, ôm lấy cổ Liên. Với nó bây giờ, cô chính là má nó, là người thân duy nhất dễ được yêu thương. Nước mắt Liên rớt xuống không ngừng. Dù chưa từng làm mẹ, nhưng tình thương, thì cô không hề thiếu. Hơn nữa, nó với cô đã gần gũi hơn mấy tháng trời. Nó quen hơi, còn cô thì quen tiếng. Liên thờ dãi.

- Út à... cùng về trước đi... Thùng thùng... chị về sau...

- Chị ba, nó đâu phải con chị. Chị cực khổ với nó, người ta cũng không biết ơn chị đâu.

- Chị thương nó không phải vì sự biết ơn của người khác. Tình thương khó nói lắm, đôi khi, nó không cần có lý do, mà cũng không cần đền đáp.

- Nhưng chị nên biết, chị với nó chỉ là người dưng nước lã. Mọi quan hệ duy nhất là cha nó. Mà cha nó thì tệ như vậy.

- Cha nó là cha nó, nó là nó.

- Rồi lỡ cha nó theo vợ bé luôn thì chị tính sao? Chị cũng ở lại đây như góa phụ nuôi con chồng luôn hả? Coi chừng người ta cười chị đó. Hồi này, chị có thấy độ của bà Kỳ đó hay không? Người ta làm bé là phải giều điểm thiên hạ, đằng này, bà ngênh ngang thừa nhận, nếu ông Đạt không trọng bà hơn chị, thì liệu bà dám sao? Không chừng bây giờ, hai người đó đang cười với nhau, cười chị ngu.

- Chị sẽ về. Chị không để người ta coi thường chị như vậy đâu. Nhưng mà, để... tháng tháng, chị tính chuyện thằng nhỏ êm xuôi. Nó như vậy, chị đi không nổi... Lỡ nó có chuyện... thì cả đời này, lòng dạ chị không thể nào yên được.

- Lo cho thằng nhỏ, hay chờ ông Đạt hồi hận?

- Nếu anh đã xem nhẹ chị thì làm gì có chuyện anh hồi hận, mà có hồi thì chị cũng không cần. Chị nói thiệt, chị... vì thằng nhỏ.

- Em không có lời gì để nói với chị nữa. Ông Đạt có ra gì đâu mà chị không nỡ bỏ. Trong khi anh Bửu thì làm bao nhiêu chuyện. Anh hai Chị chỉ gọi hăng ông có hai chiếc xe mà ông từ chối tới lui, trong khi anh hai Chị cần lên tiếng là anh Bửu cho mượn ngay mà không nói hỏi một tiếng. Ông Đạt qua nhà mình thì con mắt đề lên trên chân mày, lúc nào cũng kệnh kiệu, có coi ai ra gì đâu. Còn anh Bửu thì thân thiết với mọi người. Nói đâu xa, sờ sờ trước mặt. Chị nhìn nè, có chị ở đó mà ông Đạt có dị nể gì đâu, đánh em mạnh tới vậy, còn anh Bửu, chưa bao giờ rầy em một tiếng. Trong khi ông Đạt lăng nhăng thì anh Bửu một mực chung tình. Chị không nhìn thấy sao hả chị?

- Cùng đừng so sánh như vậy. Mỗi người một tánh... hơn nữa, anh Đạt cũng làm cho chị nhiều chuyện lắm.

- Ông làm cho chị chuyện gì? Sao em không thấy? Nếu em là chị, em không bao giờ lưỡng lự. Em dứt khoát chọn anh Bửu. Cái ông Đạt đó hả, ông không bằng cái móng chân của anh Bửu.

Liên lập tức nghiêm mặt.

- Cúc! Ăn nói gì kì vậy? – Đoạn, cô quay vô trong nhìn dáo dác, cô kéo Cúc ra xa một khoảng rồi dằn mạnh xuống tay Cúc - Lỡ trong nhà nghe được thì sao?

- Có gì phải sợ? Hồi này, trước mặt ông Đạt, em còn không sợ.

- Cái gì? Em nói... em đã nói những lời này trước mặt anh Đạt.

- Dạ. Em đã nói đó, cho nên ông mới sôi máu đánh em như vậy nè. Chị thấy ông vũ phu ghê chưa? Thôi, mình về đi chị.

Liên không những không bước theo, cô còn giữ mạnh tay Cúc.

- Nếu là chị, chị cũng đánh em nữa. Sao có thể ăn nói như vậy với người khác, như là với anh Đạt. Hèn gì, anh giận tới vậy? Vậy mà, chị còn đồng tình... Từ đây về sau, chắc anh giận chị luôn rồi.

- Giận thì giận! Có sao đâu mà chị sợ!

- Tuy anh với chị có chuyện nhưng không có nghĩa, cung xúc phạm anh như vậy! Thôi! Đi xin lỗi anh Đạt đi!

- Không! Em nói đúng mà! Em không xin lỗi. So sánh anh Bửu, ông Đạt thực sự không bằng cái món...

- Đủ rồi! Cung... về Gò Công đi. Về đi!

Cứ tưởng Liên bệnh mình, không ngờ kết quả lại trái ngược hoàn toàn. Cúc giận, cô quăng giỏ đồ Liên xuống đất.

- Hừ. Chị tưởng em muốn lên đây làm hả? Lúc má biểu em đem gạo lên đây biểu, em đã không muốn rồi. Má không ép, em cũng không lên. Không phải vì thương chị, vì không muốn chị chịu thiệt thì em đâu có bị người ta đánh. Bây giờ còn đuổi em.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Anh độc tài, vũ phu, hung dữ

Phải đồ lâu lắm thằng nhỏ mới chịu ngủ. Bước xuống nhà bếp thì Thành đang ngồi ăn ở đó. Dù mặt Liên rành rành không vui vẻ nhưng Thành cứ dửng dưng. Chỉ khi Liên đã ngồi xuống ghế, Thành mới cất lời hỏi trống không.

- Sao chập này, lâu lắm anh quá vậy?

Không biết anh đang hỏi cô hay di támm đang đứng gần gần bếp. Di támm không quay lại, Liên cũng chẳng buồn trả lời.

Ngay lúc đó, Nhanh từ ngoài hối hả chạy vô. Nó muốn đi tới chỗ Liên nhưng lại nhìn lăm lét về phía Thành. Mặt nó rụt rề, hết nhìn lên rồi cúi xuống. Thành lắc đầu rồi tiếp tục và com.

Thấy mọi thứ vẫn yên tĩnh, Nhanh mới lăm lăm đi tới.

- Mợ ba, mợ cho em mượn chai dầu.

- Chi? Em bị đau chỗ nào hả?

- Dạ không. Em đem cho cậu ba. Hồi này, em đem mừng tới hăng cho cậu. Thấy tay cậu bị muỗi cắn nhiều nên em đem dầu ra cho cậu.

Thành buong đũa ngược nhìn làm Nhanh rụt vai lại.

- Dặn em đem mừng cho cậu ba từ mấy bữa trước mà bữa nay mới chịu đi. Cái tật như vậy... Hồi sao thằng Đạt hay rầy em? Đừng ý có mợ ba chống lưng rồi làm tới nghen.

- Dạ không phải. Em đâu dám! Tại... em lỡ quên. Bữa nay, thấy cậu... em mới nhớ...

- Vậy, lỡ... tui không về...? Em định quên tới chừng nào?

Chai dầu hồi này Liên xúc cho thằng nhỏ còn nằm trong túi áo, Liên lấy ra cho Nhanh. Thấy Thành lo lắng chuyện dư thừa. Cô bâng quơ lên tiếng.

- Hồng lễ nhà cô Kỳ không có mừng?

Có người trở mặt nhìn Liên... Không phải Thành mà là Nhanh. Nó đang nghiêng đầu xuống thấp.

- Mợ nói gì vậy mợ? Em đem mừng ra hăng cho cậu ba, chứ... em đem tới nhà cô Kỳ mừng chi? Mà... nhà cô ở đâu, em đâu có biết. Sao tự dưng đem tới nhà cho cô, cô muốn xài thì phải tự đi mua chứ!

Liên bị "hố" một phen. Cô tiu ngưu cúi mặt xuống bàn, và đũa com đầu tiên.

- Ừ thì... chẳng nào anh cũng không ngủ ở hăng, em đem ra chi cho mắc công.

Di támm đang dọn dẹp thì dừng tay để quay lại nhìn.

- Đâu có. Đêm nào cậu ba cũng ngủ ở hăng mà mợ. Chỉ có ban ngày mới tới chỗ nào đó thay đồ, tắm rửa thôi.

- Sao đi biết?

- Thì chú Linh, thơ ký của cậu, mấy lần vô lấy đồ cho cậu nói, tui mới biết đó chứ.

Liên chống đũa trong chén, đầu cô cúi gằm, còn miệng thì lăm bằm.

- Hừm. Ban đêm ngủ ở hăng, còn ban ngày thì tới nhà cô Kỳ, chứ không thèm về nhà. Chuyện rõ hai người đó như ban ngày rồi.

Thành vừa nhai vừa hỏi như thể anh không biết gì.

- Tại sao nó không thèm về nhà?

Nhanh lẹ trả lời.

- Tại cậu ba giận mợ đó cậu hai.

Thành vẫn thờ ơ.

- Thì năn nỉ cho chú ấy nguôi giận.

Người đứng đứng thì nói chuyện gì nghe cũng dễ. Nếu được vậy thì Liên đã không buồn rầu, khổ sở.

- Em năn nỉ rồi nhưng anh không nguôi. Nếu anh giận em chỉ vì tại em thì... còn năn nỉ được. Đàng này... Đâu phải tại em, mà tại anh, anh có người khác. Anh có nhân tình đó, anh có biết không?

- Ai?

- Cô Kỳ chứ ai?

- Cô Kỳ đó hả?... Ồ... cái cô thơ kỹ đó, hiểu biết rộng lại xinh đẹp, lẹ lẹ, giỏi giang, đúng là... thím không bằng người ta thiệt!

Cứ tưởng Thành khuyên can, ai dè lại đổ dầu vô lửa. Đến đi tắm cũng phải lên tiếng ngắt lời.

- Cậu hai... Mợ ba khóc rồi kia. Cậu đừng chọc mợ nữa.

Sự thân nhiên của Thành không hề vì những giọt nước mắt sắp rớt của Liên mà biến mất.

- Tui chỉ nói sự thật thôi! Cái đôi mắt của cô đó, lúng lúng liếng liếng, ai nhìn mà không mê cho được! Mà... làm sao thím biết cô Kỳ là nhân tình của thằng Đạt?

Liên ức tới khóc thiệt rồi!

- Rành rành rồi còn hỏi? Đêm nào cũng ngủ lại hăng chớ không nhà, ban ngày thì tới chỗ cô Kỳ. Ảnh quyến luyến cô Kỳ hơn em.

Thành tỏ vẻ thương xót.

- Chắc...! Vậy là thằng Đạt mê cô Kỳ lắm rồi. Trưa nào cũng tới vậy mà...

- Hức... Sắn đây, em xin thưa với anh, đừng... anh thưa lại cha má dùm em. Em không làm khó anh Đạt. Vài bữa nữa, em sẽ về bên nhà, mọi người ráng lo cho thằng nhỏ... Nếu anh Đạt muốn dứt khoát thì em... không dám níu kéo...

- Thiệt tình... Hèn gì, hồi đó, lớp cô hai chục đứa học trò mà thím đứng tới thứ mười bốn lận. Đàn ông mê đàn bà mà chỉ tìm tới nhau lúc ban trưa. Chắc... thằng Đạt lựa giờ đứng ngo để đi. Chắc... hai người đó... đồ mờ hôi nhiều lắm đó!

Tiếng Liên thút thít càng thêm rõ. Thành hết cách với cô. Ngày xưa thấy cô hiền thôi, chớ đâu có nghĩ, cô khờ tới vậy. Hèn gì cứ bị người ta xỏ mũi dắt đi.

- Ý tui là, không ai là nhân tình mà chỉ tìm tới nhau lúc ban trưa trời nắng nóng, thím hiểu không?

Thành nói có lý nhưng... Liên bắt gác đưa tay tét tóc.

- Thì anh đã nói là hai người mê nhau, đã mê thì ngày đêm gì, họ có kể... Anh chưa có vợ... anh không biết... Anh Đạt, đôi khi cũng..

- Tui biết, thằng Đạt với thím đã từng... bắt kể ngày đêm. Nhưng người ta, hoặc là ban đêm không tới được nên mới tranh thủ lên lút ban ngày, thằng Đạt đâu có giấu diếm thím mà phải lên lút ban ngày. Còn lại, chỉ có thể, ban đêm quần quít chưa thỏa thì mới tới ban ngày cho thỏa, chớ không có thằng đàn ông nào, không cần lên lút mà chọn ban trưa nóng bức để tới nhà nhân tình hú hí, còn ban đêm lạnh lẽo thì cam tâm ôm gối ngủ một mình cho muỗi nó cắn chơi.

Thành nói một hơi mặc kệ hai má Liên chuyển đỏ. Cứ tưởng chỉ có Đạt mới nói chuyện thẳng thừng như vậy, nào Thành cũng chẳng khác là bao. Đàn ông... chắc không ai đàng hoàng hơn ai được.

Thực ra, Thành cũng đâu muốn, Thành đàng hoàng lắm nhưng Thành tức và thương thay cho thằng em mình, đã ngủ một mình còn bị mang tiếng xấu.

Thành uống ngụm nước rồi chậm rãi nói tiếp.

- Xưa nay, tui chỉ nghe người ta nói "giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng", chớ tui chưa từng nghe "giặc bên Ngô không bằng cô em bên nhà vợ". Đàn ông giỏi mấy cũng khó đàn xếp êm xuôi chuyện trong nhà. Cờ thằng Đạt, tui thấy cũng khá, mà không hiểu sao, chỉ đẹp được cái loạn bà cô, còn cái khổ của cô em vợ, thì chú ấy bó tay. Cũng may, thím chỉ có một đứa em, chớ thêm có thêm vài đứa như Cúc, thì thằng Đạt làm sao chịu nổi?

Mặt Liên hiện ra ba chữ "Trời đất ơi!". Không biết Thành đã rõ hết hay chỉ vô tình nói bâng quơ... mà trúng hết thảy vậy cả! Hình như chuyện gì Thành cũng biết... Mà biết... rất tận tường thì phải.

Không ít thì nhiều, lời Thành cũng khiến Liên suy nghĩ. Sau cái bận Đạt đuổi Diệp (cái này là Thành với Diệp nói chớ Đạt không hề nhận đâu ghen) thì thái độ của Diệp đối với Liên thay đổi rõ ràng, dù không quá thân thiết, nhưng cũng coi là khá tốt. Còn anh với Cúc thì... vẫn như chó với mèo.

Thấy Liên ngấm đòn, Thành tiếp tục tung chiêu.

- Vợ chồng sống với nhau. Nó như thế nào, thím còn không hiểu. Những thứ nó làm cho thím, bộ thím không thấy hay sao? Hay...da... Di tắm à. Trước giờ, hay nghe người ta nói, cô nào đó có số khổ vì chồng, vậy chớ đi có nghe thấy, có chú nào đó có số khổ vì vợ hay không?

Di tắm suy nghĩ rồi lắc đầu.

- Ồ... cái này tui chưa nghe bao giờ. Nhưng mà, chuyện đàn bà làm khổ chồng..., trên đời cũng có không ít.

- Thì đó, cái gì cũng đổ thừa cho đàn ông. Đàn bà, đâu phải hoàn toàn không có lỗi.

Tới lượt con Nhanh trầm ngâm rồi gật gật. Cái mặt ngơ ngác ngác làm ra vẻ hiểu chuyện đòi khiến Thành không nhịn cười được.

- Hiểu tui nói gì không mà suy tư dừ vậy em?

Nhanh cũng không biết mình có hiểu thật hay không. Nhưng, câu nói của Thành làm nó liên tưởng tới những câu chuyện xảy ra với những người mà nó biết.

- Có phải của ý cậu giống như chuyện anh tư với chị Xinh, chị Xinh hiền lành mà toàn bị anh tư nhậu về rồi đánh, còn chú tám ở xóm ngoài thương vợ hết sức mà toàn bị vợ chú ăn hiếp rồi bỏ chú đi luôn.

Đi tám chen vào.

- À, cái con Ngô đó hả? Chắc, đàn bà là vậy, hiền lành mà bị chồng oánh thì thấy thương, mà hễ được chồng cưng là thế nào cũng sanh tật, đâm hư hết!

Nhanh đưa ra kết luận.

- Vậy ý cậu hai là, không chỉ có đàn ông làm khổ đàn bà, mà đàn bà cũng làm khổ đàn ông nữa, phải không cậu?

Thành gật đầu.

- Em coi vậy mà sáng dạ hơn thím ba nhiều.

Lời khen của Thành không làm Nhanh vui nổi vì nó sợ méch lòng Liên. Nó len lén nhìn rồi vội tìm đường thoát thân.

- Dạ. Để em đưa dầu cho cậu ba. Để lâu quá, cậu lại rầy em

Thực sự Liên không giận Nhanh, cũng không giận ai hết, vì cô biết, tất cả chỉ để cô hiểu mà thôi. Những lời Thành nói, đâu phải là vô căn cứ. Đã có lần, đích thân anh xuống tận dưới quê nước cô về cho Đạt.

Những lời Đạt đã nói, dù không thể tin hết trăm phần thì cô cũng không có lí do gì để phủ nhận những chuyện anh đã làm cho cô. Tới giờ vẫn không nhìn ra được Đạt thật dạ thương cô thì đúng là... có lỗi với anh quá!

Liên vội vàng giữ Nhanh lại, cô cầm chai dầu bỏ lại túi, rồi quay vào gian bếp lấy vại cái bánh đi tám mới làm hồi chiều bỏ vô gầu mên.

Sốp phơ nghe cô gọi thì không dám từ chối, còn lật bật mở cửa xe để sẵn. Chuyện trước mắt chớ có đâu xa. Kể từ khi, Đạt đập bàn dằn mặt thì tất cả người làm trong nhà, không ai dám trái ý Liên như trước. Đối với cô, họ đều vâng dạ. Khi anh cười cô, cô cũng chỉ là người lạ dọn tới đây, chẳng có vị trí gì ngoài danh xưng mợ ba Đạt. Khi anh thương cô, cô được vâng lời, cô nghiêm nhiên thành mợ chủ. Kể ra, anh làm cho cô... cũng không ít!

Đứng trước cửa Liên đã nghe tiếng Kỳ cười. Sao người ta vui vẻ quá, cười suốt? Cái miệng đo đỏ của Kỳ mỗi lần cười chúm chím thì dễ thương lắm. Không biết cả hai nói chuyện gì mà vui tới vậy. Liên lặng lẽ quay mặt đi ra. Rồi cô đứng lại. Đã lỡ tới đây, lẽ nào lại im lặng đi về. Hôn nữa, đứng nghe thêm một chút, để coi, hai người ấy nói gì với nhau... Nghe lén là không tốt... Nhưng... đó là chồng cô... Cô không có quyền nghe lén nhưng cô nên biết có chuyện gì xảy ra hay không.

Liên đứng thêm một lát. Chuyện cũng chẳng có gì đặc biệt, mà thực ra, cô cũng không nghe Đạt nói gì nhiều, chỉ có tiếng kỳ huyền thuyên, rồi cả hai cùng cười rộ.

Chuyện họ nói, Liên không hiểu được bao nhiêu. Phải chi anh anh nói chuyện hai người, phải chi anh than thở chuyện cơm không lành, canh không ngọt với vợ, để Liên biết anh đang nghĩ gì, buồn gì... Đẳng này toàn nói chuyện đầu đầu. Báo hại Liên đứng này giờ... vô ích.

Giọng Kỳ vẫn ngọt như tiếng chim oanh, giọng cười thì tươi như bông vừa mới tưới. Liên đóng tai để lắng nghe tiếng. Anh trầm tĩnh, nghiêm trang, thi thoảng cũng cười một chút. Như vậy thì có phải họ thích nhau không? Có phải là nhân tình rồi không? Liên muốn nhìn cả hai trong lúc này, có phải đang ngồi gần nhau, đang ôm nhau không? Nhưng cô không dám thò đầu nhìn. Như vậy thì sẽ bị lộ.

Nhưng...

"Bốp". Liên đưa tay đập muỗi. Đúng là... muỗi hơi nhiều... Chắc tại... mùa mưa. Đêm nào cũng ngủ trong cảnh này thì da thịt nào chịu nổi?

- Anh Đạt. Em nè.

Liên cất tiếng khi đã đứng trước cửa. Sẵn tiện cô nhìn, hai người đang ngồi hai ghế đối diện, ở giữa họ là chiếc bàn.

Đạt ngồi chỗ khác, chỉ có Kỳ là cười chào, một chút bất mãn hiện trên mặt cô.

- Mợ ba tới hồi nào mà không lên tiếng.

Liên cố bình tĩnh đi vào.

- Ổi... cũng mới tới. Em đem dầu với bánh cho anh.

- Hồi này, tui với cậu ăn rồi.

Liên đặt gầu mên xuống bàn. Cạnh bên có cái gạt tàn đã đầy vụn những mẩu thuốc vụn chưa được đem đi bỏ. Chắc anh hút liên tục, đến giờ mà Liên vẫn ngồi được mùi thuốc hầy còn nồng.

- Tới rồi, sao cô Kỳ còn chưa về?

- Thấy cậu buồn, tui ở lại nói chuyện cho cậu vui.

À... hóa ra, đêm cũng ở ở lại nói chuyện nên... đêm nào cũng khuyên... Liên tự mình cười nhẹ.

- Giờ tui tới rồi, cô Kỳ cứ về đi. Xe đậu ngoài ngoài, để tui biểu sốp phơ chở cô về.

- Thôi khỏi. Lát nữa mợ cũng về. Tui chờ một tí cũng được.

- Nhưng tui có chuyện muốn nói riêng với chồng tui. Mà, tui nói chuyện lâu lắm. Cô còn chờ thì tới nửa đêm cũng không chừng.

Kỳ chân chờ, cô nhìn Đạt.

- Cô cứ về nghỉ cho sớm. Mai tui chờ cô đi Sài Gòn. Thăm bệnh xong, tui chờ cô đi chơi ít bữa luôn.

Kỳ vừa bước ra cửa thì anh lập tức trở lại thái độ lạnh lùng.

- Muốn nói chuyện gì? Nói nhanh đi. Tui mệt rồi.

Sự dạn dĩ của Liên bị anh đánh bay đi mất. Cô lập cập thò tay vô túi.

- Để em xúc dầu cho anh trước cái đã. Nghe Nhanh nói, anh bị muỗi cắn nhiều lắm.

Đạt né qua một bên rồi đứng dậy đi tới bàn làm việc.

- Thôi khỏi. Nói nhanh đi rồi về.

Cô lẻo đẻo theo anh. Đứng tựa ở cạnh bàn, Đạt rút thuốc ra châm lửa. Mùi thuốc luôn khiến Liên khó chịu. Cô đưa tay che miệng. Đạt bỏ lại ghế ngồi. Cô cũng theo sau rồi ngồi ngay bên cạnh. Đúng lúc anh rít một hơi dài, cô ho liên tục. Anh liếc cô, mắt chứa đầy tia bất mãn, hơi thở cũng nồng mùi bạc dạc, mím môi một cái, anh dụi mạnh điều thuốc xuống bàn rồi quăng đi.

Liên nhanh tay lấy cái bánh đưa cho anh.

- Ăn bánh đi anh. Bành đi tám mới hấp hời chiều, ngon lắm.

Đạt gạt mạnh tay cô làm cái bánh rớt thẳng xuống đất.

- Chỉ có chuyện này thôi đó hả? Nếu vậy thì về mau, đừng phiền tui nữa.

Liên lập tức nín tay anh.

- Về nhà ngủ đi anh. Cha sắp về rồi, không thấy anh, cha sẽ quở.

- Cô kêu tui về vì chuyện đó thôi à.

- Nếu em nói em muốn anh về, anh có chịu về không?

- Không. Tui đã nói. Tui với cô không liên quan nữa. Tui không ràng buộc cô, cho nên cô đừng để ý tới tui làm gì. Đi lo cho cái người mà cô muốn đó, tui còn không không bằng cái móng chân của hân thì cô phiền lòng lo cho tui làm gì?

Đạt nghiêng răng khi nói mấy lời đó, tìm Liên như bị xát muối.

- Em xin lỗi. Em không biết là Cúc nói như vậy.

- Giờ thì cô biết rồi đó. Cô tính sao? Xin lỗi tui nữa hả? Tui không cần. Lời xin lỗi của cô, tui nghe nhiều quá rồi. Mệt rồi. Ngán rồi.

Đạt với tay lấy áo ngoài rồi ra xe. Liên cũng theo, cô chạy qua phía bên kia để lên xe nhưng anh đã đóng cửa trước khi tay cô chạm tới tay cầm. Liên hấp tấp tới chiếc xe lúc nãy mình đã đến, rồi biểu sếp phơ chạy theo anh.

Thì ra, từ hăng tới nhà Kỳ không xa, chỉ qua ba con đường là tới. Liên vừa bước tới hàng ba thì cửa nhà đã đóng sập, cô đành ở bên ngoài chờ đợi. Không biết mấy kéo tới từ khi nào mà trời đã đổ mưa. Liên đứng nép bên mái hiên. Gió mạnh thổi những hạt mưa rơi xuống hắt vào người cô, làm cô phải co ro vì nuốm lạnh. Khó hơn là muỗi, Liên cứ phải đưa tay đập suốt.

Thôi, cứ ráng chịu. Coi như, trả nợ cho anh đêm ấy. Chỉ áy náy, sếp phơ cũng chịu khổ theo cô, nhưng không dám nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng khuyên cô đừng chịu khổ.

Liên không nghe. Cô cứ để mình khổ. Nếu anh còn thương cô, thế nào anh cũng xót. Ngoại trừ Cúc, thì mọi người trong nhà đều nói Đạt rất thương cô. Chính bản thân cô, cũng đôi lần... thấy vậy.

Hình như... cũng chẳng phải đôi lần.

Hồi cha cô mất, anh quan tâm an ủi. Lúc cô bị sảy thai, anh săn sóc tận tình, không chỉ tự tay dứt com bón thuốc, anh còn đòi thay đồ cho cô mà chẳng chút ngại ngùng. Từ nhà tới hăng có bao xa, anh còn không nề để cô về một mình. Chưa kể, anh đã bao lần năn nỉ khi cô giận. Lời anh nói, đôi lúc ngọt ngào quá mức, nhưng chưa bao giờ, cô thấy nó giả dối. Càng nghĩ, Liên càng muốn ngồi đây hứng gió dầm mưa.

Liên ho nhẹ vài tiếng. Không phải cô có tình, mà sự thật, cô đã thấy ớn lạnh. Cổ họng bắt đầu khó chịu. Không biết cô có chịu được một đêm giống như anh không?

Xung quanh tối sầm, vì cô nhảy mũi liên tục. Chừng khi mắt mở được thì cửa nhà cũng mở rộng, ánh sáng từ trong hắt ra một bóng dáng cao lớn. Anh đi tới xe rồi chạy đi. Liên không đi theo anh, cô chỉ đứng đó nhìn.

Đột nhiên xe anh lùi lại sát thêm nhà. Anh bước ra rồi nắm mạnh tay cô kéo lên xe mình. Liên mừng thầm. Vui không thể tả. Rốt cuộc, anh cũng xiêu lòng với cô.

Dù anh không nói chuyện, không nhìn cô nhưng cô vẫn thấy hạnh phúc. Tay cô bị anh nắm tới đau, cô cũng không dám lên tiếng. Chỉ sợ một tiếng phản kháng, sẽ làm anh giận.

Thấy anh nắm tay cô về nhà. Ai cũng mừng thay, đôi mắt người nào cũng hoan hỉ. Con Nhanh đang đưa thằng nhỏ ngủ cũng len lên ra cửa nhìn trộm.

Niềm vui của Liên chỉ kéo dài có bao nhiêu đó. Khi anh mở tủ lấy mấy bộ quần áo bỏ vô cặp táp thì Liên biết mình đã lầm. Anh về lấy đồ để đi Sài Gòn với Kỳ. Lấy tới mấy bộ thì chắc là, đi khá lâu, mấy bữa là ít.

Nước mắt Liên chảy xuống, cô sụt sùi rồi nhảy mũi.

- Đùng có làm cái kiểu đó nữa. Tự hành hạ thân mình, tui không quan tâm đâu.

- Vậy sao anh không để em ở lại đó? Em có bị ướt, có bị lạnh, có bị muỗi cắn thì cứ kệ em!

- Không phải tui lo cho cô! Mà tui biết, người yêu quý hóa của cô sẽ không bao giờ để cô chịu khổ như vậy. Nếu tui độc ác với cô như vậy thì khác gì đúng như chị em cô nói, tui thực sự không bằng cái móng chân của hân.

Đạt lại nghiêng rặng, anh đóng sầm cánh cửa khiến tiếng động ầm ĩ vang lên, vọng khắp tầng lầu. Cánh cửa bị anh trút giận, muốn sứt ra ngoài.

Liên vội ôm lấy anh.

- Anh Đạt! Em chưa bao giờ nghĩ vậy! Chưa bao giờ, em so sánh anh với người khác!

- Vậy thì đừng gieo tiếng ác cho tui nữa!

Anh lạnh lùng gỡ tay cô ra.

Nhanh đang lấp ló bên ngoài nên không kịp tránh, bị anh nhìn trừng trừng tới run. Liếc thấy thằng nhỏ đang ngủ, anh đi vào trong. Nó tròn và trắng hơn nhiều. Đạt đưa tay kéo nhẹ vồng một lượt.

Nãy giờ, Nhanh nghe hết. Nó biết, anh vẫn giận Liên, và hình như, con giận này vẫn chưa nguôi đi chút nào. Nhưng rõ ràng, nó thấy, anh thương Liên như vậy, thì đành lòng nào giận cô. Có lẽ, anh không về nhà nên không biết mẹ nó đã khổ sở thế nào.

Nó phân vân, sau đó quyết định ướm lời.

- Câu ba. Đạo này... mẹ hay khóc, mẹ ăn... cũng ít lắm..

Nó nói xong rồi cúi mặt. Thấy anh không lớn tiếng rầy, lại còn nhìn nó... buồn buồn. Nó đánh bạo, kể cho Đạt nghe thêm.

- Hồi sáng. Mẹ định dọn đồ về quê đó cậu. Cậu... đừng giận mẹ nữa... lỗi, mẹ về luôn thì..

Trong phút chốc, mắt Đạt trừng lên làm Nhanh đang nói ngon lành thì im bặt. Nhanh không biết mình đã nói sai điều gì, nhưng nó biết, đó là điều không nên nói. Vì Đạt đang rất giận. Anh hầm hầm trở về phòng.

Liên vừa ngẩng đầu thì quai hàm đã bị hai ngón tay cứng ngắt như gọng kiềm siết chặt. Không biết vì sao, anh đột nhiên hung dữ tới vậy.

- Cô dám bỏ nhà đi, hả?

- Thì anh đã nói, không ràng buộc em nữa, em muốn sao cũng được.

- Cô không nghe rõ câu nói của tui rồi. Phải, tui đã nói, không ràng buộc cô, nhưng không ràng buộc không có nghĩa là cho cô đi khỏi ngôi nhà này.

- Anh cũng từng nói, cho em quyền quyết định, đi hay ở là tùy em.

- Cho cô tự quyết định... Nhưng... Chỉ có lúc đó thôi. Chỉ một cơ hội đó thôi. Không phải là lúc nào cũng được. Bây giờ thì không được. Sau này cũng không được! Tui không rộng lượng tới vậy đâu. Hiểu chưa? Còn con Cúc, nếu nó dám tới đây dụ dỗ cô bỏ nhà đi nữa thì tui đánh gãy chân nó. Nói nó liệu hồn, nghe chưa?

Đối diện với anh lúc này, chẳng khác gì đối diện với hung thần. Liên thấy sợ, cô chỉ muốn được quay mặt đi.

Anh thật độc tài, thật vũ phu, thật hung dữ..., thật khó hiểu. Làm cô quá khổ tâm. Anh vừa cho cô có cảm giác anh không muốn xa cô, lại từ chối sự gần gũi của cô một cách rõ ràng như đoạn tuyệt. Cô đã xuống nước tới cỡ đó, anh cũng chưa xiêu lòng... Hay cô đã lắm, cũng giống như mọi người đã lắm. Anh thật sự không thương cô nữa, anh chỉ muốn giữ cô vì suy nghĩ đàn ông nào đó của anh, trừng phạt cô chẳng hạn...

Nhanh đứng bên ngoài cũng run lên. Biết vậy, nó đã không nói. Biết vậy, nó cũng không giữ Liên lại. Muốn giúp cô, lại thành hại cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Làm mất con

Vừa nghe có chuyện là Đạt lập tức về nhà, nhưng anh vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhà anh hôm nay rất lạ. Không một bóng người ở nhà trước. Nếu không phải có một người chạy vào lấy nước thì anh không biết phải kiểm ở đâu.

Con kinh thường ngày vốn yên tĩnh, hôm nay lại ồn ào bởi hầu như tất cả người trong nhà đều tập trung ở đó.

Liên đang ngồi dựa vào một thân dừa, cô thất thần nhìn xuống lòng kính. Quần áo nhàu nhè, dính đầy bùn đất. Đôi guốc cô mang đang nằm lẩn lóc ở mép kính. Mái tóc được kẹp gọn ở sau lưng bị bung ra hơn một nửa. Mắt cô đã sưng húp nhưng nước mắt vẫn còn đang chảy. Mỗi lần mũi đều đỏ ửng.

Bà Ngự đứng gần đó, mắt bà cũng dõi xuống lòng kính. Mỗi khi một ai đó bên dưới đưa tay sờ mắt thì mắt bà ánh lên tia hy vọng, chừng họ lác đầu thì trên đây, bà cũng thất vọng.

Sau vài lần thất vọng, bà trở nên điên tiết, bà lao tới chỗ Liên, hai tay bà vò đầu làm tóc cô thêm rối, rồi đập mạnh ra sau. Đầu cô va vào thân dừa liên tục. Mà cô không hề có một chút ý chí phảng kháng hay chống cự, chỉ có hai bàn tay ôm lấy đầu mình để cố chịu con đau.

- Trời ơi! Cô Liên ơi! Sao cô ác quá vậy! Tui đã tin mới giao nó cho cô giữ... Vậy mà, cô nỡ giết nó. Nó là con nít, có tội tình gì!

Về hoảng hốt hiện ra trên tất cả mọi người nhưng không ai dám mạnh tay ngăn bà Ngự lại.

Đạt chưa biết chuyện gì nhưng nếu tiếp tục như vậy thì đầu Liên có thể bị nứt ra mắt, không thì điên điên dại dại cũng nên. Anh vội vàng chạy tới, một tay che chắn phía sau đầu, một tay anh can bà Ngự lại.

Nhưng bà không dừng lại. Tay anh bị va vào thân dừa rướm máu. Đây đây cô ra sau chỉ khiến Đạt đau tay, bà bèn đánh lung tung ở phía trước. Tay bà giờ tới đầu, tay anh phải đưa lên tới đó, hông ngăn bà đánh vào mặt cô. Đợi khi bà buông tóc cô ra, anh thừa cơ đứng chen vô giữa, đem lưng mình ra đỡ lấy.

Bà cứ thế mà đánh không thương tiếc, đến khi có tiếng bùm bụp thiệt lớn vang lên từ lưng Đạt, nghĩ anh đau, bà mới dừng.

Bà kéo áo anh.

- Đạt! Tránh ra cho má! Tránh ra! Có nghe không?

Đạt vẫn đứng lì. Đến khi bà Ngự chống hai tay lên hông để thở, anh mới bắt đầu chuyển động nhưng anh chỉ xoay người lại, cả người Liên được tấm lưng cao rộng của anh che chắn hết.

- Có chuyện gì vậy má? Sao má đánh cổ dừ vậy?

- Mấy hồi nó thì biết!

Liên vốn vụng về, cô hay làm bà phật ý. Nhưng chưa lần nào, anh thấy bà giận tới mức muốn giết cô như thế này. Đạt tiếp tục quay ra sau.

- Cô lại làm chuyện gì cho má giận nữa hả Liên?

Liên ngẩng nhìn, cô thút thít thật lâu mới nói được một câu.

- Em... em... làm mất con anh rồi...

Không chờ Đạt lên tiếng, bà Ngự đã chen ngang.

- Hừ. Làm mất. Giữa thanh thiên bạch nhật, làm mất là làm mất làm sao? Cô giết thằng nhỏ thì có!

Liên ra khỏi lưng Đạt, vội vàng bước lên phía trước xua tay.

- Không phải đâu má! Con nói thiệt! Anh Đạt, em nói thiệt! Em nằm đây đổ nó ngủ, em ngủ quên, tới khi thức thì không thấy thằng nhỏ đâu nữa. Em không biết gì hết. Em không giết nó. Em thật sự không giết nó.

Bàng hoàng trong giây phút, Đạt liền trấn tĩnh. Anh nhìn quanh một lượt.

- Tất cả kiếm kỹ chưa? Hay..., ai ẵm nó đi chơi đâu đó?

Mọi người chỉ đứng đó nhìn Đạt, vì đã tới nước này thì không ai phủ nhận thực tế: thằng nhỏ đã không còn. Đạt mới về, còn họ đã có mặt từ buổi trưa, khi nghe tiếng Liên kêu thất thanh thì mọi người đã ủa chạy tới. Ai cũng nghĩ giống nhau, một là, ai đó đã ẵm nó đi chơi; hai là, nó bị té xuống vũng rồi bò quanh quần đầu đó; ba là,... nó bò tới mé kinh rồi bị rớt xuống xuống dưới. Nên tất cả đã chia nhau thành hai tốp để tìm kiếm.

Sau khi kiếm hết mọi góc ngách trên bờ mà không có thì ai cũng chắc chắn, chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra.

Lặn hụp suốt mấy tiếng đồng hồ mà vẫn chưa tìm thấy.

Như thế này thì, nghĩa là "dữ nhiều lành ít". Đạt mệt mỏi lắc đầu. Anh tức giận bóp chặt vai Liên.

- Sao vậy Liên? Có giữ một đứa nhỏ thôi mà cô làm cũng không xong!

Lời xin lỗi được cô thốt ra trong nước mắt ràng rụa càng khiến anh mất kiểm chế. Nếu không phải đôi mắt sưng đỏ lẫn mớ tóc xốc xếch như rom đập vào mắt, làm anh nhớ tới cảnh tượng cô bị bà Ngự xô mạnh vào thân dừa ban nãy, thì có lẽ, đôi vai mỏng manh của cô đã bị anh bóp vụn.

- Bây giờ xin lỗi không còn ý nghĩa nữa đâu! Chẳng thà ngay từ đầu cô đừng nhận. Tui đâu có ép... để bây giờ... ra nông nổi như vậy.

- Hừ. Nó nhận để lấy lòng người khác, để tiện toa rập mà giết thằng nhỏ... Chớ có tốt lành chi đâu?

Bao nhiêu cặp mắt đều hướng về phía cô. Từ chiều trưa tới giờ, họ vẫn nhìn cô như thế, trong thương xót vẫn không giấu sự hoài nghi. Cô nhìn tất thấy và cô hiểu, rồi nhìn anh... chờ đợi...

Biết cô muốn tìm sự cảm thông, nhưng anh không thể cho cô điều đó trong lúc này. Anh quay mặt về phía bờ kinh đang lao xao con nước.

Mọi người vào nhà để ăn cơm. Người làm ngồi từ ngoài vô tới cửa bếp. Ai cũng ăn vội vàng để nhanh chóng ra kinh mò tìm tiếp tục.

Chỉ có bà Ngự, Đạt và Kỳ ngồi trên bàn. Liên đang đứng ở ngưỡng cửa. Bà Ngự còn rất giận, cô không dám lại gần.

- Cô Liên, cô nói thiệt đi! Cô đã làm gì thằng nhỏ? Nó đang ở đâu? Để tui còn biết mà kiếm xác nó về.

- Con không biết thiệt mà má!

Cho là Liên ngoan cố muốn che đậy tội lỗi, bà Ngự đập mạnh đôi đũa xuống mặt bàn rồi đứng dậy sấn tới chỗ cô.

Ai cũng tưởng tượng được, chuyện gì sẽ xảy ra nhưng không ai dám can.

...Trừ Đạt...

Ngay sau khi bà đứng dậy thì anh cũng lập tức bỏ ghế đi về phía cửa. Bà Ngự vừa đưa tay giờ lên thì anh đã kéo cô qua một bên. Hành động của anh la2ba2 thêm giận vì hự hẩng.

- Máy bệnh nó hả? Giờ phút này còn bệnh nó hả?

Bà Ngự vừa nói vừa tiếp tục lao tới, Liên thì chẳng thèm động đậy, giống như cô đang muốn được bị trừng phạt. Đạt đành kéo cô giấu ra sau, lấy lưng mình làm chỗ cho cô núp.

- Không phải. Bây giờ, má đánh cổ cũng đâu giải quyết được gì?

Kỳ cũng rời ghế để tới bên bà Ngự.

- Phải đó bà. Bà đã lớn tuổi, cứ giận như vậy thì hại sức khỏe lung lắm. Xác cậu nhỏ còn chưa kiếm được, còn nhiều chuyện để làm. Bà với cậu ba phải giữ gìn sức khỏe.

Bà Ngự nghe Kỳ nói phải, bà bước lại bàn ngồi. Đạt chần chừ chưa đi. Kỳ phải nắm tay anh kéo về ghế. Kỳ gấp đồ ăn bỏ vô đầy chén của cả hai rồi uớt lời mời đơn đả.

Bà Ngự ăn được vài miếng, Đạt mới bắt đầu cầm đũa. Thấy Liên vẫn đứng im lìm, anh gất.

- Sao còn đứng đó? Lại đây ăn đi!

Bất giác, Liên cũng không biết anh đã nói gì, tới khi chú ý thì chỉ nghe tiếng đập tay xuống bàn của bà Ngự. Theo sau đó là âm thanh chén đũa nảy trên mặt bàn loạn xạ.

- Ăn gì mà ăn. Bây giờ, nó dám ngồi trước mặt tao hả? Đồ đàn bà độc ác!

Di tám chấu lưỡi.

- Cả ngày nay, mợ chưa ăn gì... Mấy bữa nay, mợ bị cảm. Chắc... mợ mệt nên ngủ quên... chắc, mợ không có ý thiệt. Bà đừng..

Thấy bà Ngự liếc mình, di tám không dám nói thêm. Kỳ tiếp lời.

- Bà bình tĩnh. Có thể, mợ lỡ tay, chứ không có tình.

- Vậy là đồ hư thân. Ham ăn, ham ngủ. Càng nhìn nó tui càng chướng mắt. Không biết hồi đó, cha má nó dạy cô như thế nào? Cũng tại tui, đi cưới dẫu mà không nhìn kĩ, để cưới nhầm thứ hồng ra gì!

Bị chửi nặng, Liên ôm mặt chạy đi.

Chén com và đũa đã được Kỳ nhét vào tay nhưng Đạt vẫn ngồi thừ. Đợi bà Ngự ăn thêm vài miếng, anh gọi Nhanh vô rồi đưa chén của mình cho nó.

- Đem com lên cho mợ đi. Nói mợ ráng ăn cho hết.

- Không được đem. Nó muốn thì tự lật xuống đây ăn. Đâu phải bà hoàng mà bắt người ta cung phụng.

Tâm tư Đạt nặng nề, miếng com vừa và vô miệng cũng nuốt không trôi, anh thở dài buông đũa.

Đứng trước căn phòng trống, Đạt thấy mình có lỗi biết bao. Từ ngày thằng nhỏ về, anh chưa mua cho nó bất cứ thứ gì. Ngay cả cái vông nó nằm cùng là vông cũ được đem lên từ dưới nhà.

Đứa con này, ngay từ đầu không nên xuất hiện trong cuộc sống của anh. Anh chưa sẵn sàng chào đón cũng như không hề muốn chào đón nó. Nó đối với hạnh phúc của anh như một gánh nặng.

Nhưng để nó biến mất như thế này, Đạt thấy ray rứt vô cùng! Nó chỉ là một đứa con nít. Nó không có tội. Chính anh là người đã tạo ra nó nhưng lại không làm tròn bổn phận với nó.

Nói gì tới chuyện lo lắng tỉ mỉ, thứ nó cần nhất là tình thương, hình như... anh vẫn chưa thể nào cho nó. Anh chỉ lo vun bồi cho hạnh phúc của riêng mình, vun vén tình cảm giữa cô và nó, tất thấy cũng chính là lo cho hạnh phúc của chính anh mà thôi.

Tay anh nắm chặt cánh vông, đôi hàng mi khép chặt trong dầy vò và đau đớn, giọt nước mắt hiếm hoi rớt xuống.

Kỳ khẽ đặt tay lên lưng anh.

- Cậu ba, đừng đau lòng quá độ mà sanh bệnh.

- Lúc nào cổ cũng như vậy. Làm gì cũng không nên thân. Từ đầu, tui đã không muốn cho cổ giữ nó, vậy mà cổ cứ cam.

- Chắc tại mợ giận quá nên mới nghĩ đại. Nếu bữa đó, không thấy cậu ở nhà của em thì biết đâu... em cũng có lỗi.

- Làm sao trách cô được?

- Không, em cũng có lỗi. Lẽ ra bữa đó, em nên giải thích với mợ cho rõ ràng. Dù có bị đánh, em cũng không nên cãi lại, để mợ giận cậu rồi trút lên cậu nhỏ. Tội nghiệp.

Kỳ thút thít, cô đưa tay chạm nhẹ nước mắt vừa nhuốm ướt hàng mi. Tay cô sơ ý đụng phải vết thương trên trán, miệng cô xuyt xoa.

Miếng vải băng trên trán Kỳ làm Đạt nhớ tới ngày hôm đó. Không có anh thì Kỳ đã không bị Cúc đánh. Nếu xét lỗi, thì chỉ có anh mới là người có lỗi.

- Tui với cô, không ai có lỗi hết. Minh đâu có làm chuyện gì bậy bạ, cần gì phải giải thích nhiều. Con Cúc đánh cô như vậy là quá đáng lắm. Còn Liên thì..

Đàn bà mà ghen thì khủng khiếp lắm. Nhưng theo Đạt thấy, Liên tuy có ghen nhưng không tới mức "Hoạn Thư", làm gì đến nỗi. Có lẽ, đúng như Kỳ từng nói... Cô,... lỡ tay... không chừng... Nhưng cái lỗi tay của cô... thật khiến người ta khó lòng tha thứ.

Phòng ốc vẫn tối. Kỳ men tới bàn kiểm một cây đèn để thấp.

Nhận ra người ngồi xuống giường là Đạt, Liên liền nhào tới ôm anh. Cô đang rất cô đơn và sợ hãi, anh chính là chiếc phao duy nhất của cô giữa đại dương không bờ bến như thế này.

- Liên... Nói thiệt cho tui biết... chuyện như thế nào?

Đốm lửa lóe lên sau tiếng xoẹt diêm, ánh sáng bắt đầu bao phủ, làm hiện rõ ba cái bóng trải dài lên vách.

Kỳ tới gần.

- Mợ ba. Cậu hỏi mợ kia. Mợ nói thiệt đi, để mọi người biết đường mà tính.

Tiếng của Kỳ làm Liên ngơ ngác. Đây là phòng của cô. Sao Kỳ lại vào? Sao anh lại cho Kỳ theo anh vào?

- Thăng nhỏ bị mất hồi nào? Mất như thế nào? Lúc đó có thấy ai ở gần hay không?

Trước sau, Liên chỉ im lặng nhìn anh bằng ánh mắt bị thương phờ phạc. Cô đang cần anh, anh lại đi chung với người khác. Giọng nói của anh không hề mang theo ảm áp. Nó dửng dưng và lạnh lẽo, như quan tòa đang tra hỏi phạm nhân.

- Nói thiệt đi! Có phải cô lỡ tay làm rớt Thăng nhỏ, đúng không?

Hóa ra, không phải anh đến để an ủi... mà đến để chất vấn cô. Liên buông anh ra, cô lắc đầu liên tục.

- Không có! Em không có!

- Vậy chuyện như thế nào? Nói đi!

- Em không biết. Không biết gì hết!

Đạt mắt bình tĩnh, anh nạt lớn.

- Thăng nhỏ ở với cô suốt mà cái gì cô cũng không biết! Nói vậy thì ai tin. Nếu có lỡ tay thì nói thiệt, để tui biết đường mà giải thích với má. Chớ để cha về, má nói với cha thì khó khăn lắm, cô biết không?

Liên không biết cái khó khăn mà Đạt nói là gì, nhưng qua thái độ của bà Ngự thì dĩ nhiên, khó khăn mà anh nói cũng dễ hình dung. Nhưng cô không biết là không biết. Cô phần uất hết lớn.

- Nhưng em thực sự không biết. Không biết gì hết. Có khó khăn nhiều hơn nữa ập xuống đầu em thì em cũng không biết.

- Gây chuyện rồi chỉ biết nói không biết thôi hay sao?

Trong lúc cả hai lớn tiếng thì Nhanh truyền lời bà Ngự muốn anh xuống gấp.

Đạt dợm đứng lên thì Liên nắm tay anh kéo lại.

- Anh Đạt! Đừng bỏ em! Em sợ lắm!

Nghe giọng khẩn cầu, Đạt không đành lòng. Thật sự..., anh không đành lòng.... Anh đưa tay lau má cô. Cô cứ như thế này, thì trái tim cứng rắn của anh... phải mềm lại thôi. Nhưng lỗi của cô... quá lớn.

- Cậu ba. Nhà đang có chuyện lớn... Bà đang giận lung. Bây giờ... cậu không xuống thì e... bà càng giận hơn nữa... Hay, để em ở đây với mợ một lát cho mợ đỡ sợ.

Đạt phân vân. Anh nhìn Kỳ cảm kích rồi vỗ nhẹ lên tay Liên.

- Ráng ngủ đi. Chừng nào em bình tĩnh lại thì mình nói chuyện cho rõ. Bây giờ, má đang giận, đừng chọc má giận thêm.

Đạt đã đi xuống nhưng Nhanh vẫn đứng tần ngần ở cửa. Kỳ nạt.

- Cô không dưới cho mau. Bà đang giận vậy mà...

Nhanh lủi rủ chạy đi.

Dù Đạt đã thay đổi thái độ nhưng tâm trạng Liên không khá lên được tí nào. Cô ngồi bó gối. Xung quanh cô ngoài ánh sáng vàng vọt mỏng manh cùng cái bóng của một người xa lạ, cô chẳng có gì ngoài sự cô đơn. Cô đơn tới mức, chỉ nghe tiếng bước chân của Kỳ cũng làm cô thấy sợ.

Không rõ Kỳ có biết không mà cô cứ đi lòng vòng. Cô nhìn ngó xung quanh.

Nhà giàu có khác, có nhiều đồ đạc mà vẫn thấy rộng. Tuy gia đình cô không đến nỗi nghèo, cũng thuộc tầng lớp trung lưu. Thời buổi này mà có được phòng riêng nho nhỏ thì đã là quý lắm. Cô cũng có một căn phòng cho riêng mình, cô trang trí phòng cô rất đẹp. Còn căn phòng này, nó rất lớn nhưng bày biện chẳng có gì đặc biệt, so với những nhà khác thì đúng là sang cả lắm rồi, vì có giường lớn, có niệm bông, có mùng cửa viền ren, có bàn gầy dài, tủ áo cao có gương soi trong vắt, có cả bộ bàn ghế để uống trà. Nhưng nữ chủ của nó, không hề có chút gì lãng mạn tân thời. Mọi thứ cứ như, có sao để vậy, tiện đâu đặt đó, nhìn được thì thôi.

Nếu là cô, thì cô sẽ biến nó thành một nơi thật đặc biệt, sẽ có một tủ sách ở sát tường, trên đó sẽ chưng đầy bông, chỗ gần ban công sẽ để xích đu để ngắm trăng, ngồi hong tóc.

Nhưng Kỳ ở đây không phải vì căn phòng, mà vì người đàn ông của căn phòng. Thật sự... rất đàn ông. Hiếm có công tử nhà giàu nào mà cao lớn, rắn rỏi, nói chuyện kiêu hãnh tự tin nhưng lại không phách lối mà rất chi điềm đạm, ung dung.

Ngắm xong, Kỳ ngồi xuống giường. Đang im lặng bỗng có tiếng chân giường rục rịch, Liên khẽ giật mình.

- Nếu mợ không làm gì xấu... Sao lại sợ? Hai... tội nghiệp cậu nhỏ, chắc giờ... lạnh lẽo lắm.

Gai óc Liên bỗng nhiên nổi lên. Liên vốn yếu bóng vía, câu nói của Kỳ gợi lên hình ảnh cái xác trần trụi chìm lìm bên dưới đáy nước như bạch diện vô thường.

- Tui không làm chuyện gì xấu hết.

- Nghe nói người chết trôi linh lắm! Tại họ chết oan. Hình như, con nít chết trôi thì càng linh hơn. Nó không siêu thoát được sẽ về kiếm người hại nó để đòi nợ.

Sống lưng Liên ròn rọt. Cô thấy lạnh cả người. Lâu lắm rồi, có một lần ra chợ, Liên vô tình thấy người ta vớt một cái xác chết trôi. Cả người trắng bệch, môi tím tái, toàn thân cứng đờ, mặt thì lộ ra toàn trắng trắng. Liên ám ảnh suốt mấy tháng trời sau đó. Bây giờ, hình ảnh thằng nhỏ trong đầu cô cũng như thế. Có cơn gió thổi qua làm lay động tấm màn phía ban công. Người ta luôn nói, linh hồn người chết bay theo cơn gió. Liên co người lại.

- Tui không hại nó. Tui giết ai hết.

- Ủm. Cứ cho là vậy. Cứ cho là mẹ sợ ý. Nhưng dù có ý hay sợ ý, thì có gì khác, thằng nhỏ, dù thế nào cũng do chính tay mẹ làm chết. Là một mạng người. Trong luật của chánh quyền Pháp ghi rất kĩ: ám sát, mưu sát, cố sát và ngộ sát. Chỉ khác nhau về mức độ, nhưng rõ ràng, để làm một mất mạng ai đó thì chính là giết người.

- Vậy là..., tui... tui giết người. Tui thực sự giết người rồi sao?

- Ủm... Mà để giết người thì phải đền tội. Tùy nặng nhẹ, nặng thì bị xử tử, nhẹ thì tù khổ sai.

Cả người Liên run lên.

- Nhưng tui đâu có ý. Lúc tui ngủ, thằng nhỏ còn ngủ mà. Nó bị rớt xuống kinh hồi nào... tui đâu có biết.

- Lúc đó chỉ có mình mẹ. Mẹ nói sao mà không được.

- Đó là sự thật! Tui không hay biết gì hết.

- Cứ cho là vậy. Nhưng lấy gì làm bằng. Lần cuối cùng nhìn thấy thì nó ở với mẹ. Khi mất thì mẹ nói không biết, mà xác nó cũng không thấy đâu... Liệu, mấy người tin mẹ?

- Anh Đạt sẽ tin tui!

- Nếu tin mẹ thì đã an ủi chớ đâu hỏi mẹ mấy câu như vậy?

- Không! Tui giải thích thì anh ấy sẽ tin.

- Vậy còn bà Ngự. Giết người là chuyện lớn. Dù cậu Đạt không thương cậu nhỏ nhưng "một giọt máu đào hơn ao nước lã". Vợ chồng... có thương nhau mấy, cũng chỉ là tấm áo, cời ra lúc nào không được. Mà tui thấy, cậu Đạt là người chân chính đáng hoàng, lẽ nào lại bao che cho kẻ thù giết con. Mà nếu cậu có lòng che chở thì, thanh danh cậu còn gì? Chắc mẹ cũng không muốn, cậu bị miệng đời si và, cười chê. Còn mẹ liệu trong tâm có yên ổn. Nếu đêm nào thằng nhỏ cũng về kiếm mẹ thì sao.

Càng nghe Kỳ nói, Liên càng sợ hãi. Từ yêu thương trở thành kẻ thù trong gang tấc vậy sao? Liệu Đạt có che chở cho cô không? Cô có đành để anh vì cô mà mang tiếng xấu không?

Gió lại thổi vào làm tấm màn bay nhẹ. Liên nhìn chăm chăm về phía ban công. Bất thành linh, Kỳ đặt tay lên người Liên. Liên giật mình nhảy dựng khỏi giường rồi đâm sầm vào Nhanh. Mắm com trên tay Nhanh rớt xuống. Mắm, chén, tô, đĩa, muỗng, đĩa thì nhau kêu vang trên nền gạch, âm ỉ, hỗn độn, dai dẳng.

Liên bật chặt tai bật khóc.

Tiếng động vừa dứt thì tiếng bà Ngự rành rọt bên tai.

- Cô đang làm gì vậy?

Lê với Nhanh vội vàng ngồi xuống thu dọn.

- Khỏi dọn. Để đó. Nó là bể thì tự nó dọn. Ban đêm ban hôm, định quậy nát nhà này hả?

- Con không có.

- Không. Không. Lúc nào cũng không mà mình mang đẩy tội lỗi.

Kỳ níu áo bà Ngự.

- Bà đừng trách mẹ. Có lẽ, mẹ cạn nghĩ. Phải chi, bữa trước, mẹ tới nhà đánh ghen, cậu Đạt chịu theo mẹ về thì mẹ đâu có giận đến nỗi...

- Đánh ghen? Nó dám đi đánh ghen thằng Đạt?

- Dạ. Bữa đó, cô út bên nhà mẹ với mẹ tới nhà con để đánh ghen. Cô út không chỉ đánh con bể trán, mà còn... - Kỳ vừa kể lễ vừa đưa tay sờ lên vết thương của mình – chửi nặng cậu Đạt.

- Cái gì? Con đó dám chửi thằng Đạt? Còn con Liên?

- Dạ...Mẹ thì... mẹ nói... em mẹ không làm gì sai. Con với cậu ba đáng bị vậy.

Bà Ngự lăm lăm đi tới, bà nắm chặt cổ tay Liên.

- Vậy là quá rõ. Còn nói mình không cố ý. Rành rành ra đó, cô ghen, rồi cô ghét thằng Đạt nên giết con nó để trả thù.

- Con không thù hận ai hết. Con không cố ý làm nó chết... Con giết nó... con giết người... con...

- Hừ. Người ta nói đâu có sai, má ghê mà, thương con chồng sao cho dặng!

- Con thương nó thiệt mà. Con thương nó như con con vậy.

Kỳ nhìn Liên bằng ánh mắt thông cảm.

- Mẹ nói đúng đó bà. Con của cậu Đạt thì khác gì con của mẹ. Con ghê, con ruột cũng là con, mẹ giết cậu nhỏ thì khác chi mẹ giết con mình. Tội ác tày trời, khó lòng siêu thoát như vậy, chắc mẹ không dám đâu.

Răng bà Ngự càng nghiền chặt, tay Liên đau tới mức không chịu nổi.

- Đứng. Tội giết người đã nặng, mẹ giết con thì càng nặng hơn.

- Con giết người... Con giết con mình... Con... không giết con con... Con không phải mẹ nó... Đứng rồi... con giết người... nhưng không giết con con... Con chưa có con... con không là mẹ của ai hết... Con của con chết lâu rồi... chết trong bụng con... nó không phải con con... không phải...

- Nó là con cô, chính cô đã nói như vậy, cô coi nó là con thì nó là con cô. Cô giết con mình.

Cánh tay còn lại của Liên cũng bị bà Ngự nắm tiếp. Cô không muốn đối diện cùng bà nhưng bất lực. Cô vùng vẫy rồi hét.

- Không phải...

Liên rất sợ khi phải nhìn thẳng khuôn mặt bà Ngự lúc này. Nhưng cô càng muốn trốn thì bà Ngự càng kéo lại, hai bên biến thành tư thế giằng co. Lê với Nhanh không dám dùng tay cản, chỉ dùng miệng để van xin, Kỳ cũng góp lời khuyên nhủ. Mỗi người một tiếng chỉ làm không gian thêm hỗn loạn. Liên càng mất bình tĩnh.

Được một lát thì cô thoát khỏi tay bà Ngự liền ngồi thụp xuống ôm đầu. Kỳ cúi xuống đưa tay như muốn đỡ. Liên chụp một miếng sành bị bề giờ lên. Miếng sành khứa vào tay Kỳ làm cô chảy máu.

- Trời đất ơi! Bộ cô định giết người nữa hả Liên?

Liên không chỉ đau khổ, cô còn thấy ê chề. Miếng sành trên tay Liên rớt xuống, cô xoa tay, lắc đầu Liên tục. Sao cô phải mang tiếng ác mãi như thế này? Cô có muốn hại ai đâu?

Thấy Liên như kẻ dại. Bà Ngự muốn đánh cô một cái cho tỉnh. Nhưng chưa kịp nắm lấy thì bà đã bị cô đẩy mạnh. Bà mất thăng bằng, trượt về sau vài bước rồi té xuống đất.

- Mẹ ba. Đừng đánh bà.

Tiếng Kỳ hét lên át hẳn mọi âm thanh còn lại.

Đạt lật đật chạy vào phòng.

Dánh anh vừa xuất hiện, Liên liền mừng rỡ. Cô chạy tới ôm lấy anh.

Đạt vội vã ngồi xuống đỡ bà Ngự. Chưa kịp hỏi chuyện thì lại thấy máu trên tay Kỳ ướt nhoe, làm dính cả áo bà Ngự. Đạt bối rối không biết có ai bị thương nữa không. Anh đưa tay thò vô túi kiểm chiếc khăn mùi sao của mình. Hai tay Liên cứ ôm chặt, cô dụi mặt vào lưng anh khóc nức nở.

Lúc Đạt đứng ở cửa, trong phòng đã loạn. Bây giờ, bên tai Đạt lúc này càng loạn hơn, loạn tới mức, anh cũng không biết là ai đang nói với ai, nói về ai, nói cho ai.

- Đạt. Con Liên dám đánh má, còn rạch tay cô Kỳ.

- Em không có.

- Em không sao, cậu coi thử bà có sao không, mẹ đẩy bà mạnh lắm.

- Mẹ không có tình đâu cậu. Chị Lê với con làm chứng...

- Ồ... Dạ... thưa... con hông biết...

- Nhanh, ý cô muốn nói, bà vu oan cho mẹ ba?

- Mày lớn gan quá Nhanh ha?

- Dạ con hông dám. Tại... tại... mẹ sợ quá... Đúng hông chị Lê...?

- Dạ... chắc đúng...à... con... hông biết nữa.

- Anh Đạt. Em không có thiệt mà!

- ...

Đạt bị vướng víu, đầu óc đang căng thẳng còn nghe tiếng khóc, tiếng chỉ chóc không ngừng. Ai cũng giành nói, anh biết phải nghe ai?

- Thôi. Đủ rồi.

Đạt vung tay, tiện thể..., anh đẩy mạnh cô ra.

Tất cả đều im lặng. Tất cả chỉ ngừng nói, riêng Liên... ngừng suy nghĩ. Có một thứ gì đó đâm mạnh lên trái tim, khiến nó trở nên thoi thóp.

Cái đẩy của anh chính là cú giáng mạnh xuống tâm hồn yếu đuối đang gào khóc vì đã cùng đường. Tựa như kẻ bên bờ vực đang bám víu vào chiếc lá cuối cùng, mà gió cũng nhẩn tâm làm chiếc lá kia rơi rụng.

Liên lùi bước ra xa. Thất vọng đến ai oán hiện lên trên mặt, còn phần uất thì cô giấu chặt trong lòng.

Cô ngồi thụp xuống ôm lấy chân mình. Mặc kệ bên dưới là đồng miếng sành và cơm canh đổ bể nhầy nhụa.

Đau đớn nhất, là cô đơn giữa những người bên cạnh, cây đắng nhất là đang bị mọi người hắt hủi... Khổ sở nhất là bị chính anh hắt hủi.

- Cho em về nhà. Cha má ơi... Chị hai ơi... Út ơi... Lẽ ra chị nên theo cùng về. Chị sẽ không làm thằng nhỏ chết. Ai cũng ghét chị. Không ai thương chị hết! Anh Đạt thực sự hết thương chị rồi. Anh hết thương chị rồi.

Tiếng khóc của Liên làm tim Đạt đau nhói. Lời nói của cô khác chỉ tiếng than đứt ruột não nề. Anh có hết thương cô đâu. Chưa bao giờ, anh hết thương cô. Nhìn cô nhìn chú gà con lạc

mẹ, có ai biết trong lòng anh dâng bao nhiêu nỗi xót xa. Anh quỳ xuống bên cô, đôi cánh tay rắn chắc bắt đầu rộng mở.

- Anh Đông ơi. Anh Bửu ơi. Cứu em đi! Em không muốn ở đây nữa!

Vòng tay anh vừa cuộn chặt đập phải buồng lòi. Giờ phút này thì ai là người đau đớn nhất?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nghĩ quần

Trời đã khuya nhưng công việc mò tìm vẫn tiếp tục. Đèn, đuốc rọi sáng trong đêm. Tiếng người vẫn còn nháo nhác. Con kênh khá sâu, nước cao ngang ngực, lòng kênh rộng cỡ ba sải tay. Người lớn nếu không biết bơi, bị rớt xuống còn chết chìm, huống gì đứa nhỏ vừa mới biết bò lụp chụp.

Mãi tới quá khuya vẫn không có kết quả gì. Đạt đánh cho mọi người về nghỉ ngơi. Đến giờ này, nếu vớt được thì cùng lắm, chỉ là cái xác. Đàng nào thì hy vọng sống sót của nó cũng đã không còn.

Nỗi ray rứt với con khiến Đạt càng khó đối diện với Liên lúc này. Đứng trước cửa phòng, anh chần chừ chưa muốn bước vô. Thấy bên trong yên ắng, đoán chừng Liên đã ngủ. Anh quay lưng về phía cầu thang.

Nhanh lù lù đứng sau anh không biết từ hồi nào làm anh suy nghĩ nửa thì thét. Cũng may, anh kịp nhìn, không thì nó đã ăn một đập.

- Tự nhiên đứng sau lưng tui vậy?

- Em... em đi kiểm cậu...

- Chỉ? Bà biểu kiểm tui hả?

- Da không. Không phải bà, mà là mẹ. Mẹ...

- Mẹ sao?

- Mẹ đang ngủ... Nhưng mà, mẹ kêu tên cậu miết.

- Em đừng nói láo dùm mẹ em. Cổ làm gì nhớ tới tui. Hồi nãy, có em ở đó, em nghe rõ mà, cổ đâu có kêu tên tui.

- Tại mẹ nghĩ cậu không thương mẹ nữa... Cậu không nhớ hả? Cậu... hát mẹ ra trước... Bộ... cậu hết thương mẹ thiệt hả cậu?

Ai nói là trí nhớ Nhanh không tốt, nó nhớ kĩ tới vậy kia mà. Đúng là có, chỉ tại... lúc đó rối rắm mới lỡ tay, rồi bận bịu nên... anh quên. Bây giờ, nó nhắc anh nhớ, làm anh hơi... chột dạ...

- Đó không phải là chuyện của em

- Cậu đừng nghe cô Kỳ gì đó nói. Cổ có ở nhà đâu mà biết mẹ thương cậu nhỏ như thế nào. Bữa giận cậu, mẹ định bỏ về quê. Nhưng thấy cậu nhỏ khóc, mẹ không về nữa. Mẹ thương cậu nhỏ thiệt, ở nhà, mẹ là người lo cho cậu nhỏ nhiều nhất.

- Ừm... Vậy ra, cổ ở lại chỉ vì thằng nhỏ hả?

- Ờ... vì cậu nhỏ... mà cũng vì cậu nữa... Em biết bụng mẹ... chắc chắn là vì cậu mừ...

- Dừng dạ con người, em hiểu hết được đa? Em là con sâu trong bụng mẹ em chắc?

- Em không biết hết được bụng dạ của ai ra sao... Em chỉ thấy sao nói vậy. Em cũng có mà ghê. Má ghê của em đâu có được như mẹ. Bà hồng có thương em nên đâu có lo lắng gì cho em. Ngoài em nói, tại bà hồng phải người tốt, hơn nữa hồng có thương cha thiệt lòng. Ngoài còn nói, đàn bà có bụng tốt chưa chắc đã thương được con chồng, chỉ có ai vừa có cái bụng tốt, vừa thương chồng thiệt lòng, thì mới thương nổi con chồng thôi. Mẹ... thương cậu nhỏ, vậy là... mẹ tốt bụng mà mẹ cũng thương cậu thiệt. Mấy bữa cậu giận mẹ, mẹ buồn hết sức... Mà cậu cứ bỏ đi suốt... nên đâu biết mẹ buồn...

Đôi mắt Đạt trầm tư, anh nhìn về phía cửa phòng. Bàn tay anh đặt lên cánh cửa. Chần chừ một lát anh lại quay ra.

Nhanh phải chạy theo níu tay anh lại.

- Cậu ba... Cậu... không vô phòng coi mẹ sao? Nhìn mẹ... tội lắm!

- Để yên cho mẹ em ngủ.

Nhanh cúi mặt trở lại phòng. Thêm lần nữa, nó khiến cô buồn. Nó đã nói chắc với cô rằng, Đạt còn thương cô, cô cứ việc chờ, thế nào anh cũng sẽ vào thăm cô. Không ngờ, anh im lặng bỏ đi như vậy. Nó tự kí đầu mình một cái thiệt đau, ai biểu đại dột tin đi tám lăm chỉ, để ra nông nổi. Nó chỉ biết cắn tay nhìn Liên.

- Hay là, mẹ đi gặp cậu rồi tự mình nói cho cậu nghe hết đi mẹ. Nói... mẹ thương cậu. Rồi năn nỉ cậu thêm lần nữa. Chắc mẹ năn nỉ ít quá, nên cậu... chưa nguôi.

Liên nhón lên giường nằm co ro. Cái hát tay ban chiều, trong lúc cô yếu mềm và đơn độc, là bằng chứng quá rõ ràng cho tình cảm của anh. Cô không chắc, anh có thật sự thích Kỳ không, nhưng cô chắc chắn, anh hết thương cô rồi!

Dù luôn phủ nhận lời Nhanh nói, nhưng tận đáy lòng, cô vẫn không thôi hy vọng, thế nên cô mới ngồi chờ. Để rồi, vết thương càng bị khoét sâu hơn!

Không gian trong gian nhà chính cực kỳ im ắng. Đạt đang nằm trên bộ ván. Kỳ ngồi phía trên, từng ngón tay cô nhẹ lùa trên tóc Đạt, rồi ấn rồi day tạo cảm giác êm ái, bông bông. Đạt nhắm mắt trong mơ màng. Anh thật sự mệt mỏi, không phải chỉ hôm nay, hay vài bữa nay, mà hơn mấy tháng nay rồi. Từ cái ngày, Ngân đem tới cho anh một đứa con, thì cuộc sống

của anh đã rồi tung không còn đường để gỡ.

Anh với Liên sao phải đến nông nổi này? Phải chăng, đây là cái giá cho sự tham lam muốn được vuông tròn, trọn vẹn cả hai?

Tiếng kêu lớn của di tám khiến Đạt phải giật mình. Nhìn quanh chỉ có Kỳ, anh chắc chắn, mình đã nằm mơ. Còn đang chới với trong cơn ngáy ngủ thì di tám chạy tới, nói Liên đã chạy ra khỏi nhà.

- Có khi nào, mẹ đi hóng gió? Cậu bà đừng lo quá!

Di tám liếc Kỳ, chẳng thèm nề nang chi nữa.

- Giờ này mà hóng gió cái gì? Hồi này, tui thấy mẹ đứng chỗ cửa buồng nhìn ra đây, không biết mẹ thấy cái gì mà chạy như ma đuổi như vậy.

Đạt cũng không biết Liên đã thấy gì, này giờ anh vẫn nằm đây ngủ. Kỳ nói biết ẩn huyết nên anh để cho cô làm. Và Kỳ thật sự giúp anh thoải mái. Anh lim dim ngủ một chút thì phải chợt tỉnh như thế này.

Thấy Đạt còn đứng suy tư, di tám sốt ruột níu tay anh.

- Cậu ba, tui thấy mẹ đau khổ lắm! Tui là tui sợ, không chừng... mẹ nghĩ quản...

Bao nhiêu đó cũng đủ hiểu di tám có ý gì, bao nhiêu đó cũng đủ hiểu anh muốn gì, cần gì. Và, bao nhiêu đó cũng đủ để khiến anh còn gì phải do dự.

Anh chạy một mạch ra phía sau. Băng qua khu vườn rộng, hàng lá dày che rợp làm ánh trăng chỉ xuyên qua lỗ nhỏ. Ánh sáng hiem hơi càng thêm mờ ảo, mập mờ khiến người ta càng khó tìm ra hình ảnh lẫn khuất vào trong đó. Cố gắng nhìn cho thật kỹ mà vẫn chưa thấy cô. Chưa bao giờ anh thấy khu vườn nhà mình tối tăm và dài tới vậy! Chân anh thêm cuống vì sợ mình không đuổi kịp.

Ra khỏi khu vườn là bãi đất trống, mọi thứ vì thế càng rõ hơn. Dưới hàng dừa đang in bóng những vạt lá đung đưa, Liên bước thối thối tới bờ kinh như một kẻ mộng du. Vạt áo bà ba vay lật phất, cô ngửa đầu, nhắm mắt chuẩn bị lao mình xuống dưới.

Tìm Đạt trong giây phút như ngừng đập. Anh không thể suy nghĩ được gì nữa. Đầu óc anh bỗng hóa hư không, để rồi đọng lại một điều duy nhất. Là cô.

- Liê...iên...n...n...!

Tiếng anh thét thét thanh làm chói màng tai, như muốn xé rách không gian tĩnh mịch. Bàn tay cứng chắc, lạnh toát như sắt thép ôm chặt người cô, sau đó xốc cô vào sâu bên trong.

Cái ôm siết chặt bất ngờ khiến Liên gần như không thở nổi. Đầu óc cô choáng váng. Mắt cô tối sầm. Cho tới khi anh đặt cô tựa vào lòng mình, nhận thức mới bắt đầu trở lại. Bên tai cô lúc này, không còn gì khác ngoài nhịp tim đập dồn trong lồng ngực, cùng tiếng thở khản trương gấp gáp của anh.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh ôm lấy cô, anh đã dùng tất cả sức lực của mình tưởng chừng như kiệt lực. Cô không quá nặng, anh thì dư sức... Nhưng... Anh sợ, rui như... anh không dùng đủ để sức vượt tay, cô sẽ rơi xuống dòng nước, rui như... anh không thể vớt cô lên kịp... thì cô sẽ mất đi mãi mãi. Mất trước mắt anh...

Sự bình tĩnh của vốn có trong anh biến mất, giống như một kẻ vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần trong tích tắc. cũng may, trời đương tầm tối, nếu không, mọi người sẽ thấy được khuôn mặt cắt không giọt máu của gã đàn ông vốn không biết sợ trời sợ đất có hình dạng ra sao.

Giọng anh như sắp khóc.

- Em làm gì vậy? Đừng nghĩ quản! Đừng làm chuyện khờ dại! Đừng bỏ anh!

Cả người anh vẫn còn run lẩy bẩy, dù những cơn gió nhẹ giữa trời oi không thể khiến người ta ớn lạnh.

Sau khi ra sức day mạnh thái dương, anh tóm tóc cô qua hết hai bên, để bàn tay ôm trọn vào khuôn má vuốt ve liên tục. Hai cơ thể lạnh áp vào nhau khiến hơi ẩm bình thường của cả hai thật lâu vẫn chưa trở lại.

Anh càng lo lắng. Tay anh làm vội vã, như sợ trễ một giây một khắc thì cả người cô sẽ không bao giờ ấm trở lại.

Anh lần tay xuống ngực để tìm nhịp tim, sau đó đưa tay lên mũi để tìm hơi thở. Nhịp tim vẫn đập, hơi thở vẫn lưu thông nhưng cô vẫn chưa tỉnh, anh tiếp tục ấn ấn, day day, vuốt vuốt.

- Tỉnh lại đi! Anh xin em! Đừng làm anh sợ! Mở mắt ra nhìn anh đi em! Nhìn anh đi em! Liên ơi, em có nghe anh nói không, hả? Trả lời anh đi!

Thấy đôi mi cô chuyển động, cả người anh như vừa quăng đi gánh nặng, để má mình tựa lên trán cô, hơi thở biểu sự hoan hỉ khôn cùng.

- Em có biết làm vậy là ngu lắm không? Chuyện gì rồi cũng qua mà em..

Cô vùng vẫy trong lòng anh.

- Sao anh không cho em chết? Anh ghét em tới vậy hả? Chết mà anh cũng không cho! Em phải làm sao anh mới hả dạ?

- Em đang nói gì vậy? Sao anh phải cho em chết? Anh không cho em chết! Nhất quyết không cho em chết!

- Em xin anh. Em chịu đủ rồi. Xin anh hãy để cho em chết. Hãy để em trả mạng cho con anh.

Giữa đêm tối mịt mờ ánh trăng, bên con kinh còn vạt vạt một cái xác chưa vớt được, cô lại nói những lời tưng quẫn khiến anh hoang mang.

- Ai cần em trả mạng? Anh có đòi mạng em đâu? Em có biết, em đã làm anh sợ như thế nào không hả Liên?

Anh ghi đầu cô vào lòng ngực như muốn giữ chặt thứ quý giá nhất cuộc đời. Hơi quen thuộc đã trở lạnh từ lâu bỗng nhiên ấm áp trở lại khiến cô bật khóc nức nở. Khóc thật lớn trong tay anh, vừa khóc vừa gào cho thiệt đã.

Cả ngày phải khóc quá nhiều, nước mắt cô không còn được bao nhiêu, chỉ có tiếng nấc vang lên liên hồi không dứt. Anh càng dỗ, cô càng khóc. Bao dồn nén giờ mới có dịp bùng ra.

Cô thiệt tình... không hiểu nổi đàn ông, càng không hiểu chồng mình. Nói lạnh là lạnh, nói ấm là ấm, không cho cô một chút thời gian để cựa mình thích ứng. Anh cứ như thế này, có

phải muốn làm khổ cô hơn không?

Thấy cô sắp ngất vì mệt, để cô có thêm không gian để thở, anh đặt đầu cô tựa lên vai mình rồi đưa tay vuốt ve mái tóc.

- Anh xin lỗi. Anh đã bắt em phải chịu nhiều thiệt thòi. Đến cái chết của thằng nhỏ, không hoàn toàn là lỗi của em, anh cũng có phần trong đó.

Thiệt thòi? Đúng, cô đã chịu thiệt thòi!

Cái chết của thằng nhỏ? Phải, tất cả là lỗi của anh!

Nếu anh không có con riêng thì cô đâu phải nuôi con người khác, để rồi mang tiếng mẹ ghê con chồng. Nếu anh không giận cô thì cô đã chăm sóc nó tốt hơn. Nếu tới đó cô không đứng ngoài hiên trong cơn mưa thì cô đã không bị bệnh để một hôm tới mức ngủ quên, thằng nhỏ thức hồi nào cô cũng không hay biết.

Đầu cô liên tục gào lên những suy nghĩ đó nhưng nó không được thốt thành lời, vì cô bận khóc và vì, cô biết, tất cả chỉ là nguy biện!

Nếu. Nếu. Nếu.... Từng chữ nếu là một cú cô đâm vào lồng ngực rộng. Nghĩ đó là cách thức cho cô giải tỏa, anh đứng yên chịu đựng. Lần này, cô giận thiệt nên đánh khá đau, nhưng anh cũng cố cắn răng. Cứ nghĩ, cô đâm xong sẽ bình tĩnh lại, không ngờ, anh bị cô đẩy mạnh ra xa rồi cầm đầu chạy mất.

Chưa được bao lâu thì có một toán ba người lao xô tới cản rồi, hai trong ba nắm cô lại. Trong đêm tối, trong cơn hỗn loạn, Liên không thể nhận thức được gì. Cô chỉ biết vùng vẫy trong khả năng có thể. Sự kháng cự của cô khiến họ phải thả bạo kéo cô trở về.

Tình cảnh trước mặt khiến Đạt hốt hoảng. Chừng nhận ra đó là người ở trong nhà, anh lập tức hét lên.

- Mấy người cả gan dám lôi kéo vợ tui như vậy hả?

Trong đêm tối, một người rụt rè lên tiếng.

- Xin lỗi cậu ba. Tại... bà ra lệnh giữ vợ lại, không cho vợ trốn khỏi nhà...

Nhìn cô mềm oặt như cọng cỏ bị kéo lê, thể thảm như một phạm nhân, mắt Đạt muốn nổ đom đóm. Anh nghiêng rặng về phía ba người.

- Im đi! Bỏ trốn cái gì? Sao mấy người dám nói như vậy? Vợ ba mấy người đâu có tội gì mà muốn bỏ trốn. Buông vợ tui ra. Mau lên!

Thấy Đạt giận, ba người không dám chần chừ buông tay, ngay lập tức cô rũ người xuống đất. Đạt nhanh chóng chạy tới đỡ. Anh vuốt nhẹ tóc cô rồi xoa xoa thái dương.

- Trời ơi, Liên ơi! Sao mấy người mạnh tay quá vậy? Cổ mà bị gì thì mấy người coi chừng tui!

- Xin cậu thương tình, đừng trách tui tội nghiệp... Tui tui chỉ... làm theo lệnh của bà...

- Lệnh gì?

- Hồi này... không thấy vợ... bà trưởng... vợ trốn, bà kêu tui phải đi kiếm vợ về cho bằng được... Ngất cái... vợ cứ vùng vẫy nên tui... mới kéo mạnh tay một chút. Chắc... vợ không bị gì đâu...

Đã là lệnh của bà Ngự thì Đạt cũng không muốn tranh cãi thêm. Bà không giống vợ anh, bà có cái uy của bà. Thế nên ban chiều, Liên bị đánh tới tấp, họ không dám can dù họ cũng xót thay cô. Anh chỉ răn đe, chớ đâu phải là anh vô lý tới mức không hiểu cái khó của họ. Anh chỉ bất ngờ vì thái độ của bà Ngự, có lẽ việc này không dễ giải quyết êm xuôi.

Anh bế xốc cô lên rồi chạy thẳng về nhà.

Đèn trong nhà chính được thấp sáng choang. Bà Ngự đang ngồi trên ghế chỗ bộ bàn dài ở giữa, còn Kỳ ngồi trên ván. Thấy anh, Kỳ vội tới gần.

- Cậu ba, cậu đi đâu vậy? Sao... cậu phải ẵm vợ?

Bà Ngự cũng lập tức đi tới. Nhìn quang cảnh bỗng bề thế này, mày bà chau lại, bà nhìn anh, khuôn mặt để lộ sự bất mãn cùng khó chịu. Cái nhìn của bà cũng khiến Đạt chùng lòng nhưng cô đang ngất, anh không nỡ bỏ cô xuống.

Cả hai cứ tần ngần đứng đó. Một hồi lâu, bà phải lên tiếng quát.

- Bỏ nó xuống. Đâu phải con nít hay nữ vương mà bồng với bế!

- Không phải đâu má! Liên, cổ xỉu rồi. Má sao... má làm vậy? Đi kiếm cổ là được rồi, sao lại nói bắt bớ. Vợ con chớ đâu phải tội nhân. Má làm vậy, sau này cổ còn mặt mũi nào nhìn người khác!

- Không phải tội nhân thì là gì? Cô Liên, cô ngủ đủ chưa?

Đôi mi nặng trĩu của Liên khó nhọc mở. Trước cái nhìn sừng sộ của bà, Liên vô thức nép chặt vào ngực Đạt hơn, lúc này cô mới nhận ra, mình đang ở nằm gọn trên tay anh. Tay anh thật cứng cáp, ngực anh thật ấm áp và vững chãi. Liên muốn ôm choàng cổ anh mà vui đầu ngủ tiếp.

Biết không thể cãi lời bà Ngự lúc này nhưng Liên vẫn muốn níu kéo một chút thời gian.

Cho tới khi tiếng Kỳ vang lên ngay bên tai.

- Mẹ ba, mẹ tỉnh rồi hả?

Không biết hỏi thăm hay là nhắc khéo, nhưng rõ ràng là có tình. Hình ảnh lúc này còn đọng trong đầu, cơn giận xuất hiện, cô lập tức bước xuống. Thấy Đạt còn níu kéo, cô chủ động đẩy anh ra. Cô cố tình đẩy mạnh làm vai anh giật ngược ra sau đụng vào người Kỳ.

Đàn bà vẫn là đàn bà, đang cơn dầu sôi lửa bỏng nhưng ghen... thì vẫn cứ ghen! Dù cố tình đẩy anh ra nhưng Liên vẫn lên liếc nhẹ theo từng cử động của cả hai.

Một cử chỉ nhỏ nhặt cùng ánh mắt xéo nhẹ lọt vào tầm mắt của Đạt, vì này giờ, anh chưa hề rời mắt khỏi cô. Anh vội đứng thẳng lại, còn tiến lên cách Kỳ một khoảng vài bước.

Cái đẩy của Liên là một hành động vô ơn. Bà Ngự không khỏi hừ dài một tiếng. Sau khi dùng mắt liếc cả hai, bà chấp tay ra sau rồi xoay mặt trở về ghế ngồi.

- Cô sung sướng quá đa! Cháu tui, xác đang ở dưới kính, không biết trôi đi tới đâu rồi. Cô thì nhón nhơ ở đây để chồng bông bẽ.

Liên lập tức chấp hai tay ngang bụng, thành kính nói.

- Con biết con có lỗi, má cứ rầy con đi.

- Rầy cô? Hừ! Cô nghĩ, cái lỗi cô gây ra chỉ rầy là đủ hả? Sanh mạng cháu tui chớ đâu phải bẽ cái tô, cái chén mà cô coi rẻ quá vậy?

Liên gật đầu liên tục.

- Dạ con xin lỗi. Con không có ý đó. Con biết tội của mình. Má muốn phạt con thế nào, con cũng chịu.

Ngay lập tức, bà Ngự chỉ tay về phía giữa nhà.

- Lại trước bàn thờ, quỳ cho tới khi nào vớt được xác thằng nhỏ thì mới được đứng lên.

- Má... Vợ con còn yếu...

Đáp lại lời can của anh chỉ có cái nguyệt ngoác của bà Ngự. Liên cũng chẳng bận tâm, cô lầm lũi đi tới trước bàn thờ. Với Liên, thà quỳ ở đây còn hơn phải lên phòng một mình, thà cô bị ai đó trừng phạt còn hơn bản thân tự dày vò.

Nhang đã được đốt sẵn trên bàn thờ. Từng dải khói lượn lờ bay lên trong đêm khiến không gian chìm trong lạnh lẽo.

- Cả ngày nay con chưa ăn gì. Xuống nhà ăn cơm đi. Má nói đi tắm dọn sẵn rồi. Ăn rồi đi nghỉ cho khỏe.

Tiếp ứng lời bà, Kỳ vội đặt tay lên vai Đạt.

- Phải đó cậu. Cậu nên ăn một chút. Để em hâm lại dùm cậu nghen.

Đạt phúi tay Kỳ khỏi vai mình.

- Không cần. Tui không muốn ăn. Cô đi nghỉ đi. Mai tui cho người chở cô về.

- Cậu đang gặp chuyện, để em ở lại đỡ đần, phụ cậu một tay...

- Khoi đi. Tui tự lo được. Cô hãy về mà làm công chuyện của mình. Tui muốn cô là để làm việc ở hãng, chớ không phải ở đây nên, tui không dám phiền cô thêm nữa.

Mắt Đạt này giờ vẫn hướng về phía lưng Liên, hy vọng, cô sẽ nghe được những lời anh vừa nói.

Không biết Liên có nghe thấy hay không mà khi Kỳ đi ngang qua, cô chẳng phản ứng gì.

Chẳng ai nói thêm lời nào. Đạt dứt tay vô túi vô túi quần, đứng dựa cột nhìn lên mái ngói. Một lúc khá lâu mà bà Ngự vẫn ngồi yên. Đạt trở nên sốt ruột.

- Má định... phạt Liên quỳ tới chừng nào?

- Không phải hỏi này, má nói rồi đó sao? Tới khi vớt được xác thằng nhỏ.

Đạt bỏ tay ra khỏi túi rồi bước nhanh. Chưa ra tới ngạch cửa thì bà Ngự đã kêu giật lại.

- Giờ này còn muốn đi đâu?

- Con đi ra kinh. Biết đâu...

- Ở nhà! Không được đi đâu hết. Chỉ quỳ thôi, nó không chết được đâu!

Đạt nhìn bà chăm chăm, anh không nói không rằng, sau một hồi thì cụp mí nhìn xuống đất. Bà cũng chỉ liếc nhẹ anh rồi bỏ lại ghế ngồi ngoáy trầu.

Liên đang quỳ một cách khổ sở. Tầm lưng cô cứ vịn vẹo ngả nghiêng, đôi lần phải chống tay xuống đất vì suy tể.

Đạt nhìn thấy cũng khổ sở theo cô. Anh nồn nóng nói với má mình.

- Khuya lắm rồi, má đi nghỉ đi.

Bà Ngự cười một cách sắc bén. Vì bà biết, anh muốn gì.

- Hừ. Cám ơn. Má không thấy mệt. Má không làm chuyện thất đức nên còn khỏe lắm đa.

Đạt thờ ơ nuốt. Trời đêm u tịch. Tiếng côn trùng vang vọng xung quanh. Thời gian, dường như chậm hơn thì phải!

Bà Ngự lấy trầu ra, quét vôi rồi đặt cau vào cuốn lại, sau đó đưa lên miệng nhai từ tốn. Chốc chốc, bà đưa mắt liếc về phía bàn thờ. Liên vẫn đang quỳ vật vã ở đó. Riêng Đạt vẫn dựa cột, khuôn mặt trầm lặng âm u mà lòng anh như có lửa. Anh hết nhìn má rồi nhìn vợ, sau đó lại nhìn ra sân. Anh sốt ruột, chỉ mong cho trời mau sáng.

Bà Ngự vừa ăn hết một lần trầu thì Liên đã ngồi bệt xuống, ráng thêm một chút, cô nằm dài ra chiếu. Đạt không thể chịu đựng thêm, anh lao tới bế xốc cô lên lần nữa, mặc kệ cô cự người phản kháng, mặc kệ luôn cái đập tay xuống bàn của bà Ngự.

- Bỏ nó xuống. Mau lên!

- Vợ con không quỳ nổi nữa đâu. Má đừng ép cổ. Cả ngày nay, cổ đâu có ăn gì... còn khóc vật vã như vậy... Má muốn phạt Liên, con không dám can... nhưng đợi mọi chuyện êm xuôi rồi hẵng tính. Con không muốn, vớt được thằng nhỏ lên thì nhà này có hai cái xác.

- Vậy thì để nó tự đi về phòng. Nó có chân mà... Nó cũng đâu có mượn...

Không muốn cãi lời để bà thêm giận, nhưng cơ thể cô trên tay anh đã rã rời vì kiệt lực, lòng anh càng kiên quyết. Anh cứ thế bế cô đi thẳng. Tối đầu cầu thang, Đạt ngoái đầu xuống gọi lớn.

- Lê, đưa bà về phòng. Nhanh, đem nước rồi lên trải giường cho cậu. Di tằm, nấu dùm tui miếng cháo.

Giọng anh rõ ràng đầy khí thế, mọi người răm rắp làm theo. Bà Ngự cũng không cản vì bà biết, có cản cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nợ chồng thêm nợ

Thêm một ngày một đêm trôi qua, việc mò xác thằng nhỏ gần như vô vọng. Con kinh nối liền với nhánh sông lớn, nếu nước chảy mạnh, xác có thể trôi đi xa, vậy thì... khó lòng tìm lại được.

Mỗi lần thấy anh về mà không đem theo tin tức, cô thất thiếu quay mặt vô vách, không màng tới chuyện gì khác. Thậm chí, mỗi lần về phòng là anh lên giường nằm ngay bên cạnh, cô cũng không để ý. Khấp phòng, cô chỉ đối mặt cùng cái bóng của chính mình.

Qua có mấy ngày mà người cô xác xơ tiêu tụy. Quảng mắt trũng sâu, còn da dẻ xanh xao nhợt nhạt, cả người cô trừ hơi thở thì tất cả đều như cái xác. Dẫu biết cô đáng trách nhưng có như thế này, anh thấy xót nhiều hơn, chẳng màng chuyện trách cứ.

Chỉ cần cô nguoi ngoài, không làm chuyện khờ dại, thì anh kệ hết! Kệ những lời miệt thị đùng chạ tự ái cùng kiêu hãnh, kệ luôn lời hứa cùng những ghen tuông...

Kệ luôn miệng đời, kệ luôn cái nhìn thiên hạ... Anh đã khuyên cô như vậy.

Nhưng hoàn cảnh của anh với cô đâu có giống nhau, chủ nợ và con nợ thì khuyên bảo nhau thế nào cho đáng!

- Cái gì cũng có thể nhưng chuyện con anh thì, làm sao kệ được?

- Em hãy nghĩ kĩ một chút, nếu chưa tìm được xác... Biết đâu... nó hãy còn sống... thì sao?

Liên mừng quýnh chụp tay anh.

- Liệu có thể không anh?

- Ừm... không ai, kể cả em, đều không tận mắt nhìn thấy nó bị té xuống sông, mà mình lại không kiếm được xác của nó... Cho nên, nếu nói, nó còn sống là điều có thể lắm!

Lời anh đã mở ra cho cô một con đường, dù có phần mộng lung nhưng có vẫn hơn không! Cô đưa hai tay lên chấp rồi miệng vái lâm râm, sau đó thì xá xá liên tục một cách thành tâm.

- Vậy, anh có cách nào kiếm con về lại không anh?

- Ờ thì... nếu nó không chết, ừm... từ từ để anh tính... Em ráng chờ thêm ít bữa...

Anh nói để gạt cô thôi, chớ thật ra, trong lòng anh thì kết quả đã quá rõ ràng. Nhưng anh cũng ráng cất công tìm kiếm, anh phải làm để cô có hy vọng nhằm kéo dài thời gian, có như thế, cô mới vượt qua con tuyệt vọng.

Buổi sáng, anh ra hăng. Buổi trưa, anh cho người tiếp tục sục soát khắp con kinh chạy dọc ra sông lớn. Buổi chiều ra những quãng đồng xa hơn để hỏi thăm. Tối mịt vừa về tới đã lên thăm nom cô rồi mới ăn cơm, tắm rửa.

Nằm xuống giường là ôm lấy cô an ủi, nghĩ ra bao nhiêu chuyện để cô có thêm một hy vọng dù là nhỏ nhất.

Vì một mối, anh đánh một giấc tới tận trưa mới thức. Vừa mở mắt đã thấy giường lẫn phòng trống vắng. Mấy bữa nay, cô không hề đi khỏi phòng, bỗng nhiên lại đi đâu mà không nhắn với anh tiếng nào. Đạt lo sợ. Anh lại phải lật đật đi tìm.

Nhà đông người mà hỏi ai cũng không biết, anh đồ quạu. Tất tả chạy về phía kinh thì Sứu nói, Sứu ở đó từ sáng nên Sứu dám chắc, Liên không có ra đây. Thấy anh cuống cuống tới tận buổi xế, bà Ngự mới hờ hững báo, thấy cô đón xe ra chợ.

Mưa như trút, càng lúc càng một lớn, tiếng ào ào vang động bên tai làm Liên không nghe thấy bước chân. Đến khi cô phát hiện đôi giày đen dính đầy bụi bặm cùng vết ướt loang lổ, cô mới ngẩng lên nhìn.

Khuôn mặt anh hiện ra như ánh mặt trời giữa không gian xám xịt, nhưng với sự nghiêm nghị cùng cặp mắt hằm hằm như sắp đánh nhau, nét vui mừng chỉ lướt qua nhanh chóng, cô ngậm ngùi rồi tiếp tục cúi đầu bỏ gối.

Nghĩ cô hờ hững, nên anh cũng không thêm vốn vĩa, cứ từ từ gần giọng xuống.

- Sao em chạy ra đây mà không nói với anh tiếng nào hết vậy?

Từ cái lúc, anh mang cho cô hi vọng, cô đã tin nên mới ráng giúp anh một tay nhưng cô đã nghĩ nát óc mà không ra được điều gì. Tối trưa nay, cô mới nhớ, một vài người trong hăng thường ghé nhà, Liên muốn gặp họ để hỏi thử, biết đâu, có ai đó vô tình nhìn thấy đứa nhỏ hay người lạ nào quanh quẩn gần nhà ngày hôm đó. Cũng biết suy nghĩ này của cô quá mong manh, nhưng chỉ cần một manh mối, dù nhỏ nhất, cô cũng muốn thử.

- Em ngồi đây chờ từ trưa mà sao cửa vẫn khóa...

Trống nhảy mũi bật ra liền một hơi. Con đông thổi nước mưa bay vào tận mép cửa, cái hiên nhỏ không đủ che chắn con lạnh. Nhìn cô co nhúm người, anh thêm xót. Ngồi xuống ôm cô để truyền hơi ấm. Anh làm bầm

- Bữa nay là chủ nhật, làm gì có ai đi làm mà ra đây!

Liên há miệng rồi đưa tay vỗ trán.

- Em không nhớ bữa nay là chủ nhật. Mà cũng không nghĩ tới chuyện, người của hãng đều được nghỉ ngày chủ nhật.

Cô chỉ được cái có lòng, còn lại thì đều là số không tròn trĩnh. Anh hừ một tiếng dài đầy bất mãn, không biết là cảm thông hay quở trách.

- Ra mà không thấy ai thì về! Ngồi chờ làm gì? Mưa gió như vậy... Rùi, đồ bệnh... Sao em dốt quá vậy?

Dù biết mình "dốt" thiệt, nhưng bị chửi thế này thì chẳng ai vui, thế nên mặc kệ được anh ôm, cô vẫn giữ nguyên tư thế tự bó gối ôm mình, chớ không thêm nép vào anh để nhận lấy hơi ấm anh muốn san sẻ cho.

Biết những lời này sẽ làm cô hờn nhưng anh không có ý kìm lại, vì anh thật sự rất lo lắng. Cô đã nghĩ quẩn một lần, ai mà biết được cô có lỡ dại thêm lần nữa hay không.

Sau khi ghé nhà Bửu coi thử, và chắc chắn rằng cô không tới đó, anh vội sắp phơ phải chia nhau ra để tìm vì xe hơi không thể đi vào những con hẻm nhỏ. Cũng may, chân anh nhanh hơn động nên đã gặp cô ở đây. Biết vậy, anh ra đây luôn, biết đâu, cô không phải dầm mưa thế này.

Cả người Liên run lên từng đợt. Con đông thiệt là các cớ, hết thổi lên trước rồi lại gạt lùi về sau, mưa cứ thế tạt vào ba mặt, có che thế nào cô cũng bị ướt.

Nhìn đám mây đen kịt vẫn bao trùm, cơn mưa này hẳn còn dai dẳng. Mà sắp phơ thì không biết bao giờ mới tới. Còn cô thì ướm bệnh mất rồi.

Vì lúc đi quá vội, chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều, nên anh không mặc áo vest. Không cần đắn đo, anh ngay cời chiếc sơ mi duy nhất của mình đem choàng kín phía trước người cô. Sau đó, ngồi bẹp xuống nền, một chân duỗi một chân cong, kéo lưng cõ dựa sát vào ngực, rồi ấn mạnh để đầu cô ngã lên tay mình.

Động tác của anh rất nhanh và gọn, vừa mạnh mẽ vừa dứt khoát. Liên bị anh ôm cứng ngực, đến một cái khẽ cựa người còn khó hướng chi chuyện khước từ.

Giữa màn mưa vây phủ, Liên được bao bọc bởi vòng tay anh. Ngực trần dán vào lưng nóng rực, chiếc áo sơ mi tuy mỏng nhưng đã giúp cô không bị ướt nước, đầu và tay chân vẫn bị bụi mưa dính vào nhưng tay anh đã hứng một phần, không chỉ cơ thể mà đến trái tim cũng ấm áp lạ thường.

Cả hai chẳng biết làm gì ngoài nhìn ngắm màn mưa giăng đầy trước mặt. Liên vừa ngắm đám cỏ um tùm đối diện đang trầm mình trong cơn mưa xối xả, vừa lắng nghe tiếng gió thốc lên, vừa cảm nhận sự phập phồng của cơ thể anh từ ngực xuống bụng. Còn Đạt, anh vừa ngắm cô vừa nhìn đám mây trên bầu trời và đoán thử, khi nào thì mưa tạnh. Chờ chán chê mà trời chưa tạnh, anh giết thời gian bằng trò vuốt tóc, và suy nghĩ, đàn bà nuôi tóc dài để cho đàn ông vuốt, hay vì đàn ông thích vuốt mà họ cứ mặc kệ để tóc dài thêm?

- Anh Đạt.

- Hừm... - Đạt ngồi thẳng rồi sửa lại tư thế như ban đầu, nãy giờ lo suy nghĩ, vòng tay anh lỏng ra từ lúc nào không biết – Em còn lạnh hả? – Thấy cô lắc đầu, anh hỏi tiếp – Hay, anh ôm em chặt quá, làm em khó thở?

- Không phải chuyện đó! Em muốn hỏi, anh... có tin em không? Có tin là, em thương con anh, em không hề có ý làm mất nó hay thù oán nó?

- Có!

Nghe thấy chỉ một từ chắc nịch được thốt ra, hòa trong nước mắt của trời, lòng cô chợt dâng hờn tủi.

- Vậy, sao... hát hủi em?

Hai chữ "hát hủi" làm người ta vừa đau, vừa chua chát. Anh đã đối xử với cô nặng nề đến thế sao?

- Anh ờ... hát tay, chớ lòng nào hát hủi? Sao em nỡ nặng lời quá vậy? – Thấy cô vẫn còn thút thít, Đạt phải nói thêm – Em cũng biết tánh anh mà, giận lên là không kiềm chế được. Mà dẫu, thế nào thì cũng nên đề từ từ rồi nói chuyện với nhau... Xảy ra chuyện lớn đường này, anh nóng giận cũng là lẽ thường. Nhưng có nóng, có giận, có buồn tới đâu rồi cũng có ngày nguôi ngoai, khuấy khuấy. Chỉ cần cùng nhau chờ cho thời gian qua thêm một ít là được, có sao em lại chọn con đường cùng như vậy?

Nhớ lại ngày hôm đó, cô đang khổ sở vì mình gây tội, bao nhiêu dằn vặt dày xéo tim cô, vậy mà, anh còn như thế khiến trái tim cô càng thêm rĩ máu. Chừng thấy Kỳ khề cúi để hôn anh, Liên thấy cơn đường đã trở thành ngõ cụt. Đàng nào sống cũng đau khổ vì ăn năn và ảm ảm. Vậy thì, lấy cái chết để trả nợ cho anh, cũng để cô được nhẹ nhàng một chút.

- Ngoài cách đó ra, em không còn cách nào để trả nợ cho anh. Em thiệt sự, không nghĩ được cách khác nữa.

Giọng anh trầm trầm, từ từ vọng xuống tai cô.

- Nếu em chết là trả cái nợ em làm anh mất con, vậy còn, cái nợ em làm anh mất vợ, em tính trả như thế nào?

Cô nhanh chóng xoay đầu nhìn. Cô đang trong tay anh thế này, lẽ nào, anh không nhớ, vợ anh là cô chớ ai!

- Em đã đem cả tánh mạng mình để trả, mà còn nợ thêm là sao? Phải làm khó em, anh mới chịu hả?

- Làm khó em, anh được gì? Anh đâu có thêm! Nhưng rõ ràng, cách của em chỉ làm nợ chồng thêm nợ. Muốn trả, anh chỉ cách cho.

- Cách gì?

- Sống bên anh trọn đời...

- Em lấy thì phải sống bên anh suốt đời! Đó đâu phải là cách.

- Không phải suốt đời mà là trọn đời! Em hiểu không?

Giờ phút này còn bị sửa lưng. Mà Liên cũng thấy chúng không có gì khác biệt. Từ nãy tới giờ, khuôn mặt anh vẫn không thay đổi, cực kỳ "tĩnh rụi". Cái "tĩnh rụi" đó càng khiến cô khó đoán, không biết anh đang nói thiệt hay nói chơi. Cô mếu máo.

- Lúc nào rồi còn ghẹo em?

- Em nhìn kĩ đi, coi thử anh có chọc ghẹo em không? Anh nói nghiêm túc đó. Làm như em là trốn nợ, quít nợ chớ trả nợ được gì! Anh vừa mất con vừa mất vợ, rốt cuộc em trả cho anh được gì? Hay em chính là người anh mất hết? Có phải em đã làm nợ chồng thêm nợ hay không?

Anh tính toán đầu ra đó thật. Thiệt tình! Cái món nợ thế này, ngoài cái mạng của mình thì cô còn gì để trả nữa đâu. Nhìn cái mặt "tình rụi" của anh không những không giảm đi khí thế mà nó còn hầm hầm thêm, Liên thấy bốn chỗ, dù cô luôn miệng nói muốn trả nhưng không lẽ, anh muốn đòi cô thiệt sao!

- Vậy anh muốn em làm sao anh mới ưng bụng?

- Đề con cho anh xong rồi tính gì thì tính.

Mang theo đôi mắt lờm lờm, anh cúi xuống thấp. Khi môi sắp kề môi, đôi mắt ấy trong tích tắc trở nên nhẹ nhàng.

- Vợ anh dốt quá! Nợ của em không trả hết được đâu.

Nói một hồi cũng bị chửi dốt, còn bị bắt phải thiếu nợ suốt đời, nhưng khổ nỗi, dù có ức, Liên cũng chẳng đáp trả được gì. Phải vậy thôi! Vì trái tim cô hãy còn đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phải thương cho đồng

Liên càng tươi tỉnh thì má chồng cô, mặt mày càng u ám. Tựa như cơn mưa tối tăm nhất cũng không xám xịt bằng bà.

Thấy Đạt hết sai người nấu cháo lại căn dặn thăm nom, bà Ngự càng bức bối trong lòng. Bối, hành động của anh trái ngược hoàn toàn với điều bà nghĩ, những điều lẽ ra anh nên làm, và phải làm.

Lí ra, anh phải giận dữ hơn bà, phải điên tiết hơn bà. Nếu không làm cho long trời lở đất thì cũng nên đánh cô vài bạt tay, hay chí ít, cũng có lời lẽ đay nghiến thật nặng nề. Đằng này, anh cứ im ru, không một lời rầy la, một tiếng nặng nhẹ cũng không nghe thấy. Đã vậy còn tận tình lo lắng, dỗ dành như thể cô chính là nạn nhân.

Cái tâm lí của mẹ chồng vốn ăn sâu, nay lại gặp chuyện gai mắt chướng tai. Con giận của bà như nước trong ly, từng giọt được làm đầy theo sự yêu thương vô lối (đó là cách nhìn của riêng bà) của thằng con trai dành cho vợ nó. Sẵn tiện có chuyện lớn, bà càng muốn làm khó cô một lần cho bỏ ghét.

Đến anh bà cũng không để yên. Dù thương và cưng chiều anh rất mực nhưng bà vẫn không nhịn được, bà rầy anh một trận. Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ bà lớn tiếng với đứa con trai út của bà như hôm nay.

- Coi bộ... Má thấy bây xót vợ hơn xót con nữa đa! Con cái mới là máu thịt, vợ chồng chỉ như manh quần tằm áo. Bây làm vậy mà coi cho đặng?

- Sao má nói vậy? Con đâu có bỏ bê con con. Con đang cố gắng tìm kiếm nó... Con cũng buồn khổ, chớ có vui về chi đâu.

- Hừ. Buồn? Buồn cho ai, khổ cho ai? Thằng nhò không còn, tao thấy mày không thêm rớt một giọt nước mắt. Con Liên mới bỏ ăn một bữa thì mày lo sốt vó!

- Thằng nhò đã mất, có thương xót tới mấy cũng đâu làm gì được. Còn người đang sống thì... phải lo.

- Hừ! Có gì để lo? Đợi kiểm xác thằng nhò đâu đó rồi, tao nhứt định phải mời má nó lên đây, một lần làm cho ra lẽ mới thôi! Muỗi đại cái mạng, con Liên hư thân là lỗi của nhà bên đó.

- Không lẽ... má muốn... truy cứu cho tới tận cùng thiệt sao má?

- Ừa. Thiệt chớ sao? Chuyện tày trời như vậy, bỏ qua sao đặng?

- Má! Má cũng thấy... Liên thương thằng nhò thiệt, cô không phải là người xấu bụng, chỉ tại... không may... chớ cô đâu có cố tình...

- Tao không cần biết nó có vô tình hay cố tình, nhưng chuyện tới mức này... Không thể chỉ nói không may là coi như xong chuyện. Hừ. Lòng dạ đàn bà, trước giờ luôn độc địa. Người ta càng độc thì càng làm ra vẻ hiền lành, hồng để gạt người khác.

- Má. Đừng làm lớn chuyện. Không hay đâu. Mất mặt lắm...

- Bao nhiêu người biết rồi, sợ gì chuyện mất mặt! Không lẽ... để thằng nhò chết oan... Giết người thì đền mạng. Nó chịu trả mạng lại cho cháu tao thì coi như xong.

Một người thì muốn trả mạng, một người thì đòi đền mạng. Nếu cứ một mạng đền một mạng cho đúng thói thường thì ai là người chịu thiệt nhất ở đây? Chi nghĩ thôi, Đạt đã thấy lòng nặng trĩu.

Con giận của bà Ngự, phẫn làm con như anh, lẽ nào không hiểu nhưng bà không được nỗi lòng của người chồng như anh. Hay đúng hơn, bà nghĩ anh giống như những người chồng khác, khi vợ mình phạm lỗi thì dễ dàng khoát áo phui tay mà không một chút lưu luyến gì đến nghĩa với tình.

Cái nghĩa của cô đối với anh như thế nào, anh không biết, nhưng cái tình anh đối với cô, dường như, càng chung sống, càng nặng thêm hơn!

Vậy nên cái chuyện dứt tình, đầu dễ như bà đã nghĩ.

Anh sà xuống bên cạnh bà, bàn tay anh niu lấy bắp tay bà, rồi nhìn bà một cách buồn ngủi, giống như ngày xưa anh thường làm mỗi khi muốn xin xỏ. Chi khác, bây giờ anh đã trưởng thành, đã là đàn ông có vợ, anh không nũng nịu như trẻ con vói vỉnh thứ mình chột thích, mà anh đang thành khăn van lơn để bảo vệ thứ mình trân trọng.

- Chuyện cũng dĩ vãng rồi... Làm cho rùm beng cũng có lợi chi đâu? Chi có gia đình con là tan nát hết...

- Có gì mà nó là tan nát? Vợ không thảo hiền, thì bỏ là chuyện bình thường. Không có nó thì má cưới đứa khác cho con. Con thích đứa nào, Ta, Tây, Tàu gì cũng được hết thấy, đẹp hơn nó, hiền hơn nó, giỏi hơn nó,... chỉ cần nói một tiếng, má cưới liền cho con. Cần gì luyến tiếc loại người như nó, nó làm ra cái chuyện tà trời như vậy, nếu không bỏ tù thì cũng phải đuổi nó khỏi nhà này.

Đạt ép tiếng thờ dài vào trong bụng. Đẹp hơn cô, giỏi hơn cô, hiền hơn cô, dịu dàng hơn cô, biết chiều chuộng hơn cô, thậm chí... chuyện "ăn nằm" với anh cũng giỏi hơn cô... anh đều đã gặp nhưng khiến anh nặng tình... chỉ có mình cô. Cô đứt tay, anh còn thấy xót, huống gì bắt cô ở tù, chịu đọa đầy thế xác... Còn chuyện đuổi cô đi, anh càng không thể. Trái tim, bị cô cướp mất từ lâu lắm rồi.

Sau một hồi im lặng thần thờ, anh mới ngằn ngại nói.

- Con lờ... nặng lòng... Không có Liên..., con... sống sao nỗi hà má?

Ông ngoáy trầu đúc bằng đồng đặc bị quăng xuống bàn lăm vạng lên một tiếng "cốp" thiệt lớn, âm thanh cứ vang vọng mãi một hồi lâu. Đôi mắt bà trợn lên chỉ thấy toàn trắng, cảm tưởng như ai đó vừa bắt chọt đánh bà một gậy đau đến điếng toàn thân.

- Cái gì? Giờ phút này mà mày còn nói được câu đó hay sao? Nó làm tôi chuyện như vậy mà mày còn bao che... Biết vậy, hồi đó, má nói với cha mày bỏ luôn đám cưới, không cho mày lấy nó. Cũng không quan hệ qua lại với bên nhà đó nữa. Để bây giờ, mày ra nông nổi như vậy... Mày có phải là đàn ông không hả Đạt? Đàn ông nào lại như mày, mắt bao công nuôi mày lớn, để mày lụy vợ như vậy đó, hả?

Con tức tối khiến bà không tự chủ, bà gào lên liên tục. Tay bà nắm cổ áo anh rồi đánh liên tục.

Thằng con trai đa tình phóng túng, dám ăn nằm với phụ nữ tới có con, dám gời thơ khiêu chiến đánh đấm tay đôi với bọn giang hồ... lại nói ra mấy từ "tỳ nị" đó. Cái thằng con bà cưng như trứng, dù thế nào cũng chưa bao giờ đánh nó, vậy mà hôm nay, nó lại làm bà giận tới mức này.

Anh có phải là đàn ông không? Cả anh và bà đều biết, anh là đàn ông, đàn ông hẳn hoi. Không phải vì anh biết thích phụ nữ, không phải vì anh có vóc người cao lớn, cũng không phải vì anh có sức khỏe để đi đánh nhau, mà vì anh đã có thể quyết định cuộc đời mình. Thế nên, trong câu nói của anh, người nghe không hề thấy hình bóng của cậu trai trẻ đang ỉ ỏi nài nỉ hòng muốn kẻ khác rù lòng thương, mà chỉ ẩn hiện dáng dấp của người đàn ông đang tâm sự nhỏ to về nỗi niềm tận trái tim để má anh có thể cùng anh thông cảm.

Nhưng dù thế thì cũng... Thật mềm yếu! Đừng nói bà Ngự, chính bản thân Đạt cũng chưa từng nghĩ, có một ngày, anh nói ra những lời này. Nhưng anh biết làm sao! Cách, không phải là không có, nhưng để mọi chuyện được vẹn toàn, thì chỉ có cách này thôi.

Có đứng ở vị trí của anh mới hiểu. Phận làm con, anh đâu có quyền để buộc má mình bỏ qua cho vợ. Tư cách làm cha càng khến không đủ lý lẽ để thuyết phục bà tin rằng, vợ anh không có ý. Anh chỉ còn cách phơi bày sự mềm yếu của kẻ làm chồng để cầu mong một sự mềm yếu từ tấm lòng của người sẵn sàng che chở cho anh.

Và, bà Ngự, với tư cách làm mẹ, đúng là... không thể nào cứng rắn thêm được nữa. Đôi mắt thằng con trai vốn đầy kiêu hãnh và ương bướng... đang bụi ngùi rất thật, rất chân thành. Thương vợ thì không có gì sai, nhưng thương như anh thì...

"Con dâu lớn cũng là con của mẹ", tấm lòng cha mẹ, ai cũng vậy, bà cũng chẳng thể nào ngoại lệ cho được! Dù Đạt đã cưới vợ, đã ra đời lần lộn làm ăn, cuộc sống anh đã trải qua nhiều gai góc, dù anh có thể đội trời đạp đất, có thể gánh cả thế giới trên lưng, thì anh vẫn là thằng con trai út của bà. Là thằng con bà vì thương yêu nên mới cưng chiều, vì cưng chiều mà đâm ra hay lo lắng, vì thương yêu mới hay chấp nhặt con dâu...

Đâu phải bà không biết, điểm yếu của bà, anh đã nắm từ lâu. Chỉ là, điểm yếu của anh, giờ bà mới biết... Bà vừa đau lòng, vừa thất vọng, vừa... gan tỵ (hai chữ này, thật khó để thừa nhận với bản thân)!

Nhưng, biết làm sao...!

Tình thương thì ai áp đặt cho được! Đó không phải chân lý, càng không phải quy luật, đó... chỉ là lẽ thường tình của chốn nhân sinh.

Cái lẽ thường vốn chẳng ai nói tới, ấy vậy mà, nó mạnh hơn bất cứ chân lý lẫn quy luật nào.

Thằng nhỏ là đứa con bất đắc dĩ, về đây chỉ hơn hai tháng, bỗng nhiên nhay xộc vào cuộc đời anh như gánh nặng, còn anh với Liên thì sống chung hơn hai năm, lại mặn nồng thấm thiết yêu thương, quấn quít không muốn rời... Chuyện bên trọng bên khinh, dù không muốn cũng không thể nào tránh khỏi.

Dẫu, có nói bao nhiêu lần bốn chữ "phải thương cho đồng", đến cuối cùng thì cũng chỉ là gạt gẫm. Đối trả một chút thì gạt thiên hạ, che lấp miệng đời... Thật lòng đến mấy thì cũng tự gạt bản thân thôi...

Cũng giống như bà, "con là máu, cháu là mủ", còn biết sao hơn! Bà không thương đâu... thì, cũng phải thương con mình!

Chỉ kiếm thêm hai ngày sau thì Đạt kiếm được thằng con. Không cần phải nói cũng biết Liên vui mừng đến cỡ nào. Nhìn Đạt điềm nhiên trong khi cô vui như chết đi sống lại, người ngoài cũng bản khoăn, không biết thằng nhỏ là con ruột của ai mới đúng.

Dù vậy, Liên vẫn ấy náy. Ngày nào, cô cũng cảm ơn rồi xin lỗi.

Ừ thì cô biết lỗi là tốt, cô càng biết lỗi thì cái nghĩa với anh sẽ càng thêm nặng, cái tình theo đó sẽ thêm sâu, càng khó rời xa anh, càng dễ bị anh xỏ mũi dắt đi. Nhưng ngày nào cũng nghe thế này thì đúng là niềm vui cũng của người nghe, dù không cánh cũng bay đi mất hút.

- Em thực sự muốn xin lỗi?

Liên vừa ừ xong liền rụt lại vì thấy quen quen. Cũng câu này, cái câu đã gây nên bao điều sóng gió. Liên chần chừ. Có khi nào...

- Anh... anh muốn em hứa nữa hả?

Anh liếc cô.

- Không cần. Hứa mà không làm được, thất hứa càng làm anh ghét thêm.

Cô nghiêng nghiêng đầu nhìn với vẻ e dè.

- Hay, anh muốn em biểu Cúc tới xin lỗi anh? Để em ráng năn nỉ nó...

Anh kênh mặt bất cần.

- Dĩ ăy có quí gổỉ nói một ngàn lần, anh cũng không thêm.

Mặt Liên lúc này càng thêm khô sờ. Mắt cô hơi cúi xuống.

- Hồng lẽ... anh muốn cưới cô Kỳ làm lẽ...

Anh lập tức trừng mắt nhìn.

- Nói bậy gì đó? Cô Kỳ thì can hệ gì tới anh? Còn nói kiểu đó thì, em coi chừng... anh làm thiệt bây giờ.

Cô vội nín tay anh.

- Thôi. Vậy, anh muốn sao?

Anh với tay cầm lấy chỗ com có dây ấp thịt cá để trên đầu giường, đưa tới trước mặt cô.

- Ăn hết tô com này cho anh!

Sự bất ngờ ngời lên ăm ắp hiện rõ trong mắt cô. Ăn com thôi mà, quá dễ! Nhưng mà... Anh thiết biết cách làm khó cô, dù là cách đơn giản nhất!

- Anh Đạt ơi. Em không muốn làm anh giận nhưng em... sợ mình ăn không hết. Cái này hông phải tô mà là tượng lặn đó anh. Chắc, phải ăn mấy ngày mới hết được.

- Gì mà dữ vậy?

- Bình thường, bữa nào ngon miệng lắm thì em ăn được hai chén lưng lưng. Một tô lưng lưng cỡ ba chén lưng lưng, một tượng lưng lưng bằng hai tô lưng lưng. Mà tượng com này thì đầy nhóc, chắc phải cỡ tám chén lưng lưng.

Nghe cô nỉ non giải thích, anh không nhịn được mà bật cười khanh khách. Anh nhìn lại chỗ com. Ừ thì đúng là tô này lớn hơn tô thường nên gọi là tượng cũng chẳng sai, nhưng đâu tới nỗi như cô nói.

- Vậy là, một chén lưng lưng của em cỡ nửa chén là cùng.

- À thì... Hay là, anh để em ăn từ từ, có gì cắt lại, mai ăn tiếp...

Com mà cắt lại ăn từ từ thì chỉ có đồ. Anh đâu có khờ như cô. Nhưng thôi, anh không bắt bẻ cô nữa. Anh nhoen miệng cười.

- Cái này anh bói cho anh nữa, bộ em định giành ăn hết một mình hả? Ăn đi, ăn chung. Hà miệng ra! Mau!

Lúc nào anh cũng ăn hiếp cô. Nhưng, đôi khi, bị ăn hiếp kiểu này thì còn gì hạnh phúc hơn!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Mê anh

Cầm xấp thơ từ cùng điện tín trên tay, Đạt chăm chú đọc từng từ một. Khi bên ngoài không còn ánh mặt trời, đèn bắt đầu le lói một vài nơi, Đạt mới bỏ tất cả vào cặp táp.

Cứ tưởng chỉ còn mình anh trong hăng, nhưng vừa bước ra khỏi phòng thì đã thấy Linh đang thấp thòm ngồi chờ. Thấy anh, Linh lập tức đứng lên với vẻ khúm núm.

- Cậu ba, tui xin lỗi. Mong cậu hiểu cho tui, mấy ngày đó, bệnh vợ tui trở nặng, cổ gần như điên dại... nên... tui mới làm liều...

Đạt lập tức ngắt lời Linh.

- Tui không cần biết vợ anh như thế nào. Tui chỉ biết, vợ tui tưởng mình làm chết con mà sanh ngay đại. Cổ còn phải mang thêm cái tiếng má ghê giết con chồng. Bấy nhiêu điều tiếng khiến cô chỉ muốn nghĩ tới cái chết. Anh có biết không?

- Tui không nghĩ tới chuyện, mơ nghĩ quẩn tới nỗi... đi tự vẫn.

Không nhắc thì thôi, hễ nhắc thì càng thêm giận. Nếu đêm hôm đó, anh không phát hiện kịp thời thì bây giờ, xác của cô có lẽ đang nằm ngoài sông cái. Và anh đang phải nằm trong phòng ôm gói khóc một mình vì thương nhớ vợ.

- Dù có nghĩ tới hay không thì anh cũng không nên làm như vậy! Cũng may, vợ tui không sao... Nếu không thì, không chỉ đuổi việc anh thôi đâu, tui nhất định bắt anh đền mạng. Tui xử sự yên lặng như thế này là quá nhẹ tay với anh rồi.

- Tui biết. Tui xin mang ơn cậu vì đã không làm lớn chuyện...

- Anh nói xong rồi đứng không?

- Cậu ba... tui chờ cậu ở đây... không phải để nói về chuyện đó. Tui có chuyện hệ trọng hơn nhiều. Xin cậu nán lại cho tui nói vài câu.

Thấy Linh khản khoản, Đạt quăng cặp táp xuống ghế rồi ngồi ngay bên cạnh. Không muốn làm mất thì giờ, Linh nói ngay.

- Cậu cũng biết con tui mất cách đây hơn ba tháng. Cũng là con trai, cũng trạc tuổi con cậu... Mà... nhìn hai đứa, cũng giống nhau lắm..

Nghĩ Linh vì nhớ con mà lú lẫn, Đạt gất lên.

- Con nít trạc tuổi nhau, giống nhau cũng là chuyện thường tình.

- Mấy bữa đem nó về nhà, tắm nó mấy lần... tui thấy chỗ giữa lưng, chỗ be sườn bên trái có cái bớt...

- Con nít chưa đầy tuổi có bớt cũng không có gì lạ! Có gì để nói!

- Tui biết, tui biết... con nít còn nhỏ có nhiều bớt... Nhưng phần lớn là bớt xanh, còn đây là bớt đỏ. Cái bớt rất khác, không phải đứa nào cũng có, cái bớt trên lưng cậu nhỏ dài, hai đầu đầu cong lại, ở phía đầu bên trái lớn hơn, đầu bên phải còn có ba cái chấm đỏ khác. Con tui cũng có cái bớt y hệt như vậy đó cậu...

Đạt bắt đầu chú ý tới những lời của Linh. Từ khi nhận lại con, anh không gần gũi nên không biết nó có vết bớt kì lạ như vậy. Những thứ quá đặc biệt như thế, hiếm khi giống nhau.

Thấy Đạt chăm chú lắng nghe, Linh rụt rè tiếp tục.

- Xin lỗi cậu... nhưng... ai cũng biết cậu nhỏ không phải do mẹ ở nhà sanh... Hình như... cậu cũng mới nhận nó khoảng hai tháng nay...

Đôi mắt Đạt sưng sờ rồi quắc lên sáng rực. Cái ánh mắt như có tia điện xẹt qua khiến Linh sợ hãi cúi đầu xuống thấp.

Án ý của Linh, cũng chính là điều Đạt luôn trăn trở. Chuyện nghi ngờ nó không phải con mình, nhen nhóm từ cái lúc đầu Ngân đem nó tới quăng cho anh rồi bỏ đi không một chút lưu luyến. Mấy lần tới nhà cũng không thấy cô ầm bồng nựng nịu. Nhưng anh không loại trừ khả năng, Ngân còn trẻ, chưa chồng mà phải có con ngoài ý muốn, hơn nữa, vì giận anh nên Ngân ghét bỏ đứa nhỏ.

Hơn hai tháng nay anh đã gởi thơ và điện tín sang Pháp để nhờ người tìm hiểu nhưng không hề có bằng chứng nào xác thực. Cuộc sống của Ngân lúc không có anh chẳng có gì khác biệt. Một cô gái như cô thì dễ gì bó mình trong cô đơn và chờ đợi. Ngân vẫn đi chơi, nhảy đầm, dự tiệc... đó là những việc mà anh với Ngân vẫn hay làm cùng nhau. Ngân có quen biết với người nhưng thân thiết như đã từng với anh thì không có. Đạt thấy hổ thẹn. Anh không thể vì muốn quăng đi gánh nặng mà hy vọng tình cũ là người lang chạ.

Dù vậy anh vẫn tìm hiểu, ngắt một nỗi, nước Pháp quá xa xôi, thời gian đi về mất hơn cả tháng, trong khi anh lại bận giải quyết chuyện của hãng xe nên anh không thể đến tận nơi dò hỏi, chuyện này vốn đã khó thì càng khó thêm gấp bội. Người thân thiết với cô anh biết không nhiều, người thân với anh thì không thường xuyên gặp cô. Những người ở gần thì không liên lạc được. Những căn cứ mà họ cho anh manh mối và vụn vặt, chẳng giúp được gì.

Anh đang bối rối thì Linh đã mở đường, giống như trong hang động tối tăm, chỉ cần một khe hở nhỏ cho ánh sáng lọt vào thì có thể nhìn thấy ngay phương hướng.

Trước đây, anh chỉ nghĩ, thằng nhỏ không phải con anh chứ không hề nghĩ, nó... cũng không phải con của Ngân. Nếu đó là sự thật... Lòng Đạt nhẹ ton. Ngân không lang chạ, anh không nghĩ xấu cho cô.

Ngân... tàn nhẫn hơn nhiều!

Chi thương cho vợ anh... Cũng may, anh chưa làm gì quá đáng để phải hổ thẹn với cô!

Về tới nhà, Đạt chạy ngay tới phòng Thành để lấy tất cả thư từ và điện tín. Cặp táp anh phòng to và nặng trĩu, bên trong không còn gì ngoài những thứ đó.

Đạt cố gắng đọc lại tất cả các giấy tờ. Ước tính thời gian, theo lời Ngân, thằng nhỏ được sanh vào tháng chín. Không một đứa trẻ nào sanh vào tháng thứ năm mang bầu mà sống sót.

Đạt tập trung vào những người đã gặp Ngân vào bốn tháng cuối. Trong bốn tháng này có người nhìn thấy và gặp cô dù thời gian của họ xen kẽ và cách nhau một khoảng khá dài. Có một điều may, tất cả bọn đều cho rằng, Đạt vì yêu, vì ghen nên muốn điều tra Ngân thật kĩ, nên nếu có thể, ai cũng kể với anh một cách thật tận tường và tỉ mỉ.

Tháng thứ sáu, Ngân vận đồ bó sát đi cưỡi ngựa nhìn cực kỳ tươi trẻ. Cách nửa tháng sau thì thấy cô đi nhảy đầm. Người viết còn khen cô nhảy rất đẹp, rất uyển chuyển và điêu luyện trên đôi gầy có gót như nàng Bạch Tuyết trong đêm gặp hoàng tử. Tháng thứ bảy thì thấy cô ngồi trong nhà hàng uống sâm panh, thân hình nhẹ nhàng ngả ngoron đung đưa trên ghế nệm. Tháng thứ tám thì cô mặc quần sọt đi đánh quần vợt. Tháng thứ chín thì gặp cô trên bãi biển. Tất cả đều báo Ngân rất đẹp và xinh tươi, tràn trề sức sống. Nhưng không một ai thấy cô có dấu hiệu mệt mỏi, hay nặng nề nhất là cái bụng không bị "phình" ra. Chủ nhân của các bức thư, phần lớn là đàn ông, mà đàn ông một khi đã nhìn phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp và quyến rũ như Ngân thì... Dĩ nhiên là nhìn từ đầu tới chân, không có chỗ nào bỏ sót.

Dù mọi việc đã rõ trong đầu nhưng rối cuộc, người có câu trả lời xác đáng nhất, chỉ có thể là Ngân. Đạt cùng Linh đi cầu may thử một lần, tìm Ngân hỏi cho rõ.

Đứng ở đầu cầu thang, anh thấy bóng lưng đồ dài trên vách, rồi tiếng vỗ tay theo nhịp vọng lên. Tiếng hát không được hay, nhưng xao xuyến cả lòng.

Anh mỉm cười đi về hướng đó, cô đang cho đứa nhỏ ăn ở nhà sau. Đạt đi thật nhẹ tới phía sau lưng cô, anh im lặng khoanh tay trước ngực rồi dựa cột đứng nhìn. Anh đứng thật lâu mà cô không hề hay biết, vì cô đang mải mê nói chuyện, thằng bé chỉ cha cha cha đáp lại rồi cười toe toét, đôi bàn tay nhỏ bé giơ lên cao để áp lấy khuôn mặt hiền hòa đang tươi cười với nó.

Chưa bao giờ, Đạt thấy giận Ngân như lúc này, giận không phải vì cô gạt anh, giận vì chính Ngân đã khiến Liên phải chịu nhiều oan ức. Qua ba ngày rầu rĩ bị thương, cô gầy ốm đi nhanh chóng, vậy mà mất năm ngày tắm rửa, cô chưa khá lên được bao nhiêu, ngoại trừ tinh thần là vui vẻ hẳn.

Chờ khi đứa ăn xong và được chuyển qua cho Nhanh, anh mới lẳng lặng bước tới nắm tay cô dắt về phòng. Giống như chú rết đang dất tay cô dẫu vào loan phòng trong đêm đầu hợp cần. Cả hai từ tốn bước đi.

Chậm chậm đóng cửa phòng, khuôn mặt điển trai nhìn cô. Anh cao hơn cô gần một cái đầu nên anh phải nhìn xuống, còn cô, tất nhiên phải ngược nhìn lên. Ở góc nhìn này, đôi mắt anh sâu thăm thẳm. Anh càng điếm tính thì càng đậm chất đàn ông. Trái tim Liên hơi... ngầy ngất!

- Liên à, em không cần phải cực với thằng nhỏ như vậy? – Thấy cô nghiêng đầu nhìn, anh biết cô đang muốn hỏi anh "tại sao" – tại... nó không phải con em. Anh không muốn ép em...

Liên hốt hoảng chụp lấy tay anh.

- Anh không tin em? Anh nghĩ em giả đồ? Em đâu có làm nó đau nữa... Anh thấy nó bị trầy chỗ nào nữa há? Thiệt tình, em không có làm nó té...

- Không phải? Nó thích em lắm, em lo cho nó tốt lắm, thằng nhỏ tròn trịa, bụ bẫm lên thấy rõ... Chắc... còn em thì...! Tại anh thấy bất công cho em quá! Nhìn em ốm yếu hao gầy... anh xót lắm!

Trời lục tình vắng những cơn mưa khiến ngày thêm oi á, mà cô mất lòng mát dạ còn hơn ngọn gió nam mang hơi ẩm đang là lướt trên đồng ngập nước. Bao nhiêu cực khổ đã qua, chỉ vì một câu nói của anh bỗng chốc tiêu tan hết trôi.

Liên cười, cô đánh nhẹ anh một cái rồi cầm cặp táp đi tới bàn.

- Làm em hết hồn hà! Đừng nói nó không phải con em, dù nó không phải con anh, một khi đã nuôi thì em sẽ thương nó?

- Tại sao?

- Tại nó là con nít. Phải thương nó chứ sao? Hồi trước, tại em cạn nghĩ. Với lại, mới mẹ quá nên dễ sanh chuyện rầy rà. Bây giờ thì quen rồi. Con nít đúng là dễ thương thiệt đó! Càng nhìn càng thấy thương! Không thương không được.

Anh cười nhẹ sau lưng cô. Chạm rãi lần tay cời nút áo của mình. Bỗng nhiên, anh không thấy giận Ngân nữa. Không phải vì mọi chuyện đã rõ ràng, cũng không phải vì anh là người có lỗi trước với Ngân, mà vì, anh đã nhận được niềm vui khác lớn hơn nhiều. Vui tới mức, anh muốn gào thét lên rằng, anh sung sướng.

Người anh thương và người anh cần, là một.

Liên chỉ lo làm việc của mình, từ lúc này tới giờ vẫn chưa quay lại nhìn nên cô không biết, bước chân đàn ông đang lặng lẽ đi theo cô. Không giống hầu cận, không giống tùy tùng, mà giống một kẻ bị thôi miên.

Cho tới khi cô đứng trước tấm kính tủ áo thì đã thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện ngay sau lưng mình.

Sau khi cô lấy áo ra thì cửa tủ theo tay anh từ từ đóng lại. Bốn mắt dần dần cùng hướng vào tấm kính để nhìn nhau.

Trong Liên bắt đầu rạo rức. Nhịp tim đập nhanh hơn. Đôi mắt cô đen hơn. Đôi má đỏ hơn. Đôi môi mọng thắm hơn.

Hai tay anh chống lên cao làm vạt áo bị kéo xách lên, ngực áo phanh rộng, vẻ trau chuốt không còn, thay vào đó là một vẻ hờ hững phong trần, một chút ngông nghênh bất cần, hai khuôn ngực không quá vạm vỡ nhưng rắn rỏi một cách đường hoàng và nhã nhặn.

Đôi mắt anh đã nhuộm lửa tình như mê cung huyền ảo, nó đang đau đáu nhìn vào tấm kính như muốn đốt cháy lớp vải đang che chắn cơ thể cô, bờ ngực rộng di chuyển từng nhịp nặng nề, nồm vù nhỏ ẩn hiện trong nếp áo.

Anh... giống như con hổ đang nhìn ngắm con mồi thơm ngon trước khi thưởng thức... Còn cô... giống kẻ đại tình đang tự nguyện làm mồi dâng cho hổ.

Thì ra, lúc anh cời trần không hấp dẫn bằng lúc áo anh chỉ cời ra vài nút.

Hình như... ngực anh...ừm... rất đẹp!

Ầy... da...! Cô bị gì vậy? Ngực đàn ông thì đẹp gì chứ! Con gái nhà lành, ai lại khen ngực đàn ông như vậy...

Nhưng mà, nó... đẹp thiệt...! Cô thấy... nó... Ừm... Thực ra, cũng không biết diễn tả thế nào, nói đẹp thì chưa đủ... phải là... Ừm... không biết... chỉ biết, cô... không nổi rồi mắt.

Liên then đỏ mặt. Đỏ mặt không chỉ vì thấy anh hấp dẫn, đỏ mặt vì cô chợt nhận thấy, "thì ra... mình cũng... "khá" mê... ừm... mê trai!".

Ừm... không đúng! Dù không dám nhận hai từ "đoan chính" nhưng suy nghĩ "bậy bạ" như vậy, trước giờ chưa hề có trong cô. Hay nói đúng hơn, cô chưa hề có cảm xúc này với đàn ông khác. Hay là... cô chỉ... ừm... mê anh...! Ý trời...! Kì cục thiệt! "Mê"? Chữ này, nghĩ thôi đã thấy ngại ngại làm sao!

Liên đưa tay lên và lấy và để hai cái má đang nóng phùng phùng. Đường như người cô cũng đang tỏa nhiệt.

Tâm trạng của cô, với người dạn dày kinh nghiệm như anh, chỉ liếc thôi cũng hiểu. Huống gì, cô đang ở ngay trước anh, huống gì, cả người cô đang đỏ như tôm.

Anh không nói không rằng, chỉ lẳng lặng nở một nụ cười thật nhẹ. Nhẹ đến nỗi đường cong của bờ môi, nếu không nhìn kĩ thì cũng không biết được nó đã xuất hiện.

Cô cắn răng. Anh lại tiếp tục tấn công vào trái tim mềm yếu "đang hoang" của cô thêm lần nữa. Đàn ông điển trai, không cần cười hờ hững hết cỡ, chỉ cần nhếch nhẹ bờ môi cũng khiến đàn bà mê mẩn.

Và. Cô... đang chìm trong mê mẩn...

Liên nghe như có hàng trăm con ong đang đập cánh rì rì trong đầu. Từ lâu rồi, cô đã thừa nhận anh... "khá" điển trai, cũng có đôi lần, cô lén ngắm anh... nhưng không đến mức... mê mẩn, ngẩn ngơ như bây giờ.

Cô bị sao vậy? Cô muốn đẩy anh ra để bản thân thoát khỏi cái tình cảnh trở trêu "cuốn hút" này. Nhưng... dường như... thực lòng... cô... không nổi...!

Mà bây giờ, có nổi cũng không còn kịp nữa. Chân cô đã bị chôn cứng, chôn cứng từ lúc anh vòng tay ôm lấy cô, cầm anh tựa lên vai cô, môi anh ghé lên mang tai thổi nhẹ nhẹ. Bàn tay to lớn áp lên bầu ngực, mân mê ngoài lần áo.

Đôi mắt cô nhắm mờ màng khi anh cúi đầu xuống thấp, ngậm chặt cánh môi rồi mút mạnh như mút cánh hoa tươi ngon mon mơn nở. Lưỡi anh rà giữa hai đôi môi, báo hiệu nó muốn đi vào để thực hiện nụ hôn sâu cuồng dại.

Đã qua một lần trải nghiệm, cô hiểu ý, hai cánh môi hồng hé mở. Lưỡi anh chậm rãi đi vào khai phá. Không vội vã như lần đầu, anh từ tốn một cách vừa phải để cô không bị đau. Đầu lưỡi anh chạm vào lưỡi cô. Chiếc lưỡi mềm mại bắt ngờ rụt vào, sau đó lại vươn ra. Sự chủ động của cô khiến anh bất ngờ nhưng vui sướng. Anh dừng lại nhìn cô. Tình ý cả hai dâng đầy sóng mắt.

Lần này, nhanh và mạnh hơn. Hai đôi môi trộn lẫn, hai chiếc lưỡi giao đầu, kẻ lên, xoay quanh, quấn lấy nhau hòa quyện. Nụ hôn như cuồng phong vũ bão cuốn sạch tâm trí.

Hai cơ thể áp chặt vào nhau, từng nhịp tim rung lên vội vã. Chỉ là nụ hôn mà cả người mệt lử và mê mẩn đến thế này. Nụ hôn của anh thật dễ khiến người ta gục ngã.

Lừa dục bên trong hun đúc, hơi thở cả hai đã nặng nề, chỉ muốn được thỏa mãn khát khao.

Vừa đặt cô xuống giường, anh không chậm trễ liền chồm lên. Cô cũng chủ động ôm lấy eo anh, hai chân mở rộng chào đón.

Mềm mại, trơn ướt và nồng ấm. Thứ cảm giác lâu lắm rồi cả hai mới được cảm nhận cùng nhau, khiến mọi thứ quay cuồng trong chớp nhoáng.

Như thế hẳn nhiên là không đủ.

Bàn tay anh luồn vào trong áo. Giọng anh khàn khàn.

- Bao lâu rồi... mình mới được gần nhau, hả em?

- Ba tháng năm ngày rồi.

Liên trả lời theo quán tính. Nhưng khi đã nói xong thì cô xấu hổ. Cô chuẩn bị tinh thần bị anh chọc ghẹo, vì cô nhớ kĩ tới vậy mà.

- Là ba tháng, năm ngày cộng thêm... một buổi tối, cỡ hai tiếng đồng hồ, mới đúng.

Thật sự quá bất ngờ! Coi ra, đầu chỉ có cô... mà anh cũng vậy... Cô chống tay xuống giường để ngồi dậy.

- Anh đếm kĩ tới vậy đó hả?

Dù bên dưới anh thông thả một cách miệt mài, nhưng anh vẫn đủ sức ti trấn mình lên trán cô.

- Ồ. Anh đếm kĩ lắm. Đếm từng ngày từng giờ...

Cô muốn thừa cơ để chọc ghẹo anh một chút. Đôi mắt cô nghịch ngợm chớp chớp liên tục.

- Bộ nhớ lắm sao... mà đếm kĩ vậy?

Khác với cô, anh không những không ngại mà còn thừa nhận một cách thẳng thừng. Mỗi anh càng vùi sâu vào da cổ rồi mút, mái tóc theo đó cọ quẹt lên mạng tai, bàn tay anh không chịu nằm yên, nó cứ tìm tới bầu ngực, nựng nịu núng vủ để chứng minh cho những lời anh nói.

- Ồ. Anh nhớ em, nhớ em nhiều lắm. Nhớ chịu không nổi. Nhớ thấu tim gan luôn rồi!

Bắt lấy hai chân cô quăn lấy eo mình, bàn tay anh mân mê dọc khắp các đường cong mềm mại, rồi phủ lấy mông cô, kéo nó áp chặt vào. Đang chậm rãi thong dong, anh đột nhiên đẩy mạnh, đánh vào nơi sâu nhất. Tiếng ni non ngân dài đã chứng minh cho nỗi nhớ mong trong anh đang chực chờ thêm một lần bùng nổ.

Choáng váng qua đi. Liên hồ hững đầy vai anh. Hồn trách trong khó nhọc vì khoái cảm.

- Nhớ? Mà... giận lâu tới vậy? Sao không giận nữa đi? Giận... cho hết năm luôn!

Anh rướn đầu cắn lấy vành tai cô, còn đánh nhẹ vào mông cô một cái.

- Là ai đã chọc cho anh giận, hả? Đã đi đêm không về, còn chạy tới nhà cái người mà anh ghét nhất! Cũng may là có đi út ở đó, bằng không thì... em chết với anh?

- May là may làm sao? Nói vậy là, anh không giận em Cúc hả?

- Giận!...Nhưng giận đi ấy so với giận em thì như con kiến với con voi. Mắt anh chỉ thấy con voi thì làm hơi sức đâu nhìn tới con kiến.

- Giận em dữ vậy đó hả?

- Còn phải hỏi! Anh đã đích thân tới kiểm, ngồi đó cả đêm để chờ, bao nhiêu máu đều bị tui muối hút hết, vậy mà không chịu theo anh về. Cũng may, rốt cuộc cũng theo về, không thì..

Thấy anh trừng mắt, nghiêng răng, cô bỗng tò mò, nếu như, cô không về nhà ngay sau đó, thì không biết hậu quả sẽ ra sao. Chắc là... thế thảm lắm! Thăm gấp trăm lần hậu quả vừa qua cũng nên. Nhưng, thăm tới đâu thì cũng huê. Nghĩ tới đây, cô kênh mặt lên một chút.

- Thì sao? Anh định làm sao? Làm mặt lạnh với em mười năm, cả đời không nói chuyện... Đánh em hay nhốt em... như hồi đó?

Một tiếng "hừ" trong cổ họng phát ra.

- Ngu sao làm mấy chuyện đó! Anh sẽ phá nát nhà Bửu để bắt cho bằng được em đem về. Rồi... quãng em thiết mạnh lên giường. Sau đó..., anh sẽ... làm.. ừm.. hun tới khi em đi không nổi mới thôi.

Miệng anh nói hun nhưng bàn tay anh lại đưa xuống chỗ nhô cao giữa hai chân cô nghịch ngợm.

- Bữa đó, em.. Nhưng sau đó, em cũng... nắn ni anh rồi. Vậy mà... không chịu làm lành với người ta... Rồi bây giờ hờn trách!

- Tội của em, nắn ni vài tiếng thì coi như xong hả? Anh đâu có dễ dãi như vậy. Giận em có sung sướng gì đâu? Đêm nào cũng trằn trọc không ngủ được. Nhớ em nhưng phải cắn răng, bầm bụng chịu đựng, chớ không bao giờ để em nghĩ, anh là người dễ dãi.

- Ai tin? Nhớ em hay nhớ cái cô thơ ký tên K...ý....

Bàn tay hư hồng đột nhiên ấn mạnh. Khoái cảm đột ngột dâng cao khiến cô phải ưỡn lưng, ngửa cổ rên rỉ, cái tên "Ký" không thể nói ra trọn vẹn. Và dường như, cái người mang tên ấy chẳng hề tồn tại.

Mỗi anh bắt đầu hôn khắp cơ thể. Sau khi làm ướt đầu v*, nó tìm tới cái nơi bàn tay hư hồng vừa phủ lấy. Và nó... còn hư hồng hơn, chiếm đoạt thô bạo hơn. Anh hôn nơi ấy mãnh liệt chẳng kém gì hôn môi lúc nãy. Hai cánh hoa mỏng manh run rẩy giữa đôi môi anh. Đầu lưỡi chen vào khe hẹp ẩm ướt gây nhẹ không ngừng. Khấp đuôi cô tê dại.

Cứ mỗi lần nhìn xuống là cô xấu hổ không thôi. Dù trong phòng chỉ có cả hai, nhưng đây là lần đầu, anh làm thế cho cô. Hơn nữa, cô chưa từng nghĩ, giữa vợ với chồng sẽ có cảnh tượng thế này, càng không nghĩ, cô được anh làm vậy.

Nhưng điều xấu hổ nhất, chính là, cơ thể cô... thích. Khoái cảm mà anh mang tới thật sự tuyệt vời. Có một thứ kiêu hãnh đầy quyền ái. Có một hạnh phúc được sinh ra từ niềm vui xác thịt.

Cô gọi khẽ tên anh.

Chiếc lưỡi đột ngột thọc sâu, khuấy đảo, đẩy con khoái cảm dâng cao tới đỉnh, biến tiếng gọi thành tiếng rên ân ái.

Cô giết này người, co chân đẩy mạnh anh ra nhưng không thoát được vì anh đã giữ chặt lấy hông cô từ lúc đầu, như có sự chuẩn bị sẵn sàng để sự tận tụy của anh không bị gián đoạn một giây phút nào.

Sau một hồi bầu vai anh gần như rướm máu, cô đành nắm chặt mép gối, oằn lưng hứng lấy trận tê dại mê người, dồn dập như thủy triều ngày biển động.

Cả hai cùng quần nhau trong trần trụi. Đưa đẩy không ngừng. Cao trào liên tục. tẩm niệm bên dưới lún xuống mỗi lúc một sâu. Tiếng thở mỗi lúc thêm dồn dập. Tiếng rên mỗi lúc một dày. Tình ái tràn ngập không gian đến khi cả hai cùng một lữ.

Liên lén ra khỏi phòng lúc nào không biết, đến khi anh thức cũng là lúc cô rón rén nằm xuống giường.

- Đi đâu vậy em?

- Em qua coi chừng thằng nhỏ, buổi chiều, em thấy nó khó chịu, sợ nó thức nên qua coi chừng một chút.

- Có Nhanh rồi mà. Em cứ ngủ đi,...đang mệt mà còn dậy làm gì cho cực.

Cô đã chui vô mền, nằm úp mặt vào ngực anh như ban nãy. Đàn bà là số khổ, vừa chiều chồng lại phải chăm con, nhưng con người ta thì người ta bỏ công chăm cũng phải, đằng này, Liên chịu cực chăm con người khác. Má ghê mà được như cô thì khối bà má ruột cũng chưa chắc bì kịp.

Đến lúc này thì Đạt không suy nghĩ nữa, anh quyết định ngay. Ghi chặt cô vào lòng, bàn tay anh từ tốn vuốt ve, lời nói theo hơi thở thoát ra.

- Liên, ngày mai, anh... đem trả con về cho má nó.

Đạt phân vân vì không biết phải gọi đứa nhỏ như thế nào. Lúc đem tới đây, Ngân không nhắc tới tên của thằng nhỏ, Liên hỏi Đạt thì Đạt nói mình bận nên chưa nghĩ ra, cô hỏi bà Ngự thì bà lại nói là phải chờ ông Duy trở về chọn lựa vì đây là cháu trai đầu tiên của gia đình Nguyễn Bửu. Vậy là tới nay, đứa bé vẫn chưa có tên gọi chính thức nên lúc nói chuyện, dù muốn hay không anh cũng phải kêu nó một tiếng con.

Liên tung mền ngồi dậy, đôi mắt cô ngơ ngác vì chưa hiểu những gì anh nói.

- Trả lại cho má nó? Nhưng... má nó, chị Ngân đã nói, chỉ giao cho anh mà, chị Ngân muốn bắt con lại hả anh?

- Ừm... Không phải Ngân... mà là... má ruột của nó.

Thấy Liên nghiêng đầu tròn mắt, Đạt cũng ngồi dậy. Nhìn thẳng vào cô, anh giải thích cho cô hiểu. Anh đã phải suy nghĩ rất nhiều mới có thể đưa ra quyết định vì tới bây giờ, dù đã khẳng định thì tất cả cũng chỉ là suy nghĩ của riêng anh.

- Liên, em có nhớ là anh từng nhắc với em về thơ ký Linh hay không?

Liên chớp mắt suy nghĩ, lát sau, cô mới nhớ ra, Đạt đã giải thích với cô, chuyện Kỳ hay tới nhà đưa sổ sách không phải vì Đạt biếu mà vì Linh có chuyện nhà. Điều này thì Liên tin vì mấy lần Linh tới nhà đều mang về mặt buồn rầu. Cô nói với Đạt.

- Là chuyện hơn ba tháng rồi anh Linh hay nghĩ đó hả? – Thấy Đạt gật đầu, Liên nôn nóng nói tiếp – Anh định đuổi việc ảnh hả? Chắc tại có chuyện nhà nên anh Linh mới lơ đãng như vậy, có gì từ từ nói với ảnh để ảnh sửa, chớ anh đừng đuổi việc ảnh. Nghe nói ảnh còn có vợ đang đau nặng...

Cô nói một tràng làm anh ngơ ngẩn. Anh mới mào đầu có một câu, cô đã tự suy diễn một bụng. Anh mỉm cười, áp chặt lòng bàn tay mình lên lưng bàn tay cô để trấn an.

- Không phải. Làm gì mà em lo lắng dữ vậy. Từ từ nghe anh nói. Máy cái địa chỉ nhà mò côi bữa trước em đọc, là anh nhờ người kiếm cho anh Linh đó.

- Há? Anh Linh kiếm nhà mò côi làm gì? Ảnh cũng có con riêng giống anh hả?

Đạt méo mặt. Cô thật biết trả đũa người khác bằng sự "ngây thơ vô số tội" của mình. Anh nhéo mũi cô.

- Có con riêng thì can hệ gì tới trại mò côi. Anh hai hiểu lầm mới nói vậy, chớ đàn ông tui anh... đâu có tệ vậy! Huống gì, chuyện của anh Linh càng không như vậy. Hay... da...! Im lặng để anh kể cho mà nghe. Nhảy vô miệng anh hoài.

Biết mình lỡ miệng, cô ngồi gật đầu như con bừa cũi.

- Anh Linh cũng có thằng con trai trạc tuổi con a... à, con nhà mình. Hơn ba tháng trước, vợ anh Linh giận chồng mới bồng con ra chợ. Rồi không biết hớ hênh sao đó làm mất thằng nhỏ.

Liên nghe xong thì thảng thốt, cô không giấu được niềm xúc động của mình.

- Trời ơi, tội nghiệp quá! Hèn gì, mấy lúc tới đây, ảnh cứ nhìn con trai anh chăm chăm, chắc ảnh nhớ con ảnh dữ lắm! Nhưng mà, thằng nhỏ bị gì mà chết vậy anh?

Chỉ một câu nói mà Liên đã đem tới cho Đạt không biết bao nhiêu là cảm xúc. Ba chữ "con trai anh" mà cô nói ra trong vô tình đã đánh động vào tim khiến anh thấy mình như kẻ mang nhiều lắm lỗi. Trong khi anh đang cúi mặt gục đầu thì anh lại nghe tới chữ "chết", anh kiềm được, phải bật cười. Anh nắm tay cô lắc lắc nhẹ nhàng.

- Không phải vợ ời! Em hiểu lầm nữa rồi, mất ở đây không phải là chết đâu em, ý anh là thằng nhỏ bị... thất lạc đó.

Liên há miệng à một tiếng dài như vỡ lẽ rồi cười ngượng ngịu cho sự nhầm lẫn của mình.

- Sao thằng nhỏ lại bị mất vậy anh, ý em là bị lạc đó?

- Từ lúc làm mất thằng nhỏ, vợ ảnh như điên, nói năng lộn xộn. Nghe một người kể lại thì bữa đó, chỉ để thằng con nằm trên một sạp trong chợ, rồi qua sạp gần đó mua đồ. Đứng lúc băng kèo xanh với băng kèo đỏ kéo nhau đánh lộn. Người ta bỏ chạy lung tung. Chỉ bị hoảng, chỉ cũng chạy, chạy một lát mới nhớ nên trở lại kiếm, thì thằng nhỏ mất rồi. Nghe nói, có người thấy, ai đó bế nó đi... Nhưng lúc đó, ai cũng lo kiếm chỗ nấp nên không nhớ được mặt mày.

- Thiệt tình! Mất trật tự trị an làm khổ người ta quá mà. Cầu trời phạt phù hộ cho anh Linh kiếm được con mình, nhưng chắc không dễ dàng gì đâu. Ai bắt thằng nhỏ làm gì không biết!
– Liên thở dài thương cảm

- Cái bữa... con mình bị mất. Ừm... bữa đó, vợ anh Linh trở nặng, anh mới mượn đỡ con mình cho vợ anh bớt nhớ.

- Há? Là anh Linh há? "Người ta" mà "mượn đỡ" cái gì? Chắc! Sao anh Linh không nói với em, anh mà nói là em ẵm lại nhà cho chi chơi với nó, chớ lên lút làm gì cho mang tội? Mà sao bữa trước, đem thằng nhỏ về, anh không nói cho em biết, hồi cũng im ru?

Đạt không nói gì nhiều, chỉ giải thích mình không muốn làm lớn chuyện, rồi căn dặn cô cũng đừng cho bà Ngự hay vì sợ bà kiện cáo lỗi thời. Liên gật đầu, rồi sau đó nhìn anh cười một cách dịu dàng.

Đàn bà lắm lúc cũng khó hiểu. Anh không biết cô cười vì đâu nhưng không hỏi vì anh muốn nói chuyện khác quan trọng hơn.

- Liên, anh nghĩ con... anh là con của anh Linh đó em

Chưa nghe hết câu, Liên dừng dừng phản ứng.

- Anh Đạt! Sao anh lại nghĩ vậy, chị Ngân đã nói, đó là con của anh với chị mà? Em thật sự không giận anh gì hết, anh đừng vì em mà bỏ con mình, đừng vì em mà làm gì phải tội ghen anh!

- Liên, bình tĩnh đi em. Anh đâu phải là người nhẫn tâm như vậy hả em. Anh Linh nói phía bà vai bên phải sau lưng của con anh ấy có cái bớt màu đỏ mà con anh cũng có y như vậy.

Liên suy nghĩ một lát rồi nói.

- Biết đâu giống nhau sao anh? Như vậy cũng chưa có gì là chắc chắn.

- Cái bớt này rất lạ, khó mà giống nhau. Có điều này, anh muốn nói cho em biết, từ lâu rồi, anh đã nghĩ, Ngân gạt mình, đó không phải là con anh...

- Ý anh là... chị Ngân có con với...

- Cũng không phải là con của cô.

- Há? Chuyện đó... cũng được sao? Anh... không cố tình nói xấu chỉ đó chớ?

Thấy cô hoài nghi "phẩm hạnh đàn ông" của mình, anh lập tức nghiêm mặt.

- Liên. Em đừng nghĩ anh muốn quảng đi gánh nặng mà nhẫn tâm làm chuyện độc ác, trắng trợn vu oan cho người. Đẳng nào thì anh với Ngân cũng từng... ừm...

Đạt buột miệng suýt nói ra, cũng may anh dừng lại kịp. Nhưng Liên đâu khờ như anh nghĩ. Mà cái kờ của cô cũng lắm lúc cũng làm anh méo mặt, như lúc này chẳng hạn.

- Em biết! Nếu không từng yêu thương thì làm gì ăn ở tới mức có con. Chị Ngân nói, anh với chị ăn nằm đầu chi một lần. Phải thương yêu nhau như thế nào mới tới mức quyến luyến như thế. Nếu anh không về, nếu đám cưới của anh hai với chị hai không đổ bể, thì biết đâu, anh hạnh phúc hơn bây giờ...

- Toàn nói chuyện đầu đầu. Ý anh là, anh không hèn tới mức dễ dàng hủy hoại thanh danh kẻ khác. Anh phải có bằng chứng và suy nghĩ đắn đo rất lâu mới dám đưa ra quyết định. Không chỉ em mà cả má, cũng sẽ thấy khó tin. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nó không phải là con của anh với Ngân. Nói cách khác, anh với cô không hề có một đứa con nào hết! Bao nhiêu bức thư và điện tín gọi về cho anh, không một ai thấy Ngân có dấu hiệu mang bầu. Khi cô ấy về đây, mấy lần gặp, cô ấy không hề nhắc nhở gì tới đứa con. Thời gian cô đem con tới cho anh trùng với thời gian con anh Linh bị mất, hai mà đứa nhỏ lại quá giống nhau. Em thử nghĩ, có người mẹ nào đem con đưa cho người khác mà không thèm nhìn, không thèm nựng nó một cái. Hồi tới chuyện của thằng nhỏ thì cô ậm ừ hay trả lời đại cho qua, cứ như là cô không biết một chút gì về nó.

Lý lẽ của anh vô cùng thuyết phục. Chính Liên cũng từng hỏi Ngân về thằng nhỏ, như nó thích ăn gì, thích chơi gì, còn bú hay không, vân vân...? Ngân không hề biết. Bây giờ nghĩ lại, đúng như lời Đạt nói, thằng nhỏ và Ngân quá xa lạ với nhau.

- Hèn chi. Thằng nhỏ nhìn thấy chị Ngân mà không đòi ẵm gì hết, đôi khi còn tỏ vẻ sợ nữa. Em làm nó té mấy lần, nó chỉ khóc rồi thôi. Còn chị Ngân thì... nó còn không dám nhìn.

Nếu trong đầu Đạt chỉ có chín phần khẳng định, thì sau lời nói của cô, sự khẳng định đã tròn mười.

Chuyện con cái là chuyện lớn, nên dù lý lẽ của Đạt đã đủ sức thuyết phục, cô vẫn băn khoăn. Nhưng Đạt đã quyết thì sẽ làm.

- Liên, em đừng lo lắng. Tất cả đã chứng tỏ, thằng nhỏ không phải là con của anh với Ngân. Chuyện anh Linh bị mất con thì quá rõ ràng, thời gian lại khớp nhau. Trong khi bệnh của vợ anh Linh càng ngày càng nặng. Mình không thể vì một chút băn khoăn vô căn cứ mà để má con, gia đình họ bị chia lìa.

Lời của Đạt làm Liên xúc động. Ba tháng đã qua, cô và thằng nhỏ đã bắt đầu quyến luyến, nhưng rồi cuộc, nó vẫn không phải con cô và cô sẽ có những đứa con riêng của mình. Cô đã từng mất một đứa con, dù nó chỉ mới tượng hình nhưng cô hiểu được nỗi đau của người làm mẹ. Huống gì, chỉ mấy bữa trước thôi, cô đã day dứt đến dường nào khi nghĩ mình vô tình làm mất nó, thì thử hỏi, má ruột nó lâm vào hoàn cảnh như vậy, thì sẽ thấy thế nào? Chắc chắn là sống không bằng chết.

Đó là chưa kể thái độ của những người xung quanh. Nhớ lại con giận của bà Ngự, Liên còn thấy hãi hùng. Chợt nghĩ, cô thật may mắn, vì có anh cảm thông và che chở. Không biết vợ Linh thế nào? Thói thường, đàn ông những lúc như thế sẽ đánh vợ cho hả giận rồi day nghiền đến suốt cuộc đời, thậm chí... bỏ vợ không chừng. Đạt của cô không theo thói thường. Cô thấy Linh cũng khá đáng hoàng, đứng đắn. Không biết Linh xử sự thế nào?

Cô tò mò hỏi.

- Anh Đạt, lúc chị Linh làm mất con, không biết anh Linh có giận chi lắm không?

Đạt bậm môi. Chuyện lớn thế này, không giận mới là lạ.

- Giận lắm! Nghe nói cả hai lúc đục một thời gian. Lúc đó, anh Linh cứ say xin miết. Bởi vậy, chuyện ở häng cũng bê trễ theo.

Liên nghiêng đầu hỏi tiếp.

- Anh có đánh chi không?

Đạt ngơ ngác. Chuyện của nhà người ta, làm sao anh được, không biết cô có ý gì không, nhưng đôi mắt cô ngây thơ như thế, chắc chỉ tò mò. Đạt ráng suy nghĩ để trả lời. Linh tuy không thô lỗ cộc cằn nhưng cũng không mềm yếu thư sinh, hay dạn đàn ông sợ vợ. Anh tự so sánh, đàn ông bình thường như thế nào Linh như thế ấy. Khi giận thì chính anh cũng thế thôi.

- Anh không biết... Chắc có...

Liên trở mặt.

- Tệ vậy! Đàn bà cũng đau khổ lắm, vì chính họ là người ra ra có sự, trong khi họ không hề muốn! Đàn bà vốn yếu đuối, những lúc như thế, họ cũng tự trừng phạt chính bản thân mình. Những lúc cô đơn luôn cần người bên cạnh thì đàn ông chỉ biết giận dữ rồi hành hạ để hả giận mà không hề nghĩ, khi lâm vào cảnh đó, đàn bà chính là người đau khổ nhất. Bởi vì không có sự trừng phạt nào nặng nề bằng sự trừng phạt của chính lương tâm mình. Lúc có chuyện thì động tay động chân cho hả, mà kho không hề nghĩ, những lúc ấm êm, họ đã ôm ấp, thì thâm thương yêu như thế nào! Không biết thương vợ gì hết trời. Đàn ông thiệt vô tình!

Liên nói luôn một hơi, ánh mắt của cô làm Đạt ngó người. Không biết có phải đang trách anh không? Nhưng dù sao, anh cũng nên ra sức bào chữa, để lỡ có gì, thì cũng dễ nói hơn.

- Thì đàn ông, cũng có ai muốn đâu. Nhưng lúc đó, đang nóng giận thì làm sao dần cho được? Cũng nên thông cảm. Thương vợ thì thương nhưng làm quấy thì phải giận. Nhưng, giận thì giận mà thương vẫn thương. Chớ có giận rồi hết thương liền đâu mà trách vô tình. Trừ những kẻ bạc nghĩa thì khác. Cái lúc, chị bị bệnh, anh cũng lo lắng, chạy đôn chạy đáo tìm thầy... chớ có sung sướng chi đâu? La mắng, say xin đánh một hai cái bạt tay, thậm chí, rui... u đầu mẻ trán một chút, thì đâu thể nói là không thương vợ. Đánh rồi cũng thất bại dạ xót xa, chớ vui sướng gì cho cam!

- Cũng phải. Giận hờn, tranh cãi, lỡ đánh một hai cái, vẫn còn đỡ hơn cái cảnh lầm lũi lì lợm, trở như gỗ đá, tệ hơn là đi kiếm đàn bà khác.

Cổ họng đang khô ráo mà Đạt vẫn bị sặc. Đúng là trách anh rồi. Sẵn tiện bị sặc, anh ho luôn một thể cho yên thân.

Liên mãi vỗ lưng cho anh nên không mở miệng nói thêm gì. Cho tới khi cô nhoeo miệng cười, cơn ho của anh mới chịu dứt.

- Anh Đạt, mình ẵm con tới nhà anh Linh liền đi anh.

- Tới rồi, để sáng mai đi em. Bây giờ ra đường không tiện.

Đạt nói xong ôm Liên nằm xuống. Nhưng cô không ngủ được. Nghĩ tới cảnh, cô đang yên ấm trong tay chồng, trong khi ngoài kia có gia đình đang khổ đau vì trong ngục con. Lòng Liên bồn chồn. Cô kéo anh dậy rồi giục.

- Đi liền đi anh! Mẹ con bị chia cắt, tội lắm anh à! Mình đi sớm chừng nào thì tốt chừng nấy. Đi nhen anh! Bây giờ, em sốt ruột lắm. Thế nào cũng không ngủ được. Nhen anh...

- Ờ, mình đi liền.

Cả hai đã mặc xong quần áo xong xuôi, nhưng vừa ra tới cửa thì Liên nắm tay anh kéo lại. Lần trước, cô đã thấy nó khóc như thế nào khi nghĩ cô bỏ nó. Bây giờ, thỉnh thoảng đem trà, cô sợ nó sẽ khóc nhiều hơn và sinh bệnh.

Anh nhìn cô dịu dàng rồi đưa tay vuốt má.

- Em cũng nhớ nó nên không nỡ phải không?

Thấy cô gật đầu thú nhận, anh cũng không thúc ép.

- Nếu em không muốn thì anh không trả nữa. Em muốn gì, anh cũng chiều. Chỉ cần, đừng nghĩ oan cho anh là được.

- Hừ! Đầu dây mối nhợ đều tại anh. Nếu anh đang hoang đường đến nỗi người ta có đem tới mười đừa cũng không sao. Trâu không uống nước, ai nhận được đầu trâu. Huống chi. Chị Ngân với anh...

- Thôi thôi. Tha cho anh đi mà. Chắc! Vậy, em muốn sao? Nói mau, để anh còn tính.

Muốn sao? Dĩ nhiên, cô không muốn anh có con với người khác. Bây giờ thì quá tốt. Nhưng cô vẫn lo cho thằng nhỏ, với lại đột ngột đem trà, cô cũng không nỡ. Vậy là cô tính cách. Chỉ cần cho vợ chồng Linh tới nhà thường xuyên để nó dần quen rồi thân thiết, đến khi nó với cô lọt lạt thì chuyện mọi chuyện kể như xong.

Nghe cô phần trần ý định của mình, anh tấm tắc khen cô không ngót. Nhưng cô không vui. Cô bảo, nhờ lần trước, sau khi thấy anh ở nhà Kỳ, cô định bỏ về quê nên mới nghĩ ra cách này. Tới đây thì anh tui ngầu. Nói tới nói lui, nói xuôi nói ngược, nói gì đi nữa, rốt cuộc, chỉ có anh mới là kẻ phạm thế này.

Mọi chuyện đã bàn xong, cả hai không dẫn được niềm vui mà ôm chặt lấy nhau rồi cười lên rộn rã. Hòa vào cảm xúc, anh nhấc bổng cô lên rồi ôm cô xoay vòng mấy lượt. Khi tiếng cười đã dứt, cả hai cùng nhìn nhau im lặng, sống mắt cùng trao niềm xúc cảm. Liên sắp khóc trong vòng tay anh, cô ôm lấy khuôn mặt người đàn ông, ngập ngừng những lời từ sâu thẳm của trái tim phụ nữ.

- Anh Đạt! Anh không có con riêng với người khác, anh là của em, của riêng em thôi. Em không ghét con anh nhưng em chỉ muốn anh có con với em thôi. Em nhỏ mọn lắm phải không anh?

Đạt hôn lên trán Liên một nụ hôn thật nồng. Không biết là do cảm xúc của Liên lan tỏa hay do niềm xúc động của anh đang dâng lên mà giọng nói của Đạt cũng dạt dào sâu lắng.

- Em đúng là nhỏ mọn lắm đó Liên! Nhưng, em có quyền nhỏ mọn như thế và anh cũng muốn em nhỏ mọn như vậy.

- Anh thích có cô vợ nhỏ mọn lắm hả?

- Thì cũng phải coi nhỏ mọn về chuyện gì nữa. Nếu nhỏ mọn không muốn chia anh cho ai thì... anh không nỡ cần đâu.

Cô nép chặt vào lòng anh. Hơi thở, nước mắt, nụ cười... tất cả đều phá vào lồng ngực, làm Đạt thấy...

- Liên à, anh muốn...

- Không được! Má nói, như vậy không tốt cho anh.

- Chỉ hun thôi...

Liên gạt đầu. Và anh hôn cô, cơ thể cô dán chặt vào người anh. Ban đầu từ tốn, càng về sau càng mãnh liệt. Hôn từ ngoài cửa hôn vô tới trong phòng, khi cả hai đã ngã xuống giường mà anh cũng chưa dừng lại. Tới đây cô mới nhớ, nụ hôn của anh không đơn giản như vậy. Hôn kiểu này thì anh dễ ngửa tay, mà một khi nó đã ngửa thì quần áo trên người cô sẽ bị còi

sạch. Điều đáng trách nhất ở chỗ, đồ mình bị còi lúc nào cô cũng không biết. Đến khi biết thì đã trễ. Với cơ thể nóng bùng và trái tim rạo rực, đòi hỏi được gần gũi anh trở thành khát khao cháy bỏng, đến chính mình, cô còn không cưỡng nổi thì làm sao ngăn cản được anh đây. Chỉ có thể tự nhủ, lần sau không được tin anh, dù không chắc cô sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bỗng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thèm con

Nhà có một đứa con nít thì ồn, mà không có thì càng lặng lẽ. Bận bịu với thằng đã quen, bây giờ cô lại đâm ra quá rảnh, rảnh tới phát chán, chán lại sinh buồn.

Cứ tưởng chuyện con riêng là một cái gai, nhỏ được gai thì cả người nhẹ nhõm, cuộc sống sẽ vui tươi trở lại bình thường là lẽ đương nhiên. Giờ mới biết, cái lẽ đương nhiên ấy chỉ tồn tại trong suy nghĩ, thực tế phức tạp hơn nhiều.

Gối đầu mình lên ngực Đạt, cô bắt giấc thờ dài. Tiếng thờ nhẹ nhàng giữa không gian rồi tan vào tĩnh lặng. Những tưởng, chỉ có mình cô mới biết nhưng Đạt lại có thể nghe thấy thật rõ ràng. Không cần mặt đối mặt, chỉ qua tiếng thờ, anh cũng có thể biết, cô đang có phiền muộn ưu tư.

Đạt không mở mắt, anh lấy tay vỗ nhẹ lên vai vợ.

- Có chuyện chi mà buồn phiền vậy em? Nhớ thằng nhỏ hả? Bữa nào rảnh, anh chờ em đi thăm nó.

Cô lắc đầu. Thăm nó, vui cho gia đình người ta thì thêm buồn cho mình. Nghĩ tới đây, tiếng thờ dài lại tiếp tục rõ ràng hơn.

Lẽ ra, cô cũng chưa tới nỗi gấp gáp như vậy, nhưng ngày nào bà Ngr cũng nhìn vô bụng cô rồi lắc đầu, sau đó bóng gió vu vơ. Còn cha chồng cô thì khác, ông không bóng gió mà khẳng định hẳn hoi, chuyện sinh con nối dõi là điều quan trọng. Ông không thúc ép, nhưng cô nên hiểu chuyện và chuẩn bị tinh thần.

Nghe tuyên bố thẳng thừng từ cha chồng, Liên đã khóc hết nước mắt. Liệu ngày đó sự thật xảy ra, liệu cô sẽ như thế nào? Có quyền được ghen như đã từng ghen với Ngân, với Kỳ hay không?

Trước đây, cô hay nghe người ta nói, vợ chồng mà không có con thì khác gì bạn bè. Lúc ấy ngu ngơ, cô không hiểu được. Bây giờ thì cô đã hiểu.

Nếu chỉ là bạn với người mình thương thì khác gì không lấy được nhau đâu. Mà không lấy được nhau thì đâu thuộc về nhau. Liên cứ nghĩ vẫn vợ rồi thêm sốt ruột. Đã vậy, má cô còn gọi lên cho bao nhiêu là thuốc bổ, khi về thăm nhà thì bà cứ ép cô uống miết. Để sớm có con, cô không từ chối, nhưng uống tới ngán mà vẫn chưa có dấu hiệu gì. Buồn rầu cứ thế chồng lên.

Vốn không giỏi che giấu tâm trạng của mình, hơn nữa, việc than thở với anh đã trở thành một điều bình thường trong cuộc sống. Thế nên, khi được anh hỏi han nhiều hơn một chút là cô trút hết bầu tâm sự. Đặc biệt là những lúc được nép vào ngực anh như đêm nay.

- Sao mình... lâu có con quá vậy anh?

Lời than thở như lời tâm tình tự sự. Hai suy nghĩ bắt gặp cộng hưởng vào nhau, làm không gian càng trầm lắng lại. Đầu chỉ có cô, anh cũng vậy, vợ chồng mà, ai chẳng nghĩ tới chuyện sanh con sau một thời gian chung sống.

Nhớ lại cái thời còn tự do bay nhảy, anh chưa bao giờ nghĩ, rồi có lúc, anh cần một đứa con. Nhất là khi đứa con trai ngoài ý muốn xuất hiện, làm cuộc sống anh khổ sở, nghĩ về một đứa con càng xa vời. Ai ngờ được, ý muốn nó không còn cản trở đã thành hiện thực, thì mơ ước bản năng theo đó xuất hiện. Anh muốn một đứa con, thèm nghe tiếng khóc, thèm được nhìn con đưa võng hát ru, thèm nhìn thấy bóng bóng với một cái bóng nhỏ xíu in trên tường.

Tiếng thờ dài được giấu kín vào trong, chỉ có vòng tay anh ôm lấy cô thêm chặt.

- Lâu gì mà lâu! Mình cưới nhau... chưa tới ba năm mà! Nếu tính thời gian mình gần gũi thì mình cũng chỉ như... mới cưới, có gì mà em phải gấp?

- Em không gấp, mà... em lo... Người ta, gần gũi hơn tháng là có tin rồi.

- Thì lần trước mình cũng có rồi. Tại... có chuyện... nên mới...

- Vậy mới đáng lo hơn nữa! Có khi nào... tại lần trước em bị sảy, nên... em... không thể có con được nữa không anh?

- Bậy! Không phải đâu! Có nhiều người cũng bị như vậy nhưng đâu có sao! Họ vẫn đẻ bình thường. Chuyện con cái, đâu phải muốn có là có, duyên số hết. Em biết không? Có người mới cưới đã có nhưng cũng có người phải tới ba năm, thậm chí có người còn tới năm năm hay mười năm mới có con lận đó.

- Lâu vậy hả anh?

- Ồ, chuyện có con cũng có nhiều cái ngộ ghê luôn. Có người phải đi lượm con về nuôi thì mới có con.

- À, chuyện này em cũng có nghe kể nhiều rồi.

- Còn có, nhiều cặp vợ chồng ở với nhau rất lâu mà không có con, rồi họ phải bỏ nhau, sau đó gặp lại nhau, vụng trộm vậy mà lại đẻ ra một bầy.

- Vậy hả anh? Vậy thì..., ý anh là... em với anh phải bỏ nhau rồi vụng trộm với nhau để mình mau có con?

- Bậy! Anh có ý đó hồi nào? Đang yên đang lành, ai lại tính chuyện bỏ nhau. Ý anh là chuyện con cái phải do ý trời, chắc tại chưa có đứa nào có duyên với vợ chồng mình đó thôi.

- Ai biết duyên số đến lúc nào. Hay... mình cứ thử... để coi...

- Nè! Không được nghĩ tới chuyện đó. Chuyện trọng đại thế này, làm gì có chuyện "thử", bắt đắc dĩ lắm, vợ chồng mới bị chia cắt, chớ ai dại dột "thử" bao giờ? Cứ chờ đi, rồi sẽ có. Anh chắc chắn với em, mình sẽ có.

Cái suy nghĩ tẩn mẩn tẩn mẩn của cô khiến anh khổ sở. Càng buồn hơn khi nguyên do này có phần lớn lỗi do anh.

- Liên, em cứ buồn như vậy làm anh thêm day dứt và hối hận về chuyện đó. Nếu như hôm đó anh dẫn được mà không hành động như thế thì có lẽ... con mình đã không sao.

Liên chỉ muốn than thở chứ không có ý gọi chuyện cũ để trách anh. Thấy anh vì cô mà buồn, cô vòng tay ôm để an ủi ngược lại anh.

- Anh Đạt, đừng tự trách mình về chuyện đó, đâu phải, chỉ là lỗi của anh. Trước đó em cũng thấy mình có phần khó ở nhưng em hề để ý, em cũng có lỗi, em không biết giữ gìn sức khỏe. Hay có thể như anh nói, con chỉ có duyên với mình tới đó thôi. Em không hề có ý trách cứ chỉ anh, cho nên anh đừng tự dằn vặt mình.

- Vậy thì em đừng để tâm tới chuyện này nữa, có vậy hai vợ chồng mình mới vui vẻ được. Em mà buồn rầu thì làm sao anh vui cho được. Cũng như, khi anh buồn, em đâu có vui sướng chỉ đâu. Mà, buồn rầu thì càng khó có hơn!

- Thiệt hà anh?

- Ừm. Thiệt!

Lời anh nói chẳng có mấy phần tin tưởng. Nhưng cô biết, anh muốn cô vui nên cô chiều theo anh, mỗi nờ một nụ cười.

Đạt vỗ vỗ vai cô.

- Em đừng buồn lo quá. Để anh... ráng hết sức coi sao!

Anh chỉ nói vu vơ, nào ngờ cô để ý, cô vịn lại.

- Vậy là trước giờ, anh chưa ráng hết sức hả? Anh để dành sức cho ai mà không chịu ráng?

Đạt muốn cười thiệt lớn, nhưng rớt cuộc, anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như thường, lại có phần buồn bực.

- Hừ! Em còn dám hỏi? Mấy lần anh muốn ráng, em có cho không?

Liên há miệng mà chẳng thể trả lời. Đán bà thêm con không thể nghĩ nhiều. Anh nói vậy thì có cứ tin vậy. Và, cô cũng ráng với anh vậy.

Ngay hôm sau, Liên cố gắng làm xong việc sớm để lên phòng, với ý định "ráng" thêm chút nữa. Trăng đã lên cao, đèn trong phòng lại không được thấp. Cả căn phòng chìm trong bóng tối trừ một dải sáng màu bạc trải qua khung cửa. Cô hoảng hốt, quay đầu chạy thụt mạng ra cửa.

Chưa được bao nhiêu bước thì đâm sầm vào anh. Liên "à" lên một tiếng, giật người sắp té, Đạt nhanh tay đỡ lấy rồi ôm gọn cô vào lòng mình, ra sức trấn tĩnh.

- Anh nè. Anh nè. Chuyện gì mà sợ hung vậy em?

Nhận ra giọng anh, cô vội vàng ôm chặt lấy, mặt vùi vào ngực anh.

- Anh Đạt ơi, có ma... có ma...

- Ma hả? Ở đâu? Trước giờ nhà anh luôn yên ổn, làm gì có ma. Em nhìn kĩ chưa?

- Em nói thiệt! Trong phòng mình. Ở phía lan can. Nó tròn quay như cái đầu. Thấy ghê lắm!

- À... Ha... Thôi. Có anh rồi, đừng sợ. Theo anh vô phòng. Để anh coi thử, con ma nào dám cả gan nhát vợ anh.

- Thôi! Em không vô đâu!

- Có anh đây. Không có gì phải sợ!

Tuy anh đã lên tiếng chắc nịch, cô vẫn chưa hết run. Anh phải ôm chặt cô để dịu đi.

- Nè, em nhìn thử coi... có phải nó hông? – Liên cứ úp mặt vào ngực anh mà gật gật liên tục – Nè, nhìn đi, không nhìn thì làm sao biết? – Liên vẫn không dám nhìn. Đạt phải xoay người cô lại, cô liền đưa tay lên che mắt. Đứng một hồi mà vẫn không xảy ra chuyện gì, không nghe tiếng gió cũng không thấy lạnh sống lưng, chỉ có hơi ấm từ thân anh bao phủ. Cô bình tĩnh hơn, từ từ hé mắt nhìn. Nhìn đến khi quen mắt thì phát hiện không phải là ma mà là một vật gì đó tròn tròn, đang được treo lủng lẳng.

Liên nhanh chóng cầm đèn lại gần nhìn cho kĩ.

Nỗi sợ biến mất, mắt cùng miệng cô tròn vành khi thấy một buồng cau đầy áp trái. Trái nhiều, trở xung quanh khiến buồng cau tròn đều thật đẹp, nó giống như một quả cầu xanh mượt, đầu trời này không thể thấy rõ màu xanh, nhưng cô biết nó xanh. Liên thích thú trong lòng, cô đem ghé lại rồi đứng lên chỉ tay để đếm.

Trái nhiều quá, cô đếm không xuể. Cố gắng một lúc khá lâu mới xong, cô reo lên vì vui mừng. Một trăm trái cau vừa đủ! Liên chạy tới học tù lấy hai dải lụa buộc tóc có màu đỏ rồi lên ghế nhón chân buộc lên trên cuống buồng cau. Bốn sợi lụa đỏ rũ xuống dọc buồng cau tròn trịa nhưng trái châu mà người ta hay treo trong ngày cưới, giống như một biểu tượng của hạnh phúc vuông tròn.

Cô nhìn ngắm buồng cau rồi mỉm cười một mình, mắc kệ anh đang đứng đó. Không cần hỏi cũng biết, chính Đạt đã đem về chứ còn ai nữa.

Nhìn cô vui như con nít được quà, Đạt ung dung đi tới.

- Em đang làm gì vậy hà, mỵ ba Đạt?

Khuôn mặt đàn ông nghiêm nghị mang nét cười đang ngược lên, trong hờ hững lại loáng thoáng chân tình.

Cô say sưa với niềm vui, chân khuyu xuống, hai tay choàng cổ anh. Miệng cười vui vẻ.

- Em đang đếm cau đó dương ba Liên.

- Bao nhiêu trái vậy em?

- Một trăm trái. Tròn chẳng!

- Thiệt hả?

Nhìn anh già bộ há miệng ngạc nhiên, cô trẻ môi mà liếc một cái. Chuẩn bị bước xuống thì anh vòng tay ngang lưng đỡ rồi giữ yên, khiến cô phải nhón chân.

- Anh mua nó đem về mà còn già bộ hời em. À mà, sao tự nhiên anh lại mua buồng cau về đây? Anh định tập ăn trầu hả?

- Ồ, anh mua về để tập ăn trầu đó, nhưng sự thật là có người nói với anh, nếu kiếm được buồng cau một trăm trái thì sẽ sanh con đàn cháu đông nên anh đem treo ở đây cho người đó ngắm, dạng, người đó sanh cho anh thiệt nhiều con.

Liên ngạc nhiên nhìn, lời cô nói từ rất lâu mà anh vẫn nhớ.

- Anh kiếm nó ở đâu vậy?

- À, ở Vườn trầu mười tám thôn. Ở đó, nhiều lắm. Bữa nào rảnh, anh dắt em đi.

Anh với cô đã từng lặn lội khắp chợ Mỹ nhưng vẫn không kiếm được buồng cau nào vừa tròn trăm trái. Người bán nói, họ không biết có cây cau nào cho buồng ra nhiều trái như vậy hay không, nhưng nếu muốn kiếm cau ngon, đẹp, nhiều trái thì nên tới vườn trầu mười tám thôn mà lựa.

Vườn trầu mười tám thôn, ở lục tinh, ai cũng biết. Nhưng chính xác ở đâu thì Liên không biết, chỉ biết nó ở khá xa. Lúc đó, cả hai chỉ ậm ừ, không nghĩ tới chuyện mua nữa. Không ngờ, đề làm cô vui, anh lặn lội đi mua. Cô lắc nhẹ tay anh, giọng nũng nịu.

- Anh à, đừng chiều em như vậy... em hư đó!

- Hừ? – Anh có nghe lầm chẳng? Anh chiều cô? Hình như... đâu có. Lần nào nghe Thành với bà Ngự cảnh báo, anh cũng phản bác cho bằng được mới thôi. Nhưng nếu cô tự nhận thấy vậy thì cứ để vậy. Càng tốt cho anh - Ha ha ha... Chiều lâu rồi chớ đâu phải mới đây. Nếu hư thì cũng hư rồi, còn gì đâu để sợ. Hư thêm một tí cũng chẳng nghĩa lý gì. Anh, chiều được, thì trị được.

Anh, hết bóp mũi, còn trợn mắt rồi nhe răng hù dọa. Nhưng anh càng hù thì cô càng không sợ, càng thấy mình được chiều thêm.

Cô thật sự thêm có con. Thêm dữ lắm rồi!

Đề làm gì? Người ta lấy chồng lấy vợ thì phải có con. Đề duy trì nòi giống, kế thừa hương hỏa, lo lắng về già... Nói chung là đề lo cho tương lai, lo cho hậu vận. Còn cô... Không có gì nhiều, đơn giản, cô muốn một đứa con để cùng anh xây nên một mái nhà trọn vẹn. Cô muốn tặng anh thứ quý giá nhất cuộc đời. Những đứa con.

Bàn năng làm mẹ chẳng? Bàn năng làm vợ chẳng? Nhưng bàn năng này vì anh nhiều hơn vì mình thì phải...

Thế này... phải chăng... đã thương sâu đậm?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đồn ông hường phấn

Nhân dịp đi tắm về thăm nhà, bà Ngự với ông Duy đi vắng. Liên giành quyền làm chủ nhà bếp. Lâu nay, đi tắm vẫn là tay nấu chánh, cô chỉ phụ mà thôi, nhưng học lóm không ít.

Từ sáng, Liên đã đi chợ, mua về một giỏ đầy. Sau đó lui cui trong bếp cả buổi. Tiếng loảng xoảng cứ rộ lên liên tiếp. Nhanh với Lê, lâu lâu lại giạt thót cả mình, phải đưa mắt ngoảnh vô gian bếp, hai đứa nó nhìn có làm mà cứ nôm nớp lo, không khéo, chen tó bẻ hết. Cũng may, tuy còn vụng về, nhưng cũng coi như có chút đỉnh nghề, sau một hồi "vật vờ", đầu cũng vô đó.

Cá chiên, thịt kho với rau xào, chầm nước mắm, cô chỉ làm được những món bình thường như thế. Đây là lần đầu cô nấu một bữa cơm trọn vẹn cho anh, chắc chắn, anh sẽ ăn ngon miệng. Ít nhất, Liên cũng có một chút tự hào với vai trò làm vợ.

Đang cầm cùi lật rau, thì thấy vai mình nặng nặng, lưng nóng nóng, còn eo thì bị ôm chần chặt. Không cần đoán cũng biết kẻ đã gây ra.

Cô hào hứng khoe với anh về "chiến tích" của mình sau hơn hai năm học hỏi đi tắm, rồi cuộc cũng nấu được một bữa cơm đạm bạc cho chồng. Tay áo còn xắn cao, ngón tay thon dài chỉ trò đùa đùa.

Đạt chẳng thèm suy nghĩ, nghe cô nói tới đâu, anh gật đầu tới đó. Cầm cọng rau, cô bảo mình đã cố gắng lật thiệt sạch, anh cứ căng mắt mà nhìn, chắc chắn sẽ không tìm nổi một lá sâu, cũng đã ngắt nó thành từng đoạn thật đều, anh có cất công đo từng cọng cũng không chênh lệch bao nhiêu. Cô giờ nấp nôi thịt, mùi tiêu cay cay thơm nức mũi, hành lá xắt nhỏ xanh ngan ngát, chỉ có màu hơi đen làm về tự tin của cô giảm bớt, tại cô bỏ nước màu hơi quá tay, nhưng cô đảm bảo là ăn được.

Cô tiếp tục khoe tay anh về chảo cá vừa chiên xong. Món này là cực nhất, đánh vảy moi cả tay, chiên bị dính, dầu mỡ văng lung tung làm cô bị phỏng mấy chỗ. Cực khổ là vậy, nhưng vừa giờ nấp chảo, anh đã bụm miệng chạy đi. Liên nhìn con cá trong chảo, tuy... hơi nát, hơi nám nhưng cũng không tới nỗi anh phải tỏ thái độ nặng nề tới vậy.

Cơm còn chưa ăn mà Liên đã thấy mất ngon rồi. Nhưng đành bậm bụng chịu, vì cô biết, đồ cô nấu không thể nào bị được với tay nghề của đi tắm.

Ném thử mấy lần, vẫn thấy mình nấu đâu tới nổi tệt, ngoại trừ hình ảnh đập vô mắt không được đẹp nhưng nhắm mắt thì ăn cũng được.

Nói gì đi nữa, người khó tánh như Đạt, biểu anh nhắm mắt ăn cũng không dễ, nên cô không muốn ép. Liên chiến thêm mấy trứng hột vịt rồi chạy đi kiếm anh.

Liên năn nỉ mấy lần nhưng anh vẫn không vô. Lần đầu nấu mà bị chê, dù ngon hay dở thì cô cũng có công có sức, còn có lòng nữa, vậy mà anh chẳng thèm nếm thử. Anh chẳng tha ngồi đây ăn mà cứ không thèm đụng tới đồ cô nấu. Đã vậy, cô không năn nỉ nữa, nhìn anh thêm một lát, rồi ngoe nguẩy vào nhà.

Buổi tối lên phòng, hề anh ở đâu là mắt cô nhìn đi chỗ khác, anh hỏi thì cô không trả lời, chỉ gật đầu rồi lắc đầu cho qua chuyện. Khi cô đang ngồi trên giường xếp lại mớ quần áo, anh đi tới ngồi ngay phía sau cô, tay anh vừa đặt lên vai thì cô liền đứng dậy bỏ đi về phía bàn trà, anh đi tới bàn trà thì cô đi về ngồi trên giường tiếp tục công việc, anh tiếp tục ngồi kế bên cô trên mép giường. Lúc này, Đạt vẫn chưa biết anh đã làm gì để cô phải giận.

Anh giằng lấy cái áo trên tay cô.

- Sao tự dưng giận anh?

- Em đâu có giận.

Đàn bà luôn kỳ lạ như vậy. Khuôn mặt phờ ra cho cả thế giới biết nhưng miệng cứ nói là không. Mà anh cũng để ý thấy, vài bữa nay, cô hơi khác, hay giận hờn hơn trước. Thăm nghĩ, chắc được anh chiều nên sinh hư thiệt rồi. Anh không hỏi thêm gì.

Vừa lúc đó thì Nhanh chạy lên hỏi, anh sắp ăn chưa để nó hâm lại. Không hỏi ý anh, cô đã trả lời dùm.

- Mấy đứa ăn hết đi, không thì đồ. Cậu ba không ăn đâu. Đồ chị nấu dở lắm. Hồi này, anh chỉ nhìn đã muốn ói, làm sao anh ăn vô.

Giống như Đạt, Nhanh cũng chỉ nhìn chớ chưa ăn. Nhưng không cần thử cũng biết, đồ Liên nấu không thể nào ngon bằng của dì tám, mà so với nó hay Lê thì cũng chẳng hơn. Tánh ăn của Đạt vốn khó chịu nên anh chê cũng là điều dễ hiểu, chuyện đã rõ ràng vậy rồi nên nó không hỏi nhiều mà lạnh lẽo chạy đi.

Cũng may, miệng Đạt nhanh hơn chân nó.

- Hâm cho cậu một miếng. Đồ của mẹ em nấu, cậu phải ăn. Mấy đứa nữa, phải ăn cho hết đó nghe.

Đạt đã hiểu nên anh cười cười hòng cho cô hết giận. Nhưng, dạo này, đúng là cô đối đãi thiệt, không chỉ hay giận mà giận cũng dai hơn.

- Đừng hâm cho anh. Tụi em ăn hết đi. Chị không muốn ép người khác ăn đồ của mình. Mấy đứa cũng vậy, nếu thấy dở thì đừng ăn. Cứ đem đồ.

Lời bên tai trùng với suy nghĩ trong bụng của mình, Nhanh đã lẹ miệng dạ cái rụp (tánh nó vốn cái gì cũng lạnh lẽo). Và ngay lập tức, nó cũng lạnh lẽo nhận ra ánh mắt Đạt nhìn nó đã khác hơn, giống như mấy lúc, nó lỡ làm cháy áo, hay đạp phải chân anh. Nó sững người, này giờ nó chỉ đứng ngoài cửa, cũng đâu nói gì để anh phạt ý, nó chỉ "dạ" thôi mà. Nó lần khăn không dám hỏi, rồi khổ sở đứng chờ đợi quyết định cuối cùng.

Liên không có uy bằng Đạt, lời cô nói không đủ khí thế làm người khác sợ, nhưng kẻ ăn người ở trong nhà, chẳng ai dám làm phật ý cô, tại vì sao thì đó là chuyện ai cũng tự hiểu.

May mắn cho kẻ ăn người ở, Liên cũng tự biết, nên cô không làm khó cho ai.

Tự dưng bắt Nhanh chịu trận thế này, kể cũng tội cho con nhỏ, chắc nó đang đói, nên khi thấy Đạt liếc nhẹ với hàm ý biểu nó làm theo lời anh, Liên cũng không can làm gì. Sao cũng được. Cô nấu dở thì cô chịu. Chỉ giận ai đó chẳng đối đãi tới công sức của cô thôi. Cô không kể nhưng bụng âm ỉ. Đánh vảy tới chai tay, chiến cả bị mờ văng phòng khắp chỗ, xắt thịt tí mĩ tới mồ hôi, rửa rau tới nhẩn da, vậy mà...

Cô hậm hực đứng dậy, nhưng ý định không thành. Vì vừa nhấc người thì anh đưa tay nắm chặt eo và cô kéo cô lại. Chưa kịp dùng dằng, phản kháng thì anh đã đặt cô ngồi lên đùi mình mà ôm.

- Nè nè, ngồi đây đi rồi anh nói cho nghe cái này.

- Em không muốn nghe gì hết. Em nấu dở, anh chê, anh không thèm ăn là bình thường. Em không có ép! – Giọng Liên lạnh tanh vì hờn dỗi. Nhưng rốt cuộc, chỉ có đầu cô xoay lắc để tránh má anh, còn toàn bộ cơ thể vẫn ngồi yên trên đùi anh, để mặc anh ôm, để mặc anh xoa, để mặc anh vuốt.

- Không phải anh cố tình chê đồ em nấu, tại anh có chuyện...

- Chuyện gì?

- Thiệt ra, mấy bữa nay, anh thấy trong mình... sệt sạo, cứ muốn ói hoài. Hồi xé, đúng lúc em giờ nắp chảo thì anh lại muốn ói.

Mắt Liên đầy ngờ vực. Liệu có đúng lúc vậy không?

- Sao cái lúc em đi gọi, anh không vô ăn?

- Lúc đó... anh không thấy đói. Qua bữa rồi thì không muốn ăn. Với lại, lúc đó đang khó chịu, đang ăn mà chạy đi, có phải em càng giận anh hơn không? Không hiểu sao, dạo này, anh hay mất ói lắm.

Nói xong, Đạt tay che miệng, làm vẻ buồn nôn. Liên vội vỗ tay lên lưng anh.

- Thiệt hả? Sao mấy lúc anh ở nhà, em không thấy gì hết vậy? Anh có sao không? Có đi kiểm tra thăm bệnh chưa? Bị nhiều lần không? Anh có thấy đau hay khó chịu chỗ nào không? Anh có chóng mặt không?

Thấy thái độ có thay đổi, lòng anh phôi phôi.

- Anh không sao. Người không có đau chỗ nào. Cũng không thấy chóng mặt, có đi thăm bệnh thử rồi, không thấy có bệnh gì. Có thể là do trái gió trở trời, ăn không tiêu nên mới vậy.

- Anh phải coi chừng hơn nữa.

- Ừ. Còn cái này nữa... Anh nói em nghe, nhưng em phải hứa là không cười anh đó nghe.

Tuy ngạc nhiên nhưng Liên cũng làm mặt hờn dỗi. Đã là vợ chồng, mà anh chẳng tin cô.

- Chuyện gì mà sợ em cười? Em đâu có hay cười người khác mà anh dè dặt. Nếu anh không tin, thì thôi! Đừng nói. Không sao hết!

Cô thoát khỏi đùi anh xuống mép giường, tiếp tục xếp quần áo trong im lặng. Bao nhiêu đó cũng đủ biết, cô lại phật ý nữa rồi. Anh nâng cô ngồi lại vị trí cũ, tiếp tục ôm, tiếp tục xoa, tiếp tục vuốt.

- Mấy bữa nay, tự nhiên anh thèm ăn chua, mà thích nhất là, ăn me.

Anh nhắc Liên mới nhớ, hồi chiều cô nhìn thấy anh ngồi dựa gốc me ăn ngon lành như người ta ăn bánh. Thấy cô, anh vội vàng giấu điếm, còn lúng túng như gà mắc tóc. Lúc ấy, cô cũng thấy lạ nhưng chưa kịp nghĩ gì vì còn đang bận tâm chuyện con cá chiên trong chảo. Liên không kiềm được, cô nhe răng cười. Thấy anh trừng mắt, cô nhanh chóng đưa tay lên che miệng.

- Thấy chưa, em cười anh. – Đạt lên tiếng trách.

Liên tăng hắng một cái để lấy lại giọng bình thản, kìm nén tiếng cười. Cô đưa tay vào túi áo anh cầm ra một nắm me, trái nào cũng vừa dài vừa bự, no tròn và nhiều mắt, đều là me dốt, chỉ nhìn thôi là cô muốn chảy nước miếng. Nhiều me thế này, hèn gì, túi áo anh còm cộm này giờ.

- Em cười không phải vì cái chuyện anh thèm ăn me, mà cười anh đó, ăn me thôi mà, làm gì cứ lén la lén lút, còn trốn em nữa. Sợ... em xin ăn của anh hả? Em hong thèm đâu!

- Còn chộc anh nữa! Anh đang nói chuyện đằng hoàng. Em nghĩ coi... Đàn ông mà cầm trái me ăn như đàn bà chữa, anh như vậy... người ta mà nhìn thấy... thì coi sao đặng?

Vòm ngực vuông rắn rồi lập tức được uốn ra, dấu hiệu đậm chất đàn ông của anh được minh chứng. Để tăng phần thuyết phục, anh cầm tay cô vỗ lên mũi thịt để cảm nhận sự săn chắc. Tuy anh có khoe khoang, nhưng cô vẫn gật gù đồng ý. Chồng cô, tuy không xứng "trang anh hào" cũng đáng "đáng mày râu", mạnh mẽ không thua ai, nghiêm nghị chẳng thiếu gì, thậm chí... hung dữ còn dư chút đỉnh, đêm ngày chung sống, cô là người rõ nhất.

Người ta hay nói "ăn chua làm biếng", chỉ mấy ông bọm nhậu, ghiền rượu tới độ đốn, bước đi liềng xiềng mới thường lấy me làm mồi nháp nháp. Không thì mấy anh lưng dài vai rộng, biếng làm ham ăn mới cầm me mà "quất". Chớ việc đàn ông đường hoàng bề vệ "vai năm tấc rộng, thân mười thước cao", dù không cơ bắp cuộn cuộn cũng "chuiet chít" hẳn hoi, mà cầm trái me ăn ngon lành như đàn bà hường phấn, thì đúng là... trước giờ chưa từng thấy.

Đến cô, ngày xưa là con gái, cầm me ăn còn bị quờ nữa là... Huống gì anh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ôm ghen

Bệnh Đạt trở nặng bất thành linh. Anh buồn nôn cả đêm. Sáng ra không thể đi làm vì mệt mỏi. Lúc trước, ăn xong mới ới, bây giờ, vừa ăn vô là ới ngay lập tức. Lúc trước, chỉ tanh cá, bây giờ thì thứ nào cũng không ăn được, gần như, phải uống nước cầm hơi.

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy. Thuốc thang ngày ba cử cũng không khỏi sắc. Ngồi vuốt lưng cho anh, nước mắt Liên rùng rùng như suối.

Nhìn anh xanh xao, phờ phạc, lòng Liên đau như cắt. Tìm mọi món bổ dưỡng nấu cho anh, nhưng anh nhìn qua loa rồi gấp vài miếng chiếu lệ. Thứ anh thích là me. Bao nhiêu me, anh đều đem về phòng.

Can không được, cấm không xong, Liên giấu hết. Thành thử, đêm nào, anh cũng canh lúc cô ngủ say, anh dậy lục lọi bằng được mới thôi.

Nhìn anh ăn ngon lành, tiếng chắc lưỡi của cô càng lớn, át cả tiếng thẩn thẩn trên vách. Liên dứt khoát giặt lại.

- Anh Đạt. Nghe lời em đi anh, đừng ăn nữa. Đau bao tử, mất máu, sức nào chịu nổi. Trả me lại cho em đi.

Mặt mũi đàn ông của anh đã bị trái me trên tay đập đỏ không còn gì. Đã ăn me, còn ăn lén. Nhà đâu thiếu cái ăn, thịt cá ề hề, bánh trái cần là có, nhưng anh chỉ thèm mỗi món me dốt. Không ăn thì chịu không được, đến nỗi, phải xuống nước năn nỉ.

- Nhưng anh thèm lắm! Thèm không chịu nổi. Cho anh ăn đi em.

Liên kiên quyết không cho. Dù chưa biết nguyên nhân bệnh trạng của anh là do đâu, nhưng trong tình hình này, hễ cái gì có hại thì không cho.

Chỉ nghĩ thôi đã trào nước miếng. Giờ, thấy trái me trước mặt mà không được ăn, Đạt càng thèm. Cổ họng anh lên xuống liên tục. Thấy anh muốn giành lại mấy trái me trên tay mình, Liên chạy ra ban công quăng hết xuống đất. Anh lằm bằm.

- Đàng nào cũng chết. Ăn cho đã thèm rồi chết cũng được.

Nước mắt cô thấm ướt ngực áo, làm mặt Đạt đang xanh mét bỗng đỏ bừng vì xấu hổ. Tự trách mình sao có thể vì miếng ăn để mất bình tĩnh, thốt ra mấy lời làm cô buồn. Mà chính anh cũng chẳng vui.

Thầy thuốc được mời về mỗi lúc một nhiều, thuốc cũng theo đó chất lên cao. Tây, nam, bắc đều có. Nhưng bệnh Đạt không hề biến chuyển. Anh càng trầm lại. Anh thấy mình vẫn bình thường, ngoại trừ cái bệnh nôn mửa, chán ăn khiến anh thấy đôi khi hơi mệt. Nhưng, bệnh lạ đâu thiếu, người đang khỏe mạnh bỗng chết bất đắc kì tử cũng không hiếm. Biết đâu, anh là một trong số ấy!

Lỡ như... anh chết thiệt thì sao?

Cơ thể âm ẩm và mềm mại trong tay chính là tình yêu lấp đầy trái tim có nhiều trống rỗng. Thật sự không cam lòng! Thực sự, không muốn rời xa cô!

Nếu biết yêu rồi thương cô nhiều đến thế, ngày trước anh không đi Pháp, không yêu đương với bất kì ai khác, để gặp cô sớm hơn, để tình yêu trọn vẹn hơn, để sống bên cô dài lâu hơn. Nhưng ngẫm lại, nếu biết anh đoán mạng như vậy, thôi thì... đừng gặp. Để cô không làm góa phụ ở tuổi đôi mươi, để anh không hôn ghen cùng luyến tiếc. Và như, không gặp cô... liệu anh có không luyến tiếc, khi trái tim cứ mãi trống rỗng vì chưa có được một tình yêu thực sự...

Ui! Bao nhiêu suy nghĩ, rồi cuộc anh đã gặp cô, đã thương cô và cô đang hiện hữu trong vòng tay anh. Cứ nghĩ, một ngày nào đó, anh không còn nữa là bao nhiêu điều mâu thuẫn xấu xí tâm can. Bất cô sống cô đơn một mình thì không nỗi, nhưng nếu cô tái giá với kẻ khác thì... Bờ ngực mềm, mái tóc mây, đôi môi hồng... và cả tiếng rên êm ái, cả đôi mắt phù sương tình, tất cả sẽ thuộc về kẻ khác. Có lẽ... linh hồn anh sẽ không siêu thoát được.

Anh buồn bực găm môi cô, ghì chặt cô vào mình, rải nụ hôn lên khắp thân thể rồi ấn cả người cô xuống nệm. Anh ghen với ánh đèn, ghen với cơn gió, ghen với tất cả những gì chạm tới

tắm thân trần trụi được phủ dưới thân anh. Thử hỏi, trái tim anh làm sao chịu nổi cảnh tượng cô nằm trong tay một gã nào đó không phải anh. Anh muốn cắn nát cánh môi mỏng manh này, muốn bóp nát bầu ngực mềm mại này, muốn cả thân thể ngát hương lẫn linh hồn trinh bạch này hòa vào anh rồi cùng chết.

Giọng cô xuất xoa nhẹ nhẹ. Cả người cô đã phồng rộp, nhưng vẫn chiều anh, vẫn muốn cùng anh thỏa mãn sự khao khát của đêm dài. Đạt dừng lại. Suy nghĩ tàn nhẫn đang đối mặt với ánh mắt dịu dàng như dòng nước mát lành, ngon ngọt. Đạt thấy mình thật ích kỉ. Rốt cuộc, điều anh muốn là gì?

Người ta nói "phước chủ may thành", thuốc của dì tám với bà Ngự đem về không trị khỏi, biết đâu tới lượt cô thì trúng thầy, trúng bệnh, anh sẽ khỏi.

Nghĩ vậy, từ xé Liên đã đi, tới trời sụp tối mới về.

Đi tám chờ cô ở ngạch cửa. Bà nhìn cô lom lom, giọt nước mắt cùng sự im lặng của cô làm bà bồn chồn. Hồi lâu, cô vẫn chưa chịu nói, đi tám phải lên tiếng.

- Bộ... cậu bệnh nặng lắm hả mẹ?

Cô khẽ lắc đầu rồi ngẩng mặt mỉm cười cùng đôi mắt còn ngấn ngấn lệ.

- Vậy là không sao? – Liên chỉ gạt đầu, đi tám thêm sốt ruột – Rốt cuộc, cậu ba bị gì? Mẹ làm tui sắp bể tim rồi nè!

- Anh Đạt... không bị gì hết, thầy nói... - Nói tới đây thì cô lại cúi mặt thẹn thùng, tay mân mê góc áo bà ba – thầy nói..., chắc là,... ảh... ồm nghén dùm vợ thôi đi à.

Niềm vui lẫn lo lắng khiến tai đi tám cũng lù mù theo, đi hỏi lại vì chưa hiểu kịp.

- Há? Thầy nói làm sao? Cậu ba bị gì?

Liên kể cho đi tám nghe, buổi xé ra chợ tìm thầy hỏi bệnh bốc thuốc cho anh. Nghe cô kể xong, thầy cũng nói y hệt mấy ông thầy trước. Dù hơi thất vọng nhưng cô cũng mong, đôi thuốc biết đâu anh sẽ đỡ.

Đang lúc chờ bốc thuốc thì cô hơi choáng, sẵn tiện, cô nhờ ông coi bệnh dùm mình. Mấy ngón tay còn đặt trên mạch, thầy vuốt vuốt chòm râu sau khi yêu cầu cô kể tỉ mỉ thêm lần nữa về bệnh tình của Đạt. Xong xuôi, thầy cười rồi phán anh bị ốm nghén. Liên bán tín bán nghi, nhưng ông chắc chắn. Vì cô đã hoài thai, không trật đi đằng nào cho được, mà triệu chứng của anh không khác gì đàn bà có chửa, trong khi cô thấy mình vẫn bình thường.

Đi tám giờ hai tay vỗ vào nhau cái đốp, mặt phấn khởi hẳn lên.

- Chèn đét ời, thiệt hả mẹ?

Liên không trả lời, chỉ cúi mặt bẽn lễn thêm lần nữa. Đi tám chấp hai tay ngang miệng, xá xá mấy cái.

- Trời phật ời! Thiệt là tốt quá! Tui mừng cho mẹ nghén! Lần này nhớ coi chừng cho thiệt kĩ đó đa!

Niềm hạnh phúc bất ngờ khiến Liên không biết trả lời thế nào. Cô cứ để đi tám nói hộ.

- Chà! Cậu mà biết, chắc mừng lung lắm! Bình thường cậu đã thương mẹ như vậy, mẹ mà có bầu thì chắc... cậu cưng phải biết luôn à!

Mặt Liên đỏ hơn gấc. Cô ấp úng.

- Dì tám này! Ảh... toàn ăn hiếp tui...

- Ăn hiếp mà như mẹ, người ta cầu còn không được nữa là...

Tiếng cười hi hi từ thân hình phốp pháp làm Liên không dám nhìn lên. Mấy chuyện này, người tình ý như đi tám, đâu thể giấu, càng khó chối cãi. Sợ bị chọc tiếp, cô vội chạy lên lầu.

Đứng trước cửa phòng, cả người Liên run run. Cô muốn bật khóc nhưng cố nén. Những giọt nước mắt hạnh phúc ấy, cô muốn khóc với anh, muốn san sẻ cùng anh, muốn bàn tay anh chạm vào má cô để lau đi những giọt nước từ suối nguồn hạnh phúc.

Sau bao ngày mong đợi, sau bao đêm nghe lời anh dụ dỗ "ráng hết sức", cô và anh đã có thành tựu. Cô đã có thể một tay ôm bụng, một tay đấm lưng, cúi mặt nhìn xuống để cẩn thận từng bước chân, chậm chạp bước đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Trở thành "đàn bà chửa" lại tự hào thế sao?

Đứa con này là minh chứng cho tình yêu, cho bản năng cố hữu. Cô là đàn bà đúng nghĩa, còn anh là đàn ông thực thụ.

Chỉ một giọt máu nhỏ nhoi, Liên tưởng chừng, nó đã thay đổi cả cuộc đời. Ánh mắt trông chờ lẫn hăm hực của cha má chồng sẽ không còn nữa. Ở tận nơi xa, má cô cũng trút bỏ nỗi lo toan. Và, cô với anh, cả hai cùng bước vào cuộc sống mới. Cuộc sống của những người sắp trở thành cha mẹ.

Cô đã vậy... Chắc, anh cũng vậy! Dù anh không hối thúc, không than thở như cô. Nhưng cô biết, anh cũng mong con, cũng thèm con không kém gì cô! Đêm đêm trong vòng tay rắn chắc ấy, anh nghe cô than thở như thế nào thì cô cũng cảm nhận nỗi buồn chôn chặt trong tim anh như thế ấy.

Chỉ cần có báo tin, thế nào anh cũng vỡ òa trong sung sướng. Có thể, vì vui mừng quá, anh sẽ hét thật lớn, sẽ ôm cô thật chặt, sẽ bế xốc cô trong tay mà hun tới tấp, sẽ căn dặn đủ thứ như bà vú chăm bẵm con nít, rồi anh sẽ chạy khắp nhà để báo tin, cả nhà sẽ vì tin mừng này mà một phen náo động.

- Anh Đạt ời!

Niềm vui lẫn cảm xúc, cô mang tất cả trút vào tiếng gọi thân thương ấy.

Nhưng đáp lại cô, không gì khác hơn một tiếng "ừ" hời hợt. Cũng chẳng trách được, vì anh đang cầm cúi làm việc. Liên muốn mở miệng khoe với anh, cũng chẳng biết nói thế nào.

Thấy cô im lặng, Đạt mới hỏi.

- Em đi đâu từ chiều tới giờ?

Được câu nói mở lòng, Liên cười tủm tỉm.

- Em đi hỏi thầy về bệnh của anh.

Đáng tiếc! Anh không nhìn thấy nụ cười của cô, vì mắt anh vẫn dán xuống mặt bàn. Anh thần nhiên hỏi.

- Vậy hả? Anh bệnh gì?

Liên tiếp tục nói.

- Anh không có bệnh. À, không phải, anh có bệnh nhưng không cần trị, ít lâu sẽ tự hết thôi à. Chỉ có em..

Bao nhiêu thầy thuốc đều nói vậy. Câu trả lời, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán. Đạt cất ngang câu nói.

- Liên, rót cho anh ly nước. À, anh còn mớ việc muốn làm cho xong luôn nên em không cần đem cơm cho anh đâu, chừng nào xong thì anh xuống dưới ăn luôn, chắc là anh sẽ ăn hơi trễ, nên có đói thì em ăn trước đi, đừng đợi anh.

Đạt uống hết ly nước, Liên vẫn nấn ná ở lại. Dường như anh rất bận, tay cứ hí hoáy lật sổ, rồi ghi ghi chép chép. Ngồi một mình, vừa thấy buồn, lại không muốn làm phiền anh nên bỏ ra khỏi phòng.

Thật lâu, Đạt mới xuống nhà, đúng lúc bà Ngự đang ăn cơm, nên anh ngồi xuống ăn chung. Dì tám bới xong cơm vào chén thì bụng thêm đĩa cá kho khóm ra bàn. Đĩa cá vừa để xuống, anh đã bùm miệng chạy đi. Sau đó là tiếng anh nôn ọe.

Tiếng nôn càng lúc càng lớn, cứ như rột gan anh muốn lộn hết ra ngoài, làm bà Ngự ngồi cũng không yên. Bà chống đũa, nhấp nhòm nhìn ra rồi hỏi han đủ thứ. Nhưng Đạt chỉ ọa chớ không nói được lời nào. Dì tám cúi xuống nói nhỏ vào tai bà Ngự, cả hai mỉm cười rồi cười lạnh lạnh.

Tiếng cười kéo dài cho tới khi Đạt ngồi lại bàn vẫn chưa dứt. Đạt ngờ ngẩn không hiểu chuyện gì. Mấy hôm nay, ai cũng đồn đảo tìm thấy chạy thuốc, làm không khí trong nhà cứ nhốn nháo và nặng nề. Thấy mọi người vui vẻ, anh cũng yên tâm.

- Không sao đâu! Má đừng lo. Hồi chiều, vợ con cũng kiếm thêm thầy hỏi rồi, thầy nói tự nhiên sẽ hết. Tui không ăn cá đâu, dì bụng dẹp giùm tui đi. Cũng đừng đem món nào ra nữa, rót tui chén nước mát là được rồi.

- Vậy, con có biết mình bệnh gì không? – Bà Ngự chống đũa, tươi cười rồi nheo mắt đầy bí ẩn.

- Dạ, không. – Đạt lắc đầu.

- Con Liên chưa nói gì với bây hết hả?

- Nói gì hả má?

Bà Ngự với dì tám lại nhìn nhau cười tủm tỉm.

- Bây ốm nghén giùm con Liên đó.

Đúng lúc Đạt đưa tay che miệng vì cổ họng nhợn nhợn. Anh nghe không rõ. Đợi anh trở về trạng thái bình thường, bà Ngự lập lại lần nữa.

Tại Đạt dòng lên, mắt cũng trở lớn. Anh đã nghe rành rọt nhưng chẳng hiểu gì. Cái chứng ốm nghén thì anh không lạ, nhưng "ốm nghén giùm" thì anh chưa nghe bao giờ. Thấy anh cứ ngờ ngác, dì tám khom người xuống thấp, nói thêm.

- Ý là, mợ có bầu rồi, thay vì mợ bị nghén thì cậu nghén thay đó mà.

Phải mất mấy giây, đầu óc đang lo mớ mới sàng lọc, tiếp nhận thông tin.

- Thiệt... thiệt hả? Có chuyện đó nữa hả? Ốm nghén "dùm" cũng được?

Bà Ngự gật gù.

- Ủ. Nhắc mới nhớ, chuyện đàn ông ốm nghén khi vợ mang bầu, má đã từng nghe đâu đó.

- Vậy... Liên có bầu? Sao đi biết?

- Hồi chiều, mợ mới đi khám, mợ nói là có rồi. Té ra, bệnh của cậu là tại mợ. – Dì tám che miệng cười - Chu chớ! Giờ tui mới biết, đàn ông cũng bị ốm nghén nữa đó đa! Nghe ngộ ngộ bà ha!

Ánh mắt dì tám vừa giễu cợt, vừa ngưỡng mộ, vừa ngạc nhiên. Nhưng Đạt kệ hết. Anh có chuyện khác đáng quan tâm hơn. Buồng hắt dĩa đứng dậy, cả người anh chồm về phía trước.

- Mấy tháng rồi?

- Lúc đó, mợ mừng quá, nghe tui nói cậu ở trong phòng thì mợ chạy lên lầu luôn nên tui chưa kịp hỏi nữa.

Sau giây phút choáng ngợp, Đạt nhảy cẫng vì sung sướng. Chiếc ghế bị anh bứt ngã nhào lẩn, bốn chân chổng chơ. Anh ôm dì tám, nâng lên xoay mấy lượt khiến dì tám la oai oái vì lo cho cái tâm thân phục phịch của mình, không khéo lại bị anh làm rớt xuống đất thì "coi như xong". Ôm dì tám xong, anh lại chạy tới bá lấy vai bà Ngự còn đang ngồi trên ghế, anh ôm cổ bà rồi hôn chùn chụt.

Anh nói oang oang như sợ mọi người không nghe thấy.

- Má, con làm cha rồi! Con có con rồi, cha má có cháu nội rồi. Rốt cuộc cũng trúng đích rồi má ơi! Vậy là, Liên không sao rồi đi tám ơi!

Cái tin sắp được làm cha lại khiến người đàn ông đậm chất đàn ông trở thành một đứa con nít.

Sau một hồi làm náo động, anh mới nhớ tới cô rồi ngay lập tức "ba chân bốn cẳng" chạy lên lầu.

Bây giờ, đến lượt anh suy nghĩ, phải chào đón niềm vui này với cô theo cách thật gì cho thật đặc biệt, cho bố bao ngày cả hai cùng mong đợi. Nhưng anh lại chưa nghĩ được gì, mà anh không muốn chờ đợi thêm. Niềm vui quá lớn, chỉ muốn được bùng nổ ngay lập tức.

Liên đang thần thờ, Đạt tới ngồi ngay bên cạnh lúc nào, cô cũng không biết. Thấy vậy, anh cố nói bằng giọng bình thản như mình chưa hề hay biết chuyện gì.

- Hồi này, em có chuyện muốn nói với anh hả?

- Dạ. – Liên bắt đầu hớn hờ nhìn anh.

- Chuyện gì? – Đạt giả bộ làm mặt cực kì nghiêm nghị.

Sau vài giây suy nghĩ, cô từ tốn hỏi.

- Em muốn hỏi anh, nếu như mình có con, anh thích con trai hay con gái?

Để câu trả lời có thêm phần chân thật, Đạt tiếp tục giả bộ trầm ngâm một hồi lâu.

- Anh thì..., à... con nào cũng được, con gái cũng tốt nhưng nếu là con trai thì tốt hơn một chút.

Ba chữ "hơn một chút" của anh làm trái tim vui sướng trở nên thất vọng.

- Anh cũng thích con trai hơn hả?

Đạt thờ dài một cái rồi chậm chậm trả lời, như thể, anh đang phân trần cho cô hiểu nỗi khổ của mình.

- Chắc... Em biết đó. Người ta nói: "bất hiếu hữu tam, vô hậu chi đại", lại thêm câu "nhứt nam viết hữu, thập nữ viết vô", phải chi anh hai có con rồi thì không nói mồm chi, đằng này, anh không chịu cưới vợ. Lỡ như..., anh ở vậy luôn thì khổ cho anh. Trách nhiệm phải có người hương hỏa nối dòng, anh phải gánh vác... – Anh thờ dài một hồi - Nếu em mà không đẻ con trai thì đúng là... - rồi lại chắc lưỡi một cái - thế nào cha má cũng cưới vợ hai cho anh.

Chuyện cưới thêm vợ, cha chồng cô đã từng nói. Lúc đó cô buồn một, bây giờ nghe anh nói, cô buồn mười, mà thực ra... hơn mười nhiều lắm. Cô rụt rè hỏi.

- Nếu cha má muốn cưới thêm vợ cho anh, anh có chịu không?

- Em biết anh rồi đó, anh... cũng không muốn, nhưng mà, nếu cha má ép quá thì anh cũng phải chịu chứ biết làm sao? Trách nhiệm của anh lớn quá mà!

Liên sắp khóc tới nơi rồi. Vì quá vui mà cô quên mất, chuyện sanh trai hay gái là hai niềm vui có sự khác biệt rất lớn. Mười đứa con gái cũng không bằng một thằng con trai. Nếu... đứa nhỏ trong bụng cô là con gái, thì đây còn là "thành tựu" của cả hai nữa hay không?

Đạt khẽ mỉm cười vì anh đã gạt được cô. Nhưng khi thấy cô buồn bã, anh lại thấy xót xa, anh định sẽ thôi đùa, anh sẽ nói với cô sự thật về suy nghĩ của mình, về niềm vui mà anh luôn chờ đợi.

Nhưng chưa kịp nói gì thì cô đã chạy khỏi phòng vì tiếng kêu của bà Ngự.

Tâm sự với dì tám xong, cô tiếp tục đi vòng vòng. Đến cây bông giấy thì dừng lại. Sương đã xuống, cái lạnh se se khiến cô cảm nhận rõ ràng vòng tay ấm áp đang ôm chặt người cô.

Mặc kệ cái ôm đầy tình cảm ấy, cô cứ buông xuôi, không phản ứng. Từ phía sau, anh đang nở nụ cười hớn hờ. Sau đó ôm cô xoay vòng. Bị bắt ngờ, cô mới la lên.

- Anh làm gì vậy? Buông em ra.

Giọng cô vừa buồn vừa hờn dỗi, anh thấy ớn lạnh vì lỡ đại lúc này.

- Minh sắp có con rồi sao em không vui gì hết vậy?

- Em cũng vui lắm nhưng mà... – nói tới đây giọng Liên nghẹn lại – em không biết nó là trai hay là gái, lỡ nó là con gái thì...

Nụ cười đáng ghét càng thêm tươi rồi.

- Thì có sao đâu?

Tức mình, chân cô giẫm xuống đất.

- Sao mà không sao? Hồi này anh mới nói là nếu không có con trai thì anh sẽ cưới thêm vợ.

Nụ cười đáng ghét lại thêm giòn giã.

- Ha... ha...em đúng là dễ tin người. Thôi nín đi, nghe anh nói, hồi này em không chịu nói thẳng mà bày đặt rào trước đón sau nên anh mới chọc em một tí. Con gái hay con trai thì là con anh, con nào do em sanh ra anh cũng thương hết, không phân biệt trai gái. Còn cái chuyện cưới thêm vợ, càng không bao giờ có. Đừng buồn nữa, vui lên đi em.

Liên không những không cười mà không bật khóc nữa, rồi cô giờ tay mà đắm vào người anh.

- Vui gì nổi mà vui! Anh làm em vừa buồn, vừa lo, vừa sợ. Anh ác quá đi, em không muốn bị chọc như vậy đâu.

Thái độ của cô làm anh lúng túng, anh định gỡ với cô một chút để ăn mừng thật đặc biệt, nào ngờ kết quả lại thế này. Nhưng anh cũng vừa giải thích rõ với cô rồi, không hiểu sao, cô lại khóc dữ tới như vậy! Anh hấp tấp đưa tay lau má còn loang nước mắt.

- Anh xin lỗi. Em đừng khóc nữa. Nín đi rồi nghe anh nói. Liên à, không cần anh nói thì em cũng phải hiểu, trong lòng anh không có ai ngoài em. Anh chỉ cần em thôi, thì làm sao mà đi cưới người khác cho được?

Liên đã nín khóc nhưng cô trầm tư không nói, ánh mắt cô như dỗi về phía xa xăm. Chuyện đàn ông cưới thêm vợ để có con trai nối dõi, đâu của riêng ai, chính gia đình cô cũng đã từng, và nỗi đau vẫn còn từ thời thơ ấu. Nếu ngày ấy thực sự xảy, cô không dám chắc, mình sẽ chấp nhận được như má mình và những người đàn bà khác.

Đạt nâng cằm cô, chất giọng đàn ông trầm trầm.

- Em không tin anh sao? Anh nói thật!

Giọng anh thành khẩn khiến cô xiêu lòng. Anh thương cô, cô biết. Lời anh nói, cô đã nghe. Nhưng việc tin nó hay không thì cô chưa thể nào khẳng định, bởi, chỉ có thời gian mới đủ khả năng xác nhận những gì thuộc về lời hứa.

- Nếu em không tin, thì anh thề.

- Đừng thề. Niềm tin không ở lời thề. Hơn nữa, cuộc đời có nhiều thay đổi. Và lại, em không muốn nghe mấy lời thề thốt nặng nề. Em sợ lắm.

Đàn ông là chúa thề thốt dễ đổi lấy niềm tin tưởng. Dù chưa đủ niềm tin, Liên vẫn không muốn anh thề. Cuộc đời đầy sóng gió, ai biết được chuyện mai sau. Và lại, rui như..., anh quên lời đã hứa, cô cũng không muốn anh bị bắt trắc vì lời thề ứng nghiệm.

Bỏ mấy ngón tay đang chặn bờ môi anh, tấm lưng gầy quay lại. Vạt áo bông loáng thoáng giữa vầng trăng bạc khi cơn gió nhẹ thổi phất lên. Cái man mác phía sau chẳng mấy chốc thay vào cái âm ảm, hầm hăm. Vòng tay anh ôm lấy cô trong lặng lẽ. Giữa tĩnh mịch, lời thề được thốt ra.

- Nếu anh không giữ lời thì kiếp sau, anh sẽ cưới em để trả nợ. Kiếp sau thề hứa tiếp tục cưới em thêm kiếp nữa, rồi kiếp nữa, tới khi nào anh không thất hứa thì thôi.

- Anh khôn quá! Vậy em phải cho anh nợ miết hả?

- Ừ... Vậy thì, kiếp sau, anh làm đàn bà, em làm đàn ông, để anh mang bầu, đẻ chữa, bù lại cho em. Lúc đó, em nhớ, dù thế nào cũng không được bỏ anh, nếu không, em sẽ cưới anh miết, tới khi nào mình trả hết nợ cho nhau mới thôi.

Trong đêm lạnh, dưới trăng mờ, cây bông giấy trở thành chứng nhân cho bao nhiêu lời hứa của anh. Liên sắp không nhận được cười. Nhưng ảm ức vì bị chọc tới khóc, cô vẫn giận. Đạt chạy quay vòng để xin lỗi. Đột nhiên, anh gặp người nòn ọc.

Cô quỳnh quáng không biết nên làm gì, một hồi mới đưa tay nắm ống quần chạy thật nhanh về phía cửa nhà bếp. Được vài bước, thì anh kêu giật lại.

- Nè! Đừng chạy nhanh. Ừa...Em đang có bầu... Ừa... phải coi chừng hơn. Ừa... đi từ từ thôi... trời lại tối..

Nghe tiếng nòn thốc tháo của anh, Liên nóng ruột, làm sao từ từ cho được. nhưng góc áo đã bị anh nắm lại, cô muốn chạy đi cũng không được, đành quay lại vỗ lưng cho anh.

- Lát nữa vô nhà, ráng ăn tí gì nha anh. Rồi đợi em một lát.

- Em đi đâu?

- Em ra sau hè, lượm me cho anh.

Giờ, Liên thấy tiếc hùi hùi mấy trái me bữa trước lỡ quăng đi. Hèn gì, anh thèm me tới vậy.

- Giờ này còn ra đó. Bộ em không sợ gặp...

- Thôi anh! Còn nhát em..

Liên muốn đánh lên lưng anh thật mạnh cho anh ới hết mấy thứ trong bụng ra luôn cho rồi. Đầu phải cô không sợ, nhưng anh vì cô ốm nghén, bữa trước thấy anh thèm me tới phát điên. Sợ anh chịu tới sáng không được, mới bấm bụng ra đó. Cô đã cố quên, anh còn nhắc. Làm cô chưa kịp đi đã run chân mất rồi.

Đạt liếm môi. Không nhắc thì thôi, hể nhắc lại nổi cơn thèm chỉ muốn được ăn ngay. Mà anh cũng không đành lòng để cô ra đó một mình trong khuya khoắt.

- Thôi. Đợi anh ới xong, hai đứa mình ra đó luôn.

Chỉ một lát sau, tiếng bước chân sột soạt trên lá khô khua động. Trong khi mọi người đã ngủ, hai vợ chồng trẻ vừa nắm tay nhau, vừa xách đèn ra sau hè lượm me. Mà tánh Đạt rất khó, phải me đốt bột gần chín tới, ngoài lớp bột xanh phải được phủ một vầng nâu vàng, ươn ướt, anh mới ăn. Thành thử, cả đêm lượm mấy trăm trái, hai vợ chồng chỉ lựa hơn cỡ chục trái.

Nổi hổ thẹn về đàn ông ăn me hường phấn không còn nữa. Đạt ngồi dựa lưng vào cây cầm me lột vỏ, đưa lên miệng cắn một cách vô tư trước mặt vợ.

Khuôn mặt đàn ông được ăn món mình thích, lộ vẻ thỏa mãn như con nít. Liên bật cười. Nhưng anh không những không trách còn hớn hờ cười đáp.

Liên đi thêm vài vòng, lượm thêm một ít bỏ vô đầy túi áo bà ba. Rồi đến ngồi tựa vai anh. Cô đem me ra, tần mần tỉ mi lột vỏ sẵn cho anh.

Nhìn anh cầm trái me ăn ngon lành, Liên đưa tay quẹt mấy giọt mồ hôi rịn ra trên trán, lòng bồi hồi. Nghĩ bao nhiêu cách, rốt cuộc, hai vợ chồng "ăn mừng" tin vui bằng cách này.

Có ai như cô không? Sợ ma mà đêm khuya còn muốn đi lượm me cho chồng đang ốm nghén. Cô xoa bụng, trầm nghĩ, chắc tại, con nó đòi nên tia nó mới thèm ăn, không biết, con cô còn thèm gì nữa không, để cô đi kiểm về để anh ăn cho thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85: Mang thai

Con mưa vừa tưới tắm, cái nóng bức ban ngày dịu xuống, trời về đêm lành lạnh se se, lại thêm không khí trong lành, nên ai cũng ngủ thật ngon trên chiếc giường của mình. Tiếng ếch nhái, ễnh ương cứ vọng đều đều cũng không thể kéo tất cả ra khỏi những phút giây êm ái. Cho đến khi, tất cả nghe tiếng Đạt "la làng".

Tiếng bước chân lập bập lên cầu thang, qua hành lang rồi dừng lại trước cửa phòng. Thấy tất cả bị đánh thức, Liên hơi ái ngại, nhưng tình hình không thể nghĩ thêm được.

Từ khi Đạt hết ốm nghén, thì đêm nào cô cũng giật mình giữa khuya vì những cơn đau nho nhỏ.

Mấy đêm trước, cô cố chịu đựng rồi ngủ tiếp. Nhưng đêm nay thì khác, từ nãy giờ mà chẳng hết đau, càng lúc lại càng đau.

Đau đến buổi khiến cô muốn la lớn, thì điểm này mà la lên khác gì làm náo động, đánh thức cả nhà. Hơn nữa, Đạt đang ôm cô, cô không muốn anh mất giấc ngủ nữa chừng.

Nghỉ đâu cũng vào đấy như mọi hôm, cô cắn răng chịu đựng. Một chút rồi thêm một chút, càng lúc càng đau. Sự kìm nén làm cho cổ họng phát ra tiếng rên ư ử rồi cô thút thút một mình.

Tiếng động lọt đến tai anh. Trong cơn mơ màng, anh ôm chặt cô hơn, cất giọng là nga.

- Em bị sao vậy Liên?

Lúc này, cơn đau đã đến đỉnh. Cô bấu chặt tay anh.

- Anh ơi, chân em... đau quá!

Đạt lập tức tỉnh táo, anh tung mền để sờ soạn khắp người cô, sau đó, nhảy khỏi giường. Nhanh chóng thắp đèn thật sáng rồi quay lại kiểm tra chân cô nhưng trên làn da trắng nõn hoàn toàn không một vết thương hay một dấu cắn nào.

Tiếng rên đau làm Đạt quỳnh quáng. Anh không biết phải làm gì, lần đầu tiên cô làm mẹ cũng là lần đầu anh học cách làm cha, kinh nghiệm mà anh có không thể nào nhiều hơn cô được.

Anh chạy như bay khỏi phòng, đập cửa phòng Thành xong, anh lao tới cầu thang, hô hoán vang động như cháy nhà.

- Anh hai ơi! Má ơi! Di tám ơi! Mọi người ơi! Lên đây coi đùm vợ con đi. Mau lên đi!

Tiếng gọi ầm ĩ xen lẫn hoang mang, khiến người trong nhà cũng bồn chồn theo. Đến người lười biếng như Diệp và có phần vô tâm như Thành cũng phải bỏ ngang giấc ngủ để chạy đến.

Vừa nhìn thấy bà Ngự và di tám, anh đã lo lắng níu lấy tay bà kéo lại để hỏi dồn.

- Má ơi, coi đùm vợ con mau đi, đang ngủ nữa chừng thì cổ thức dậy rồi kêu đau tới bây giờ. Má coi cổ có bị gì không hả má?

Di tám không biết nhiều về chuyện này, bà Ngự có kinh nghiệm hơn, bà đi tới giường ngồi xuống.

- Con thấy khó chịu ở đâu hả Liên?

Mặt Liên tái nhợt, cô chống tay ngồi nghiêng một bên, một bên dựa hẳn vào Đạt. Phải cố gắng lắm, cô mới thút thút nói được vài tiếng.

- Dạ, thưa má, chân của con đau lắm, không duỗi được.

Bà Ngự kéo ống quần nhìn một lượt rồi cười.

- Không sao đâu. Có bầu, bị vọp bẻ đó thôi. Kêu đũa nào đó đâm bóp một lát là hết. Mai mốt, khi ngủ nhớ lấy gối kê chân cao lên cho dễ ngủ.

Theo ánh mắt cùng cái ngoắc tay của di tám, Nhanh dợm bước vào phòng. Nhưng Đạt khoát tay cản lại. Sau đó, anh kéo chân cô duỗi ngang đùi mình, rồi ấn mười ngón tay xuống để bắt đầu xoa bóp.

- Hồi xưa má cũng bị vậy hả má?

Bà Ngự trẻ môi rồi lắc đầu.

- Không. Hồi xưa má mạnh hơn vợ bây nhiêu, cho nên má không có bị vọp bẻ gì ráo trọi.

Về tự hào của bà bị anh tạt nước lạnh.

- Vậy làm sao má biết là không sao? Lỡ như...

Mấy chữ sau Đạt không dám nói vì kiêng kỵ.

Thấy anh có thái độ hoài nghi, sợ má chồng méch lòng, Liên giữ nhẹ cổ tay anh lắc lắc, rồi lên lên nhìn lên. Đôi mắt bà đang nheo lại, xám ngắt. Bà dứt khoát nói.

- Má không bị nhưng má biết! Được chưa? Trên đời, đâu phải chỉ một mình vợ bầu có bầu. Cả đồng người có bầu bị ngoài kia kia, không tin thì ra đó hỏi người ta cho chắc!

Bà giận nên quay quắt đi ra. Biết mình có thái độ hơi quá, Đạt vội nắm tay bà giữ lại. Anh vẫn ngồi trên giường làm chỗ tựa cho cô nên chỉ có thể rướn lưng để vươn tay, cũng may, chiều cao của anh không tệ nên vừa đưa tay đã giữ được bà. Rồi anh nhẹ giọng i ôi. Bà không thèm nhìn, xia trán anh rồi đi thẳng. Dĩ nhiên, dù anh có nói gì thì bà cũng không thể giận thằng con trai út của mình, huống gì, anh đã xuống nước.

Diệp vươn vai, ngáp dài nói ử ử oải.

- Chị Liên còn phải mang bầu tới mấy tháng nữa, chắc nhà mình còn mất ngủ dài dài. Con lâu lâu mới về mấy ngày, không thì... - Diệp chưa nói hết câu đã đưa tay lên che miệng ngáp tiếp.

Di tám ra vẻ thông cảm.

- Tại cậu ba cũng lần đầu làm cha, hơn nữa..., lần trước, mợ bị sảy, nên cậu ba lo lắng cũng là phải lắm đa!

- Chớ không phải tại nó chiều vợ quá mức? Cái gì cũng làm ầm lên, làm như thiên hạ, chỉ có mình vợ nó có chừa không bằng? Hồi đó, tui có chừa, cái gì cũng cắn răng chịu, chớ có được ai lo lắng tới vậy đâu! – Bà Ngự bắt mẫn ngoái đầu lại. Cũng tại con Liên, nó ốm yếu quá nên hay bị này bị nọ.

- Không biết có "pha" không nữa. – Diệp trẻ môi, lên tiếng với vẻ hoài nghi.

- Không có đâu cô ơi! Bà cũng đẻ hai đứa rồi nên bà cũng biết mà, tại bà may mắn khỏe mạnh nên ít bị hành hơn thôi, chớ tui thấy có nhiều người còn khó ở hơn mẹ ba nữa kia. – Di tâm lập tức xua tay, với tánh của Liên bà tin, cô không làm trò giả bộ.

- Ô, nhớ hồi đó, má con Diệp cũng vì sanh khó mà mất. – Nói tới đây giọng bà Ngự chùng xuống, Diệp cũng trầm ngâm.

Nhanh trở mắt nhìn vói về hốt hoảng.

- Nghe bà nói mà con sợ quá hà!

- Vậy cho mấy người biết, sanh ra làm đàn bà khổ như thế nào! Bầu bí, chưa đẻ đâu phải chuyện giỡn chơi, người ta nói nó như một chuyến vượt biển đầy khó khăn vất vả, nhiều sóng to gió lớn nên không phải ai cũng tới bờ bến được an toàn đâu.

Bà Ngự đang nói say sưa thì quay về phía Thành.

- Thành, thằng Đạt sắp có con luôn rồi... Còn bây, bây là anh của nó, phải lo cưới vợ đi, để còn sanh con đẻ cháu nữa chớ.

Nhưng Thành đã biết, thế nào, thấy anh bà cũng nhắc chuyện cưới xin nên đã tính đường "tẩu" trước.

Tiếng người nói xa dần. Căn phòng yên ắng lại.

Chân Liên đã đỡ nhiều. Cô nắm bàn tay còn đang xoa bóp cho mình, nhắc nhở.

- Anh Đạt, anh ngủ đi.

Anh cười hiền hậu.

- Em ngủ đi rồi anh ngủ.

- Em xin lỗi, nửa đêm nửa hôm, em lại phiền hà tới anh.

Kéo cô ngã đầu vào vai mình. Anh trách nhẹ nhàng.

- Nói gì kì vậy! Đứa con anh cũng có phần, làm sao không lo cho được! Bộ, em định tước quyền làm cha của anh hả? – Liên còn chưa biết đối đáp ra sao với những lời trách móc ấy thì lại nghe anh thở dài - Dù rất muốn, nhưng cũng không cách nào để anh có thể san sẻ được hết với em. Anh chỉ có thể làm được tới đây thôi.

Lời tự trách này, nghe sao thương quá đỗi!

Người ta nói, vợ chồng phải thương nhau dữ lắm, và chồng phải thương vợ nhiều lắm lắm, thì mới ghen dùm được. Hồi đó, khi đang cầu trời khấn phật cho mình có chữa, Liên luôn mơ tới cái cảnh mình được ốm ghen, được anh vuốt lưng. Rất cuộc, mọi chuyện đảo lộn hoàn toàn. Không biết, có giống như mọi người nói không, nhưng mỗi lần nhớ tới, lại thấy vui vui, sướng sướng.

Liên nép chặt vào anh hơn, một tay ở phía trước ôm ngang eo chồng. Hơn cả tháng trời ốm ghen, anh ốm đi rất nhiều.

- Ai nói anh không san sẻ với em. Anh ghen dùm em một thời gian rồi đó. Anh còn chịu cực với em như vậy mà không than tiếng nào, bao nhiêu đây là quá đủ rồi, còn gì mà đòi hỏi nữa hả anh?

- Anh không biết mình có thể làm được những gì nhưng nếu có thể làm được nhiều hơn nữa thì em cứ đòi hỏi thêm đi, anh không bao giờ từ chối đâu. Phải chi anh ghen thêm tí nữa, để đòi lấy những cơn đau này của em, anh cũng chịu.

Thanh âm trầm thấp trên tai, hơi thở mon man trên tóc, tất cả đều nhẹ nhàng quện trong không khí, mà sao quá đỗi ngọt ngào làm trái tim Liên thổn thức. Lời anh nói không có cung bậc bổng trầm, không nhún nhảy ngân nga, từng chữ từng chữ một thốt ra như chỉ mình anh tự sự.

Anh với cô, không một lần thề non hẹn biển, không một lời nào gọi là khắc cốt ghi tâm, cũng chưa từng cùng nhau vượt qua gian nan khổ ải để chứng minh thiên trường địa cửu... mà sao lúc này, cô thấy hạnh phúc vô biên, thứ hạnh phúc nồng ấm từ tình yêu bình dị nhất.

Đôi mắt cô không giấu niềm xúc động mà chột long lanh. Anh của lúc này, thật tĩnh lặng, thật nghiêm trang. Khác hẳn với những lúc nịnh vợ thường ngày, không lời nói ngọt ngào như mật, không cái nhìn tình tứ chứa chan, nhưng từ sâu thẳm tâm hồn Liên thấy cả một tấm chân tình rộng lớn. Cái chân thực thì không cần cái vỏ hào nhoáng bên ngoài che đậy.

Tình cảm của anh luôn như mặt hồ phẳng lặng, người đứng trên bờ chỉ có thể thấy những gì bên trên của nó, chỉ khi người ta hòa vào dòng nước thì mới có thể biết được lòng nó thực sự nông sâu.

Nhìn giọt nước mắt lăn trên má, anh không biết giọt nước mắt này vì anh mà chảy xuống, anh đưa tay lau đi rồi hôn lên đó thật nhẹ.

Đạt chăm chú nhìn ngắm sự thay đổi hằng ngày của vợ với đôi mắt triu mến. Đáng đi khoan thai trở nên chậm chạp, mỗi bận ngồi xuống đứng lên đều chống lưng, thì thoảng thì đắm đắm cho đỡ mỏi, nhìn vợ anh cũng ra dáng đàn bà chưa lắm. Khiến anh càng nhìn càng thích.

Ai cũng nói, đàn bà có bầu đều xấu tướng, anh thì khác, anh thấy cái tướng của bà bầu có nét đẹp riêng của nó (anh không chắc, bà bầu nào cũng đẹp, nhưng vợ anh thì chắc chắn đẹp), nét đẹp của sự thành thực trong bản năng. Nét đẹp của hạnh phúc bình dị đơn sơ.

Liên thuộc dạng bà bầu không ăn nhiều như những bà bầu khác nên cơ thể cô không mập lên, lại có chút xanh xao, yếu ớt. Mọi người hay thì thăm to nhỏ to về e dè, vì những người có cơ thể gầy yếu thường khó sanh.

Những chuyện đó tới tai Đạt, đàn ông ớn vô tâm cũng đâm ra lo lắng, vừa cố gắng bắt cô ăn uống tắm rửa, vừa phải kiên nhẫn đủ điều, dù anh không phải là người mê tín.

Hầu như ngày nào ngồi xuống giường, Liên cũng cúi mặt nhìn xuống bụng, tay xoa xoa, miệng không ngừng lẩm bẩm tính ngày chuyển dạ. Một hành động rất "đàn bà chưa", làm anh nhìn cô không dứt. Càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy êm ái xuyên xao.

Bắt gặp ánh mắt anh, Liên chỉ biết cười rồi nhìn xuống bụng như muốn khoe với anh sự lớn lên của đứa con trong bụng.

Qua mấy tháng kiên kị đủ thứ, bữa nay anh mới có một yêu cầu nho nhỏ.

- Anh ngắm con được không em?

Liên bật cười vì lạ. Ngày nào cũng ôm nhau ngủ, hơn nữa, cái tánh của anh, có bao giờ ngăn ngại mà còn bày đặt xin xỏ. Định ghẹo anh một tí, nghị lại thôi, có lẽ vì kiêng cử lâu ngày, nên anh mới ngăn ngại như thế.

Cô vừa gật đầu, anh liềm vui về cúi xuống bụng vợ, bàn tay anh nhẹ nhàng lật hai vạt áo lên trên, cái bụng to tròn trắng nõn hiện ra. Đạt nhìn rồi xoa nhẹ nhàng khắp lượt để cảm nhận hình hài của đứa bé bên trong cơ thể mẹ. Tay Đạt dừng lại ở phía bên trên.

- Con ơi, cha đang xoa đầu con nè, con có biết không?

Liên bật cười lớn tiếng rồi cầm lấy tay anh.

- Anh ơi, đầu của con nằm ở đây nè, má nói là nếu đầu nó mà nằm ở đây là đề ngược đó.

- Í... trời, vậy há? Chắc... Anh không hề biết chuyện đó!

- Em cũng đâu có biết, là má nói cho em biết đó.

Tay Đạt di chuyển xuống phía dưới, lại xoa xoa.

- Giờ này chắc là con mình ngủ rồi hả em?

- Em nghĩ chắc chưa đâu anh, tại... em chưa ngủ thì con mình còn thức.

Liên vừa nói dứt câu thì phần bụng tròn vo bỗng dô lên cao một chỗ, rồi chỗ dô lên lệch qua một bên như bị đứa bé giơ chân đá từ bên trong. Liên thấy bụng mình đau thốn một cái, có mất thăng bằng, ngã lưng ra sau chống trên hai tay. Đạt nhìn cảnh tượng này mà thích thú như được ngắm nhìn một kì quan của thiên nhiên hiếm thấy.

- Con mình trả lời anh nè em.

Nhưng khi ngược mắt lên lại thấy Liên bặm môi khó chịu, mày anh chau lại. Vợ đưa tay đỡ lấy lưng cô.

- Em đau lắm hả Liên?

Liên gật nhẹ đầu.

- Con hay tổng đập như vậy đó anh! Nhưng mà, như vậy thì chứng tỏ là con mình khỏe mạnh. Ui da, nó mới đập nữa nè.

Liên vừa nói vừa cười, nụ cười hoàn toàn vui vẻ, còn Đạt thì lộ vẻ lo lắng, đắn đo. Anh đưa tay lên bụng Liên xoa xoa như muốn giúp cô làm dịu con đau.

- Không biết là gái hay trai mà phá quá vậy ta! Con à con ơi, con khỏe mạnh thì cha mừng, nhưng mà, muốn quấy đập gì thì ra ngoài đây rồi mặc sức mà quấy đập, còn bây giờ thì giới đi nghe, đừng tổng đập mạnh như vậy, làm má con đau, má đau thì cha cũng đau. Đau lắm! Con thương cha, con đập nhẹ nhẹ thôi.

Không biết có phải đứa bé trong bụng biết nghe lời hay không mà sau câu nói của Đạt thì bụng Liên trở lại bình thường, khiến Đạt tròn mắt ngạc nhiên.

- Con mình nghe lời anh rồi nè em. – Rồi tay Đạt tiếp tục xoa xoa lên bụng cô như đang xoa đầu khen ngợi đứa con ngoan của mình. – Con ơi con giỏi quá. – Nói xong, Đạt kề môi hôn lên đó. Anh tiếp tục áp tai lên bụng như đang nghe những lời thì thầm của đứa trẻ từ phía bên trong, miệng anh lầm bầm - con nói cái gì, con xin lỗi má hả, ừ, con nhờ cha hun má dùm con hả, được được, để cha làm dùm con nha, à mà, con muốn hun má mấy cái, mấy cái cũng được hả, rồi rồi, cha làm liền.

Nhìn anh tự nói rồi cười, Liên thấy lòng dạt dào cả trời nắng ấm. Niềm vui anh cho cô gọi là hạnh phúc, thứ hạnh phúc chỉ có thể cảm nhận từ tâm hồn.

Đạt ngồi thẳng lưng, kề môi lên má Liên, anh hôn mạnh một cái rồi ôm chặt cô, Liên ngả đầu lên ngực anh, ngón tay khẽ nghịch nút áo.

- Sanh con cực quá hả em?

- Dạ, cực. Nhưng... hạnh phúc và ấm áp lắm anh à.

- Anh nghe đàn bà, ai cũng nói có bầu cực nè, khổ nè, mệt nè, cũng có vài người nói hạnh phúc nhưng chưa nghe ai nói ấm áp như em, em nói thiệt không đó?

- Dạ thiệt! Đàn bà có bầu đúng là cực khổ vô cùng. Nhưng khi biết mình mang một mầm sống tương lai, tình mẫu tử thiêng liêng khiến người đàn bà hạnh phúc. Và họ thấy ấm áp, khi bên cạnh họ có một người chồng biết quan tâm, biết lo lắng, biết chia sẻ, biết yêu thương... Giống...như anh vậy đó! Ngọn lửa ấy xua tan đi tất thảy. Cực khổ, thậm chí là cực khổ hơn nữa, cũng xứng đáng. Còn gì hạnh phúc hơn khi sanh ra những đứa con mạnh khỏe, xinh đẹp cho người mà mình yêu thương, còn gì không ấm áp cho bằng, khi chồng mình cùng mình trải qua những ngày khổ sở khó khăn.

- Nhưng anh có làm được gì đâu? Toàn là em chịu hết. Anh chỉ phụ được có chút đỉnh...

Đàn ông à, khi anh nói ra được những lời này thì hạnh phúc đã hiện diện trong lòng phụ nữ.

Tâm hồn Liên lâng lâng, trong cô như có mùa xuân đầy nắng ấm, từng giọt nắng vàng lung linh nhảy múa trên dòng suối xanh trong đang hòa ca cùng chim muông rộn rã.

Nhìn thấy đứa con của mình lớn dần trong cơ thể người phụ nữ mình yêu thì còn gì hạnh phúc hơn. Và hạnh phúc càng nhân lên, khi hạnh phúc ấy có người thấu hiểu.

- Anh cũng thấy hạnh phúc và ấm áp.

- Vì sắp được làm cha hả anh?

- Ừ, hạnh phúc vì anh sắp được làm cha và ấm áp vì anh được nhìn thấy giọt máu của mình trong cơ thể vợ anh đang từng ngày từng ngày lớn lên, đó là kết quả của tình yêu, là thành tựu của những phút giây nồng đượm. Em nhìn nè, chỉ cần một vòng tay, anh có thể ôm trọn cả vợ lẫn con, chỉ một vòng tay, anh ôm được trọn gia đình, chỉ một vòng tay, anh có được cả thế giới.

Anh vừa nói vừa kéo cô ngồi vào lòng mình.

- Nếu ngày trước anh hay tin có con với chị Ngân, chắc... anh đã quay lại Pháp cưới chị ấy rồi, ha?

- Sao em hỏi chuyện này? Chuyện qua lâu rồi! Với lại, anh với Ngân đâu có con, là Ngân gât anh mà...

- Nhưng nếu chị ấy sanh con cho anh thì anh cũng sẽ hạnh phúc lắm...

- Có con thì vui nhưng hạnh phúc cỡ nào thì phải coi, ai là người đẻ ra nó nữa.

- Anh nói xạo em! Hồi trước, khi chị Ngân bế con lại, em thấy anh vui dữ lắm à!

- Em nhìn làm sao mà nói anh vui? Lúc đó anh mếu thì có, lo lắng muốn chết mà vui cái nỗi gì! Em đúng là ăn nói lật lọng, gây oan ức cho anh!

- Hừ, tại có em ở đây nên anh ngại, chớ không thì anh nhảy lên trong sung sướng rồi! Biết đâu...

- Em đúng là giỏi tưởng tượng! Chắc là suy diễn cảnh tượng đó nên mới xách giỏ định bỏ đi chớ gì? Nè! Anh nói cho em biết, sau này, dù có chuyện gì cũng không được bỏ nhà đi, phải ở nhà, vợ chồng cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết, nghe chưa?

Mấy tháng cuối thời kì mang thai thật cực khổ, Liên thấy lưng mình đau thắt, trong người bức rứt khó chịu, phải đi tới đi lui trong phòng, Đạ ngồi phía đầu giường tựa lưng vô vách nhìn Liên mà thấy xót xa, chốc chốc, anh đưa tay ngoắc cổ.

- Lại đây nghỉ đi em, đi lâu quá mỏi chân, lỡ trượt té thì... khổ anh.

- Không sao đâu anh, má với dì tám nói, phải đi bộ cho nhiều vô, vậy mới dễ sanh.

Anh nói mấy lần cô mới ngoan ngoãn chậm rãi bước lại giường ngồi xuống. Anh nhào người kéo cô lại rồi đặt cô ngồi trong lòng mình, anh đưa bàn tay to lớn xoa xoa lên cái bụng vừa nhỏ cao.

- Anh thích nhiều con nhưng thấy em bầu bì cực khổ như vậy thì..., thôi, mình đẻ vừa đủ nuôi thôi nghen em.

- Anh thích nhiều là bao nhiêu?

- Ồ thì, ít nhứt cũng cỡ một chục.

- Trời đất, ít nhứt của anh đó hả? – Liên vừa nói vừa đưa hai bàn tay ra trước mặt anh - mười đứa lận đó anh!

Anh trở mặt nhìn cô rồi phản đối.

- Ai nói với em là một chục là mười đứa?

- Chớ bao nhiêu? Nè, tuy em không giỏi toán cho lắm nhưng em không có học dốt tới nỗi không biết mười là một chục đâu nghen.

Đạ trẻ mồ rồi nắm lấy hai bàn tay cô kéo xuống giường.

- Trời, tính như em thì thiệt thòi quá! Em đi ra chợ nói mua một chục trứng hột vịt thì người ta bán bao nhiêu trứng?

- Mười hai trứng.

- Em mua một chục bánh ít, người ta bán mấy cái?

- Mười hai cái. Nhiều khi xin thêm, còn được mười ba nữa.

- Thì đó! người xứ mình toàn tính một chục là mười hai. Mà, anh còn nghe đâu... miệt dưới như U Minh gì đó, người ta đếm một chục tới mười lăm, mười sáu lận nghe.

- Anh tính gì mà khôn quá vậy! Mua đồ đâu giống chuyện đẻ con. Đẻ nhiều vậy, anh nuôi nổi hông?

- Em cứ việc đẻ, anh nuôi hết cho.

- Bộ, anh cưới em chỉ để đẻ con thôi hả?

- Ủ! Thì cái lúc anh nhìn thấy em lần đầu tiên, anh có coi bộ rồi, đáng em khỏe mạnh, mông tròn eo nhỏ, có khả năng đẻ sai nên anh mới tranh thủ cưới gấp chớ bộ.

- Anh coi em là heo hả? Được rồi! Em là heo nái để cho anh làm heo nọc cho biết.

- Em làm heo nái thì anh cũng cam tâm làm heo nọc, vậy mới xứng với nhau chớ. Nếu em là gà mái thì anh làm gà trống, nếu em làm thỏ cái thì anh làm thỏ đực, còn nếu em là Như Liên thì anh là Quân Đạ. – Đạ vừa nói vừa đưa tay vuốt lên bụng Liên - Con à, cha má là heo thì con cũng là heo luôn nghe, vậy mới giống cha má nó chớ, con là heo con, heo con để thương, con chịu hông?

- Anh nói nói chuyện khôn quá trời, con mình muốn không chịu cũng đâu có được. Con à, mai mốt con ráng lớn rồi bênh má nữa, chớ để má một mình, toàn bị cha con ăn hiếp.

- Cãi không lại rồi nói anh ăn hiếp. Con à, con cứ ra ngoài đây rồi con biết, ai ăn hiếp ai, chớ cha thì không hề ăn hiếp má con đâu, cha chỉ có thương má con thôi. Nhưng mà, anh nghe nói con trai thì thân với mẹ còn con gái thì thân với cha hơn đó nghen em.

- Vậy hả anh? Chết rồi! Con à, nếu con là con gái thì coi như má mất đồng mình rồi.

- Không sao! Mai mốt mình đẻ tiếp một đống luôn, trai gái đều có, con gái bênh anh còn con trai bênh em là được. Lúc đó, tụi bố sẽ cãi lộn rần rần, hai đứa mình sẽ đứng ra phân xử một luôn.

- Con mình cãi lộn mà anh vui vậy hả?

- Nhà đông người thì gây gổ là đương nhiên, chỉ sợ nhà vắng tiếng thôi, chớ gây ưm sùm một chút cũng không sao, có vậy thì không khí trong nhà mới tung bừng.

- Bộ... hồi nhỏ, anh với anh hai gây nhau dữ lắm hả?

- Ờ, không những gây mà đôi khi còn oánh nhau nữa.

- Ghê vậy anh?

- Thật ra là vì anh hai lớn hơn nên nhện anh, còn anh thì còn nhỏ nên háo thắng một chút, cha má biết được đánh anh quá trời. Còn em thì sao, có oánh chị Huệ với Cúc hông?

- Làm gì có! Tụi em không có oánh nhau đâu, cãi cọ thì có chút chút nhưng thường thì là chị hai với út, chứ em thì cũng hiếm khi lắm.

- Anh biết vợ anh hiền mà. – Đạt néo má Liên một cái.

- Còn em thì không dè chồng em dữ vậy đó. – Liên cũng néo lại má Đạt đáp lễ. Cả hai vợ chồng cùng cười.

Tay Đạt cứ xoa xoa nhẹ nhàng trên bụng tròn nhô cao của vợ, mắt anh thoáng chốc ngược nhìn cô rồi chau mày cúi mặt, cần môi ngậm ngùi chừng như tiếc nuối. Anh vẫn giữ chừng mực, cố gắng phớt lờ tiếng gào thét của bản năng đàn ông.

Khó càng thêm khó. Anh phải nín nhịn, mà cô thì lại đẹp ra, những chỗ cần lớn đều lớn hơn. Mỗi lần đưa mắt nhìn vào chúng là mỗi lần anh rạo rức, bứt rứt khắp người.

Liên thấy tâm sự từ ánh mắt chồng, cô nắm tay anh. Anh rụt rè muốn rút tay ra nhưng cô lại nắm chặt hơn, làm anh không nỡ rút. Cô kéo đầu anh cúi xuống gần sát mặt cô hơn.

Cô muốn hôn anh nhưng phần vì chưa làm thế bao giờ, phần vì cơ thể thay đổi, khiến cử chỉ âu yếm của cô vụng về phát tội, cô cứ quay quay người rồi nghiêng nghiêng đầu, một lúc khá lâu mà chưa chạm tới môi anh được.

Đạt nhe răng cười cho sự vụng về rất dễ thương của vợ, giữ nhẹ đầu Liên trong đôi bàn tay, anh hôn lên đôi môi người vợ trẻ, một nụ hôn thật nhẹ nhàng chỉ thăm trao gởi rằng anh yêu cô.

Đôi tay cô đặt sau lưng anh lại bắt đầu di chuyển, Đạt rùng mình. Thời gian anh và cô không gần gũi khá lâu nên chỉ cần một hành động nhỏ, anh lập tức có cảm giác. Biết anh không thể làm gì khác, tình yêu lẫn khao khát, anh dồn hết vào nụ hôn. Nhưng nụ hôn đó cũng không trọn, vì cô đã chủ động nắm tay anh đặt lên ngực mình. Sự mềm mại, căng tròn trong bàn tay khiến cảm giác dễ mê chạy rần cột sống.

Phải khó khăn lắm anh mới dừng được bức tường bảo vệ, cô lại muốn phá tan, anh vội vàng đẩy cô ra xa rồi nghiêm mặt hỏi.

- Em làm gì vậy? – Đạt cố lớn tiếng để kéo đầu óc thoát khỏi cơn mê đắm vừa chấp chôn xuất hiện.

Bị từ chối bất ngờ, Liên xấu hổ. Chuyện này thực sự không dễ nói. Nhưng không nói thì sợ mất chồng, bao nhiêu hoài nghi để bụng, không thể nào chịu nổi.

- Em... Bộ... anh không nhớ em hả? Hay là, anh đã có ai khác bên ngoài nên không cần em nữa. Hay, tại em xấu nên anh chê...

Cuối cùng cũng nói ra được. Nhưng chẳng dễ chịu hơn bao nhiêu. Nhất là phải nói trước thái độ khước từ của anh.

Người phụ nữ có bầu luôn thấy lo lắng và bất an, dù biết Đạt yêu thương mình nhưng những người trong nhà mỗi khi tới thăm lại nhắc nhở một câu, làm Liên dù có sự tin tưởng đến mấy, cũng bị lung lay.

Má chồng thì vô tư kể chuyện có những ông chồng hay trăng gió khi vợ có bầu, Diệp thì nói ở hăng dạo này có thêm mấy cô thư kí xinh đẹp. Hàng xóm xung quanh thì có người nhắc khéo, có người khuyên nhủ rằng cô hãy hiểu cho anh, vì anh còn quá trẻ mà sinh lực lại dồi dào, rồi những người khác nữa, người thì thắc mắc, người thì muốn chia sẻ kinh nghiệm, cứ vậy làm cho Liên không tránh khỏi cả nghĩ mà lo lắng vẩn vơ. Thêm vào đó là một vài thay đổi của anh dạo gần đây. Mà anh cũng chẳng trong sạch gì, trước kia đã từng có 'tích', lúc chưa cưới vợ đâu phải dạng vừa, có vợ rồi thì đêm nào cũng tìm cách 'ăn tươi nuốt sống'. Bây giờ, cô chủ động mời, anh cũng không thẹn. Hỏi sao không nghi cho được.

Càng nghĩ, Liên càng khó mà kiềm chế tâm trạng của mình. Nhưng định nói thêm vài câu thì đã bị anh cắt lời.

- Bậy! Sao em lại nghĩ vậy?

- Vì anh là đàn ông.

Câu này, cô học từ anh thì phải? Cô luôn thẹn thùng e ấp, chưa khi nào chủ động với anh, lẽ nào khi mang bầu, đòi hỏi trong cô thay đổi?

Nói thêm vài câu thì anh cũng hiểu. Bởi anh đã từng nghe nói, người phụ nữ khi có bầu thường lo sợ lung tung, và chuyện họ sợ nhất vẫn là trong khi mình mang nặng đẻ đau thì người chồng ra ngoài trăng gió.

Anh xoay người cô rồi ôm cô trong vòng tay, để lưng cô nằm dựa lên chân mình. Anh vuốt tóc cô một cách bình thản nhất.

- Anh biết em đang nghĩ gì. Nói cho em biết, đàn ông cũng có đam mê loại, đừng có mà suy nghĩ lung tung rồi quơ dũa cả nắm mà tội cho anh. – Sau khi lớn tiếng cương quyết bảo vệ sự trong sạch của mình, Đạt đổi sang giọng khác, nhẹ nhàng và trêu mếu hơn – anh luôn muốn gần em nhưng mà, em đã từng bị sảy, em còn nhớ lần trước không, cho nên anh không dám. Em cũng vậy, cả hai phải kiên quyết giữ gìn để con của mình bình yên mà ra đời. Chớ... anh cũng nhớ em, có sung sướng gì đâu! Đừng có mà hờn ghen lung tung như vậy.

Liên ảm ức thiệt đó! Bao nhiêu bằng cứ rành rành, anh còn vu khống cho cô.

- Hờn ghen lung tung gì chứ, dạo này anh hay về trễ...

- Thì tại anh có nhiều chuyện phải làm.

- Làm gì mà nhiều. Không phải hằng mới muốn thêm mấy cô thư kí đó sao? Mà sao không muốn cậu mà muốn cô, mà cô nào cũng đẹp?

- Cái này... Thì ai xin mà làm được thì anh muốn. Cũng có nhiều gì đâu, một người chớ mấy. Với lại, có đẹp gì đâu. Xấu hơn em nhiều.

- Vậy... Anh nằm ngủ thì cứ tránh xa em?

- Thì, tại anh sợ mình ngủ rồi đạp trúng em. Thiệt tình, lo cho vợ mà còn bị nghi này ngờ nọ.

- Vậy thì, anh hứa đi, xong việc là phải về nhà liền, đừng có đi đâu đó ghen.
- Ồ, anh sẽ tranh thủ về thiệt sớm với em
- Anh đừng nằm xa em quá như vậy, cảm giác không có anh ở gần, em thấy trống trải, bất an lắm.
- Ồ, anh sẽ ôm em ngủ, chịu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bỏ nhà đi

Anh mới hứa với cô bữa trước, bữa sau anh đã vội vã ra khỏi nhà với người đàn bà lạ. Lúc đó, Liên với má chồng đã ra ngoài. Khi về, Liên nghe người nhà nói, anh chỉ nhấn lại vài câu là có chuyện cần gấp nên phải đi. Cô thấy đau lòng và dĩ nhiên là cô ghen nữa, với bản tính của mình, sự hờn ghen chỉ trở thành nước mắt.

Bà Ngự chỉ biết thờ dài rồi khuyên lơn. Tâm sự đàn bà chưa, bà đã kinh qua.

- Đàn ông là vậy đó. Đàn bà nhin được... chứ đàn ông khó lắm! Huống gì... Thằng Đạt... còn trẻ, lại cường tráng..., làm vợ cũng nên thông cảm cho chồng mình một chút. Miễn sao nó còn thương con, nó không nặng tình với ai khác là được rồi. Ráng đi, cứ mất nhắm mắt mở cho qua. Chừng, con sanh xong, rồi thì... mọi chuyện sẽ trở lại như thường hết thấy, không có gì phải lo.

Lời khuyên cùng sự cảm thông của bà chẳng giúp được gì, chỉ khiến Liên thêm chua xót cho thân phận người vợ. Cô lúi thủi ôm bụng bước lên phòng một mình. Ba ngày anh không về là ba ngày cô ừ rừ héo hon vì khóc liên tục.

Tối buổi chiều ngày thứ ba, anh cũng về nhà. Với dáng vẻ uể oải, khuôn mặt bơ phờ, hốc hác, anh chỉ nhìn cô một cái rồi leo ngay lên giường mà nhắm mắt.

Lừa hờn ghen đang cháy bùng, cô tới giường lay anh dậy, nhưng anh không thèm mở mắt, anh chỉ nói cô hãy để yên cho anh ngủ. Bầu bì khó ỡ lại thêm tâm trạng buồn bực không vui, cô không nhin được nên tiếp tục lay người anh. Đạt đang mệt lại bị cô làm phiền nên anh quạu. Anh ngồi dậy nạt cô một tiếng rồi hai người lúi quai tiếng lại mấy câu.

Đạt bực bội ngồi dậy ôm gối định qua phòng Thành để ngủ. Thấy vậy, Liên liền nói.

- Anh không cần đi đâu hết, đây là phòng của anh, anh cứ ở đó đi, để em đi.

Mặc kệ cô hờn dỗi, Đạt ngoảnh mặt, anh đặt gối trở lại giường rồi nằm xuống, anh còn uể oải buông một câu nói.

- Ồ, em muốn đi đâu thì đi, anh mệt lắm rồi, để yên cho nghỉ chút.

Vừa nhắm mắt thì anh đã ngủ, để cô ngồi khóc một mình. Nước mắt còn chưa khô, cô đã khệ nệ gom quần áo bỏ vô giỏ xách và đi ra khỏi nhà ngay sau đó.

Sấm chớp nổ đùng đoàng vang động làm Đạt thức dậy. Không biết mưa từ lúc nào, không gian sấp nhá nhem vì đám mây đen kịt ngoài trời.

Anh vẫn chưa ngủ đủ giấc nên rất thèm ngủ, cả người anh dờ dẩn nhưng lại đói bụng cồn cào nên anh xuống nhà bếp để ăn chút gì đó thật nhanh rồi lên ngủ tiếp. Không thấy Liên ở trong phòng nên anh nghĩ cô đang ở dưới bếp nhưng khi xuống tới đó thì nhìn quanh quẩn mà cũng không thấy cô đâu, anh hỏi mọi người thì ai cũng nói là không biết.

Nghĩ lại cũng thấy mình có phần nóng nảy. Có lẽ cô giận anh vì trận cãi vã lúc nãy. Không biết cô đã ăn cơm hay chưa? Tuy đang mang bầu nhưng cô không chú ý tới sức khỏe của mình gì hết! Nghĩ tới nghĩ lui, Đạt cho người đi kiếm. Tới đây mới biết, cô không hề có ở nhà. Suy nghĩ thêm một lát, anh buông đứa trở lại phòng kiểm tra. Giỏ xách không còn mà quần áo của cô cũng thiếu đi vài bộ. Vậy là đủ hiểu.

Cung tay thành nắm đấm mạnh vô cửa tủ. Chưa hả, anh còn đá thêm một phát. Đạt bực lắm! Giận một chút chớ to tát gì mà bỏ nhà đi. Ngoài trời đang mưa gió mà cô lại bầu bí. Cô muốn làm anh phát điên vì lo lắng đấy mà.

Cố nén tất cả, anh bỏ lại giường ngồi... Hay là, cứ kệ. Tự đi rồi tự về. Chiều riết sinh hư. Lần này, nhất định phải trị. Nhất định phải cho cô một trận nên thân.

Ánh sáng chớp nhoáng một góc trời, Đạt giật mình nhìn ra ngoài, trời đất thêm âm u vì đám mây dày đặc, mưa càng nặng hạt. Chăng mấy chốc, một tiếng nổ lớn làm ruột gan anh gàn như nhào lộn bên trong. Con giận vẫn còn, nhưng bây giờ còn có thêm lo âu và thấp thỏm.

Cả người tỉnh táo, con đói không còn, mà buồn ngủ cũng tiêu tan, anh lập tức xuống nhà huy động mọi người chia nhau ra ngoài đi kiếm.

Không đoán cũng biết, anh là người đầu tiên chạy ra khỏi nhà. Nhưng cô đã đi bao lâu, đi về hướng nào, anh đều không biết. Nên anh chỉ cầm đầu chạy, mọi thứ phó mặc cho quán tính, chẳng có chút suy nghĩ hay định hướng nào, hễ mắt nhìn tới đâu thì chân chạy tới đó. Vừa chạy anh vừa kêu thật lớn tên cô, hy vọng cô còn quanh quẩn đâu đó sẽ nghe thấy tiếng anh.

Vườn cây rộng sau nhà bị bước chân đạp lên rầm rập rồi bị bơm, cùng tiếng người í ới như đoàn quân chạy loạn, không một góc ngách nào bị bỏ sót nhưng vẫn không thấy cô.

Anh chạy tiếp ra sau, chỗ mấy người giữ ruộng, rồi ghé tới chòi lá của người chăn vịt. Sau đó, anh chạy xa hơn, tới đầu xóm, ở đó mấy người quen mà Liên thường hay lui tới chuyện trò. Đồng trống mênh mông, ngời lẩn trâu đều phải tìm nơi núp, chỉ có anh phải một mình băng băng trên đường dề giữa cơn mưa xối xả. Sấm chớp lại xuất hiện liên hồi.

Quần áo ướt đầm dấp vào da thịt khiến cơ thể anh lạnh buốt theo từng trận gió. Đạp lên những nước đọng sinh lầy, anh kêu tên cô tới khản giọng.

Cơn mưa lớn, đường ruộng mấp mô bị nước tràn trề che khuất, Đạt bị té mấy lần vì hụt chân xuống vũng. Ngồi ngộp bỏ chạy, bụng dạ anh càng thêm nóng. Đến anh còn té, cô sẽ ra sao? Phần thương vợ, phần xót con, Đạt thêm quỳnh quáng.

Đi một quãng khá xa, Đạt mới nghĩ tới khả năng lớn nhất, cô đã ra chợ Mỹ, để bắt xe về nhà mẹ đẻ. Nghĩ vậy, anh lao mình về hướng ra chợ mà chạy, chạy được một lát thì anh dừng lại. Đứng là, "lo" quá mất khôn. Con đường đã đi hằng ngày tới mòn bánh xe cũng không nhớ. Từ đây ra chợ đâu có gần, nếu cứ chạy bộ như thế này thì không biết khi nào mới tới. Đạt

bực bội vì dễ uống phí thời gian từ này giờ, nhưng đành bấm bụng trở về nhà để lấy xe.

Buổi chiều, khi xách giỏ đi, cũng không biết là mình phải đi đâu nên cô cứ đi theo quán tính. Đi một hồi thì cô mới nghĩ tới việc về nhà má ruột đúng như anh nghĩ. Cô quay trở ra đường cái, đi một đoạn để đón xe nhưng trời đã bắt đầu tối. Vì không còn xe nên cô vòng tới bến đò nhưng không có chiếc nào neo trên bến. Vậy là cô cuộc bộ. Đi một lát thì trời đổ mưa. Mưa càng lúc càng lớn khiến mặt đường trơn trượt. Bóng tối đã bao trùm. Cô bắt đầu lo lắng nhưng cơn ghen khiến cô không thể quay trở lại. Anh đã bảo cô đi, thì cô còn mặt mũi nào để về.

Vậy là cô cầm cúi bước đi cho tới khi có ánh sáng rọi vào người. Đó là xe của Thành, nhờ ánh đèn pha phía trước, anh nhận ra cô nên dừng xe lại hỏi rồi một mực kéo cô lên xe. Dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô đang bầu bí, hơn nữa, nếu biết anh gặp mà vẫn để cô chịu khổ, thế nào cũng có người trách anh, nên anh kiên quyết bắt cô lên xe rồi chờ cô về lại nhà.

Đạt vừa bước qua ngạch cửa đã thấy Liên ở đó, bên cạnh cô còn có Thành với bà Ngự, hai người đang ra sức khuyên lơn. Thấy anh, cả ba dừng nói và đều đưa mắt về phía trước.

Toàn thân anh ướt đầm, áo thì ướt sũng, người làm lộ ra từng mảng da thịt, đến nỗi, đường rãnh giữa các khối cơ cũng hiện lên rõ. Vạt áo thì bên cao bên thấp, quần cũng không khác gì, còn thêm mấy vết bùn đất dài, chỗ hai đầu gối có hai vết sinh tròn và đầy cộm, mái tóc rối bù còn vương theo bóng cỏ. Đôi giày mới thật sự thảm hại, cái màu đen bóng đã được phủ bởi lớp phèn vàng vàng, dây cũng tuột ra lề lết. Nước mưa đọng trên người liên tục nhỏ giọt xuống dưới chân, khiến chỗ anh đứng sắp đọng thành vũng lớn. Mỗi anh tái đi vì lạnh, khuôn mặt cũng trắng bệch, chỉ có đôi mắt là đỏ ngầu.

Vừa thấy cô, anh mừng rỡ vô cùng, thở một hơi nhẹ nhõm, tưởng chừng như mình vừa trải qua những giây phút dài như thế kỉ. Nhưng niềm vui mừng chỉ thoáng qua trong hơi thở, ngay sau đó, đôi môi bặm chặt, mặt cũng đanh lại rất mau, anh lập tức xộc tới gần nắm tay cô.

Cả hai bàn tay đều lạnh toát khi mới chạm vào nhau. Chỉ nhìn thôi đã biết cô đang mưa. Người cô cũng ướt nhẹp dù không đến nỗi tôi tã như anh, trên tay cô vẫn đang cầm giỏ xách. Vậy thì, đúng là cô đã bỏ nhà đi thật rồi! Người anh run lên như cuồng phong thịnh nộ. Ăn ở với nhau lâu một thời gian, tánh của anh cô đã hiểu, tánh của cô anh cũng biết, thế nên anh không nghĩ, đến thời điểm này, cô còn muốn bỏ anh đi.

Nhưng cô đã đi, đi thực sự! Nếu không nhờ Thành kiếm được cô về trong tối nay thì có lẽ... anh phải thức trắng đêm để chạy xe xuống nhà má vợ để gõ cửa giữa khuya như thằng khùng.

Ha hám răng nghiêng vào ken két, mặc kệ bà Ngự và Thành còn đang đứng đó, anh hét lớn.

- Em đi đâu vậy? Có biết là ở nhà anh sốt ruột lung lắm không? Em không thấy ngoài trời đang mưa gió hay sao?

Giọng anh lạc tới nơi mà cô chỉ quay đầu nói thật khẽ.

- Lúc em đi trời đâu có mưa.

Đạt tròn mắt thờ phỉ phò, cứ như sắp ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

- Nói cái gì đó? Nói lại anh nghe thử? Vậy là, nếu trời không mưa thì em muốn đi đâu thì đi hay sao? Ý em là anh nói quấy cho em đó hả?

Chưa bao giờ, bà Ngự thấy thái độ của anh đối với cô khủng khiếp như vậy, sợ xảy ra chuyện nên bà vội tới can ngăn.

- Thôi Đạt, dù gì nó cũng về rồi. – Rồi bà quay qua Liên trách móc – Con cũng bậy nữa Liên, sao tự nhiên đi mà không nói tiếng nào, bụng mang dạ chửa mà đi đâu cho được.

Liên bật khóc.

- Má ơi! Con không chịu được. Má nói đàn ông nào cũng vậy, đó là chuyện bình thường nhưng con không thể coi đó như bình thường. Con đang mang bầu mà anh lại đi tăng tịu với người khác...

- Cái gì? Sao em dám nói vậy? Ai cho phép em suy nghĩ vậy về chồng mình? Em có hỏi rõ chuyện hay chưa mà dám bêu xấu anh như vậy?

Nghe anh nói, bà Ngự hơi chột dạ, cô có suy nghĩ này, chính bà cũng có một phần trách nhiệm.

- Ở thì... tại con đi biệt nên nó mới nghĩ lung tung một chút. Mà, con Liên cũng thiệt là, phải hỏi cho rõ rồi hẵng tính chứ. Có vậy thôi mà cũng bỏ nhà đi.

Giọng cô nức nở.

- Là anh đuổi, con mới đi.

Bà Ngự còn chưa kịp lên tiếng tiếp thì Đạt đã nạt.

- Anh đuổi em hồi nào?

- Hồi chiều chứ hồi nào!

Bà Ngự nhìn Đạt rồi chặc lưỡi. Anh là con bà, trong mọi hoàn cảnh bà đều đứng về phía anh nhưng bà cũng thấu hiểu nỗi lòng của người làm vợ, lại đang mang bầu, hơn nữa, bà còn lo cho đứa cháu trong bụng con dâu. Thế nên, bà nghĩ mình cũng trách anh một vài lời cho con dâu hả giận.

Bà đánh nhẹ lên tay anh.

- Con cũng bậy nữa Đạt, có gì từ từ nói. Vợ con đang có bầu, người nó khó ở nên tâm tánh cũng nóng nảy hơn thường ngày, con nhìn nó một tí, đừng có gây với nó.

Không nói không rằng, một tay giật giỏ xách từ tay cô, một tay chỉ thẳng lên lầu, anh ra lệnh.

- Em đi lên phòng liền cho anh! – Thấy cô không chịu bước, anh lập lại một cách dứt khoát – Có nghe không? Anh bảo: Lên liền!

Thái độ quân phiệt của anh, đến những người không liên quan cũng giật mình, ai nghe thấy cũng lên lên nhìn lên trên, đến Liên cũng có ba phần là sợ. Nhưng cô thấy mình không sai và cũng vì tự ái nên cô vẫn đứng đó.

- Em không lên phải không?

Đạt lặp lại lần nữa. Nhưng không đợi Liên trả lời, anh kéo tay áo lên cao rồi hùng hục xông tới. Thấy anh bắt đầu động thủ, lại hung hăng hơn, sợ anh vì giận mà đánh vợ hay lời kéo thô bạo, làm ảnh hưởng tới đứa cháu cưng trong bụng, bà Ngự vội vàng chen vào giữa để ngăn anh lại.

- Đạt! Có gì từ từ nói. Đừng làm ầu, coi chừng động cái thai. – Đoạn, bà quay qua Liên nạt một tiếng – Con lên lầu đi, để nó giận rồi có chuyện không hay à! Con cứ như vậy... rồi nó đánh thì má không cần nổi đầu ghen!

Tiếp đó, bà quay qua Thành nhìn anh như muốn anh phụ bà can Đạt lại. Đáp lại sự lo lắng của bà, Thành nhếch nhẹ mép như chẳng quan tâm rồi anh đứng đưng bước thẳng về phía nhà bếp. Anh còn rù rê bà.

- Con đói quá. Mình đi ăn cơm đi má.

Cái nhìn "phốt tình ăng lè" xen lẫn giễu cợt khiến Liên thấy mình có phần... "khó coi". Dù không nể Đạt cũng phải nể má chồng. Cái tay đôi với anh trước mặt bà đã là không đúng, huống gì bà đã xuống giọng với cô. Cô chống lưng ôm bụng rồi từ từ bước đi.

Cô đi rất, rất chậm. Không chỉ vì cơ thể bầu bí mà còn vì cô có tình chống đối, không muốn đi mau như lời anh.

Lửa giận đang nóng ở trong lòng mà cô còn thách thức, nhưng cô đang mang bầu lại vừa dầm mưa, còn đi bộ một đoạn dài, về mệt mỏi còn hiện lên trên mặt nên anh không thể nào hối thúc cô được, anh cầm giỏ xách nhẩn nại đi phía sau cô như tùy tùng đang hộ tống chủ nhân. Nhìn kĩ thì còn hơn như thế chứ, tùy tùng hộ tống chỉ cần bảo đảm sinh mạng cho người chủ, những thứ khác không cần quan tâm tới, còn anh thì khác, phải phòng bị đủ thứ, chỉ cần cô chau mày, anh đã không yên. Anh phải lùi phía sau, để phòng người đi trước, nếu bị vấp thì sẽ chia tay ra đờ ngay.

Lê từng bước trong thật nặng nề, cô đi một đoạn thì tới cầu thang. Hít một hơi mạnh như để dồn sức, cô bước lên bậc thang đầu tiên. Rồi cô dừng lại thở, rồi dầm lưng, rồi thở, rồi chầm chầm nhấc chân bước lên bậc thứ hai, rồi dừng lại.

Đứng trên bậc thứ hai, cô đưa mắt đếm từng bậc thang, như thể muốn hỏi, cầu thang này thực ra có bao nhiêu bậc? Tay cô đang để trên thành cầu thang tiếp tục rê lên cao hơn để lấy trụ bước lên bậc thứ ba.

Sau khi thở và dầm lưng, cô ngược lên phía trên như thăm than vãn: cầu thang này dài quá! Thở một hơi thườn thượt tiếp tục bước lên bậc thứ tư, cô lại dừng, lần này cô quay đầu nhìn xuống như muốn biết mình đã đi được bao nhiêu bậc thang, nhìn xong mấy bậc thang thì mắt cô dán vào người anh. Thấy anh nhẩn nại không nói năng gì, chỉ có cặp mắt là nhìn cô trần trối, từ đôi ngươi đen bất động, cô có thể thấy lửa giận đang chầm ngòi. Mặc kệ, cô phớt lờ quay đi.

Cứ bước lên một bậc thang thì nghỉ thức thở, dầm lưng được lặp lại, ví như người ta lúc hành lễ, muốn lạy thì phải khụy gối, khấu đầu cho đủ bộ.

Đạt vẫn đi sau lưng, không làm lùi nhưng cực kì nhẩn nại. Cô bước anh bước, cô dừng anh dừng, cô thở anh thở, cô suy nghĩ anh chờ đợi, chỉ có việc cô dầm lưng thì anh giương mắt nhìn. Lần đầu tiên anh thấy, cầu thang nhà mình mà dài thăm thẳm, muốn đi hết nó chắc hết nửa cuộc đời!

Không biết mất bao lâu cô mới đi được nửa cầu thang. Bên ngoài, trời vẫn mưa. Dù trong nhà không có gió thổi tạt thẳng vào người nhưng anh vẫn thấy lạnh. Đến cơ thể cường tráng còn thấy lạnh thì huống gì người đang mang bầu, huống gì đứa nằm trong bụng. Nhân lúc cô đang đứng chỗ ngoặt để nghỉ mông lưng. Anh đưa tay bẻ cổ lên thật nhanh. Liên gầy dựa để phản kháng.

Đạt quát.

- Em mà gầy là té hết bây giờ.

Liên dùng nắm tay xô mạnh vào ngực Đạt.

- Anh sợ té thì bỏ em xuống. Để em tự đi.

- Anh không sợ mình bị té mà sợ em với con bị té. Em không thương anh thì cũng phải thương con.

Đến đây cô mới chịu nằm yên.

Cánh cửa đóng cái "rầm" thay cho tiếng quát. Theo đó, con giận bắt đầu nổi lên. dù đã qua một khoảng thời gian nhưng nó không hề được vui đi mà còn tăng lên dữ dội. Anh biết cô phải dầm mưa, biết cô cũng chịu lạnh, biết cô có nhiều điều bức bối trong lòng. Nhìn làn da trắng bệch cùng đôi môi hơi tím mà lòng anh thương cảm nhưng sự thương cảm đó không đủ để xoa dịu con giận dữ trong lúc này.

Quăng giỏ xuống nền, anh quát ngay lập tức, giọng anh âm vang khắp nhà, át cả tiếng mưa ngoài kia đang ào ào rơi xuống.

- Em có biết suy nghĩ không vậy hả? Hờ một chút là bỏ nhà đi! Có gì thì phải nói ra! Sao lại..

Thấy anh giận tới mức nộ khí xung thiên, Liên cũng sợ nhưng uất ức trong lòng chưa tan biến nên cô quay người lại, cứng rắn trả lời anh.

- Có gì để nói đâu chứ? Anh đuổi thì em đi, ai biểu anh đi kiểm em về làm chi rồi bây giờ anh quạu quọ với em?

- Đuổi, đuổi, đuổi, đuổi? Lúc đó là anh buồn ngủ. Anh chỉ muốn ngủ. Anh biểu đi chỗ khác là đi đâu đó trong nhà chứ ai nói là đuổi em đi khỏi nhà. Anh có bao giờ muốn em đi khỏi nhà? Em cứ cố tình hiểu sai lời anh nói, rồi cố tình nghĩ quấy cho anh, em có biết..., vì em mà anh cực khổ lắm hay không?

- Ai làm gì anh mà anh than cực? Em đâu cần anh cực khổ vì em. Nếu anh thấy cực như vậy thì cứ để em đi cho anh khỏe, kiểm em về làm gì? Anh đâu có cần má con em nữa! Không nói không rằng thì đi một lèo suốt mấy bữa mới về, hỏi anh vài tiếng thì anh nạt nộ, bây giờ còn lớn tiếng rầy la em.

- Bộ oan ức cho em lắm hả? Tưởng anh muốn la em lắm hả? Có biết là anh đương giận lung lắm hay không? Biết tại sao anh giận không? Tại vì anh lo, lo tới phát sốt, lo tới phát điên. Vợ chồng mình ăn ở với nhau tới nước này mà em còn hờn ghen vô cớ.

- Em hờn ghen vô cớ hồi nào? Anh đi hỏi hết đi, ai mà không nghĩ như em, anh theo người đàn bà khác đi biệt dạng hờn rầy, má với đi tám là người ngoài còn nghĩ vậy thì huống gì em là vợ anh.

- Trời ơi! Chị đó là vợ mọt sộp phơ của anh ở hăng. Mấy ngày trước, anh lỡ đụng người ta. Người ta giữ anh làm khó dễ, vợ anh mới chạy tới kiểm anh. Anh phải xuống Hung An lo chuyện bồi thường cho người ta để còn chuộc anh về. Anh phải ở dưới mấy bữa, chờ tới khi người ta không sao mới về đây được. Anh đang mệt mỏi nên dễ bức bối, em đã không hiểu còn lằng nhằng nên anh mới quạu. Mà..., nếu thấy anh quạu thì chờ anh bớt nóng rồi nói chuyện, cứ gi lại bỏ nhà đi? Em có biết mỗi lần em không có nhà là anh đứng ngồi không yên hay không?

- Lúc đó, em đâu có ở nhà đâu mà biết...

Cái kiểu trả lời ngô nghê này của cô khiến anh đang giận thì thấy mắc cười. Sau đó lại càng giận hơn, anh thật sự không biết, là do cô muốn thách thức anh hay vì cô không chịu hiểu cho anh. Anh đưa tay chỉ vào người mình.

- Nhìn anh như thế này mà em còn không biết nữa hay sao! Vậy thì anh phải làm sao cho em biết đây hả? Phải rồi... Chỉ toàn là anh lo cho em chứ em có thèm quan tâm gì tới anh đâu mà em biết được cái sự lo lắng của anh. Ở Hưng An có mấy bữa mà lòng anh nóng như lửa. Ngồi trông chừng người ta có sao không mà tâm trí anh lúc nào cũng mong ngóng về đây. Anh lo sợ đủ thứ, sợ em ăn không được, sợ em ngủ không yên... Nên khi người ta nói không sao là anh tức tốc chạy về. Em đó, bình thường ở nhà đi đứng đã nặng nề khó khăn, huống gì ngoài kia trời mưa đường tối, lỡ té thì làm sao? Lấy ai mà đỡ? Em chỉ biết đi cho đã nư thôi. Em không hề nghĩ tới, anh sẽ sốt ruột như thế nào.

Đạt giận đến độ, gân xanh nổi hằn hai bên thái dương, còn gân cổ cũng nổi dậy ngoằn ngoèo, khuôn mặt anh từ trắng bệch chuyển thành đỏ rực. Nói một lát thì anh đứng yên nhìn cô mà thờ đốc vì mệt.

- Em vô tâm với anh quá mà!

Đang lớn tiếng, bỗng dưng anh buông một câu thật trầm. Giọng nói hờn trách cùng hình ảnh tà toí tím tái trước mặt, làm bụng dạ Liên cũng hỗn loạn, xoắn xang. Cô nhào tới ôm anh.

- Em xin lỗi. Em biết mình bậy rồi, anh đừng giận em nữa. Không phải em vô tâm với anh đâu, ai biết anh không chịu nói rõ với em mà chỉ? Khi không anh theo người ta đi biệt biệt mấy ngày, em ở nhà làm sao yên cho được? Anh theo ai không theo lại theo đàn bà, vừa trẻ còn vừa đẹp, ai trong hoàn cảnh của em mà không suy nghĩ, anh có biết mấy ngày qua, em buồn dữ lắm không? Chờ anh về để hỏi cho rõ chuyện thì anh im thinh rồi đi ngủ, còn lớn tiếng với em.

Tiếng cô thò thè rồi ti tê, thút thít, cơn mưa ngoài trời trút lên anh bao nhiêu giọt lạnh cũng không làm cơn nóng giận trong anh lắng dịu phần nào. Thế mà, chỉ vài giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mắt của cô chảy xuống, phút chốc đã làm cho nó tắt ngấm.

Vài giây yên lặng đi qua. Anh bình tĩnh lại. Bây giờ, anh đã thấy mệt, cổ họng thì rát, đầu thì đau, bụng lại cồn cào. Anh không còn lòng dạ và hơi sức nào mà la cô nữa. Cũng chẳng thèm đáp lại, mặc kệ khuôn mặt lần vòng tay ăn năn đang phủ lấy ngực mình, hai tay anh cứ vậy buông xuôi.

Một lát sau, anh đẩy cô ra rồi quay lưng đi. Anh phải hành động, để cô biết dù anh không rầy la không có nghĩa, anh đã hết giận. Nhưng chưa tới cửa đã cô kêu "ừ" một tiếng rồi cô cúi người ôm bụng. Tầm lưng cao lớn lật đặt quay lại, vội vã bế cô đặt lên giường. Tay anh xoa bụng rồi vén ống quần nhìn ngó khắp nơi.

- Em sao vậy? Đau chỗ nào? Hồi này có bị vấp hay té ở đâu không? Có cần mời thầy về thăm mạch cho em không? Hay để anh mời má lên coi thử...

Nhìn đôi môi hãy còn tím ngắt vì dầm mưa, đang huyền thuyên thăm hỏi, Liên thấy mình thêm tội lỗi.

- Anh đừng lo. Con đáp em thôi.

Nhìn ánh mắt lần nụ cười trong trẻo này, Đạt biết cô không sao. Đã vậy, lần này nhất định sẽ cho cô một trận nên thân như dự tính ban đầu. Sẽ không nói chuyện với cô suốt mười ngày cho hả.

Nghĩ là làm, Đạt hừ một tiếng rồi đứng dậy tiếp. Nhưng lần nào cũng vậy, hễ anh quay lưng thì cô lại kêu đau. Quá tam ba bận, còn cô đã năm bảy bận, đích thị, cô gạt anh rồi. Trước giờ chỉ có anh gạt cô, không biết học ai, lại có tánh con nít thế này.

Khô! Biết bị gạt thì sao chứ? Rốt cuộc vẫn cam tâm cho người ta gạt. Mỗi lần cô kêu đau là anh lại xót, biết rõ cô giả bộ rồi đó, nhưng lại không nỡ bước đi ra. Rốt cuộc, thân hình đàn ông vẫn ngồi trên giường để cô sà vào lòng ti tê xin lỗi.

Vậy là thua rồi. Bình thường, cô chỉ nhìn, anh đã không còn đủ sức để giận, giờ có lại cất giọng ngọt nhạt i ôi, tim anh càng tan chảy nhanh hơn. Cố gắng giữ vững ý chí, rầy cô thêm một câu đầy khi thế cho biết mặt. Anh hít thở mạnh rồi hắng giọng thật lớn để lấy uy.

- Em đó! – thấy cô có vẻ sợ, anh hài lòng nên tiếp tục - thấy được anh thương, rồi làm tới!

Rõ ràng là lời quở trách. Nhưng lời quở trách của anh bây giờ, chỉ mang dư vị yêu thương kèm theo một chút dỗi hờn ảm áp.

Đôi mắt mang vẻ run sợ chuyển đột ngột sang ngạc nhiên. Làm Liên có chút gật mình. Không phải vì bị quở mà vì cảm giác... Ừm... thiệt tình, mắc cỡ quá! Sao anh lại có thể dùng những lời này để nói với cô!

Cô đã là người lớn từ lâu rồi, đàn bà đã có chồng, còn đang bụng mang dạ chửa, vài tháng nữa là làm má tới nơi, cô đâu phải là con nít lên ba lên bảy mà anh lại nói ra câu đó. Thậm chí, cha má hay ngoại cô, người thương cô nhất, cưng nựng cô nhất, chiều chuộng cô nhất, những khi cô đáng yêu nhất, vẫn chưa hề nói với cô như vậy. Mà anh lại nói thẳng thừng như thế anh đang quở phạt đứa con nít được cưng như trứng, được chiều chuộng tới sanh hư. Chỉ nghĩ thôi mà đã muốn sồn cả da gà, huống gì... được nghe, à không, bị nghe mới đúng.

Không có lý lẽ nào đáp trả cho ra hồn, cô cố gắng gân cổ lên để cãi.

- Em không có! Tại em nghĩ..., anh không cần má con em nữa, nên em mới đi.

- Liên à, giọt máu của anh nằm trong bụng em, trái tim anh đặt hết ở chỗ em, tất cả lý trí và cảm xúc của anh bây giờ đều tùy thuộc vào em, cũng có nghĩa là sự sống của anh cũng nằm trong tay em rồi. Em có ghen tới đâu thì cũng nên suy nghĩ một tí, em bây giờ đâu chỉ có một mình, lỡ như... em với con có bề gì... thì... anh... phải làm sao, hả?

- Thì... cưới vợ khác...

- Không thương, làm sao cưới?

- Thì cứ cưới, rồi ăn ở... rồi cũng thương yêu nhau thôi.

- Hum! Mấy bà vợ có máu ghen hay nói vậy lắm đó ghen em.

- Em đâu có ghen! Chỉ tại..., à..., ở thì...

- "Chỉ tại...", à..., ở thì...", rồi sao nữa? Nói thử anh nghe.

- Anh... Em đã nói là em không có ghen, không có ghen rồi mà!

- Thôi, đừng giận nữa, đau con mình.

- Anh chỉ thương con thôi chứ gì?
- Ồ. Con anh, anh thương.
- Anh... Hừ! Để em đề nó ra rồi giao lại cho anh.
- Không nhận.
- Sao không nhận? Anh vừa mới nói..
- Giao con phải giao luôn má, không lấy lẽ.
- Sao hồi nãy anh nói chỉ thương con...
- Hừm, biết còn già bộ.
- Biết cái gì? Già bộ cái gì? Biết rồi thì ai thêm già bộ?
- Biết anh thương còn già bộ.
- Anh... anh chọc em..

Liên biết mình không nói lại anh, vũ khí duy nhất cô có thể làm, là đưa tay đâm vào ngực anh liên tục. Anh chống trả bằng cách dang rộng đôi tay để đón nhận.

Đánh người, nếu người ta phản kháng hay né tránh thì còn có hứng mà đánh tiếp, đằng này người bị đánh cứ nhìn mình thân nhiên, hai tay còn vui vẻ dang ra để lồng ngực được bị đánh một cách trọn vẹn. Đánh người là để trừng phạt chứ không phải để ban phát niềm vui, người bị đánh cứ bình thản, cười tươi, sung sướng thế này, thì ai mà thêm đánh nữa.

Nắm tay vẫn để trên ngực anh nhưng Liên không động đậy. Thấy vậy, anh kéo nhẹ người cô xoay lại, để lưng cô dán sát vào ngực mình, hai tay vòng lại ôm lấy chiếc bụng to tròn. Anh ti cầm lên vai cô mà nói nhỏ.

- Nãy giờ anh có đếm đó nghen. Em đánh anh bao nhiêu thì anh hun lại em bấy nhiêu.

Anh nói rồi chu môi mà kè mặt lên phía trước, nhưng ngay lúc đó, cái bụng lại sôi lên ồ ọc. Tiếng kêu khá lớn, đến cô cũng nghe thấy rõ ràng. Anh nhìn xuống bụng mình rồi liếc nhẹ cô để nhắc khéo. Thấy cô không phản đối, anh nắm tay đặt cô xuống nhà.

Ở bàn cơm, bà Ngự vừa ăn vừa nhìn về phía cầu thang, trong lòng thầm lo lắng cho chuyện lục đục của hai vợ chồng Đạt. Nhưng chưa bao lâu thì bà thấy Đạt nắm tay Liên cùng đi xuống. Bà nhìn hai người rồi liếc về phía Thành với bao nhiêu thắc mắc, rõ ràng, mới nãy còn giận nhau dữ dội lắm, vậy mà trong khoảng thời gian bà chưa kịp ăn hết bữa cơm thì hai đứa nó đã làm huê với nhau như bình thường. Bà tự nhủ, thằng con trai út của bà coi vậy, mà giỏi dỗ vợ ghê đa!

Còn Thành thì chỉ kéo nhẹ mép mỉm cười với bà như thể anh không thấy có gì là lạ cả. Bà lo gần lo xa chỉ cho một. Đạt đối với vợ như thế nào, Thành rõ hơn ai.

Biết má và anh đang nhìn mình nhưng Đạt đang rất mệt nên không thêm quan tâm, anh chỉ muốn ăn thật nhanh rồi đi ngủ. Anh thân nhiên gấp một miếng thịt bò vô chén vợ, tiếp đó anh tự gấp cho mình rồi cầm cúi ăn cơm. Sau khi ăn xong, mắt Đạt nhắm lại, anh buồn ngủ sắp chịu không nổi. Tới phòng là anh leo lên giường nhắm mắt ngay. Nhưng cảm giác trống vắng ở phía trước khiến anh phải cố mở mắt ra, nhìn thấy Liên đang chầm chậm lấy quần áo từ giỏ xách để xếp lại. Anh gọi cô với vẻ không còn sức lực, tay anh vỗ lên chỗ nằm phía trước ngực.

- Lên ngủ đi em
- Anh ngủ trước đi, để em xếp đồ xong đã.
- Thôi, từ từ xếp, lên liền đi, không thôi, anh ngủ không được. Mấy bữa nay không được ôm em với con ngủ nên anh nhớ lắm.

Liên trề môi, liếc nhẹ anh một cái nhưng vẫn ngoan ngoãn chống lưng, ôm bụng để đứng dậy đi đến giường. Anh dang tay cho cô cuộn người làm tổ trong lòng mình. Cảm giác trống vắng được lấp đầy, anh miên man chìm vào giấc ngủ.

Nằm được một lát, nghe hơi thở anh đã đều đều thì cô ngồi dậy. Với tay lên phía đầu giường, cô lấy ra chai dầu khuynh diệp. Cô vén ống quần rồi kéo cao tay áo của anh, sau đó lắng lắng xúc dầu lên những vết bầm sưng mà lúc nãy cô đã nhìn thấy. Những vết bầm và trầy xước vẫn còn mới, có lẽ là do anh đã trượt té trong lúc dầm mưa tìm kiếm cô. Liên xoay mặt nhìn, bàn tay cô lùa vào mái tóc rối bời chưa kịp chải, cô đặt lên trán anh một nụ hôn nồng ấm, nụ hôn thay cho lời cảm ơn, ăn năn và nhung nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 87: Nắm tay suốt đời nghe anh!

Sau bao cực khổ, cái thời khắc làm cha làm mẹ cũng tới. Không biết người khác bước qua thời khắc ấy như thế nào, còn anh với cô thì cứ như chết đi sống lại.

Trong lúc Đạt đi bê roi đầu thì người trong nhà tới báo tin cô chuyển dạ. Anh quên hết tất cả chạy ào về nhà. Phía trước vắng lặng, chỉ có ông Duy trong khăn áo chỉnh tề, tay đang cầm nấy nén nhang, đứng nghiêm trang khấn vái trước bàn thờ lớn. Miệng lầm bầm rồi xá xá. Về trình trọng của ông làm Đạt thêm lo. Anh níu ống tay áo của ông hỏi dồn dập.

- Cha, sao vậy cha? Vợ con sao rồi? Bộ, Liên có chuyện gì hà cha?

Đôi mày vừa đóm bạc chau lại. Ông đang khấn vái thành kính thì bị anh níu níu kéo kéo chẳng ra thể thống gì. Thời khắc thế này, ông đã kinh qua, cũng vui sướng, cũng hồi hộp, nhưng lúc đó, ông không đến nỗi lật đật giật gạc tóc như anh.

Gỡ tay anh ra, ông nói một cách bình tĩnh.

- Không có chuyện chi hết. Vợ bây đang chuyển dạ. Cha chỉ đốt nhang van vái ông bà phò hộ độ trì cho má con nó đẻ bình yên mà thôi. Ngồi đây đi, khi nào vợ bây sanh xong thì má bây xuống báo.

Mấy lời của ông không lọt tới tai Đạt, vì ông vừa quay lưng thì anh đã phi thẳng lên phòng. Nhưng vừa mở cửa thì bà Ngự đã nắm tay kéo anh lại. Bà hành động một cách kiên quyết.

- Chỗ đàn bà đẻ chưa máu me, đàn ông vô đó mần chi?

Chiếc giường đã được buông màn kín mít. Bên trong hẳn có nhiều người nhưng Đạt không thể nhìn thấy gì. Một lát sau, người bụng nước, đem khăn ra vào vội vã. Tán cứ lay động không ngừng. Tiếng nói, tiếng bước chân, tiếng thau chậu để xuống nền, tiếng nước rơi tong tong. Rồi tiếng cô rên rĩ gọi tên anh.

- Anh Đạt ơi! Đau quá anh Đạt ơi.

Đau thế nào anh không biết, nhưng cô kêu lớn như vậy thì chắc chắn là đau lắm lắm lắm lắm. Lực phủ ngũ tạng của anh vốn đang đánh trống dập dồn, càng lộn tung phèo thêm lên. Tiếng kêu thêm dày, chân Đạt thêm cuống, cứ nhắm phía giường lao tới. Bà Ngự phải cùng mấy người nữa vây quanh, lôi kéo dữ lắm mới đem anh ra khỏi phòng.

- Nó đau quá nên la vậy thôi chứ không sao đâu! Sanh con thì ai cũng đau như vậy đó, bây vô đó thêm chộn rộn cho người ta chứ ích chi đâu.

- Để con vô với vợ con đi mà má, hình như là Liên đau dữ lắm.

- Vô thì làm được gì? Làm nó phân tâm thì sao? Cứ để nó tập trung mới có sức mà rặn, nói chuyện nhiều càng mất sức, có hại chứ có lợi chi đâu. Bình tĩnh đi, tại, con so nên đau hơn một chút, mai mốt đẻ con rạ là đỡ đau liền.

Đạt rồi trí, không biết làm sao cho phải. Không thấy mắt cô thì anh không yên lòng, mà xông vô đại thì có hại cho cô. Cứ tưởng, anh có thể đem sức mình gánh vác mọi thứ cho cô, giờ mới biết, sức lực đàn ông dù có xoay trời chuyển đất, cũng có lúc bất lực như thế này, chỉ biết ôm đầu trong khi vợ mình đối mặt cùng con vượt cạn đầy gian khó. Anh nói vọng vào bên trong màn.

- Liên. Anh đang ở đây nè. Ráng lên nghe em. Con à, nghe lời cha, ráng ra mau nghe con!

Lẫn trong âm thanh hỗn loạn, tiếng anh rành rọt từng chữ xông vào trong, mọi người vừa làm vừa nhìn nhau cười. Riêng Liên không cười nổi, vì cô đang đau đớn vô cùng, mồ hôi đầm đìa khắp thân thể. Bây giờ, cô đã biết thế nào là cái đau của "banh đa xê thịt", đúng là đau đến long trời lở đất, đau đến mức chết còn sướng hơn.

Hơi thở cuồn từng cơn, cả người co quắp, từng tế bào đều căng lên tiếp sức cho hành trình vượt cạn. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không gì khác hơn những lời nói bên tai: hít vô, thở ra, rặn... Cô đã làm theo không biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa được. Con đau kéo dài tới mấy tiếng đồng hồ khiến Liên lắm lúc nghĩ đại, chỉ muốn buông bỏ cho rồi.

Cô thăm nhủ với đứa con còn trong bụng: "con ơi, con mau ra đi, má đau quá rồi, má sắp chịu không nổi rồi!". Nhưng nó cứng đầu quá, nó không chịu ra. Cô thấy mình sắp cạn nguồn sinh lực. Trước mắt cô, tất cả đã mờ mờ, linh hồn trở nên nhẹ bồng và sắp bay đi.

Bao nhiêu rong rêu đều sụt qua tay, cả chúng và cô đều muốn nắm lấy nhau nhưng không thể. Cô bắt đầu trôi dạt. Cảm giác bồng bềnh trôi về con đường vô cực đang ở ngay trên đầu ngón tay. Trong tích tắc sẽ chạm tới. Bỗng nhiên có cọng cỏ dài, rắn chắc như sợi dây thừng níu chân cô lại, giọng nói trầm ấm được truyền tới.

Khuôn mặt anh cũng hiện ra trước mắt, chống đỡ lối vô cực tiến lại gần cô. Dưới vầng trán rộng, đôi chân mày xích lại gần nhau, mi mắt nheo xuống làm hình thành những vết nhăn lượn sóng, cánh mũi phập phồng dao động, môi vênh lên để lộ hai hàm răng cắn chặt. Không rõ anh đang có tâm trạng anh thế nào, có thể là giận dữ, cũng có thể là lo lắng, nhưng đôi mắt anh lại tỏa ra tình yêu thương dịu dàng mà mãnh liệt.

Người đàn ông bên ngoài, từ khi về nhà thì chưa có một phút nào chịu đứng yên. Hai tay nắm chặt vào nhau, cả người căng thẳng như kẻ mang guom xông vào trận chiến mà không nắm chắc được phần thắng trong tay.

Mang bầu đúng là khổ sở lắm rồi, vậy mà cái việc chuyển dạ còn khổ hơn gấp trăm, vì nó đau, cái đau của sinh tử. Chưa bao giờ, những phút giây chờ đợi lại nặng trĩu đến thế.

Khi nghe Liên la một tiếng thật lớn cuối cùng, tim Đạt muốn văng khỏi lồng ngực. Hoang mang đến tột độ, không biết tiếng la ấy là sự kết thúc hay bắt đầu. Anh chỉ biết ngây người đứng trân trân một chỗ.

Cho tới khi... tiếng "oe oe" vọng tới, tiếp theo là tiếng bà mẹ cười nói chúc mừng Liên bình yên qua con vượt cạn, Đạt mới tỉnh, người nhẹ nhõm như kẻ trở về từ trận chiến để hát khúc khai hoàn. Tựa như thế gian vừa sáng bừng trở lại sau khi trời đất hợp nhất của thuở hồng hoang, bóng tối âm u kéo dài ngày tận thế đã được xua đi trong tích tắc.

Anh đưa tay lên miệng kim nén cơn xúc động, nước mắt tự dưng chảy xuống. Sự hoan hỉ đến lạ kì.

Khi cửa mở, bà Ngự bồng trên tay một cơ thể nhỏ bé nhìn anh, cười rạn rở. Chưa kịp nhìn con thì đã chạy vội vào trong với vợ, nắm vội bàn tay còn lạnh toát và ướt đầm, khe khẽ gọi tên cô trong niềm hân hoan hạnh phúc.

Lần đầu ẵm trên tay hình hài còn đỏ hỏn, một thứ tình cảm thiêng liêng xuất hiện: tình cảm cha con! Anh đã thật sự làm cha, một thay đổi kì diệu của cuộc đời!

Cảm xúc của lần đầu làm chồng và lần đầu làm cha... khác nhau đến lạ kì. Làm chồng, anh đem đến cho người con gái anh thương niềm hi vọng về một gia đình; làm cha, anh có bốn phận gìn giữ niềm hy vọng ấy trường tồn mãi mãi!

Đặt đứa con gái bên cạnh Liên, anh thì thầm.

- Em nhìn nè! Con gái của hai đứa mình, của em với anh.

Liên xúc động, tay cô khẽ chạm vào làn da nhẵn nhụi mà không cảm được nước mắt. Con gái cô, sinh linh mà cô đã mang trong bụng suốt chín tháng mười ngày, giờ đây đã sờ sờ ra đó. Nhìn đôi tay nhỏ quơ quơ, đôi chân nhỏ đạp đạp mà Liên thấy lòng như hoa nở chim ca.

Đạt đặt lên trán Liên một nụ hôn nồng ấm như lời cảm ơn chân thật dành cho cô, đó cũng là lời ca tụng về vang chúc mừng cô và anh đã cùng nhau đến bến bờ chiến thắng.

Thật kì diệu! Cô và anh đã tạo ra nó. Một hình hài bé bỏng, một con người được sanh ra và hiện diện trên dương thế. Anh và cô, hai con người xa lạ, từ hai nơi chốn xa xôi, theo duyên phận, mà nên duyên giai ngẫu, mà nên nghĩa tóc tơ, mà thành chồng thành vợ. Hai con người gần nhau bằng xúc cảm tâm hồn rồi gắn kết với nhau bằng thể xác, rồi từ đó, hai tâm hồn càng quấn chặt nhau hơn. (Truyện được sở hữu bởi tác giả Thi Ngọc Thu Ân, được đăng ở Góc Sách và Wattpad)

Đứa con này mang xương thịt và tính cách của cô và anh, mỗi người một nửa. Nó là tài sản chung của cả hai, thứ tài sản được trân trọng nâng niu, thứ tài sản suốt cuộc đời này không thể phân chia được, sợi dây gắn kết không thể nào cắt đứt của cả hai.

Những giây phút nồng nàn khoái cảm của xác thịt mang đến cho con người niềm vui sướng tột cùng của nhục dục nhưng nó lại hóa thiêng liêng khi bằng cách ấy, hai con người đem đến thế giới này một con người khác, chính điều đó giúp mỗi quan hệ giữa hai người được gọi là vợ chồng, chính điều ấy giúp hai con người cùng nhau có một gia đình trọn vẹn.

Lễ cưới giúp hai người thành vợ chồng, cùng nhau ân ái giúp hai người thành vợ chồng thật sự nhưng chính điều này, một đứa con được sinh ra mới giúp vợ chồng được sự thật vợ chồng hơn. Sự gắn kết là đây, sự hòa hợp là đây, kết quả của tình yêu là đây, hạnh phúc đã trở thành hiện thực, điều quý giá mà cả hai cùng trao tặng cho nhau và cùng nhau trao tặng cuộc đời.

Thời kỳ đẻ chưa vừa qua thì những ngày ở cữ lại tới. Mỗi lần bước vô phòng, anh lại xúc than bỏ vào thau dưới giường rồi quạt lên cho phùng lửa. Sau đó, rắc tro lên trên. Hơi nóng bên trong lớn dần khiến Liên phải rên lên khổ sở. Lần nào cũng vậy, hễ anh bỏ thêm than là cô lên tiếng trách hờ hững.

- Anh Đạt. Nóng quá anh ơi! Anh định nướng em luôn hả? Bỏ ít ít thôi anh.

- Ráng chịu khó đi em, phải vậy mới khỏe mạnh, cứng cáp được. Má nói càng nóng càng tốt.

- Trời ơi. Nóng vậy, chắc em chết.

- Nói bậy! Ráng đi cho mau cứng cáp. Rồi, ra đây với anh. Còn đẻ thêm cho anh vài đứa nữa.

- Hừ! Vậy ra, chỉ vì muốn em đẻ thôi hả?

- Hừ! Bày đặt hoài khó. Hoài đó, ai là người nôn nóng muốn đẻ con cho anh? Hết than thờ rồi tí tề. Báo hại anh, đêm nào cũng không ngủ được vì phải ráng..

- Thôi... anh...

- Ráng thức ngắm trăng với em cho bớt buồn.

- Há? Ha ha ha...

Làm xong mọi thứ, anh kéo chiếc ghế dài lại sát mép giường. Ngày nào cũng vậy, hễ về nhà là anh ở suốt trong phòng cùng trò chuyện với cô. Thế nên, Liên không hề cảm thấy buồn hay cô đơn, dù cô phải giam mình trên chiếc giường chật hẹp suốt cả tháng trời nằm ỏ.

Anh nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, từ những chuyện to tát tới những chuyện bình thường. Mà hình như, đối với người mới được làm cha thì chuyện gì cũng to tát hết trời. Như chuyện đặt tên cho con chẳng hạn. Anh vừa hí hửng khoe đã chọn được cho con một cái tên rất đẹp thì sau đó lại than thở một hồi.

- Trời ơi, Liên ơi, em biết không? Có cái chuyện đặt tên thôi mà anh thấy mệt làm sao! Nội cái chuyện lựa cái tên sao cho đẹp đã mất thời giờ rồi, vậy mà, phải lật hết gia phả, rồi ghi thêm tên tục, tên cúng cơm của bà con dòng họ gần xa để tránh trùng tên, thiệt khổ quá trời!

Đạt rời khỏi tràng ki leo lên mép giường, anh đẩy chân màn xê vào phía trong để trống một khoảng phía mép ngoài rồi nằm lên chỗ đó, anh chỉnh thế nằm thật ngay ngắn, vừa đúng chỗ song song với cô bên trong màn. Nếu không tấm màn thì hai cơ thể chẳng có gì ngăn cách.

Bàn tay bên ngoài len lén vén màn để đi tìm bàn tay bên trong, rồi nắm chặt. Chỉ một cái nắm tay, nhưng đã mang bao thay đổi.

- Em biết không? Cảm giác nắm tay em của bây giờ với ngày xưa, khác lắm!

- Khác sao?

- Ừm. Ngày xưa, anh nắm tay em, anh chỉ là chàng trai chớm biết yêu đương với trái tim mang niềm hy vọng. Giờ đây, anh nắm tay em, anh đã là đàn ông có gia đình, với trách nhiệm rên vai, và trái tim tin tưởng. Còn em thì sao, em có thấy khác không?

- Em đó hả? Em... không biết...

- Phải biết! Suy nghĩ đi rồi nói cho anh biết. Mau!

Liên nhắm mắt lìm dìm để trở ngược về quá khứ, cái giây phút anh nắm lấy tay cô trong bất chợt.

- Lần đầu đưa tay cho anh nắm, em hơi sợ.

- Hừ! Sợ? Có gì sợ? Anh chỉ nắm tay thôi mà.

- Tại lúc đó mình còn lạ. Với lại, tự nhiên nắm tay mà bỗng chịu nói tiếng nào cho người ta biết.

- Có ai nắm tay lại đi báo trước bao giờ. Muốn làm khó anh hả? Vậy còn bây giờ thì sao? Nói mau!

- Bây giờ... em... thì, anh đang nắm tay em rồi đó... Em có nói gì đâu...

Chẳng hiểu cô muốn nói gì. Cái gì anh cũng thờ ơ, còn cô thì nói chuyện như không, làm anh khó hiểu. Đạt không cam lòng, anh thúc giục cho đến khi cô chịu nói rõ thì thôi.

- Mình nắm tay nhau suốt đời nghe anh.

Không có tiếng đáp, chỉ có bàn tay cô bị ai đó nắm thêm chặt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Rủ bóng nghiêng chiều

Ngày Liên ra tháng, ai cũng xuýt xoa khen, bà Ngr nuôi dâu sao mà khéo quá! Chẳng khác gì má đẻ nuôi con gái ruột của mình. Có khi còn hơn đó chứ!

Mà Liên đẹp ra thiệt. Sự thật rành rành chứ không phải khen để lấy lòng chi ai. Chính Liên còn bất ngờ khi soi mình trong kính. Cơ thể cô có da có thịt hẳn ra, nhìn đầy đặn, tràn trề sức sống. Da thêm trắng, môi thêm hồng, tóc thêm đen. Đặc biệt, ánh mắt càng long lanh rạng rỡ.

Trước mọi sự trầm trồ, bà Ngr chỉ cười trừ. Bà có chăm được bao, ăn uống phục dịch, bà giao hết cho người ăn kẻ ở. Di tám nuôi đẻ thì mất tay khỏi nói, phần còn lại... Đạt giành hết còn đâu. Dù không nói ra, nhưng bụng bà cũng thâm ghen tỵ.

Thế nhưng bà chẳng thể làm gì được. Mấy lần, bà tỏ thái độ một chút thì anh tỏ vẻ, rằng vì anh không muốn bà cực, mà phó mặc hết cho người khác thì anh không yên tâm. Anh còn đánh vào điểm yếu của bà bằng cái nheo mắt tinh nghịch.

- Phải vậy mới dễ bề kiểm thêm cho má vài thằng cháu nội được chứ. (Truyện của tác giả Thi Ngọc Thu Ân, được đăng tại Góc Sách và Wattpad)

Người già ham cháu chẳng khác đôi vợ chồng trẻ ham con. Nên mọi thứ, rút cuộc đều cho qua hết. Miễn sao, tụi nó làm đúng như lời, đẻ càng nhiều càng tốt. Mỗi năm một đứa thì còn gì bằng.

Ước thì ước vậy... nhưng đâu có dễ vậy!

Vi... Đạt còn phải lường sức... vợ.

Dù đã qua một tháng nằm ổ nhưng cả hai vẫn chưa gần gũi. Nghe nói, đàn bà sinh xong có nhiều thay đổi nên Đạt không dám liều. Đẹp hết mặt mũi để ướm lời hỏi thêm kinh nghiệm, thì mỗi người cho một ý.

Người mạnh miệng xúi: thích thì làm, đàn ông khí thế hùng hục, chờ thêm sao nổi, sau khi sinh, thêm mười ngày nửa tháng là quá đủ. Người cẩn thận khuyên: một tháng chắc là được. Kĩ lưỡng hơn một tí, thì bà: hai tháng, hoặc hơn, nói chung phải cho thiệt cứng cáp. Chín người mười ý, Đạt thêm phân vân.

Dĩ nhiên, Đạt không muốn chờ. Đôi khi cũng muốn đánh bạo một lần. Chỉ một lần cho thỏa rồi cứ kiên tiếp tục. Nhưng nghĩ tới cảnh cô đau đớn như thế nào khi chuyển dạ, lại nhớ cái bận sảy thai trước đó, bao nhiêu khí thế hùng hục muốn liều một cú đều bị chùng lại.

Người phụ nữ trong sanh đẻ như là đứng trước cửa thập tử nhất sinh, như chiếc thuyền nan giữa muôn trùng con sóng dữ. Mới nghe thì có vẻ như cố làm cho to tát, nhưng, một khi, ai đã trải qua và chứng kiến thì sẽ thấy điều đó là không ngoa.

Song hành cùng Liên mấy bận, Đạt hiểu rõ hơn ai. Thế nên, chuyện gì người lớn biểu kiên là anh kiên, bất cứ là anh cứ. Sự khỏe mạnh của cô cũng chính là hạnh phúc về sau cả anh.

Thôi thì không muốn, cũng phải chờ.

Vậy mà cô càng lúc càng phơn phơ, nặn mòi khó cưỡng, khiến thời gian đã dài thì nay lại càng thăm thẳm, hơn cả con sông Cửu Long chảy ra chín nhánh, hơn cả đoạn đường của con sóng tìm tới biển Đông.

Càng đến những ngày cuối, anh càng bức rứt. Nhưng đàn ông mà, những chuyện thế này, ai lại nói ra.

Chắc tại, lúc nào cũng thấy anh êm ru, mặt mày trầm tĩnh. Cho nên, anh khổ như thế nào, cô đâu có biết. Hay cô tưởng anh là người quân tử, nói được làm được? Quân tử đến mấy thì cũng đàn ông, huống gì, anh không phải quân tử, chỉ là đàn ông!

Anh không muốn cô như hồi đó, vô phòng là nằm bẹp ở mép giường để xa anh chừng nào tốt chừng nấy, nhưng anh cũng mong cô có thể tự mình giữ một chút khoảng cách, coi như giúp anh một tay. Đằng này, cô cứ cuộn người để rúc trong lòng anh, tay còn ôm chặt không rời. Thiệt là quá khổ! Phải nói là đã khổ càng thêm khổ. Lúc cô nằm ổ, mỗi người một chỗ, anh nhịn được đã khó, bây giờ, cô như cục mỡ loang loáng mùng ngay ngắn để trước miệng mèo, lại là con mèo đói háo ăn. Vậy mà, anh vẫn phải nhịn, chỉ có thể tự mình liếm mép, cho qua cơn đói hoành hành, hỏi sao không khổ?

Tắm thân mềm mại cùng hơi thở đều đều cứ áp vào ngực, làm đêm nào anh cũng thao thức vì khắp người rậm rục. Nhìn Liên say giấc ngon lành, lòng anh lại trào dâng nhiều xúc cảm vừa trách hờn vừa yêu thương. Nếu yêu thương là con nước dòng Cửu Long đổ ra chín cửa thì hờn trách chỉ là giọt nước giữa dòng sông lai láng sóng nước mênh mông.

Đạt nhờ di tám cứ chập tới thì rù Liên làm hoặc chơi gì đó để cô về phòng trễ một tí, khi anh đã đi ngủ rồi. Nhưng tới nay, Đạt vẫn không cho vợ tiếp xúc nhiều với nước trừ việc tắm rửa nên cô không có gì để làm. Cho nên, di tám rù Liên chơi đánh bài tú sặc, rồi rù thêm Lê, sau lại có thêm Diệp, vậy là đủ bốn tay.

Có ngày Đạt vừa về tới thì họ đã mở sòng. Dĩ nhiên anh không đặt nặng chuyện ăn thua. Nhưng cũng hơi han một chút. Anh hơi cúi người, kẻ sát mặt cô.

- Ăn hay thua vậy em?

Liên đưa hai bàn tay, có cả mấy lá bài đã được xòe ra để che đi khuôn mặt như muốn thì thầm riêng với anh.

- Em toàn là thua không hà.

Dáng điệu cùng giọng nói của cô làm Đạt thấy buồn cười, thua mà cũng nói nhỏ. Nhân lúc cô không để ý, anh nhanh lẹ hôn lên má cô một cái. Liên bất ngờ tròn mắt, rồi đưa ngó xung quanh, sau đó quay lại liếc một cái để trách anh không giữ ý.

Đạt đứng thẳng lưng nhìn xuống những lá bài trên tay cô rồi tăng hắng một tiếng.

- Em đánh sao thì đánh, đừng có thua mà đến nỗi phải bán chồng đó đa.

- Bán anh? Biết có ai chịu mua không? – Mồi Liên dẫu lên một ít.

- Trời, anh coi vậy chứ cao giá lắm đó, buồng ra là có người chộp liền. – Đạt giả vờ trừng mắt nhìn cô.

- Tui không chộp đâu à nha, tui chỉ lấy tiền chứ không lấy người. - Di tám ngồi đối diện, bà nói thán nhiên mà tay không rời mấy con bài trên tay.

Câu nói làm Đạt mất hết khí thế, vậy mà Liên lại cười tươi. Ngay lúc đó, Diệp nhanh miệng nói lớn.

- Em mua, em mua, em đem anh qua Pháp bán cho chị Ngân chắc cũng được nhiều tiền lắm đây.

Câu nói vừa dứt, Diệp liền le lưỡi, cảm đầu xuống đất. Nhưng cảm giác ánh mắt sắc nhọn vẫn đang treo lơ lửng trên đầu mình.

Đạt không biết Liên có dễ bụng chuyện cũ hay không, sau khi "khóa" miệng Diệp lại, anh cúi xuống nói với giọng già là để cô không bị cái tên kia làm buồn lòng.

- Nói vậy thôi chứ anh biết chị cô không có lòng nào mà rời xa anh đâu, phải không em?

Những lời thế này chẳng là gì nhưng giọng nói của anh mới là thứ làm Liên bậm môi vì thẹn. Nếu không có ai thì không sao đằng này, bao nhiêu người ở đó. Không biết vì họ đã quen hay vì sợ Đạt nên không ai dám lên tiếng. Chỉ có Diệp vô tư trẻ môi, sau đó còn lên tiếng đuổi.

- Anh ba, để yên cho mọi người đánh bài, anh cứ nói huyền thuyên làm sao chị ba tập trung mà đánh được. – Diệp đánh xuống một lá bài - Xe trắng, có ai đòi không?

Ván bài cứ thế tiếp tục, đề Đạt tui nghiêu một mình xách cặp táp về phòng.

Khó cho Đạt, Liên lại không phải là người thích bài bạc. Được mười bữa thì cô không chơi nữa. Cho nên, trước khi về phòng ngủ, Đạt lại kiểm vài người uống trà tám chuyện. Ngất, uống trà thì càng khó ngủ. Anh chuyển qua lại rai xỉ để, nếu có Thành ở nhà thì uống với Thành, còn không thì rủ mấy người làm ở trong nhà.

Đạt không uống nhiều, anh không hề có ý muốn say, anh chỉ nhấp nháp vài ly để dễ buồn ngủ hơn thôi. Nhưng được ít bữa thì Liên lại không cho anh uống nữa, vì cô nghe người lớn hay nói, uống hằng ngày như thế thì sẽ dễ sanh ghien. Dù là trà, thuốc hay rượu, hễ ghien đã là không tốt, ghien rượu lại càng tệ hơn. Ngẫm nghĩ cô nói cũng đúng. Hơn nữa, nếu qua thời gian kiêng cử, anh lại đắm ghien rượu, tối nào cũng uống tới say rồi lăn ra ngủ thì đúng là kết quả bội phần không mong muốn.

Một bàn tay vỗ không lên tiếng, nếu chuyện kiêng cử không thành, cũng có lỗi của cô. Anh đã cầm cuốn sách qua tận phòng ở dãy nhà phụ để đọc mà cô cũng tới kiểm anh về, rồi không cho anh đi nữa với lý do, ở phòng đọc cũng được, đi chi cho buồn (không biết ai mới là người buồn ở đây). Nếu anh còn kiên quyết chính là muốn tránh, mà tránh là chán vợ. Để chứng minh mình vô tội, anh phải về phòng nằm.

Ngẫm lại mới thấy, người xưa giữ mình trong sạch, chẳng qua vì không có cơ hội mà thôi. "Bên chàng đọc sách, bên nàng quay tơ" thì làm sao có chuyện cho được. Có chuyện là phải như anh đây nè! Dù cầm sách bằng một tay hay hai tay cũng vậy, đều phải chừa một chỗ cho cô gối đầu. Bàn tay cô nhàn rồi, buồn buồn lại kêu kêu, vuốt vuốt, xoa xoa. Chử đã móm tận mắt, cũng chẳng thể vô đầu. Đôi lúc không chịu nổi, anh đẩy cô ra. Cô không phản kháng nhưng lại quay mặt vô tường không thêm nói chuyện.

Rõ ràng cô đã qua thời bầu bì, nhưng tính tình vẫn chưa về như cũ.

Cuối cùng, mặt đối mặt, da áp da, tay trong tay, cả hai ôm nhau ngủ. Chính xác thì chỉ có cô ngủ, còn anh thì nằm trần trọc. Rồi chắc hẳn, chi cần thêm một thời gian như thế này, chắc anh sẽ đạt tới cảnh tới tới cao của sự nhàn nhện, hậu quả sẽ nín luôn không chừng. Hay sắp thành thành thần Phật cũng nên.

Rốt cuộc, anh không phải là thần cũng chẳng phải Phật, anh chỉ là đàn ông.

- Anh Đạt, sao dạo này anh khó ngủ vậy, anh có đau ở đâu không?

- Anh không sao, chắc tại hồi trước ngủ nhiều nên bây giờ ngủ ít lại để cân bằng đó mà, anh làm em thức há?

Không biết anh nói thiệt hay nói chơi nhưng nhìn anh cứ trờ mình, cô cũng không nở ngủ trong khi anh phải thức.

- Dạ không phải. Em... cũng không ngủ được, mình xuống sân đi dạo vài vòng nghen anh.

Cánh cửa phía ban công đã được đóng kín để sương khuya không thể lọt vào, nhưng tai anh vẫn nghe thấy tiếng gió bên ngoài không ngừng thốc lên như có thể thổi bay người. Anh lắc đầu.

- Không được đâu em, ngoài trời gió lớn quá, lại thêm sương đêm, dễ bệnh lắm, ráng tranh thủ nằm xuống ngủ đi.

- Em với anh chơi cái gì đi, chơi một hồi thế nào cũng buồn ngủ.

Thấy Liên không bỏ cuộc, Đạt miễn cưỡng gật đầu. Đằng nào cả hai cũng không ngủ được. Anh hy vọng, chơi xong là anh với cô đều buồn ngủ.

- Được, em muốn chơi gì đây?

- Chơi đánh bài đi anh.

- Em biết chơi bài gì?

- Bài tứ sắc nhen, em chỉ biết chơi bài đó thôi hà.

- Có hai tay, chơi không vui.

Anh thiệt nể cô vợ bé nhỏ của mình. Bài bạc chẳng biết gì, toàn rủ anh chơi mấy trò con nít, lại là trò con gái, làm sao anh chơi cho được? Đạt suy nghĩ một hồi.

- Được rồi, mình chơi cái này nghen. Em nhìn nè, bàn tay có năm ngón, khi anh nói một thì em giơ ngón trỏ, anh nói hai thì giơ ngón trỏ với ngón giữa, nói ba thì giơ ba ngón giữa, áp út và ngón út; nói bốn thì cụp ngón cái để giơ bốn ngón kia, nói năm thì xòe hết năm ngón, nếu số nói ra và số ngón tay không trùng khớp hoặc đúng số ngón tay mà sai vị trí các ngón đều tính thua, sẽ bị khê tay, em hiểu chưa?

- Dễ ẹt – Liên nghiêng đầu nói chắc chắn.

- Chưa chắc đâu, lỡ thua thì anh không dị tình đâu đó nghen. Anh khê tay đau lắm đó!

- Ai cần anh dị, mình chơi đi. Coi chừng người bị đau tay là anh đó à nghen.

Cả hai ngồi thẳng dậy, giơ năm ngón tay với tư thế sẵn sàng. Đạt bắt đầu.

- Một, hai, năm, hai, ba.

Khi Đạt nói ba, thay vì giơ ba ngón phía sau thì Liên lại giơ ba ngón ở giữa, vậy là cô thua.

- Em thua rồi nha, đưa tay ra chịu phạt.

Liên ngoan ngoan đưa tay, Đạt cầm tay cô rồi cong ngón giữa như sắp búng lên má bàn tay nhỏ. Khi Đạt gợn ngón tay lên thì, Liên vì nhát đòn mà co người lại rồi nhắm mắt, Đạt chắc lười không đành lòng.

- Thôi, cho em thiếu, lần sau tính luôn một thề.

Chơi thêm vài lượt, Liên lại thua liên tiếp, cô không cam lòng.

- Lần này để em đếm cho, tại này giờ anh đếm nên em mới thua thôi, bây giờ em đếm là anh thua chắc.

Đạt nhướn mắt tỉnh nghịch.

- Vậy thì ráng nha vợ cưng của anh.

Thấy thái độ coi thường của Đạt, Liên ra sức tập trung tư tưởng, cô bắt đầu đếm.

- Một, năm, ba, hai, bốn.

Liên lại thua, thay vì gợn bốn ngón tay thì cô chỉ gợn ba ngón phía sau, nhìn mặt Liên sụp xuống, Đạt cười không ngừng.

- Ha ha ha, lần này em không còn gì để nói đó nữa rồi, là em tự đếm tự gợn tay đó ghen. Không cho thiếu nữa, đưa tay đây chịu phạt.

Liên lộ vẻ ảm ức nhưng vẫn tuân thủ đúng luật đã giao. Đạt cầm tay cô mà miệng không nhịn được cười. Để tăng phần hồi hộp, anh không đánh liên mà cứ để ngón tay mình trên má bàn tay cô nhấp nhứ... Nhấp nhứ vài lần thì anh ngược đầu nhìn, trong thoáng chốc anh thấy cô muốn ngáp như lại cố kềm lại. Anh gợn tay thật cao, căng người tạo lực, báo hiệu đòn phạt sẽ rất mạnh.

Liên cũng nghĩ vậy nên hết hồn, anh chưa đánh, cô đã rúc vai lại. Nhưng Đạt gợn tay cao rồi lại búng xuống thật nhẹ nhàng như phui bụi khiến Liên bất ngờ, không biết anh đã búng phạt hay chưa, đôi mắt nhìn anh ngờ ngác.

Anh chỉ đáp khòe vô cùng điềm đạm, năm ngón tay xòe ra thành bàn to lớn nắm chặt bàn tay cô đưa lên môi mình hôn mạnh thành tiếng "Chụt"... một cái, truyền vào tới tận tim.

- Anh buồn ngủ rồi, mình đi ngủ, nghe em.

Liên vui vẻ để Đạt ôm rồi cả hai nằm xuống giường.

- Anh chơi giỏi quá! Bộ, anh hay chơi trò này lắm hả? – Liên vừa nói vừa che miệng ngáp dài rồi kéo tay Đạt để gối đầu lên.

- Đầu có! Lúc em nói muốn chơi gì đó thì anh mới nghĩ ra luôn đó, mà công nhận vợ anh chơi... dở thiệt đó ghen! – Đạt vừa nói vô tư vừa thản nhiên đưa tay còn lại choàng qua ôm lấy vợ.

Bị anh chê, Liên chỉ chép miệng vì con buồn ngủ đã tới, ôm lấy cánh tay chồng, cô vui đầu vào giấc ngủ.

Anh không phải thần, không phải phật, không phải quân tử chính nhân,... anh chỉ là đàn ông... đàn ông biết thương vợ! Thương nhiều hơn những đàn ông khác... một chút thôi!

Tà dương chiếu qua khung cửa. Ánh sáng trầm ấm, dịu dàng trùm phủ căn phòng.

Liên đang ngủ, mái tóc đen buông xòa trên góc gối. Có lẽ vì vừa cho con bú sữa xong nên vài nút áo chưa được giải lại, bầu ngực tròn đầy, vô tình thấp thoáng hiện ra. Khuôn mặt hiền hòa, cằm cô thon gọn, vùng ngực căng mịn, hình ảnh của cô nổi bật với làn da trắng trẻo, tựa nữ thần được tạc bởi bàn tay nghệ sĩ tài hoa. Một khung cảnh xinh đẹp đến động lòng người, làm Đạt không thể nào rời mắt được. Lại thêm đứa con gái nhỏ no sữa phúng phính đáng yêu đang thoải mái ngủ trong tay cô. Một góc phòng bỗng trở nên êm đềm, an nhiên đến lạ. Tất cả hạnh phúc của anh, đều đang ở đó.

Đạt vừa treo áo vừa mãi miết ngắm nhìn, mắt không rời đi một khắc. Anh làm thật nhẹ nhàng để bầu không khí tĩnh lặng, bình yên không bị phá vỡ, để hai người phụ nữ trên chiếc giường kia được tận hưởng một giấc nồng thật say.

Đình nằm xuống cạnh thì đứa bé đột nhiên ngo ngoáy. Sợ làm Liên thức giấc, Đạt nhanh chóng ẵm con lên trên tay rồi đi tới đi lui dỗ dành cho con nín. Anh nhẹ nhàng đưa cánh tay rồi đứng ngay cửa phía lan can, bắt đầu ru khe khẽ.

Anh chưa hát ru bao giờ nên lời ru nghe ngượng nghịu, đứt quãng. Ban đầu chỉ là những tiếng ầu ơ được lặp đi lặp lại, thật lâu sao mới là bài ru quen thuộc, có lẽ là những lời ru còn sót lại của kí ức tuổi thơ.

- Ầu ơ..., ví dầu cầu ván đóng đình, cầu tre lác lẻo gập ghềnh khó đi, ầu ơ... khó đi mẹ dắt con đi... Í mà... không phải, lộn rồi! Để cha hát lại cho đúng ghen. Khó đi cha dắt con đi, con đi trường học cha đi trường đời. – Rồi lại một bài ru do Đạt ngẫu hứng nghĩ ra - Ầu ơ... con đi học chữ ít tờ, học câu nhân nghĩa học điều thủy chung, học thêm hai chữ hiếu trung, mai sau con lớn... thành nhân với đời, ầu ơ...

Không biết đứa bé nghe như thế nào mà miệng nhỏ không răng cười toe toét, Đạt nhìn con mà lòng dậy niềm vui, anh cong ngón tay trò khêu lên má nhỏ, miệng thủ thủ.

- Ráng khỏe mạnh rồi mau lớn nha con gái. Lớn rồi cha dắt đi học, cha dắt đi chơi, cha may quần áo đẹp, cha mua đồ ăn ngon cho con. Coi cái mặt kìa, thích nghe cha ru lắm hả? Mai mốt cha ru con thường xuyên hơn. Con giỏi, đừng khóc, để yên cho má con ngủ. – Đạt cầm bàn tay nhỏ xiu lên miệng hôn, đứa bé nhìn anh cười tích tắc, Đạt khoái chí, anh dụi môi mình vào lòng bàn tay nhỏ bé – con gái của cha cười thấy ghét quá.

Khi Đạt quay người lại thì thấy Liên đã ngồi dậy, cô đưa tay vuốt mái tóc dài đang thả một bên vai rồi hất ra sau lưng, sau đó bới lên, dùng trăm dất lại, Đạt vẫn ẵm con trên tay, anh đi tới ngồi gần cô.

- Anh làm em thức hả?

Liên mỉm cười, tay cô lần mép áo giải nút lại.

- Nghe anh ru hay quá, em không ngủ được.

Đạt liếc nhẹ một cái.

- Em chọc hay khen anh đó?

Liên chu môi.

- Khen anh đó. Từ nhỏ tới lớn, em chưa nghe lời ru nào có câu cha dắt con đi hết tron. Còn thêm mấy câu sau nữa, thiệt sự là chưa nghe bao giờ.

Đạt hí hửng.

- Chưa nghe là đúng rồi, là anh tự nghĩ đó, chỉ có vợ con anh mới được nghe thôi.

Liên nhìn con.

- Hèn chi, con gái nghe xong, khoái chí ngủ rồi nè.

Vừa dứt câu nói, đứa bé lại oe oe khóc đòi sữa. Đạt chuyển con gái qua tay Liên, cô đỡ lấy nhẹ nhàng rồi bèn lên mở vại chiếc nút. Bầu ngực mẩy sữa căng tràn, mềm mại được xỏ ra cho cái miệng nhỏ xinh xinh ngậm lấy, mắt lim dim thỏa mãn. Từng giọt sữa trong cơ thể mẹ chảy ra hòa vào cơ thể nhỏ bé mong manh tạo thành sự sống, khoảnh khắc ấy thật kì diệu làm sao!

Đạt chăm chú không rời mắt. Cái miệng nhỏ cong cong đang bú mút cho thỏa con đói khát dễ thương tới lạ kì. Anh choàng tay qua lưng cô, nhẹ nhàng giúp cái đầu nhỏ xíu kia được nâng đỡ chắc chắn hơn, một tay anh khều nhẹ má con rồi ngẩng mặt nhìn vợ, vén mấy sợi tóc mai ra sau mang tai, khuôn mặt nghiêng nghiêng sáng rực dịu dàng, cảm lòng không đành. Đạt đặt lên má cô một nụ hôn vụng trộm.

- Cái này, dành tặng cho mẹ của con anh.

Những nụ hôn bất chợt thế này không còn xa lạ, nhưng lòng cô vẫn rộn niềm xao xuyến băng khuâng. Cô không quay lại nhìn anh mà vẫn cúi đầu ngắm nghía khuôn mặt nhỏ bé đang vô tư ngậm sữa. Cảm nhận thật tròn đầy cảm xúc yêu thương. Từ nét mặt nghiêng nghiêng, khóe miệng Liên ẩn hiện muốn vịn nụ cười.

Đạt đưa tay, nâng cằm cô, kéo nhẹ cô đối diện cùng anh, rồi tiếp tục đặt lên môi cô một nụ hôn tình tứ.

- Cái này, riêng tặng người phụ nữ anh thương.

Anh mút nhẹ cánh môi cô, từng chút, từng chút một. Làn môi nóng ấm liên hồi hòa vào hơi thở. Không như những lần trước, nụ hôn lên môi lần này thanh khiết đến trong ngần. Vẫn là nụ hôn xác thịt, nhưng xác thịt đã hóa linh hồn, để nụ hôn mơ mộng vẫn đầy thực tế. Đó là nụ hôn khi tình yêu đã chín, đã nặng, đã sâu, đã lên ngôi thành thứ tình vợ chồng bình dị nhất.

Liên thấy mon man giữa bến bờ hạnh phúc. Nụ hôn của anh giúp cô cảm nhận vai trò làm vợ, làm mẹ của mình, chứng được sinh ra một điều rất đỗi hiển nhiên. Đã ra bông thì ắt có ngày kết trái.

Không có gì to tát để gọi hi sinh. Vì đơn giản, đó là sự thăng hoa của hạnh phúc, thứ hạnh phúc mà trời đất đã ban tặng con người. Làm vợ anh rồi làm mẹ của con anh, hạnh phúc chất chồng hạnh phúc. Cô là người mang hạnh phúc và được hưởng hạnh phúc.

Ánh dương tà đỏ xiên qua khung cửa, cây cỏ ngoài kia đang rũ bóng nghiêng chiều. Trong căn phòng nhỏ, thoáng con gió lạc thổi hiu hiu, hình hài bé bỏng nằm trong vòng tay mẹ mà nồng nàn say giấc, đôi vợ chồng ngắm nhìn con hồn hậu rồi đưa mắt xao xuyến trộm nhìn nhau, cánh môi mông đềm nụ cười dịu nhẹ như đóa hoa dung dị xòe cánh đáp ơn đời. Một bức tranh đoàn viên đầm ấm, hạnh phúc như tràn ngập không gian. Cần gì mơ màng lãng mạn ngập tràn hoa lá, cần gì huyền ảo thần tiên giữa cảnh nước biếc non bông, chỉ là hiện thực của trần gian, ấy vậy mà lại làm quyến luyến mọi linh hồn trong tam giới, nếu thần tiên có vô tình lạc bước ghé qua, chắc cũng ngoài đầu vì ganh tị.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Một đêm nồng nàn

Đạt tiễn hai Chi về, đã lâu vẫn chưa trở vào. Liên lẳng lặng đi thay áo. Hai Chi lúc nào cũng vậy, bình thường chẳng thấy thăm nom, hễ lui tới thì chỉ có nói tới "tiền".

Liên biết, vì cô, anh đã chịu thiệt không ít với ông anh họ này. Lần này cô không giúp nữa, Đạt quyết sao cũng được.

Tay áo vừa xỏ xong thì con gái khóc. Dường như bé đang rất đói, đằng nào cũng phải cho con bú, mà phòng chẳng có ai, nên Liên không vội gài áo lại.

Đặt con gái xuống, Liên nhẹ nhàng nắm cánh nôi đưa thêm một chút. Không biết anh vô từ khi nào, vừa quay người đã thấy anh đứng sẵn trước mặt, nhìn cô đắm đắm. Theo ánh mắt của anh, Liên chợt nhớ công việc còn dở dang lúc nãy. Hai bàn tay lật đặt thả xuống áo lần tìm hàng nút. Nhưng anh đã vịn tay cô ngăn lại, rồi anh tự mình gài lại cho cô.

Hai đĩnh áo được khép kín lại từ dưới lên trên. Miệt mài, nhưng thông thả. Càng lên cao, tốc độ gài nút của anh chậm dần, ánh mắt theo đó cũng từ từ di chuyển. Cho tới khi, chiếc nút ngang ngực được tay anh chạm tới thì động tác ngưng lại hồi lâu.

Nỗi nhớ về cái nơi mon man ấy khiến bàn tay anh nửa muốn dừng nửa muốn tiếp.

Bầu ngực của người phụ nữ mới sau một lần sinh nở thật là đẹp, căng tròn và mềm mại, vừa hừng hực thanh xuân, vừa e ấp dịu dàng, lại ngọt ngào quyến rũ, chả trách, anh không thể nào cưỡng nổi. Nó chỉ lộ ra một phần, một phần bị che đi bởi làn áo mỏng, tựa như đang lấp ló trên đùi kẻ có tình có ý như anh.

Tâm trí rối bời, cả người nhột nhột. Anh mím môi giữ vững ý chí, cố gắng gài lại áo cho tới chiếc nút cuối cùng. Hai tà đã khép, công việc đã xong nhưng đôi tay kia vẫn còn lưu luyến. Nó cứ nhẹ nhàng vuốt ve làn áo, khiến hơi thở của cô cũng phập phồng.

Nắng sắp tắt ngoài kia, con đã ngủ im lìm, ngoài hơi thở cả hai, căn phòng chỉ còn một chút gió mon man nơi khung cửa. Thứ tròn mềm rung động dưới dưới bàn tay anh, bao nhiêu nhưng nhớ trời lên chế ngự. Dù đôi mắt không giấu nổi khát khao, nhưng giọng đàn ông vẫn rụt rè.

- Em... mạnh hẳn chưa?

Mắt anh đặt vào cánh môi cô, chờ đợi. Sự hồi hộp đến mức căng thẳng của anh khiến người đối diện chẳng nở lòng từ chối.

- Dạ, em... mạnh rồi...

Mắt anh sáng lên, hít một hơi thật sâu chuẩn bị nhưng sau đó lại ngập ngừng. Phải giây lâu sau, anh mới có can đảm nói tiếp.

- Minh... được chưa em? Anh...

Tuy những từ cần nói đều bị anh bỏ trống, nhưng những gì anh cần, đã hiện rõ lên mắt. Đã đến mức này, dẫu Liên có ngu ngơ tới đâu, thì cô cũng hiểu.

Cúi đầu nhìn bàn tay còn vắn vương nơi ngực áo, cô đáp thật nhỏ.

- Má nói, tháng rưỡi là được rồi. Mà bây giờ, hơn hai tháng rồi đó anh.

Hỏi thì hỏi vậy, chớ, chính anh cũng đã đếm từng ngày từng ngày một. Nhưng anh sợ, do mình quá nôn nóng, do mình quá mong chờ, mà tính lộn cũng nên. Anh mới hỏi cô cho thêm phần chắc chắn.

- Hơn hai tháng rồi hả? – Giọng Đạt reo vui, anh nuốt ực một cái vì cảm giác sung sướng trào dâng - Ừm, nhưng mà..., còn em, em thấy... được chưa? Em thật sự cứng cáp chưa? Nếu chưa thì chờ thêm... ừm...

Có những lúc, đàn ông lại dối lòng đến thế. Miệng nói chờ mà bàn tay anh chẳng chịu chờ. Tự nãy giờ cứ bám lấy nơi ấy không buông. Bao nhiêu khắc khoải, bao nhiêu mong nhớ, bao nhiêu đói khát, tất cả đều vương ra nơi đầu ngón. Biến nó thành những con vật mềm mại mon trôn khắp người cô.

Thật khó để mở miệng trả lời. Nếu anh là đàn ông, thì cô cũng là đàn bà. Thứ anh cần... cô cũng chẳng thể thờ ơ.

Cái gật đầu, theo sau đó là nụ cười nhỏ nhẹ, mắt cô nhìn anh thẹn thùng như cô gái mới được ngỏ lời yêu. Đạt thay đổi tâm trạng, trống ngực đánh ầm ầm, từng hồi vang lên rộn rã. Anh không chán chừ, lập tức vòng tay ôm chặt lấy tấm lưng ai, vừa hôn ngấu nghiến vừa đẩy nhau lùi về phía giường.

Bờ môi nóng ẩm phủ lên khắp mặt, rồi xuống hõm cổ, sau đó say sưa nơi bầu ngực. Lưỡi dầy dụa nơi đầu núm, liếm mát nồng nhiệt.

Cảm nhận thật rõ ràng sự thay đổi của thời gian, lưỡi anh đột nhiên dừng lại.

Trong lúc anh lơ đãng, Liên lấy tay che ngực. Không nói không rằng, cô buồn bã quay đi. Mặc kệ anh đưa mắt nhìn trông đợi, rất lâu mà cô chưa chịu bỏ tay ra.

Tự dung cô thay đổi làm Đạt cũng bồn chồn, cứ ngỡ cô chưa cứng cáp, bị anh làm đau. Chắc... phải chờ thêm thiệt rồi! Mà liệu... anh có thêm được nữa không?

- Sao vậy em?

- Ngực em... xấu rồi... anh chê...

Tưởng chuyện gì chớ chuyện này thì... Cả người Đạt nhệ tênh. Dù bị trách oan, nhưng anh chẳng lấy làm khó chịu, vui nữa là đằng khác. Anh hào hứng trở lại.

- Chê hồi nào? Anh đâu có...

- Không chê... sao dùng?

A... Thì ra vậy! Đúng là... có lí do nên anh mới dùng, nhưng không phải vì anh chê. Mà cái lí do thật sự, thiệt... khó nói!

- Dùng không phải là chê. Dùng là tại... anh thấy, mình mê nó nhiều hơn xưa nữa...

- Nói dóc không biết ngại miệng.

- Nói thiệt, có gì phải ngại?

- Đàn bà có con rồi... Làm gì được như xưa? Anh dùng gạt em.

- Sao phải gạt? Xưa nay, xấu đẹp gì, cũng là của anh..

- Rốt cuộc cũng chịu nhận, em xấu rồi chớ gì?

- Hừ. Anh chỉ nói vậy, chớ không có ý đó...

Bàn tay anh vươn tới. Liên lập tức gạt ra. Cô tức mình vì không nói lại anh. Chuyện đã rành rành, anh còn gạt cô cho được. Cô tự biết, đàn bà đã có con, lại đang thời kì cho con bú, quãng vú lẫn núm vú đều sậm màu hơn trước. Chính cô còn thấy xấu, huống gì anh. Vậy mà, nhìn anh kia, đến cả ánh mắt, cũng tỏ vẻ chân thực như lời nói.

Thực ra, chuyện đó cũng chẳng sai, nhưng bù lại, ngực cô trước đây chỉ ở mức "đầy đủ", bây giờ thì "căng tròn đầy đặn". Anh cố gắng giải thích, của cô vẫn hấp dẫn, à không còn hấp dẫn anh hơn trước nữa. Nhưng cô vẫn không tin. Cô ngồi dậy, kéo áo che lấy người.

Thấy cô hờn dỗi vô cớ, anh không cười cũng chẳng bực. Chỉ thấy thích thú hơn thôi. Thì ra đàn bà là như vậy. Đến người dễ tính như cô cũng không hề khác.

Mặt mày Đạt vẫn thản nhiên. Về ịu xù đối diện chẳng mấy may làm anh nao núng. Anh giắt áo tắm áo quăng xuống giường. Rồi nhào tới hôn cô, bằng mọi cách buộc cô phải tiếp nhận, để sự ngọt ngào xoa dịu cơn giận tự ti lúc nãy.

Nhưng cô vẫn cứng đầu, dù hơi thở lịm đi vì mê mệt chất ngất, hai tay vẫn kháng kháng che ngực. Anh đã nhìn lâu lắm rồi. Huống gì, anh không chê, nếu chỉ vì cái lí do trời ơi đất hời này mà cô bắt anh dối khát thì anh nhất quyết không chịu.

Anh kéo cô nằm về vị trí cũ. Nhưng chưa kịp làm gì thì cô đã xoay người úp xuống giường. Lúc này, anh mới để ý, thì ra, không chỉ có ngực mà chỗ dưới eo cũng... Dù được giấu dưới lớp vải đen huyền, nhưng nơi đó vẫn nhô cao một cách sinh động. Nói chung, ngực đẹp lên bao nhiêu mông cũng y như vậy, thậm chí... đẹp hơn.

Mãi úp mặt, Liên không thấy nụ cười lẫn đôi mắt của anh đang say sưa giáng vào một nơi cô không ngờ tới. Chỉ nghĩ, sự im lặng chính là lời xác nhận, anh chê cô thiệt rồi! Cho tới khi, cô cảm giác mông mình bị thứ mềm mềm làm ướt, rồi bị cắn một phát thật đau. Liên hô một tiếng rồi lập tức nằm ngửa lại. Cô trừng mắt.

- Anh... Sao lại cắn... Thiệt tình... không biết mắc cỡ!

Sự thân nhiên của ai vẫn không thay đổi, thậm chí còn nhếch mép thách thức. "Mắc cỡ"? Anh biết, nhưng là với ai kia. Còn với cô, bình thường anh đã không nhớ tới. Huống chi, trong tình trạng cả hai thế này, hai chữ "mắc cỡ" với anh, càng vô nghĩa.

- Em tưởng đàn ông chỉ thích ngực thôi hả? Sai bét! Chẳng qua, nói chuyện với nhau thì phải nhìn thẳng trước, thực ra, đàn ông... thích mỏng hơn. – Anh càng nói nhỏ hơn – Mà em thì, chỗ nào anh cũng thích, em liệu che hết không?

Cặp mắt đàn ông hết ngược lại ngo xuống, nhìn kiểu gì cũng thấy "dễ dè", làm cô suýt nổi da gà. Liên chỉ biết cầm nín nhìn theo, vì không còn gì để nói. Thực sự, cũng không nói được gì!

Đạt cũng im lặng, mắt anh không còn "dễ" mà cũng chẳng có được mấy đàn ông, và tất cả chỉ hiện lên con khát tình rực cháy.

Một cách thật dứt khoát, anh gỡ mạnh tay cô, dẫn chặt xuống nệm. Sau đó lướt nhẹ môi cô, rồi nhanh chóng vùi mặt vào khe ngực, dụi dụi lên làn da mỏng, hít một hơi thật đầy rồi phả ngược trở lại, lưỡi chuyển động liếm một đường dài. Môi anh mứt lên da thêm mạnh làm lộ đầu bầm, miệng anh ngậm mỗi lúc thêm sâu, đầu núp được tay6 đùa tới đỏ ửng.

Ngày trước, ngực cô mang hương thơm tươi mát của con gái xuân thì, bây giờ, nó mang hương đàn bà nồng đượm. Tất cả, đều thuộc về anh, đều khiến anh say mê không dứt. Anh không gạt cô, và anh đang dùng hành động của mình để mình chứng.

Cô cự người né tránh, nhưng anh càng thêm mãnh liệt, nhẹ nhàng rồi thô bạo. Chống đỡ không được, cô bất lực nằm yên, khoái cảm sau đó ào ạt xuất hiện, âm thanh rên rỉ dần dần vang lên. Chẳng mấy chốc, giãn hờn đã được xua tan.

Môi lưỡi cứ thế hành động, bằng chứng của anh càng lúc càng thuyết phục, hơn bất cứ lời nào đã nói. Cô bị anh khuất phục rồi. Chê hay không, không còn quan trọng nữa, chỉ có ý thức duy nhất là hòa vào nhau thành một, bù đắp cho hết những ngày tháng nhớ nhung đầy khổ sở.

Mọi thứ đều trở nên rất tự nhiên và thuần thực. Anh hôn môi, miệng cô khẽ mở; anh xoa ngực, ngón tay nhỏ kéo cổ áo trượt xuống vai; mỏng nhỏ nhấc lên để anh kéo nhẹ chiếc quần, rồi uốn người rên khe khẽ khi ngón tay anh lần vào nơi đó.

Cả hai bắt đầu va chạm, cái nóng đang thổi bùng bùng thì cánh cửa phát ra tiếng gõ mạnh cùng giọng nói của Thành vọng vô. Cả hai muốn phớt lờ cho xong như tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn. Dám anh không lên tiếng, thì chắc, Thành sẽ tông cửa để vào. Bực!

- Chuyện gì vậy anh hai?

- Có chuyện muốn nói với chú, qua phòng anh nhanh đi. – Tiếng Thành vọng qua lớp cửa một cách bình thản, mặc kệ tâm tình của kẻ bên trong.

- Mai nói đi anh, em... buồn ngủ quá rồi!

- Qua mau đi, anh nói vài câu thôi, không mất thời gian của chú đâu.

Đạt không thèm dậy, anh đưa tay ôm lưng cô rồi xốc lên, nhưng vừa được một nhịp thì lại nghe tiếng Thành bên kia hối thúc.

Đạt dùng dằng chưa đi, Liên lên tiếng giục.

- Anh qua bên đó, để coi anh hai nói gì. Xong rồi về, em... chờ anh.

- Em nhớ đợi anh đó, anh ráng nói cho nhanh rồi về. Chuyện gì vậy không biết. Người gì mà vô duyên quá thế!

Đạt vừa lăm bầm, vừa mặc áo, anh cầm chiếc nút bên trên vạt này với cái khay bên dưới vạt kia, gài đại cho xong.

Bên phòng, Thành đang hút thuốc, thấy áo quần Đạt xốc xếch, Thành chỉ nhìn rồi cười nhẹ. Sau đó, Thành cầm một điều đưa cho Đạt, Đạt xua tay từ chối, Thành nhìn anh với vẻ khó hiểu.

- Sao vậy? Độ rày bỏ thuốc rồi à?

Đạt lắc đầu.

- Không phải. Ở nhà, em ít hút lắm, nhứt là trước khi ngủ.

Thành cười trêu chọc.

- Hút thuốc nhiều, thím ấy không cho ngủ chung à?

Đạt nhăn mặt rồi chặc lưỡi.

- Anh này! Làm gì có! Tại em thấy, hình như đàn bà nào cũng không thích mùi thuốc mà Liên cũng hay bị sặc khi ngủ nhiều khói thuốc nên em ít hút một tí... vậy thôi. Mà, anh muốn nói gì thì nói mau đi, em buồn ngủ lắm rồi nè.

Thành để điều thuốc xuống đồ gạt tàn rồi nghiêm mặt nói ngay.

- Nghe nói Hai Chi có ý muốn chú hùn vốn mở sòng bài?

- Dạ, hần mới về hỏi chiều.

- Chú tính sao? Chú nên biết, mở sòng thì cần vốn lớn, mình lại không biết gì nhiều về bài bạc, biết đánh bài và mở sòng bài là hai chuyện rất khác nhau, hơn nữa, Hai Chi không phải là người đáng tin.

- Anh yên chí, chuyện đó em biết. Với lại, em cũng không hề có hứng thú gì với việc bài bạc nên em sẽ không nhận lời.

- Vậy thì tốt. Anh chỉ sợ vì thím ba mà chú cá nê rồi nghe lời hần. Ngay cả khi thím ba có mở lời giùm hần, chú cũng nhớ đừng nghe đó đa.

- Anh hai, xưa nay em luôn có quyết định riêng của mình. Hơn nữa..., trước giờ, Liên cũng không can dự vô công việc của em.

- Tui chỉ sợ chú vì thương vợ mà thương luôn người bên nhà vợ rồi thương nhầm người không nên thương thôi. Nếu là Huệ thì tui không nói làm gì, đằng này là Liên, người lúc nào cũng mau nước mắt, lỡ thím ấy nghe lời Hai Chi mà rí rả bên tai chú thì nguy lung lắm.

Thành hay so sánh Liên với Huệ, chuyện đó Đạt không quan tâm, nhưng hiếm thấy Thành khen, mà nghe chê bai là chính. Đối với anh thì những khuyết điểm ở cô mà Thành nói đều là những thứ anh yêu. Thế nên, anh bực.

- Liên tuy hiền, dễ mềm lòng nhưng cô ấy là người biết phân định đúng sai, cô ấy biết đâu là phải quấy, cô ấy sẽ không xúi chồng làm điều bậy, anh đừng nghĩ vậy mà tội cho vợ em.

- Mới đó thôi mà đã bênh vợ chăm chấp. Tui chỉ nói hờ vậy thôi, chú cũng biết lời thỏ thề của phụ nữ lúc trên giường rất dễ làm đàn ông mất tỉnh táo, mà tui lại không mấy tin tưởng thím ấy. Trong khi miệng lưỡi Hai Chi thì dẻo hơn kẹo mạch nha.

- Vậy thì anh phải tin tưởng em chứ!

Mặc kệ giọng nói chắc như đinh đóng cột của Đạt, Thành cười cười.

- Chú hả? Hừm...Chú thì... tui càng không tin nổi. Chú còn dễ mềm lòng với thím ấy còn hơn cái chuyện thím ấy dễ mềm lòng với bên đó nữa. Mấy lần rồi, chớ đâu phải là chưa...

- Anh hai! Lần đó khác, lần này khác. Chắc! Anh yên tâm, em nhất định sẽ từ chối Hai Chi. Em về được chưa?

- Ồ, về... ngủ đi.

Đi chưa bao lâu mà đèn đã tắt, chút ánh sáng nhạt nhòa chỉ đủ để anh trở lại giường. Thấy Liên đã đắp mền, anh ngồi xuống giường rồi nhưn người qua nhìn để nhận biết rằng cô đã ngủ hay chưa. Thấy đôi mắt nhắm im lìm, tiếng thở đầy thất vọng bay ra. Anh lặng lẽ ngồi tựa lưng vào đầu giường, lòng không khỏi luyến tiếc phút giây ban nãy.

Cô bất chợt xoay người, sau đó gác đầu lên đùi anh.

- Anh tưởng em mệt nên ngủ rồi.

Cô ngồi dậy, tay xoay xoay mái tóc thành lọn rồi búi lên gọn gàng.

- Em đã hứa là đợi anh mà, em phải giữ lời hứa chứ.

- Nếu em mệt thì cứ ngủ đi..., bữa khác..., mình... gần nhau cũng được.

Liên chống tay, ngả lưng ra sau một khoảng. Đầu cô nghiêng nghiêng. Chiếc áo lúc nãy đã bị anh cởi đi vài nút, khiến cổ áo rộng ra, hững hờ tuột xuống một bên vai làm ẩn hiện làn da trắng nõn.

Thoạt tiên, cô nhìn mặt anh, sau đó đảo mắt nhìn khắp người, nhìn thật kĩ, rồi mới chậm chậm ngược lên, xoáy vào mắt anh thật sâu bằng sự là loi hiếm có. Ánh đèn mờ phản chiếu khiến mắt cô đẹp hơn cả những vì sao, vô cùng mê hoặc. Giọng cô bỗng chợt.

- Hôm khác... cũng được? Thiệt hả?

Khỏe miệng hờ hững nhưng ánh mắt lại lướt thướt đa tình, làm con đôi tình trong anh hừng hực cháy, anh chỉ muốn "vồ" cô ngay lập tức. Nhưng anh chưa kịp làm thì bàn tay cô vươt tới người anh, chậm rãi cời từng nút áo.

Hơi thở anh đã bắt đầu dồn dập.

- Trước đây, anh đã chờ em tới mấy tháng mới được gần nhau, từ khi em có bầu tới bây giờ, anh lại chờ tiếp gần một năm, bây giờ..., chờ thêm một vài ngày... có là bao.

Lời từ chối hay lời kẻ lẽ, nghe kiểu gì cũng thiệt đáng thương!

Bàn tay nhỏ chạm vào vùng ngực rộng, vuốt ve nhẹ nhàng, ngón tay mềm đi dí lên đầu vú*. Hành động của cô khiến anh bất ngờ, đầu khê cúi xuống, tận hưởng từng khoảnh khắc được cô chủ động "sâm sỡ". Các múi thịt trên người anh săn lại rồi rung động.

Giờ Liên lại hiểu thêm về chồng, thì ra, anh cũng giống như cô, rạo rức khi có bàn tay mân mê cơ thể. Sự chiều chuộng, nâng niu, không chỉ đàn bà mới có quyền được hưởng.

Hàng mi khê chớp như nụ hoa hàm tiếu xòe cánh trong gió nhẹ, con ngươi đen láy khê đảo tựa làn thu thủy của mặt hồ sóng sánh. Khuôn mặt dịu dàng, bờ môi nũng nịu, ánh mắt sâu thăm gọi mời, trái tim anh bị khóa chặt trong mê cung tình ái đó, linh hồn anh choáng ngợp ngất ngậy. Ngay giây phút này, anh sẵn sàng dâng hiến, sẵn sàng phủ phục dưới chân cô.

Cuộc sống vợ chồng có nhiều kì lạ. Liệu cô có hiểu? Đàn ông mạnh mẽ như anh, dù luôn muốn giành thế chủ động vào tay, nhưng lắm lúc, anh vẫn không thể kiềm được khao khát... khao khát tới điên cuồng... khao khát cơ thể cường tráng từng từng bách của anh được tắm thân mình hạc xương mai kia... "cưỡng bức"!

Khao khát của anh, Liên không hề biết, những điều cô làm chỉ xuất phát từ suy nghĩ bản thân cô, suy nghĩ đơn giản nhất: cô muốn làm anh vui, muốn anh hạnh phúc.

Và. Anh vui thật! Anh hạnh phúc thật!

Trong cuộc sống ái tình ở chốn phòng the, ai cũng cho rằng, phần thiệt thòi luôn dành cho đàn bà, kẻ hầu hạ, chiều chuộng là đàn bà. Nhưng cô không thấy vậy. Nếu đã đến với nhau bằng trái tim chứa tình yêu thật nhất, thì hạnh phúc đâu dành tặng riêng ai. Khi dâng trào cảm xúc, đàn ông và đàn bà đều tận hưởng sung sướng như nhau.

Cô không những không thấy mình thiệt thòi, thậm chí còn thấy, anh thiệt thòi hơn đó chứ. Để tăng lớp khoái cảm được tạo ra, anh luôn là người chủ động, anh hôn cô khắp nơi, anh vuốt ve từng thớ thịt, anh đưa đẩy không ngừng. Trong lúc anh hì hục, cô chỉ nằm yên, thứ duy nhất cô làm là ôm anh phối hợp và rên rí. Sự thỏa mãn của cô chính là thước đo thành tựu mà anh đã dày công khơi gợi, cũng là hạt giống ươm mầm cho chính sự thỏa mãn trong anh. Nếu nói, vợ phục vụ chồng thì trong trường hợp của cô, chắc phải là ngược lại.

Nghĩ tới đây, người Liên thêm nóng, chỉ nghĩ thôi mà cũng ngượng tới như vậy!

Nhìn anh đắm chìm trong cảm xúc, cô cũng muốn vượt qua ranh giới truyền thống "ham trên nửa dưới" vốn đã ăn sâu để tiến tới thêm một bước, nhưng, đằng nào cũng là phải yếu... Liệu có phóng túng quá chăng? Có hư hỏng quá chăng? Bàn tay rụt rè khá lâu rồi rút lại.

- Đứng... Liên à...! Đứng...

Lần đầu tiên nghe anh i ôi đến thế. Liên không nỡ chối từ, nên để mặc anh nắm tay cô, dụ dỗ cô làm chuyện xấu.

Tay cô run run vì xấu hổ. Cô không biết làm gì với nó, chỉ xòe tay hứng lấy, rồi giữ nguyên như thế một lúc khá lâu, làm đôi mắt anh ánh lên vẻ khổ sở vì khó chịu.

Và khi không muốn chịu đựng thêm nữa, anh bắt đầu làm người dẫn lối, giúp cô ôm trọn thứ trên tay.

To dài. Nóng rực. Cứng chắc. Rất rõ ràng. Rất thực. Rất... Ày...! Ăn ở với anh gần ba năm, bây giờ cô mới chạm vào nó. Không biết như thế này, là thiếu sót với anh, hay, cô đang bày bạ?

Mặt cô đỏ như lửa than hồng. Cả người cứng đờ, hơi quay đi né tránh. Mỗi lần ông ghé sát tai cô, ri rả.

Đàn bà với đàn ông... khác nhau quá! Rõ ràng rất khác. Nhưng bất chấp tất cả, chúng trùng khớp, hòa quyện, say mê.

Thứ đàn ông trên tay khiến Liên dậy lên một suy nghĩ của riêng mình. Phải rồi, nếu không có đàn bà, đàn ông dư thừa và trợ trợ, nếu không có đàn ông, đàn bà thiếu thốn và âm u, tất nhiên thế giới sẽ trở thành hoang lạnh. Có lẽ đây là nguyên nhân, đàn ông và đàn bà cần có nhau. Để nhóm lên hơi ấm, để xây dựng gia đình.

- Liên... Đi em...

Giọng anh thúc giục mời gọi.

Cô lơ mơ nhắm mắt. Tim đập mạnh đầy phấn khích.

Tay anh vuốt tay cô, môi dưới dẫu ra đầy khắc khoải mong chờ. Liên phát hiện, khoảnh khắc người đàn ông đẩy mạnh mẽ bị khuất phục dưới bàn tay phụ nữ trong truyền thuyết, là đây.

Nó giống con quái vật hung hăng đã bị cô thuần phục. Chốc lát nữa, nó sẽ tỉnh dậy, sẽ cuồng nhiệt đưa đẩy trong cô, để cả hai hòa thành một, cùng nhau tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt diệu của con người.

Cô nín thở. Lướt nhẹ, xoa nắn, chà xát. Cả người Đạt chìm đắm trong mê mẩn, toàn thân anh bất động. Hơi thở anh phập phồng theo nhịp tay cô.

Đang lúc loay hoay chưa biết nên làm gì kế tiếp thì anh kéo cô choàng chân qua đùi mình. Cô hiểu ý làm theo.

Lần đầu chủ động, Liên phải bặm môi để lấy can đảm, dồn sức bầu mạnh vai anh, từ từ ngồi xuống. Cái nơi non mềm, ấm nóng, trơn trượt đang hút chặt lấy anh. Thật tuyệt!

Cả người tê dại. Anh ngửa cổ, rít lên liên tục.

- Liên! Anh yêu em! Yêu em! Yêu em! Liên... Như Liên...

Giọng anh trầm đục, tựa hơi thở liêu trai trong truyền thuyết. Một sức hút đầy ma mị khiến cô như chú ngựa non kích động, ôm chặt cổ anh. Đôi bàn tay rắn rỏi siết chặt hông mềm nâng đỡ, hai gối trở nên nhịp nhàng, nhún nhảy nhanh hơn.

Lời từ tình của đàn ông trong giây phút ngập chìm trong dục ái, dĩ nhiên không đáng tin. Nhưng khi bạn tình là bạn đời đời lứa, bất cứ lời nào, thì thắm hay gào thét, huyền hoặc hay chân thực, mỹ miều hay thô thiển, đều hóa khúc trường ca, ngọt ngào, say đắm.

Một chút ngượng ngùng, một tê mê, một chút yêu thương, tất cả hòa vào nhau kết nên viên pha lê tinh khiết, phản chiếu ánh nắng vàng thành muôn vạn sắc màu long lánh, tô điểm khuôn mặt đàn ông mạnh mẽ đang nhắm nghiền mắt vì dục tình. Khoe mép anh hé mở, không phải để cười, mà để hơi thở đàn ông thơm lừng vị tình ái được thoát ra, Liên biết anh đang hạnh phúc. Quan trọng hơn, cô hạnh phúc vì đã làm anh hạnh phúc. Ví như cô đã đặt viên pha lê đẹp đẽ vào tay anh vậy.

Điên đảo trên người anh được một hồi thì cô thấm mệt.

Cô từ tốn nhấp nhô làm anh khó chịu, anh ngả người chống tay ra sau để cổ sức nâng mông theo từng động tác lên xuống của cô nhưng anh đã nâng lên cao hết mức mà nơi chốn âm u kia vẫn cứ xa.

Anh mở mắt nhìn cô thì thấy mắt cô cười tình nghịch. Anh chợt hiểu... là cô đang muốn vờn anh.

- Em giỏi lắm, bữa nay cả gan dám phá anh.

Anh vừa nói xong thì cô đột nhiên ngồi xuống thật mạnh, một cơn sóng đề mê mạnh mẽ chìm anh xuống đáy sâu.

- Liên, em phải trả giá cho việc này.

Bàn tay anh siết chặt hông cô, giành lại quyền chủ động. Lần nào cũng ghì xuống thật mạnh rồi ấn thật sâu, buộc cô phải bù đắp lại cho anh khoảnh khắc đã bị cô đùa bỡn. Cô mệt mỏi ngả đầu lên vai anh nũng nịu. Nhưng anh chưa buông, anh đẩy cô nằm xuống giường, bắt lấy hai đùi, thúc người về phía trước.

Sự mạnh mẽ liên tục làm Liên u mê đầu óc, khoái cảm tăng cao khiến cô tưởng chừng không chịu nổi, cô phải rít rít van lơn.

- Anh Đạt, dừng mà, tha cho em.

Cái giọng thiết tha nửa van xin nửa mời gọi càng làm hưng phấn dâng cao, nhịp độ càng nhanh, càng mạnh, khiến cô phải ưỡn người lên hòa nhịp. Một cảm giác khó diễn tả bằng lời, Liên nửa muốn anh dừng lại nửa muốn anh thêm, tất cả như hòa vào hỗn độn, cô chỉ biết thờ, và thờ, xen lẫn tiếng rên rỉ van xin, vừa đứt quãng gấp gáp, vừa mềm mại là lời.

- Anh Đạt..., em... không dám... nữa đâu...

- Em nói gì?

- Em nói... không dám... làm vậy nữa đâu...

- Em không làm vậy nữa sao?

- Dạ...

- Vậy thì, anh càng phải phạt em nặng hơn mới được.

Thân hình đàn ông đồ sộ xuống, phủ lấy môi hồng hôn ngẫu nhiên. Bên dưới, lúc mạnh mẽ, lúc nhẹ nhàng, đang thông dong, rồi bất chợt đẩy mạnh vào sâu. Khiến cô cứ trong tư thế không phòng bị thì bị đánh úp. Khoái cảm ân ái và hạnh phúc lửa đốt.

Giữa ánh sáng mờ mờ, hai cái bóng hắt lên tường chồng lên nhau thành một, Người bên dưới ưỡn ngực, kẻ bên trên cong lưng, vẽ nên đường nét vô cùng diễm ảo.

Sí đại, nhiệt tình, mãnh liệt. Cứ thế cho một đêm nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đông

Đạt từ chối việc hôn với Hai chỉ mở sòng bài, dù không vui nhưng Hai Chỉ cũng cười cho qua chuyện. Không lâu sau đó, không biết Hai Chỉ mượn vốn từ đâu lại mở tiệm thuốc phiện, ngày khai trương Hai Chỉ mời người nhà và họ hàng tới dự, Đạt với Liên không muốn nhưng không thể không đến.

Đạt biết, tới đó, thế nào cũng gặp Bửu, anh không sợ gì Bửu nhưng tận đáy lòng anh lại rất ghen, anh không muốn Liên gặp Bửu dù chỉ một giây một phút.

Một thời gian đã trôi qua, chuyện Liên có con, dám chắc Bửu đã biết. Vậy mà ánh mắt của Bửu dành cho vợ anh vẫn không thay đổi, vẫn say đắm nồng nàn. Chỉ là, nỗi thất vọng theo thời gian, càng thêm dày đặc, muốn giấu cũng không giấu được. Đó là điều duy nhất khiến Đạt thấy vui.

- Anh đừng có mà mơ mộng tới Liên nữa, tui tại bây giờ yêu thương nồng thắm, sẽ không bao giờ có chỗ cho anh đâu.

Chạm mặt Đạt ở đây, Bửu cũng không muốn. Đạt ghét Bửu một, Bửu hận Đạt tới mười. Nhưng Bửu không nỡ từ chối cơ hội được gặp Liên. Bỏ Mỹ Tho một thời gian, cứ ngỡ đã quên... thì càng thêm nhớ. Biết Đạt không ưa Hai Chỉ, nên Bửu đến đây với hy vọng được gặp riêng Liên. Nào ngờ... Đã vậy, cả hai quân quít như sam, cứ như sợ thiên hạ không biết họ là vợ chồng!

Lòng Bửu thêm đau. Nhưng anh vẫn cố giữ cho mình sự thân thiện. Đau vì cô, Bửu đã quen rồi thì phải. Anh xoay ly rượu trên tay.

- Trong lòng Liên có tui hay không, cậu làm sao biết được? Nhưng, cậu Đạt à, cậu có bao giờ tự hỏi, vị trí của cậu trong lòng Liên liệu vững chắc tới đâu không?

- Chắc chắn là vô cùng vững chắc. Vì tui tại tui không chỉ có tình yêu mà có với nhau một đứa con nữa.

- Đúng rồi ha! Thôi thôi, người ta hay lấy con cái ra để ràng buộc lẫn nhau. Khỏi đàn bà, không thương mà vẫn con đàn cháu đống với chồng đó thôi. Không lẽ, người luôn tự tin như cậu lại xài chiêu đó, ràng buộc Liên bằng một đứa con.

- Chỉ ít, tui còn có cái để ràng buộc, còn anh thì không hề có gì cả.

- Đúng, tui không hề có gì cả nhưng nếu chỉ ràng buộc bằng con cái chứ không phải bằng tình yêu thì khác gì có được thể xác mà không có linh hồn, chẳng vui về gì đâu! Nếu vậy thì xét cho cùng, cậu cũng chẳng hơn tui được bao nhiêu.

- Cái này thì tui có thể đảm bảo với anh, hai đứa tui trao nhau cả thể xác lẫn linh hồn. Cho nên, tui cảnh cáo anh, không được tơ tưởng tới vợ tui nữa.

- Tơ tưởng hay không, đó là quyền của tui. Liên còn không cấm được, thì cậu càng không có được cái quyền đó đâu! Tui sẽ thương Liên và thương mãi mãi.

Hai người đàn ông đang nhìn nhau gờm gờm. Tưởng chừng chỉ cần một mồi lửa nhỏ thì đám cháy lớn sẽ lập tức lan tràn. Cũng may, Liên xuất hiện kịp thời. Khuôn mặt tươi cười cùng lời nói nhỏ nhẹ của cô đã giúp tình hình tạm lắng.

- Uống cà phê nghen anh. Đừng uống rượu, hại bao tử lắm.

- Cà phê ở đây không ngon bằng của em pha.

- Vậy để em vô đổi trà cho anh nghen?

- Thôi, lỡ rồi.

Được Liên săn sóc ân cần, nét hãnh diện của kẻ chiến thắng được bày ra, anh nhìn cô âu yếm rồi sau đó hất ánh mắt cao ngạo về phía đối diện.

Bửu phớt lờ, anh nhìn Liên chắc lưỡi với vẻ nhiều luyến tiếc.

- Liên à, em càng ngày càng đẹp ra... đẹp đến mức, người ta không thể thôi yêu em được. Chắc là... em đang hạnh phúc lắm.

Được khen thì thích, nhưng hình như, chẳng có ai vui. Liên khẽ liếc chồng. Đúng là mặt anh đang xám lại. Cô lập tức mỉm cười, còn chủ động ôm cánh tay anh.

- Dạ, anh Đạt tốt với em lắm. Anh lo cho em nhiều lắm.

Tâm trạng người bên cạnh dễ chịu hơn hẳn. Thực ra, anh không cần cô khen nhưng hành động phân rõ ranh giới thế này, tốt hơn trăm ngàn lời hứa, chỉ cần làm ê mặt kẻ đối diện là anh thấy vui, còn có kiểu hãnh nữa.

- Ừm, anh biết, Đạt rất tốt với em, chắc... em cũng yêu cậu ấy lắm?

Bửu chỉ vô tình hỏi, không ngờ nó lại đem đến cho anh một niềm vui, vì Liên không trả lời, cô làm như không nghe thấy. Mỗi khoảnh khắc cô ngập ngừng là mỗi tia hy vọng nhỏ nhoi nhưng cực kỳ quý giá.

- Yêu. Dĩ nhiên là yêu. Đêm nào cũng không dứt ra được. Nhiều lúc, ban ngày cũng không dứt ra được.

Tiếng Đạt vang lên lạnh lạnh, tay anh còn nắm chặt tay cô để làm bằng chứng hùng hồ.

Liên hơi ngượng. Ở nhà, anh sao cũng được, đằng này... Họa may, chỉ có mấy đứa đầu óc non nớt như Nhanh, Lê hay Diệp mới không hiểu, hay hiểu một cách đơn thuần. Còn như Thành hay Bửu thì không hiểu mới lạ!

Lo lắng của Liên chẳng sai. Bửu hiểu. Đã từng tuổi này, Bửu chỉ chưa có vợ, chứ chưa hẳn... chưa phải “đàn ông”.

Ngay khi Đạt không cần nói, hình ảnh của cả hai như thể nào, Bửu cũng tưởng tượng được. Hẳn là Bửu giận. Nhưng anh quen rồi. Nghĩ kĩ lại, càng thấy mình bình tĩnh. Vì cô có lên tiếng đầu, chỉ mình Đạt tự hô hào đó thôi.

- À, đúng rồi, bữa trước anh có nghe tin về một người quen với em.

Nghĩ Bửu đang nói về Huệ, chị hai của cô, Liên mừng rỡ quay sang nhìn Đạt với ánh mắt tràn ngập niềm vui. Nhưng cô chưa kịp hỏi thì Bửu đã cho cô thêm một thông tin khác.

- Ừm... cái người đàn ông đó, hồi đó, hay cùng em đi dạo...

Câu nói kia còn bỏ ngỏ, Liên cảm nhận tay mình đang bị ai đó siết chặt hơn. Cô e dè nhìn qua anh một lần nữa. Cái nhìn một nửa của anh cho biết anh đang khó chịu. Tánh Đạt hay ghen mà lời nào của Bửu cũng như châm lửa đốt nhà, khiến Liên như ngồi trên ổ kiến.

- Anh Bửu. Hồi đó, em thích đi dạo nên..., anh chị em ở gần hay đi dạo chung với em lắm...

- Nhưng em có chịu đi dạo với anh lần nào đâu. Lần nào tới rồi, em cũng nói có công chuyện. Thì ra, công chuyện của em là đi dạo với người đó.

Chuyện quá rõ ràng. Câu nói lấp lửng của cô đã bị Bửu lật tẩy. Liên thấy tay mình bị siết chặt hơn.

- Ừm. Với cái người này... hình như thân với em lắm. Cái người da ngăm đen, khá điển trai, cao cao như... chồng em vậy đó. Mà chắc không thua chồng em đâu, hơn nữa là đẳng khác. Cái người hay tặng em bông sen, bông lúa đó.

- Anh Đông?

Cái tên xa lạ cất lên đột ngột bên tai, làm Đạt sững người. Trong khi Đạt chưa kịp nhớ, mình đã nghe cái tên đó ở đâu rồi, thì cô đã buông tay để bước về phía Bửu.

- Anh Đông, có phải anh muốn nói tới anh Đông không? Là anh Đông phải không? Anh có chắc là anh Đông không?

- Ừm... đúng rồi, hình như... Người ấy tên Đông...

Kí ức, hoài niệm chợt ủa về. Chỉ hơn ba năm mà tưởng như hằng thập kỉ. Đã bao lâu rồi, cô không nhắc tới tên Đông? Để rồi trong bất chợt, cái tên ấy như cơn gió thoảng, thổi thốc lên bụi cát mặt mũi, làm trái tim cũng nghe xót rất.

Giây phút ngỡ ngàng đi qua, cô vội chạy tới bên Bửu, vồn vã hỏi han. Giống như kẻ đi lạc đã lâu ngày, sắp chìm vào con tuyệt vọng thì gặp quý nhân chỉ giúp, mừng rỡ lẫn hoang mang. Hai bàn tay ôm lấy mặt, rồi tự thút thít, thủ thủ, huyền thuyên. Một tràng câu hỏi không đầu không đuôi nối tiếp nhau tuôn dài, đến Bửu cũng nghe không kịp.

Cảm giác, mọi thứ quanh cô đều chìm trong quên lãng. Quên cả phía sau cô có một ánh mắt đang chau mày u ám, có một trái tim tràn đầy yêu thương rơi vào hụt hẫng vì cảm thấy lạc lõng, chơi vơi.

Những tưởng, khoảnh khắc ấy chỉ đến rồi đi như một cơn choáng váng giữa trưa hè. Nhưng không, thứ bụi thời gian, thứ tình kỉ niệm ấy cứ vẫn vít mệnh mạng. Nặng nề và ngột ngạt. Trong phòng, trên giường, thậm chí, còn len vào giấc ngủ.

Thứ kỉ niệm của riêng cô, mà anh, dù với cương vị là chồng cũng không thể chạm tới. Thì ra, trong trái tim đã mở toang kia, vẫn còn một lớp cửa thâm u không dành để cho anh.

.....

Liên thét lên một tiếng rồi giật mình tỉnh dậy. Ngọn đèn tù mù vẫn cháy. Đêm vẫn còn. Thì ra, chỉ là ác mộng. Liên thầm cầu khẩn, điều này đừng bao giờ trở thành hiện thực.

Mùi khói ngoài đồng xa thoảng thoảng, lại có tiếng hò xa xa vọng vào. Đã vào mùa cắt gặt. Tối nửa khuya mà trên đồng vẫn còn lác nhác bóng người. Nhà Đạt cũng bận bịu hơn. Năm nào cũng vậy, hè tới khoảng thời gian này là phía sau nhà vô cùng đông đúc. Vì có nhiều nhân công được mướn. Một số làm việc thu hoạch lúa trồng trên đất hương hỏa, một số theo bà Ngự thu lúa từ các nơi, rồi khuôn vác cho ghe thương lái, ghi chép sổ sách, nấu nướng, chợ búa, cũng như hàng trăm việc không tên cũng theo đó tăng vọt.

Buổi chiều, Liên đã nhận được lời nhắc khéo từ má chồng, rằng phải túc trực ở nhà để quản lý chuyện ăn uống của người làm. Dù việc tìm kiếm Đông vẫn chưa có kết quả, nhưng Liên không cãi lời.

Ánh đuốc nhỏ nhoi giữa màn đêm như vết rách trên tấm thảm dày đen kịt. Loang lổ. Thảm thảm. Xa vơi. Rất khác với ngày xưa. Đó là những lần cô lên nhà ra ruộng nhìn Đông gặt lúa. Anh cúi người, thoăn thoắt lười hái trên tay. Lúc đưa tay quệt mồ hôi trên trán, anh luôn tranh thủ dãi mắt về phía trền đề, nơi Liên đang ngồi coi tụi nhỏ chụm đầu đá dế. Mùi khoai lang nướng thơm lừng quyện vào từng góc rạ. Kí ức ngày xưa quá đổi ngọt ngào.

Phải chi, Đông không xảy ra chuyện...

Nhưng nếu... vậy thì, Đạt với cô...

Mà thôi!

Phía gần thiên lí có bóng đen lay động. Liên chợt rùng mình. Cô tự trấn an, gió làm lay động cánh lá đó thôi. Nhưng hình như, cô nghe tiếng thờ. Có cả ánh mắt nào đó đang lạng lè dò theo cô. Liên định vụt chạy thì bóng đen ấy bước ra cất tiếng gọi.

Một giọng nói vô cùng quen thuộc!

Tìm Liên đập liên hồi vì bất ngờ và mừng rỡ. Trong khi cô lên Đạt, cùng Bửu rong ruổi khắp chợ Mỹ để tìm, khi mấy tia hy vọng trong cô dần tắt, thì Đông lại ở đây. Ngay trước mặt cô.

- Liên. Chỉ đăng tại Góc sách và Wattpad

Bóng dáng Đạt xuất hiện trên phía ban công. Cả hai vội buông tay. Đồng nhanh chóng lùi vào. Liên cũng không dám nán lại, cô vội vã chạy vào vì sợ Đạt sẽ xuống.

Liên đã vào tới phòng nhưng Đạt vẫn còn đứng nhìn xuống dưới. Dù cô đã lên tiếng gọi mấy lần, còn luôn miệng khẳng định bên dưới không có ai, vậy mà anh vẫn không nhúc nhích. Vì những nhân công mới đều được mướn theo vụ, một số còn lạ mặt. Để đề phòng những người có tay chân “không sạch sẽ”, nhà Đạt có qui định, nếu không có việc thì không cho người lạ tới gần nhà. Lúc này, anh lơ mơ thấy có bóng người nên mới cố gắng nhìn thật kĩ.

Phản Liên lại sợ. Dù gần thiên lí có lá khá dày, trong đêm khó nhìn rõ. Nhưng, rùi như...

Cô mau chóng chạy ra đứng chắn trước mặt Đạt. Rồi khẳng định thêm lần nữa.

Đạt gật đầu. Nhưng anh nói, anh muốn hóng gió.

Liên khẽ liếc mắt về phía gần bóng. Bây giờ, Đạt cứ nhìn không rời, đoán chắc, Đồng chưa thể đi ra. Trời sắp rạng sáng rồi. Không nghĩ được cách gì, cô choàng tay ôm lấy Đạt.

- Thôi. Mình vô ngủ đi anh.

Giọng nói nũng nịu hiếm hoi sau khoảng thời gian dài hờ hững, làm lòng Đạt phoi phới. Có lẽ, đây là thời điểm anh với cô kết thúc cơn sóng gió lạnh lẽo vì cái tên hôm đó. Anh cười thích thú rồi khẽ cúi người.

Liên né tránh. Nhưng lại hồi thúc anh vào.

Không nghĩ ngại nhiều, vừa nằm lên giường, Đạt lập tức xoay người ôm vợ. Bàn tay vội vã tìm tới những nơi thương nhớ chỉ được phép thuộc về anh. Đôi môi nóng hổi di chuyển.

- Em buồn ngủ. Ngủ nghen anh.

Trái với tiếng “ừ” nhẹ vừa thốt ra, hành động của anh thêm dồn dập. Liên phải dứt khoát nhích người ra xa.

- Ngủ đi anh. Sắp sáng rồi.

Đạt chưng hửng. Mắt anh nheo lại. Lẽ nào, anh cảm nhận sai. Từ trước tới nay, cô hiếm khi từ chối, huống chi, lúc này do chính cô chủ động.

Tuy ưc, nhưng cô đã nhắm mắt, Đạt đành kìm nén cảm xúc. Một chút áp nhò nhoi không thể sưởi ấm bức tường lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Gặp lại

Người đông đúc, Liên lại là mẹ ba của gia đình. Khoảng cách giữa Đồng với cô, đâu chỉ là hổ sấu thân phận: thẳng làm công... và mẹ chủ, mà còn cả một ranh giới luân thường: cô... đã là vợ người ta!

Vác bao thóc trên vai, Đồng bước đi lẫm lẫm. Thoạt nhìn, anh cũng giống như những người làm công khác, cần mẫn bán sức lao động để kiếm miếng ăn. Điểm khác duy nhất, họ nặng trên vai, còn Đồng, nặng trong tim. Mỗi bận đi ngang qua chỗ cô ngồi, Đồng phải hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cố giữ mình không ngoái đầu nhìn lại.

Nhìn cô trong chiếc áo bà ba màu hường, bầu trời gắt nắng trong mắt Đồng bỗng dịu dịu lại. Không giống những người chủ khác, tay phe phẩy quạt dưới chiếc dù đã có sẵn người che, một mình cô bưng thùng cơm, đi phân phát cho từng người.

Sự ân cần cùng nụ cười trên khóe miệng, Đồng tìm lại cho mình một chút hạnh phúc xa xôi. Ước gì thời gian ngừng lại mãi.

Cái bóng thứ ba xuất hiện. Tô com trên tay Đồng đột ngột rơi xuống đất. Một chút mơ mộng vụt tan nhanh. Và cuộc đời anh chẳng khác gì mảnh sành bể nát.

Liên tức giận nhìn lên.

- Anh đang làm gì vậy? Thiệt tình, quá đáng!

Dưới bóng nắng chói lòa, khuôn mặt Đạt tối đen. Đôi mắt anh sùng sộ hung dữ.

Đồng biết đây là cậu ba của nhà này, là chồng Liên. Đạt hiếm khi ra đây. Không biết anh nổi giận vì nguyên do gì. Nhưng, Đồng chẳng thêm thắc mắc. Anh lẳng lặng thu dọn. Người chủ nào chẳng vậy, họ có tiền, họ có quyền. Và tánh khí thích hà hiếp người cũng là một trong nhiều quyền của họ mà thôi. Đối với người đã từ chối mặt với cuộc sống như ngục tù, mấy lần chết đi sống lại, thì hành động này chỉ như giọt mưa giữa trời.

Dù vậy, Đồng vẫn thấy nhói lòng khi Liên ngồi thụp xuống, bàn tay cô lướt trên mớ cơm rau còn nóng hổi, sau đó nhìn anh rom róm nước mắt.

- Đồ như vậy thì làm sao ăn được nữa.

- Không ăn được thì nhịn.

Tiếng Đạt treo lơ lửng trên đầu. Cái uy quyền của giới chủ giáng xuống tấm lưng trần có nhiều vết sẹo chưa mờ.

Ừ thì nhịn. Cơm đã chia phần, mỗi người chỉ bấy nhiêu, chẳng may bị đổ thì phải nhịn, chủ nào lại cho thêm. Qui định bắt đi bắt dịch, kiếp làm công, Đồng đã thuộc nằm lòng, nên anh vẫn im lặng.

Bầu trời quang đãng không một gợn mây, mà trong lòng Đồng có bão dông vần vũ. Tội nhục đâu phải chưa từng, nhưng phải chịu nhục trước mặt người con gái mình yêu, đây là lần đầu. Cay đắng. Đau xót.

Nếu không vì ba năm trời thương nhớ, không vì viễn cảnh đi xa phía trước, Đồng đã không đủ sức bền để ngồi lại đây. Hoặc giả, anh sẽ ho Đạt một đám đo ván như ngày xưa đã làm

với Bửu.

Sự cam chịu của Đông càng khiến Liên uất ức. Bữa cơm này do cô chuẩn bị. Cô muốn Đông ăn thật no, thật ngon, thật vui vẻ. Vậy mà....

- Anh nói dễ nghe quá! Người ta làm cực khổ cả buổi sáng, cơm trưa cũng không được ăn thì sức đâu làm buổi chiều.

- Làm không nổi thì nghỉ. Sứu đâu? Tính tiền cho tên này. Rồi mướn người khác. Trả tiền thì sợ gì không có người làm.

Đạt nói đúng. Việc đâu thiếu người, chỉ có người thiếu việc, mà Đông thì rất cần công việc này. Bởi, nếu phải đi khỏi đây, liệu anh có còn được gặp cô không? Tới nước này, Đông đành cúi mặt với vẻ cam chịu.

- Cậu ba. Xin đừng đuổi tui. Tui xin lỗi vì đã làm phật lòng cậu.

Liên thấy chương tai không chịu được.

- Anh có lỗi gì đâu mà xin.

- Mẹ ba. Xin mẹ. Tui không muốn bị đuổi.

Được nhắc khéo, Liên hiểu tình hình. Cô bụng thúng đi vô.

Đạt cũng chẳng còn lí do để ở lại.

.....

Cạnh giàn thiên lí lại có tiếng thờ dài não nuột, khi ngày đã lụi vào bóng tối. Biết mình đang liều lĩnh, nhưng Đông không thể kìm lòng. Dù có thể đụng mặt cả ngày nhưng cả hai vẫn chưa nói với nhau câu nào. Hàn huyên tâm sự là điều xa xỉ, đến ánh mắt cũng cần cẩn trọng, chỉ thì thoảng mới có cơ hội giả bộ vô tình lướt nhẹ qua nhau.

Dù đã hứa với Huệ không đặt mình vào cảnh nguy hiểm, nhưng cảm giác gần ngay trước mặt, lại xa tận chân trời cứ thôi thúc bước chân Đông. Ước gì, giữa anh với cô chỉ có núi cao hay sông thăm..

Có tiếng tranh cãi vọng xuống, hầu như là tiếng của Đạt, rồi Liên ra ban công đứng khóc. Một phút nóng lòng, Đông bước ra xa giàn thiên lí. Anh muốn gọi tên cô, muốn cất lời an ủi. Rồi cuộc, chỉ có thể đứng nhìn cô khóc.

Nhớ lại ngày xưa, dù chỉ với thân phận tá điền, Đông cũng bao giờ làm người mình yêu phải khóc.

Đau lòng cùng bất lực, tiếng thờ của Đông thêm dài.

- Ai đó?

Tiếng Đạt vừa vang lên thì Đông phát hiện, cả hai chỉ đứng cách nhau vài thước. Đông quay đầu bỏ chạy. Nhưng đã trễ.

Chẳng mấy chốc, đèn đuốc thấp sáng từ giàn thiên lí tới gần cửa bếp. Một số người làm cầm gậy trên tay đứng xung quanh.

Tình ngay lý gian, Đông có nói thế nào cũng không ai tin. Tất cả đều buộc tội anh là kẻ trộm. Riêng Đạt, không nghe anh nói gì, chỉ thấy anh lặng mình suy nghĩ. Khuôn mặt đanh hẳn lại, có phần hung ác.

Đạt cầm đuốc rọi thẳng vào mặt Đông. Ngọn lửa bóng rất táp chạm tới tận chân lông. Đông phải nghiêng đầu né tránh.

Dù chỉ mới gặp một lần nhưng Đạt chưa quên cái thằng làm công có phần đặc biệt này. Ban trưa, Đông đã cam chịu, đã lên tiếng van nài, nhưng Đạt vẫn nghe thấy trong giọng nói của hắn có một sức mạnh khó lòng khuất phục.

Liên đã ra tới. Cô nắm tay Đạt.

- Anh Đạt. Chỉ là lầm lẫn. Anh ấy vô đây để làm công thì làm sao là ăn trộm được.

Một người đứng cạnh lên tiếng.

- Mẹ ba ơi. Tại mẹ hiền nên nghĩ vậy. Chớ thời buổi giờ, phường đầu trộm đuôi cướp không thiếu chi. Chớ đêm hôm tăm tối, sao lại tới đây.

- Nhưng ảnh đã nói là ảnh không có ăn trộm.

- Có thằng nào tự nhận mình ăn trộm đâu mẹ. Cậu ba nên làm cho rõ. Phải đánh một trận thì nó mới khai. Đánh cho nó chừa, chớ để vậy, anh em tui tui bị mang tiếng theo.

Lời vừa dứt thì người chung quanh nhao nhao ủng hộ. Đạt cũng chỉ yên lặng đứng nhìn. Trong lúc Liên chưa biết phải làm gì để giải thoát cho Đông, thì một gậy nện xuống lưng khiến anh phải quỳ sụp xuống.

Liên không hề biết, lời mình oan của cô chỉ như lửa đổ thêm dầu. Và đòn roi trút xuống lưng Đông mỗi lúc dày thêm. Liên can không được, đành thét lên.

- Anh Đạt, làm ơn can họ lại đi.

Đạt không những không can, anh nắm tay cô quất lớn.

- Lên lầu lo cho con. Mau.

Sự lạnh lùng của Đạt khiến Liên phẫn uất. Là phẫn uất thay Đông. Tuy thường ngày, Đạt cũng nghiêm khắc với người làm, nhưng chưa lần nào, cô thấy anh đối xử tàn nhẫn đến thế.

Cô biết, đêm nào Đông cũng tới đây, lặng yên nhìn lên trên đó.

Liên hối hận. Lẽ ra, buổi trưa, khi Đạt nhắc khéo, cô nên ngồi lại ăn cùng anh. Lẽ ra, khi Nhanh ra gọi, cô nên đi vào. Lẽ ra, cô không nên phớt lờ cơn giận của Đạt, để anh không trút tất cả lên đầu người vô tội.

Cô biết, mình đã sai. Và hậu quả, cũng chỉ một mình Đông gánh chịu. Số phận của anh sao lại cay đắng thế này.

Không ai chịu nghe lời, Liên ào xuống sân, cô kiên quyết đến mức suýt nữa thì bị đánh trúng. Lúc này, đám gia đình mới chịu dừng tay, lăm lét nhìn nhau rồi nhìn Đạt.

Mấy ngày qua, chuyện Liên đặc biệt ân cần với một người làm công đã bắt đầu râm ran. Người ta chưa dám bàn tán nhiều, nhưng lời ra tiếng vào không thiếu. Hành động này càng khắc sâu mỗi nghi hoặc tưởng chừng vô căn cứ.

Người ngoài đã vậy, thì Đạt càng nghi hoặc nhiều hơn. Nếu chẳng liên quan gì, ai lại dốc lòng bảo vệ? Chắc chắn là có chuyện. Có điều, Đạt không muốn nghĩ tới điều xấu nhất.

- Sao lại dừng? Đánh tiếp.

- Đừng đối xử tàn ác với người ta như vậy!

- Cái gì? Sao em dám?

Bàn tay Đạt đưa lên cao. Nhưng dừng lại kịp.

- Cậu ba. Đừng đánh mẹ. Tui không phải ăn trộm.

Đồng cố nhào người giải thích. Đạt liền tung một đạ xuống vai anh.

Ngay tức khắc, một người đàn bà vận bà ba đen, đầu quấn khăn rằn che kín mặt bước tới. Người đàn bà cất giọng gấp gáp.

- Cậu ba. Xin cậu bỏ qua cho chồng tui. Hồi nãy, tui nói thêm bông thiên lý, anh mới vô đây hái cho tui ăn.

Đạt thoáng ngỡ ngàng vì giọng nói quen quen. Thấy anh nhìn trừng trừng, Liên liền đi lên phía trước. Giọng cô kiên quyết.

- Không được đụng tới...

Đã nhận ra người đàn bà mới tới, đôi mắt Đạt dịu lại, có một chút ăn năn.

- Tên này... là chồng của chị?

Huệ lập tức gật đầu.

.....

Trăng hạ tuần đã mọc, ánh sáng bàng bạc lẩn giữa màn sương mỏng. Con đường đến nhà Đồng vẫn vậy. Vẫn nhỏ hẹp quanh co, vẫn hàng cò hai bên lủi rủ, chỉ có bước chân người là khác mà thôi.

Cây điệp già xơ xác đung đưa cành lá. Không gian im lặng, chỉ có tiếng côn trùng không ngừng kêu rền rĩ cùng tiếng bước chân cô sột soạt trên đám lá khô phủ đầy mặt đất. Từ lúc mang bầu, Liên đã không về. Nếu không vì cuộc hẹn đêm nay, không biết, đầu chân cô không biết tới khi nào mới trở lại.

- Liên!

Cái giọng trầm ấm của ngày xưa, đáng dấu thân quen một thời cùng cô sánh bước, đang hướng mình ra khỏi bóng đen, cố tìm một vùng sáng nhạt hiếm hoi trọn vẹn. Nhưng vòm lá dày đặc quá, tầng tán xếp chồng lên nhau. Đến ánh trăng không bị che bởi gợn mây nào, cũng phải uốn nhẹ, len mình rọi qua kẽ lá, khó nhọc lắm mới tìm thấy một bên vai anh. Còn lại, đều lẫn trong tăm tối.

Đồng mờ ảo quá, nếu anh không cất tiếng, thì Liên cũng khó nhận ra.

Dù đã biết trước cuộc gặp gỡ nhưng cô vẫn không thể giữ cho mình một cảm xúc bình lặng, trái tim chợt nhói lên, kỉ niệm ngày xưa cũng theo đó tràn về. Cả hai cùng im lặng giây lâu, rồi cùng bước về phía nhau.

Nước mắt cả hai chan hòa trong lặng lẽ. Từng giọt quyện vào nhau tạo nên bức tường thành khép kín. Để thời gian ngưng đọng bên trong. Hiện tại và cả ba năm, một lần, vụt tan biến.

Đồng muốn ôm chầm thân thể nhỏ bé trước mặt, muốn ghì cô thật chặt vào lòng để cô có thể lắng nghe nhịp tim anh đang đập.

Bàn tay anh đã rộng mở đón chào, nhưng đột ngột Liên cúi mặt. Sự hụt hẫng khiến Đồng chùng lại.

Một hồi lâu, cô nín lấy tay anh. Giọng vẫn chưa thôi nức nở.

- Anh Đồng, thấy anh vẫn bình an, em mừng lắm! Em cứ tưởng... không bao giờ gặp được anh nữa. Mới đây thôi, em đã nằm mơ. Em thấy anh... Em sợ lắm! Sợ điều đó là sự thật.

Đồng ôm lấy khuôn mặt đang ràn rụa nước mắt trong bàn tay chai sạn.

- Anh đây. Anh đang ở đây.

Cô đã mơ về anh sao?

Đồng nghe tim mình thổn thức. Vậy là, suốt ba năm nhớ nhung trong đau khổ, đã không uổng phí. Cũng như trận đòn bữa trước, cũng xứng đáng. Người con gái như đoá sen dịu dàng thuần khiết, người con gái anh yêu vẫn không thay đổi.

Lúc mới quen nhau, tương lai tuy mù mịt nhưng vẫn còn quá đỗi xa xôi. Đủ để cho kẻ đang yêu vịn vào lòng tránh thực tế bề bàng. Khi còn có thể tự gạt mình, thì màu hồng vẫn đang đầy phía trước. Cho tới cái ngày, tai họa đổ ập xuống đầu, mọi thứ mới rơi vào tuyệt vọng.

Hay tin cô có chồng, dĩ nhiên, điều đó không ngoài dự đoán, hay nói đúng hơn, Đồng phải đối diện với cái gọi là định mệnh, Đồng chọn cách đi xa.

Cũng như câu hát "Tóc mai sợi vấn sợi dài, lấy nhau chẳng đáng thương hoài ngàn năm", nỗi niềm đó, Đồng đã hiểu. Nhưng đó là cách duy nhất để tất cả được vuông tròn.

- Cảm ơn em. Vì đã thay anh coi sóc mộ phần cha má anh.

Lời cảm ơn từ miệng nạn nhân dành cho kẻ đã gieo rắc tan thương xuống đầu mình, giống như một câu đùa, Liên không dám nhận. Đồng càng cao thượng thì cô càng xấu hổ với anh hơn.

- Xin anh đừng nói vậy. Em xin lỗi. Tại gia đình em, anh mới ra nông nổi. Em có lỗi với anh nhiều lắm Đồng ơi!

Không phải Đồng chưa từng giận. Cái tin má anh mất trong quán quế, chính là nỗi đau đớn tột cùng, là giây phút anh cắn chặt môi tới rướm máu vì căm phẫn, tưởng chừng, anh có thể một dao giết chết kẻ thù, dù đó có là đứa sinh thành của người anh yêu thương nhất.

Nhưng, cuộc đời cũng thật trở trêu. Huệ là người đã cứu anh trong cơn thập tử nhất sinh hôm ấy. Phải chăng vì biết anh không thể dứt tình nên ông trời đã sắp đặt để mối oán hờn trong anh hạ nhiệt.

Cha cô đã không còn, thì mối thù kia, ai mới là người phải trả giá lúc này? Và nếu có sự trả vay, liệu anh có thể quay về những ngày tháng cũ. Liệu người con gái anh yêu có thoát cảnh đau lòng.

Hỏi anh ở nhà, mộ cha anh chỉ là nắm đất, nay đã được xây dựng đài hoành. Nghe Lắng nói, mỗi bận về, cô đều ghé qua coi sóc, đốt nhang, cúng bái. Thôi thì quá khứ, hãy chôn theo người đã khuất vào đáy huyết.

Thứ quý giá nhất với anh hiện giờ, là hạnh phúc của người anh yêu, là quá khứ một thời tươi đẹp... với cô.

- Ba năm qua, em sống như thế nào, hà Liên?

Câu thăm hỏi tưởng chừng đơn giản của những người bạn lâu ngày gặp lại. Nhưng với cả hai, ít ra là với Liên, chẳng đơn giản chút nào. Có hai cuộc đời hoàn toàn thay đổi. Buồn vui, cay đắng, ngọt bùi, cô đều nếm trải. Có điều, người cùng chia sẻ không phải là anh.

- Dạ, tốt. Ừm... anh Đạt rất tốt với em.

Đồng cúi người quay mặt. Có nhiều mâu thuẫn trong lòng. Anh thật sự muốn gì đây? Anh muốn cô hạnh phúc. Đó là ước nguyện duy nhất trong ba năm đầy đau khổ. Nhưng anh lại không vui khi nghe nghe câu trả lời.

Tưởng Đồng còn giận Đạt vì chuyện đó. Liên nói nhanh.

- Anh Đồng à! Bữa trước... thực ra... Cũng tại em, trưa đó, bé Khanh khó chịu nên quấy khóc. Anh Đạt vì xót con nên mới giận em. Đôi khi, ảnh nóng nảy, khó kìm chế nên có vẻ hơi hung dữ, hành động quá đáng một chút... Nhưng ảnh không xấu bụng. Anh đừng giận, đừng ghét ảnh.

Có một nỗi đau âm thầm chọt nhói nhói tim Đồng. Sự thật bề bộn, có muốn tránh cũng chẳng thể nào tránh được. Có lẽ, mấy ngày trước, được cô săn sóc ân cần nên kí ức tươi đẹp của ngày xưa đã xoa đi một phần hiện tại. Cho đến khi, chính miệng cô xác nhận điều hiển nhiên ấy, hiện tại đã hất tung lớp bụi của ngày xưa, hiện hiện ngay trước mắt.

Cô gái ngày xưa đã là vợ người ta. Và cô đang ra sức bảo vệ chồng mình. Có lẽ, đây mới chính là Liên của hiện tại.

- Anh với chị Huệ định đi đâu?

- Anh chưa biết. Tất cả, đều do Huệ liên lạc và sắp xếp.

Cô hỏi rất nhiều, gần như là muốn biết toàn bộ những gì đã xảy ra cho Đồng trong suốt ba năm đầy sóng gió. Thỉnh thoảng, cô thút thít khóc, rồi xin lỗi.

Câu cuối cùng, cô chúc anh hạnh phúc.

Hạnh phúc... được định nghĩa bằng gì?

Trong màn sương buông lạnh, ở cạnh người mình yêu nhưng đôi tay phải giấu sau lưng?

Đồng ngẩng mặt nhìn vào màn đêm đang trùm phủ, hít một hơi mạnh vào lồng ngực, lấy thật nhiều can đảm để cúi xuống nhìn cô với nụ cười gượng gạo.

Ngày xưa, sau mỗi lần hò hẹn, anh luôn cười gượng gạo để chia tay. Và bây giờ, khi cô ảm ỉm bên chồng, anh cũng gượng gạo cười.

Biết bao đêm, Đồng đã mơ về ngày cả hai gặp lại. Anh sẽ ôm cô thật chặt, để cho niềm thương nỗi nhớ cứ thế dâng tràn, để cô biết rằng anh vẫn yêu cô, để cô biết rằng anh luôn chờ đợi. Rồi, cả hai sẽ cùng khóc lóc, sẽ kể lể, sẽ ôn lại những kỉ niệm thưở yêu nhau, nhưng bây giờ, anh không thể.

Liên bây giờ đã thuộc về người khác, cả thể xác... lẫn tâm hồn, trái tim cô cũng không còn là của riêng anh nữa, mảnh tình anh cất giữ bấy lâu... bây giờ đã trở thành kí ức quá đỗi xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Người thay thế

Mặc kệ Đạt đang đứng đó, không nói không rằng, cô băng băng tới chỗ cửa chòi. Chừng bị anh cản lại, cô mới hét.

- Mau thả chị em ra!

Thái độ của Liên không khiến Đạt tức giận, anh ngọt nhạt nói.

- Để anh hai nói với chị hai vài câu. Xong rồi, anh sẽ để chị đi liền.

Cúc trẻ môi đầy chàm chọc.

- Vài câu? Này giờ thì nói mấy chục câu cũng xong luôn rồi đó. Mấy anh nghĩ mình là ai mà dám xông vô nhà rượt bắt chị hai tui?

Dù biết Huệ là người có lỗi trước, nhưng hành động của anh khiến Liên cảm thấy buồn.

- Anh không thể dị tình em mà bỏ qua cho chị em được sao? Anh hai còn giận, làm sao có chuyện chỉ nói vài câu rồi xong. Anh mau mở cửa cho em vô đó.

Cúc bước lên, khua tay.

- Chị không cần năn nỉ. Để em về nhà kêu thêm vài người nữa tới đây giờ luôn cái chòi này là được.

Đạt khoanh tay trước ngực, cười ngả ngớn.

- Ủ. Kêu đi. Sẵn tiện đánh mở cho làng xã biết, rồi nhờ họ giải chị Huệ lên chánh quyền. Lúc đó, bọn người ở sở mật thám sẽ thưởng công thật hậu cho đi. – Đoạn, Đạt nhìn qua Liên giải thích - Nếu hồi này, chị Huệ đừng bỏ chạy thì...

Câu nói còn chưa dứt thì bên trong vọng ra âm thanh lớn, tiếng bước chân, tiếng đánh nhau, tiếng hét của Huệ.

Cửa vừa mở, cảnh hỗn loạn đập ngay vào mắt. Đông với Thành đang túm lấy nhau, trong khi Huệ đang ôm lấy bai mình, vì một tay áo của cô đã bị rách thê thảm

Cả ba lập tức xông vào, mỗi người một mục đích. Cúc chạy tới bên Huệ xem xét, trong khi Liên muốn can ngăn thì Đạt bênh anh mình là chính. Quần giao một hồi, Thành bị đẩy về phía sau.

"Dừng" một tiếng. Tất cả đều giật mình ngừng lại.

Ngay lập tức, Liên bị Đạt nắm tay kéo về phía bên kia.

Vừa xoay lưng thì Liên chết điếng. Đông đang đối mặt với họng súng trên tay Thành. Làn khói nhật vẫn chưa tan hết. Nó nghiêng ngả, vật vờ chẳng khác ưỡi hái tử thần.

Trong phút chốc, tất cả đều bất động. Không gian đặc lại, nồng mùi thuốc súng. Liên nín thở nhìn rồi liếc người đang đứng bên cạnh.

Ánh mắt sợ hãi lẫn oán trách của cô khiến Đạt dao động, không giấu được một chút thẹn thùng. Với tánh cách thường ngày của Thành, Đạt không nghĩ anh mình lại có hành động không mấy sạch sẽ với Huệ. Càng không nghĩ, tay Thành sẵn sàng dính máu một ai đó vì chuyện đã qua.

Mặt Cúc tái xanh vì sợ. Cô một mực kéo Huệ về phía bên kia. Dù không ưa Đạt, nhưng việc đứng trước cái thứ có thể giết người thì phía bên kia vẫn an toàn hơn hẳn.

Nhưng kéo mãi mà Huệ chẳng chịu đi. Lỡ như, Thành bắn thật, rồi lạc đạn thì sao! Cúc nhỏ giọng.

- Anh Thành. Chị hai em bị hấn dụ dỗ. Có gì thì anh tính với hắn. Đừng bắn chị em.

- Cúc!

Liên với Huệ đồng thanh hét lên, còn nhìn cô em út với thái độ cực kỳ giận dữ. Riêng Đông, anh chỉ cười một cách thân nhiên.

Nụ cười khiến Liên đau đớn. Cô lại dậm bước lên. Nhưng đã bị Đạt nắm tay giữ lại. Lúc này, Đạt mới lên tiếng xoa dịu tình hình.

- Anh hai. Có gì từ từ nói. Bỏ súng xuống đi anh. Dì út, mau kéo chị hai qua đây với vợ tui.

Cúc lập cập "ạ" lên một tiếng. Lần đầu tiên, Đạt với Cúc có chung suy nghĩ. Cô rậm rập gạt đầu rồi ra sức kéo mạnh hơn.

Nhưng Huệ cứng đầu không chịu, cô còn nắm tay Đông để làm đệm tựa.

- Anh Thành. Tất cả là do tui. Đông hoàn toàn không có lỗi. Tại sao tui nói hoài mà anh không tin. Đừng đụng tới Đông. Đông là người vô can trong mọi chuyện.

Thành cười nhẹ. Ngày trước, chuyện cưới xin đồ bể, ông Nghị chỉ đưa ra lí do duy nhất là Huệ đã trốn đi, còn nguyên nhân vì sao cô đi, thì không ai nói.

Dĩ nhiên, vì cô không muốn lấy anh là điều hiển nhiên, nói ra chỉ thêm thừa thãi.

Thành là con trai lớn của gia đình đầy danh tiếng, anh không muốn ép muốn một ai, nếu không thích thì nói thẳng. Cô lại chọn cách lặng lẽ, để anh cay đắng đối mặt cùng ngày cưới chẳng có cô đâu.

Con giận ấy cũng chẳng là gì, nếu lời bàn tán rầm ran kia không lọt tới tai anh, cô bỏ đi vì người đàn ông khác, nói một cách phũ phàng và thực tế, là trốn nhà theo trai.

Cái ánh nhìn thương xót của thiên hạ, chẳng khác gì sự nhạo báng đã khiến Thành phát điên.

Khi tâm tư vừa lắng lại thì cả hai lại xuất hiện ngay trong nhà anh với danh phận vợ chồng, chẳng khác nào sự thách thức.

Những lời mình oan hay chỉ cố chối cãi để bảo vệ cho nhau? Làm sao Thành tin được!

- Thôi Huệ. Họ đã không tin, nói gì cũng vô ích.

Trước những kẻ uy quyền, mạng sống của anh còn không đáng một xu, huống chi lời nói. Vậy nên, anh không muốn mình lãng phí. Anh đã có ba năm. Và nếu cố kéo thêm ba năm, ba năm, rồi ba năm nữa, kết quả có thể vì sự cố gắng của anh mà thay đổi? Không. Định mệnh của anh đã được an bài rồi.

Súng trên tay Thành tuy nguy hiểm, nhưng so với những trận đòn đã qua, nó lại giúp cái chết đến mau hơn. Đông điềm nhiên nhìn. Bình thản một cách lạ lùng.

Rời khỏi Huệ, mắt Đông đi chuyển một lượt, rồi giả bộ vô tình đánh rơi cái nhìn triu mến lên Liên, anh nhoẻn miệng cười.

Ánh nắng sớm mai len qua khe cửa nhỏ, in lên trán Đông một vệt dài nhàn nhạt. Trông thật quanh hiu. Muốn ngoảnh mặt nhìn thì tầm mắt vẫn đối diện cùng bóng tối, để vệt nắng rơi xuống, vắt chéo giữa không gian một lần ranh mỏng. Toàn thân anh bị giam hãm trong một góc nhỏ cô đơn.

- Phải chi, bây giờ là hoàng hôn.

Lời Đông là một nốt trầm lặng lẽ buông lời. Không ai có thể vươn tay níu lại một ý chí đã mòn cùn.

Nước mắt Liên chảy xuống. Đông cô độc quá!

Trong căn chòi này, còn ai lẻ loi hơn anh. Đối với Huệ, có lẽ, Đạt, thậm chí là Thành, cũng sẽ nghĩ chút tình. Uy hiếp, hù dọa nhưng không tới nỗi phải tước đi mạng sống.

Còn Đông...

Trong mắt hai anh em nhà kia, Đông có là gì. Một tá điền thấp bé, lại còn mang tiếng dụ dỗ vợ người. Một kiếp bần cùng vốn không đáng để họ bận tâm, nay lại thêm thân phận nhuốc nhọ, bèo bọt, xứng đáng bị giẫm dưới gót giày. Một kẻ đang bị chánh quyền Pháp tâm nã, cuộc sống là chuỗi ngày đối mặt cùng lần tròn, sinh mạng của anh chỉ xứng với con kiến, con trùng. Với một người như thế, thì viên đạn trong nòng súng kia, chẳng thể tìm thấy một lý do để ngần ngại.

Chỉ một cái cướp cò, có thể đây sẽ lần cuối cùng cô nhìn thấy anh. Liên hoảng hốt tới cùng. Sau ba năm tưởng chừng đã mất, Đông xuất hiện chẳng khác sự hồi sinh. Gánh nặng nghiệt oan của gia đình cô nhẹ đi một nửa. Chuỗi hạt trắng trên tay bà Chung mới tìm lại được sự thông dong. Liên quyết không để Đông bị bất cứ tổn thương nào. Khi thấy Thành bước tới, tiếng mở khóa vang lên, cô lao tới phía người Đông để chắn.

Không nghĩ Liên lại hành động bất chấp như thế, Thành hơi bất ngờ, còn Đạt thì vội vã lao theo cô. Anh đưa tay hất mạnh đầu súng.

- Anh hai. Cất súng đi. Coi chừng trúng vợ em.

Tiếng Liên át lên tiếng Đạt.

- Anh hai. Anh Đông với chị Huệ không hề có liên quan gì. Họ chỉ là bạn bình thường. Giữa họ, không bao giờ có chuyện gian dâm với nhau đâu.

- Chuyện rành rành, thím còn gạt được ai.

- Em nói thiệt. Vì em mới là người yêu của anh ấy. Anh ấy với chị hai chỉ là bạn bè. Nếu cần dắt ai đó bỏ trốn thì người đó chắc chắn là em. Là em chứ không phải là chị Huệ. Họ tự nhận vợ chồng chỉ để che mắt người đời.

Không hẹn, Thành với Đạt cùng nhìn nhau. Sự liên quan của cả hai với người đàn ông thứ ba đang hiện diện, không ngờ lại chuyển xoay nhanh đến vậy.

Nhân lúc không ai để ý, Cúc kéo Huệ chạy đi. Thành nhanh chóng đuổi theo.

.....

Chi còn lại ba người.

Thật giống một trò đùa mà cả hai anh em Đạt phải vào vai những thằng hề bất đắc dĩ.

Thái độ ân cần. Cái nhìn triu mến. Sự quan tâm đêm hôm ấy.

Lí do cô cùng Bửu rong ruổi kiếm tìm khắp chợ Mỹ, không phải về bổn phận con dâu, càng không vì anh đã tỏ thái độ, mà vì người cô cần tìm đã ở ngay bên cạnh. Trong nhà anh.

- Ra là vậy. Đây là mối tình đầu của em. Hai người đã ộn lại tình xưa được mấy đêm rồi hả Liên?

Ba chữ "mối tình đầu", nghe mà chua chát. Dẫu với mỗi người, nó mang một sắc thái khác nhau.

Đạt chua chát vì, sau bao ngày thành chồng vợ, cô vẫn còn sâu nặng với mối tình đầu, đối với anh chỉ là tạm bợ; Liên chua chát vì cô không thể giữ được cho mình tấm lòng chung thủy với mối tình đầu dù cô luôn tự nhủ mình như thế và dù lời hứa với Đông, cô vẫn còn cánh cánh; Đông chua chát, vì mối tình đầu của anh, và mối tình sâu nặng cho tới tận bây giờ, đã mất.

Đông ảo não nhìn Liên rồi quay qua nói với Đạt.

- Anh Đạt, hai đứa tui không có gì đâu.

"Hai đứa tui", sao mà nghe thân thiết dữ! Đăng ở Góc sách, Wattpad, fanpage.

Khi cô mới về làm vợ, ngoài danh nghĩa sau đám cưới, cô đối với anh chẳng khác người xa lạ. Cũng không nhớ, phải mất bao lâu mới từ "tui với anh", thành "em với anh". Và danh xưng "hai đứa" chỉ xuất hiện trên môi cô sau khi cả hai đã kinh qua sóng gió, cùng trải bao đêm thăm thiết mặn nồng.

Chỉ qua cách xưng hô thôi, đã biết họ thân nhau tới mức nào rồi!

Thấy Đạt cười khan. Liên chạy tới nắm tay anh, nhưng bị phui ra khiến cô loạng choạng. Đông như người tới thì bị Đạt chen ngang. Người đàn ông hiện ra rõ ràng ngay trước mắt.

Hèn gì, vợ anh cứ ôm ấp mãi không quên!

Nước da sạm nắng không che được khuôn mặt điển trai, đôi mắt tình anh lại chứa đựng nỗi buồn dịu vợi, đôi môi dày nhếch lên như khinh bạc cuộc đời, đôi bàn tay thô sần to lớn, mái tóc bông phiêu bạt.

Còn thêm thái độ điềm nhiên sẵn sàng đối mặt cùng dòng bão. So với Bửu, chỉ có hơn, so với Thành không hề kém cạnh, so với anh thì...

Từ dáng dấp đối diện. Đạt thoáng thấy hình ảnh của bản thân mình trong những ngày sống tự do và phóng túng, trước khi đắm chìm vào hạnh phúc và con ghen bùng cháy, thì anh cũng như thế, trầm ngâm và lạnh mẽ, chỉ khác ở chỗ, nếu như anh có khinh bạc cuộc đời thì đó chính là sự cao ngạo của chàng công tử con nhà giàu quyền thế luôn coi mình là trên hết, còn người con trai trước mặt vì phải nếm trải phong trần, vì kinh qua cay đắng mà trở nên hồ hững với cuộc đời.

Cái hồ hững dễ khiến người ta quyến luyến.

- Anh Đông, mau chạy đi anh.

Khoảng thời gian yên tĩnh bị đánh thức.

Đạt lập tức vùng tay. Nhưng Đông né kịp. Cả hai nhìn nhau, chuẩn bị một phen sống mái.

- Anh Đạt đừng đánh. Anh Đông, chạy đi.

Đạt có phần yếu thế, riêng Đông có ý nhường, anh định bỏ đi thì Đạt tiếp tục lao tới.

Trời dần sáng tỏ. Tiếng chim hót, tiếng bước chân người, tiếng đánh đấm làm Liên rối như tơ.

Nhìn quần quanh, Liên phát hiện một khúc cây tròn tầm bảy tấc. Không còn thời gian để đắn đo, Liên cầm nó lên rồi tiến tới hai người đàn ông đang túm lấy nhau như đầu vật.

Khúc cây giáng xuống. Bờ vai như đá tảng, chỉ giật nhẹ rồi bất động im lìm.

Mặt đất nứt toác, sụp dưới chân anh. Vỡ anh, hiền lành như đất, con kiến, con trùng còn không nở gét, hoàn cảnh nào cũng rất mực hòa nhã, bao dung, chuyện đánh người là điều không thể... Vậy mà, đánh anh.

Toàn thân Đạt cũng đang trở ra như đá. Lạnh toát như băng. Khuôn mặt đỏ như ánh chớp giật giữa nền trời.

Phía sau tròng mắt lộ lộ như muốn giết người, có cái gì đó mang màu hồn trách. Hàng mi chuyển động xuống theo cánh tay vừa đánh mình. Con giận chìm xuống sâu để cho nỗi đau thương tràn lên rồi lan ra khắp khuôn mặt tuần tử.

Vết thương gây ra bởi một người phụ nữ, người phụ nữ của anh, người anh yêu thương nhất. Và tình yêu đó ngay lúc này là đinh nhọn ghim thẳng vào tim anh.

Liên đã buông cây từ lâu, sau cú đánh, cô cũng trở người. Mắt cô u buồn, hàng mi khẽ hạ, giọt lệ chảy xuống, cuốn theo sự ảm nẫn, nhưng cô không còn cách nào khác nữa.

Rõ ràng, anh đã nhìn thấy cô giờ cây lên, anh là người tập võ, lại là đàn ông mạnh mẽ, chỉ cần một cái lùi người... anh hoàn toàn tránh được. Nhưng anh đã không tránh. Vậy là, cô đánh anh. Cô biết, anh đang rất đau, không phải cái đau của da thịt mà là cái đau của tâm hồn. Cô cũng đau, đau vì buộc phải làm đau thể xác anh, buộc phải gây thương tổn cho tâm hồn anh.

Đạt đã buông xuôi từ lúc đó. Đông hay Huệ gì cũng mặc. Anh chỉ biết giương mắt nhìn Liên với khuôn mặt thất thần và đau khổ. Thật lâu sau mới nghe tiếng anh khẽ vang.

- Em đánh anh. Vì người đó mà đánh anh!

Nghe tiếng anh gần mạnh bên tai, tim cô bắt đầu đau nhói, cúi mặt run run. Cô rầm rức khóc rồi nhẹ xoa nắn vai anh.

- Em xin lỗi. Anh có đau lắm không? Để em coi, anh có bị sao không.

Đạt mạnh mẽ lách người, cương quyết không để cô chạm vào mình.

- Đau! Anh rất đau! Đau tới mức không không thờ được! - Anh hét lớn rồi cung tay đập vào ngực mình bình bịch - Đau ở đây nè Liên! Lúc anh giận dữ nhất, anh cũng chưa từng..., thậm chí, chưa bao giờ nghĩ tới việc... làm đau em. Vậy mà bây giờ... em, đánh anh.

.....

Phía cuối trời lại về lên một màu tím biếc. Đạt chẳng buồn nhìn. Hoàng hôn đối với anh, chẳng có gì đẹp. Anh ngấm vì cô. Nhưng anh không chấp nhận, cô ngấm vì kẻ khác.

Sự lừa dối trong tình yêu, rất gần với không chung thủy. Sự ảo tưởng trong tình yêu là sự lỗ bịch nhất cuộc đời.

- Liên. Em vì hoàn cảnh mới lấy anh. Anh có thể chấp nhận chuyện... em không yêu anh, thậm chí ghét anh. Nhưng không bao giờ. Không bao giờ, anh chấp nhận: mình... là người thay thế.

- Người thay thế...

Ba chữ này được lập ại một cách yếu ớt, dù trái tim cô đang gào thét.

Trong lòng cô chưa bao giờ có ba chữ này. Chưa bao giờ, cô coi anh là người thay thế.

Tình cảm là thứ tự nhiên. Không ai có thể yêu một người chỉ vì hình ảnh phản chiếu qua tấm kính. Thừa nhận tình yêu với anh vốn chẳng dễ dàng. Lý trí luôn mách bảo rằng phải dành một góc nhỏ cho Đông. Không chỉ vì tình yêu, còn vì món nợ mà cha cô trót vay khi ấy. Nhưng... Đầu phải muốn là được.

Chỉ bằng ba chữ này, Đạt đã phủ nhận toàn bộ tình cảm mà cô dành trọn cho anh. Anh biến tình yêu của cô trở thành hèn kém và giả tạo. Với anh và cả với Đông.

Dù thời gian gắn bó chỉ có ba năm. Nhưng sự chân thành, đầu phát thiết phải dài hay ngắn.

- Anh Đạt, mấy năm qua, hai đứa mình sống bên nhau... - Tiếng Liên bắt đầu chìm trong nước nờ. Những thứ cô đã trao anh, những nụ hôn ngọt ngào, những vòng tay ấm áp, những ánh nhìn sâu thẳm, những lời nói thiết tha, tất cả từ xuất phát từ trái tim cô, đó là điều mà cô có thể khẳng định nhưng anh lại hoài nghi - Những gì anh cho em, em đều biết, còn những gì em đối với anh, anh không hiểu chút gì sao?

Hiểu? Làm sao mà không hiểu!

Lẽ nào, cô không biết Đạt đã hạnh phúc ngập ngừng đến dường nào! Thứ tình cảm yêu và được yêu thật huyền diệu, thật êm ái và ngọt ngào biết bao! Nhưng, như Thành đã từng nói: trái tim đàn bà kì thực rất khó đoán. Và thực tế, anh vẫn chưa nắm được từng góc ngách trái tim người gởi đầu dưới tay anh. Đôi lúc nằm bên nhau, hai suy nghĩ vẫn còn riêng lẻ.

Thế nên, anh sợ. Sợ mình lắm. Và trong nỗi sợ, anh thấy phân vân, ngờ vực những thứ chính mình từng cảm nhận là chân thành.

Chân thành! Đầu phải cứ nghĩ nó chân thành là nó thực sự chân thành. Nếu vậy thì người ta đã tránh được bao lợc lừa và giả dối.

Đạt đã từng tự tin rằng anh đã chinh phục được trái tim cô, nhưng chỉ với niềm tin của chính bản thân mình thì nó không đủ sức mạnh giúp anh vượt qua con ghen đang dậy sóng. Những ngày tháng hạnh phúc cùng cô, anh cảm nhận được chớ, anh hiểu chớ nhưng bây giờ anh lại thấy băn khoăn, liệu đó là hạnh phúc thật sự hay chỉ là do anh tưởng mình hạnh phúc.

Thật sự hạnh phúc và tưởng mình hạnh phúc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nếu là hạnh phúc thật sự thì còn gì sung sướng hơn nữa, nhưng nếu đó chỉ là tưởng mình hạnh phúc thì có khác chỉ là sự ngộ nhận đáng thương.

Đạt buồn bã nói.

- Người đàn ông có thể vừa âu yếm một người trong tay vừa có thể nghĩ tới người đàn bà khác trong đầu. Đàn bà không như vậy, họ tự huyền hoặc mình bằng cách tưởng tượng người đàn ông âu yếm họ... chính là người mà họ nhớ tới.

Mỗi lời anh nói đều mang theo cay đắng... dành cho cả hai.

- Anh đã từng như vậy, đã từng ôm em và nghĩ tới người khác.

Ngay lập tức, anh nhìn thẳng cô rồi thật lớn dẽ khẳng định những lời của mình.

- Không! Chưa bao giờ! Từ ngày cưới em, ngoài em thì trong anh không còn ai nữa. Chính vì trong đầu, trong tim, trong óc đều nghĩ tới em nên tay anh mới ôm em, môi anh mới hôn em, chính vì yêu em anh mới khao khát em từng đêm, và chính vì như thế, anh mới giận nhiều tới vậy.

Liên uất ức gào lên.

- Em cũng không như vậy. Chưa bao giờ như vậy. Dù khi về với anh, có rất nhiều thứ chưa thể người ngoại, có những lúc em chưa thể hướng về anh trọn vẹn, nhưng chưa bao giờ, em coi anh là người thay thế. Anh muốn hạ thấp em hay là tự coi thường mình vậy anh?

- Đừng lấy những lời đó để ngụy biện hay che đậy. Có hay không, phải chứng minh bằng hành động, chứ không phải lời nói. Em hỏi anh có cảm nhận hay không hả? Có. Có. Nhưng đó trước khi cái tên Đông xuất hiện. Còn sau đó thì..., mấy đêm rồi, em luôn gọi tên hắn khi nằm bên anh. Em đối xử với anh không khác một kẻ thừa thãi. Câu trả lời, không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Anh không tự hạ thấp mình. Chính em, chính em đã cho anh thấy vị trí thật sự của anh.

Bàn tay to lớn cuộn chặt, mấy đốt tay gồng lên rắn rắc. Mặt Đạt au. Liên luống cuống tìm lời giải thích.

- Anh hiểu lầm rồi. Trong lúc tìm kiếm anh Đông, em mới biết anh Đông phải lẩn trốn, biết anh có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, nên em rất lo, rất sợ. Em hay nằm mơ, thấy ảnh gặp chuyện không may.

Tưởng Đạt sẽ thông cảm với mình, nhưng không. Anh càng giận dữ.

- Đủ rồi. Nếu không vương vấn thì đâu lo sợ. Nói cho tui biết. Cô với tên đó... Hai người đã làm những gì khi có mặt tui.

- Không có. Hoàn toàn không có. Cả ngày, anh ấy làm việc, còn em thì theo má với dì tám..

- Vậy còn buổi tối? Há? Dưới giàn thiên lý? Nói! Đêm đó, hai người đã ôm nhau phải không?

- Không..

- Đừng nói láo!

- Tụi em... chỉ một lần. Vì anh ấy sắp đi xa. Anh ấy bất chấp nguy hiểm để gặp em.. Đó là cái ôm của những người bạn. Không giống như anh đã nghĩ.

- Nó có ý nghĩ như thế nào thì chỉ có cô biết. Hắn biết. Chớ tui làm sao biết! Đàn bà, đang yên ả mà hờ hững với chồng thì chỉ có một nguyên nhân, họ đã ngoại tình. Tình cũ, không rừ cũng tự đến với nhau thôi. Huống gì, cả hai có cơ hội ở gần tới vậy.

- Liên với Đông là tình cũ. Đó là sự thật. Nhưng "tình cũ" của người ta như thế nào, em không biết. Còn "tình cũ" của em với anh Đông, ngoài kỉ niệm và sự cảm mến, lẫn dằn dặt, thì không còn gì hết.

- Ha ha ha. Chỉ có cảm mến thôi sao? Chỉ vì sự cảm mến đó, em đã mạnh tay dám đánh cả chồng mình. Hóa ra, trong lòng em, anh còn không bằng một sự cảm mến nhỏ nhoi.

Liên không thể tranh cãi được gì. Lúc nào cũng vậy, anh luôn dùng lời nói của mình để trấn áp cô. Biến cô thành kẻ lặn ngụp trong mớ tội lỗi cô không hề phạm.

- Anh Đạt. Em không muốn nói với anh chuyện này. Vì em nghĩ, đó là sự xúc phạm với người đã khuất. Nhưng.. Cha em, gia đình em có tội với anh Đông.

Và Liên kể hết cho anh nghe. Mối tình đầu của cô vì đâu dang dở. Có lẽ, từ lúc mới trở bông, nó mang trong mình tương lai khó lòng kết trái. Nhưng, kết cuộc tan vỡ của nó ở thực tại lại theo cách đau thương đến ngỡ ngàng. Không phải cho cô mà chỉ riêng Đông là người phải nhận. Tình xưa nghĩa cũ, hiển nhiên không thể tan biến một sớm một chiều. Nhưng, tình thì ít, chỉ có nghĩa mới thực sự thâm sâu.

Cô nói rất nhiều, chỉ mong anh có thể hiểu, cô không thể dừng dừng như không có chuyện gì. Nếu có thể, cô sẽ bảo vệ Đông bằng mọi giá. Chẳng thà Đông ở một nơi xa, cô còn có thể phớt lờ, dằn này, Đông ở đó, mắt anh luôn hướng về dù phải một mình trong đêm tối, cô không thể thần nhiên vui vẻ cùng chồng.

Đạt không phản ứng. Cả hai cũng không mở miệng nói với nhau một lời nào nữa. Sự im lặng khiến không gian trở nên lạnh ngắt. Mỗi người một tâm tư, chiếc giường cũng bị chia hai như lúc ban đầu mới cưới, cái gối ôm được đặt ở giữa im lìm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Phản bội

Cúc hết chu môi rồi nhăn mặt. Hai tay chống cằm uể oải. Nãy giờ, Huệ cứ hỏi cô như tra khảo. Nhà này, Bửu hiếm về thì cô mượn đỡ, bình thường vẫn vậy, có gì to tát! Hơn nữa lại tiện, muốn mua về tàu về xe, đi xe ngựa một lát là tới, đỡ tốn biết bao nhiêu thời gian. Tự thấy mình suy nghĩ khá chu toàn, vậy cũng bị căn nhắc. Chuyện thân thiết với Bửu, cô thấy... cũng chẳng sao! Đầu cô chỉ gọi là lạ!

- Không phải lạ mà kì. Em biết rõ, ngày xưa Bửu cũng thế ý...

- Thì cũng giống như cái người đằng kia với chị thôi.

Cái người ấy đang đứng thẩn thờ trước cửa, như một cái xác vô hồn. Thịnh thoàng lại nhìn lên bức tranh trên vách đâm chiều.

Huệ chẳng biết khuyên gì. Từ lúc đầu, Huệ đã cố gắng ngăn cản chuyện anh gặp Liên vì biết có nhiều nguy hiểm. Nhưng niềm ai oán của trái tim tan vỡ chỉ muốn tìm khoảnh khắc để hồi sinh, cùng sự kiên quyết của kẻ nặng tình, đã thuyết phục được cô.

Nếu thời gian có thể chữa lành mọi vết thương, thì cứ chờ bàn tay của thời gian xoa dịu.

Thôi cần nhân chuyện thân với Bửu, Huệ xoay qua trách cứ sự vô tình của em Cúc với Đông. Lúc đó đang nguy hiểm, đã không nói được lời nào thì thôi, còn chằm đầu vô lửa.

Cúc giẫy nảy trên ghế.

- Chờ chị biểu em phải làm sao? Hai anh em nhà đó, còn phải nói, giận lên cứ như muốn giết người. Tường anh Thành đang hoàng hôn, ai dè, cũng như nhau hết. Cũng may, chị không gả cho anh. Không thì, khó sống y chang chị ba.

Cúc nói một lèo không thêm suy nghĩ. Huệ muốn cản cũng không kịp. Cô tăng hắng một tiếng lớn rồi liếc về phía cửa. Mấy cọng tóc đen bay nhẹ dù anh vẫn đứng im lìm.

- Nói bậy. Liên nói, em ấy rất hạnh phúc.

- Hạnh phúc? Chị ba đó... Đùng là khờ. Hai nghĩ thử, có chuyện là ông Đạt, ông nhót, rồi ông hành hạ, đánh đập tới mức sảy thai. Khi giận thì kiếm người trắng hoa, chèn chén. Bữa đó không có em đó hả, dám chắc chị ba bị con bỏ nhí của ông đánh rồi. Vậy mà cũng nhận mình hạnh phúc. Em không hiểu cái kiểu hạnh phúc của chị ba là kiểu gì!

Chuyện làm dâu nhà giàu đâu có dễ. Không cần Cúc nói, Huệ cũng biết. Tánh bà Ngự, cô hiểu đôi chút, riêng Đạt, Huệ nhớ, hình như ngay cái nhìn đầu tiên cũng chẳng có được mấy cảm tình.

Thành nổi tiếng ăn chơi khắp Sài Gòn, còn Đạt... nghe đâu cũng một tay đào hoa khi còn sống bên Pháp. Lại thêm trận đòn của Đông đêm đó đã cho thấy sự uy quyền của Đạt cũng giống như những chủ điền khác.

Có lẽ, Liên muốn xoa dịu, muốn cô không tự trách mình nên đã gạt cô chẳng?

Bất giác nhìn về phía cửa. Một tay đã cuộn lại thành nắm, một tay bấu chặt vào khung, toàn thân Đông toát lên một vẻ cực kì kiên định.

Nếu ngày xưa, cô không bỏ đi thì cái kết của tất cả có khác đi không?

Huệ băn khoăn tự hỏi, có nên giúp họ nói lại tình xưa? Tấm lòng của Đông thì rõ như ban ngày. Còn Liên? Em cô chắc chắn cũng nặng tình... và, chung thủy...

Thôi thì, hãy để người trong cuộc quyết định.

.....

- Liên. Anh vẫn còn thương em. Thương như hồi đó!

Cái giọng trầm ấm thân quen ấy vang lên khi cửa phòng vừa đóng lại. Nghe thì nhẹ, nhưng đó là tất cả dũng khí của người đàn ông đã được trui rèn qua gian khổ.

Ngày đó quen nhau, tình cảm chỉ đổi trao qua ánh nhìn ngượng ngịu. Đôi lúc dâng trào, không kìm nén được mới vụng trộm nắm tay cô rồi mỉm cười bên lén.

Phía sau anh là cái nắng vàng giòn rụm ngoài khung cửa. Căn phòng trắng được phản chiếu nên ánh sáng trở nên tỏ rạng. Liên nhận ra, chàng thanh niên nhỏ nhả ngày xưa đã khác, khuôn mặt rắn rỏi đậm nét phong trần.

Ai rồi cũng khác, huống chi anh và cô của hôm nay, với ba năm thời thiếu niên đã cùng nhau bỏ lại, mỗi người theo mỗi cách. Anh khác, cô... cũng khác.

Bàn tay cô rụt rè rút lại. Ánh mắt lúng túng quay đi.

- Em... em có chồng rồi.

Đông khựng người trong phút chốc. Rồi quyết định tiến tới tiếp tục nắm lấy tay cô. Anh là người trải qua một lần thập tử, khó khăn lắm mới tìm đường đến lối nhất sinh, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội giành lại hạnh phúc cho mình, cho cả người anh yêu dấu.

- Anh không quan tâm. Nếu em đồng ý. Anh và Huệ sẽ tìm cách đưa em, và con em nữa, ra khỏi nhà đó. Hai đứa mình sẽ tới một nơi thật xa. Anh sẽ thương nó như con anh. Chút ta quên hết mọi thứ để cùng làm lại từ đầu.

Ánh mắt Liên có chút ngỡ ngàng.

- Không phải anh từng nói... sẽ cùng chị Huệ đến Nam Vang. Và sống cho lý tưởng mới...

Buông tay cô, Đông lùi về sau một bước.

Phải. Từ một chàng tá điền bán lưng cho đất, bán mặt cho trời, quanh năm tưới tắm mồ hôi trên ruộng lúa, cần mẫn siêng năng mà vẫn chưa thoát khỏi cái nghèo, Đông bị buộc phải trở thành một phu cạo mủ cao su. Loài cây với anh vô cùng xa lạ, mủ nó trắng toát như bộ xương của một anh phu sau khi bị mối rừng rĩa thịt trong con lên sốt, chỉ sau một đêm.

Từng giọt mủ trắng rơi xuống đất là mỗi trận đòn roi in dấu trên lưng, vẫn vẹn, chất chồng. Máu Đông đã trộn với màu đỏ au của đất, mặn nồng và tanh tươi. Sinh mạng anh gắn chặt với dòng nhựa chảy quay thân cây, không có ngày mai và hy vọng tắt lịm phá sau cánh rừng bạt ngàn hiu quạnh.

Tình yêu đầu đời là thứ giúp anh xoa dịu nỗi đau thể xác đang ngày đêm hành hạ. Tới ngày rằm, Đông lên tới bàn thiên trước nhà thầy thông, mượn làn khói hương vô từ mấy nén nhang đã thấp, cầu khẩn cho má anh nơi quê nhà thêm rắn rỏi, hy vọng bà có thể chờ đợi anh về.

Nếu không phải bị quăng đi như một cái xác khi đang thoi thóp vì sốt rét, thì anh đã không thể gặp Huệ và thoát cảnh lao động như khổ sai, dưới sự bạo tàn của bọn cai Tây.

Huệ đã nói với anh rất nhiều, về cảnh ngục tù tăm tối của một kiếp người, về ách xiềng gông nặng oằn của dân tộc dưới trời nô lệ thực dân.

Đi theo Huệ hoặc tìm đến một chân trời xa lạ, đó là cách để Đông xây dựng lại cuộc đời. Còn một cách thứ ba, Huệ không nhắc tới, nó tự nhiên trở thành điều Đông không được phép nghĩ.

Nhưng nỗi nhớ cồn cào xé ruột gan, khi Mỹ Tho là nơi cô đang sống, cũng là nơi anh chính thức kết thúc một mối tình.

Có lẽ, Huệ hiểu được nỗi niềm của kẻ sắp đi xa nhưng chưa dám hẹn ngày trở lại. Cô đã lùi ngày và giúp anh làm tròn hai tâm nguyện.

Vốn chỉ muốn nhìn chia tay cô trong âm thầm lặng lẽ. Nhưng con người tham lam lắm. Dù trải qua cay đắng khó khăn, rần rời thậm chí sắt đá cũng chỉ là người chớ chưa thể thành bậc chân tu. Huống gì, Đông chưa thành sắt đá. Trái tim anh vẫn rất mềm.

Mấy đêm đứng dưới giàn thiên lý, nhìn ánh đèn mờ nhạt lan tỏa một góc phòng, Đông cầu mong cô hạnh phúc. Tự nhủ với lòng, cô hạnh phúc, chính là anh hạnh phúc. Dù... hạnh phúc ấy, là cả một niềm đau, của số phận.

Thấy mà không được gặp khiến người ta bứt rứt, gấp mà không thể nhận nhìn, lại khiến dạ nôn nao. Và nếu lời ở đầu môi chưa ngỏ thì phía sau, có thể là cả quãng đời sống trong hối tiếc.

- Nếu em không hạnh phúc bên chồng thì hãy đi cùng anh. Mình làm lại từ đầu. Anh nói thật, anh không để bụng.

- Nhưng... em không thể bỏ chồng...

Đông trầm tư. Anh biết Liên, người như cô, chỉ cần một cái dang tay, một câu mời gọi thì lập tức ngã lòng vào kẻ khác, là điều không thể. Huống gì, chuyện vợ chồng, không duyên cũng nợ. Cưới hỏi đường hoàng thì số phận coi như đã chới chặt vào nhau. Sự cam chịu là điều dễ hiểu.

- Anh biết làm điều này thì... Nhưng Huệ nói đúng. Chúng ta tôn trọng luân thường và đạo lý. Dù chúng đã tồn tại rất lâu, nhưng suy cho cho cùng, cũng do con người đặt ra, mà con người thì có lúc sai lúc đúng. Trong trường hợp, đó chỉ là cái cơ để ràng buộc, bắt chúng ta phải cam chịu kiếp sống khổ đau thì chúng ta không nên khuất phục. Và đôi lúc căng, đừng nhất thiết lấy đạo lý uân thương làm thước đo cho sự đúng sai. Như hoàn cảnh của anh với em chẳng hạn. Nếu bản thân không hạnh phúc, xa nhau cũng là giải thoát cho nhau. Để mỗi người tìm cho mình một cuộc đời mới. Đó không chỉ vì em, mà còn vì người bên cạnh em nữa. Mỗi người chỉ có một đời để sống. Không ai sống thay mình, cũng không ai giúp được mình trừ bản thân mỗi người. Vậy nên, anh đang đứng đây, lấy hết can đảm để đứng đây bày tỏ với em, sẵn sàng vượt qua rào cản để dứt em chạy trốn. Nhà Đạt tuy quyền thế, nhưng trời đất bao la, chắc chắn sẽ có chỗ cho mình dung thân.

- Không. Anh Đông à. Em... em xin lỗi!

- Đừng xin lỗi anh nữa. Mọi chuyện không phải do em. Chuyện của cha em, em không hề biết. Chuyện cưới xin, em cũng bị ép. Nếu em ra đi, biết đâu chính là cách giúp người đã khuất sửa chữa sai lầm, vì không một ai muốn con mình đau khổ. Nhìn kĩ anh đi Liên. Anh vẫn thương em như ngày xưa.

- Em... không như xưa nữa. Chuyện của cha khiến em dằn vặt, nhưng điều xấu hổ chính là, em không giữ được trái tim mình, em không thể trọn lời đã hứa với anh. Em đã phụ anh, phụ anh thật sự. Ban đầu, em bị ép phải cưới, nhưng... tình cảm với anh Đạt thì không ai ép em hết. Do tự nguyện. Mà anh Đạt cũng rất thương em.

Sau giây phút ngỡ ngàng, Đông lấy lại bình tĩnh.

- Anh không tin. Đạt đã từng muốn đánh em. Chính mắt anh thấy...

- Không như anh nghĩ đâu.

Liên cắt ngang câu nói. Đạt đã đúng. Chuyện vợ chồng, ngoài bên ngoài không thể nào hiểu hết. Có lẽ, anh đã nghe Cúc nói. Nhưng dù Cúc có là em ruột của cô, Cúc cũng không thể hiểu tường tận chuyện của hai vợ chồng. Cũng như Đông hôm ấy. hành động đập đổ tô com của Đông thực sự là hành động vô lí. Nhưng chỉ có Liên mới biết nguyên nhân. Trưa hôm đó, Bé Khanh khó chịu và khó chịu, nhưng Liên không biết. Thậm chí Nhanh chạy ra gọi cô mấy lần nhưng cô vẫn không vô. Không phải Liên không quan tâm con nhưng chuyện con nít khóc quấy cũng bình thường. Thế nên Đạt giận.

Với ba năm chung sống, Liên không khẳng định mình hiểu rõ con người của Đạt, nhưng có một điều không thể phủ nhận, cô là nguồn cơn của những hành động quá quắt vừa rồi.

Sóng gió nhiều lần ập đến, Liên đã từng có ý định ra đi. Hai chữ "ra đi" trong con giận dữ với lúc này khác nhau nhiều lắm.

- Đúng là rất sợ khi phải làm trái với luân thường đạo lý, nhưng đó không phải là nguyên nhân duy nhất. Có thứ quan trọng hơn... Em... em... không muốn xa anh ấy.

Ánh mắt bụi ngời xen lẫn sự chân thành đã chứng minh cho câu nói. Vài nhịp tim dường như ngưng lại, một lúc sau, Đông mới tìm lại cảm giác của mình. Vậy là, một tình yêu đã hoàn toàn vụt mất. Đông cố nén để nước mắt mình không chảy xuống. Đúng rồi! Anh nên mừng, mừng cho cô.

- Anh hiểu rồi. Chúc em hạnh phúc.

- Anh không giận em?

Một tình yêu đánh mất, vết thương không dễ chịu gì, nỗi buồn thương cứ man mác không tên, đau cũng là điều dễ hiểu. Nhưng anh không nói để Liên được vui vẻ mà tiếp tục cuộc đời mình.

- Em xin lỗi. Em là người đáng trách, là kẻ xa mặt cách lòng. Là người không giữ lời hứa. Em không xứng với tình yêu của anh.

Lời hứa? Đông chợt nhớ ra. Phải rồi, anh đã từng yêu cầu cô hứa. Nhưng đối với anh lúc ấy, nó chỉ là một câu nói đùa khi cả hai chuyện trò vui vẻ. Không ngờ, cô còn giữ trong lòng.

Ngày xưa, cô yêu anh bằng tình yêu trong sáng của người con gái, bây giờ, cô yêu chồng bằng cái nghĩa phu thê. Tình yêu đã từng là tình yêu chân thật. Nếu báo xa mặt cách lòng, thì lỗi là của ông Trời.

- Em xin lỗi... vì hết thương anh, hay vì đã đem lòng thương Đạt.

Sao đàn ông nào cũng biết dùng lời nói làm khó cô đến thế. Cũng may, Đông đã mỉm cười ngay sau đó.

- Thôi, em đừng đừng nói như vậy nữa. Thấy em hạnh phúc là anh mừng rồi. Cũng đừng hạ thấp mình như vậy.

Nước mắt Đông tràn lên khoe, anh không giấu được nỗi buồn sâu thẳm trong tim, anh không kiềm được cảm xúc mà siết chặt vòng tay hơn, đây là lần đầu tiên mà cũng có thể là lần cuối cùng, anh được ôm lấy người con gái anh thương. Khẽ tựa má lên tóc cô, anh để cho nước mắt mình chảy xuống, anh muốn một lần trút hết nỗi thương để ra đi không vương bận, anh đã chấp nhận rồi, cuộc tình của anh với cô chỉ có bấy nhiêu thôi.

Bên ngoài bỗng nhiên nhốn nháo. Với hoàn cảnh của mình, Đông khá nhạy cảm với những âm thanh thế này. Mở cửa ra nhìn. Quả nhiên, một toán lính mặc đồng phục, vai mang súng dài cổ gắn lưới lê đang đi đến cầu thang. Chúng đang đập cửa từng phòng để lục soát.

Đông định nhảy qua cửa sổ thì thấy bên dưới cũng có lính đang đứng canh.

- Làm sao đây anh Đông? Có phải họ đến bắt anh không?

- Bình tĩnh. Em mau đi khỏi đây. Đừng để họ thấy em ở chung với anh.

Không có chuyện gì chắc chắn. Nhưng rủi ro là rất lớn. Nếu anh bị bắt, Liên cũng sẽ bị liên can.

Liên không chịu đi. Đông phải nắm cô để đẩy ra khỏi cửa. Nhưng không còn kịp nữa. Bọn lính đã ở rất gần. Liên lại không có kinh nghiệm với những tình huống thế này. Chưa biết chừng, cô vừa ra khỏi cửa đã bị giữ lại, rồi bọn chúng xông vào bắt luôn anh. Vội vàng kéo cô trở lại phòng rồi đẩy cô lên giường.

- Liên. Em có tin anh không?

- Tin. Em tin. Anh phải an toàn.

- Nằm xuống. Mau.

Liên không hiểu anh muốn gì, nhưng cô không có thời gian suy nghĩ. Hoàn cảnh nguy khốn thế này, đây là lần đầu cô đối mặt, thế nên, tất cả đều trông cậy vào anh.

- Quay mặt vô tường. Nhắm mắt lại.

Đông vò đầu cho tóc mình hơi rối, sau đó cởi phanh áo, toàn bộ phía trước ngực hiện ra. Anh gỡ trăm cài cho tóc cô xõa xuống, rồi khẽ ngáp ngừng khi ngón tay anh chạm vào cổ áo. Nghiêng đầu nhìn về phía khác, anh kéo mạnh để một bên bờ vai. Một phần da thịt bỗng nhiên trần trụi, suýt nữa, Liên bật lên tiếng hét.

Đông vội trấn an. Đăng ở Góc sách, Wattpad, fanpage.

- Đừng lo. Hãy tin anh. Cứ để bọn chúng nghĩ chúng ta là tình nhân đang... chúng sẽ không vào.

Liên nhắm mắt không dám nhìn. Tim ngực cô đập ầm ầm trong lồng ngực, toàn thân run lẩy bẩy. Hai tay giữ chặt cổ áo. Cầu mong cho thời khắc nguy hiểm này mau chóng trôi qua.

Vì lo lắng, mồ hôi cả hai bắt đầu lấm tấm, càng hoàn hảo cho màn diễn nguy trang. Chờ bước chân đến thật gần, Đông chống một tay xuống giường, một tay vuốt ve mái tóc. Đầu anh cúi xuống, áp vào làn da mịn, môi lên xuống một cách mê say. Chỉ là hồ hững, gần như không chạm tới. Nhưng sức nóng thật sự như ngọn lửa thiêu người. Đây là lần đầu, anh chạm tới người con gái anh yêu. Đầu óc trong một giây không tự chủ, để ánh mắt vương chút niềm ngây dại. Khung cảnh trở nên rất thật.

.....

Có một cơn lốc ủa vào. Còn chưa kịp nhận biết tình hình, đã thấy khuôn mặt Đạt xám ngoét như hung thần ở đó. Ngay lập tức, cô áo Đông bị túm lấy. Cú đấm mạnh khiến Đông té xuống nền. Chưa kịp đứng lên thì lại nhận thêm cú đấm phía bên kia.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến Liên chưa biết phải làm gì. Trong cô bây giờ chỉ là một mớ đầy hỗn loạn. Thấy môi Đông bật máu, Liên chỉ kịp túm cổ áo rồi lao tới để kéo Đạt ra xa, miệng rít rít van xin và giải thích.

Nhưng Đạt lúc này chỉ như hổ dữ trong cơn say khát máu. Tay đấm chân đá liên hồi, giống như một kẻ cuồng liều mình bất chấp. Bên tai từ lâu đã không thể nghe thấy bất cứ thứ gì.

- Anh Đông. Chạy đi. Em xin anh. Hãy bảo trọng. Đừng để bản thân xảy ra chuyện.

- Nhưng chồng em..

- Kệ em

Đông bị đánh trúng khá nhiều mới, phải một hồi lâu, anh mới đủ bình tĩnh để tìm thế trụ. Tránh né nhiều lần, anh phản đòn và bắt được hay tay Đạt. Nhưng sức lực Đạt vốn chẳng yếu hơn Đông, lại được hỗ trợ bởi cơn giận như bão lửa kinh hoàng. Chẳng mấy chốc, Đông trở nên yếu thế, phải lùi về sau.

- Bình tĩnh nghe tui với Liên nói vài lời.

- Thằng khốn nạn. Mày không có quyền lên tiếng ở đây.

Đạt đá cao chân nhưng bị Đông bắt được. Nhanh như chớp, Đạt vung tay nhắm thẳng vào cổ họng phía đối diện. Cũng may, Đông lanh lẹ né kịp.

Mỗi đòn tung ra đều hiểm ác, mỗi cú vung tay đều muốn đoạt mạng người, Đạt như kẻ mất trí, bất chấp an toàn của chính mình. Đông bị dồn vào tường. Loay hoay một hồi, Đông mới có cơ hội phản đòn, rồi dùng hết sức đẩy mạnh Đạt ra xa, còn mình thì lùi về phía cửa.

Liên lập tức đẩy Đông ra ngoài rồi đóng sập cửa.

- Anh đi đi. Mau đi. Đừng để tất cả trở thành công cốc. Đừng để em thấy mình có lỗi với anh thêm lần nào nữa.

Đạt hét lên.

- Đứng lại. Là đàn ông thì mau đứng lại. Chỉ có thằng hèn mới chạy trốn.

Đông đập cửa từ bên ngoài.

- Liên. Mở cửa cho anh.

- Anh Đông. Em xin anh. Đừng bắt em khó xử. Anh chạy đi. Anh có bề gì thì em sẽ ray rứt cả đời.

- Để anh nói chuyện với chồng em.

- Tao không cần mấy lời gian trá của mày. Cô buông tui ra. Tui tính với nó trước rồi về nhà, tui tính với cô sau.

- Anh Đông. Xin anh đi mau. Một trong hai người, ai có chuyện, em đều không sống nổi.

Đạt cứ hùng hục xông tới, Liên phải sụp xuống ôm gối anh, khiến cơ thể Liên gần như bị kéo lê trên nền nhà.

- Buông tui ra. Mau.

Không muốn để Đông chạy mất. Đạt cúi cúi gỡ tay Liên ra.

- Hãy tin em. Tui em gấp nhau chỉ để chia tay.

- Chia tay ở trên giường sao Liên?

- Nghe em nói. Hồi nãy có lính tới. Em với anh Đông chỉ giả bộ để che mắt chúng.

- Câm miệng. Đồ lăng loạn.

Tiếng cô không át được tiếng anh.

Chát!

Thân thể Liên nằm nhoài, mái tóc đen dài rối tung trên nền gạch. Đây óc ong ong, mắt mũi tối sầm. Đưa tay bụng bên má nóng hổi, đôi mắt Liên thất thần. Anh đánh cô thật rồi. Thậm chí mắt anh còn không có lấy một tia thương xót.

Đôi bàn tay cứng chắc sắp nghiền nát cằm cô.

- Tui không ngờ, cô lại là thứ đàn bà trác nết hư thân. Ha. Tình ít nghĩa nhiều. Thì ra cái nghĩa của mấy người là tình tự ngay trong khách sạn. Phải chi tình nhiều thêm chút nữa, dám chắc, cô dẫn nó vô phòng ăn nằm luôn phải không? Phải không?

Liên không dám kêu đau. Cô cắn môi chịu đựng. Nước mắt tràn ra từ khóe. Giờ phút này, cô không biết phải nói gì để biện minh.

- Anh Đông với em... gấp nhau lần này, để chia tay thiệt mà.

- Chia tay từ mấy đêm rồi còn chưa đủ, phải hẹn tới đây để chia tay. Trong mắt cô, chồng cô là thằng ngu. Đúng rồi, tui ngu thiệt. Nên mới để cho cô tự do hẹn hò với trai.

Liên ôm mặt khóc như mưa tháng bảy.

- Phải nói sao anh mới tin em? Đăng ở Góc sách, Wattpad, fanpage.

- Tốt nhất là đừng nói thêm lời nào nữa hết. Tất cả chỉ là nguy hiểm. Tui đã bắt gian tặc giường mà cô còn chối cãi cho được. Sao cô trơ trên quá vậy? Đàn bà ngoại tình nào cũng như vậy phải không? Người ta nói đâu có sai, tình cũ không rủ cũng tới. Tại tui ngu nên mới bị những lời kẻ lừa, than thở của cô xoa dịu. Lý ra, từ khi cô tỏ thái độ xa lánh, từ khi cô cả gan đánh chồng thì tui nên hiểu, chuyện hai người gian dầu chỉ là sớm muộn mà thôi.

- Em thề với anh. Em chưa bao giờ làm chuyện phản bội anh.

- Không phải chính miệng cô đã nói, lời thề không bao giờ là đáng tin? Vậy, hãy cho tui một lí do khác để tui tin cô đi.

Đôi vai mảnh mai bị Đạt nắm sốc không thương tiếc, tóc Liên rũ rượi, dính bết vào trán. Mồ hôi, nước mắt, nước mũi thấm đầy mặt. Đạt giữ chặt cổ áo bà ba đã bị mờ ra hai nút từ lúc anh vào. Ánh mắt anh căm phẫn.

- Tui đã thương cô, đã yêu cô như thế nào? Mà cô đành lòng phản bội tui! Sống bên chồng mà vẫn tôn thờ mối tình đầu đã là cái tội. Nhưng chẳng thà cô giấu kín trong lòng, ít ra cả hai còn tôn trọng bằng mặt. Đăng, cô đi lang chạ. Cô còn xứng làm vợ, làm mẹ nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Bỏ nhà theo trai

"Liên. Anh biết, em còn thương anh nhiều lắm. Anh cũng vậy, chưa bao giờ anh quên được em. Ba năm trước, mình đã phải dang dở, để mỗi trái tim đều mang nặng vết thương, với nỗi nhớ nhung day dứt đêm ngày. Mỗi lần nghĩ em phải sống với chồng trong cảnh đông sàng dị mộng là lòng anh đau đớn. Anh chỉ muốn dắt em đi ngay lập tức. Hãy đi với anh. Hai đứa mình sẽ đến một nơi thật xa, và tìm lấy hạnh phúc cho riêng mình. Đừng để cuộc sống trở thành ngục tù bên cạnh người mình không yêu. Anh sẽ chờ cho tới khi em đồng ý. Đông."

Nếu thực sự có địa ngục, thì nó đang hiện diện ngay dưới chân anh. Tờ giấy trên tay đã nát như từ bao giờ. Nét chữ trên ấy bị đứt gãy bởi chi chít nếp nhăn, trở nên nhòa nhạt.

Đàn bà theo trai sẽ làm những gì? Thực sự muốn kiếm một ai đó để hỏi. Nhưng có đàn ông nào lại dám phơi nỗi nhục bị cầm sừng này cho thiên hạ biết đâu. Đạt có thể ngu, chớ chưa điên đến mức ấy.

Cửa tủ mở toang. Giỏ xách không còn, quần áo mất đi vài bộ. Tiền bạc, tư trang cũng không cánh mà bay.

Vậy thì cần gì hỏi, đàn bà nào chẳng giống nhau, nhất là cái loại phản trắc, dám phản bội chồng để tư tình cùng kẻ khác. Đến đạo ý luân thường họ còn vứt bỏ thì xá gì chút tự trọng nhỏ nhoi.

Hoang mang, chói vói. Đau đớn tột cùng.

Mất người thương. Mất niềm tin. Chỉ một trong hai cũng đủ khiến người ta ngã quỵ. Đạt thì, mất cả hai cùng một lúc.

Kiểu hãnh đàn ông hết lần này thêm lần nữa, cứ thế từng viên gạch rơi ra, cả bức tường thành sụp đổ xuống hào sâu vạn trượng.

Đầu óc anh như một vòng tròn xoay trong vô định. Chiếc hộp trên tay anh rớt xuống nền, tạo âm thanh chất chứa như tiếng nổ vang rền, lung lay mặt đất dưới chân. Trời đất cùng âm u.

Cổ xua tan suy nghĩ đang hiện hữu, Đạt bắt mình phải bình tĩnh hơn. Đúng vậy, đây là lúc anh phải thật bình tĩnh để suy xét.

Đứng.

Bình tĩnh.

Suy xét.

Lần đầu anh gặp cô. Ngây thơ và trong sáng. Khoảnh khắc ấy là cả bầu trời tươi đẹp, đó là lúc thanh xuân anh bắt gặp tình yêu.

Khi cô ở cạnh bên anh. Chân thành và trung thực. Đó là cảm xúc của hai trái tim đã tìm tới nhau, cùng hòa nhịp đập.

Giọt nước của cô khi đau khổ. Tha thiết và kiều diễm. Bàn lĩnh đàn ông lần đầu phát hiện, trái tim mình thực chất, rất dễ yếu mềm.

Anh yêu cô.

Bầu yêu cô.

Đồng yêu cô.

Bầu chẳng là gì.

Anh với cô là vợ chồng có cưới hỏi hân hoi.

Cô với Đồng. Là tình đầu còn vương vấn.

Hờ hững với anh nhưng ân cần với hắn.

Đã lên giường với nhau trong khách sạn.

Cô không còn ở đây nữa!

Cô hòng đấng ngất. Không hề có được đáp án nào khác. Không có câu trả lời nào có thể đưa ra lúc này. Không một lí do nào có thể biện minh. Sự thật là đây!

Trái tim Đạt vừa bị ai bóp vụn. Anh thét lên một tiếng dài như muốn làm sụp đổ cả đất trời, như muốn xé toạc không gian, nỗi căm hận dâng lên khiến anh có thể giết chết bất cứ ai lúc này. Ước gì trước mặt anh là tên khốn kiếp tên Đồng, đôi cánh tay cường tráng lại được hun đúc bởi cơn giận ngút trời, chỉ một cái vịn, đầu hắn sẽ gãy lìa tức khắc. Còn với Liên, người anh thương nhất, anh không thể giết cô, nhưng chắc chắn, cuộc sống êm đềm của cô đã kết thúc.

Chụp khẩu súng lục trong ngăn tủ, lấp đầy ổ đạn rồi bỏ nhanh vô túi. Đạt chạy xe ra chợ Mỹ. Bến tàu, bến xe, bến đò... nơi nào anh cũng tới. Đường Vòng Lớn, Vòng Nhỏ, con lộ Một, De Castelnau, Quai Gallieni, Bourdais, Clémenceau... kể cả các vùng lân cận, Bình Cách, Tịnh Hà, Kỳ Hôn... Không nơi nào bành xe anh chưa lần tới. Nhưng Liên như bóng như bong bóng tan giữa không trung, không còn dấu vết.

Tiếng thét dài từ tầng hai vọng xuống.

Cả nhà bị một phen kinh động. Không ai bảo ai, tất cả đều chạy tới phòng. Nhưng cánh cửa bị gài chốt phía trong, mọi người chỉ có thể nhón nháo nhìn nhau rồi đập cửa ầm ầm.

- Đạt, con bị sao vậy, có chuyện gì? Sao lại la hét dữ vậy, mở cửa ra đi! Mau! – Giọng ông Duy vang lên đầy uy lực, tuy có phần căng thẳng.

Bà Ngự không kiềm chế được khi hồi lâu mà chưa nghe tiếng trả lời.

- Đạt ơi, con có sao không? Mở cửa đi con. Con đừng có làm má sợ mà, có gì thì ra đây nói đi con.

Tiếp theo là tiếng của dì tám rồi Diệp. Mỗi người một tiếng, lúc thay nhau, lúc đồng thanh gọi. Cứ như họ sợ người bên trong không nghe thấy, nên họ phải hô lớn cùng nhau để âm thanh được cộng hưởng mà vang động hơn, dội tới tai người bên trong cánh cửa.

Nhưng vẫn không có bất cứ tiếng trả lời nào, bà Ngự níu chặt tay chồng.

- Làm sao đây ông?

Ông Duy chau mày, rồi quyết định.

- Còn làm sao nữa! Nếu nó không chịu mở cửa thì đập cửa chớ sao? Lê, xuống kêu thằng Sửu, thằng Đình lên đây bửa cái cửa này ra cho ông.

Ngay lúc đó, từ bên trong có tiếng vọng ra, tiếng nói mang đầy giận dữ, phẫn uất và đau thương.

- Mọi người đi hết đi. Để cho con yên.

Biết Đạt không sao, mọi người đã bớt lo lắng. Bà Ngự tiếp tục gõ cửa dồn dập. Bà nài nỉ rất lâu. Nhưng Đạt vẫn cứng đầu. Tới khi nghe tiếng búa đập vỡ cửa nhất đầu tiên. Chốt mới được kéo ra.

Cửa hé ra, hình dáng Đạt hiện ra một nửa. Riêng khuôn mặt anh khiến người nhìn có phần sợ hãi. Hốc hác, tái xanh, đầu tóc rối bù, đôi mắt thâm đen vô hồn, mà sâu thẳm thẳm.

- Con đang có chuyện, mọi người xuống dưới hết đi, đừng làm phiền con. Đừng ai là phiền con hết!

Tiếng hét rồi tiếng cửa bị đóng sập. Người làm lục tục lùi dần. Bà Ngự định đi vào thì ông Duy cản lại.

- Kệ nó, nó giận nên nó la hét, thôi, xuống dưới hết đi, để cho nó bình tĩnh lại rồi hỏi chuyện sau. – Ông Duy sực nhớ – vợ nó về chưa?

Bà Ngự thờ dài. Đứng ở gác sách, Wattpad, fanpage Rũ bóng nghiêng chiều.

- Không biết đi đâu mà tới giờ cũng chưa thấy về.

Ông Duy chau mày bất mãn. Chuyện vợ chồng lục đục là chuyện rất bình thường. Nhưng chuyện lục đục của vợ chồng Đạt hình như chẳng giống ai. Hằng ngày thì dính như sam, hễ lần nào có chuyện thì cũng long trời lở đất.

Bất giác nhìn vô phòng, ông thêm ngao ngán. Mọi thứ bị xói tung, bàn ghế lán lóc, cửa tủ, hộc tủ mở tan hoang tác hoác, còn mấy cái hộp trống trơn nằm khắp nền nhà giống như bị trộm. Ông tự lự một hồi lâu rồi mới quay đi. Mọi người cũng lủi rủ theo sau.

Đi được vài bước thì nghe tiếng ầm ập, leng keng, loảng xoảng... bên kia vách tường. Không cần nói cũng biết, Đạt đang đập phá đồ đạc, tất cả chỉ có thể nhìn nhau rồi tiếp tục bước xuống.

.....

Không còn gì để đập đổ hay đập phá, Đạt mới chịu dừng. Và căn phòng yên ắng tới khủng khiếp.

Rượu, hết chai này tới chai kia đều nốc cạn. Vậy mà Đạt vẫn không say. Ước gì được say, để mai thức dậy, tất cả chỉ là giấc mộng. Nhưng trời không chiều lòng ai cả. Càng muốn say thì ông càng bắt người ta tỉnh. Tỉnh tới phát điên, phát cuồng và phát sợ.

Thù hận. Giận hờn. Ghen tuông. Yêu thương. Kỉ niệm. Tất cả, lần lượt lộn lờ, lộn vòn giữa không trung.

Liên đã bỏ anh, bỏ luôn cả đứa con còn măng sữa, điều đó khiến Đạt đau nhiều hơn là giận. Nhưng càng đau bao nhiêu, càng giận bao nhiêu thì... lại càng nhớ bấy nhiêu.

Muốn tự dối lòng cũng không được. Yêu càng nhiều hận càng sâu. Và, dù yêu hay hận, thì đều phải nhớ. Anh nhớ cô, nhớ quay quắt, dù nổi nhớ ấy hỗn độn trong muôn vàn cảm xúc ảm u.

Một mình trần trờ trên chiếc giường trống vắng, Đạt thấy nụ cười của cô còn ẩn hiện đâu đây. Nụ cười hiền hậu và chân thật biết bao, nụ cười như được tỏa ra từ tâm hồn trong sạch ngát hương của bông sen buổi sớm, hãy còn đọng những giọt sương mai tinh khiết dưới nắng mai vàng.

- Như thế này là trong sạch sao Liên? Em lừa gạt anh, hay vì tình yêu ấy quá lớn, lớn tới mức, em có thể không cần bất cứ thứ gì, kể cả con mình, hả em? – Đưa tay nắm chặt mép áo noi lòng ngực, anh tự thì thầm khi đối diện với những cơn đau.

Thi thoảng, trong những lúc quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức không còn sức để giận dữ, Đạt cố ép buộc bản thân. Từ sâu thẳm, anh vẫn muốn tìm cho mình một chút hy vọng cuối cùng, rằng Liên không phải là người nhẫn tâm như vậy, rằng cô có thể không cần anh nhưng cô nhất định không thể bỏ lại đứa con còn thơ dại. Có lẽ, cô đã đi nhưng chắc là có việc, rồi cô sẽ về, nhất định cô sẽ về vì con gái hay khát sữa, chỉ cần đợi, nhất định cô sẽ về.

Vậy là anh đợi. Đợi cô từ sáng tới trưa, từ trưa tới chiều, từ chiều tới tối, rồi lại chờ tới tận đêm khuya, anh ra đứng ở lan can dõi mắt về phía cổng cho tới khi trời hừng sáng. Đứa nhỏ khóc ồm sồm, tiếng khóc gieo vào lòng anh những giọt buồn đắng ngắt.

Sau mỗi bận nhớ thương, đau khổ, nhiều thứ thêm nát vụn. Căn phòng tan hoang như trận chiến vừa tàn. Không biết từ đâu trong mớ lộn xộn, lại xuất hiện một chiếc khăn tay. Màu mỡ gà dịu nhẹ được điểm xuyết bằng những mũi thêu sậm, có phần thô kệch. Đạt đi tới cầm lên, trong lúc anh cầm lên vội vã, trong chiếc khăn lại rơi ra một tờ giấy được gấp tư gọn ghẽ, nhưng Đạt không quan tâm tới vì anh chiếc khăn đã ngốn hết tầm mắt.

Anh nhớ, có mấy lần anh thấy Liên cầm kim chỉ thêu gì đó, anh không hỏi, cô cũng không nói, đôi khi lại làm ra bộ đáng lén lút như không muốn anh nhìn thấy.

Lật chiếc mặt trên chiếc khăn, anh thấy rõ ràng hai chữ "Đ" và "L" bằng những đường nét mềm mại quện vào nhau như đôi cánh tay của cô đầu chú rỏ đan nhau khi nâng ly hợp cần.

"Đ" và "L", hai chữ này cứ nhấp nháy trên môi Đạt, chữ "L" là chữ bắt đầu của chữ Liên, chữ đầu của tên anh và tên Đồng đều là chữ "Đ", vậy thì chữ "Đ" là muốn chỉ tên của ai, là Đồng hay là Đạt?

Thật nực cười! Tự giận mình, sao lại ngu tới vậy! Liên đã bỏ anh mà đi, vậy thì chính là chữ Đồng rồi, còn nếu nó là chữ Đạt thì liệu nó còn ý nghĩa gì đâu. Bằng nỗi căm giận trong lòng, Đạt nắm lấy hai góc đầu khăn, dùng thêm chút lực, chiếc khăn bị xé toang thành hai mảnh.

Chai rượu thuốc hôm nào đang nằm lán lóc cạnh chân giường. Chai rượu chỉ vơi đi một nửa. Nếu không phải lần trước anh bị thương nhiều thì cô cũng không dám đem nó ra sử dụng.

Lần đó, anh đã ghẹo cô, nói rằng cha má bên đó sợ cô bị đánh hay sao mà lại cho con gái rượu thuốc làm của hồi môn về nhà chồng.

Bây giờ đã rõ, người tặng cô chai rượu thuốc này là Đồng chứ không ai khác. Đó là lí do, Liên sẵn sàng bỏ lại tất cả những chai dầu thơm đắt tiền của Bửu nhưng mang theo cái chai rượu xấu xí này về nhà chồng. Đàn bà thật chung tình và cũng thật là bạc bẽo!

Và số phận của nó cũng chẳng khác chiếc khăn kia.

Chưa bao giờ anh nghĩ tới việc sẽ dùng đứa con như một vũ khí của tình mẫu tử thiêng liêng để ràng buộc trái tim Liên, nhưng trong những giờ phút gần như là vô vọng này, anh lại mong mỗi một điều. Một điều mang tên tình mẫu tử. Cô sẽ nghĩ tới con mà quay bước, ít nhất anh vẫn có thể ở bên cô, ít nhất, hình ảnh của cô vẫn là một hình ảnh đẹp trong tim anh, đẹp như cái ngày anh nhìn thấy cô đứng trong cơn mưa hồng bông giấy.

Phảng phất trước mắt anh, những cánh bông giấy bay bay rồi vương vào mái tóc. Anh đã vì ai trồng loài cây kém sắc ấy, vì ai vun phân tưới nước cho nó tốt tươi. Qua ba năm, nó đã đơm bông để không phụ lòng người chăm sóc.

Cây cối vô tri còn đáp ơn người dung dưỡng, mà vợ với chồng lại bạc bẽo như vôi. Rồi Đạt cười khan.

Liên chưa bao giờ nói với anh, cô thích loài bông ấy, dù đã có lần, anh gọi nó là chứng nhân cho tình yêu đôi lứa. Thì ra, tất cả là do anh, tự anh nghĩ, tự anh làm. Tự anh đa tình đầy thôi! Chúng đôi với cô, không hề có ý nghĩa!

Cây bông vẫn là loi trong gió, từng cánh hồng vẫn lướt thướt giữa không trung. Nó đang cười anh si tình mà khờ dại.

Những nhát dao gặt dừ chém xuống thân cây. Tán lá xanh non cùng chùm bông tươi sắc từ từ rơi rụng, nằm rạp dưới mặt đất, để lại một phần thân tro tro với những vết dao nhám nhỏ.

.....

Liên đi khỏi nhà là sự thật! Dù thế, Thành cũng không tin chuyện đó. Đồng thì Thành không biết, còn Liên thì anh chắc chắn, cô không phải là loại dễ dàng bỏ chồng, bỏ con như vậy. Con chồng mà cô còn không bỏ được thì huống chi đứa con do chính mình dứt ruột đẻ ra. Thêm nữa, tình cảm của cô dành cho Đạt không thể nào là giả.

Giật lại chai rượu trên tay Thành, Đạt nốc ực một hơi. Khuôn miệng lõm chòm râu đen nhe ra, phả mùi rượu nồng nặc rồi cười sặc sụa, chế nhạo sự "ngây thơ" của Thành lẫn của chính mình khi trước.

Phải, Thành thấy Liên lo lắng cho anh như thế nào, thương con anh ra sao, nhưng Thành không thấy được cái gậy trên tay cô đánh xuống vai anh, không nghe được tiếng cô thờ than cho Đông trong đêm vắng, nhất là cái cảnh đáng xấu hổ trong khách sạn Thành càng không thể biết. Vì bản thân Đạt cũng chỉ muốn được quên đi.

- Thế nào là chung thủy hả anh hai?

- À thì...

- Là trước sau như một đúng không? Vậy thì cô ấy chính là người chung thủy nhất mà em từng gặp. Vì cô ấy trước sau như một với thằng khốn nạn đó kia mà.

Tình đầu khó phai. Tình cũ dễ khiến người ta lay động. Rốt cuộc, Thành cũng không biết khuyên Đạt như thế nào cho phải. Và nếu Liên vẫn không về thì chính Thành cũng phải chấp nhận sự thật. Vì Liên, đúng là nặng tình.

Hoàn cảnh bị vạ bỏ, coi như Thành đã ném trái đồi chứt, nhưng chắc chắn, cái đau của Thành không thể nào so với Đạt.

Thành phui phui rồi ngồi xuống. Sau đó lại cầm tờ giấy lên, hỏi.

- Cái này có phải của vợ chú không?

Đạt chẳng thèm trả lời. Trong căn phòng này, thứ gì không thuộc về cô. Kể cả linh hồn anh nữa.

- Là một cái thơ, à mà, không đúng, phải nói là mấy dòng thơ. Chắc là thơ tình. Chú có muốn đọc không?

Đạt lập tức quay mặt lại rồi ngồi dậy, anh đưa tay giật lấy tờ giấy trong tay Thành. Nhìn sơ thôi là Đạt đã nhận ra, đây là nét chữ của Liên, trong trang giấy trắng chỉ vờn vện bốn dòng.

Bao cô gái mơ điều duy nhất,

Cùng người tình kết tóc se tơ.

Riêng em ước một điều duy nhất,

Nguyện yêu người kết tóc se tơ.

Nét chữ chân phương, lời thơ đơn giản, đọc qua là người ta đã hiểu điều muốn nói trong bốn câu thơ nhưng với Đạt đó lại trở thành một vấn đề vô cùng phức tạp. Liên đang muốn đánh đổ anh chẳng!

- Rốt cuộc, cô muốn nói gì? Yêu tui sao?

- Đạt, bình thường chú thông minh lắm mà sao bây giờ ngu quá vậy. Thím ấy đã nói rõ lòng tới như vậy rồi mà. Tui nghĩ thím ấy thương chú rồi.

- Lừa gạt hết thấy. Có lẽ, khi cô viết những dòng này, cô không nghĩ tới chuyện sẽ gặp lại người xưa.

Thành không còn lý lẽ nào để nói, anh đành phải nhìn nhận sự thật.

- Có lẽ thím ấy đi với Đông chỉ vì cái nghĩa, cái nợ mà gia đình thím ấy đã trót gieo.

- Dù thế nào thì em cũng không bao giờ tha thứ. Hai người đó, tốt nhất đừng bao xuất hiện. Nếu không thì, em bắt họ phải trả món nợ này.

Người đã đi thì những thứ thế này, chỉ là sự mai mỉa đau đớn. Đạt vò nát mảnh giấy, quăng đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Vú em muốn làm mợ chủ

Tiếng con gái khóc vang ở phòng bên. Đạt lồm cồm ngồi dậy. Bước chân anh dừng lại, suy nghĩ một lát, Đạt cúi người lượm mảnh giấy đã nhàu nhè cho vào túi áo.

Thấy bé Khanh nằm trong tay người đàn bà lạ. Mấy hôm nay, anh không còn hơi sức để quan tâm con gái, nhưng không có nghĩa, anh chấp nhận cho ai đó đem nó đi khỏi cuộc đời anh.

- Cô làm gì vậy? Sao dám cả gan tự tiện vô phòng con gái tui?

Bị Đạt làm hoảng sợ, người đàn bà vội tụt khỏi văng rồi ngồi mộp xuống nền. Đúng lúc, Nhanh bung thau nước với khăn lên phòng. Nhanh không dám tới gần vì thấy Đạt đang giận, nó đứng ngoài cửa rụt rè.

- Thưa cậu ba. Cô Khanh khóc dữ quá cho nên con mới mượn chị Đào vô đây cho cô bú thét vài bữa đợi mẹ về.

Đạt chợt nhớ, con gái anh chỉ vừa qua năm tháng. Lúc bà Ngự biểu đi tắm đi kiểm vú, chính Liên đã can vì cô muốn dành cho con dòng sữa của mình. Cô thương con tới vậy kia mà...

Nghe tiếng con gái khóc vang vì đói sữa, Đạt thêm đau, thêm giận. Nhìn ngực áo Đào ướt đầm, Đạt không phân vân, đưa con cho cô.

Nhưng loay hoay một hồi, bé Khanh vẫn không chịu bú. Đạt thêm nóng ruột, anh hét ầm lên. Đào vội chạy đến thau nước, nhún khăn rồi cời áo lau sạch hai đầu vú*.

Bé Khanh vẫn khóc. Đạt mắt bình tĩnh.

- Sao vậy?

Đào giật mình. Cô lú lú nhìn.

- Dạ chắc, cô lạ hơi nên không chịu bú. Hay, cậu... cho con mượn áo mẹ mặc thử biết đâu...

Đạt sai Nhanh làm theo. Quả nhiên, bé Khanh chịu áp mặt vào núm vú. Chưa được ba giây, bé nhả ra rồi khóc tiếp. Đào cũng cuống lên, nhưng vì là người có kinh nghiệm nên cô kịp trấn tĩnh.

- Thưa cậu. Tại chờ lâu quá, với lại, hơi này cậu làm con sợ, nên sữa ngưng ra. Cậu nán cho con thêm chút nữa.

Có lần Liên cũng như thế nên Đạt không la hét hay hối thúc, anh chăm chú đứng nhìn và chờ đợi. Đào cố gắng ấn bầu ngực tròn căng vào miệng bé. Được một hồi, sữa chảy xuống và cái miệng nhỏ nhắm mắt bú mút đến quên cả cuộc đời.

.....

Trước tấm kính lớn, Đào tự ngắm mình thật kĩ. Từ thuở cha sanh mẹ đẻ, cô mới thấy tấm kính lớn tới vậy. Mặt kính trong vắt thấy được cả căn phòng, thấy luôn toàn bộ hình hài này nọ. Nhà nghèo, kiểm một cái kính nhỏ để soi thử mặt mày ra sau còn khó, huống gì được ngắm tới tận chân tơ kẽ tóc thế này.

Đào thích thú xoay thử vài vòng. Thấy mình so với mẹ ba cũng đâu tới nổi. Ông bà ta nói "người đẹp vì lụa" quả không sai. Chiếc áo bông làm mặt Đào sáng bừng hơn hẳn. Nếu không vì dải nắng dầm mưa thì nước da cô không đen sạm thế này. So với mẹ ba chắc cũng không kém cạnh.

Ánh mắt Đào lưu luyến nhìn chiếc áo. Soi vài mềm mịn, trơn mượt trên da, lại còn thơm phưng phức khiến người ta thư thái, chỉ muốn nhắm mắt mơ màng vào vôi mộng. Không biết tới khi nào, cô mới có thể mặc được chiếc áo đẹp đến thế này.

Đạt mở cửa bước vào. Anh châm thuốc hút. Mắt hồ hững liếc qua hình dáng người đàn bà trước kính nhưng không phải vợ anh.

- Cô cho con gái tui bú. Vậy con cô thì sao?

Gương mặt lạnh, nhưng giọng nhẹ nhàng. Đào thấy được một chút quan tâm chớ không hẳn vô tình đáng sợ. Cậu ba nhà này, lúc không giận nhìn thật điển trai. Đáng vẽ lắm ngâm lại càng cuốn hút. Mắt Đào rom rom

- Dạ thưa. Con không giấu chi cậu. Lúc con còn trong tháng, chồng con đã bỏ theo người khác. Được mấy tháng thì con con mất. Con mới xin vô đây mần. Vừa để kiếm chút đỉnh tiền, vừa muốn nguôi ngai nỗi nhớ con. Nghe Nhanh nói, cô nhà khát sữa. Trộm nghĩ, sữa con thì nhiều mà cô nhà thì đói, con xót lắm. Con mới bạo gan cho cô Khanh bú thét. Vì con thương cô giống như thương con con vậy. Xin cậu thương tình đừng bắt tội.

Câu chuyện khiến Đạt xúc động. Thêm vào hoàn cảnh của anh, sự đồng cảm khiến cho nó càng lâm ly bi đát.

Nhìn Đào không tệ. Nét đẹp của cô chỉ bị chiếc áo nâu bạc màu và cảnh lầm lem che giấu mà thôi. À mà, đẹp xấu có can hệ gì, đến cỡ như anh còn bị vợ bỏ đó thôi.

- Thôi. Cô không cần xuống sau làm nữa. Cứ ở đây nuôi vú cho con gái tui, tiền công tui sẽ trả gấp đôi. Chịu không?

Mắt Đào tròn xoe, cô vui tới nỗi nói không nên lời. Lúc đầu cứ nghĩ lên cho bé Khanh bú chỉ để ngực mình đỡ đau nhức, nào ngờ lại có cơ hội tốt thế này. Đúng là mơ cũng không dám.

.....

Từ lúc bé Khanh giao cho Đào giữ, Nhanh cũng ít lên lầu trừ có chuyện cần. Phần vì Nhanh sợ Đạt, phần vì Nhanh ghét Đào. Mỗi lần thấy Đào mở tủ lấy áo của Liên mặc là Nhanh tung tức trong bụng. Cũng là ở độ như nhau, nhưng Nhanh cảm giác, Đào tự coi mình cao hơn thì phải.

Lê không nghĩ nhiều, tưởng Nhanh gan tỵ. Vú em không phải làm việc nặng, cũng gần gũi với chủ hơn, còn được trả lương cao hơn nên người ta thị ỵ cũng là chuyện bình thường.

- Thôi Nhanh ơi. Người ta là vú của cô Khanh, mày cảm rằm, lỡ bà nghe được, bà xúi cậu ba đuổi mày bây giờ.

Nhanh chu môi. Đang ở Góc sách, Wattpad, fanpage Rủ bóng nghiêng chiều.

- Nhưng em tức lắm chị Lê à. Lần đầu nói tại cô Khanh chưa quen hơi nên mượn áo mẹ mặc cũng được đi. Đáng này cô Khanh quen rồi mà bà cứ mặc hoài. Còn lựa cái đẹp nhứt nữa chớ, có cái mẹ mày mà chưa mặc lần nào, bà cũng mượn luôn, còn cười tủm tỉm. Riết rồi, đồ của mẹ thành đồ của bà luôn. Hời có tức hông?

- Tức! Nhưng, ai biểu mày không có sữa cho cô Khanh chỉ? Không lẽ để cô Khanh nhịn đói.

Nhanh liếc Lê vì nói oan cho mình. Cọng rau muống bị nó lật mạnh một cái, bị chẻ thành tám. Nhanh thương Liên nên thương luôn cô Khanh. Làm sao Nhanh nỡ để cô Khanh nhịn đói. Mấy lần cô Khanh của nó khóc vì không có sữa, Nhanh cũng đứng khóc theo. Chính vì vậy, Nhanh mới to gan mượn Đào cho cô Khanh bú thét. Nhanh đâu ngờ, có người từ vú em muốn làm mẹ chủ.

Đi tắm bụng trắng chén đi vô, tăng hắng một tiếng lớn. Đi cố tình để hai đứa thôi bàn tán chớ riêng đi thì đi biết rõ hơn ai. Trải mấy mươi năm, đầu cũng có luôn hai màu tóc chớ đâu có ít. Cái cô Đào đó, nhìn mặt thì biết loại chẳng đáng hoàng, cái cặp mắt tròn đen tuy có đẹp, nhưng không an phận. Khuôn mặt dài, cằm lại nhọn, đích thị thứ là lời. Chỉ vào nhà làm có mấy bữa mà thay đổi hẳn cách ở tương đi. Lúc nói chuyện với Đạt cứ liếc dọc liếc ngang, chỉ tay một cái thì rõ ràng ông ọ. Nghe Đào kể khổ mà đi chẳng có được chút cảm tình.

Lúc còn phơi lúa ngoài sau, đi thấy Đào có phần lòi lả. Ở thì, chuyện người khác đi không quan tâm. Đào muốn chèo kéo ai cũng kệ. Nhưng Đạt là người đi tắm coi như con cháu, đi không muốn Đạt dính vào rồi trở thành kẻ trắng hoa.

.....

Thành không về thì cả tầng lầu chỉ còn Đạt với Đào. Mới vài ngày mà cô chẳng giữ kể. Thắng thùng vạch áo cho bé Khanh bú trước mặt Đạt.

Di tám nhắc khéo mấy lần nhưng Đào cứ mặc. Đạt không nói thì thôi, không ai có quyền nói cô nữa. Nhất là sau cái đập bàn mà Đạt dằn xuống trước mặt di khi di nhắc tới việc Liên về. Đào càng ngênh ngang ra mặt.

Với con mắt từng trái, không cần hỏi Đào cũng biết hai vợ chồng này đang lục đục một chuyện rất lớn, một thời gian ngắn, khó làm lành với nhau như xưa được. Chồng đang giận mà vợ bỏ đi là điều ngu xuẩn. Đàn ông mà, làm sao có thể sống trống trải một mình. Những lúc vô tình bắt gặp ánh mắt Đạt nhìn chăm chăm vào người mình, Đào hiểu Đạt như đồng rom khó chờ bốc cháy, và Đào sẵn sàng châm lửa.

Tranh thủ lúc Đạt ra ngoài, Đào dọn dẹp lại phòng. Biết thế nào anh cũng quậy tung lên nữa, nhưng Đào cứ dẹp. Đàn bà của gia đình, đầu tiên là com nước và dọn dẹp. Com nước thì chưa cần nhưng dọn dẹp chính là lúc này. Tụi con Nhanh, con Lê sợ Đạt nên không dám dọn nhưng Đào thì biết đâu. Bị rầy về cái tội ở dơ mới sợ chứ ở sạch thì sợ gì.

Chưa dọn được bao nhiêu thì Đạt về phòng. Anh lại say. Đào bỏ dở rồi vội đi anh lên giường.

Là đàn bà, chẳng ai thích đàn ông say xỉn, Đào cũng vậy, nhưng nếu người đó là Đạt thì Đào lại thấy chẳng sao. Nếu anh không tỉnh táo thì làm sao cô có thể săn sóc anh. Hơn nữa, cái mùi rượu tỏa ra từ cơ thể Đạt lại khiến Đào thấy quyến rũ làm sao.

Áo Đạt đã được cởi ra nhưng Đào chưa vội thay vào. Công tử nhà giàu mà Đào từng thấy chỉ có hai loại. Một là ốm tong teo do ăn chơi và hút á phiện, người cong queo như tre trong gió, xương sườn nhô lên đến nỗi có thể nhìn đếm từng cái một. Hai là, loại ăn rồi ngồi chỉ tay năm ngón, đừng nói làm việc, đến đi đứng cũng biếng nhác, người ngom mập chẳng khác thùng phuy, mỡ nhiều đến độ đưa tay ấn mạnh để tìm một cái xương cũng khó.

Đạt thì khác hoàn toàn, đầy đặn mà rắn chắc. Bờ vai vững chãi khiến ai cũng muốn được nép vào nương tựa.

Bất chợt, bàn tay Đào bị Đạt nắm lấy. Người Đào run lên vì hồi hộp và sung sướng. Chẳng lẽ, cậu ba lại có tình ý với cô? Nương theo sức kéo của Đạt, Đào ngả đầu lên vai anh, chờ đợi.

Anh thều thào.

- Liên à. Anh hận em! Anh ghét em...! Anh nhớ em! Về với anh đi em!

Đào cắn môi, trên đời lại có người đàn bà hạnh phúc tới vậy sao? Chẳng bù cho thằng chồng khốn nạn ở nhà, suốt ngày toàn kêu tên con khác. Chồng gì đã xấu người còn xấu tính. So với cậu ba nhà này đúng là một trời một vực.

Tiếng Đạt thờ đều giữa căn phòng yên ắng. Ngoài hành lang cũng vô cùng tĩnh lặng. Phòng kế bên, bé Khanh vừa no sữa đã ngủ êm đềm. Đào thử gọi mấy lần. Đạt vô thức ư hử trả lời vài tiếng. Điều đó cho thấy, Đạt say nhưng không hoàn toàn bất động. Ý thức tuy mơ hồ nhưng cơ thể có thể hành động theo bản năng. Nói trắng ra, đàn ông vẫn có thể ăn nằm với phụ nữ trong những lúc thế này.

Cũng từng nghe, Đạt là người khó tánh. Lúc giận thì đáng sợ làm Đào cũng thoáng phân vân. Nhưng cơ hội thế này đâu dễ kiếm. Trước đây chỉ mong một ông chồng kha khá, giờ lại được ở gần cậu chủ giàu có và đẹp trai, đúng nghĩa đáng trọng phu rầu mảy thế này. Đào muốn liều thử.

Nếu không được danh phận cũng chẳng sao, có được anh cũng là hạnh phúc.

Đào liếm môi. Bàn tay cô lần dò trên người Đạt. Bờ môi áp vào cổ anh, nhẹ nhàng phả ra làn hơi ấm nóng. Đạt rên nhẹ nhẹ, đưa tay ôm trọn người cô.

Lưng vừa ngả xuống giường thì cánh cửa từ từ mở. Đào bật dậy gài nút áo mình lại.

Nhanh la lớn.

- Chị làm gì vậy?

Đào quỳnh quánh.

- Suyt! Có làm gì đâu? Cậu ba đang ngủ. Đừng có làm ồn.

Nhanh bước tới kiểm tra, đúng là cậu ba nó đang ngủ. À không, cậu ba nó đang say. Nhưng điều đó không có nghĩa là Đào muốn làm gì cũng được. Phải dùng từ gì cho chính xác với hành động này đây? Nhanh không nghĩ ra. Nhưng Nhanh hiểu như thế này là không đúng đắn. Như thế này là thiết thòi cho mợ ba nó!

Nhanh kéo tay Đào.

- Vậy thì chị cũng ra đi. Để cho cậu ngủ.

Đào bắt đầu dĩ phải làm theo, nhưng vừa nhắc người thì tay cô bị Đạt nắm đặt lên ngực.

- Liên. Liên à.

Tuy xấu hổ nhưng Đào không nỡ rút khỏi bàn tay to lớn ấy. Cô chống chế rồi nạt lại Nhanh.

- Mày nhìn nè. Cậu nhớ mợ nên nắm tay chị không buông. Chị đâu có muốn. Mày mau xuống dưới, để yên cho cậu ngủ, khi nào cậu buồn thì chị đi liền.

Nhanh thấy di tám nói đâu trúng đó. Di biết thế nào cũng có chuyện. Bữa nay, vô tình đi thấy môi Đào có thoa son, và có xức dầu thơm nữa, nên đi biểu Nhanh lên đây canh chừng. Nó chỉ lên trễ có một chút đã có chuyện rồi. Vậy thì nó sẽ ngồi đây để canh cho tới khi Đạt thức dậy.

- Nghe nè, chuyện này không được nói với ai?

- Chị sợ người ta biết cái chuyện mắc cỡ này của chị chứ gì?

- Hử! Tao có làm gì đâu mà mắc cỡ. Mày thấy rồi đó, cái này là cậu ba muốn. Chị cũng bị ép. Mày nói ra, cậu ba mới là người mắc cỡ. Lúc đó, mày nghĩ, cậu sẽ làm gì mày. Mày liệu hồn.

Nhanh biết sợ nên không nói với ai. Đào yên tâm chờ cơ hội. Nhưng con Nhanh cũng không vừa, lần nào Đạt say nó cũng xuất hiện. Dù nó chỉ biết ngồi như địa, mắt nhắm híp, đầu gục lên gục xuống tới mòn môi, nhưng bao nhiêu đó đủ biến nó thành kì đà, phá tan mấy cơ hội ngon ăm của Đào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Không thể là yêu thì cứ hãy là hận

Mảnh trăng trên cao không thể soi sáng cánh rừng mờ mịt. Một mình Liên ngồi bó gối. Xung quanh cô ngoài bóng đêm là tiếng vượn hú, tiếng sói tru cùng nhiều tiếng khác lượn lờ, vắng vắng.

Cả ngày, Liên phải ăn trái dại, vì không quen nên bụng cô khó chịu. Một tối là người rồi, Liên không còn sức bước nữa.

Hơi sương nhuộm lạnh khiến cả người rờn rợn. "Nam mô bát nhã ba la mật đa, nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát", câu kinh chú cô đã niệm nhiều lần để tự trấn an mình trong nỗi sợ. Nhưng câu kinh ấy không thể giúp cô vui đi nỗi nhớ. Và cô bật khóc gọi tên anh.

Anh đang nghĩ gì? Đang làm gì? Giận dữ khi cho rằng cô không đứng đắn, là loại đàn bà trác nết không đáng quan tâm? Hay đang tìm kiếm cô trong thương nhớ?

Còn bé Khanh, chắc giờ này đang khát sữa, đang khóc vì nhớ hơi cô. Bất giác đưa tay ôm lấy đôi bầu ngực căng cứng. Mấy bữa nay, nó luôn tung tức bên trong vì đầy sữa.

Tiếng gió xôn xao vút lên rồi im bặt. Mãn đêm đặc quánh trùm lên cảm giác nguy hiểm kề bên cạnh. Từ bụi rậm một bóng đen lao ra, tiếng gầm gừ vang động khiến cả cánh rừng lao xao. Liên thét lên.

"Dừng" một tiếng bên tai rồi cô ngất lịm.

Tỉnh dậy giữa căng phòng kín mít. Liên sờ khắp người để xác nhận, mình chưa chết. Khung cảnh quen thuộc làm Liên tắt vọng. Lại về chốn cũ nữa rồi! Liên mệt mỏi nằm xuống gối. Chiếc giường không quá rộng nhưng vô cùng trống trải.

Mùi thức ăn thơm sực nức bay vào mũi. Nhưng Liên chẳng thiết quay lưng.

- Ăn một chút gì đi Liên.

Bữa vẫn từ tốn vỗ về.

- Sao em khờ quá vậy. Nếu hồi hôm, anh không tới kịp thì em tội nó ăn thịt em rồi.

Nhắc tới, Liên muốn toát mồ hôi. Đêm qua đúng là khủng khiếp. Từ thuở cha sanh mẹ đẻ, Liên mới biết rừng rậm là thế nào.

Nhưng Liên không quan tâm tới chuyện đó. Giọng cô mệt mỏi.

- Chừng nào thì anh mới chịu tha em ra?

Mâm cơm bị dãn mạnh xuống bàn.

- Chừng nào em quên Đạt.

Liên ngồi phất dậy, nhìn thẳng vào Bửu.

- Quên? Em sẽ không quên, sẽ không giờ quên được.

Bửu lên tiếng đầy phẫn nộ.

- Sao lại không được? Em đã từng yêu Đông nhưng vẫn có thể quên Đông mà yêu Đạt, thì sao lại không thể quên Đạt để yêu anh?

Đây không phải lần đầu, Bửu nói với cô câu này. Chuyện trái tim, cô làm sao có thể nào giải thích một cách cặn kẽ cho được. Có lớn tiếng cũng không làm được gì, Liên nhẹ giọng.

- Anh Bửu, tha em ra đi. Nói thật lòng, em rất cảm kích tấm chân tình mà anh dành cho em. Nhưng có lẽ, chúng mình không duyên nợ với nhau nên đường tình lẫn đường đời không thể nào chung lối. Nếu anh còn như vậy, thì chúng ta không thể còn gì nữa đâu! Có còn chăng, chỉ là mối hận mà thôi. Nếu anh cứ tiếp tục như thế này, có một ngày em sẽ hận anh, hận anh thiệt đó.

Bửu cười vang rồi hét lớn. Tiếng anh vọng lại từ bốn vách tường.

- Em hận đi! Hận càng nhiều càng tốt! Anh đã làm biết bao nhiêu chuyện vì em nhưng đều không được em đoái tưởng. Vậy thì, nếu em muốn, em cứ hận. Đã không thể là yêu, thì hãy là hận... cũng không sao! Hận càng nhiều càng tốt. – Bửu quay mặt đi, rồi lờ anh thốt ra trong chưa chất mà thấm đẫm giọt u buồn - Lẽ ra, em nên hận anh sớm hơn, ngay cái đêm em làm lễ lạy xuất giá lặn kìa.

Đốm lửa đỏ sáng rực rồi tắt vụt trong đêm đen dày đặc năm nào, theo sau nó là vết nhơ đau đớn của đầu đời. Và bao nhiêu tủi nhục đắng cay của những ngày đầu làm vợ, tất cả... như bóng ma hiện về từ quá khứ. Có cái gì đó vừa vỡ lẽ khiến Liên nghèn nghẹn.

Chuyện ô nhục của cuộc đời, vợ chồng Liên đều giấu nhem, Liên chưa nói với ai kể cả má mình, còn Đạt vẫn kín như bưng dù Thành luôn là người anh tâm sự. Nhưng Bửu lại... Phải chăng ý anh là chuyện đó... Bửu luôn tốt với cô như vậy kìa mà. Anh chưa bao giờ cợt nhả hay có bất cứ hành động gì thiếu tôn trọng với cô, trừ cái nắm tay bất chợt ngày hôm đó.

Nhìn Bửu trân trân, Liên lấp bắp nhiều lần mới nói được trọn câu.

- Anh.. anh... nói gì, cái đêm... lạy xuất giá, anh muốn nói tới chuyện em không còn..., không lẽ... đêm đó... anh đã thấy hay là...

Mắt Bửu long lên đầy thâm hiêm, nhưng thật đau thương.

- Phải! Là anh! Là anh! Là anh! Chính anh... đã cướp đi đời con gái của em – Bửu lặp lại để khẳng định chính mình đã gây ra việc ê hèn đó, anh muốn gieo vào lòng cô nỗi hận thật sâu - là anh đã chiếm đoạt em trước ngày em theo chồng. Có phải anh đáng hận lắm không, có phải anh đáng khinh lắm không?

Liên bịt chặt tai mình. Cô không muốn tin những lời này. Không muốn tin. Cô hết.

- Tại sao anh làm như vậy? Tại sao? Tại sao?

- Tại vì anh yêu em! Lẽ nào, em hoàn toàn không biết hay sao? Phải rồi, làm sao em biết được! Vì có bao giờ em nghĩ tới anh đâu. Em đâu có biết, ngay lần gặp đầu tiên, anh đã cảm mến. Tới giờ, anh vẫn nhớ hình ảnh em ngày hôm đó, áo dài trắng vạt quần đen, tay ôm cặp táp, guốc xách trên tay, tóc dài xõa bên vai. Em chào Hai Chi rồi e thẹn gật đầu với anh. Sau vài lần nữa, anh bắt đầu thương nhớ từng đêm. Anh không thích Hai Chi nhưng vẫn thường xuyên lui tới, chỉ là để kiếm cơ hội gặp em thôi. Tình yêu dành cho em, so với anh, Đạt có là cái gì? Anh với em biết nhau từ rất lâu, từ khi Đạt còn ở tận trời tây, khi hấn còn mãi miết cùng người khác nắm tay tận hưởng những tháng ngày tự do luyến ái thì anh đã nặng lòng với em... từ lâu lắm rồi. Hấn từ đâu quay về, trong phút chốc cưới được em làm vợ, gần gũi nhau chưa tròn năm mà hấn lại có được trái tim em, hấn có thể khiến em vì hấn mà quên cả nỗi tình đầu với Đông. Anh ghét hấn, anh ghét hấn vô cùng, ghét hơn cả Đông nữa. Liên à, anh chưa bao giờ quên được em, dù anh rất muốn nhưng không thể nào làm được. Phải nhìn em gả cho người khác, em có biết anh đau đớn tới mức nào không? Nếu lúc đó, người em yêu là anh chứ không phải là Đông... Thậm chí, chỉ cần em nói một lời, thì dù có ra sao, dù phải chịu hậu quả như thế nào, anh cũng bắt chấp tất cả để phá tan đám cưới mà dắt em đi. Nhưng em lại không hề nghĩ tới anh.

- Anh biết em sẽ không đi theo anh?

- Anh biết!

- Anh biết em đã từng thương anh Đông?

- Anh biết!

- Vậy anh có biết... em đã khổ sở như thế nào khi trở thành người vợ không còn trinh trắng với chồng hay không?

- Anh biết. Anh biết em đau khổ. Biết em phải tủi nhục. Và đó chính là điều anh muốn.

- Anh muốn em sống trong đau khổ, anh muốn em bị dày vò hay sao?

- Phải! Nếu đó là cách duy nhất để em nghĩ tới anh, nếu đó là cách duy nhất để em có thể về lại bên anh. Nhưng anh không ngờ... Không lẽ, Đạt mảy may nghĩ tới những lời anh nói, hay hấn thật sự ngu ngơ không biết em vốn không còn trong trắng khi về với hấn. Tại sao hấn im lặng? Tại sao hấn lại không chịu rũ bỏ em?

- Anh ấy không ngu ngơ. Anh ấy biết từ lâu rồi. Từ cái đêm đầu tiên gần gũi, nhưng anh ấy không bận tâm. Mà không, anh ấy có để tâm nhưng anh ấy đã cho nó trôi qua và chìm vào quá khứ.

- Hấn không phải là đàn ông sao? Người kiểu ngạo như hấn, sao có thể dễ dàng chấp nhận chuyện vợ mình không còn trinh trắng?

- Đổi lại là anh, anh sẽ làm thế nào?

Bửu im lặng. Anh đã từng khẳng định một lần rồi. Và nếu cần, anh sẵn sàng nói thêm lần nữa. Vì cho tới tận bây giờ, dù cô đã là gái đã có chồng, dù cô đã có con với người khác, thì cô vẫn là hình ảnh đẹp trong anh, vẫn là thứ tình yêu mà anh luôn mong mỏi, không một giây một phút nào anh là không nghĩ tới cô. Thế nên, cô mới ở đây.

- Không phải bây giờ, em đã có con với người ta rồi sao? Liên, em có biết, anh đau khổ như thế nào khi em đứng bên Đạt hay không? Khi mà anh nghĩ, ngày anh bước tới hỏi cưới em đã đến gần, và việc em trở thành vợ anh cũng sắp thành sự thật. Anh đã tự vẽ trong đầu mình biết bao hình ảnh về em. Khuôn mặt em khi đứng bên anh cử hành hôn lễ, khi em cùng anh cúi lạy gia tiên, khi em kể tai cho anh đeo bông cưới, khi em khoác tay anh bước qua cổng vu quy. Thậm chí... khi em nhìn anh hồ hững, không che giấu buồn bã vì đang dờ mối duyên đầu. Anh nhất định sẽ sắm cho em chiếc áo dài đẹp nhất, may bằng loại vải may tốt nhất và đắt nhất. Anh sẽ tặng em tất cả mọi thứ, những gì quý báu nhất của anh, anh không tiếc gì hết thảy. Đêm tân hôn, anh trang trí loan phòng thật đẹp, anh sẽ dùng hoa rải thảm dưới chân em, để gót sen không bị làm phiền dù một hạt bụi. Anh nhất định sẽ đi em đi trong tiếng hát giao duyên, trong câu hò tình tự... Nhưng tất cả đã không thể trở thành hiện thực. Khi thấy em sống bên Đạt không hạnh phúc, anh chỉ muốn hỏi thẳng Đạt một câu, rằng hấn có cần em không, hấn có thương em không, nếu không... thì anh sẵn sàng xin hấn, trả em lại cho anh.

Giọng Bửu trầm buồn như anh đang gửi hồn về quá khứ, khi Liên chưa là vợ người ta, khi mà anh vẫn còn được quyền mơ mộng về một ngày pháo cưới giăng khắp nẻo đường để chào đón anh và cô bước vào loan phòng rực rỡ.

Nghe Bửu mãi mê vẽ nên bức tranh đầy mật ngọt, bờ môi Liên mẫn mẫn, vì đã làm đau khổ một người. Cô chỉ muốn sống cuộc đời bình thản, có sao, số phận cứ bắt cô day dứt mãi? Tại sao tình cảm dành cho cô không giống với cuộc sống bày trước mắt anh, cuộc sống của một công tử nhà giàu, niềm vui được mua bằng tiền bạc, lời yêu thương chỉ là mây gió, nói rồi quên mau?

Dẫu biết mình xấu bụng khi muốn một ai đó trở thành một kẻ chẳng ra gì.

Nhưng. Biết làm sao được!

Bửu khiến cô xúc động nhưng không thể làm cô xao động. Bây giờ, người cô nghĩ tới chỉ có thể là Đạt mà thôi, cô chỉ muốn được trở về với Đạt của cô thôi.

- Anh Bửu. Em không thể làm gì ngoài cảm ơn căn tính anh đã dành cho em. Nhưng chúng ta không thể. Xin anh hãy thả em ra.

- Ban đầu anh nghĩ, chỉ cần em xa Đạt, chỉ cần em ở bên anh một thời gian để chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, để em có thể từ từ chấp nhận anh, giống như đã từng chấp nhận hấn. Nhưng nếu em muốn trở về bên hấn như vậy thì hãy đồng ý với anh một chuyện.

- Chuyện gì?

- Có với anh một đứa con.

- Không thể được. Em là gái đã có chồng, sao anh lại có thể nghĩ ra chuyện điên rồ như vậy được?

- Có gì mà không được! Em đã là của anh trước khi về với chồng, hai đứa mình đã trao nhau một lần thì có thêm hai lần, ba lần hay bao nhiêu lần nữa thì có gì khác đâu.

- Với anh thì không khác gì nhưng với em thì khác rất nhiều. Huống hồ, em không hề trao anh gì cả. Lần đó, em bị anh hại. Chính anh đã dùng sức mạnh để cưỡng đoạt em, nói cho

cùng, thì em chỉ là người vô tội, em không hề có lỗi. Còn bây giờ, nếu để anh chạm vào em tức là em đã thực sự có lỗi với anh Đạt, chồng em. Em sẽ không xứng làm vợ của anh ấy cũng như không xứng làm má của con mình. Người con gái đánh mất trinh tiết với chồng, không có gì để tự hào, nhưng lúc đó, em còn có thể biện minh cho mình, vì sự yếu đuối mà bất lực. Nếu em nghe theo lời anh để tự đánh mất tiết hạnh của một người đàn bà, đó không chỉ là nỗi nhục của bản thân, của gia đình mà còn là nhát dao đối với chồng với con, khiến họ không thể ngẩng mặt với đời. Và sẽ không có bất cứ lí do gì để bào chữa cho kẻ lăng loạn. Vì chính em cũng sẽ tự khinh mình.

Chẳng có gì bất ngờ khi bị Liên từ chối. Vì, đó mới đúng là con người cô.

- Nếu em đã nói vậy thì em cứ tiếp tục làm người vô tội. Ban đầu, là anh đã gây ra thì bao nhiêu tội lỗi của kiếp này cứ để một mình anh gánh hết. Vì em, dù có phải gánh thêm bao nhiêu tội nữa, anh cũng chịu.

Bừu vừa nói vừa đưa tay cời áo của mình, đôi mắt anh nhìn Liên đau đáu, sự cuồng dại hiện lên làm cô vô cùng kinh hãi.

- Anh Bừu, anh định làm gì?

Liên bắt đầu thấy run, cô rút chân lên rồi lùi lại.

Bừu chậm chậm tiến tới phía giường.

- Không phải anh đã nói với em rồi đó sao! Anh muốn có với em một đứa con.

- Anh Bừu, anh đừng làm vậy. Anh tỉnh táo lại đi, đừng làm chuyện sai quấy như vậy nữa.

Bừu lao tới, anh chồm người lên, dùng sức mạnh nắm lấy hai cổ tay làm cô không cách nào chạy được. Liên hét thất thanh. Đây là nhà của Bừu. Ngoài kia là hoang vắng, Liên chỉ có thể một mình chống chọi trong bất lực.

Bừu kéo mạnh một bên vạt áo. Liên ra sức vùng vẫy, hai chân cô còn được tự do nên cô dùng hết sức tổng đập, hai bàn tay thì chống đỡ rồi ra sức cào cấu, miệng không ngừng la hét van xin.

- Anh Bừu, em xin anh, xin anh đừng làm vậy với em. Em đã có chồng con, anh quên em đi.

Nhưng Bừu không ngừng tay, anh áp sát, rồi ôm chặt. Cô sắp bị khống chế hoàn toàn.

- Anh Bừu, đừng. Làm ơn buông em ra. Anh Đạt, anh Đạt ơi, cứu em anh Đạt ơi.

Bừu đột nhiên dừng lại. Cái tên Đạt như chiếc đinh nhọn đập mạnh vào tai đau nhức, khiến đôi mắt anh càng thêm thâm hiểm âm u. Đối với Bừu, cái tên Đạt là một nhát dao còn sâu hơn, đau hơn cái tên Đồng bội phần.

- Ba lần anh chạm vào em, lần đầu em gọi tên Đồng, lần thứ hai em kêu tên Đạt, lần này cũng vậy, trong trái tim em không bao giờ có chỗ cho anh. Suốt đời, anh phải là một kẻ đáng khinh như thế này sao?

Đầu Liên ong ong, mù mịt. Cô thật sự không hiểu anh nói gì.

- Ba lần, lần thứ hai... Tui với anh... hồi nào? Anh đừng nói bậy...

Nhìn Liên ôm chặt vai mình, đôi mắt cô hoảng loạn, Bừu không biết, anh nên thương hay nên giận.

- Em không nhớ sao Liên? Cũng phải thôi. Làm sao em nhớ được! Anh lúc nào cũng phải dùng mưu ma chước quỷ mới có được em mà. Cái ngày em ngủ lại nhà chị anh, em biết tại sao bỗng nhiên em lại bị như vậy không? Không phải em bệnh đâu. Là do anh đó.

Liên mở to mắt, không biết nên nói là ngạc nhiên hay bàng hoàng thì đúng hơn. Ngày hôm đó, hẳn nhiên Liên vẫn nhớ. Lần đầu tiên Đạt ẩn hiện trong giấc chiêm bao với khát khao da thịt.

Cô ôm mặt khóc rống.

- Tại sao?

Bừu hét lên. Đứng tại Góc sách, Wattpad, Fapage Rũ bóng nghiêng chiều.

- Tại em! Tại em hạnh phúc khi anh đau khổ. Tại em sẵn sàng tha thứ dù hẳn đã phạm lỗi. Hẳn đánh đánh Cúc, hẳn hành hạ em... Thậm chí, hẳn có con rồi mà em cũng tha thứ. Em dầm mưa chạy theo hẳn dù anh sẵn sàng đứng trong mưa. Khi một mình anh ôm cô đơn đi khắp con đường thì em với hẳn tay trong tay, vai kề vai ngắm trời chiều. Em có biết em đã bao lần a tòng với hẳn để bóp nghẹt tim anh? Anh biết là em đã có chồng, thì những chuyện đó là dĩ nhiên nhưng anh ngăn được mình mà nghĩ tới cái cảnh em nép mình vào lòng Đạt đêm đêm, em có biết trái tim anh đã tan nát như thế nào không hả Liên? – nhìn cô đau khổ, anh còn đau hơn, anh cười khổ khi nhớ về ngày hôm ấy - Ha ha ha, em mơ màng nằm trong tay anh, em có cảm nhận được nụ hôn của anh không, có cảm nhận được vòng tay của anh không? Ha ha ha, chắc là em cảm nhận được, nhưng em nghĩ là chồng mình chớ gì? Đau đón cho anh chính là chỗ đó. Em nằm trong tay anh, hẳn hoan chào đón anh mà miệng lại thì thào tên Đạt. Đạt. Đạt. Đạt. Đạt... – Bừu vừa nói xong thì giờ tay nắm mạnh lên tường – Em biết lòng anh đau đến mức độ nào không? Anh biết em lấy chồng không có tình yêu. Anh biết em yêu Đồng. Ngày em cưới, anh đau cho mình và đau cả cho em. Nhưng anh không ngờ... Là tại em nhẹ dạ hay do Đạt quá cao tay? Chẳng thà, người em yêu vẫn cứ là Đồng! chẳng thà, em cứ sống bên chồng với trái tim lạnh lẽo! Chẳng thà, em cứ khổ đau vì mối tình dang dở... Biết đâu... , anh đã không đau đón tới mức điên rồ như thế này. Khi anh tìm mọi cách để em xa Đồng thì em lại lấy người khác, khi anh tìm mọi cách để em đau khổ bên chồng thì em lại yêu chồng, anh cho em cơ hội quay lại tình xưa thì em khăng khăng không rời bỏ hẳn. Tại sao vậy Liên? Tại sao vậy? Không lẽ, anh cứ phải núp mình trong bóng đêm, anh phải nhân lúc em mơ màng không tỉnh táo thì mới có thể có được em sao? Sao em cứ bắt anh phải dùng sức mạnh mà cưỡng đoạt em như vậy?

- Em không ngờ anh lại đối với em như vậy. Sao anh không buông tha em, sao anh không tìm cho mình một người khác? Ngoài kia còn có bao người con gái hơn em gấp trăm ngàn lần kia mà.

- Anh đã nói rồi! Anh làm không được! Đã từng thử... nhưng vẫn làm không được! Nếu làm được thì anh đâu đau khổ, nếu làm được thì anh đâu gây nhiều tội lỗi. Hôm đó, cái tên Đạt từ miệng em đã làm anh đau đớn, anh đã dừng tay. Nhưng hôm nay, anh chuyện đó sẽ không tiếp diễn. Vậy thì, em cứ tiếp tục gào thét nữa đi, dù em có kêu tên Đạt tới khản giọng, anh cũng không bỏ qua đâu.

Bừu quay mặt lại, anh đi tới bên giường, ngay lập tức chân anh dừng lại vì lúc đó Liên rút cây trâm đất tóc từ trên đầu ra. Cầm chặt cây trâm trong tay, cô chĩa mũi nhọn về phía trước.

- Anh không được tới đây. Không được đụng tới em

Sau giây phút bất ngờ, Bửu lại bình thản như không.

- Em muốn giết anh? Cũng được. Vậy thì em cứ làm đi! Đằng nào cuộc sống của anh cũng là vô nghĩa rồi, chết trong tay em cũng coi như một niềm an ủi, có như vậy, em mới nhớ tới anh suốt đời. Liên, nếu có kiếp sau, em hãy cho anh một cơ hội, được không em?

Đã đến lúc, anh đường hoàng yêu cô trong ánh sáng. Dù sự đường hoàng ấy chỉ hành động trong suy nghĩ thiếu tự trọng của một thằng hèn. Hoặc là, cô bị anh chiếm đoạt, hoặc là anh chết trong tay cô.

Tây Liên run lấy bầy. Cứ nghĩ lấy trăm lần vũ khí đe dọa sẽ khiến Bửu sợ, anh sẽ dừng tay. Nào ngờ, thực tế lại không phải vậy. Lẽ nào, để bảo vệ mình cô phải đâm anh thật sao? Lẽ nào, tay cô phải vấy máu một người mình từng thân thiết? Trong cuộc đời mình, Liên không nghĩ là rồi có một ngày cô sẽ giết hay làm bị thương một ai đó, cô chưa bao giờ phải làm những việc như thế này.

Sao Bửu lại bất chấp tới như vậy? Đầu óc Liên bối rối mông lung. Cô quay đầu nhìn của cây trầm hương về phía trong, rồi đâm mạnh vào ngực của chính mình.

Hành động của Liên quá bất ngờ. Bửu vội vã chụp tay Liên. Nhưng chậm một bước. Đầu trầm đã lún vào sâu thịt. Khi cây trầm được rút ra, máu đỏ bắt đầu chảy xuống. Vết thương không rộng vì đầu trầm nhỏ nhưng vết thương lại sâu, khiến máu ra nhiều, chẳng mấy chốc ướt loang vùng ngực áo.

Bửu lúng túng không biết làm gì. Cây trầm quăng qua một bên, mắt anh nhìn vào vết thương đang chảy máu. Một dòng máu đỏ loang ra áo làm tim anh se thắt.... Người con gái anh thương, người duy nhất anh thương đang bị thương, bị thương vì muốn tự kết liễu mạng sống của mình, bị thương chỉ để từ chối tình yêu của anh.

Đôi mắt anh vừa hoảng hốt, vừa bị thương, trông mắt anh tròn lớn. Bửu không khóc nhưng viền mắt đỏ hồng.

- Em làm gì vậy hả Liên? Chẳng thà em đâm anh còn hơn!

- Không được đụng tới em – Liên dùng hết sức đẩy Bửu ra xa.

- Đứng động đây! Để anh coi vết thương của em như thế nào. – Bửu giơ tay lên định kéo một bên vai áo của cô.

- Không! Không được! Anh không được làm vậy! – Liên lập tức phản kháng, cô đưa tay lên nắm chặt cổ áo của mình.

- Anh thế với em... Anh không có ý gì khác ngoài việc muốn săn sóc cho em mà thôi. Anh chỉ muốn coi thử vết thương như thế nào, có nặng hay không... Cho anh coi đi. Để anh xử thuốc rồi băng bó cho em nữa. – Bửu đưa tay lên ngang đầu thế thốt, khuôn mặt, giọng nói đều toát lên vẻ chân thành.

- Không. – Nhưng Liên vẫn cự tuyệt.

- Anh nói thiệt! Anh thế luôn rồi mà em cũng không tin anh sao Liên?

Bao nhiêu lời thế thốt đã đưa ra nhưng Liên chỉ lắc đầu.

Đối với một người con gái như Liên, giữa con bão tâm thời, nơi mà những ai đang cởi dần chiếc áo bà ba để khoác lên mình bộ đầm tây sắc sỡ, thì cô vẫn giữ cho mình một nếp nghĩ tự bao đời.

Thân thể người phụ nữ chỉ thuộc về một người đàn ông duy nhất. Chỉ có chồng cô, chỉ có Đạt, người đàn ông của đời cô mới có thể nhìn thấy thân thể cô sau lớp vải. Sự cố với Đông chỉ vì bất đắc dĩ để cô cứu một mạng người, và cô luôn day dứt với chồng. Sự khác biệt của người chồng với một người đàn ông khác chính là chỗ đó. Có lẽ..., đó chính là lý do mà tạo hóa đã ban tặng cho những kẻ thuộc về nhau cái danh xưng chồng vợ.

Quả thật, một chút hảo huyền cho những ai thiêng liêng hóa cuộc hôn phối chồng vợ. Nhưng sự thật, mối quan hệ vợ chồng xứng đáng khoác lên mình bộ áo thiêng liêng... nếu hai tâm hồn thật sự yêu nhau và biết gìn giữ cho nhau những điều cao đẹp nhất.

Có lẽ không sai khi một số người coi hai chữ "tiết hạnh" chỉ là danh xưng mỹ miều cho sự bó buộc con người. Nhưng một khi ai đó thật sự yêu thương nhau sẽ hiểu, họ gìn giữ cho nhau không phải vì cái danh xưng cao đẹp ấy, để được người đời tán dương ca tụng. Tất cả chỉ xuất phát từ trái tim chân thành, họ muốn dâng hiến cho nhau một tâm hồn cao đẹp cùng một thân thể băng thanh, họ muốn mình xứng đáng với tấm chân tình mà người kia đã riêng tặng cho mình.

Với Liên, Đạt không chỉ là chồng, là người yêu cô và người cô yêu, anh còn là người đã có được trái tim cô trọn vẹn. Cô muốn trao anh những gì cao đẹp nhất, thanh trong nhất của đời mình.

Thấy Liên kháng kháng, Bửu buông tay bất lực. Nếu cứ giằng co như thế này thì máu của cô sẽ còn chảy, anh bỏ chân xuống giường rồi đứng dậy.

- Anh ra ngoài. Đợi anh kiểm vải, em tự băng cho mình đi. Đừng cử động nhiều quá. Nếu cần thì gọi anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tìm người

Xe dừng trước cổng nhà Hạnh, chị tư của Bửu. Không quá năm ngày, Thành đã tìm ra tung tích người bán cho anh cặp bông tai. Hần tên Cù, một con bạc có tiếng vì mắc nợ khắp nơi, điều quan trọng, hẳn là người làm của nhà này. Điều này khiến linh cảm của Đạt càng thêm chắc chắn, Bửu là kẻ có liên quan.

Phải chờ khá lâu khiến Đạt mất bình tĩnh. Anh bước xuống đi thẳng vào nhà. Thời may, cái người cần tìm cũng từ trong đi ra. Hần đang khúm núm tiễn Hai Chi ra về. Dù chỉ gặp một lần nhưng Thành có thể nhận ra Cù bởi đôi môi dày, thâm sạm có phần đặc biệt.

Thấy nhà có khách, Cù đứng lại chào. Riêng Hai Chi thấy anh em Đạt cùng tới thì tò về ngạc nhiên. Cặp mắt như điều hâu cú vọ đánh láo liên, rồi cười giả lả. Đạt nóng ruột, muốn Hai Chi đi cho mau, để anh còn làm chuyện mình cần. Cũng may, sau mấy câu thăm hỏi chiếu lệ, Hai Chi cũng chịu về.

- Thôi. Kiểu hai dượng, tui xin phép về trước. Tiệm dạo này đắt khách quá.

Trước khi đi Hai Chi tới gần vỗ vai Đạt.

- Đừng đừng buồn quá. Sanh bệnh thì không nên đổ đa.

Hai Chi vừa khuất, Đạt liền chớp tay Cù hỏi ráo riết. Nhưng Cù bảo mình không ăn cắp, ăn trộm của ai. Thậm chí, khi Thành kéo tay hấn bảo sẽ bắt đi trình chánh quyền, Cù vẫn không nhận. Dù toàn thân đã run lấy bầy, Cù vẫn luôn miệng kêu rằng mình vô tình lượm.

Đạt bán tính bán nghi, cặp bông tai quý giá thế này, đâu dễ gì cho hấn lượm.

- Vậy mày lượm ở đâu?

- Dạ... ở...

- Cù. - Hạnh vén màn, từ cửa buồng bước ra. Chị ngồi xuống ghế, chân tréo ngoài với dáng vẻ kẻ cả. Sau tiếng gọi cắt ngang vội vã, chị trở thông thả hỏi - Hai cậu đến nhà tui có chuyện chi mà âm ỉ vậy?

Cù chạy vội tới bên chủ đề mình oan.

- Thưa bà, hai ông đây vu oan cho con. Nói con ăn cắp đồ của vợ ông. Nhưng con thề, con không có. Cái này là con lượm. Cái bữa bà sai con đi Tân Ni..

- Im – Tiếng quát của Hạnh khiến hai anh em Đạt sững sốt. Còn Cù thì nhận ngay cái tát lên mặt – Mày thiệt là thằng khốn nạn. Dám cả gan ăn cắp đồ của bà để đi cờ bạc. Thảo nào, kiểm hòm rày không ra. Thiệt là nuôi ong tay áo. Mau ra sau. Khôn hồn thì khai hết, không thì bà cho mày một gông. Đi ngay.

Mặt Cù cắt không còn giọt máu, lồm lỏi lùi ra mà không dám ngoái đầu. Đạt muốn giữ lại liền bị Hạnh đứng dậy cản.

- Chị nói láo! Đây là bông tai của vợ tui. Tui dám cá, khắp xứ Lục tỉnh, chỉ một đôi duy nhất.

Hạnh cầm đôi bông tai, từ tốn xem xét. Chị cười nhạt.

- Trên đó không có tên của vợ cậu, cũng không có tên của cậu. Cậu lấy chi làm bằng?

Rồi chị xoay xoay chiếc nhẫn vàng đeo trên ngón giữa. Móng tay đỏ chói mân mê viên cẩm thạch bóng loáng nổi bật trên nước da trắng trẻo. Mím uoir một cách kiêu sa và quí phái.

- Hay cậu nghĩ, nhà tui không đủ sức để mua, hừm?

Đạt tức giận giật lại đôi bông tai ho vô tội áo.

- Chị ăn nói ngang ngược. Bây giờ, tui lột hết đồ của chị xuống, nếu trên đó không có khắc tên chị thì nó hiển nhiên là của tui, được không?

- Cậu mới ngang ngược. Cậu đừng quên, cậu đang ở nhà của tui, đồ đạc còn đang trên người tui. Phần cậu thì khác, cậu có thấy thằng Cù lượm ở nhà cậu không có thấy nó giật từ trên người vợ cậu không?

- Chị giấu đầu chi lòi đuôi. Nó chỉ là thằng ở, hà cớ gì chị phải bênh.

Thấy Đạt sắp không kiềm chế, Thành đứng ra nói vài lời với Hạnh.

- Chị tư. Anh em tui không muốn làm phiền. Nhưng chính tui đã mua lại đôi bông tai này từ tay của Cù. Hồi nãy, nó đã nhận là nó lượm, chị lại nói là của chị. Tui cũng không muốn vu oan cho ai. Thiệt nghĩ, chuyện cũng chẳng có gì, chị hãy cho nó ra đây để anh em tui hỏi vài câu cho rõ. Nếu đôi bông tai thiệt là của chị thì tui trả về cho chị.

Nhưng hạnh nhứt quyết không nghe, chị còn thẳng thừng mời hai anh em Thành về. Tới nước này, Đạt không cần rào đón nữa, anh đập ray xuống bàn rồi nói thẳng.

- Hừ! Nói tới nói lui, chẳng qua chị muốn bao che cho em chị chứ gì? Chị mau nói, thằng Bửu đang ở đâu?

Hạnh giả bộ ngạc nhiên. Đứng ở Góc sách, Wattpad, Fanpage Rũ bóng nghiêng chiều.

- Cậu mắc cười. Chuyện này thì can hệ chi tới thằng Bửu. Tui mệt rồi. Tui muốn đi nghỉ. Hai anh em cậu mau về cho.

Hạnh quay quả bỏ bước vô nhưng Đạt nắm tay chị kéo lại. hạnh giữ tay Đạt ra.

- Cậu Đạt. Đừng thấy tui thân cô thế cô, đàn bà yếu đuối thì cậu mặc tình ăn hiếp.

- Chỉ cần chị nói, Bửu đang ở đâu, thì tui sẽ về.

- Nhà tui có xưởng dệt ở nhiều vùng, mà cậu năm nhà này lại có tánh thích đi đây đó. Tui cũng đương muốn biết, cậu ấy đang ở đâu đây nè. Nếu cậu cần tìm thì ngồi xuống, tui cho người ghi tất thảy những nơi mà tui biết, rồi cậu chịu khó tới đó tìm. Chừng tìm được thì nhấn dùm tui mấy lời.

Đạt vùng chân đá ghế, hất luôn bộ bình tách quí trên bàn xuống đất.

- Vì nề tình quen biết với cậu Thành và vợ cậu nên tui đã bỏ qua mấy lần. Bữa nay cậu dám tới nhà tui quấy. Đừng tưởng tui không dám làm gì cậu.

Tuy nhà Hạnh giàu nhưng ở Mỹ Tho, chị chỉ có căn nhà này chớ không có đất ruộng nên nhà không có nhiều người làm. Chồng chị lại đi làm ăn xa. Hai anh em nhà Đạt đều cường tráng, mạnh khỏe, mà chị chỉ có một mình, Hạnh yếu thế. Nhưng suy cho cùng, chị đang ở trong nhà của mình, phía sau còn có vài người nên chị không sợ. Nếu muốn đánh chị thì Đạt đã đánh lâu rồi, vậy thì cứ để Đạt phá. Chị thương em mình nên chị sẽ mặc kệ đúng sai.

- Tui hỏi chị lần nữa. Nếu không nói, đừng trách tui phá nát nhà chị.

- Cậu... Hừ. Thật tội nghiệp cho em Liên khi phải lấy người như cậu.

Đạt vốn như viên pháo đại đầy thuốc, chỉ một mồi lửa sẽ làm nó tức khắc nổ tung. Chuyện của Đông vẫn còn in sâu, câu nói nói này của hạnh không khác gì mồi lửa. Cũng may, Thành can kịp.

.....

Ngồi trong quán cà phê kiểu Pháp, Đạt đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Phía bên kia là cầu tàu ông Chánh, cây đa già mát rượi de bóng xuống mặt kính. Gió thổi rì rào. Trai gái ngồi bên nhau trò chuyện.

Chiếc xa kéo ngừng lại mép đường. Một cô gái trẻ mặc đầm tây bước lên, đối diện ngay tầm mắt. Cô nhìn Đạt cười bên lên, mắt lại đung đưa. Đạt bực bội quay đi.

Thành giả bộ lên tiếng trách.

- Sao không ga lăng nhìn hết vậy! Chỉ ít, cũng cười một cái xã giao. Chắc. Nhìn chú không giống đàn ông bị vợ bỏ chút nào. Hay là, không có vợ ở nhà, sẵn tiện...

- Anh hai.

Đạt gắt lên làm Thành tên tò. Tự thấy mình cũng thật vô duyên. Tuy Thành không nên vui khi em trai gặp chuyện. Nhưng đằng nào cũng không phải chuyện của anh. Hơn nữa, từ khi mối quan hệ giữa Đông với Huệ được làm rõ, khúc mắc trong lòng Thành được mở, tự dưng, Thành thấy phơi phới hơn mà chẳng thể hiểu vì sao.

Cầm muỗng khuấy ly cà phê mấy lượt rồi chậm chậm nhấp nháp. Mấy hôm nay, Đạt đã chinh chu hơn, tuy anh vẫn say xìn, nhưng không tới nỗi lụm thuộm, bê tha. Bằng chứng là có thêm mấy cô nữa đi ngang qua đã lên lên ngoài đầu lại.

Đạt nhắm mắt sau khi hớp một ngụm, đã quen uống cà phê do tay Liên pha nên ly cà phê này, Đạt thấy đỡ kinh khủng. Con gió từ mé kính thổi vào mát rượi. Từ khi cô bỏ đi, đây là lần đầu Đạt tìm lại sự thư thái và tỉnh tại.

Sự mập mờ của Hạnh cùng sự mất tăm của Bửu khiến mối hoài nghi của Đạt càng thêm chắc chắn. Lúc này, Đạt quá nóng vội. Cù vốn nghiền bài, hần chắc chắn sẽ xuất hiện, chỉ cần chờ là được.

Cả Thành và Đạt đều không ngờ, Hạnh quá cao tay. Tranh cãi cả buổi cũng chẳng làm chị nao núng, nói chuyện không sơ hở lấy một lời. Chẳng trách, đến Hai Chi cũng phải cung kính khi nói chuyện với Hạnh.

Sau khi vuốt mấy sợi tóc rơi trước trán, Đạt ngẩng lên.

- Anh hai. Nhìn em còn bệ rạc lắm à?

Thành cười. Không hiểu có chuyện gì mà tự dưng Đạt lại quan tâm tới hình thức của mình.

- Đầu có. Vẫn đẹp trai hơn hần. Chỉ thua tui thôi. Nói thiệt. Mới nãy có cô nhìn không ngán ngơ đó, còn hỏi chỉ?

- Làm sao hần biết em buồn?

Thành dõng tai, neho mắt với câu nói không đầu không đuôi của Đạt.

- À?

- Hai Chi.

Đạt nhắc Thành nhớ cái ngày cả hai gặp Hai Chi ở nhà Hạnh. Chuyện Hai Chi thân thiết với Bửu chẳng có gì lạ. Điều đáng nói, khi gặp hần, Đạt chưa nói bất cứ thứ gì về mình. Đã lâu, Hai Chi và anh em Thành không còn tới lui qua lại. Thậm chí, chuyện này, má ruột Liên ở Gò Công còn không biết. Thành lập tức đồng tình.

- Phải da! Ngay cả ở nhà, trừ di tám cô biết lơ mờ thì không ai biết nữa. Di tám chắc chắn đáng tin. Trừ phi...

.....

Cửa tiệm của Hai Chi thật sự đắt khách. Mà, có tiệm thuốc phiện nào vắng vẻ đâu. Được chánh quyền Pháp bảo hộ thì hiển nhiên đây là một ngành rất dễ hái ra tiền. Dù đồng tiền ấy nhuộm đầy độc hại. Suy nghĩ này, Thành thấy quen quen. Nhưng thôi, cứ tập trung vào chuyện trước mắt.

Hai Chi gạt mình, mắt hần lộ vẻ lo âu khi thấy Đạt đứng sững trước bàn mình. Đáp lại sự tươi cười của hần là khuôn mặt cực kì nghiêm trọng của Đạt. Đạt vào thẳng vấn đề.

- Bửu đang ở đâu?

- Kia dưỡng ba. Sao hỏi vậy? Thăng Bửu có nhà ở Mỹ Tho, Cai Lậy, còn có...

Đạt đập mạnh tay xuống mặt bàn.

- Tui hỏi anh, Bửu hiện giờ đang ở đâu?

Tiếng ồn ào khiến người bên ngoài đi ngang qua cửa cũng phải ngoái đầu nhìn. Sau đó, hai tên bảo kê bậm trợn xộc vào. Nhưng Hai Chi ra hiệu cho chúng dừng lại. Tiệm đang mở cửa, Hai Chi không muốn vội vàng gây phiền phức.

Rời khỏi ghé, Hai Chi tiến về phía Đạt rồi hỏi với giọng quan tâm.

- Có chuyện gì hà dưỡng? Nói cho tui biết đi, để coi, tui giúp gì được không? Bửu quít tiền dưỡng há? Không thể nào, nhà nó giàu vậy mà! Hay, thăng Bửu lại tới làm phiền vợ chồng dưỡng. Thiệt tình, tui đã khuyên nhủ mấy bận. Biểu nó đừng tơ tưởng tới em Liên nữa mà nó không nghe.

Những câu này thật sự vô ích. Ruột gan Hai Chi thế nào, Đạt còn không biết hay sao! Mớ miệng ra thì thinh ghĩa, nhân luân nhưng bụng dạ chỉ biết có tiền, và kiếm tiền bằng mọi cách. Lúc nào cũng trưng ra bộ mặt xòi lòi giả tạo đến phát khinh.

Đạt không muốn nghe những lời giả dối đó nữa. Và để nhanh chóng kết thúc, Đạt rút từ túi áo ra một khẩu súng. Họng súng, dĩ nhiên hướng về phía Hai Chi, khiến hần phải lùi lại.

- Dưỡng ba, có gì từ từ nói. Sao lại làm như vậy?

- Thôi đi. Tui không muốn giải thích với anh. Vợ tui mất tích mấy ngày nay, chuyện này có liên quan tới Bửu. Và tui chắc chắn, anh biết hần đang ở đâu.

- Thiệt hả? Tui thiệt sự không biết. Dượng bình tĩnh. Để tui phụ dượng kiểm em ấy về.

Hai tên bảo kê phía sau được sự ra hiệu của Hai Chi liền tiến về phía Đạt. Nhưng đã thấy nên anh lập tức quay lưng, bắn hai phát xuống nền lát gạch bị nứt toang thành nhiều rãnh nhỏ. Hai tên hoảng hồn thụt lại, rúc vào chân tường. Nhân lúc đó, Hai Chi trở về ghế, tay hất thọc vào học bàn. Nhưng vừa chạm tới khẩu súng bên trong thì họng súng của Đạt lại ở ngay trước mặt và đang nhắm vào trán hắn.

Trời đất phật oi! Hai Chi bắt đầu run nhưng hắn cố gắng trấn tĩnh. Nhìn Đạt giống một gã điên. Từ lúc mới vô đến bây giờ, mặt Đạt luôn đờng đờng sát khí, bây giờ thì giống như sẵn sàng ăn tươi nuốt sống hắn. Khẽ liếc hai tên tay sai thì thấy chúng chẳng hơn mình là bao. Đứng là giăng hồ dõm, chỉ gọi ăn hiếp mấy thằng thiếu thuốc ồm tong teo gió thổi cũng bay. Lại nhìn về phía cửa để tìm người giải nguy thì thấy Thành đang ngồi ngậm xì gà, phong thái rất chi điềm tĩnh, trong khi tất thấy người làm, khách khứa đều nhồn nháo chạy ra ngoài để thoát thân.

Thành hút một hơi rồi ghé mắt vào.

- Anh hai. Anh nên biết, thằng Đạt sống ở Pháp một thời gian không đến nỗi ngắn, so với hai đứa từ nhỏ tới lớn chỉ biết bám riết ở cái xứ ruộng đồng như anh em tui mình, thì nó thạo súng hơn là cái chắc. Đến tui đây, bắn còn không nhanh bằng nó. Thôi, biết gì thì nói đi anh. Tánh nó anh cũng rành. Quanh co làm chi. Khách anh chạy hết rồi kìa. Nói đại đi, không ai bắt thì giờ, anh còn buồn bán nữa.

- Nhưng anh không biết thiệt mà dượng Thành.

Giọng Hai chi vẫn ngọt nhạt, lại ra vẻ nhún nhường. Thành làm như không nghe thấy, anh nhìn ngó khắp nơi. Căn tiệm tối tăm và ngột ngạt. Trên mấy tấm ván kê dài sát vách, chiếu gối ngón ngang cạnh mấy ngọn đèn dầu loe loét.

- Ở đây nhiều đèn quá hen. Nghe nói thuốc phiện rất dễ cháy. Mà xứ mình vào mùa này thì nhiều gió.

- Ấy... dượng Thành...

Mồ hôi trên trán rịn ra, chảy thành dòng. Hai Chi lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu khai với Đạt thì Bửu không để cho hắn yên. Nhưng bây giờ không nói thì mất mạng như chơi, chớ đừng nói gì tới căn tiệm.

Một thời gian dài, hắn và hai anh em nhà này không lui tới với nhau, không hiểu vì sao họ lại khẳng khái rằng hắn biết chuyện.

- Dượng ba, dượng nghĩ kĩ đi. Đàng nào tui cũng là anh cô cậu ruột với Liên. Dượng làm thế này thì ăn nói sao với em ấy. Hơn nữa, tui không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhác thấy khuỷu tay Hai Chi khẽ động. Đạt nhanh chóng bóp cò. Viên đạn sượt qua tay áo làm mặt Hai Chi trắng bệch.

Đạt quá hiểu loại người như Hai Chi, gọi nhất vẫn là khua môi múa mép. Phàm những kẻ ấy luôn đặt lợi ích của bản thân mình lên trên hết. Dù sự thật chưa nắm chắc hoàn toàn, nhưng Đạt vẫn liều một phen. Cùng lắm, coi như xin hắn chút máu. Dù gì, đối với người như Hai Chi, chẳng có gì đáng gọi là oan ức.

- Để tui coi, miệng anh cứng hay viên đạn đồng này cứng. Anh không nói cũng được, tui sẽ lên Tân Ninh để kiểm.

Hai Chi rồi rít xua tay.

- Dượng ba. Tui nói. Tui nói. Nhưng mà, dượng quậy tiệm tui như vậy, tui lỗ là không ít đâu. Hay, anh em mình thương lượng một chút. Nghĩ thử, có nên bồi thường cho tui một ít?

Đạt nhếch mép.

- Anh muốn bao nhiêu?

Hai Chi mừng rơn, đưa tay ra dấu.

- Một ngàn Đông Dương nghen dượng.

Cái bóp lập tức được quăng lên bàn. Mấy tờ xanh đỏ rơi ra. Mặt Hai Chi sáng rực vì nghĩ mình có thể gỡ gạc đôi chút.

Đạt cười nhẹ. Đưa đầu súng dí sát trán Hai Chi. Hơi nóng và mùi thuốc nổ còn ám ngay họng súng, dính vào da làm cả người Hai Chi cứng đờ. Còn đạt, chỉ nói lạnh lùng.

- Mạng của anh chỉ đáng năm trăm đồng thôi. Nhớ thôi lại tiền cho tui.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bóng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Vết thương phía trên ngực Liên không còn chảy máu. Con đau cứ râm ran khiến Liên thấy cả người mệt mỏi. Nhưng Liên không dám nằm vùi. Vì sợ. Bửu thương cô, anh sẵn sàng cho cô tất cả nhưng chẳng ngại ngần tước đi thứ quý giá nhất đời cô.

Mỗi lần nghe tiếng bước chân hay tiếng cánh cửa cọt kẹt, Liên phải cuộn chặt người trong mền, bắt chấp trời nóng lạnh ra sao.

Đồ ăn, thuốc bỏ được Bửu tận tay bung vào phòng. Liên không muốn ăn. Nhưng cô còn muốn trốn chạy nên cố lừa qua loa.

Thuốc rất đắng. Bửu đem vào cho cô đứng cử mỗi ngày. Liên không hỏi nó trị bệnh gì. Không muốn bị ép uống theo kiểu Đạt đã làm, cô ngoan ngoãn uống hết.

Tất cả xong xuôi, Liên liền nhảy lên giường kéo mền trùm lại.

- Anh có gì không bằng Đạt hả Liên?

Tựa cầm lên gối, Liên tìm cách trả lời. Cô sợ làm Bửu giận.

- Vì người ta thích bông lan nên người ta nâng niu chăm chút, người ta sẵn sàng bỏ ra mười đồng để mua về. Em không thích lan, dù bán một hào, em cũng không mua. Nếu ai đó hỏi em, bông lan có giá trị không, thì em sẽ trả lời: có. Em không mua, đâu có nghĩa nó mất đi giá trị của mình. Ai cũng có giá trị của riêng mình, nhưng chỉ được thừa nhận khi có người tâm đầu ý hợp. Hãy tìm người quý trọng giá trị của bản thân anh.

- Thôi em đừng nói nữa.

Bửu cắt ngang rồi đứng phắt dậy. Liên hoảng sợ, cô lùi người vào góc giường, cúi mặt co ro, chuẩn bị tư thế phòng bị. Im lặng một lát, Bửu ra khỏi phòng.

Quá mệt mỏi, Liên ngã đầu xuống gối. Nỗi nhớ lại còn cao. Bất giác đưa tay thò vào túi áo. Túi áo trống trơn làm cô hụt hẫng. Cô nhớ rõ ràng, cái hôm cô đưa tiền bạc tư trang cho Đồng với Huệ lên tàu, cô còn giữ lại đôi bông tai. Cô bỏ vô túi cất kỹ lắm! Sao bây giờ không thấy?

Nghe tiếng lục lọi, tưởng Liên trốn, Bửu lật đật chạy vào. Nhưng thay vì cạy cửa nạy tường, cô lại xới tung đồ đạc và mền mùng chiếu gối. Không biết cô đang làm gì. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì Liên đã hỏi.

- Anh có thấy đôi bông tai hột đỏ của em đâu không?

- Anh quăng rồi.

- Há? Quăng ở đâu? Lâu mau rồi.

Quăng hồi nào thì Bửu không nhớ. Chỉ nhớ hình ảnh cô cầm đôi bông tai ngấm nghĩa thần thờ cho tới đi mệt mỏi, ngủ thiếp đi rồi mà tay còn nắm chặt. Giận quá, Bửu đã quăng đi, bất chấp nó quý giá thế nào.

- Để hôm nào, anh sắm lại cho em.

- Em không cần. Mau nói cho em biết. Chỗ nào? Để em đi kiếm!

Bữa đó, Bửu cầm đôi bông ra khỏi cửa là vùng tay quăng luôn. Hồi chỗ nào thì anh chỉ biết có vậy. Rồi mưa, gió, cát, lá cây, rồi mấy lần quét dọn, không biết đôi bông bị vùi lấp đã bao nhiêu tầng lớp, hay bị đưa đẩy tới nơi nào đó xa hơn.

Bửu không muốn cô mất công vô ích. Nhưng Liên kiên quyết phải tìm. Anh đành bắt lặc.

Nhờ cây cối có nhiều bóng râm, còn có gió mát nên trời không quá nóng. Nhưng Liên đào bới luôn tay nên mồ hôi đã thấm áo. Nhìn cô cặm cụi như con nít đang tìm kiếm món đồ yêu thích chẳng may bị mất, Bửu đau lòng. Anh đã nói, anh có thể mua lại cho cô, đừng nói một đôi, chỉ cần cô muốn, mười đôi cũng được. Nhưng cô không chịu, cứ hành xác mình như thế. Và đang hành hạ cả xác thân anh.

Kiểm ngoài đất trống không có, Liên vạch kĩ từng bụi cỏ. Xứ Tân Ninh đất khô cằn, các loại cỏ cứng mọc lên cao, dày đặc. Quần áo, tay chân dính đầy bông cỏ, còn bị trầy xước chỉ chít trên da.

Mặt trời lên cao. Mồ hôi Liên theo nắng rơi xuống đất. Từng đốm sáng nhiều màu chói mắt bắt đầu nhảy múa. Liên đứng thẳng lưng thờ hồn hèn. Một màu hồng lấp lánh ánh lên dưới bụi cỏ không xa. Liên nhào tới, bàn tay cô quơ quào trên đám cỏ.

Chỉ là một mảnh giấy kiếng màu hồng mà người ta dùng để gói bánh in. Khi Liên biết mình lầm cũng là lúc cô cảm nhận được cơn đau. Mười đầu ngón tay rướm máu, gai cỏ đâm khắp nơi.

Nhìn bàn tay gầy guộc nát bươm, Bửu chỉ biết thầm tự trách trong xót xa. Nỗi nhớ của cô nằm ở trong tim trong óc, chớ đâu đơn thuần ở bông tai hay mảnh quần tằm áo.

Cây gai đầu tiên được nhổ ra, Liên đau tới chảy nước mắt, làm Bửu quáng quàng. Bửu là đàn ông, dù yếu đuối tới đâu thì tay chân vẫn thô kệch so với đàn bà con gái, mấy cây gai nhỏ xíu như vậy, đúng là làm khó cho anh. Nhà có hai người làm, trong đó có một chị bếp nhưng đều đã ra chợ.

Bửu nhìn về phía am tự không xa. Máy ni sư trong am còn biết chút ít về thuốc nên Bửu muốn dẫn Liên tới đó nhờ họ giúp.

- Không sao đâu. Để em tự rút. Trời cũng sắp trưa, em muốn tranh thủ kiếm thêm một lát.

- Bị trầy nhiều như vậy. Lỡ hành sốt thì sao. Em bị bệnh thì kiếm như thế nào! Biết đâu chừng, đôi bông của em lạc tới đó cũng nên. Minh vừa đi vừa kiếm.

Nghe Bửu nói có lý nên Liên không phản đối. Cô cũng muốn hít thở thêm chút khí trời.

Và Liên ngoan ngoãn trong suốt buổi. Anh biểu đi, cô đi. Biểu đứng, cô đứng. Biểu ngồi, cô ngồi. Làm Bửu cũng thấy vui vui. Nhìn cái bóng cả hai đồ dài, sóng bước bên nhau. Bửu được tiếp thêm hy vọng. Anh bắt đầu huyền thuyên kể chuyện. Cô vẫn im lặng, thi thoảng chỉ trả lời qua ánh mắt. Dù chỉ một cái gật đầu, Bửu cũng thấy mọi thứ bỗng sáng bừng lên.

Cả hai vui vẻ bước vô phòng, Bửu không hề để ý, bước nhanh hơn Liên một bước. Trên bàn vẫn còn mâm cơm chưa được dọn, trong mâm cơm có một niêu cơm khá lớn. Liên liền nhanh tay cầm niêu cơm đánh vào đầu Bửu khiến anh chói với, ngã về phía trước.

Tranh thủ Bửu còn đang choáng váng, Liên vùng chạy. Cô băng ra đường cái, chạy ngược lên trên một đoạn thì nghe tiếng Bửu gọi tên mình. Không ngờ Bửu tỉnh nhanh tới vậy. Liên lập tức rời đường cái, cô chạy nhanh vô rừng, băng qua những thân cây gỗ ghề, cành lá um tùm, gai nhọn tứ tung, cô tiếp tục chạy mà không biết mình đang đi về đâu, lại có tiếng Bửu bên tai và hình dáng anh đang len qua dây nhợ giăng giăng, hướng về phía cô. Cây rừng vương vãi làm quần áo cô rách bươm. Tiếng chim chóc lao xao làm bước chân Liên chùng lại. Liên quay đầu hướng ra đường cái nhưng chạy thêm một đoạn thì bị Bửu đuổi kịp.

- Anh Bửu, buông em ra đi, hãy để em về nhà.

- Không được, anh không làm được. Liên, hãy em nghe lời. Anh hứa sẽ không đụng tới em. Em đừng bỏ chạy, đừng động mạnh, em đang đang bị thương đó.

Liên không nghe. Cái gì cũng không nghe. Cô chỉ muốn duy nhất một điều: thoát khỏi nơi đây để quay về bên Đạt và con gái. Cô nhớ cha con họ, nhớ tới không thể nào chịu thêm được nữa.

Một lúc giằng co, cả hai cùng té xuống. Tay Bửu vẫn không buông. Bình thường cứ thương Bửu yếu đuối, không ngờ anh lại mạnh tới vậy. Bao nhiêu lần vẫn chưa thể thoát.

Liên cố nhào người trên cổ, Bửu trườn theo và càng siết chặt hơn.

- Anh đã nói tới như vậy mà em vẫn không nghĩ tới anh một chút nào sao? Anh chỉ xin em ở lại bên anh một thời gian mà em cũng không đồng ý?

- Anh Bửu. Chuyện của chúng ta là không thể nào. Trái tim em bây giờ chỉ có anh Đạt thôi. Dù có thế nào, em cũng chỉ yêu một mình anh ấy mà thôi. Anh đừng tự làm khổ bản thân mình như vậy nữa.

- Em đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Tại sao đối xử với anh như vậy? Trong ba người, anh mới là người thương em nhất. Đạt sẵn sàng đi kiếm người khác, Đồng chọn cách ra đi, chỉ có anh mới trước sau như một. Vậy tại sao? Tại sao không cho anh một cơ hội? Sao bắt công với anh?

Bửu bắt đầu gào thét. Yêu thương và thù hận khiến anh không còn lý trí, cũng như anh không thể làm chủ được bản thân mình.

Trong giờ phút này, người anh giận không chỉ là Đạt mà còn có cả Liên. Khi tình yêu trở nên cuồng si mù quáng, và hận thù phút chốc chế ngự trong tim, con người chỉ còn lại bản năng.

Liên chống đỡ yếu ớt. Cô biết, bây giờ có gào khóc hay van xin thì Bửu cũng sẽ không dừng tay lại. Vì Bửu đã điên rồi. Sự bế tắc làm nỗi sợ trong cô dâng cao, đầu óc cô mụ mẫm. Tay Liên có nhào về phía trước, bắt cứ thứ gì nắm được, cô cũng cầm lấy để làm vũ khí. Nhưng ngoài móng lá khô, cành hoa tàn úa, nắm mốc rong rêu cùng những que củi mong manh nhỏ bé, thì không còn gì khác.

Trước mắt Liên chỉ có bầu trời mù mịt. Nếu lần này cô thất tiết, liệu dòng Cửu Long có rửa hết dơ bẩn trên người?

- Anh Bửu. Anh không dừng lại... Em cần lưỡi, chết cho anh coi.

Bửu nhanh chóng bóp chặt hàm rồi đưa tay vào miệng. Dòng lệ nhạt nhòa trên đôi mắt chìm sâu trong tuyệt vọng, đang nhìn thẳng lên bầu trời cao vợi. Liên giống một xác chết.

.....

Ánh mặt trời khẽ chiếu qua mí, khuôn mặt ướt đầm tái xanh, bị vây quanh bởi màu đen do nắng chói. Bửu chậm chậm nhấc người. Dưới đôi mắt vô hồn, có muôn vàn dằn xé trong anh.

Giữa không gian tĩnh lặng, cả hai nghe tiếng bước chân dập dồn, gấp gáp. Bửu nhanh chóng lăn người né tránh cú đá từ trên giáng xuống. Liên lồm cồm ngồi dậy. Mặt cô sáng bừng.

Cô ôm chặt lấy Đạt rồi khóc thật lớn. Người Đạt trở như đá. Chỉ có đôi mắt chuyển động, hằn lên sát khí phùng phùng.

- Tao không bao giờ nghĩ, mày lại là loại người đốn mạt tới như vậy. Sao lại có thể bắt vợ người khác, còn giờ trò đòi bại giữa thanh thiên bạch nhật? Ngoài kia thiếu gì đàn bà, sao lại cứ chăm chăm vào một người đã có chồng như Liên?

- Ha ha ha. Ngoài kia cũng không ít đàn bà, sao mày lại cưới Liên? – Bửu cười khan, vẻ mặt anh không còn gì ngoài căm giận.

- Vì tao thương cô ấy. – Đạt trả lời thật nhanh mà không cần suy nghĩ.

- Tao cũng thương cô ấy. Thương trước mày rất lâu nữa kia. Ở đây ai cũng biết, tao thương Liên. Cúc biết, Huệ biết, Hai Chi biết, Hai Thành cũng biết. Sao mày còn đi cưới cô ấy? Là mày cướp Liên từ tay tao.

- Tao không cướp. Đó là duyên số.

- Duyên số? Ha ha ha... Mấy thử hỏi Liên đi, cô đã đau lòng như thế nào trong ngày hôn lễ.

Hình ảnh đau thương vô hồn của Liên trong ngày xuất giá vẫn còn nguyên trong lòng Đạt khiến anh không thể nào phủ nhận những lời Bửu vừa nói... Dù trái tim có muốn trái tim nào đi nữa. Đạt mím môi.

- Mày không có tư cách nói với tao chuyện đó, vì lúc đó Liên đâu có yêu mày! Cô ấy đâu có thuộc về mày!

- Trước đó, Liên cũng đâu yêu mày! Nếu mày đừng chen ngang, bây giờ, tụi tao đã là vợ chồng, và có lẽ Liên cũng đã yêu tao rồi... Biết đâu, tao với cô ấy đã có con, đã sống hạnh phúc bên nhau, hạnh phúc hơn cả mày bây giờ gấp trăm lần.

- Hừ! Mày làm gì có tư cách so sánh với tao?

- Ha ha ha. Ha ha ha. Ha ha ha.

- Cười cái gì?

- Liên à. Ngày xưa anh cũng từng nghĩ như vậy. Đồng làm có tư cách so với anh! Nó chỉ là một thằng tá điền, nghèo xơ xác, nó có thể cho em được gì. Vậy mà, em cho nó nụ cười, trong khi với anh, em luôn ngoảnh mặt. Em cho nó ánh mắt, trong khi anh chỉ mong một cái liếc nhẹ từ em! Tư cách? Tư cách là cái gì trong tình yêu hả Đạt? Khi mày thậm chí còn chưa biết tới sự tồn tại của một người con gái, thì tao đã thầm thương trộm nhớ, âm thầm đem hết trái tim trao trọn cho người con gái ấy. Mày đòi hỏi tư cách ở tao cũng giống như tao đã từng đòi hỏi điều đó ở thằng Đồng. Khi nó chỉ là thứ cùng đinh, nó lại có được tình yêu của người con gái tao yêu. Thậm chí, còn bắt chấp tai tiếng tìm gặp người ta trong đêm trước ngày xuất giá... Để rồi...

Một cơn chấn động quét qua. Người Đạt run lên. Mối an nguy giật nhẹ. Trông mắt đen đảo liên tục. Hoài nghi. Đắn đo. Tức tối. Quá khứ. Hiện tại... Phải chăng? Ánh sáng lập lòe như đom đóm trong đêm thắm nhưng âm thanh thì như sét đánh giữa đồng khô. Đêm trước ngày cưới... Cái đêm đen đó... Nếu như trước đây, với anh Đạt rất đời mơ hồ như bức tranh tĩnh lặng nhạt nhòa chỉ có một màu duy nhất, thì bây giờ nó trở thành nền sinh động với bao đường nét chân thực rõ ràng.

Cô chưa từng kể với anh...

Cô đi tìm Đồng?

Bửu... biết cô đi tìm Đồng?

Là Đồng hay là Bửu? Hiên dằng hay cưỡng đoạt? Bọn họ đều yêu vợ anh. Mà vợ anh thì... Đạt cúi mắt nhìn xuống.

Liên bắt đầu hoang mang. Cô không đủ tinh ý để đoán được suy nghĩ của những người đàn ông bên cạnh. Nhưng cô là nhân vật chính của đêm đen hôm đó. Cô không thể dừng đứng trước kí ức đã qua vừa được khơi mào.

Đối diện với cái nhìn của Đạt, cô càng thêm sợ hãi. Cô níu tay anh.

- Minh về đi anh, em muốn về nhà liền, em nhớ con nhiều lắm!

Đạt lập tức quát lên. Đăng tại Góc sách, Wattpad, Fan page Rũ bóng nghiêng chiều.

- Không được. Anh không thể bỏ qua cho hấn. Anh phải giết hấn. Ngay bây giờ.

Đạt đưa ánh nhìn đầy chết chóc về phía Bửu. Chân anh vừa dậm bước lên thì phải dừng lại.

Khẩu súng trên tay Bửu đang lăm lăm hướng về phía Đạt. Khi quyết định đưa Liên lên đây, hẳn nhiên, Bửu đã có sự phòng bị. Đây là nơi rừng núi xa xôi vắng bóng người, thú dữ vẫn còn nhiều, nên việc đem theo thứ vũ khí có thể hạ ngục bất cứ thứ gì trong chớp mắt là điều cần thiết.

Ngoại trừ phát súng đêm đó để cứu Liên thoát khỏi nanh vuốt mãnh hổ, thì đây là lúc, anh có thể dùng nó, không phải để giết thú dữ mà để giết một người anh căm hận.

Ngay lập tức Liên chạy lên phía trước đứng trước mặt Đạt, lấy thân mình che chắn cho anh.

- Anh Bửu, anh đừng làm vậy, đừng làm hại anh Đạt.

- Liên. Mau tránh ra. Cứ để hấn bắn. Có giỏi thì giết anh chết ngay bây giờ, nếu không... anh nhứt định sẽ không tha cho hấn. Anh sẽ giết hấn. Nếu hôm nay hấn không giết anh thì ngày mai anh cũng sẽ giết hấn.

Đang lúc thế này mà Đạt còn thách thức. Người đàn ông nào cũng nói thương cô, nhưng không ai hiểu được nỗi lòng của cô, càng không để ý tới sự hoảng sợ của cô lúc này. Càng không hiểu cảm giác khó xử ra sao khi là người đứng giữa.

Mấy lần bị xô ra, Liên vẫn ngoan cố nhào lại. Rồi xoay lưng ôm chặt. Chặt tới nỗi, để gỡ tay cô ra, Đạt5 phải mất không ít thời gian. Và đó sẽ là một điều nguy hiểm khi anh bước vào sinh tử.

Đầu chỉ Bửu, Đạt cũng thủ sẵn một khẩu súng cho mình. Từ lúc cho rằng Liên phản bội mình, Đạt luôn giữ nó bên mình và sẵn sàng nhả đạn. Nhưng tình thế như vậy, Đạt chưa thể rút ra, đành căng người lên để nhìn về phía trước, theo dõi từng động đậy của Bửu.

- Anh Bửu, anh đừng nói vậy, em với anh đã không có duyên nợ, bây giờ em đã có chồng, anh hãy quên em đi, anh đừng làm như vậy, em xin lỗi anh.

- Có lỗi gì mà phải xin lỗi hấn! Hấn mới là người có lỗi trong tất thảy mọi chuyện. – Đạt lên tiếng ngay lập tức.

- Không! Tất thảy là lỗi của em, lỗi của em. Anh Bửu, nếu hôm nay anh giết chết anh Đạt thì em nhứt định hận anh, hận anh suốt đời, hận anh suốt kiếp, thậm chí là kiếp sau hay kiếp sau nữa em cũng không muốn gặp lại anh đâu.

Đạt nghe tới đây thì cúi mặt nhìn xuống, như chừng muốn hỏi "hai người có hẹn ước kiếp sau nữa à", nhưng Đạt chưa mở miệng thì Bửu đã nói trước.

- Mối hận anh với Đạt phải chấm dứt hôm nay. Nếu không có hấn thì em đã là của anh, nếu không có hấn thì em đã yêu anh. Anh phải giết hấn ngay bây giờ, chớ nhứt quyết không để hấn đem em đi nữa.

- Anh Bửu, nếu anh giết anh Đạt thì em sẽ chết theo anh ấy. – Liên vẫn ôm lấy Đạt, cô vừa khóc vừa nói.

- Cho tới bây giờ em vẫn không nghĩ tới anh dù một chút sao Liên?- Giọng Bửu không giấu được nỗi xót xa.

- Mày là ai mà Liên phải nghĩ tới. – Đạt nhìn thẳng mặt Bửu, nói với vẻ đầy thách thức.

- Là ai? Liên à! Anh biết, anh là không là gì của em hết. Nhưng, những thứ anh và em từng có không bao giờ thể xóa được đâu em. Em không đáp lại tình anh nhưng trái tim anh đã lạc mất từ lâu rồi. Em không nhận, nhưng nó vẫn hướng về em, âm thầm bước sau lưng em. Tới tận bây giờ, nó vẫn chưa thể về với anh đâu em. Anh muốn làm rõ một chuyện. Hãy trả lời anh một câu thôi. Nếu không có Đạt, nếu người em lấy là anh... liệu, em có yêu anh không? Có không em?– Giọng nói chất chứa nỗi niềm sâu thẳm nhất, theo âm thanh buồn bã nhất vang lên. Ánh mắt Bửu bỗng nhiên thăm thẳm.

Câu hỏi vang lên theo con gió, thổi đến bên tai rõ ràng từng chữ một. Sau lưng Liên là khuôn mặt Bửu đang đau thương chùng chất, sát bên cô là khuôn mặt Đạt từ trên cao im lặng, mắt anh nhìn Bửu rồi liếc xuống phía dưới để chờ mỗi cô động đậy.

Bên kia, ánh mắt Bửu mong chờ bao nhiêu, thì bên đây, ánh mắt Đạt nóng bỏng bấy nhiêu. Một con hồng thủy tràn bờ cùng bão lửa chứa đựng dung nham đang cùng lúc quét lên thân hình gầy guộc. Liên chỉ biết đứng im, cả người cô bất động. Ước gì, cô có thể hóa đá lúc này. Nhưng cô không phải là đá, cô là người với tất cả những cung bậc yêu thương.

Nếu không có Đạt? Nếu người cô lấy làm chồng là Bửu, thì liệu cô có giống như thế này? Buông bỏ Đông mà yêu Bửu, yêu như hơi thở của đời mình... Có thể có... cũng có thể không!

Chuyện của trái tim, làm sao biết được? Cho dù... đó có là trái tim của chính mình.

Trái tim chứa đựng tình yêu, nhưng không thể làm chủ tình yêu. Vì tình yêu không phải là hành trình định trước. Nó có muôn ngàn lối rẽ bất ngờ. Trên đời đâu thiếu gì những kẻ, phải trải qua nhiều đau bề, phiền bặt tới cuối đất cùng trời, hay khi thời gian pha màu trên mái tóc, mới tìm thấy được nhau. Cũng không ai lại tự gieo mình bản khoăn khi họ đang có cho mình hiện tại. Cũng giống như cô, bây giờ, trái tim cô chỉ có một người, chồng cô, Quân Đạt. Hai chữ "hứa như" chỉ đánh bỏ ngỏ.

Cả cánh rừng xao động vì trận gió mạnh thổi qua, những chiếc lá thì nhau rơi ào ạt nhưng không gian của cả ba thì đều chìm vào tĩnh lặng. Tất cả ngưng đọng... để chờ một câu nói.

Đôi mắt của kẻ đau tình lẫn của kẻ ghen tình, không hẹn, đều cùng lúc đặt lên cô. Liên bị đưa vào thế khó. Cô không muốn, vì cô, hai người đàn ông phải đau khổ, càng không muốn có bất cứ ai phải chịu thương tích vì mình.

Nếu nói có, thì cho Bửu thêm hy vọng, anh có thể nghĩ càn mà giết Đạt. Và, khi Đạt nghe câu trả lời này thì chắc chắn anh sẽ không vui, ánh mắt hờn ghen đầy bão lửa đang cận kề bên cạnh đang chờ chờ có thể đốt cháy thân cô.

Còn nếu nói không. Thì lại quá tuyệt tình! Không phải vì Liên có vương vấn với Bửu mà không muốn nói một tiếng "không. Cô có thể nói, nhưng không phải là lúc này. Bửu đang là một kẻ quẫn quai trong cơn đau với những vết thương chỉ chít còn đương rỉ máu. Những vết thương ấy là do cô. Cô không thể vung tay chém anh thêm một nhát, dù thật lòng, cô rất muốn: anh hãy quên cô. Và lại, lý trí mách bảo với Liên rằng, nếu đẩy Bửu vào cơn đau tuyệt vọng lúc này thì biết đâu... Bửu sẽ bất chấp rồi giết Đạt nhanh hơn. Khẩu súng còn trên tay Bửu là bằng chứng hùng hồn cho việc đó.

Liên chỉ còn cách im lặng, cứ để cho câu trả lời còn bỏ ngỏ, cứ để cho thời gian kéo dài giúp cơn thịnh nộ của cả hai được nguôi ngoai.

Nhưng hai người đàn ông cứ như hai mãnh thú đang ghe nhau để giành lãnh địa. Họ đứng đó quan sát đối phương để tung đòn chí mạng.

Liên im lặng, họ cũng im lặng. Cô chưa trả lời, họ không hỏi, sẵn sàng chờ đợi. Sự im lặng và chờ đợi của cả hai như lưỡi hái hái trên đầu, nặng nề và nguy hiểm, khiến cô không dám động đậy.

Nhưng không thể nào lặng im mãi được, thật lâu sau, cô cũng lên tiếng.

- Anh Bửu. Nếu anh Đạt có bề gì thì em cũng không sống nổi, nếu anh Đạt chết thì em cũng chết theo anh.

- Đây không phải là câu trả lời mà anh muốn nghe. Hãy nói với anh một lời thôi. Có hay không? Chỉ cần một lời như vậy! – Bửu hét lên.

- Nhưng em chỉ có thể nói với anh như thế mà thôi. Nếu anh có thể buông xuống, em sẽ để mọi chuyện trôi về quá khứ, em sẽ không giận anh nữa, còn nếu anh cứ kháng kháng... thì chúng ta sẽ thật sự không còn gì hết. Chúng ta thật sự không thể nào. – lời nói của Liên trở nên quyết liệt.

- Không thể nào sao? Ngay cả khi chúng ta đã từng với nhau cũng là không thể nào sao? – Giọng Bửu thì thảo như tự nói cho mình.

"Đã từng với nhau", bao nhiêu lời đã nói ra nhưng chỉ có bốn chữ này là khiến Đạt sắp mất đi lý trí.

Đặt quắc mắt nhìn Bửu như thể anh với Bửu phải một sống một còn ở tại nơi đây. nhưng ngay lúc đó, Liên buông Đạt ra, cô hướng về phía Bửu mà bước tới.

Đạt nắm tay Liên để giữ cô lại.

- Liên. Không được đi qua đó.

Liên đứng lại.

- Anh Bửu, chúng ta không bao giờ có thể nữa rồi. Trước kia đã không, bây giờ càng không và sau này cũng vậy.

Từng lời của Liên từ tốn nhẹ nhàng mà vô cùng dứt khoát. Đã tới nước này rồi thì Bửu còn làm được gì nữa đây. Dù Đạt sống hay chết thì anh cũng không thể nào có được Liên. Lời nói của cô không phải là vũ khí mà sao nó lại xuyên qua lồng ngực khiến tim anh đau buốt.

Ngày trước, khi Bửu phao tin Đông với Huệ cùng nhau bỏ trốn hồng gạt Đông ra khỏi cuộc chiến tình trường, Bửu đâu ngờ lại có một ngày Liên đối với Đạt còn sâu nặng hơn cả đối với Đông.

Niềm đau của Bửu cứ theo năm tháng chất chồng. Anh đã gạt bỏ lương tri để dẫn thân chiếm đoạt một cuộc tình, và kết quả chỉ toàn là trái đắng, vết thương lòng chỉ theo ngày tháng sâu thêm, khoảng cách giữa anh với cô bây giờ là thăm thẳm. Bửu quay lưng chạy vô rừng, hình dáng đau thương lần khuất sau đám cây xanh giữa cánh rừng rộng lớn. Tiếng gào vang khắp cánh rừng bạt ngàn cây cối.

Liên vội vã chạy lên cất tiếng gọi theo nhưng cánh tay bị Đạt giắt mạnh về sau. Một khẩu súng nhanh chóng được rút ra hướng về phía lưng còn lấp ló, lần khuất giữa mấy thân cây già cỗi. Cũng may, Liên đẩy, kịp làm viên đạn chệch hướng vào một thân cây. Lũ chim rừng đập cánh lao xao, rồi để lại một không gian lặng ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Lùi thui bước theo anh như cái bóng, lên bậc thềm rồi qua ngạch cửa từ khi nào, Liên cũng không biết. Liên chỉ dừng lại khi đầu cô đập vào tấm lưng phía trước, và giọng nói vang lên.

- Lên phòng thay đồ rồi hãy ẵm con. Đừng nói gì hết. Ai cũng tưởng... giận nhau rồi bỏ đi. Đừng để chuyện tới tai cha má. Nghe chưa?

Hai chữ cuối bị anh gằn mạnh xuống. Âm thanh bên tai tuy nhỏ, nhưng mang đầy nội khí. Đôi mắt, dáng đi cũng chẳng khác hơn, Liên chỉ biết ngược nhìn bằng đôi mắt rung rung.

Kẻ trước người sau, cứ thế bước đi trong im lặng. Sự hoang lạnh lan tỏa, trải dài. Khiến con Nhanh định nhảy cẫng lên vì mừng rỡ cũng bị hệt chân suýt té, khuôn mặt tươi vui biến sắc, rồi lồm lết lùi ngoài ngay sau đó.

Đào đứng ở cửa phòng ngó mắt về phía đầu hành lang. Thấy Đạt, cô ẵm Khanh chạy tới, nói giọng hờn trách.

- Cậu ba. Cậu đi đâu từ bữa qua tới giờ? Cô Khanh nhớ cậu lắm!

Mặt Đạt giãn ra, anh ẵm con, vừa cười vừa nựng. Bé Khanh cũng giờ bà tay nhỏ xíu chỉ trỏ, đùa giỡn với cha.

Hạnh phúc trong Liên bắt đầu sống lại. Cái miệng nhỏ hồng đang chúm chím làm Liên không thể kiềm được nữa, không chờ Đạt trao tay, cô đã ẵm Khanh vào lòng. Hết rờ tay, nắn chân rồi chu môi nòn lên hai má phúng phính thật mạnh.

Gần một tháng xa nhau nên bé không còn nhớ mẹ. Bé khóc rống.

Tương con khát sữa, cô dỗ dành.

- Ó... má đây. Má đây. Má nhớ con quá Khanh à. Chắc con nhớ má lắm phải không? Thôi, con đừng khóc. Để má cho con bú.

Liên quay lưng, cời nút áo để xổ ra bầu ngực căng cứng. Núm vú đã kề miệng mà bé cứ xoay đầu né tránh. Liên càng ẵm, bé càng khóc lớn.

Đạt gắt lên.

- Thôi. Đưa con cho cô Đào. Xuống dưới nhà thưa cha má mau đi.

Liên nài nỉ.

- Nhưng em nhớ con lắm. Cho em ẵm con thêm chút nữa. Nghen anh!

Đạt hậm hực.

- Nhớ sao lại bỏ đi? Cô không thấy, con đang khóc vì sợ cô hay sao? Đào, ẵm cô Khanh đi vô phòng cho bú.

- Không. Đây là con em. Để em cho nó bú.

Liên nhất quyết ẵm Khanh lùi xa thêm một đoạn. Bàn tay gân guốc cố gắng giữ chặt đầu v* trong miệng bé. Nhưng sữa không chảy và con cô vẫn khóc. Chân bé còi đạp làm phía ngực bên kia bị động mạnh. Liên cố nén đau. Cùng lúc đó, Đào giật mạnh giật bé Khanh lại. Vì đã có lệnh của Đạt nên Đào chẳng nương tay. Da thịt dưới vai Liên nhói lên một cái, cảm giác, miệng vết thương bị rách sâu hơn. Liên phải chống tay lên tường để kìm nén cơn đau ập tới.

- Thưa cha má xong rồi lên phòng ngay cho tui.

.....

Liên đã về mà dự định của Đào vẫn chưa thành. Đạt không dễ dụ như Đào tưởng. Sau đêm mơ màng đó, anh vẫn như cũ. Không quát mắng xua đuổi, không bắt Đào giữ kễ, nhưng chẳng mấy quan tâm, cứ như, giữa anh với cô chưa từng có chuyện gì.

Cái thái độ dửng dưng khiến Đào khó nghĩ, không thể đoán rằng anh có muốn hay không. Nghĩ tới nghĩ lui, Đào quyết định không ngừng lại, dĩ nhiên, phải làm một cách từ từ.

- Cậu ba! Mợ về rồi. – Đào ướm lời nhưng Đạt không phản ứng. Cô thút thít – Vậy là, cậu không cần em nữa phải không cậu?

Ly rượu đang xoay trên tay ngưng lại, đôi mắt Đạt quắc lên như muốn nhìn thấu tim cô.

- Ý cô là sao?

Dẫu vậy, Đào vẫn vội lắc đầu đính chính.

- Dạ không. Em đâu dám đeo bông. Em chỉ xin cậu đừng đuổi em. Em chẳng may bị mất con, nên em thương cô Khanh lắm. Em chỉ muốn cậu cho em ở lại săn sóc cô Khanh.

Đạt hóp một ngụm rồi nhếch mép, nhìn thật điều nhưng quá sức lờ cuồn.

- Cô ở lại chỉ vì con Khanh thôi sao?

Đôi mắt mang hàm ý sáng rực phía sau lớp thủy tinh khiến Đào như bị thôi miên.

- Em vì cậu. Tất cả chỉ vì cậu. Nhưng em không dám mơ mộng cao sang. Chỉ mong có thể ở bên cậu, làm tôi đòi cho cậu, giúp cậu khóa lấp nỗi cô đơn. Xa cậu thì em không sống nổi. Xin cậu đừng đuổi em.

- Tui đâu có nói là sẽ đuổi cô. Trước cô làm gì thì bây giờ cứ làm vậy.

- Thiệt hà cậu?

Đào nũng nịu dụi mặt vào đùi Đạt, ngón tay cô lướt nhẹ trên vải quần.

Chăm chú nhìn ly rượu trên tay thêm một lát, Đạt không thể nhắm nháp từ tốn như trước, anh uống ực một cái rồi trừng mắt xuống.

- Ngừng lại đi. Cô chỉ cần làm tốt bổn phận của mình thôi.

Đào tỏ vẻ luyến tiếc, ngậm ngùi nhưng chưa vẫn không buông. Đạt hướng mắt về cánh cửa khi nghe tiếng chân chạy lập bập từ phía đầu cầu thang. Anh gất nhỏ.

- Bỏ xuống mau.

Đào vẫn chần chừ. Đạt vội vàng đẩy tay Đào xuống khi bước chân đứng lúc dừng lại ở ngưỡng cửa. Đạt ngồi thẳng lưng rồi thở nhẹ một cái khi thấy người đứng đó là Nhanh.

Anh quên bén mắt. Liên nói dối rất dõ, mà tệ hơn là, hình như cô rất ít khi nói dối với người khác. Trừ anh, người cần sự thật hơn ai hết. Điều này làm bụng Đạt vừa lo lại vừa thấy tung tức.

Căn phòng yên lặng càng làm ngột ngạt tăng cao. Đạt không dám lên tiếng trước vì chưa biết Liên đã nói những gì. Anh nhìn cha má mình rồi lảng lảng liếc về phía người đang đứng bên cạnh để dò xét.

Ông bà Duy đều mặc áo dài. Đoán chắc, cả hai đang định đi đâu, nhưng vì phải giải quyết chuyện nhà nên mới nán lại.

Cây ba toang trên tay ông Duy chống mạnh xuống nền gạch. Ông cất lời sang sảng.

- Chuyện hai vợ chồng giận nhau, cha không muốn nói nhiều. Máy chục năm chung sống với má bấy nên cha biết, con người đâu ai giống ai, chuyện trái tánh trái nết cũng bình thường. Chén trong sóng còn khua, huống chi vợ chồng còn son trẻ. Dù rằng, đây không phải là lần đầu vợ chồng hai đứa giận nhau. Nhưng chuyện gì cũng phải có chừng có mực. Nhà này còn có cha má. Muốn gì thì cũng nên thưa với hai ông bà già này một tiếng. Đâu có chuyện đâu con giận đối thì bỏ nhà đi biệt cả tháng mới chịu về.

Đầu gậy ba toang lại giậm xuống nền. Âm thanh âm vang trong căn phòng kín, nghe nặng trĩu.

- Liên à. Cái ngày cha má đem cau trầu tới nhà con để hỏi con Huệ về cho thằng Thành. Cha má cũng nhìn trước ngó sau nhiều thứ. Biết nhà con là nhà gia giáo nên cha má mới cậy nhờ mai mối. Chuyện thằng Thành với con Huệ đồ bề, theo lẽ thường, của một phả đèn hai. Nhưng cha không muốn mất tình, cha không những không làm khó dễ, còn tiếp tục chuyện cưới xin để hai bên nhà, không ai bề mặt. Cha không cần con phải cố gắng gấp đôi để bù đắp. Nhưng thiết nghĩ, con cũng nên biết giữ gìn bổn phận cho tròn, có sao lại có cái thói đi ngang về tắc. Há chẳng như con nói, ông bà già này không biết chọn dâu, nên có chấp đâm đầu vô nhà có con gái không được dạy dỗ tới nơi tới chốn?

Sức mạnh từ câu nói của ông Duy làm vai Liên oằn nặng, cô lập cập khoanh tay trước ngực.

- Dạ thưa, con xin lỗi cha má...

Bà Ngự cảm miếng cau đưa lên miệng quệt hàm răng còn dính đỏ.

- Bộ cô tưởng xin lỗi là xong rồi à? Có dâu con nào như cô không? Nhà công chuyện đặng đặng ê ê, đã không phụ được gì. Còn học thói bê tha, bỏ chồng, bỏ con mà đi biệt dạng. Tui đem vàng nguyên cây để cưới dâu, cưới vợ cho con, chớ đâu phải cưới bà về cung phụng. Nếu cô nhắm, không thể làm dâu cho nhà này thì cứ trả vàng lại rồi tui tính cho.

Liên và Đạt đều giật thót người. Cả hai quay đầu nhìn nhau, nhưng ánh mắt mỗi người một khác. Đối diện cái lườm nguýt của Đạt, Liên không đủ can đảm để ngẩng mặt. Chỉ vài giây sau, cô lại cúi mặt xuống đất.

Đạt muốn nói thì bị ông Duy đưa tay ngăn lại. Rồi ông hớp một ngụm trà.

- Liên. Nhà con cũng là gia đình lễ giáo, phép tắc của ông bà ta, cha nghĩ, trước khi về làm dâu, con cũng thấm nhuần đôi chút.

Giọng Liên run run.

- Dạ.

Ông Duy gật gù.

- Vậy con có biết, con như vậy chính là bất kính với cha má chồng, đồng nghĩa với chuyện, con đã phạm vào "thất xuất chi điều" rồi không?

Giọng ông Duy bình bình như nước sông không gợn sóng, nhưng lại có thể khiến người ta chết đuối vì quá thâm sâu. Liên nôn nóng xua tay để phân trần.

- Xin cha nghe con nói, không phải con muốn bỏ nhà đi. Thực ra, đó cũng có thể coi là một tai nạn. Tại...

Đạt nạt cô.

- Liên. Im!

Bà Ngự cười cười.

- Hừ. Tại với bị. Định đồ thừa đây mà. Cô cứ nói đi. Nói cho tui biết căn do. Đặng, nhà tui khỏi phải mang tiếng là ức hiếp dâu con.

Liên lắc đầu.

- Thừa má. Con không dám đồ thừa. Con có sao nói vậy. Cốt chỉ muốn cha má thấu hiểu mà thương dùm, cốt để hương linh cha con không bị tủi thẹn vì con. Con không phải là hạng hoang đường theo thói đi ngang về tắt.

Đạt rít lên.

- Tui biểu cô im! Cha má dạy, bỗn phận của cô chỉ cần đứng nghe, không được nói bất cứ lời nào.

Sự ngăn cấm của Đạt có phần áp đặt nên Liên định lên tiếng với anh. Nhưng chưa kịp nói thì lại bị anh kéo cánh tay giật mạnh về phía sau. Một bên, từ vai tới cánh tay đau buốt. Liên đành im bặt.

Bà Ngự thoáng ngạc nhiên, bà quệt nhẹ vết trấu đỏ trên môi rồi đưa mắt nhìn qua ông Duy. Ông vẫn không thay đổi sắc mặt. Nhưng chờ thêm một lát thì không nghe một trong hai lên tiếng. Ông mới nói tiếp.

- Còn con nữa Đạt. Con là đàn ông đã có gia đình. Cha không mong cầu con trị quốc hay bình thiên hạ chi hết, nhưng ít nhất con phải biết tề gia. Cha biết bây trẻ bây giờ chạy theo Tây học đòi bình đẳng. Cha cho con đi học là để con hiểu biết với đời, cha cưới dâu có học là để nó biết cách cư xử đúng lễ nghĩa ông cha, chớ không phải học đòi những thói ấy, phá bỏ rường mối gia phong của nhà này. Nếu con dạy vợ không được thì để người khác dạy. Còn như nhà này không ai dạy được thì nói cha một tiếng, đặng, cha nhờ chị sui bên đó đem về dạy lại.

Cũng những lời này, nếu xuất phát từ miệng bà Ngự thì Đạt còn có thể chống chế hay dùng lời ngọt nhạt, i ôi năn nỉ. Đối với ông Duy thì khác, một khi ông đã mở lời thì như đinh đóng cột. Đạt biết, mình nên im lặng.

Nhưng Liên không như vậy. Trước giờ, cha chồng cô không quá bận tâm tới chuyện dâu con, nay ông lại nặng lời, hết "thất xuất" lại tới "gia phong", khiến bụng dạ Liên một phen thất điên bát đảo. Cô mang nỗi sợ của một đứa con gái đã lấy chồng còn làm nhục gia đình, làm phiền lòng người dưỡng dục. Cô muốn mọi chuyện được làm rõ để cha má cô không chịu tiếng xấu vì cô. Cô bước lên một bước, vừa thút thít vừa dạ thưa. Đạt nhanh chân bước rộng hơn một bước, xoay lưng đứng chắn ngay trước mặt. Chưa kịp nói thêm lời nào thì Liên bị anh tát một cái.

- Từ rày về sau, chưa có sự cho phép của tui, cô không được phép ra khỏi nhà nửa bước. Nghe chưa? Bây giờ thì về phòng liền. Mau.

Cái tát tay của Đạt là hòn đá tảng chặn mọi lời muốn thanh minh, Liên chỉ có thể ôm mặt rồi cúi đầu lui ra.

.....

Liên lên giường nằm một lúc lâu thì Đạt mới về. Vậy mà, vừa bước qua cửa, anh đã cúi quạu, rồi hạch sách.

- Đi đâu giờ mới về?

Liên buồn bã kéo khăn lên che mặt. Cô còn có thể đi đâu! Mặt mũi cô như vậy. Lại còn tát bạt luôn tay. Bà Ngự giận nên bao nhiêu công việc không tên, bà đều đem đổ cho cô. Còn đóng sổ sách chỉ chút những con số rồi mù, bà cũng thấy qua hết. Mỗi bước cô đi đều có người nhìn, theo lệnh của Đạt. Đến sân sau nhà, cô còn chưa có dịp bước ra, nói chỉ tới cổng lớn.

Hỏi thấy anh đến Tân Ninh, Liên vui mừng khôn xiết. Thầm nghĩ, sau tháng trời mong nhớ, anh hết giận nên mới lặn lội kiếm tìm cô. Dè dặt...

- Hừ! Lạnh lùng? Tàn nhẫn?

Đặt vung tay ném thẳng vào mặt Liên bức thư Đông rú cô đi trốn.

- Tui đã tra kĩ. Đó đúng là nét chữ của thằng Đông. Cô có gì để chối không? Bỏ chồng theo trai thì đáng tội gì? Đối xử với cô như thế này mà gọi là tàn nhẫn, vậy thì, tui phải làm gì với cô mới đúng? Báo cho làng xã để họ cạo đầu bôi vôi, dẫn đi bêu rếu? Hay trả cô về bên đó rồi bắt má cô đi nộp vạ? Há?

Từng con chữ nhảy múa trên trang giấy nhàu nhè. Đúng là nét chữ của Đông. Nhưng cô chưa hề nhìn thấy bức thư này. Và chẳng, có nó thì đã sao! Quan trọng là...

- ...Em chưa bao giờ bỏ nhà trốn theo anh Đông! Chưa bao giờ! Sao anh chỉ vì một cái thư mà kết tội cho em? Có thể đây là ý của anh Đông, nhưng chỉ từ một phía. Anh có nghe chính miệng em đồng ý chưa? Có thấy em gật đầu ưng thuận chưa?

Liên nhảy khỏi giường, dồn hết sức lực bấu chặt vai anh, cầu xin anh nhìn thật sâu vào mắt cô để tin rằng cô không có tội.

Cắt ngang những lời kêu oan thống thiết. Anh đẩy mạnh cô dúi dụi xuống giường.

- Vậy còn số tiền với vàng trong tủ? Cô ăn nói sao đây? Cô đã đem nó đi đâu?

Liên kéo mép khăn lên che nửa mặt, sau đó áp ứng.

- Em... Vì anh Đông với chị hai phải đi đến một nơi rất xa... xa xứ mình dữ lắm! Nên em mới... mới... Coi như em mượn đỡ...

- Nín đi! Cô tưởng tui như vậy là vì tui tiếc số vàng đó hay sao? Ăn ở với tui ba năm, cô còn không hiểu, tui có tiếc gì với cô không? Đó là vàng cưới. Cô đã từng nói với tui như thế nào? Cô quý nó vì nó là sinh lễ của chúng ta. Là thứ phải gìn giữ và trân trọng tới suốt đời. Tui tin cô. Cô đã làm gì với lòng tin của tui? Nếu cô thật sự trong sáng, tại sao không hỏi thằng mà phải lên lút. Tui chưa thấy ai trơ trên như cô, đàn bà khác, lúc bị chồng bắt được sau khi ôm vàng trốn theo trai, họ sẽ quỳ lạy để mong tha thứ, còn cô thì chối đây đẩy. Giờ tui mới biết, cô là thứ mặt dày. Cô đừng nghĩ, tui nói thương cô thì cô có thể mặc sức xỏ mũi. Tui không phải là trâu bò nên đừng bao giờ có suy nghĩ dám cầm sừng lên đầu tui.

- Anh Đạt! Em nói thiệt! Em chỉ đưa số vàng cho anh Đông để giúp anh. Chớ em không hề có ý bỏ theo anh...

- Im!

- Nếu em bỏ theo anh Đông thì đã không bị anh Bửu... Chuyện này, anh cũng biết rõ kia mà.

- Tui biểu cô im! Tới nước này cô chưa sáng mắt ra sao? Thằng Đông và thằng Bửu, thực chất chỉ cùng một guộc. Tui nó đồng lõa, toa rập để bày mưu gạt cô đó. Thằng Đông lấy tiền vàng còn thằng Bửu chiếm đoạt thân thể của cô. Cô nghĩ thằng Bửu là người thế nào mà lại mướn khách sạn cho hai người gian dâm. Cái lúc thằng Bửu mở lời chờ cô đi hỏi tin thằng Đông là tui nghĩ rồi. Tui can nhưng cô không nghe. Còn thằng Đông, nó trốn trại trở về, phải trốn chui trốn nhui, một thân còn chưa xong thì làm sao đào bòng thêm cô, chẳng qua muốn lợi gạt gẫm cô thôi. Thằng Đông cần tiền, thằng Bửu thì cần tình. Có hiểu chưa? Hừ. Mỗi tình đầu của cô, thứ khổ rách áo ôm như nó, cần gì khác ngoài tiền.

Liên ngơ ngác. Mọi thứ trở nên mơ hồ. Cô đã tin lầm Bửu, cô đã sai. Nhưng với Đông thì khác. Cô tin Đông. Nhưng niềm tin của cô chẳng khác nào gió lớn khi lửa đã bốc lên cao, hun đúc sự căm hận lan tràn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bồng Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Kẻ cưỡng bức cô... Là ai?

Từ lầu cao, Liên bản thân nhìn xuống khoảng không trống trải. Mới tháng trước, mỗi lần cúi mặt xuống ban công, màu xanh của lá chen lẫn những chùm bông đỏ hồng tươi thắm sẽ hiện ra trong tầm mắt, như đám mây bông bành, dầu nắng cháy hay mưa dầm, nó đều mang tới một cảm giác bình yên sung túc. Bây giờ, ngoài mặt đất trống không, chỉ còn thân cây bị đốn ngang nham nhở. Trên lớp vỏ thâm đen đã bắt đầu bong tróc, dưới bầu trời u ám của những cơn mưa cuối mùa, sự khô héo càng dễ khiến người ta liên tưởng tới một cái chết rất đối gấm kẻ.

Ngồi nói chuyện với Cúc, Liên không quay lại nhìn. Cô sợ Cúc thấy khuôn mặt héo úa cùng đôi mắt sưng húp rồi thêm chuyện lời thôi.

Nghĩ Liên giận mình nên Cúc cũng yên phận đứng sau lưng cô suốt buổi.

- Chị ba, chị định không nhìn mặt anh Bửu suốt đời thiệt hả?

Chuyện Cúc luôn đứng về phía Bửu, Liên chẳng lạ gì. Có những chuyện, cô lại không thể nói hết cho Cúc nghe. Nên cô không trả lời.

Không muốn mất thời gian, Cúc vô thắng vấn đề.

- Em biết. Anh Bửu có làm vài chuyện không đúng... Nhưng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, thì em dám chắc, tất cả chỉ vì, anh Bửu quá thương chị. Và dù anh có phạm lỗi gì thì vẫn đáng được tha thứ!

Liên thờ dài.

- Đừng để ý tới chuyện của chị với anh Bửu nữa, Cúc à. Coi như, chị với anh... không còn nợ nần gì nhau nữa. Em cũng vậy. Từ rày về sau, đừng gặp anh nữa.

- Chị nghĩ mình có thể dứt nợ với anh Bửu hay sao? Không đâu. Chị đừng vô tình như vậy. Thứ mình nợ anh Bửu không phải bao nhiêu đó thôi đâu! Chị đâu có biết, sau khi chị chà nát, nhà mình suýt sập nghiệp vì nợ. Nếu anh Bửu không đang tay cứu giúp thì bây giờ không biết em với má đang lưu lạc ở đâu!

Liên giật mình. Cô vắt khăn qua cổ che kín hai má rồi quay lại.

- Nợ gì? Làm gì mà tới nỗi... Trời! Em lại ăn xài phung phí nữa sao?

- Không phải. Hồi cha còn sống, cha muốn ra ứng cử chức Hội đồng nên chạy không ít. Đất nhà mình không tốt, mấy năm mùa màng thất bát. Năm nào, cũng khát nợ người ta. Chừng cha mất, ai cũng làm khó dễ. Má với em chạy khắp nơi. Em không hiểu chuyện, lỡ mượn mấy người cho vay nặng lãi, làm số tiền đội lên gấp ba. Má không cho em nói, sợ chị lo. Rồi bị nhà chồng coi rẻ. Nhưng càng gồng gánh thì nợ càng chồng chất. Anh Bửu đã giúp mình. Cũng vì số tiền lớn đó mà anh với mấy chị ảnh lục đục không ít.

Liên bực. Cô đứng bật dậy.

- Chị mới là chị của em. Mới là con của cha má. Lẽ ra, em phải nói với chị để chị tính? Em đã biết chị khó xử mà cái gì cũng chạy đi nhờ vả người ta!

- Không phải em không muốn nói. Phần vì má không cho. Phần vì em biết, có nói cũng không được gì! Chị nói thử, chị sẽ tính như thế nào? Đừng nói tiền của nhà chồng, chỉ riêng tiền của chồng chị, chị giữ được bao nhiêu. Mà có giữ, thì liệu, chị dám lấy gần chục vạn đem về nhà trả nợ hay không? Chị có dám để nhà mình mất hết, để má với em sống vất vưởng hay không?

Phũ phàng thay, lời Cúc nói là sự thật! Làm sao cô dám? Cái gì cô cũng không dám! Sao cô cứ phải vướng vào các món nợ, tình tiền, ân nghĩa thế này! Cuộc sống của cô đang êm đềm trong nhung lụa, sung sướng thực nhưng khổ tâm cũng không ít. Lúc nào cũng thành của giữa, bị đẩy vào thế đã rồi.

- Trước khi mấy người làm, mấy người không nói. Bây giờ thì nói làm gì? Anh Bửu kêu em tới phải không?

- Không. Là chị tự của anh. Chị Hạnh đó. Còn anh Bửu thì sống không bằng chết. Mà có thể, anh sẽ chết. Chết trong tay chồng chị. Em muốn chị tha thứ cho anh Bửu, không phải muốn chị đối đãi với anh như ngày xưa. Em biết đó là điều không thể. Em chỉ muốn chị cản chồng chị lại. Hãy để cho anh Bửu được yên.

- Anh Đạt đã làm gì?

- Chắc chị không biết. Mấy hôm nay, chồng chị sai người tới nhà anh đập phá. Cũng may, anh Bửu đang ở nhà chị Hạnh, không thì... Chị ba, em không nhắc thì chị cũng biết, anh Bửu ở Mỹ Tho hơi thất thế nhưng nhà anh ở Cai Lậy cũng khét tiếng một vùng. Anh Bửu lại là con trai duy nhất. Nếu anh Bửu gặp chuyện, liệu người ta có dễ yên không? Nhà chồng chị cũng là nhà gia thế nên không biết sợ, còn nhà mình ở Gò Công thì sao? Má với em thì sao?

Liên mệt mỏi quay lại ghế ngồi sụp xuống. Vậy ra, phát súng ở Tân Ninh không phải là hành động nhất thời bộc phát, nó là mối hận thù đã hằn sâu trong tim Đạt.

Tất cả là tại cô!

Liên bưng mặt khóc rưng rức. Cô không muốn ai gặp chuyện, càng không muốn một ai đó vì cô mà gặp chuyện. Dù đó là Đồng, Đạt hay Bửu. Nhưng cô càng làm, lại càng sai!

.....

Sự tranh cãi giữa hai anh em càng lúc càng gay gắt. Thành đã khuyên nhưng Đạt chẳng chịu nghe. Cả hai đều cương quyết với suy nghĩ của mình.

Đạt đập mạnh tay xuống mặt bàn để kết thúc câu chuyện.

- Rốt cuộc có giúp em không?

Thành đứng bật dậy, đáp lại dứt khoát.

- Không!

Ba năm làm dâu, chưa bao giờ Liên thấy Đạt hỗn với anh trai. Thành cũng vậy, hiếm khi anh từ chối yêu cầu từ thẳng em duy nhất.

Sau phát súng bắn hụt, Đạt chưa từ bỏ ý định giết Bửu. Anh đã tìm kiếm như không thấy Bửu xuất hiện. Nhưng Đạt sẵn sàng chờ. Nhà Bửu ở Mỹ Tho, ở Cai Lậy, Đạt đều cho người dòm ngó. Vì Bửu còn nhà ở mấy chỗ khác do xưởng dệt nhà Bửu mở ở nhiều nơi. Thậm chí, căn nhà ở Tân Ninh cùng cái am nhỏ gần đó, Đạt cũng không muốn bỏ sót nên Đạt mới nhờ Thành.

Nhưng Thành đã thẳng thừng từ chối. Có lẽ, Thành hiểu phần nào mối tình đơn phương tuyệt vọng của Bửu. Cũng như, anh thương cho sự khổ sở của Liên. Hay đơn giản, giết người không phải là chuyện đơn giản.

- Anh khuyên em. Vì người Liên đâu phải vợ anh. Cho dù trước đây, chị Huệ có thực sự bỏ theo Đồng hay bất cứ thằng nào đi nữa thì anh với chị cũng chưa phải vợ chồng. Nên dù có nói gì, thì anh cũng không thể hiểu được nỗi đau và nhục của thằng chồng có vợ bị người ta... Cho nên, anh không đủ tư cách khuyên em đâu. Anh không giúp thì em làm một mình.

- Đạt! Đừng làm gì quá đáng. Kéo hồi không kịp.

Đạt không thèm nhìn lại. Trước khi ra khỏi phòng, Đạt nói thêm.

- Không phải anh cũng từng muốn giết Đồng khi chị Huệ thừa nhận hấn là chồng của chị đó sao?

Liên đang bất động nơi cánh cửa. Dù đã nghe một lần từ miệng Cúc, nhưng khi những lời này phát ra từ chính miệng Đạt, cùng với đôi mắt đỏ ngầu vì tơ máu, Liên thấy kinh hãi hơn nhiều.

Liên níu tay Đạt.

- Anh Đạt. Đừng. Đừng làm vậy.

Đoán chắc, Liên đã nghe cuộc nói chuyện vừa rồi. Nhưng Đạt không quan tâm. Đạt nạt.

- Về phòng. Mau!

Không cho thời gian Liên chần chừ, Đạt lập tức kéo tay cô.

- Anh Đạt. Em xin anh. Xin anh đừng giết người. Đừng giết anh Bửu. Anh Bửu đã biết mình sai, anh sẽ không làm phiền em nữa. Anh Bửu cũng từng cứu em, anh đừng làm hại anh.

Đạt nắm chặt vai Liên. Gân xanh trên trán anh nổi ngoằn ngoèo, nhìn cực kỳ hung hãn.

- Bửu. Bửu. Bửu. Cô kêu tên hấn mới bù, mới ngọt làm sao? Coi ra, cô cũng đa tình quá. Hết Đồng rồi tới Bửu. Nói thử tui nghe, tìm cô còn chứa tên thằng nào nữa không, hả?

Tiếng Liên yếu ớt.

- Tìm em chỉ có anh thôi...

Đạt ngẩng đầu cười lớn rồi đẩy mạnh làm lưng Liên đập lên cánh cửa.

- Ha ha ha... - Ngọn đèn bị hắt tung, từng mảnh thủy tinh tung tóe dưới chân bàn – tim cô chỉ có tui? Mắc cười quá đa! Cô hết lo cho thằng này, lại sợ cho thằng nọ. Cái gì cô cũng muốn. Đàn bà như cô gọi là gì cô biết không?

Trái tim Liên quặn thắt, cô không đủ can đảm trả lời anh. Nhưng khi Đạt quay đi, Liên lại níu tay anh.

- Em xin anh. Giết một người không dễ vậy đâu, sẽ có bao nhiêu là hệ lụy, thù oán sẽ chất chồng, lúc đương giận dữ thì không thấy gì nhưng khi bình tĩnh lại thì sẽ hối hận và day dứt không yên. Mạng người chứ không phải là kiến cỏ, không phải là đồ vật, lỡ mất đi sẽ không bao giờ tìm lại được, người trót nhúng tay vào tội ác cũng đeo đẳng oan nghiệt suốt đời, nếu phải sống mà đắm chìm trong ray rứt khôn nguôi thì cuộc sống còn gì là ý nghĩa. Em không muốn anh phạm tội tày trời, không muốn anh vì em thành kẻ sát nhân.

- Ha. Nói nghe sao mà tốt dữ. Cô vì tui hay chính mình? Nói đi. Chỉ có mấy ngày gần gũi, cô đã thay đổi rồi sao? À. Tui quên. Trái tim cô vốn rộng rãi tới vậy kia mà. Cô yêu thằng Đông vẫn có thể thương tui, thì hà có gì không quyến luyến thằng Bửu được. Hai người quen biết trước khi cô gặp tui rất lâu. Vậy nên hai người mới "đã từng". Nói cho tui biết đi Liên. Cô với hân "đã từng", "đã từng" cái gì? "Đã từng" nắm tay nhau, "đã từng" hôn nhau, "đã từng" yêu nhau hay "đã từng" ăn nằm với nhau? Hay... "đã từng" tất cả?

Tiếng Đạt càng lúc càng lớn, thân hình rắn chắc áp sát làm Liên phải lùi dần, cho tới khi người cô đập vô cạnh bàn, cô mới không lùi thêm được nữa. Không chỉ thế xác, mà cả linh hồn, đều bị anh đẩy vào ngõ cụt. Cô ôm đầu ngồi xuống. Đôi mắt ầng ậc nước nhìn lên. Đau khổ tới tột cùng. Bao nhiêu lời muốn nói ra đều nghẹn lại. Và chẳng, cố gắng phân trần lúc này, chẳng khác sợi tơ quấn vào bó nhợ, rồi rối rắm thêm thôi.

Tình yêu đầu đời, Đông là người tới trước. Cái thứ quý giá ngàn vàng, chính Bửu đã cướp đi. Dù là quá khứ hay hiện tại, Liên đều không đủ sức để phui hai người ấy ra khỏi đời mình bởi chữ nghĩa, chữ ân. Nhưng cay đắng hơn hết, những điều đó đã khiến Liên trở thành kẻ luôn mang trong mình sự phân bội đầy dơ bẩn.

Sự im lặng mà Liên đang chọn, đối với Đạt không phải là sự nhường nhịn. Cô không đáp vì cô đã đuối lý. Vì những điều anh nói không sai.

Đạt ngồi xuống, tay anh nâng mạnh khuôn mặt đang đầm ướt vì lệ. Có quá nhiều thứ đang đè nặng, làm tim anh rách vụn. Nên nỗi đau thương cùng thân hình gầy ốm xanh xao kia không làm anh chùng lại. Anh muốn biết tất cả những điều còn che giấu trong góc nhỏ trái tim cô.

Khi đã yêu thì quá khứ không quan trọng. Nhưng nếu quá khứ còn vất vút tới hiện tại thì... lại là một điều rất khác. Và khi, sự vất vút ấy khiến người hiện tại thấy mình bị dối lừa, thì quá khứ ấy, hiển nhiên không còn thuộc về quá khứ một cách giản đơn.

- Đêm lạ xuất giá, cô đi tìm Đông... để làm gì?

Cả khuôn mặt bị anh kim chặt, cô chỉ có thể rũ mi né tránh ánh mắt bùng bùng tóe lửa.

- Em... em chỉ... chỉ muốn nói lời từ tạ... rồi, xin lỗi anh...

Đạt cười mỉa. Thì ra bấy lâu nay, cô chưa thật lòng với anh. Thì ra vợ anh không đơn thuần như anh nghĩ.

- Đi xin lỗi? Hừ! Sớm không đi, muộn không đi, lại chọn đêm hôm khuya khoắt, thanh vắng không người. Hai người thường gặp nhau vào giờ đó để tâm sự lắm à? Tui tưởng cha vợ là người nề nếp lắm...

Liên xua tay.

- Không có! Đám cưới của em với anh rất gấp... Cha không cho em đi khỏi nhà... Em... không thể gấp... nên mới... thực ra, đêm đó em không gặp được anh Đông...

Hàng mày Đạt chau lại rồi nhanh chóng giãn ra, chẳng mấy chốc thì căng cứng. Đôi mắt trừng lớn. Từng lời chậm rãi thốt ra, gần mạnh xuống.

- Kẻ cường bức cô... là ai? – Rồi anh hít một hơi thật mạnh - Có phải thằng Bửu hay không? – Thật lâu, không có tiếng trả lời. Đạt hỏi lại. Từng tiếng rít qua kẽ răng - Là nó... đúng không?

Tiếng rít của anh đem tới con đòng giữa bầu trời vùn vụt, mà Liên hiện thời tựa chiếc lá quá đổi mong manh, chỉ chực chờ bị thổi bay đi. Cô không dám cử động. Cô sợ. Sợ chỉ một hơi thổi, một cái chớp mắt, cũng trở thành nguyên nhân cho một con lốc xoáy điên cuồng.

Cố gắng cắn chặt môi, giữ mình không té xuống, nhưng trước mắt Liên, mọi thứ đều nhập nhòa. Chưa bao giờ, anh mắt của anh lại gieo rắc sự kinh hoàng và nguy hiểm tới vậy. Khuôn hàm cô gần như tê dại bởi bàn tay cứng chắc như gọng kìm bóp chặt.

Cái quá khứ ngu vùi, nay bị chính anh đào mồ cho nó sống dậy. Và, bóng tối đen đặc trùm phủ chung quanh. Ốn lạnh. Rợn người.

- Nói đi! Là thằng Bửu đúng không? Nói! Cô phải nói!

Cả người Liên lạnh ngắt. Từng sợi dây thần kinh, từng thớ thịt cũng đông cứng lại. Cô không dám lắc đầu, càng không dám gật đầu, mặc cho Đạt gào thét bên tai. Người Liên xiêu vẹo theo hai cánh tay rung lắc. Nhưng Đạt quyết không buông tha, anh không cho phép cô xiu, không cho phép cô im lặng. Liên cố cắn răng nhưng tiếng nấc vẫn không thể kìm lại.

Đạt bặm môi, chau mày. Tất cả nếp nhăn đều hiện ra, hằn sâu trên vầng trán rộng đầy căm hận. Bên dưới đôi mày lười kiếm, đôi mắt hóa vực sâu, âm u, thâm hiểm. Giọng anh thật nhỏ, thật khàn nhưng cực kỳ hung ác.

- Vậy là nó. Chính nó. Thằng khốn nạn đó chính là kẻ đã có được cuộc đời con gái của cô.

Có ai đó vừa cầm dao chém mạnh vào tim Đạt. Hèn gì, mỗi lần gặp Đạt, là Bửu bóng gió xa xôi, còn ngẩng mặt vênh vào tới tận trời. Thì ra, Bửu mới là kẻ phỗng tay trên tất cả. Hân đã làm chồng của vợ anh trước cả anh. Nụ cười nhếch mép của Bửu hiện ngay trước mặt. Hóa ra, Đạt đã lầm, đó không phải là nụ cười của sự ghen ghét, mà chính là nụ cười đầy ý mỉa mai. Hân mỉa mai anh là thằng khò, thằng ngu.

Hơi thở Đạt khò khè như thú dữ trọng thương trong trận chiến. Mười đầu ngón tay cào mạnh xuống mặt bàn. Lẫn trong tiếng khóc là tiếng rơi vãi của đồ đạc. Nắm đấm sắt thép hướng đến cạnh bàn. Ngay bên tai Liên, luồng gió mạnh véo qua làm mấy sợi tóc mai bay chấp chới. Âm thanh lan khắp mặt bàn. Liên bàng hoàng, nhưng không dám phản kháng.

Kẻ sát mặt cô, anh nghiêng răng.

- Nếu quả thực cô bị cường bức, tại sao lại bao che cho kẻ đã hại đời mình? Cô không hận nó sao? Không thù nó sao? Không ghét nó sao? Tại sao còn ngăn tui giết thằng Bửu? Hà? Nói đi!

Từng chữ rít qua kẽ răng đều mang hơi lạnh từ chốn âm u nơi địa ngục, và đôi mắt kia cũng lóe lên ánh thép của tên đao phủ. Liên không dám nhìn, không dám nghe, càng không dám trả lời. Dầu có hận, cũng không đồng nghĩa, cô muốn giết người. Nhưng Đạt không buông thả. Tưởng chừng, nếu cô không nói thì anh sẵn sàng nghiền nát khuôn mặt xanh xao trong tay mình. Liên mặt mũi tái mét chỉ có thể thều thào.

- Vì... em không muốn anh phạm tội. Không muốn anh thành người xấu. Phải dằn vặt và cắn rứt lương tâm suốt đời.

Giọng cười Đạt trở nên khô khốc và vô cảm. Quá khứ đã phơi bày, mọi thứ tưởng ngủ yên lại bị xé toạc trong trong tổn thương và đau đớn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 101: Tại tao, nhưng vì mày...

Giết người chính là tội ác. Là thứ dè nặng lương tâm suốt kiếp. Máu cô ngày ngày phải tụng kinh niệm Phật cốt chỉ để xóa đi cái nghiệt đã trót gieo. Nếu Đồng không trở về, thì dù bà có tụng bao nhiêu hồi kinh, lần bao nhiêu tràng hạt cũng không thể nào làm cho lòng mình nhẹ nhõm.

Đạt muốn cô phải cảm phần, phải gào thét đòi anh đoạt mạng của Bửu. Với anh, đó mới là minh chứng hùng hồ cho cái quý giá ngàn vàng của cô bị người ta đoạt mất. Nhưng Liên không làm được. Với bất kỳ ai xa lạ ngoài kia, Liên còn không làm được, huống chi Bửu.

Cô có hận Bửu không? Có ghét Bửu không? Dĩ nhiên là có. Nhưng không có nghĩa, cô muốn Bửu phải chết. Một người tự gây tội lỗi thì chính họ đã là một kẻ đáng thương. Chẳng ai đem miếng vải khác vá lên chiếc áo nguyên lành. Nếu đã đủ đầy thì ai lại đi cướp của ai!

Hạt mưa lất phất bên ngoài thổi tạt, in lên nền gạch từng vệt nhỏ li ti. Gió mạnh dần làm tấm màn bay chập chờn. Bầu trời bên ngoài đã chuyển sang màu xám đục. Con bão cuối năm tràn về đã nẩy ngày nay, khiến căn phòng trống vắng càng thêm lạnh lẽo.

Hiềm hoi mới được chơi với con, Liên mừng phát khóc. Nhưng ẵm con chưa được bao lâu thì Liên đành trả lại. Vì vết thương trên ngực càng lúc càng đau.

Nghe tiếng Liên hít hà khổ sở, Đào mừng thầm, cô hăm hở nài ép Khanh vô tay Liên thêm mấy lượt. Bình thường, Đào giữ chặt bé Nhanh như báu vật, nay lại nhiệt tình thái quá khiến, tuy khó hiểu nhưng Liên cũng lấy làm cảm động.

Một lát sau, Đào móc khỏi túi cái bóp nhỏ rồi cẩn thận nhét chặt vào tay Liên. Sau đó huyền thuyên đủ thứ. Đôi bông hạt đỏ trên tai Đào theo cái nghiêng đầu của cô cứ lấp lánh, ba cánh sen cũng đung đưa không ngớt.

Cái bóp nhỏ mà Bửu tặng ngày nào đang nằm gọn trong tay. Cô rất thích cái bóp này. Còn nhớ cái hôm nhận nó, hình ảnh Bửu trong cô rất khác, chừng chặc, ấm áp, chân thành.

Đôi khi, mong cầu một tình bạn sự thực, đơn thuần lại là một đòi hỏi quá đỗi tham lam!

.....

Đạt ngồi bất động như pho tượng trên giường. Giữa ánh sáng tù mù, vệt đen kéo dài vắt ngang người Liên như thứ bóng dè mà người ta vẫn hời hững trong giấc ngủ. Cô đã ngủ lúc nào mà cô không nhớ. Liên chống tay xuống để ngồi dậy. Lòng bàn tay cô có cái gì cứng cứng. Hóa ra, cái bóp ban chiều vẫn còn nắm chặt trong tay. À, vậy ra, không phải cô ngủ thiếp, mà đúng hơn, cô đã ngất xỉu nên chưa kịp buông nó ra.

Tiếng "ừ" từ người bên cạnh vang lên phá tan không gian tĩnh lặng này giờ. Cũng để nhắc khéo rằng, anh đang hiện diện. Giọng Đạt lẽ nhè, xung quanh anh còn nồng mùi rượu.

- Nhớ hẳn rồi phải không? Chưa đầy một tháng mà cô đã thay đổi rồi à?

Liên lắc nhẹ đầu khi bắt gặp ánh mắt Đạt nhìn chăm chăm xuống thứ trong tay mình.

- Thiệt ra... em định, sẽ đem đi trả hết. Giữa em với anh Bửu, từ rày không còn can hệ nữa.

Đạt gạt mạnh cái bóp, lòi cái thơ từ bên trong ra xé tan nát trước sự ngạc nhiên của Liên. Còn cái bóp, vì nó quá chắc, Đạt chưa thể làm gì nên anh quăng mạnh nó xuống chân giường. Liên chưa hiểu chuyện gì, lá thơ kia là của ai và vì sao lại nằm trong đó. Nhưng Đạt không cho cơ hội hỏi.

- Nói láo! Tưởng tui tin những lời này của cô sao? – Tấm lưng rộng xoay nhanh, đôi bàn tay cứng bóp chặt bờ vai nhỏ. Bao nhiêu cuồng nộ đều trút xuống - Nói cho tui biết, hẳn như thế nào?

- Ý anh... là sao?

- Còn sao nữa? Giỏi già bộ! Sao há? Nụ hôn của thằng Bửu có nồng ấm hơn tui không? Lời âu yếm của nó có ngọt ngào hơn tui không? Mạnh hơn tui? Hay nhẹ nhàng hơn tui? Há?

Liên đau khổ quay đi, nhưng Đạt vẫn không buông tha. Chuyện quá rõ ràng, cô nặng nề lấy lại cái bóp chứ không hề đối tượng đôi bông tai. Đào đeo trên tai bấy lâu, cô không hề hỏi tới. Đầu cần Đào góp ý, chuyện giữ đàn bà với đàn ông, Đạt còn không hiểu hay sao.

Anh xoay mạnh khớp vai Liên.

- Cô là đàn bà, thằng Bửu là đàn ông. Nó khao khát cô như thế nào, chỉ nhìn ánh là tui đủ hiểu. Và cô đừng quên, chính nó mới là người đầu tiên biến cô thành đàn bà. Cô với nó đã có một lần thì nếu cả hai có thêm hai lần, mười lần, thậm chí trăm lần, thì cũng thì tui làm sao biết được. Nói đi! Cô với hắn đã ăn nằm bao nhiêu lần? Nói thực đi! Tui dám chắc là không dưới một lần. – Liên đưa tay ôm mặt. Đạt càng điên tiết, anh gầm gừ - Ăn nằm với nó thế nào? Có thấy sung sướng và thỏa mãn hơn tui không? – Đạt mất tự chủ, bàn tay anh càng lúc càng bóp mạnh, cánh tay Liên gần như mất cảm giác – Tui biết, cô yếu đuối, cô bị ép buộc. Nhưng chắc chắn, phải có cảm giác chứ. Lần đầu chắc là đau rồi, nhưng những lần sau thì sao? Sao không nói? Nói đi! Nói mau!

Liên gào thét.

- Anh Đạt! Từ lúc bị anh Bửu bắt, dù anh... nhưng em không... Em... Em đã tìm mọi cách để trốn mà không được. Em đâu phải loại đàn bà dễ dãi mà anh nói ra những lời như vậy. Em không muốn nói, nhưng thực sự, không ít lần em phải tìm tới cái chết để giữ mình. Anh hãy nhìn xem...

Liên đang lập cập cởi nút áo để chứng minh. Nhưng tất cả ngừng lại khi cô nghe anh nói.

- Vậy sao cô còn sống ở đây?

Không gian dường như sụp đổ. Và thời gian ngưng lại. Cả người Liên đỡ dần. Thân xác lẫn linh hồn đều bị vòng xoáy đen ngòm cuốn lấy, nhấn chìm trong đen đặc. Bàn tay trên khay áo không còn sức lực, buông xuôi. Cả người cô lao đảo rồi quỵ xuống.

.....

Bên ngoài, sấm chớp giăng giăng, ánh sáng nhá nhem, chớp nhoáng liên tục rền rĩ cả vùng trời, mưa bắt đầu đổ hột. Liên ngồi co ro bất động ở góc giường. Câu nói phũ phàng của Đạt đã khến mọi cảm xúc chết lịm trong cô. Nếu trời có sập xuống ngay lúc này, ắt hẳn, cô cũng chẳng may may để ý. Câu nói đồ dành của anh ngày đó, "Trời có sập, anh cũng chống cho em", sao mà đau đớn trong lúc này. Anh có thể chống cho cô cả bầu trời, nhưng không thể vớt cô ra khỏi bộn bề của quá khứ.

Tiếng con gái khóc ở phòng bên kia làm Liên sực tỉnh. Lúc này, cánh cửa phòng bên đây vừa đóng thì cánh bên cửa bên kia cũng mở ngay sau đó. Tiếp theo là tiếng đồ bể, tiếng của Đạt, tiếng của Đào. Đào van xin Đạt hãy trút giận lên cô, van xin anh đừng tự làm đau bản thân mình. Rồi tiếng chân cả hai chạy ra ngoài. Và bây giờ, chỉ có bé Khanh một mình trong phòng.

Đào đứng ngán giữa hành lang, cô giật bé Khanh lại rồi giữ chặt. Nhưng Liên không chịu và cả hai bắt đầu giằng co, làm bé Khanh khóc vang động.

Liên cương quyết giành con. Bé Khanh là mảnh vụn duy nhất giúp cô bầu vùi giữa bốn bề ngụp lặn.

- Trả con cho tui. Con của tui.

Đào hét lớn. Đứng ở Góc sách, Wattpad, Fanpage Rũ bóng nghiêng chiều.

- Không được. Tui xin mẹ. Mẹ làm ơn buông cô Khanh ra đi. Đừng làm cô Khanh đau. Cậu ba đã nói, từ nay về sau, không để mẹ ở gần cô Khanh nữa.

Nỗi sợ mất con ngấu nghiêng làm Liên như kẻ điên. Đào cùng bé Khanh té xuống. Liên ôm chặt con chạy đi. Đạt xuất hiện nắm tay Liên lại, làm cô gãy dựa.

- Buông em ra. Để em ấm con đi. Con của em. Con của em. Để em ấm con em đi.

- Cô định đem con tui đi đâu?

- Con của em. Nó phải theo em.

Đạt thẳng tay ôm bé Khanh quay lại. Đến cửa phòng, ánh đèn từ bên trong rọi sáng làm vết máu đỏ lò mờ dính trên người bé dễ dàng nhìn thấy. Không kiềm được cơn giận, Đạt dùng sức tát Liên một cái mạnh làm cô lao đảo.

Mọi thứ bỗng nhiên im lặng, không còn tiếng la, không còn tiếng khóc. Chỉ còn có tiếng Thành đi vội trên hành lang.

Anh thấy ra trước mặt Đạt một gói giấy sau khi đã kéo Đạt tới phòng mình.

- Vàng của chú đó. Cúc nói Huệ không nhận nên gọi về. Trong đó, còn có cái thơ của Đông gọi vợ chú. À, tui có gặp Bửu, hẳn nói..

Cánh cửa phòng Liên vang động. Đạt đã đập cửa rất lâu nhưng Liên vẫn không trả lời, chỉ nghe tiếng cô nức nở bên trong.

- Liên. Mở cửa. Anh hai nói đúng không? Trả lời đi! Trả lời anh đi!

.....

Trên chiếc áo măng tô trơn mượt, nước tuy rơi nhỏ giọt, nhưng đọng lại một lát, đã chảy thành dòng. Cúc không thể ngồi yên, phải xách dù chạy tới, bụng dạ cô như có kiến bò lổm ngổm bên trong. Bao nhiêu chuyện dồn dập đến, còn gặp cơn bão cuối mùa, đi đâu cũng ướt át và lầy lội, Cúc thêm buồn bực trong lòng.

Thành đã vô nhà khá lâu mà Bửu vẫn đứng đó đôi mắt lên ban công. Cúc vừa nhìn theo Bửu vừa ngó nghiêng về phía công với cái bụng nom nớp không yên, còn hơn ăn trộm. Chẳng may Đạt ra đây thì không biết cô làm sao cho phải. Bửu mà có bề gì thì cô khó bề yên thân với Hạnh.

- Anh Bửu. Về đi anh. Mình nói hết với anh Thành rồi... chắc không sao đâu. Anh bị đau mà còn dầm mưa như vậy... Chị tư anh biết thì em khó ăn nói lắm!

Bửu chẳng quan tâm.

- Hồng ấy... anh cứ vô xe ngồi. Anh đứng ở ngoài, lỡ ai thấy thì sinh chuyện lời thôi, cũng không giúp được chị ba cái gì. Chi bằng, anh cứ vô xe ngồi chờ, anh Đạt có thấy cũng tương xê người lạ, mình ngồi trong đó chờ bao lâu không được.

Nhưng cửa xe vừa mở thì Đạt lại lao ra. Cúc còn chưa kịp phản ứng thì Bửu đã bị Đạt đâm một phát vô mặt.

- Chuyện của Liên là thế nào? Tại sao cô ấy lại bị như vậy? Mày nói mau!

Bửu chẳng hề nao núng, anh quay đầu nhìn thẳng Đạt với vẻ mặt thản nhiên. Sau đó, đôi mày Bửu chau lại. Vậy là quá rõ, Đạt thực sự chưa biết gì về tình hình của Liên. Nếu không vô tình biết được, mớ thuốc anh nhờ người gọi tới đã bị Đạt đem bỏ thì Bửu đã không bất chấp đề tới đây. Bửu nắm cổ áo Đạt.

- Mày đem cô về nhà lâu như vậy rồi mà mày vẫn chưa biết sao? Nếu bữa nay tao không tới, mày sẽ để cho Liên chết phải không? Thì ra tình yêu của mày chỉ có vậy.

Sự gầy ốm xanh xao vẫn hiển hiện hằng ngày trước mắt Đạt, nhưng anh không phải thầy lang, không phải đốc tờ thì làm sao có khả năng chẩn bệnh. Hơn nữa, trái tim tràn đầy yêu thương lại xen lẫn quá nhiều thù hận và ghen ghét. Đạt không muốn thừa nhận điều Bửu nói. Đạt vung tay đâm loạn xạ, đem tất cả trút ra ngoài.

Bửu ôm đầu hứng chịu.

- Đánh đi. Mày muốn giết tao như vậy mà. Vậy thì cầm súng ra đây. Một phát bắn bắn chết tao đi.

Cúc hét hải cầm dù chạy tới.

- Anh Đạt. Dừng.

- Cô có biết thằng khốn nạn này đã làm chị cô gì không?

Cây dù trên tay Cúc run run. Cô cúi mặt xuống đất, trả lời ngập ngừng.

- Chỉ là... tai nạn. Anh Bửu cũng không muốn.

Đạt nhếch mép.

- Thì ra, cô là đồng lõa với thằng khốn nạn này. Nếu chị cô có mệnh hệ gì, tui không bỏ qua cho cô.

Cúc đột nhiên quăng mạnh cây dù trên tay xuống đất.

- Anh nói nghe hay dữ! Vậy thì anh trả lời câu anh Bửu đã hỏi anh đi. Tại sao gần hai chục bữa rồi mà anh không biết chị tui đau nặng. Anh Bửu đã cho người đem thuốc tới tận cửa, còn dặn kĩ phải uống đầy đủ, anh lại không cho. Hay thực sự anh muốn chị tui chết?

Đạt không trả lời. Anh quay lại.

- Nói! Tại sao Liên lại bị trúng độc? Mày đã làm gì để vợ tao phải ra như vậy?

- Tại tao... Tại tao muốn cưỡng bức cô. Không chỉ một mà rất nhiều lần.

Đạt gào lên một tiếng, nắm tay cung sẵn đâm mạnh lên ngực Bửu thật mạnh, tưởng chừng lồng ngực Bửu sẵn sàng nát vụn.

Bửu quần người ho khục khặc.

- Tại tao. Nhưng vì mày. Là vì mày!

.....

Lúc Đạt phá cửa xông vào thì Liên đã ngất trên nền. Bên dưới cô không chảy máu như lần trước. Sự ám ảnh về tai nạn ba năm trước được gạt bỏ, Đạt thấy có phần nhẹ nhõm. Nhưng sự nhẹ nhõm kia chẳng kéo dài quá một câu nói. Khi chiếc áo được cởi ra, Đạt không khỏi bàng hoàng.

Dưới lớp vải bông mới tinh là hình hài xương xẩu. Từng sợi gân xanh hằn rõ dưới làn da nhợt nhạt. Vết thương nơi ngực trái đã bị nhiễm trùng. Miệng vết thương sưng phồng, bắt đầu mưng mủ. Máu và nước vàng rỉ ra liên tục, tạo thành từng lớp dày nham nhớt trên vùng da đỏ bầm có phần tím đen. Mùi hôi xuất hiện. Dì tám phải bịt miệng chạy ra ngoài nôn ọe.

Còn Đạt thì chỉ biết ôm cô vào lòng. Và khóc. Lần đầu tiên trong đời, Đạt muốn tự đánh chết chính bản thân mình. Tự trách, hối hận nuốt chửng lấy gã đàn ông vốn nhiều cao ngạo. So với Bửu, anh còn đốn mạt hơn gấp nhiều lần. Bởi hành động của anh có khác Bửu là bao. Khi Bửu làm thì hiển nhiên Bửu chấp nhận mang ô danh để người khác có quyền chửi rủa. Nhưng anh lại có cái danh "chồng" là chỗ dựa, che đậy cho hành động tồi tệ của mình. Câu hỏi của Bửu, Đạt không thể đồng ý trả lời.

Đã bao nhiêu lần Đào tức tối, khi bàn tay cô khiến bản năng đàn ông trong Đạt trỗi dậy, trong giờ khắc bên bờ vực của bến mê hoan lạc, Đạt đã vùng chạy về phòng. Người ta nói, vợ chồng gần nhau đầu giường, làm lành cuối giường, ắt hẳn Liên cũng từng mang hy vọng. Nên cô đã cố gắng, nén đau chịu đựng. Nhưng khốn nạn thay, đến áo cô anh cũng chẳng thèm cởi, cứ thế để úp lên người cô cho tới khi cơ thể bên dưới gần như mềm oặt, rồi ngay sau đó bỏ lại cô nằm chờ vợ khi ham muốn trong người đã giải tỏa. Lần nào Liên cũng nắm chặt vai áo với đôi mắt nhắm nghiền, nhưng Đạt chẳng mấy may để ý, anh mặc tình dày vò cô bằng những lời nói chẳng khác gì xát muối lên vết thương rỉ máu.

Liên bị trúng độc. Còn là loại độc gì thì không biết được. Loại độc này không đủ mạnh để khiến người trúng phải bị chết ngay. Nhưng càng để lâu thì càng thể càng suy nhược. Thời gian hơn hai mươi ngày tuy có trễ nhưng lâm vào nguy cấp thể này là bởi đồng thời vết thương của cô đã hoại tử và lở loét.

Vừa nghe xong, Đạt qua phòng nắm lấy Đào giáng cho cô liên tục mấy bạt tay khiến Đào tối tăm mảy mặt. Mới mấy hôm trước, Đạt đã cho Đào mời thầy về bắt mạch, chính Đào đã nói với Đạt rằng, thầy bảo Liên không sao, chỉ vì cô buồn bã mới sanh bệnh. Hóa ra, Đạt bị Đào gạt. Và cái giá phải trả là tánh mạng của vợ anh.

Đào ôm mặt co ro.

- Em thực tình không biết. Là ông thầy nói vậy chứ em đâu dám gạt cậu.

- Nếu vậy, là cô có tình mời lang băm về để giết vợ tui phải không?

Ánh mắt Đạt đầy chết chóc. Đào sụp người ôm chặt chân anh.

- Em xin cậu. Xin cậu nghĩ chút tình... em cũng từng hầu hạ cậu... Xin cậu tha cho em

Đạt co chân đá mạnh làm Đào văng ra một đoạn. Nhanh đang đứng trước cửa, tuy có há hê nhưng nó vẫn sợ. Bởi Đạt quá hung hăng, chưa biết, nó lại bị "lạc đạn" lúc nào. Nó đứng ngoài cửa áp ứng.

- Bà thầy phán nói... Nói thuốc đó, là ở tuốt Tân Ninh, không phải muốn là có. Phải thân quen lắm họ mới đem xuống. Bà còn nói... cậu muốn thì tới đó xin. Có điều... Xin chưa chắc có. Thuốc phải hái trong rừng chứ đâu phải có đại mà muốn mà có liền.

Nhanh thuật lại ý chàng lời Hạnh đã nói. Dù không trực tiếp nghe nhưng Đạt hiểu, Hạnh cũng chẳng có nhã ý cho.

Lần trước cất công đem thuốc qua tận nhà là do ý của Bửu, nay Bửu lại bị Đạt đánh không nương tay, Hạnh làm sao không giận. Suy cho cùng, cũng tại Đạt.

- Nhanh. Em quăng thuốc ở đâu?

Bữa đó, Nhanh bị một trận đòn như từ nên sau khi Đạt biểu nó đem xuống, nó không có gan giữ. Bây giờ, Đạt cần, nếu kiếm không ra, không biết có đánh nó nữa hay không. Khi Đạt chạy đi thì Nhanh cũng lật đật theo sau. Nhưng không kịp.

Mấy bữa trước, Sừu đã làm cỏ, gom hết lá cây rác rưởi lại thành từng đống ở sân sau. Đạt xắn tay áo rồi bới tung tất cả để tìm.

Chủ làm thì tở đầu dám ngồi không, Nhanh xóc vác phụ một tay. Chừng khi mấy đống rác quăng vãi khắp mặt đất thì nó mới nhớ. Bữa đó, nó cầm theo mớ thuốc chạy vô chòi ngồi

khóc, sau khi quệt nước mắt đi ra, mấy gói thuốc vẫn bỏ lại chòi.

Tém mớ cỏ còn chưa kịp khô vì thiếu nắng, Đạt chạy xộc vô chòi. Lúc này, Sứu đang ngồi chụm lửa nấu ấm nước. Đạt bỏ ngoài tai lời mời của Sứu, anh đưa mắt nhìn quanh quất. Chòi trống, ngoài bộ ván với kệ chén nhỏ ở góc thì chẳng còn góc ngách nào để kiếm. Đạt định quay ra thì vô tình nhìn xuống bếp lửa đang tí tách. Tờ giấy đỏ màu vàng cháy còn một góc. Đạt ngồi thụp xuống đưa tay dập lửa. Cái nóng quá sức với da người làm anh bừng tỉnh, anh mới mới một gáo nước tạt vào.

Lúc Đạt cào tay trong đám tro còn bén lửa, Nhanh chỉ biết đứng nhìn. Đoạn, nó quay sang Sứu tỏ thái độ bất mãn.

- Chú Sứu này. Thuốc mà đem đi chụm lửa.

Điều thuốc rê trên môi Sứu rớt xuống hời nào không hay, vì này giờ anh mãi nhìn theo hành động khó hiểu của Đạt. Chừng nghe tiếng trách của Nhanh, Sứu mới chặc lưỡi, rồi phân trần.

- Con Nhanh này. Làm sao chú biết? Bữa trước, chính bây nói nó là đồ bỏ đi. Cúi thì ướt nên chú mới xài đỡ. Ai dè... - Rồi Sứu nhìn xuống tay Đạt – Có sao hông cậu? Mèn ơi, tay cậu phỏng hết rồi kia! Nếu cần sao bữa trước còn đem đi bỏ? Thiệt tình tui không biết...

Đạt không còn thì giờ để phí phạm vô những chuyện khác. Anh gom hết số thuốc cháy xém đem lên phòng. Nhưng chỉ vô ích. Phần vì số thuốc bị cháy khó nhận ra, phần vì vị thuốc lạ.

Lúc kê thuốc xong, thầy lang có lời khuyên Đạt nên đưa Liên đốc tờ (bác sĩ) vì vết thương của Liên đã nhiễm trùng nặng, cần phải chữa ngay. Nhưng với tình trạng của Liên hiện giờ, ông không dám hứa chắc.

Xe chạy qua Bình Cách rồi vòng lại Kỳ Hôn, cuối cùng phải trở về chợ Mỹ. Đừng nói nhà thương Chợ Quán xa xôi, thậm chí đường đường ở tỉnh lỵ cũng khó lòng đi được. Mấy ngày trời nổi bão, nước ở các vùng lân cận dâng cao, phà ngưng chạy, cầu bị gãy, ghe xuồng không ai dám chống chèo. Đạt bắt lực ôm Liên trong ngực, nhìn vết thương chảy ra nước vàng trộn máu mủ thấm lên lớp vải, lại nghe tiếng rên khe khẽ bên tai, mắt Đạt không tự chủ, đỏ lên từ lúc nào. Đường sá lầy lội, chỗ lún chỗ dấn, cả người Liên xóc nảy trong tay Đạt. Ôm chặt thì sợ cô đau, ôm lỏng thì sợ cô rớt. Đi trên đoạn đường như vậy, người đang mạnh mẽ còn thấy bị hành xác huống chi kẻ đương lúc ốm đau. Đạt thấm khăn vải trong lòng, nếu cứu được vợ anh, giá nào anh cũng chịu.

Hết cách, Thành quyết định quay về, mời thầy giỏi về chạy thuốc. Đợi qua một vài ngày nữa, khi các phương tiện được lưu thông, anh sẽ lên ngay Chợ Quán mời đốc tờ về. Đạt không chịu, vết thương nhiễm trùng nặng, phải múc bỏ càng sớm càng tốt.

Thành đập tay lên vô lẳng.

- Nhưng bây giờ không đi được! Chớ đâu phải tui ngại khó. Ra có sự này là tại ai? – Thấy Đạt im lặng cúi gục đầu, Thành biết Đạt đang tự trách, Liên ra nông nỗi như vậy, Đạt còn khó chịu gấp trăm ngàn lần. Thành dịu giọng nói bằng quơ – Phải chi ở đây có ai đó học đốc tờ... Hay y tá cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rũ Bông Nghiêng Chiều)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.